IKEIDO JUN

Trần Phương Hằng *dịch*

NAOKI HANZAWA

1

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ VIỆT NAM

[hotaru-team]

Tác giả

IKEIDO JUN (池井戸潤)

Sinh năm 1963 tại tỉnh Gifu.

Ra mắt lần đầu với tiểu thuyết *Hatsuru sokonaki*, tác phẩm giúp ông giành giải thưởng Edogawa Ranpo lần thứ 44 và là tiền để cho thành công của ông với tư cách nhà văn.

Các tác phẩm của Ikeido – thường lấy bối cảnh trong giới tài chính và kinh doanh – cũng gây được tiếng vang và mang về cho ông nhiều giải thưởng danh giá khác như: Giải thưởng văn học Yoshikawa Eiji lần thứ 31 (hạng mục cây bút mới) cho tác phẩm *Tetsu no hone*, giải thưởng Naoki lần thứ 145 cho tác phẩm *Shitamachi Rocket*.

Chúng ta là lửa nhân viên ngân hàng cuối cùng của thời đại kinh tế bong bóng

Phụ lục: Cấp bậc tại ngân hàng Tokyo Chuo

Chủ tịch	
Phó chủ tịch	
Giám đốc điều hành cấp cao	
Giám đốc điều hành	
Trưởng bộ phận	Trưởng bộ phận
Phó bộ phận	Phó giám đốc chi nhánh
Thứ trưởng	Thứ trưởng
Kiểm soát viên cấp cao	Trưởng phòng
Kiểm soát viên	Trợ lý giám đốc chi nhánh
Trợ lý trưởng bộ phân	Trợ lý trưởng bộ phân
Quản lý	Quản lý
Chủ nhiệm	Chủ nhiệm
Nhân viên bình thường	Nhân viên bình thường

HỘI SỞ TẠI TOKYO	CHI NHÁNH

CHƯƠNG MỞ ĐẦU:
CUỘC CHIẾN TÌM VIỆC

Những chỉ thị ám muội như đang che giấu bí mật nào đó luôn có một lý do. Đó là cố ý phá vỡ quy tắc đã được định trước.

Cuộc điện thoại từ ngân hàng Sangyo Chuo reo lên vào buổi tối ngày 20 tháng Tám, lúc 9 giờ hơn. Người ở đầu dây bên kia gửi lời cảm ơn và thông báo đã nhận được thư yêu cầu tài liệu dành cho ứng viên tìm việc, sau đó hỏi rằng liệu người nghe có hứng thú với ngân hàng Sangyo Chuo hay không. Khi nhận được câu trả lời là "có", đầu dây bên kia liền đưa ra lời chỉ dẫn hệt như mấy câu thoại thường thấy trong tiểu thuyết điệp viên:

"Ngày mai, 2 giờ chiều. Hãy tìm và bắt chuyện với người cầm tờ tạp chí *Sunday Maiasa* đứng trước chi nhánh Ikebukuro. Xin hãy giữ bí mật chuyện này."

Và rồi cuộc điện thoại kết thúc ở đó.

"Chà *Sunday Maiasa* sao?"

Hanzawa Naoki lẩm bẩm trong khi đặt ống nghe điện thoại xuống một cách từ tốn. Mặc dù vậy, gã không tài nào kìm nén được cảm giác phấn khích đang sục sôi trong lòng.

Trước đây, các doanh nghiệp và trường đại học đã thống nhất ý kiến và lập ra "Thỏa thuận chiêu mộ" có liên quan đến hoạt động tìm kiếm việc làm của sinh viên. Theo đó, thời gian mà các sinh viên có thể tự do tham dự các

buổi giới thiệu công ty bắt đầu từ ngày 1 tháng Chín, trước lúc dỡ bỏ giới hạn đó, các công ty tuyệt đối không được tiếp cận sinh viên. Quy tắc đã được thống nhất từ trước bỗng dưng bị phá vỡ. Thỏa thuận này vốn là thứ mà mọi người gọi là "Hiệp ước của người quân tử", vì vậy, phản bội lại giao kèo đó cũng tương đương với việc ngân hàng tự chứng minh mình không phải là người quân tử.

Thị trường việc làm năm nay được cho là có lợi cho người lao động, nhưng trái với nhận định đó, ngân hàng từ lâu đã thu hút được nhiều sự chú ý nên ngành này vẫn nắm được thế chủ động. Thứ mà các ngân hàng thật sự thèm khát là nguồn nhân lực ưu tú vốn chỉ chiếm một phần nhỏ.

Chỉ cần một công ty phá bỏ hiệp ước của người quân tử, những công ty khác cũng sẽ làm theo.

Không rõ bên nào đã phá bỏ hiệp ước đầu tiên, tuy nhiên, từ sau cú điện thoại của ngân hàng Sangyo Chuo cho đến gần mười hai giờ đêm, Hanzawa nhận được điện thoại của tất cả các ngân hàng hàng đầu ở thành phố lớn và một công ty bảo hiểm nhân thọ. Phần ghi chú dự định trong cuốn sổ tay trước đó vẫn còn trắng tinh giờ đã đầy các cuộc hẹn phỏng vấn.

"Cuộc chiến châm ngòi rồi! Sắp tới chắc sẽ dữ dội lắm đây!"

Một cuộc điện thoại khác gọi đến, giọng nói phấn khích vang ra từ ống nghe là của Miyamoto, nam sinh viên khoa Kinh tế ở chung nhóm làm đề tài với Hanzawa. Thời đó không có cổng thông tin điện tử lẫn email như bây giờ. Việc trao đổi thông tin được thực hiện qua điện thoại là chủ yếu.

"Rồi cậu được chỗ nào liên hệ thế?"

Hanzawa bình thản trả lời.

"Ờ thì, đại loại là ngân hàng với bảo hiểm.

"Đại loại là ngân hàng với bảo hiểm? Cái thằng này, gì mà úp úp mở mở vậy. Mấy chỗ đó chẳng phải là đang cạnh tranh ác liệt lắm hay sao?"

Miyamoto tiếp tục nói không ngừng nghỉ.

“Nếu là ngân hàng tiếng tăm bậc nhất như Sangyo Chuo thì nghe bảo chỉ riêng trường mình thôi tỷ lệ chọi đã là một trên năm mươi rồi.

“Làm gì tới mức đó. Chắc đứa nào nói quá lên rồi.

“Không hề. Thật đấy, tin tôi đi?

Miyamoto nói giọng quả quyết. Sau đó anh chàng tiếp tục nói về câu chuyện xưa như Trái đất kể về việc tại sao mình lại chọn công ty chế tạo thay vì tổ chức tài chính thêm hai mươi phút nữa. Cuối cùng, Miyamoto thốt lên: “A! Có cuộc gọi đến. Thôi gặp sau nhé” rồi đột ngột dập máy.

Trong căn phòng trọ không có điều hòa, chiếc quạt máy nhỏ bé đang bật ở mức số 3 vừa phát ra âm thanh đều đều vừa quay đi quay lại. Phòng trọ của Hanzawa nằm trên tầng hai ở một nơi cách nhà ga Shinmaru thuộc tuyến Tokyu Toyoko[1] chừng mười phút đi bộ. Căn phòng rộng khoảng 13 mét vuông có một ô cửa sổ nhưng không thể mở được, từ đó nhìn ra là mái nhà hình tam giác màu đen của gian phòng mà bác chủ trọ ở. Chỗ làm thêm của Hanzawa là một trung tâm luyện thi, vào buổi chiều tối, gã đến trường để dạy đám học sinh tiểu học lớp Năm và lớp Sáu[2]. Gã đã hoàn thành các tiết dạy thêm và vừa mới về tới nhà với một cái bụng trống rỗng. Sau khi ăn mì ly xong, Hanzawa đổ hết vào bồn rửa chung mà chẳng buồn húp phần nước súp còn lại. Tới lúc này, trong đầu Hanzawa mới nảy ra một ý nghĩ.

“Cuộc chiến đã bắt đầu rồi.”

Đến sớm hơn giờ hẹn một chút, Hanzawa lập tức bắt gặp một thanh niên mặc vest, tay kẹp tạp chí, đứng một mình giữa trời nắng như đổ lửa.

Sau khi giới thiệu tên, anh thanh niên khẽ gật đầu và thông báo rằng còn một người nữa sắp đến. Đó là một chàng trai trẻ trông có vẻ trạc tuổi Hanzawa. Cả hai cùng đứng chờ thêm vài phút. Đúng đến giờ hẹn thì một

người vận bộ vest chỉn chu ra dáng sinh viên tìm việc xuất hiện. Nơi cả hai ứng viên được dẫn đến là cửa sau của chi nhánh Ikebukuro ngân hàng Sangyo Chuo. Người thanh niên mời cả hai bước vào trong.

Thời điểm đó, Hanzawa không có cách nào biết mình có được nhận vào ngân hàng này hay không, nhưng dù kết quả ra sao thì đấy cũng là lần đầu tiên gã bước chân vào nơi được gọi là ngân hàng. Đằng sau cánh cửa hậu là một cầu thang ngoằn ngoèo kỳ lạ dẫn sâu vào trong.

“Xin hãy theo sát tôi. Vì lý do an ninh, cấu trúc của nơi này khá phức tạp nên rất dễ bị lạc đường.”

Người thanh niên làm nhiệm vụ hướng dẫn vừa nói vừa bước lên chỗ này, xuống chỗ kia, băng băng trên những lối đi quanh co với những bước chân thuần thục. Tiếng điện thoại cứ văng vẳng chẳng biết phát ra từ đâu.

Lúc cả nhóm tới phòng họp, đã có vài sinh viên đang chờ sẵn ở đó, họ liếc nhìn thật nhanh khi những người mới như Hanzawa và anh bạn kia bước vào. Tất cả mọi người ở đây đều là đối thủ cạnh tranh.

“Xin hãy chờ ở đây cho đến lúc được gọi tên. Cứ tự nhiên ngồi ghế nào cũng được nhé.”

Trong khoảng mười phút ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ, các sinh viên có mặt trong phòng từ trước lần lượt được gọi tên và biến mất, thay vào đó là những sinh viên mới. Hầu như chẳng có ai trò chuyện với ai, đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng gió khe khẽ thổi ra từ điều hòa.

“Này, cậu có thấy hồi hộp không?”

Sinh viên ngồi kế bên bất ngờ lên tiếng bắt chuyện, đoạn hỏi tiếp: “Cậu học trường nào thế?”

“Đại học Keio.

“A, tôi cũng vậy nè.

Anh chàng nói rồi chìa ra một tờ danh thiếp lấy từ túi bên trong áo vest. Hiện nay, sinh viên có danh thiếp không phải chuyện hiếm, thế nhưng ở thời điểm đó, những người làm như vậy chỉ là đám thích tỏ vẻ ta đây thôi. Nhận lấy tờ danh thiếp của câu lạc bộ hợp xướng đưa về phía mình, lúc này Hanzawa mới nhìn thẳng vào mặt người ngồi bên cạnh. Đó là một anh chàng trắng trẻo, mập mạp trông có vẻ được nuôi dạy đàng hoàng và dáng ngồi thẳng lưng nghiêm túc đến mức ấn tượng.

Hanzawa cũng giới thiệu tên mình. Dường như cảm thấy yên tâm khi gặp được bạn đồng môn, anh chàng *glee club*[3] tiếp tục hỏi bằng giọng điệu thân mật hơn.

“Cậu tính ứng tuyển chỗ nào thế?”

“Chỗ này, với lại tôi cũng đang cân nhắc ứng tuyển bên bảo hiểm nữa.”

“Bảo hiểm nào?”

“Công ty bảo hiểm nhân thọ Dai Nippon.”

“Ô hô, còn tôi thì chọn mỗi một ngân hàng ở thành phố lớn thôi. Cậu khoa nào?”

“Kinh tế.”

“Tôi khoa Luật, thuộc nhóm nghiên cứu của thầy Hashisawa.”

Hanzawa biết cái tên ấy. Đó là giảng viên dạy môn Luật thương mại, các sinh viên thuộc nhóm nghiên cứu của thầy được cho là có lợi thế trong cuộc chiến xin việc, bởi vì trong ngân hàng Sangyo Chuo nói riêng và những công ty hàng đầu nói chung, có rất nhiều người là cựu học sinh của thầy.

“Mà tôi cũng không biết ở đây người ta có đánh giá cao chuyện này không nữa.”

Anh chàng glee club nói lời khiêm tốn nhưng biểu cảm trên gương mặt chẳng có vẻ gì là như vậy.

“Nếu có gì hay ho thì tụi mình trao đổi thông tin nhé. Cho tôi số điện thoại của cậu đi.”

Hanzawa đọc số điện thoại của nhà trọ.

“Này là nhà riêng hả?”

“Nhà trọ thôi. Điện thoại ở trong phòng nên cậu gọi lúc nào cũng được.

“Thì ra là vậy. Chà, nghe cực quá ha.

Có gì mà cực? Trước khi Hanzawa kịp hỏi thế, anh bạn ca sĩ đội hợp xướng đã được gọi tên và rời khỏi phòng họp. Gã chúa ghét những tên hay ra vẻ. Vốn dĩ gã đã không ưa nổi đám người trong câu lạc bộ hợp xướng lúc nào cũng hát với vẻ mặt đoan trang, và càng chán ghét những tên cứ liên tục khoe mẽ sự thanh cao cùng điều kiện đầy đủ của bản thân. Vì trong lòng thấy có chút bực tức, nhất thời gã đánh mất tác phong nghiêm túc của mình.

Chừng năm phút sau, đến lượt Hanzawa được gọi tên.

Trong căn phòng lớn trên tầng ba, cứ hai chiếc bàn dài ghép lại thành một quầy phỏng vấn, trái và phải mỗi bên được bố trí ba quầy như vậy. Đây chính là hội trường phỏng vấn vòng đầu tiên.

“Mời cậu đến chỗ đằng kia!”

Gã được hướng dẫn đến chiếc bàn trong cùng. Lúc băng qua phần trung tâm, gã lén ném ánh nhìn của mình về phía chàng sinh viên đang trả lời phỏng vấn tỏ ý: “Sự quyết tâm thì tôi có thừa”. Đó là anh bạn ca sĩ đội hợp xướng ban nãy. Vẻ ung dung, khoa trương vừa rồi bị rũ bỏ hoàn toàn, thay vào đó là bộ dạng quyết tâm, nỗ lực trả lời với một khuôn mặt đỏ gay. Người phỏng vấn ở phía đối diện nghe một cách thờ ơ, biểu cảm tỏ ra chán ngán với lời khẳng định ấy. Tên này trượt chắc rồi.

Khi đi tới chiếc bàn được chỉ định, hai người phỏng vấn ngồi chờ ở đó mời gã ngồi xuống ghế.

“À ừm, cậu là Hanzawa nhỉ? Tại sao cậu lại chọn ngân hàng của chúng tôi? Động cơ nào thúc đẩy cậu? Cho chúng tôi biết được không?”

Người đưa ra câu hỏi là một nhân viên ngân hàng khoảng ba mươi lăm đến bốn mươi tuổi. Người ngồi bên cạnh trông trẻ hơn một chút dường như làm nhiệm vụ ghi chép, anh ta để một tay trên bảng ghi và im lặng nhìn Hanzawa.

“Em có hứng thú với ngành tài chính. Từ lâu em đã có khát vọng cống hiến cho xã hội bằng việc làm tròn bổn phận của một nhân viên ngân hàng.”

Đây là câu trả lời chuẩn mực đến mức bình thường. Gã thầm nghĩ chắc hẳn đối phương chuẩn bị chọc vào điểm đó thì y như rằng.

“Nhưng mà này, chàng trai trẻ, chẳng phải bây giờ có rất nhiều ngân hàng hay sao? Đâu nhất thiết phải là ngân hàng Sangyo Chua, đúng không nào? Có câu này tôi muốn cậu trả lời thực lòng, công ty nào nằm đầu danh sách nguyện vọng của cậu vậy?”

“Lựa chọn số một của em đương nhiên là ngân hàng Sangyo Chuo a.”

Không có phản hồi nào. Đó là bởi vì ai cũng sẽ nói những lời như vậy. Tạm bỏ qua vấn đề thật lòng hay lừa dối, câu trả lời đó là phép lịch sự thông thường. Phần tiếp theo mới là thứ quyết định thành bại.

“Nhưng thật ra vốn dĩ ngay từ đầu em đã chẳng có thứ gì gọi là lựa chọn số một hết.”

Ánh nhìn của hai người phỏng vấn như bị hút về phía Hanzawa.

“Trong những dịp gặp gỡ nhiều đàn anh và đàn chị khóa trên, em dần cảm nhận được khí chất cởi mở, hay hiểu rộng hơn là văn hóa trong ngân hàng Sangyo Chuo. Đây chính là sự thu hút mà các ngân hàng khác không có. Em vẫn luôn có suy nghĩ muốn được làm việc với những người như vậy. Mọi người thường nói ngân hàng nào cũng tương đương nhau, nhưng đối

với em, đẳng cấp của các ngân hàng nhất định không nằm trên cùng một đường thẳng. Được làm việc ở ngân hàng Sangyo Chuo là ước mơ của em.”

“Hô!”

Người phỏng vấn nhìn chằm chằm vào mắt của Hanzawa, trên môi không nở nụ cười.

“Tôi hiểu lựa chọn số một của cậu rồi. Nhưng nếu chỉ đơn thuần là muốn cống hiến cho xã hội thì công việc nào cũng được chứ đâu nhất thiết là ngân hàng.”

Đúng vậy. Đó là một lời nhận xét xác đáng.

“Gia đình em có mở một công ty nhỏ” Hanzawa trả lời.

“Công ty đã hoạt động hơn 20 năm, nhưng đương nhiên, chặng đường đó chẳng mấy bằng phẳng.”

Chỉ cần nhìn nét mặt thôi Hanzawa cũng có thể biết được người đưa ra câu hỏi đang cảm thấy hứng thú như thế nào.

“Hồi trước có một lần, khi đó em vẫn đang là học sinh cấp hai, em về nhà và thấy rất nhiều khách hàng đang ở đó, ai cũng làm rùm beng lên. Hóa ra là một đối tác lớn của bố em đã phá sản. Đến tận bây giờ, em vẫn không thể nào quên được nét mặt của bố khi ông đứng trước mặt các chủ nợ, ra sức giải thích với họ rằng công ty vẫn ổn. Khi ấy, tổ chức ra tay cứu lấy công ty của bố em chính là ngân hàng.”

“Chắc hẳn là ngân hàng chủ lực nhỉ?”

Người phỏng vấn đặt câu hỏi, nhưng lông mày khẽ chuyển động, biểu cảm trên mặt anh ta thay đổi khi nhận được câu trả lời của Hanzawa: “Dạ không. Không phải ạ.

“Ngân hàng ra tay cứu là một ngân hàng có hội sở ở thành phố lớn mà quan hệ giữa cả hai bên chẳng có gì sâu sắc, cùng lắm là vài lần giao dịch. Ngân hàng chủ lực của công ty bố em là ngân hàng ở địa phương. Vốn là

một con người luôn muốn hướng về mảnh đất quê hương, nên bố em cũng tin tưởng ngân hàng ở đó. Thế nhưng, khi chuyện không may xảy đến, ngân hàng địa phương chễm chệ chiếm lấy vị trí ngân hàng chủ lực đó lại là bên thu hồi các khoản cho vay nhanh nhất; trái lại, dù không có nhiều giao dịch, nhưng ngân hàng có hội sở ở thành phố lớn có thể đánh giá một cách chính xác khả năng kinh doanh của bố em và hỗ trợ vay vốn, cứu ông một bàn thua trông thấy. Sau đợt đó, khi em nghe ông kể về chuyện này, em đã muốn được bước chân vào ngân hàng. Em muốn làm việc ở đó để có thể giúp đỡ những công ty giống như công ty của bố em."

Không có phản hồi nào. Cả nhân viên ngân hàng đặt câu hỏi và người làm nhiệm vụ ghi chép lúc này đang đặt tay trên bảng đều nhìn chằm chặp vào mặt Hanzawa.

Sau vài giây im lặng như thể không biết nói gì, người chuyển đặt câu hỏi nhanh miệng đáp "Tôi hiểu ý của cậu rồi", đoạn nhìn sang anh chàng nhân viên ngân hàng trẻ măng đang cầm bảng ghi chép.

"Cảm ơn. Kết quả tôi sẽ báo cho cậu sau. Nếu có duyên thì chúng ta sẽ còn gặp lại nhau nhé.

"Dạ, hôm nay em làm phiền mọi người rồi.

Hanzawa cũng không rõ cuộc phỏng vấn vừa rồi là khó khăn hay dễ dàng. Vòng đầu tiên kết thúc ở đó. Gã quay lại hành lang ngoằn ngoèo rồi bước ra con phố nắng nóng như thiêu đốt. Mọi chuyện vừa rồi có diễn ra suôn sẻ hay không, gã cũng cảm thấy mơ hồ. Hanzawa cứ thế đi lững thững dọc theo các con phố cho đến khi trở về nhà trọ. Cuộc điện thoại thông báo ngày giờ của lần phỏng vấn thứ hai từ ngân hàng Sangyo Chuo đến vào buổi tối ngày hôm đó.

Bầu không khí trong khu vực đại sảnh khách sạn Pacific ở quận Shinagawa trở nên ngột ngạt bởi hơi nóng tỏa ra từ hơn một trăm sinh viên.

Hanzawa đã vượt qua vòng phỏng vấn đầu tiên, gã được yêu cầu có mặt ở khách sạn này vào lúc 9 giờ buổi sáng tiếp theo. Vì giờ hẹn là 9 giờ sáng nên gã cứ đinh ninh mình thuộc tốp đầu tiên, nhưng gã đã nhầm. Nhiều người thậm chí còn tới đây sớm hơn gã. Chỉ dựa vào tình hình hiện tại, Hanzawa thật sự không thể nào biết được sự sắp xếp này là do thứ tự phỏng vấn quyết định, hay chỉ đơn thuần là thứ tự gọi điện thoại khác nhau.

Hanzawa chọn một chiếc ghế sát tường rồi ngồi xuống. Gã trầm ngâm suy nghĩ không biết trong ngần này con người đang tập trung ở đây, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người thật sự được bước chân vào ngân hàng Sangyo Chuo. Năm người? Hay mười người chăng? Không thể nào, làm gì có chuyện đơn giản đến như vậy. Biết đâu vòng phỏng vấn đầu tiên cũng đang được tổ chức ở đâu đó trong ngày hôm nay, những cái tên vượt qua sẽ tiếp tục đến hội trường này vào ngày mai cũng nên. Chắc chắn chuyện như thế này sẽ còn lặp đi lặp lại suốt mấy ngày. Hanzawa cứ chắc mẩm là số lượng ứng viên sẽ được siết lại trong vòng phỏng vấn thứ hai, nhưng suy đoán của gã đã trật lất hoàn toàn. Đây là giây phút đầu tiên gã bắt đầu cảm nhận được tính hiện thực của tỷ lệ 1 chọi 50 trong lời Miyamoto nói.

“Chà, xem ra con đường phía trước vẫn còn dài hạ.”

Lúc đó một giọng nói vang lên khiến Hanzawa quay mặt qua.

Anh chàng ngồi kế bên vừa nở một nụ cười dễ mến vừa bắt chuyện với Hanzawa.

“Ừ, tôi còn nghĩ là phải ít người hơn thế này cơ.

“Tôi cũng nghĩ thế, nhưng mà sai bét rồi. Cậu là Hanzawa học khoa Kinh tế phải không?”

Hanzawa tròn mắt hỏi lại.

“Đúng rồi. Thế còn cậu là?”

“Tôi là Oshiki. Oshiki ở nhóm nghiên cứu của thầy Nakanuma.”

“À à!”

Tới lúc này Hanzawa mới nhớ ra mình từng nhìn thấy mặt anh bạn này vài lần trong những buổi giao lưu giữa các nhóm nghiên cứu. Oshiki vốn là người ít nói và chẳng có gì nổi bật, vậy nên ấn tượng của anh chàng này trong lòng Hanzawa khá mờ nhạt. Thầy Nakanuma là giáo sư hàng đầu ở lĩnh vực nghiên cứu kinh tế vĩ mô, nên việc tham gia vào nhóm đề tài do thầy hướng dẫn là vô cùng khó khăn. Bởi vì Oshiki đã đại diện cho vị giáo sư ấy để tham dự những buổi giao lưu, chắc chắn thực lực của anh chàng này không hề tầm thường như ấn tượng mộc mạc bên ngoài.

“Tôi muốn vào ngân hàng Sangyo Chuo mà không biết người ta có chịu nhận không nữa.”

Giọng điệu thong thả của Oshiki hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí căng thẳng ở nơi đây. Ngữ âm phảng phất chút giọng vùng Đông Bắc. Những người quê ở vùng Đông Bắc khi đến Tokyo thường ít nói vì e ngại chất giọng địa phương của mình, có lẽ Oshiki cũng là một trong số đó.

“Hôm qua cậu phỏng vấn lần một ở đâu thế?”

Sau câu hỏi đó, cả hai cùng trao đổi về chủ đề phỏng vấn một hồi lâu. Trong lúc trò chuyện, Hanzawa cảm thấy con người của anh chàng này khá ấm áp. Gã và Oshiki tâm đầu ý hợp một cách kỳ lạ.

Oshiki được gọi tên trước. Sau đó không lâu, Hanzawa cũng được gọi vào.

Đại sảnh của khách sạn được phân chia bằng các vách ngăn, số lượng quầy phỏng vấn nhiều đến mức hội trường ở tầng ba của chi nhánh Ikebukuro cũng chẳng ăn nhằm gì. Phương thức phỏng vấn là một đối một. Sau một lúc ngồi chờ ở quầy trống, người phỏng vấn mới xuất hiện.

“Vì sao cậu lại chọn ngân hàng của chúng tôi?”

Vòng phỏng vấn thứ hai của Hanzawa bắt đầu bằng câu hỏi y như hôm qua.

Buổi phỏng vấn hôm nay có chút khác biệt.

Có nhiều người phỏng vấn, mỗi người lần lượt thay phiên nhau xuất hiện. Lúc sau Hanzawa mới biết được chuyện như thế này. Nghe nói khi một người hỏi chuyện và đánh giá rằng "sinh viên này được", người phỏng vấn thứ hai sẽ ra mặt để xác nhận lại điều ấy. Thậm chí ngay cả nhận xét tiêu cực như là "tên này vô vọng rồi", một người khác cũng sẽ tiến hành phỏng vấn tiếp để kiểm chứng. Kết quả đậu hay rớt sẽ được định đoạt sau khi thống nhất ý kiến của nhiều người. Thời gian phỏng vấn một ứng viên là khoảng năm mươi phút. Hanzawa vừa nghĩ thầm là mình đã vượt qua câu hỏi một cách dễ dàng thì người phỏng vấn nói gã chờ một chút, rồi người thứ hai đến. Sau đó là người thứ ba, thậm chí thứ tư, một tiếng đồng hồ trôi qua trong nháy mắt.

Khi người phỏng vấn thứ hai rời đi, Hanzawa nghe thấy giọng nói tiếng Anh lưu loát vang lên từ phía sau lưng.

Nếu không nhầm thì nội dung là mình giỏi tiếng Anh, có lẽ người nói là sinh viên. Đối phương đáp lại bằng tiếng Anh, thi thoảng còn bật cười. Chỉ bấy nhiêu dấu hiệu thôi cũng có thể biết được người nói đang cảm thấy rất hứng thú. Tiếng Anh của Hanzawa không đến nỗi tệ, song, cách phát âm của giọng nói kia nghe êm tai và trôi chảy đến mức có thể so sánh với người bản địa.

"Chà, tay nào mà cừ ghê.

Nghĩ vậy, Hanzawa bèn ngoái lại đằng sau xem thử. Gã lập tức cảm thấy nghi ngờ khả năng nhìn của mình vì cảnh tượng đó quá đỗi bất ngờ. Ở phía bên kia, người đang nói tiếng Anh lưu loát như người bản địa chính là anh chàng tên Oshiki ban nãy. Sự khác biệt quá lớn so với tiếng Nhật mang ngữ điệu đặc trưng của vùng Đông Bắc khiến Hanzawa tròn mắt kinh ngạc.

“Tên này đậu chắc. Gã thầm nghĩ. Đây chỉ đơn thuần là trực giác của gã. Nếu trực giác của gã đáng tin cậy, có lẽ gã cũng sẽ đậu.

“Hê.”

Hai ngày sau, Hanzawa có mặt ở một phòng thuộc Hội sở ngân hàng Sangyo Chuo, nơi có thể nhìn toàn cảnh từ khu Otemachi đến vùng lân cận là Yaesu. Người thanh niên đến hơi muộn một chút vừa nhìn thấy Hanzawa đã tươi cười niềm nở, xem ra chẳng có vẻ gì là bất ngờ.

“Hô!” - Hanzawa đáp lại.

“Cậu nhận được thông báo trúng tuyển chưa?”

“Nhận được rồi.”

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Oshiki bắt đầu nhìn những gương mặt đang ở trong phòng lúc này. Thông báo trúng tuyển được đưa ra sau vòng phỏng vấn thứ ba được tổ chức vào sáng hôm qua. Cách thức phỏng vấn cũng tương tự như lần thứ hai, tuy nhiên, khi Hanzawa đang chuẩn bị tâm thế bước vào cuộc phỏng vấn như những sinh viên khác thì thứ gã nhận được là câu “Chào mừng cậu”. Từ quầy, Hanzawa được dẫn sang một phòng khác, trên đường đi gã liếc mắt nhìn các đối thủ cạnh tranh của mình đang tiếp nhận phỏng vấn. Ở căn phòng mới, gã nhận được thông báo trúng tuyển không chính thức.

Chắc chắn Oshiki và cả ba người khác đang ở đây cũng nhận được sự đối đãi tương tự. Giành hết những nhân lực mình muốn bất chấp cả thể diện, đó chính là ngân hàng.

“Đúng như tôi nghĩ. Tôi biết cậu kiểu gì cũng được nhận mà Oshiki.”

Người lên tiếng bắt chuyện là Tomari Shinobu, sinh viên cùng khoa Kinh tế. Hanzawa biết anh chàng này. Tomari là trưởng nhóm nghiên cứu của vị giáo sư có tiếng nào đó, nên Hanzawa khá quen mặt anh chàng này.

“Mọi người ơi, lại đây làm quen nào.

Hưởng ứng lời kêu gọi của Tomari, hai người khác đang có mặt trong phòng tiến lại gần. Một người đeo mắt kính trông có vẻ nhạy cảm, dễ lo lắng, còn lại là một người cao to rất ra dáng vận động viên.

“Anh bạn đeo mắt kính này là Karita, khoa Luật. Theo như tôi được nghe từ mấy anh chị khóa trên, Karita là siêu nhân đã vượt qua bài thi câu trả lời ngắn của kỳ thi tư pháp. Sau khi vào ngân hàng, biết đâu anh bạn này sẽ lọt vào tầng lớp tinh hoa trong bộ phận Nhân sự. Hay là trưởng bộ phận Nhân sự tương lai chăng? Còn anh chàng to con này là Kondo, khoa Thương mại. Trưởng nhóm nghiên cứu của thầy Hasumoto, anh Ando hiện tại đang là trưởng bộ phận Nghiệp vụ cũng là lứa sinh viên đầu tiên thuộc nhóm nghiên cứu của thầy đấy nhé. Anh Ando bây giờ có phong độ và vị thế cao ngút trời luôn, vậy nên trong lúc anh ấy vẫn còn hoạt động tích cực, có lẽ sự nghiệp của anh chàng này cũng sẽ thành công lắm đây.”

“Vậy tức là anh Ando mà có sao là cả đám lao đao luôn nhỉ?” - Kondo bật cười.

Tomari tiếp tục giới thiệu về Oshiki, anh chàng vừa bước vào phòng không lâu.

“Còn đây là Oshiki. Cán bộ phụ trách các vấn đề học thuật trong nhóm nghiên cứu của thầy Nakanuma đấy nhé. Học giỏi lắm, chắc cũng nằm trong tốp ba toàn khoa. Nè, tôi nói đúng không? Còn nữa, cái này mọi người nói chuyện thì khắc biết nhưng tôi nói trước luôn, cậu này là người Đông Bắc, tốt tính lắm luôn. Chỉ có tiếng Nhật là mang giọng địa phương thôi chứ tiếng Anh thì xuất sắc. Đang mang hoài bão trở thành nhân viên ngân hàng quốc tế. Chắc chỉ tầm vài năm nữa thôi, cậu này sẽ mặc vest, một mình một ngựa tung hoành khắp thế giới cho mà xem.

Oshiki cười bẽn lẽn, nhưng không phủ nhận những gì Tomari nói. Đây là một chàng trai đôn hậu và bao dung. Không chỉ như vậy, mọi người cũng

cảm nhận được một ý chí lớn lao đang nung nấu bên trong. Tomari chỉ tay vào Hanzawa và tiếp tục líu lo.

“Đây là Hanzawa, thuộc nhóm nghiên cứu của thầy Taihei. Trong khoa Kinh tế, hai đứa tôi quen mặt nhau quá rồi. Sau này dù muốn hay không mọi người cũng sẽ nhận ra nên tôi sẽ không nói gì nhiều, chỉ có thể tóm lại ngắn gọn như thế này, tên này tranh luận dữ lắm. Một thằng khốn kiếp không ai chịu nổi. Nếu chẳng may mọi người phải tranh luận với tên này thì nhớ lưu ý nhé.

“Nói cái gì đấy?”

Hanzawa trừng mắt nhìn Tomari, đoạn tiếp nối câu chuyện.

“Ờ, tên này là Tomari. Khoan bàn tới thực lực, tên này khôn khéo, nhanh nhạy lắm. Quen biết vô cùng rộng, mọi người hãy nghĩ là hơn một nửa số sinh viên ở đại học Keio là bạn của tên này đi cho dễ hình dung. Có gì không biết cứ tìm tên này mà hỏi, hầu như lúc nào cũng có câu trả lời hết” Mọi người cười ồ lên.

Tất cả các sinh viên nhận được thông báo trúng tuyển đều phải tập trung ở ngân hàng và chịu sự giám sát từ sáng đến tối. Đây là chuyện đương nhiên vào thời đó. Người ta gọi giai đoạn này là “quản thúc”.

Trên thực tế, sau khi nhận được kết quả trúng tuyển vào buổi sáng ngày hôm qua, Hanzawa đã phải ở trong hội sở của ngân hàng đến tận 9 giờ tối, không được bước chân ra ngoài dù chỉ một bước. Chỉ cần sểnh ra một tí, các công ty khác sẽ có cơ hội cướp mất sinh viên tài năng mà ngân hàng đã cất công tuyển chọn. Sự ràng buộc này là để tránh tình huống xúi quẩy đó. Hanzawa bị giam lỏng trong phòng một mình kèm theo lời dặn dò: “Nếu có việc cần thiết thì hãy gõ cửa”. Bên ngoài căn phòng, các nhân viên thay phiên nhau làm nhiệm vụ canh giữ, thậm chí họ còn kỹ lưỡng tới mức hộ tống gã đến tận nhà vệ sinh. Gã nghĩ chắc hẳn Tomari và Oshiki cũng trải qua cảnh ngộ giống như mình. Ngày hôm nay, cuối cùng gã đã gặp được

những sinh viên trúng tuyển khác, giai đoạn “quản thúc” theo nhóm bắt đầu từ thời điểm đó.

Đó là chuyện năm 1988, hay nói cách khác, là thời kỳ mà nền kinh tế bong bóng đang phình đến giới hạn cực đại, mọi thứ tăng trưởng nhanh như thể cả thế giới rơi vào vòng xoáy điên cuồng. Số lượng các ngân hàng có hội sở ở thành phố lớn là mười ba. Ngân hàng là tổ chức được giám sát và bảo hộ bởi hệ thống tài chính thông qua phương thức tương tự như “đội hộ tống tàu chiến”[4], vậy nên ở thời kỳ này, bước chân vào ngân hàng được đồng nghĩa với cả đời êm ấm. Nhân viên ngân hàng là danh xưng dành cho một tầng lớp tinh hoa.

Về bối cảnh xã hội, đó cũng là thời điểm mà bộ phim hoạt hình *Hàng xóm của tôi là Totoro* được công chiếu và tạo nên tiếng vang lớn. Hai tháng sau, vào tháng Sáu, bê bối Recruit[5] bị phanh phui. Danh ca Ozaki Yutaka[6] - vẫn còn sống và phát biểu về việc ra mắt đĩa đơn mới có tên Mảnh vỡ của mặt trời. Thế nhưng, có lẽ thứ đọng lại trong ký ức của mọi người là sự kiện Olympic mùa hè Seoul được tổ chức vào ngày 17 tháng Chín năm đó. Dù sao đi nữa, đó là chuyện của năm 1988.

Ngay trước khi sự điên cuồng do nền kinh tế bong bóng gây ra đang trên đà đạt đến cực đại bắt đầu, năm chàng sinh viên trẻ bước qua cánh cửa dẫn vào ngân hàng, trong lồng ngực mỗi người đều căng tràn những ước mơ và hy vọng của riêng mình.

Chẳng ai mảy may hay biết những chuyện sẽ xảy ra sau đó.

CHƯƠNG 1:
KẾT LUẬN VÔ TRÁCH NHIỆM

1

“Gian lận sổ sách mà còn không nhìn ra thì thôi xong rồi. Giám đốc chi nhánh Asano Tadasu thở dài thườn thượt. Hàm ý ẩn chứa trong lời nói đó khiến Hanzawa thấy tò mò, nhưng gã vẫn giữ im lặng.

Ngân hàng Tokyo Chuo chi nhánh Osaka Nishi nằm trên đoạn giao nhau giữa đại lộ Yotsubashi và Chuo ở quận Nishi thành phố Osaka. Hanzawa đang có mặt trong phòng giám đốc chi nhánh. Bàn làm việc và một bộ sofa bọc da dành để tiếp đãi khách được đặt bên trong văn phòng rộng thênh thang, tương xứng tầm vóc là một trong số ít chi nhánh lớn nhất của ngân hàng Tokyo Chuo, vốn thuộc hàng ngũ các siêu ngân hàng.

Trưởng phòng Tín dụng Hanzawa cùng cấp dưới Nakanishi Eiji đang ngồi trên chiếc sofa trong văn phòng ấy. Ở phía đối diện, Asano ngồi bắt tréo chân trên chiếc ghế có chỗ gác tay, vẻ mặt vô cùng phiền não.

Bây giờ là 7 giờ rưỡi tối. Giám đốc, phó giám đốc chi nhánh, Hanzawa và Nakanishi, cả bốn người đang chụm đầu lại bàn bạc cách thu hồi nợ từ công ty thép Nishi Osaka, khách hàng mà hôm nay ngân hàng đã phát thông báo từ chối nhận thanh toán lần thứ nhất.

“Rồi giờ tính sao đây, cậu Hanzawa? Khả năng thu hồi nợ như thế nào?”

Ngồi kế bên Asano, Phó giám đốc chi nhánh Ejima Hiroshi đặt câu hỏi. Chức vụ trước đây của Asano là trợ lý trưởng bộ phận Nhân sự, y đã ở trong hội sở một thời gian dài nên dáng người tương đối mảnh khảnh. Trái lại, sự nghiệp của Ejima gắn liền với chi nhánh từ đầu tới cuối nên hắn có

thân hình chắc nịch, cộng thêm mái tóc uốn xoăn khiến cho vẻ bề ngoài của hắn trông giống những kẻ thích nói chuyện bằng vũ lực. Nghe đâu hồi mới chuyển công tác tới đây, lần đầu tiên đi gặp khách hàng, hắn đã bị bảo vệ chặn lại vì tưởng nhầm là dân xã hội đen, có lẽ đó không phải là tin đồn vô căn cứ. Thế nhưng, giọng nói the thé của hắn lại chẳng giống ấn tượng mà vẻ bề ngoài mang lại.

“Nói thu hồi thì dễ, nhưng toàn bộ khoản vay 500 triệu yên đều là cho vay suống.”

Thuật ngữ “cho vay suống” trong ngân hàng chính là cho vay tín chấp. Nói cách khác, đó là cho vay không có tài sản đảm bảo. Nếu khách hàng vỡ nợ, ngân hàng sẽ chịu toàn bộ tổn thất.

Hanzawa tiếp lời.

“Tới giờ vẫn chưa liên lạc được với Giám đốc Higashida. Sáng nay, từ khi nhận ra số dư âm, tôi đã cố liên lạc mãi nhưng.”

Gã cũng không nghĩ từ giờ mình có thể tóm được tên giám đốc ấy. Xin nói thêm là cụm từ “số dư âm” ám chỉ tình trạng tài khoản nào đó không đủ số dư.

Ejima tặc lưỡi một cách khó chịu. Hanzawa cảm thấy thái độ cáu bẳn đó là dành cho mình hơn là tên giám đốc bỏ trốn Higashida kia.

“Tại sao cậu không nhận ra những số liệu ma sớm hơn chứ? Thật mất mặt! Đường đường là phòng Tín dụng, nếu cậu không chịu trách nhiệm đàng hoàng thì khó xử cho mọi người lắm.”

Nếu xét về quá trình thẩm định hồ sơ và giả số liệu, phát ngôn của Ejima là hoàn toàn sai lầm.

“Không phát hiện ra số liệu bị phù phép, chuyện này mất mặt đến mức không thể báo cáo lên hội sở, cậu có hiểu không? Cậu bảo tôi phải giải thích ra sao đây? Vì tin tưởng cậu nên tôi mới duyệt vay đấy?

“Vì tin tưởng cậu nên tôi mới duyệt vay sao…?” - Hanzawa ngao ngán hỏi.

“Đương nhiên là thế rồi còn gì!”

Ejima bốc hỏa ngay lập tức, hắn trừng mắt nhìn Hanzawa bằng khuôn mặt đỏ au.

Ngay từ đầu Hanzawa đã không có hứng thú với cái công ty tên Thép Nishi Osaka.

Vì Asano đã ra quyết định một cách gượng ép cho khoản vay này nên Hanzawa không thể làm gì khác, chứ vốn dĩ đây là khách hàng mà gã muốn cắt đứt ngay từ đầu.

Mặc dù vậy, trên danh nghĩa là khoản vay khẩn cấp, hồ sơ vay vốn đã được trình lên hội sở một cách miễn cưỡng và được phê duyệt.

Đây là quyết định điên rồ vì tham vọng theo đuổi thành tích của Asano. Xét về mặt ý nghĩa, việc không thể ngăn cản được sự điên rồ đó có lẽ cũng là một phần trách nhiệm của Hanzawa. Nhưng cho dù có tổn thất như thế nào, cái kiểu nói chuyện như thể tất cả mọi chuyện đều là lỗi của một mình Hanzawa khiến gã phẫn nộ. Đây chẳng phải là một ví dụ điển hình cho tư tưởng “công là của cấp trên, lỗi là của cấp dưới” sao?

“Rồi sao? Chứng từ cho vay tổng hợp hết chưa?” - Ejima hỏi như tát nước.

“Tôi đã kiểm tra qua rồi.

Nói là chứng từ chứ ngoài hợp đồng cung cấp dịch vụ ra chỉ có hợp đồng cho vay và hồ sơ giám đốc được mỗi loại một tờ là hết.

Ánh mắt của Ejima như muốn đâm thủng hồ sơ tổng hợp tài sản của công ty thép Nishi Osaka và tay giám đốc đang bày ở trên bàn. Dường như hắn đang cố tìm xem có bất động sản nào đem ra thế chấp được hay không, nhưng đương nhiên là chẳng có.

“Có khoản tiền gửi nào có thể tịch thu được không?”

“Không có. Tôi đã cấn trừ hết số dư trong tài khoản tiền gửi tại ngân hàng của chúng ta. Tuy nhiên, cả thảy chỉ là hai triệu yên mà thôi. Công ty cũng có tài khoản bên Kansai City, nhưng tôi nghĩ nó đã bị cấn trừ vào khoản tiền vay rồi.

“Nhà riêng có bị gán vào tài sản đảm bảo cho bên Kansai City không? Tổn thất bên đó là 300 triệu yên, ít hơn chúng ta phải không? Nhưng nói gì thì nói, là người đại diện của một công ty lớn đến nhường này, không lẽ không có biệt thự hay bất cứ bất động sản nào để thế chấp sao?”

“Không. Thật sự là không.”

Ejima nhướng mày tỏ vẻ nghi ngờ.

“Thế bên nhà vợ thì sao?”

Hanzawa thở dài. Cho dù phu nhân giám đốc có nhà riêng thì cũng chẳng liên quan gì đến khoản vỡ nợ của chồng. Ejima đang cố gắng thu hồi nợ đến bất chấp tất cả.

“Nếu tóm được tay giám đốc, tôi sẽ thử xoay xở tìm cách nào đó. Nhưng vì tổng số tiền nợ là một khoản khá lớn nên tôi nghĩ là rất khó.

Lời nói điềm nhiên của Hanzawa càng khiến Ejima thêm điên tiết.

“Nghĩ, nghĩ cái quái gì nữa? Này, cậu có thật sự nhận thức được trách nhiệm của mình không? Biết đâu chính vì cái thái độ như vậy nên mới xảy ra sơ suất đấy. Phải chi cậu nghiêm túc tìm phương án thu hồi nợ ngay khi phát hiện ra việc gian lận sổ sách thì chuyện đã không tới nông nỗi này rồi.

Hanzawa nhìn chằm chằm vào mặt Ejima.

Những lời của người đàn ông này đều nghiêm túc sao?

Đừng nói là không tìm được phương án thu hồi nợ, kể từ lúc phát hiện ra việc gian lận sổ sách, gã đã đến công ty thép Nishi Osaka để gặp Giám đốc Higashida thương lượng mấy ngày liền.

Thế nhưng, lần nào Hanzawa chỉ vào kết quả phân tích tài chính và truy cứu những số liệu ma thì Higashida đều bịa ra hết lý do này đến lý do khác để lẩn tránh. Tới khi nhắm chừng không thể chối thêm được nữa, hắn ta bắt đầu giở bài đi vắng và thất hẹn. Kết cục, không thể chốt hạ một phương án thu hồi nợ cụ thể nào đã thành sự thật. Mọi chi tiết về vấn đề này dù là lớn hay nhỏ, chắc chắn gã đã báo cáo cho Ejima và Asano dưới hình thức ghi chú.

Vậy mà đến bây giờ lại…

“Rồi sao? Cứ để yên và chấp nhận rằng ngân hàng chúng ta mất trắng 498 triệu yên sao?”

Giám đốc chi nhánh Asano nhìn vào bảng dự phòng rủi ro tín dụng mà Hanzawa đã soạn thảo chăm chú đến mức tưởng như cả người y đã đông cứng lại. Y quay về với cuộc hội thoại với vẻ mặt đầy cay đắng.

“Hẳn nhiên là vậy rồi. Không biết khi thanh lý tài sản công ty thì chúng ta sẽ nhận được khoản chia bao nhiêu.”

“Giờ mà anh còn hy vọng đến khoản chia sao?” - Ejima nói như tát nước.

“Khoản chia” là số tiền trả cho các chủ nợ sau khi thanh lý toàn bộ tài sản của công ty. Ví dụ một công ty ôm khoản nợ 1 tỷ yên tuyên bố phá sản, sau khi phát mãi tài sản, số tiền thu được là ba trăm yên. Số tiền mà các chủ nợ nhận lại ở bước cuối cùng được gọi là “khoản chia”. Đương nhiên chẳng đời nào có chuyện thu hồi được toàn bộ số nợ.

“Thật mất mặt, Trưởng phòng Hanzawa.

Hanzawa nín thở khi Giám đốc chi nhánh Asano phun ra lời trách móc cùng tiếng thở dài thườn thượt. Đó là bởi vì thứ chất chứa trong đó là sự căm thù lạnh lẽo dành cho Hanzawa.

2

Phía Tây khu trung tâm thành phố Osaka, con phố tập trung các đại lý phân phối sắt thép trải rộng theo hình quạt kéo đến tận vịnh Osaka. Chiếc đinh cố định những nan quạt ấy chính là vị trí của ngân hàng Tokyo Chuo, chi nhánh Osaka Nishi,

Được đánh giá là một trong các siêu ngân hàng, hội sở chính nằm ở thành phố Tokyo, văn phòng khu vực Kansai của ngân hàng Tokyo Chuo có khoảng 50 chi nhánh và phòng giao dịch trực thuộc. Trong số đó, Osaka Nishi là một trong bốn chi nhánh lớn nhất bên cạnh chi nhánh Osaka, Umeda và Senba, nói nôm na là nó được xếp vào hàng những chi nhánh trọng điểm.

Asano là một nhân viên ngân hàng ưu tú đã trải qua một thời gian dài làm về mảng nhân sự, sau 18 năm trời y mới quay về môi trường chi nhánh. Nếu có thể khéo léo tận dụng kinh nghiệm tích lũy được khi nắm giữ chức vụ giám đốc chi nhánh, y sẽ tiến gần hơn tới chiếc ghế của tầng lớp lãnh đạo cấp cao, vậy nên y đang nỗ lực hết sức mình. Tokyo Chuo cũng là một ngân hàng hợp nhất giống với nhiều ngân hàng khác. Số lượng nhân viên quá nhiều so với số chức vụ. Đối với những thanh niên trẻ tuổi, một khi tốt nghiệp từ trường đại học hàng đầu, họ có thể nghĩ về chiếc ghế trưởng phòng đầy hứa hẹn, thế nhưng điều từng rất hiển nhiên đó giờ đây đã trở thành giấc mơ xa vời. Tương tự, ngay cả người đã trải qua quãng đời làm nhân viên ngân hàng vô cùng thuận lợi như Asano, cánh cửa dẫn đến vị trí trưởng bộ phận của y còn hẹp hơn cả đám thanh niên.

Quá ít cơ hội. Nếu không thể tận dụng được nó, may mắn thì vẫn giữ được chức giám đốc nhưng công tác ở chi nhánh khác, xui xẻo thì đón chờ số phận bị đẩy sang các công ty có liên hệ với ngân hàng.

Chắc hẳn đối với những người như Asano, sau khi đã bứt phá vượt qua những đồng nghiệp cùng thời để lọt vào tầng lớp tinh anh, lòng tự tôn cao ngút của họ khiến cho việc hụt chân trên chiếc cầu thang danh vọng là một nỗi nhục nhã không thể nào chịu nổi.

Asano nhậm chức giám đốc chi nhánh Osaka Nishi vào tháng Sáu năm ngoái. Hanzawa được lệnh chuyển công tác từ bộ phận Xử lý nợ trên hội sở đến chi nhánh hai tháng trước đó. Tuy nhiên, thành tích năm ngoái làng nhàng không có gì đặc sắc. Kết cục, sau khi hầu hết năng lượng bị tiêu hao trong công cuộc dọn dẹp hậu quả của kết quả kinh doanh bết bát do giám đốc tiền nhiệm để lại, mọi thứ kết thúc nửa vời mà chẳng đạt được thành tựu gì.

Thời bấy giờ, trên bàn nhậu tập trung các cấp dưới tính từ chức quản lý trở lên, câu cửa miệng mà Asano thường xuyên nói là: “Kỳ này coi như bỏ. Đành cược hết vào kỳ sau vậy”.

Vào tháng Hai năm nay, Asano đã lôi kéo được mối làm ăn với khách hàng mới là thép Nishi Osaka, công ty tầm trung có doanh thu hàng năm chừng 1 tỷ yên tọa lạc ở khu Itachibori, nơi các đại lý sắt thép mọc lên san sát. Dường như đây là một khách hàng tiềm năng có thể hiện thực hóa ý định “đành cược hết vào kỳ sau” của y.

Hanzawa từng xem qua các tài liệu thu thập sau những lần đi thị sát của tổ tìm kiếm khách hàng mới trực thuộc phòng nghiệp vụ, thế nên gã cũng đã nhìn thấy và biết đến cái tên thép Nishi Osaka.

Mặc dù nghe lời đồn thổi rằng công ty đó rất xuất sắc, nhưng dù tấn công từ hướng nào đi nữa vẫn không thể thu phục được. Vốn dĩ ai cũng nhất trí với việc từ bỏ công ty này, vì vậy khi nghe Asano phát biểu trong

một buổi họp nọ rằng “hôm qua, tôi đã gặp được giám đốc”, không chỉ Hanzawa mà toàn bộ thành viên tổ tìm kiếm khách hàng mới đều sửng sốt không nói nên lời.

“Sếp thật sự gặp được ngài giám đốc sao?”

Trưởng phòng nghiệp vụ Kakuta Shu hỏi với vẻ mặt không thể nào tin nổi điều mình vừa nghe.

“Chúng tôi đã đến đó không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng khi nào được gặp cả.

“Thật sao? Làm gì có chuyện đó.”

Asano trông khá đắc ý, chuyện tiếp theo y nói còn khiến cả phòng họp kinh ngạc hơn nữa.

“Giám đốc bên đó bảo là đang có nhu cầu vay một ít vốn.

Rất khó để có thể tiến xa và khơi ra được chuyện đó ngay từ lần gặp đầu tiên.

“Tôi đã báo với ngài ấy là sẽ cử người phụ trách sang bên đấy. Trưởng phòng Hanzawa, cậu đến đó bàn thêm với giám đốc và làm xong chuyện này cho tôi. À phải rồi, người phụ trách sẽ là…

Asano đảo mắt nhìn vòng quanh nhóm nhân viên trẻ măng đang ngồi ở ngoài rìa bàn họp, đoạn tiếp lời.

“Cũng đến lúc cậu Nakanishi trổ tài rồi đấy nhỉ, cậu thấy sao?”

Nakanishi là nhân viên trẻ tuổi mới vào ngân hàng được hai năm. Cậu hiện vẫn là nhân viên tập sự, trước giờ toàn tiếp quản các khách hàng của những anh chị làm lâu năm hơn.

“Tôi nghĩ vẫn còn hơi sớm để cậu ấy đảm đương chuyện này.”

Liếc mắt nhìn chàng trai Nakanishi đang mặt mày tái mét, Hanzawa bèn từ chối khéo. Thế nhưng, Asano chẳng thèm bận tâm.

“Làm gì có chuyện đó. Thay vì là công ty nhỏ, phụ trách một công ty to như thế chắc chắn cậu có thể học được nhiều thứ hơn đấy. Giai đoạn đầu, Trưởng phòng Hanzawa hãy đi cùng cậu ấy và lo liệu mọi chuyện cho xong nhé. Nhờ hai cậu hết đấy.”

Tính Asano có một điểm cố chấp là không bao giờ đổi ý khi đã ra quyết định. Hanzawa đành phải chấp nhận chứ chẳng còn cách nào khác.

Sau cuộc họp, buổi sáng ngày tiếp theo, Hanzawa ngồi trên xe công vụ do Nakanishi cầm lái để đi đến công ty thép Nishi Osaka.

Khi đưa ra tấm danh thiếp của ngân hàng, chẳng có câu “chào mừng quý khách” lẫn lời nói ân cần “phiền mọi người chờ một chút”, thay vào đó, Hanzawa được đưa thẳng đến phòng tiếp khách. Thật lòng gã không có ý định dựa hơi ngân hàng để được đối đãi gì đặc biệt, song, thái độ đón tiếp khách như thế này quả nhiên chẳng thể gọi là khéo léo hay lịch sự.

Trong công ty không hề có sinh khí. Khắp nơi toát lên một ấn tượng uể oải, bầu không khí thiếu sự khẩn trương. Rõ ràng các nhân viên đang rảnh rang đến mức vừa bàn chuyện phiếm vừa hút thuốc, thế nhưng chẳng ai buồn nghe điện thoại, mặc cho tiếng chuông chói tai cứ reo liên hồi. Đương nhiên, ngay cả người mang tư cách là khách như Hanzawa có đến gần, họ cũng không gật đầu chứ đừng nói đến chào hỏi lịch sự.

“Cứ thấy không ưa kiểu gì ấy nhỉ.” - Hanzawa thầm nghĩ.

Suy cho cùng, công ty đơn thuần là nơi tập hợp một nhóm người, vì thế chỉ cần quan sát thái độ của các nhân viên cũng có thể mường tượng ra đó là một công ty như thế nào.

Mặc dù đã đặt lịch hẹn từ trước, thế nhưng gã vẫn phải ngồi chờ trong phòng tiếp khách chừng mười phút.

Cuối cùng Giám đốc Higashida Mitsuru cũng bước vào phòng. Đó là một người đàn ông có dáng người thấp cùng một cơ thể rắn chắc. Hắn nhanh chân tiến lại gần, đoạn ngồi phịch xuống sofa rồi bắt tréo chân. Chẳng nói chẳng rằng, Higashida dụi điếu thuốc lá trên tay vào gạt tàn. Trong lúc vẫn còn đang dở tay, hắn hỏi cộc lốc:

“Mấy anh nhà băng, nay đến làm gì đây?”

“Thật ra chúng tôi nghe nói giám đốc có nhu cầu vay vốn nên mới tìm đến đây.”

“Vay vốn? Mấy cậu nói gì vậy?”

“Là chuyện mà giám đốc đã thảo luận với Giám đốc chi nhánh Asano của chúng tôi vào buổi gặp mặt hôm qua đấy ạ. Tôi nghĩ đáng lẽ mình phải làm điều này ngay từ đầu mới đúng, đây là danh thiếp của tôi.”

Gã chia tấm danh thiếp ra tỏ thiện chí “mong được ngài giúp đỡ”. Nakanishi cũng bắt chước làm theo. Tuy nhiên, Higashida chỉ liếc nhìn hai tấm danh thiếp đúng một cái là tiện tay xé làm đôi, rồi làm bốn trước khi vứt vào thùng rác.

“Danh thiếp của ngân hàng giữ lại chỉ tốn chỗ thôi. Lúc nào cũng chào mời ‘hãy sử dụng ngân hàng của chúng tôi, phiền chết đi được. Mà dù sao đi nữa, bên tôi chỉ làm việc với một ngân hàng là Kansai City mà thôi.”

Higashida cười nhạt, khuôn mặt bóng lưỡng hình chữ điền méo mó một cách khó chịu.

“Cái thằng cha này!” - Hanzawa nghĩ thầm, trong khi đó, chàng trai trẻ Nakanishi kế bên bắt đầu run rẩy.

“Chúng tôi nghe nói hôm qua anh đã đề cập chuyện vay vốn với Giám đốc chi nhánh Asano.”

Trong tích tắc, Hanzawa có cảm giác như mình vừa mượn được giọng điệu của Asano. Và chuyện gã chờ cuối cùng cũng đã tới.

“À à, chuyện vốn lưu động sao? Nhưng mà tôi có nói lời nào là sẽ vay bên mấy cậu đâu. Thường các ngân hàng khác chỉ cử người phụ trách tới thôi, trong khi đó, ngân hàng bên mấy cậu thì đích thân giám đốc chi nhánh tìm đến mấy lần. Tại kế toán trưởng khuyên tôi thỉnh thoảng cũng nên bỏ chút thời gian gặp mặt nên tôi mới làm vậy. Tóm lại chỉ có thế thôi. Giám đốc chi nhánh của các cậu có đang hiểu nhầm chuyện gì không?”

Nakanishi đang ngồi run rẩy bên cạnh chợt ngước mắt lên thảng thốt. Hanzawa cũng có cùng tâm trạng. Câu chuyện khác xa với những gì gã được nghe.

Mặc dù vậy, đây là một người đàn ông có cá tính mạnh. Bên dưới vầng trán rộng trông có vẻ thông minh là đôi mắt sáng với ánh nhìn sắc sảo rất có uy lực.

Nhưng đã đến tận đây rồi, không thể nào cứ thế mà ra về tay không được, Hanzawa bèn hỏi dò.

“Nếu anh không cảm thấy phiền, mạn phép cho tôi hỏi một chuyện. Vốn lưu động khi nãy anh nói là khoảng bao nhiêu?”

“Hả?”

Higashida nói với vẻ mặt khó chịu. Sau đó, hắn lấy ra một điếu xì gà trong hộp đựng trên bàn rồi châm lửa.

“Mà thôi, sao cũng được. Tầm hai hay ba trăm triệu yên gì đấy.”

“Anh có thể cho phép ngân hàng của chúng tôi xem xét khoản tiền này được không?”

Thể theo ý muốn của giám đốc chi nhánh, Hanzawa muốn nói thẳng là “anh cho phép ngân hàng của chúng tôi giải ngân khoản tiền này được không?”, nhưng dù sao lúc này vẫn chưa có quyết định nào được thông qua. Nói ra chữ “giải ngân” khi chưa có quyết định chính thức sẽ được xem là

cam kết cho vay. Cam kết cho vay là hành vi bị nghiêm cấm trong hoạt động tín dụng ngân hàng.

“Xem xét? Hả?” - Đúng như dự đoán, Higashida lập tức cười khẩy.

“Tại sao các cậu lại về tay không?”

Khi quay lại chi nhánh, Asano khiển trách Hanzawa một cách nghiêm khắc.

“Hỏi được số vốn lưu động cần thiết là bao nhiêu rồi mà cậu còn vác mặt quay về đây sao?”

Phân vân không biết nên đáp lại ra sao, Hanzawa không đưa ra câu trả lời nào thỏa đáng. Bị quở trách vì rút quân mà không cố đàm phán sâu hơn thì gã cũng đành chịu, vì sự việc đúng là như vậy. Nhưng tạm thời bỏ qua chuyện đó, cảm giác kỳ lạ khó diễn tả của gã dành cho người đàn ông tên Higashida là sự thật.

Cảm giác ấy không hẳn là do gã để bụng chuyện bị xé và vứt bỏ danh thiếp. Nếu thử phân tích sự việc lần này bằng một cái đầu tỉnh táo, kiểu gì cũng thấy vài ba điểm khó hiểu.

Trước tiên là việc Giám đốc chi nhánh Asano có thể tiếp cận quá dễ dàng.

Quả thật Higashida cũng kể rằng kế toán đã khuyên hắn nên gặp một lần. Tuy nhiên, hành động xé bỏ danh thiếp của nhân viên phụ trách tín dụng không hề nhất quán với suy nghĩ đồng ý gặp mặt vì nể nang vị giám đốc chi nhánh đã tìm đến nhiều lần.

Hơn nữa, Hanzawa cũng cảm thấy khúc mắc ở điểm Higashida nói ra khoản vốn lưu động mình cần quá dễ dàng.

Thông thường, nếu không có ý định giao dịch với ngân hàng mới ngỏ lời chào mời hợp tác, cho dù hai bên có gặp mặt trao đổi thì chẳng bao giờ chủ doanh nghiệp ấy nói tới chuyện tiền bạc. Higashida đã cười vào lời đề

nghị xem xét của Hanzawa, nhưng trong suy nghĩ của gã, thứ hắn thật sự đang chờ đợi lại trái với hành động trên, đó là câu nói "xin hãy để cho ngân hàng chúng tôi phụ trách việc này."

Liệu có phải Giám đốc Higashida đang mong muốn được cho vay?

Mặc dù đã tỏ thái độ khước từ, nhưng lại chấp nhận gặp một đối tác từ trước tới giờ chưa từng đếm xỉa tới như ngân hàng Tokyo Chuo, lý do cho hành động này có phải là việc vay vốn bên ngân hàng Kansai City đang gặp khó khăn vì nguyên nhân nào đó chăng?

Nếu muốn tìm ra nguyên nhân, nhất thiết phải có được báo cáo tài chính của công ty thép Nishi Osaka. Song, khi Hanzawa ngỏ lời rằng: "Chúng tôi muốn xem xét khoản vay này, anh có thể cung cấp cho chúng tôi bản sao báo cáo tài chính của công ty được không?" thì Higashida bác bỏ ngay: "Sao mấy cậu mặt dày quá vậy?"

"Thôi đủ rồi, tôi đã sai khi giao việc này cho cậu. Ngày mai đích thân tôi sẽ sang đó. Cậu đặt lịch hẹn với giám đốc cho tôi được không?"

Lời nói của Asano tràn ngập cảm giác chán ghét, Nakanishi cuống quýt chạy đi gọi điện thoại. Hanzawa quay lại với công việc của mình. Được một lúc thì gã nghe loáng thoáng giọng nói của Nakanishi thông báo với Asano giờ hẹn là 10 giờ sáng, sự ngờ vực trong lòng gã trỗi dậy mỗi lúc một mạnh mẽ.

Quả thật là quá kỳ lạ. Một mặt thể hiện thái độ lạnh nhạt với ngân hàng Tokyo Chuo nhưng mặt khác vẫn liên tiếp trao cơ hội, trong hành động của Higashida dường như ẩn chứa điều gì đó khó lường.

Tuy nhiên, bây giờ dù cố nói điều đó cho Asano nghe cũng vô ích. Asano đang mờ mắt vì thành tích treo lủng lẳng phía trước, ắt hẳn trong đầu hắn chỉ có tấm bằng khen cho thành tích kinh doanh tốt mà thôi. Có lẽ công

ty thép Nishi Osaka đã được liệt vào danh sách thành tựu trong tâm trí Asano rồi cũng nên.

Ngày hôm sau, Asano cùng với Nakanishi lên xe đi đến công ty thép Nishi Osaka.

Cả hai quay về ngay trước buổi trưa.

“Đại khái là chuyện đã đâu vào đó rồi.

Asano thông báo kết quả ngay câu đầu tiên. Đoạn, y tiếp lời.

“Số tiền là 500 triệu yên. Thời gian vay là 5 năm, lãi suất cố định, vay tín chấp không có tài sản đảm bảo. Cứ theo những thông tin đó, tôi muốn cậu làm cho tôi một bộ hồ sơ yêu cầu vay vốn khẩn cấp.

Xấp hồ sơ tài chính của công ty, bao gồm cả báo cáo tài chính của ba kỳ gần nhất được chất trên bàn.

“Tốt rồi, Nakanishi. Mau cảm ơn giám đốc chi nhánh đi.”

Ejima đứng bên cạnh nghe hết thông báo của Asano, rồi cất lời nói với Nakanishi đang đứng ở một góc tầng lầu. Ngân hàng cũng là nơi có chế độ học nghề, vì thế, vị trí trong văn phòng thường được sắp xếp bắt đầu từ những người trẻ nhất. Ngay cả thứ tự bàn làm việc cũng nặng tính quan liêu. Nakanishi ở hàng ghế chót ló ra khỏi quầy và cúi đầu.

Tuy nhiên, lời nói tiếp theo của Asano khiến nét mặt Nakanishi đông cứng lại.

“Nakanishi, chậm nhất là sáng mai cậu phải nộp hồ sơ hoàn chỉnh cho tôi.”

Hanzawa cũng giật mình đến mức ngẩng phắt lên ý kiến.

“Ngày mai sao? Tôi nghĩ như thế là hơi quá sức. Còn phải phân tích tình hình tài chính nữa, thưa giám đốc.”

Nakanishi đứng tần ngần tại chỗ, anh chàng im lặng nhìn chằm chằm vào đống tài liệu liên quan đến tình hình tài chính ba kỳ gần nhất. Chỉ cần

nhìn gương mặt đó thôi cũng biết cậu chẳng có chút tự tin nào. Asano tiếp tục dặn dò Nakanishi.

“Nhân lúc giám đốc bên đó chưa đổi ý thì phải làm xong hồ sơ yêu cầu vay vốn khẩn cấp cho tôi. Cậu cũng không còn là người mới nữa. Thử một lần dựa vào sức mình làm tròn nhiệm vụ đi. Trước sáng mai, sau khi làm xong thì đưa cho Trưởng phòng Hanzawa xem qua rồi trình thẳng lên chỗ tôi. Nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ phê duyệt ngay.

Sau khi nói bằng giọng điệu ra lệnh đặc trưng của một giám đốc chi nhánh độc đoán, Asano rời khỏi vị trí để vào nhà vệ sinh như thể mọi chuyện đã kết thúc tại đó.

“Cậu làm được không?”

Nakanishi không trả lời được câu hỏi của Hanzawa.

“Việc phân tích e là cậu phải làm bằng tay rồi. “Dạ, chắc phải như vậy thật.”

Gần đây các ngân hàng đang phát triển hệ thống máy tính, toàn bộ những báo cáo tài chính nhận từ các khách hàng sẽ được xử lý trong một mục riêng trên máy tính.

Những mẫu báo cáo tài chính khác nhau của các công ty sẽ được sắp xếp lại theo một thể thức chung, sau đó máy tính sẽ tự động trả lại kết quả về báo cáo nguồn và sử dụng ngân quỹ, báo cáo lưu chuyển tiền tệ cùng đủ loại chỉ số quản lý. Xếp hạng tín nhiệm của công ty đó ra sao cũng được quyết định dựa trên các thông số đó.

Thật ra đây cũng không phải chuyện bất khả thi, nhưng thực hiện tất cả các tác vụ đó bằng tay là một khối lượng công việc khá vất vả. Đối với Nakanishi, vốn đã quen với thao tác tự động hóa kể từ lúc bước chân vào ngân hàng thì chuyện này còn kinh khủng hơn thế nữa.

“Trước mắt, em sẽ hủy toàn bộ lịch làm việc buổi chiều để soạn cho xong hồ sơ.”

Nakanishi quay lại chỗ ngồi của mình. Nhìn từ góc nghiêng, khuôn mặt của chàng trai trẻ đang nhăn nhó đầy khổ sở.

Sáng hôm sau, khoảng 8 giờ hơn, Hanzawa đã đến nơi làm việc. Gã vừa bật máy tính lên đã thấy ngay hồ sơ đề nghị cho vay vốn của công ty thép Nishi Osaka được đăng lên hệ thống phê duyệt.

“Trưởng phòng, phiền anh xem qua giúp em.

Nakanishi bật dậy khỏi ghế, đoạn mang một bộ hồ sơ cho vay được in sẵn đến chỗ Hanzawa. Có vẻ như anh chàng đã thức suốt đêm, hai mắt đỏ ngầu còn mặt mũi thì phờ phạc không còn sức sống.

“Cậu vất vả rồi. Bây giờ tôi sẽ xem ngay đây.”

“Làm kịp rồi..” - Nakanishi nở một nụ cười nhẹ nhõm rồi quay lưng, lê những bước chân nặng nề về chỗ.

Sau khi xem sơ qua chừng mười phút, Hanzawa nhìn vào kết quả phân tích tài chính được trình bày trong tài liệu.

Người mới hầu như ai cũng giống nhau nên gã cũng không đòi hỏi gì hơn, nhưng cơ sở lý thuyết nhìn chung vẫn còn lỏng lẻo. Khi gã chuẩn bị kiểm tra lại các con số thì giọng của Ejima vọng đến thông báo: “Họp kia”. Hanzawa đành bỏ dở giữa chừng để vào phòng giám đốc chi nhánh tham dự buổi gặp mặt kết nối doanh nghiệp cùng với Asano. Tiếp đó là cuộc họp trao đổi thông tin buổi sáng. Sau khi hoàn tất các lịch hẹn trong phòng Tín dụng, Hanzawa trở về bàn làm việc thì một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Asano đã phê duyệt hồ sơ đề nghị vay vốn của công ty thép Nishi Osaka. Thậm chí, lúc gã phát hiện ra, hồ sơ đã được gửi lên bộ phận Tín dụng qua hệ thống trực tuyến. Hanzawa hoảng hốt.

“Giám đốc chi nhánh, hồ sơ này tôi vẫn chưa kiểm tra kỹ.”

Asano khó chịu ra mặt.

“Tôi đã bảo sáng nay nộp rồi mà. Cậu lề mề quá.”

Ejima ở bên cạnh cũng chêm vào.

“Cậu đó, chẳng lẽ cậu không nghe Giám đốc chi nhánh Asano dặn dò gì hết hả? Nakanishi đã thức cả đêm để làm hồ sơ cho xong. Còn cậu thì cứ nhởn nhơ tới sát giờ mới ló mặt đến văn phòng, rồi giờ còn dám than thở là chưa kiểm tra xong sao?”

“Giám đốc có thể giúp tôi liên lạc với bộ phận Tín dụng được không? Tôi muốn rút hồ sơ đó về kiểm tra thêm một chút.

Hanzawa quả quyết. Khi bản thân mình chưa xem xét thỏa đáng, gã không muốn nộp bất cứ hồ sơ nào lên hội sở.

“Đó là hồ sơ khẩn cấp. Không có thời gian để dây dưa với một người ở vị trí trưởng phòng mà không nhận thức được điều đó đâu.”

Asano nói rành mạch rồi quay mặt đi tỏ ý “Cậu có nói gì tôi cũng không nghe đâu” mặc kệ Hanzawa định tranh luận thêm.

3

Theo những gì Nakanishi nhận định trong hồ sơ, công ty mới hoạt động không lâu nhưng đã có độ nhận diện tương đối trong lĩnh vực kinh doanh thép đặc biệt, tiếng tăm cũng không tới nỗi tệ. Không đến nỗi tệ, nhưng…

“Một lúc những 500 triệu yên, đã vậy còn cho vay suống sao?”

Hanzawa hoàn toàn đồng cảm với thái độ chần chừ của kiểm soát viên bộ phận Tín dụng Kawahara Toshio, song gã vẫn nói đỡ một câu rằng đây là một thương vụ mang tính chiến lược. Bản thân gã không có hứng thú với vụ này, nhưng Asano đã ra một mệnh lệnh nghiêm khắc rằng dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải thông qua bằng được hồ sơ đó.

Hắn Asano cũng sốt ruột lắm.

Thành tích của chi nhánh không hẳn là nguyên nhân duy nhất, mà vấn đề còn nằm trong tổng thể ngân hàng Tokyo Chuo. Dù đã được Nhà nước rót vốn giải cứu, nhưng dư nợ tín dụng của các doanh nghiệp vừa và nhỏ lại đang trên đà giảm sút. Chỉ mới đây thôi, Cơ quan Dịch vụ Tài chính[7] đã có lệnh yêu cầu cải thiện nghiệp vụ. Mặc dù trên hội sở liên tục khuyến khích thúc đẩy hoạt động cho vay, tuy nhiên, trong môi trường kinh doanh mà các đại lý phân phối thép chiếm phần lớn, tìm đỏ mắt cũng chẳng thấy một khách hàng nào có đủ tiềm lực. Ai cũng nói hãy tập trung vào những khách hàng có sẵn, nhưng thật ra những doanh nghiệp nào có tình hình kinh doanh ổn định thì ngân hàng đã cho vay vốn từ xưa rồi, những khách hàng còn sót lại mà chẳng ai buồn động đến chỉ toàn những công ty có quy mô

vừa và nhỏ, nếu không thua lỗ triền miên thì cũng ôm đủ thứ vấn đề bên trong.

Tuy nhiên, dù có ngồi than vãn về môi trường xung quanh thì cũng chẳng thể thay đổi được gì. Tờ giấy tuyên dương cho chi nhánh đạt thành tích tốt có lẽ bay theo gió với tình hình thực hiện các mục tiêu bổ sung hiện tại. Việc khoản vay 500 triệu yên này được thông qua hay không sẽ tạo ra hai kết cục với khác biệt rất lớn.

“Tên Kawahara đó sao rồi?”

Hanzawa đặt ống nghe xuống và thở dài sau khi kết thúc cuộc trao đổi không biết là lần thứ mấy với Kawahara. Dường như Asano dỏng tai nghe từ nãy tới giờ nên y hỏi ngay.

“Bên đó bảo rằng về tài sản đảm bảo, vì là khách hàng mới hợp tác nên không có là chuyện đương nhiên, nhưng có thể giảm bớt số tiền vay được hay không?

“Vớ vẩn!”

Asano phun ra đầy bực dọc. Y ngồi yên trên ghế trừng mắt nhìn Hanzawa.

“Cậu mà không làm mọi cách để hồ sơ này được thông qua thì không có tư cách làm trưởng phòng Tín dụng đâu.

Uy quyền của chức danh trợ lý trưởng bộ phận Nhân sự trước kia bất chợt tái hiện lại.

Trên thực tế, Asano vẫn còn giữ được những mối quan hệ bền chặt trong bộ phận Nhân sự, vì thế y thường phô trương sức mạnh bằng cách giúp vài người thăng chức trong thời gian y tại vị.

Có khả năng nâng người này lên, tức là cũng có khả năng đạp người khác xuống. Tương tự như các lãnh đạo cấp cao, số phận của nhân viên ngân hàng có sự liên quan mật thiết với các quyết định nhân sự. Vì thế, việc

sở hữu quyền lực điều chuyển nhân sự cũng giống như nắm giữ linh hồn của họ trong tay.

Cảm nhận được áp lực âm thầm đè nặng xuống, Hanzawa im bặt.

Thật bẩn thỉu.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng không uổng công gã thuyết phục Kawahara, sau ba ngày trình lên hội sở, hồ sơ của công ty thép Nishi Osaka đã được chấp thuận cho vay toàn bộ số tiền đề nghị.

Thời điểm đó là giữa tháng Hai, cũng là lúc ngân hàng chuẩn bị kết thúc năm tài khóa[8] của mình.

4

Hanzawa thử đọc qua tờ báo *Kinh tế*.

Vốn đã quá quen với những tin như một ngân hàng nào đó ôm mấy nghìn tỷ yên nợ xấu, nên thật lòng, Hanzawa chẳng tìm thấy bất ngờ nào mới mẻ.

Không chỉ riêng Hanzawa, tất cả nhân viên trong ngân hàng Tokyo Chuo và ngân hàng khác, thậm chí ngay cả những người dân bình thường, vốn có mối liên hệ sâu rộng với ngân hàng ở mọi mặt nhưng chẳng hay biết được nội tình bên trong ngành, phải chăng giờ đây đã không còn ai cảm thấy kinh ngạc hay trầm ngâm trước những tin tức như vậy? “Mấy nghìn tỷ yên nợ xấu? Vậy thì sao chứ?”

Thái độ của mọi người chỉ dửng dưng như thế.

Quả thật ban đầu ai cũng nơm nớp lo sợ không biết nếu ngân hàng vỡ nợ, mọi chuyện sẽ ra sao.

Điều họ lo lắng là nếu như chuyện đó xảy đến, phải chăng ngân hàng sẽ yêu cầu thanh toán toàn bộ khoản tiền cho vay mua nhà, hay tiền tiết kiệm của mình bỗng chốc biến mất.

Tuy nhiên, thực tế, hầu hết các khoản gửi tiết kiệm đều có bảo hiểm nên mọi người thừa biết chúng được bảo vệ, thêm vào đó, chính phủ cũng không sẵn sàng thực hiện các cải cách mang tính quyết liệt, nên chỉ còn cách thanh toán dần theo từng giai đoạn.

Ngoài ra, khoản cho vay mua nhà là một loại tài sản tốt đối với các ngân hàng, vì thế, nếu ngân hàng cho vay phá sản, sẽ có ngân hàng khác nhảy

vào tiếp quản những hợp đồng này.

Đó là lúc mọi người bắt đầu nhận ra nếu có một ngân hàng khổng lồ sụp đổ, không cần phải lo lắng cuộc sống của những người dân bình thường sẽ ra sao, bởi vì sau tất cả, mọi thứ vẫn y như thế, chẳng có gì xáo trộn.

Hokkaido là một dẫn chứng điển hình. Ngân hàng Hokkaido Takushoku là một trong những tên tuổi lớn trong số các ngân hàng đặt hội sở tại thành phố lớn, người ta nói rằng sự phá sản của nó đã khiến nền kinh tế của cả khu vực bị trì trệ, nhưng sự thật có phải như vậy không? Trên thực tế, nền kinh tế của khu vực ấy tăng trưởng ì ạch không hoàn toàn là do không còn ngân hàng nữa, nguyên nhân lớn nhất chắc chắn là vì tình hình kinh tế của toàn bộ Nhật Bản nói chung đang suy thoái. Vậy nên, như một lẽ tất nhiên, ai cũng cảm thấy hoài nghi với cái lý lẽ phải dùng tiền Nhà nước để bảo vệ ngân hàng.

Đương nhiên sẽ có những chủ doanh nghiệp gặp khó khăn trong việc vay vốn kể từ khi ngân hàng Hokkaido Takushoku phá sản, song, vấn đề này không chỉ giới hạn trong vùng Hokkaido, đó là tình hình chung của khắp các tỉnh thành trên toàn nước Nhật hiện giờ. Nếu có điều gì thay đổi ở Hokkaido thì cùng lắm là hiện tượng két sắt bán đắt như tôm tươi chỉ vì không còn ngân hàng nữa.

Cho dù ngân hàng tín dụng Nhật Bản[9] bị thổi bay và ngân hàng tín dụng dài hạn Nhật Bản[10] sụp đổ, nhưng cũng chẳng có gì thay đổi. Đây chỉ đơn thuần là sự biến mất của những tổ chức nhất thiết phải phá sản, nói cách khác là sự đào thải tất yếu sẽ xảy ra trong xã hội tư bản chủ nghĩa.

Năm 1988, khi Hanzawa bước vào ngân hàng Sangyo Chuo, tiền thân của ngân hàng Tokyo Chuo, là ngay giữa thời kỳ kinh tế bong bóng.

Trên mặt trận tìm việc của các sinh viên, ngân hàng là ngành nằm trên đỉnh cao của sự nổi tiếng. Ngân hàng sụp đổ ư? Đó là thời kỳ chẳng ai nghĩ đến chuyện hoang đường ấy. Các ngân hàng có hoạt động kinh doanh tốt

liên tiếp thâu tóm các ngân hàng ở Mỹ và đẩy mạnh chiến lược có quy mô toàn cầu. Cùng lúc đó, trong bối cảnh giá đất và chứng khoán trong nước tăng phi mã, khả năng tạo tiền[11] của các ngân hàng trở thành "đòn bẩy" mở ra một giai đoạn cho vay tràn lan đến mức các ngân hàng sẵn sàng giảm thiểu lợi nhuận của mình. Đó cũng là thời kỳ cuộc chiến cho vay diễn ra khốc liệt nhất.

	Tiền gửi	Dự trữ 10%	Cho vay
NH A	1,000,000	900,000	810,000
NH B	100,000	90,000	81,000
NH C	900,000	810,000	729,000
	…	…	…
Tổng	10,000,000	1,000,000	9,000,000

Chừng mười năm sau giai đoạn đó, ngành ngân hàng bước vào thời kỳ suy thoái kéo dài.

Quả thật ngân hàng nào cũng ngập ngụa trong khối nợ xấu khổng lồ, tuy nhiên, nếu chỉ xét theo đơn vị là chi nhánh, 500 triệu yên nợ xấu chỉ với một công ty nhất định không phải một con số nhỏ.

Hơn nữa, nếu chú ý đến quá trình vỡ nợ chóng vánh trong vòng chưa tới nửa năm sau khi vay vốn, trường hợp này lại càng thêm nổi bật.

Khoản vay 500 triệu yên của công ty thép Nishi Osaka được giải ngân vào cuối tháng Hai, tất cả được chuyển vào tài khoản thanh toán mới được

lập ra.

Chẳng bao lâu sau, hầu hết số tiền trong tài khoản được chuyển sang tài khoản của cùng công ty nhưng ở bên ngân hàng Osaka City, chỉ chừa lại một số ít ỏi để chi trả các khoản khác. Phần lớn khoản tiền cho vay đã biến mất khỏi tài khoản thanh toán lập ở ngân hàng Tokyo Chuo.

“Trưởng phòng, bây giờ anh có thời gian không ạ?”

Bốn tháng sau, vào một ngày cuối tháng Sáu, Nakanishi xuất hiện trước bàn làm việc của Hanzawa và nói rằng báo cáo tài chính của công ty thép Nishi Osaka thật kỳ lạ.

Thời điểm đó đang là mùa mưa ảm đạm. Những hạt mưa bụi li ti chẳng rõ có đang bay hay không phủ nhẹ lên các ô cửa sổ của chi nhánh nằm trên đại lộ Chuo.

Thời gian chốt sổ sách của công ty thép Nishi Osaka là tháng Tư.

Báo cáo tài chính của doanh nghiệp thường được thực hiện hai tháng sau thời hạn nộp thuế. Như trường hợp của công ty thép Nishi Osaka là vào tháng Sáu.

Cầm trên tay báo cáo tài chính mới nhất vừa được hoàn thành, Nakanishi kinh ngạc trước doanh thu lỗ ghi nhận trong đó nên cậu tìm Hanzawa báo cáo ngay.

“Lỗ?”

Hanzawa không tin vào tai mình. Theo như tài liệu nhận được từ công ty thép Nishi Osaka, báo cáo quyết toán của kỳ vừa rồi chắc chắn phải lãi chừng 100 triệu yên. Nhưng giờ đây mọi chuyện đang rẽ theo chiều hướng khác.

“Nguyên nhân là gì?”

Nhìn gã như muốn cướp lấy báo cáo tài chính trên tay Nakanishi.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Hanzawa là doanh thu bán hàng vô cùng ít ỏi. Gã bấm máy tính xem thử thì mức giảm khoảng 30% so với kỳ trước. Số lỗ là 40 triệu yên.

Máu nóng dồn hết lên đầu.

“Này, cái này ở đâu ra vậy?”

Hanzawa bất chợt kêu lên khiến Nakanishi tưởng nhầm là mình đang bị mắng, anh chàng cúi gằm mặt.

“Cậu hỏi lý do chưa?”

“Dạ bên đó nói là doanh thu giảm sút do kinh tế suy thoái.”

“Giám đốc Higashida nói như thế sao?”

“Dạ không, là Trưởng phòng Namino ạ. Em vẫn chưa thể gặp được giám đốc.”

Hanzawa nhớ ra người đàn ông có khuôn mặt gầy gò trông như mặt chuột. Mẫu trưởng phòng Kế toán bù nhìn điển hình trong một công ty có ban lãnh đạo độc đoán.

“Nhắc mới nhớ, cậu có bảng cân đối thử ở đó không?”

Hanzawa đang đề cập đến những chứng từ cần thiết để mở hợp đồng cho vay mới mà Asano đã cầm về. Vì đã mười tháng trôi qua kể từ cuối kỳ trước, tức là thời điểm xem xét khoản vay, chắc chắn ngoài báo cáo tài chính của ba kỳ gần nhất, Asano cũng lấy cả bảng cân đối thử, hay nói cách khác là bảng báo cáo nhanh kết quả kinh doanh.

“Biết ngay mà. Kỳ lạ hết sức.”

Hanzawa vừa nói vừa nhìn vào bảng cân đối thử được rút ra từ tập hồ sơ tín dụng của công ty thép Nishi Osaka.

“Làm sao một công ty báo lãi 80 triệu yên trong bảng cân đối thử vào tháng Hai lại có thể xoay chuyển thành một khoản lỗ 40 triệu yên ghi nhận trong báo cáo tài chính được chốt vào tháng Tư được cơ chứ?”

“Hả…”

Nakanishi cũng bối rối không biết đường nào mà lần. Hanzawa nhấc điện thoại gọi ngay cho Trưởng phòng Namino.

“Cảm ơn vì đã gửi báo cáo tài chính cho chúng tôi. Nhân đây tôi cũng có đôi điều muốn hỏi, anh có thể vui lòng giải đáp cho tôi không?”

“V… Vâng, nếu đó là chuyện tôi biết thì rất sẵn lòng.”

Giọng nói của Namino qua điện thoại hoang mang thấy rõ. Có lẽ hắn đã lường trước thế nào cũng có ngày mình bị Hanzawa chất vấn.

“Báo cáo tài chính tôi vừa nhận hiện đang ghi nhận kết quả lỗ, chuyện này là như thế nào vậy? Theo lời của giám đốc thì rõ ràng là lãi 100 triệu yên cơ mà.”

“Thành thật xin lỗi. Nhưng, như anh biết đó, ngành sản xuất vật liệu xây dựng nói chung vẫn đang đối mặt với tình trạng khủng hoảng.”

“Tôi biết rất rõ tình hình khủng hoảng ra sao. Vậy còn câu chuyện làm ăn có lãi trước kia đi về đâu rồi?”

“Bởi vì doanh số sụt giảm nên là…”

Hanzawa cắt ngang lời Namino.

“Ngay tại thời điểm tháng Hai, doanh thu ghi nhận được là 4 tỷ rưỡi, đúng không nào? Tính trung bình một tháng là 450 triệu yên. Vậy tại sao trong báo cáo tài chính chính thức chỉ là 4 tỷ 700 triệu yên, tức là cả hai tháng trời mà doanh thu tăng có 200 triệu yên ấy hả? Anh giải thích cho tôi hiểu được không?”

“Hả? Tới tháng Hai là 4 tỷ rưỡi rồi sao?”

Namino ngớ người.

“Theo bảng cân đối thử tôi nhận được từ bên quý công ty thì đúng là như vậy đấy.”

“Xin hãy chờ một chút.”

Tiếng loạt soạt bắt đầu vang lên. Dường như người ở đầu dây bên kia đang lật tung đống giấy tờ gì đó. Bị bắt chờ gần một phút, nhưng cuối cùng Namino thông báo sẽ gọi lại sau nên Hanzawa đành cúp máy.

“Nakanishi, cậu đem đống báo cáo tài chính ba kỳ gần nhất mà cậu nhận được lúc đầu lại đây cho tôi xem một chút.”

Theo dõi diễn biến từ đầu, Nakanishi vội vàng rút tài liệu từ tập hồ sơ tín dụng.

“Đống này là do cậu photo hả? Chắc là photo lúc cậu sang đó cùng với giám đốc chi nhánh nhỉ? Nếu tôi đoán không nhầm.”

Hanzawa gõ đầu ngón tay lên bản sao của tờ khai thuế đính bên ngoài. Nakanishi lắc đầu với vẻ mặt ngây thơ không biết gì.

“Dạ không, buổi trao đổi với giám đốc hôm đó diễn ra thuận lợi, đến khi yêu cầu báo cáo tài chính thì đống tài liệu này đã được chuẩn bị sẵn.”

“Cậu đã xem qua bản chính chưa?”

“Hả?”

“Ý tôi là cậu đã xem qua tài liệu gốc của những tài liệu photo này hay chưa?”

Hai tròng mắt của Nakanishi thu nhỏ lại ở trung tâm như hai dấu chấm, đây là phản ứng đặc trưng của anh chàng mỗi khi căng thẳng.

“Dạ, em chưa xem qua.”

Hanzawa thở dài. Mọi chuyện từ giờ trở đi đã vượt quá khả năng của Nakanishi. Hanzawa phân vân không biết có nên báo cáo cho Asano biết ngay lúc này hay không. Mà thôi, vẫn chưa tới lúc. Không thể đưa ra một phát ngôn cầu thả nào trước khi bản thân gã hiểu thật rõ tình huống hiện tại.

“Thôi được rồi. Cậu cho tôi mượn đống này thêm ít lâu nữa.”

Hanzawa dõi theo Nakanishi từ lúc cậu thu gom lại đống báo cáo tài chính ba kỳ gần nhất của công ty thép Nishi Osaka đến khi trở về chỗ ngồi với khuôn mặt cúi gằm.

5

“Cậu nói số liệu ma là sao?”

Ngay hôm sau, Asano khó chịu ra mặt khi nghe Hanzawa báo cáo kết quả phân tích tài chính. Gã có thể hiểu được cảm giác ấy. Đây là kết quả tồi tệ nhất. Thái độ của Asano hệt như một vị vua chuyên quyền khi nghe được hung tin từ người tùy tùng, thay vì cảm thấy phẫn nộ trước sự thật thì vị vua ấy lại nổi giận với người báo tin.

Nghi vấn xoay quanh những bản báo cáo tài chính mà Hanzawa chỉ ra đại khái như sau:

Đầu tiên, trong báo cáo tài chính bên đó đưa cho ngân hàng, không có lời giải thích nào hợp lý cho sự chênh lệch giữa các con số trong khoản mục phải thu khách hàng và thương phiếu phải thu. Nghi vấn nâng lợi nhuận bằng cách điều chỉnh giá trị hàng tồn kho. Một vấn đề khác có liên quan đến những thứ trên, đó là bản photo của bản sao tờ khai thuế có khả năng bị làm giả. Ngoài ra, doanh thu tính đến tháng Hai trong bảng cân đối thử rõ ràng là con số ngụy tạo. Sau cùng Hanzawa báo cáo thêm việc mình vẫn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng từ Trưởng phòng Namino dù đã chất vấn.

“Hôm nay tôi sẽ thử qua công ty bên đó. Nhưng vì trưởng phòng Kế toán vẫn chưa đưa ra phản hồi nào, nên tôi nghĩ những nhận xét này đã khiến phía bên kia chột dạ cũng nên.”

“Cậu nhận được báo cáo tài chính khi nào!?”

Asano hỏi lại ngay lập tức trong khi tay cầm bút chì gõ lên bản báo cáo Hanzawa đệ trình.

Sau đó y khoanh tay, phồng má ngước nhìn Hanzawa. “Những chuyện này đáng lý phải nói ra trong khi thẩm tra hồ sơ chứ. Tới nước này mới nói thì được gì?”

“Lúc đó nếu xem xét báo cáo tài chính kỹ lưỡng hơn có lẽ tôi đã phát hiện ra rồi, nhưng tôi không có đủ thời gian để làm việc đó. Lần này nhận được bảng quyết toán mới tôi mới phát hiện ra chuyện này.”

“Tất cả chỉ là ngụy biện thôi,” Trưởng phòng Hanzawa. Ngồi nghe ở kế bên, Ejima buông lời móc mỉa sắc bén.

“Lúc đó mà cậu chịu xem đàng hoàng thì nhất định sẽ nhìn ra.”

Hanzawa không tin vào tai mình. “Ai là người nôn nóng lập công đến mức không cho tôi có đủ thời gian và gần như là cướp lấy hồ sơ để đẩy lên trên?” - Hanzawa thật lòng muốn đáp trả như vậy. Vì tham vọng riêng của mình mà xén bớt thời gian thẩm định, để rồi sau đó lại đổ vấy cho người khác. Thật lố bịch.

Ejima nhìn sang Asano với vẻ mặt nghiêm trọng. “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây, giám đốc chi nhánh?” Asano vẫn khoanh tay và giữ im lặng một lúc mới lên tiếng.

“Số tiền cho vay 500 triệu yên bây giờ ra sao rồi?”

“Đã thất thoát rồi.”

“Từ khi nào?”

Đương nhiên thứ đó chẳng thể nào còn tồn tại được đến giờ này. Mặc dù nghĩ thế, nhưng Hanzawa vẫn trả lời. “Tôi nghĩ là chừng một tuần sau khi giải ngân.”

“Cậu có báo cáo cho tôi không đấy?”

“Tôi tin rằng mình đã báo cáo đầy đủ.”

Hanzawa phản bác. Tại ngân hàng có một danh sách quản lý tổng hợp lại những biến động số dư trong tài khoản tiền gửi của khách hàng. Đó cũng là tài liệu Asano phải xem trên hệ thống trực tuyến vào mỗi buổi sáng. Danh sách được xếp theo thứ tự biến động số dư giảm dần, vì thế nếu xảy ra tình trạng đọc sót thì đó là sơ suất của Asano. Đương nhiên, dù là thời điểm khác nhau, nhưng sự biến động của một số tiền lên tới 500 triệu yên kiểu gì cũng phải xuất hiện ở thứ hạng cao trong danh sách đó nhiều lần. Thế nhưng.

“Tôi không nhớ.”

Asano tiếp tục nói.

“Đây là chuyện quan trọng, nếu cậu cứ để mặc cho nó thất thoát như vậy thì tôi biết phải làm sao?”

Không có cách giải thích nào cho lời nói vừa rồi ngoài ý định đùn đẩy trách nhiệm.

“Tạm thời trước mắt là phải xác nhận những chuyện cậu nói vừa rồi thực hư ra sao, mau mau sang công ty thép Nishi Osaka hỏi rõ đi. Nếu thật sự là cung cấp số liệu gian dối, ngay lập tức thu hồi lại 500 triệu yên cho tôi. Đây là chuyện không thể chấp nhận được, hiểu chưa?”

Thật ra những lời này Asano không cần phải nói.

Hanzawa ngay lập tức gọi điện đến công ty thép Nishi Osaka. Vì Higashida đang đi công tác nên Namino tiếp chuyện thay, nhưng khi Hanzawa hối thúc và yêu cầu có ngay một câu trả lời rõ ràng, hắn lại viện lý do bận và bảo chờ đến ngày mai để lẩn tránh.

“Không, tôi không thể chờ thêm được nữa. Đây cũng là chuyện vô cùng hệ trọng với quý công ty nên có thể dành cho tôi chút thời gian không? Mấy giờ tôi cũng gặp anh được hết.”

Sau khi tranh cãi một lúc, Hanzawa cũng chốt được giờ hẹn. Gã chạy vội xuống cầu thang dẫn xuống tầng hầm, nơi đang có xe công vụ đậu sẵn.

Tiếng búa nện từ công xưởng kế bên vọng vào phòng tiếp khách của công ty thép Nishi Osaka. Ngoài công xưởng ở quận Nishi, công ty này còn sở hữu công xưởng thứ hai rộng 3.000 mét vuông trong nội thành Higashiosaka. Theo tài liệu, thời điểm công xưởng thứ hai bước vào hoạt động là 5 năm trước. Sau khi nhận được thông báo không chính thức về việc gia tăng số lượng đơn hàng từ khách hàng lớn của họ là công ty thép đặc biệt Shinnihon, công ty thép Nishi Osaka đã bỏ ra khoản đầu tư khổng lồ lên đến một tỷ yên để xây dựng công xưởng mới và hiện đại nhất của mình.

“Xin anh hãy nói nhanh cho, anh Hanzawa.”

Căn phòng lạnh ngắt bởi máy điều hòa mở hết công suất. Mặc dù vậy, trán Namino vẫn mướt mồ hôi khiến hắn phải lấy khăn tay lau mấy lần.

“Trước tiên là về chuyện ngày hôm qua tôi hỏi, kết quả như thế nào rồi? Chuyện liên quan đến doanh thu bán hàng giảm mạnh ấy.”

Ánh nhìn của Namino trở nên mông lung, hướng về bức tường phía sau lưng Hanzawa. Khi ánh nhìn ấy tìm được đường về, hắn bắt đầu cười giả lả rồi lại lấy khăn tay chấm lên trán.

“Thật có lỗi với anh quá, hôm qua bận bù đầu nên tôi chưa đả động gì tới vấn đề đó hết. Tôi sẽ tìm hiểu và thông báo với anh sau.”

“Để tôi giúp anh tìm hiểu. Anh cho tôi xem sổ cái đi, tôi tính toán giùm cho.”

Nói là làm, Hanzawa lấy một chiếc máy tính ra khỏi cặp rồi đặt trên đống tài liệu mình mang tới. Mặt Namino bỗng dưng co rúm lại, nụ cười trở nên méo mó một cách kỳ dị.

“Không, anh không cần mất công vậy đâu, cứ để bên tôi tính toán thì hơn.”

“Tôi không ngại đâu, anh Namino.”

Hanzawa nghiêng hẳn người về phía trước, gã trừng mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt hốc hác đến ấn tượng của Namino.

“Hình như anh đang xem nhẹ chuyện này thì phải, nhưng mà tình hình đang rất căng đấy.”

Yết hầu của Namino chuyển động lên xuống một cách khó nhọc thay cho câu trả lời.

“Tôi sẽ nói ra suy nghĩ thật của mình. Những con số trong bảng cân đối thử đó là ngụy tạo, đúng chứ. Công ty thật sự đang thua lỗ, tôi ngờ rằng bên anh đã cố tình che giấu chuyện này. Nếu đúng là như vậy, xin hãy nói rõ một lời ngay tại đây, ngay lúc này đi.”

“Không, chuyện đó…”

Namino bắt đầu dao động.

“Tôi không biết gì hết.”

“Không biết là sao? Chắn chắn làm ra bảng cân đối thử này là công việc của phòng Kế toán. Anh mà nói không biết thì chẳng phải quá kỳ lạ sao?”

“Thì đúng là vậy. Chuyện vay vốn chỉ có giám đốc và nhân viên tư vấn kế toán thuế bàn bạc với nhau mà thôi.”

“Vậy ai là người quản lý các hóa đơn?”

Hanzawa đổi chủ đề, cắt ngang lời biện bạch của Namino.

“Hả?”

“Kế toán là bộ phận sắp xếp các hóa đơn, đúng không?”

“Ừ, đúng là như vậy nhưng…”

“Vậy thì cho tôi xem biên lai nộp thuế doanh nghiệp đi. Tôi sẽ đối chiếu với bản photo tôi đã nhận được từ trước” Namino im bặt.

“À ừm, riêng biên lai nộp thuế sẽ được giữ lại bên văn phòng Tư vấn kế toán thuế, là chỗ đó…”

Trên tờ khai thuế có ghi tên văn phòng Tư vấn kế toán thuế của công ty thép Nishi Osaka và số điện thoại liên lạc.

“Chà, vậy thì để tôi gọi đến văn phòng Tư vấn kế toán thuế đó ngay tại đây nhé.”

“Kh… Khoan đã, xin hãy chờ một chút.”

Hanzawa nhìn chằm chằm vào Namino lúc này đang hốt hoảng.

“Xin hãy thôi cái trò giả vờ giả vịt này đi, trưởng phòng. Tất cả đống này là số liệu giả, đúng không?”

Namino chỉ cúi gằm mặt mà không trả lời.

“Giám đốc Higashida bắt anh giữ im lặng sao?”

Các cơ ở gáy khẽ cử động, nhưng Namino vẫn nín thinh. Đây hẳn là chuyện đương nhiên không cần phải hỏi. Hanzawa thở dài rồi nói nhẹ nhàng như khuyên nhủ.

“Chừng này bằng chứng đã quá rõ ràng rồi, Trưởng phòng Namino có im lặng thì cũng thế thôi.”

Sau một hồi lâu, những lời giải thích đầu tiên về tình hình hiện tại của công ty thép Nishi Osaka mới tuôn ra từ miệng Namino.

“Thật ra đơn hàng của đối tác chủ lực, tức là công ty thép đặc biệt Shinnihon, sụt giảm mạnh..”

Dự tính sai lầm ngay từ những ngày đầu tiên chính là công xưởng tối tân thứ hai được xây dựng 5 năm trước. Cảm thấy triển vọng trong lời hứa hẹn của công ty thép đặc biệt Shinnihon rằng sẽ tăng số lượng đơn hàng, Higashida đã đầu tư một số tiền lớn để xây dựng công xưởng mới hòng một

bước vực dậy công ty đang chịu tổn thất vì đợt giảm biên chế. Thế nhưng, sau đó, vì lý do nào đó thuộc về nội bộ công ty thép đặc biệt Shinnihon, kế hoạch gia tăng số lượng đơn hàng bị cho vào dĩ vãng như chưa từng có gì xảy ra.

Chạy theo một lời hứa miệng không đáng tin cậy vốn đã là việc làm sai lầm. Hậu quả của quyết định đó là công ty phải oằn lưng gánh một số nợ khổng lồ, nghĩa vụ chi trả nợ và lãi vay nặng nề khiến tình hình tài chính thêm tồi tệ, thêm vào đó, ngay cả các các đơn hàng tương lai cũng ngày càng ít đi vì nền kinh tế trì trệ. Tất cả những điều đó đã đẩy việc kinh doanh của công ty vào cảnh cùng cực.

Công ty thép Nishi Osaka đã kiên trì hợp tác với duy nhất một ngân hàng là Kansai City.

Chính vì chỉ hợp tác với một ngân hàng, một khi thanh toán nợ chậm trễ, công ty sẽ không còn nguồn nào khác để huy động vốn.

Trong tình cảnh đó, hai phiên bản sổ sách khác nhau đã được tạo ra theo sự chỉ đạo của Higashida. Số lỗ phình to ra bao nhiêu, hành vi ngụy tạo lại dần trở nên nghiêm trọng hơn bấy nhiêu. Không chỉ dừng lại ở việc làm giả số liệu đơn thuần như điều chỉnh giá trị hàng tồn kho, thủ đoạn gian lận sổ sách còn lan rộng đến ghi nhận doanh thu khống và các chi phí cố định như nhân sự. Bằng cách đó, Namino đã vẽ ra một hình ảnh không thực về công ty.

Sau khi lắng nghe đến cuối câu chuyện, Hanzawa đặt câu hỏi.

“Rốt cuộc là tình hình kinh doanh thật sự của công ty như thế nào vậy?”

Mới đó thôi mà trong Namino như già thêm mấy tuổi. Hắn đứng lên một cách khó nhọc, đoạn rời đi một chút trước khi trở lại với một cái hộp đựng đống sổ sách kế toán.

“Đây là câu trả lời.”

Vừa lật tài liệu ra xem, Hanzawa không tin nổi vào mắt mình.

“Tình hình… tình hình tệ đến mức này sao…”

Thua lỗ 40 triệu yên thôi thì vẫn còn mừng, đằng này con số thực vọt lên tận 200 triệu yên. Kết quả kinh doanh vốn đã rơi vào tình trạng mất khả năng thanh toán nợ, cả công ty hệt như một người lâm trọng bệnh, thê thảm và tàn tạ đến mức chỉ còn là cái bóng của chính mình.

“Tôi thành thật xin lỗi.”

Nhìn Namino cúi thấp đầu tạ tội, Hanzawa nói:

“Chuyện này đã có thể xem là hành vi phạm tội được rồi đấy, anh Namino. Với lại…

Gã chợt để ý đến một chuyện khác. Mức độ gian lận sổ sách lần này không phải dạng tầm thường.”

“Việc quản lý vốn bên anh có ổn không vậy?”

Tay Namino siết lại thành nắm đấm để trên hai đầu gối, chúng đang khẽ run lên. Tâm trí Namino rối bời vì bị Hanzawa phát giác hành vi làm giả số liệu tương đương với một số tiền khổng lồ, hắn ngước lên nhìn như cầu cứu, nhưng không thốt ra được lời nào.

“Nếu không có vốn vay của ngân hàng, chẳng phải công ty anh sẽ lâm vào cảnh bế tắc sao? Từ nay về sau anh tính xoay vốn như thế nào?”

“Theo lời giám đốc, nghe đâu anh ấy sắp sửa xác lập một mối quan hệ làm ăn với đối tác lớn nào đó.”

“Đối tác lớn là chỗ nào?”

“Tôi chỉ nghe là một đối tác mới thôi, còn chi tiết ra sao thì…”

“Anh nghĩ chuyện đó có thật không?”

Ngay cả bản thân ông anh còn không tin được chuyện nhảm nhí đó chứ gì… Một khi sự việc đã đến nông nỗi này, chắc hẳn Namino cũng nghi ngờ

không biết lời kể của Higashida có đáng tin hay không, nhưng hắn lại không nói ra. Đúng như Hanzawa nghĩ, Namino chỉ nhăn mặt và làm thinh.

Kết cục, trong công ty một thành viên được điều hành bởi nhà sáng lập kiêm giám đốc độc đoán như Higashida Mitsuru, ngay cả Namino, dù mang chức danh kế toán trưởng cũng không được biết một thông tin quan trọng nào.

“Về chuyện lần này, tạm thời tôi sẽ về ngân hàng và xem xét các phương án ứng phó.”

Hanzawa chêm vào những lời nghiêm khắc.

“Tới lúc đó, trong nhiều trường hợp, ngân hàng có thể rút lại số vốn đã cho vay. Anh cứ biết trước như vậy đi.”

“Không thể nào…”

Namino đang tính nói gì đó, nhưng Hanzawa chen ngang.

“Lần này là lớn chuyện rồi đấy. Tôi muốn Giám đốc Higashida đến ngân hàng và giải thích rõ sự tình ngay lập tức. Xin anh Namino hãy chuyển lời giúp tôi. Trăm sự nhờ anh nhé.”

“Tôi hiểu rồi.”

Như thể hoàn toàn bị đánh gục, Namino trả lời nhưng mặt không biểu hiện chút dấu vết nào của sự đồng tình. Hành vi lấp liếm, che giấu vụng về của hắn khiến Hanzawa bực mình đến mức muốn đấm bay hắn để hả giận. Tuy nhiên cứ mãi so đo với đám tay sai thì cũng chẳng được gì. Higashida mới là mục tiêu chính. Chỉ cần nhớ lại bộ mặt trơ trẽn của Higashida thôi là gã đã cảm thấy sôi máu.

Thế nhưng, cả buổi chiều trôi qua mà tuyệt nhiên không hề có liên lạc gì từ tay Giám đốc Higashida đó. “Thằng cha ấy đang giỡn mặt mình sao?”

Biết đâu Higashida đã trốn biệt tích rồi cũng nên.

Hanzawa thử gọi vào số điện thoại di động của giám đốc ghi trong hồ sơ tín dụng công ty thép Nishi Osaka. Chỉ có thông báo chuyển cuộc gọi đến vào hộp thư thoại. Mặc dù gã đã để lại tin nhắn thoại và tiếp tục chờ đợi, nhưng đến tối vẫn bặt vô âm tín.

Rõ ràng Higashida đang cố tình trốn tránh chứ không còn cách nghĩ nào hợp lý hơn.

Không thể kiên nhẫn thêm được nữa, Hanzawa bèn gọi điện cho Namino.

“Tôi muốn liên lạc với Giám đốc Higashida, nhưng mãi mà không kết nối được.”

“Ơ, vậy sao? Tôi có bảo anh ấy gọi qua bên anh rồi. Anh chờ một chút, để tôi chuyển máy cho anh ấy.

“Giám đốc về rồi sao?”

“V.. vâng.”

Trước khi Hanzawa kịp nói thêm, giai điệu của bản nhạc Träumerei[12] vang lên khiến nỗi giận dữ trong gã bùng nổ.

Gã dập mạnh ống nghe điện thoại xuống rồi đứng phắt dậy.

“Anh tính đi đâu thế?”

Kakiuchi Tsutomu, trợ lý trưởng phòng thắc mắc.

“Thép Nishi Osaka!” - Hanzawa đáp gọn lỏn rồi vội vã rời đi.

Đứng ở quầy tiếp tân của công ty thép Nishi Osaka có thể nhìn thẳng đến chỗ ngồi của trưởng phòng Kế toán, vì thế Hanzawa thấy ngay khuôn mặt hốt hoảng của Namino. “Cho tôi gặp giám đốc.

Namino bước ra, mắt vẫn cứ nhìn lảng về hướng khác, đoạn lấy tay vỗ lên mái tóc lưa thưa kèm lời cảm thán:

“Ái chà!”

“Anh tìm giám đốc sao…”

Mặt mày nhăn nhó, hắn lén quay lại nhìn phòng làm việc của giám đốc sau lưng. Sau một lúc lưỡng lự không biết có nên chuyển lời hay không, hắn nói Hanzawa chờ một chút, đoạn biến mất vào phòng giám đốc rồi trở ra ngay lập tức.

“Xin lỗi, nhưng giám đốc nhắn là anh đến đường đột như thế này không tiện cho lắm…” - Namino lúng ta lúng túng.

“Giám đốc đang tiếp khách sao?”

“Không” - Namino lắc đầu.

“Nếu vậy thì tôi xin phép.”

“A, khoan..”

Mặc cho Namino tỏ ý can ngăn, Hanzawa bước phăm phăm về phía phòng giám đốc. Gã mở cửa mà không thèm gõ cửa báo trước.

“Xin phép được làm phiền.”

Higashida ngẩng lên, mặt hắn biến sắc. Namino hớt hải đuổi theo đằng sau chợt trở nên rụt rè khi đến gần cửa.

“Đi ra!”

Higashida nói lớn, nước bọt bắn tung tóe.

“Ai cho phép cậu vào đây? Tôi sẽ gọi cảnh sát đến gông cổ cậu tội xâm nhập bất hợp pháp đấy!”

“Anh không cần phải lo, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Nói rồi Hanzawa đứng trước bàn làm việc, đối mặt trực diện với Higashida.

“Phiền anh hoàn trả lại số tiền trước đây anh đã vay bên tôi.”

“Cậu nói cái gì cơ?”

“Tôi nói là phiền anh thanh toán đầy đủ tiền nợ. Nếu anh nhất định muốn làm theo quy trình thủ tục giấy tờ, tôi có thể nhờ bên bưu điện khẩn cấp mang hóa đơn đến đây ngay bây giờ.

“Làm gì có chuyện nực cười thế. Đúng là cái bọn nhà băng hách dịch. Tính ăn bớt ăn xén thời hạn trả nợ của khách hàng hay sao?”

“Giám đốc.”

Hanzawa dùng hết sức bình sinh để kìm lại cơn giận đang sôi sục trong người mình.

“Ngân hàng không dễ dãi đến mức tôn trọng thời hạn trả nợ của một công ty làm giả số liệu đâu. Anh mà tiếp tục giỡn mặt thế này thì cũng khó cho chúng tôi lắm!”

Cả hai gườm nhau.

“Xin anh hãy viết séc cho tôi.”

Hanzawa tiếp lời:

“Số tiền là 500 triệu yên. Chỉ cần nhận được tiền nợ, tôi sẽ về ngay.

“Hô, cậu thích séc thì để tôi viết tặng cho vài tờ. Nhưng thu hồi được hay không là chuyện khác, giỏi thì làm tôi xem.

Higashida cười khinh bỉ.

“Tài khoản công ty tôi bên ngân hàng cậu trống rỗng rồi. Đằng nào ngân hàng cũng sẽ phát thông báo từ chối nhận thanh toán, nên đó là chuyện bất khả thi, đúng chứ? Ngân hàng từ chối thanh toán chính tờ séc trả nợ cho ngân hàng, tới ngày đó cậu mới trở thành thằng hề cho thiên hạ cười thối mũi đấy. Nhưng mà chẳng phải như thế rất thú vị hay sao? Giỏi thì làm đi.”

“Biết không còn đường chạy nữa nên giở giọng thách thức sao, giám đốc? Nhìn anh lúc này hắn là ngay cả bọn xã hội đen cũng cảm thấy hổ thẹn.”

Hanzawa giờ đây bộc lộ hoàn toàn bản tính của mình. Gã nói huỵch toẹt không kiêng nể ai.

“Cậu nói ai chạy cơ?”

“Nếu không trốn chạy thì tại sao tới giờ vẫn chưa đưa ra được lời giải thích nào tử tế?”

“Tôi chưa hề trốn chạy nhé. Bởi vì cậu toàn nói nhăng nói cuội, ngu si ấu trĩ nên tôi không thể tiếp chuyện cậu được.”

“Nói nhăng nói cuội sao? Giám đốc à, tới nước này rồi thì làm gì có chuyện đó. Dù bây giờ anh có trốn tránh những việc cần làm, lên tiếng thách thức hay giả vờ giả vịt cũng không được nữa rồi. Sao anh không thừa nhận sự thật là mình đã làm giả số liệu, nghiêm túc tạ lỗi cho những sai lầm của mình và cùng chúng tôi bàn bạc kế hoạch kinh doanh sắp tới của công ty? Thể hiện một chút thành ý thì chết à?”

“Hô, bàn bạc kế hoạch kinh doanh với ngân hàng thì công ty sẽ khá hơn sao? Tôi chưa từng nghe thấy chuyện nhảm nhí đó bao giờ. Mấy người chỉ đơn giản cho mượn tiền mà thôi. Kinh doanh là công việc phải nắm bắt tâm ý của đối phương nên các cậu chỉ là tay mơ thôi. Suốt ngày giảm biên chế, à không phải, nói chuyện với cái bọn ngu ngốc chẳng biết gì mà cứ mở miệng ra là đòi cắt giảm chi phí thì làm ăn được gì chứ?”

“Vậy còn kết quả kinh doanh bết bát thua lỗ những mấy trăm triệu yên là tại ai?”

Hanzawa nói thẳng thừng.

“Anh không có tư cách làm doanh nhân, Giám đốc Higashida.”

“Hồ, ăn nói hàm hồ. Tôi không trả nợ đấy. Một xu cũng không trả. Mau quay về ngân hàng và báo cáo lại với tên giám đốc chi nhánh ngờ nghệch của cậu đi. Thôi, chào cậu.”

Nói xong, Higashida tót ra khỏi phòng, nhanh chóng lẩn qua khu văn phòng rồi mất dạng, mặc cho Hanzawa vẫn đứng yên tại chỗ.

Sau bữa đó, dù đã năm lần bảy lượt yêu cầu giải trình và hoàn trả khoản vay, nhưng Higashida vẫn lần như trạch hết lần này đến lần khác.

Khoảng một tháng sau, ngân hàng chủ lực của công ty thép Nishi Osaka, tức ngân hàng Kansai City chi nhánh Itachibori, đã phát thông báo từ chối nhận thanh toán lần thứ nhất.

CHƯƠNG 2:
LỨA NHÂN VIÊN NGÂN HÀNG CUỐI CÙNG CỦA THỜI ĐẠI KINH TẾ BONG BÓNG

1

"Vỡ nợ" thì sao?

Trong mười năm trở lại đây, cả xã hội đã đạt được sự "miễn dịch" kỳ lạ với hiện tượng này. Nhân viên ngân hàng cũng không phải ngoại lệ. Nếu là trước thời kỳ bong bóng, "công ty của khách hàng bị vỡ nợ" sẽ là một tin tức chấn động, thế nhưng ở hiện tại, cho dù một hay hai khách hàng gì đó bị sập tiệm đi chăng nữa, phản ứng nhận lại chỉ là "Thì sao chứ?"

Nói thì nói vậy, nhưng nếu công ty bị vỡ nợ đó là khách hàng do mình phụ trách thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Hệ lụy kéo theo là những công việc giấy tờ, thủ tục lằng nhằng.

Có lẽ một phần là do hầu như chẳng mấy ai từng kinh qua việc khánh kiệt, nên khi chuyện đó xảy đến, mọi người không biết rõ ngân hàng cho mình vay tiền sẽ thể hiện thái độ ra sao. Về phía ngân hàng, tổn thất do mất trắng khoản vay là một đòn đau, song đối với nhân viên ngân hàng lúc bấy giờ, lý do khiến họ khổ sở hơn cả là bị lôi vào vòng xoáy của một mớ giấy tờ thủ tục nhiêu khê.

Khi tổ chức tín dụng nào đó chính thức ra thông báo từ chối thanh toán, ngân hàng bắt đầu chuẩn bị một số loại giấy tờ.

Nào là giấy thông báo hủy bỏ tài khoản thanh toán, hóa đơn đòi tiền, thông báo cấn trừ tiền trong tài khoản..

Nội dung của thông báo hủy bỏ tài khoản giao dịch sẽ đại loại thế này: *"Đối với những khách hàng có mức rủi ro tín dụng cao và bị các tổ chức tài chính phát thông báo từ chối thanh toán, nếu tiếp tục duy trì tài khoản*

giao dịch cao quý tại ngân hàng tôi dưới tên của quý vị, thanh danh của chúng tôi sẽ bị hoen ố, vì thế mạn phép cho chúng tôi được đóng tài khoản”. Ý chính của hóa đơn đòi tiền đại khái là: “Một khi các tổ chức tài chính phát thông báo với nội dung rằng quý vị đã mất khả năng thanh toán, thì chúng tôi không còn tin tưởng gì, vui lòng hoàn trả toàn bộ số tiền chúng tôi đã cho quý vị vay, không được thiếu dù chỉ một cắc”. Còn giấy thông báo cấn trừ tiền trong tài khoản có thể tóm gọn như sau: “Chẳng qua là chúng tôi chỉ lấy tiền trong tài khoản tiền gửi của quý vị bù qua tiền nợ thôi, đừng nghĩ xấu cho chúng tôi nhé”.

Những tài liệu đó sẽ được gửi bằng dịch vụ bưu tín có tên gọi trịnh trọng và dài dòng đến mức muốn cắn lưỡi là “dịch vụ gửi thư có xác nhận nội dung bên trong bưu kiện[13], kèm theo giấy chứng nhận giao hàng”, hiểu nôm na là khi sử dụng dịch vụ này, người gửi đang muốn chứng tỏ rằng “mọi thứ bên trong vô cùng hoàn hảo, liệu hồn mà giao cho đúng người đấy nhé thằng ngu!”.

Đứng trên góc độ của ngân hàng mà nói, phải soạn chừng này giấy tờ phiền hà rắc rối cho một khách hàng đã không còn giá trị lợi dụng là việc làm tốn khá nhiều thời gian và công sức. Chưa kể còn trải qua bước liệt kê, tính toán chính xác đến mức chi li tới từng yên một khiến thần kinh của nhân viên phụ trách phải hoạt động quá mức cần thiết.

Trường hợp của công ty thép Nishi Osaka, chỉ có duy nhất một khoản vay 500 triệu yên nên cũng không tới nỗi.

Tuy nhiên, nếu đây là khách hàng lâu năm, số khoản vay còn hiệu lực có thể là năm, thậm chí mười, tài khoản tiền gửi cũng được mở nhiều loại khác nhau. Trên lý thuyết là cấn trừ toàn bộ số dư vào tiền nợ, nhưng nếu đi vào chi tiết như phải lấy số dư của tài khoản nào đắp vào khoản tiền vay nào, thì ngay cả nhân viên ngân hàng cũng cảm thấy bối rối. Hệt như trò chơi lego.

“Số tiền hoàn lại sau khi đóng tài khoản A là bao nhiêu, số tiền đó bù được bao nhiêu phần trong dư nợ gốc và lãi của khoản vay số mấy, nếu còn dư thì phần còn lại tiếp tục bù được bao nhiêu phần trong dư nợ gốc và lãi của khoản vay số mấy…” Đây là nội dung thường thấy trong thông báo cấn trừ tiền trong tài khoản dài lê thê mà chắc chắn rằng ngay cả người nhận nhìn vào cũng chẳng hiểu gì. Nhưng không biết nên gọi là may mắn hay xui xẻo, bản thân người bị vỡ nợ thường phải bù đầu đối phó với những chủ nợ ùn ùn kéo tới, người thì bỏ trốn, người thì trầm cảm, người thì kiệt sức, cũng có những người chọn cách tự sát, chẳng mấy ai có tâm trí xem xét nội dung của những bản thông báo dài dòng trên, vậy nên cũng có thể coi đó là một sự giải thoát… Mà đây chỉ là lời nói đùa thôi nhé. Thế nhưng, ở điểm này phát sinh một vấn đề.

Rốt cuộc vỡ nợ là gì?

Thật ra hiện giờ vẫn chưa có định nghĩa rõ ràng nào cho khái niệm “vỡ nợ”. Vốn dĩ đây không phải thuật ngữ pháp lý, vậy nên nếu thử tra cứu trong cuốn từ điển thường được sử dụng trong khoa Luật như Từ điển luật học của nhà xuất bản Yuhikaku, chẳng có mục nào viết về “vỡ nợ”.

Vì lẽ đó, mặc dù đã phát thông báo từ chối nhận thanh toán lần thứ nhất, nhưng tại thời điểm này, rất khó để đưa ra phán đoán chính xác về việc công ty thép Nishi Osaka có thật sự vỡ nợ hay không.

Ngay từ đầu, thông báo từ chối nhận thanh toán được đưa ra có ý nghĩa là số dư trong tài khoản thanh toán của doanh nghiệp này không đủ, vì thế ngân hàng chúng tôi không thể thanh toán những thương phiếu do doanh nghiệp này phát hành.

Xin nói thêm, tài khoản thanh toán là tài khoản được lập ra chủ yếu phục vụ cho mục đích chi trả của công ty, những tờ séc hoặc thương phiếu được ký phát bởi công ty sẽ được trừ vào số dư trong tài khoản này. Nghe

thì có vẻ tiện lợi, nhưng đặc trưng của loại tài khoản này là không được hưởng lãi tiền gửi.

Những thương phiếu bị từ chối thanh toán hiểu nôm na là chứng từ thay cho tiền thanh toán mà người bán nhận được sau khi cung cấp dịch vụ, nhưng khi người bán đem thương phiếu ấy ra ngân hàng của đối tác để đổi thì bị ngân hàng trả lại kèm lời giải thích rằng: “Số dư trong tài khoản của công ty này hiện không đủ để thanh toán, thế nên chúng tôi không thể chi trả cho quý vị được”. Nhân đây nói thêm về chữ “thanh toán”, nghe có vẻ khó hiểu nhưng nếu nói theo cách thông thường thì nó giống y như chữ “trả tiền”.

Khi nền kinh tế suy thoái, việc không thể thanh toán được thương phiếu và đề nghị xin giãn nợ ngày càng phổ biến hơn. Hết chỗ này đến chỗ khác xin giãn nợ, những tờ thương phiếu không được thanh toán đúng hạn nhiều vô kể. Xin thông tin thêm, thương phiếu có thời hạn xuất trình kể từ ngày ký phát là 10 tháng 10 ngày[14] được gọi là “kỳ phiếu thai nghén”, 210 ngày là “kỳ phiếu bão táp”[15] hay “kỳ phiếu máy bay”[16], đây đều là những loại thương phiếu hầu như không được thanh toán đúng hạn, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài trường hợp ngoại lệ.

Nhưng xin mọi người đừng tưởng nhầm rằng hậu quả của thông báo từ chối nhận thanh toán chỉ dừng lại ở việc không thể phát hành thương phiếu và séc.

Xin mạn phép được dông dài thêm chút nữa, nếu chỉ là từ chối nhận thanh toán, tại sao ngân hàng lại cất công thêm số lần thành “thông báo từ chối nhận thanh toán lần-thứ-nhất”? Đó là bởi khi xuất hiện thương phiếu bị từ chối thanh toán, ngân hàng chỉ du di đến lần thứ hai mà thôi. Ở lần thông báo thứ nhất, quy tắc xử phạt vẫn chưa được áp dụng, nhưng một khi đã ra đến thông báo thứ hai, hình phạt dưới hình thức đình chỉ giao dịch ở trung tâm thanh toán bù trừ sẽ được tự động kích hoạt, ý nghĩa của việc đó là:

“Chúng tôi không tin quý vị nữa nên sẽ thu hồi toàn bộ thương phiếu và séc”.

Khi sự thể đã đi xa thế này, uy tín của công ty trên thương trường bị tổn hại nghiêm trọng. Mọi người sẽ cảm thấy hoài nghi như “bọn này bị tịch thu thương phiếu, chơi với bọn này có ổn không đây?” trong hầu hết các trường hợp, công ty đó sẽ bị tất cả tẩy chay. Song song với đó, các chủ nợ sẽ tập hợp lại thành một đoàn rồi ùn ùn kéo tới với mục đích chung là “mau mau trả tiền hàng còn thiếu bằng tiền mặt, ngay bây giờ”. Nếu không thể trả bằng tiền mặt, họ sẽ dán tờ giấy màu đỏ có ghi dòng chữ “tài sản tịch biên” ở khắp mọi nơi. Đây cũng là lúc mà các anh trai bặm trợn có quá khứ chẳng mấy lương thiện xuất hiện. Đến nước này, không ai còn có khả năng lèo lái cả công ty một cách sáng suốt nữa, và họ sẽ cứ thế lâm vào cảnh “vỡ nợ” mọi người hay gọi.

“Mặc dù đã phát thông báo từ chối nhận thanh toán lần thứ nhất rồi, nhưng với tình hình này, e rằng việc tái thiết công ty là bất khả thi, phải không giám đốc chi nhánh?”

Asano gật đầu với ý kiến của Phó giám đốc chi nhánh Ejima. Cả hai cho rằng không cần thiết phải đợi tới lần ra thông báo thứ hai nữa. Về điểm này, Hanzawa cũng hoàn toàn đồng tình. Vì hành vi gian lận sổ sách để che giấu số lỗ khổng lồ đã được xác thực, nên đáng ra phải có động thái thu hồi nợ từ trước mới phải, thế nhưng, lý do khiến việc đó chưa được tiến hành là do lời chỉ thị bằng miệng của Asano rằng: “Chỉ cần công ty chưa vỡ nợ, gian lận sổ sách không thành vấn đề”. Cái khôn của Asano là ở chỗ y tuyệt nhiên không để lại dấu vết của chỉ thị mà y thừa biết sau này sẽ gây rắc rối cho mình trên bất cứ văn bản nào.

Tuy nhiên, kết cục thì suy nghĩ của Asano đã hoàn toàn trật lất. Bây giờ, điều đang khiến y phiền não chắc hẳn là làm cách nào có thể vượt qua tình

huống cấp bách trước mắt, cụ thể là phải báo cáo chuyện gian lận sổ sách của công ty thép Nishi Osaka với hội sở.

“Tạm thời thì cậu đến nhà riêng của Giám đốc Higashida xem sao. Cậu Nakanishi lo chuyện lập hóa đơn. Hiểu chưa?”

Vẻ bất an hiện trên khuôn mặt vốn đã không còn chút khí sắc nào của Nakanishi. Đối với một người non kinh nghiệm như Nakanishi, đây là lần đầu tiên cậu soạn thảo giấy tờ liên quan đến việc thu hồi nợ.

Sau khi nhờ cậy trợ lý trưởng phòng là Kakiuchi theo sát anh chàng Nakanishi, Hanzawa rời khỏi chi nhánh rồi đi tàu điện ngầm từ ga Honmachi đến Umega. Tàu của hãng Hankyu tuyến Kyoto chật ních người đang trên đường về nhà. Nơi Hanzawa đang muốn đến là nhà riêng của Higashida ở quận Higashi Yodogawa. Sau khi rời ga Umeda một chốc, tàu điện Hankyu bắt đầu băng qua cây cầu bắc ngang sông Yodogawa đen ngòm dưới bầu trời đêm.

Hanzawa xuống ở trạm dừng gần nhất là nhà ga Awaji rồi băng qua khu buôn bán sầm uất trước nhà ga. Ở đây là khu bán công nghiệp, các tòa chung cư và nhà máy được xây xen kẽ tạo ra một bức tranh ảm đạm. Dường như có xưởng sản xuất sơn ở quanh đây nên trong không khí có lẫn mùi hăng khó ngửi. Nơi ở của Higashida là Higashi Yodogawa Grand Heights, một tòa chung cư cao tầng đứng sừng sững giữa khung cảnh vô vị.

Như một thói quen khó bỏ của nhân viên ngân hàng, Hanzawa đi tìm “viên đá đặt nền”[17] để xác nhận thời điểm xây dựng tòa chung cư.

Tháng Năm, năm 1992.

“Không được rồi.”

Dù đó là thời điểm sau khi nền kinh tế bong bóng đã xì hơi, lúc bấy giờ căn hộ vẫn được bán ở mức giá cao hơn hiện tại rất nhiều lần. Giá bán khi đó có lẽ vào khoảng 70 hoặc 80 triệu yên, nhưng giờ đây cùng lắm là một

nửa. À mà làm gì có chuyện đó, ở nơi như thế này thì muốn thanh lý với mức giá 30 triệu yên e cũng là chuyện khó. Nếu thế thật, chắc chắn căn hộ chung cư này còn chẳng đủ tiêu chuẩn để làm tài sản đảm bảo cho ngay cả khoản vay tương đương với thời điểm nó được mua. Hanzawa đã nghĩ rằng nếu như tài sản có giá trị cao thì có thể thu hồi được phần nào đó nhờ vào tiền bán đi, nhưng dường như đó chỉ là mộng tưởng hão huyền.

Vừa bước vào cổng chính, ba người đàn ông đang có mặt ở đó hướng ánh mắt dò xét về phía Hanzawa.

Gã nhập số căn hộ vào hệ thống an ninh rồi đứng chờ hồi âm. Không có ai trả lời, thay vào đó, gã nghe thấy giọng nói khàn khàn vang lên ở phía sau lưng: “Nếu tìm Higashida thì hắn ta đi vắng rồi”. Một trong ba người đàn ông khi nãy lên tiếng. Họ là những chủ nợ.

“Công ty hắn ta giờ cũng trống hoác nên tụi tôi mới tìm tới đây. Chắc là hắn ta đào tẩu giữa đêm rồi, đúng là một thằng khốn nạn.

Dáng vẻ bên ngoài trông như một viên chức làm công ăn lương bình thường, nhưng lời lẽ thì thô lỗ.

“Anh bên ngân hàng phải không? Hắn ta bùng bên anh bao nhiêu?”

Chỉ cần quan sát bộ dạng của Hanzawa, người đàn ông đã nhìn ra gã là nhân viên ngân hàng. Có khi những người này là dân xã hội đen cũng nên. Vì không thể nói ra số tiền nợ, gã chỉ trả lời ợm ờ: “Cũng không tới nỗi”, ngay lập tức bên kia đáp lại: “Vậy anh nên bỏ cuộc thì hơn”.

Nếu Hanzawa nói toẹt ra số tiền là 500 triệu yên, hắn là người đàn ông sẽ trợn mắt nhìn, nhưng gã chỉ đáp gọn lỏn “chắc vậy rồi” cho qua chuyện. Trong lúc trả lời, ánh mắt gã bất chợt dừng lại ở hòm thư chất đống thư từ và bưu kiện.

Chỉ cần nhìn qua thôi cũng có thể nhận ra chúng đã bị bỏ mặc mấy ngày liền. Hắn là người đàn ông ban nãy đã dựa vào căn cứ này để khẳng định

rằng “hắn ta đào tẩu giữa đêm”.

Đây có lẽ là “thành quả của nhóm người này, nắp của hòm thư bị hư hỏng khiến những thứ đựng bên trong đồ lung tung trên sàn nhà. Trên những bức thư nằm vương vãi trên sàn có những bức in cả dấu giày. Hình ảnh này chỉ phản ánh được một phần nhỏ trong công cuộc thu hồi nợ khắc nghiệt.

Dù cứ cố chấp chờ ở đây thêm nữa thì có lẽ Higashida cũng chẳng lộ diện.

“Cuối cùng lại giở bài chuồn sao?”

Bỏ lại tòa chung cư sau lưng, Hanzawa vừa lầm bầm vừa nhớ lại thái độ của Higashida mà tức lộn ruột. Đúng là một tên khốn đáng khinh. Có rất nhiều nhân tố tác động khiến việc kinh doanh lao dốc, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nếu đã lỡ gây rắc rối cho đối tác của mình thì trước tiên phải gửi lời xin lỗi chân thành, đó mới là thái độ của một người có trách nhiệm ở mức độ nào đó.

“Tôi thành thật xin lỗi. Nếu có thể làm được gì để bù đắp lỗi lầm này, xin hãy để tôi làm” - Giả sử đối diện với một người tỏ rõ thành ý như thế này thì có khi đối phương cũng chép miệng bỏ qua: “Chuyện cũng lỡ rồi”. Còn đằng này, mặc dù không có dũng khí đứng mũi chịu sào trước những lời phê phán và khiển trách nhưng lại có tài khoác lác hơn người. Cứ nhớ đến thái độ trịch thượng ra vẻ ta đây là giám đốc hiện trên khuôn mặt của người đàn ông tên Higashida, nỗi tức giận bùng lên dữ dội tới mức Hanzawa cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung.

“Không ổn rồi, tôi không tóm được tay giám đốc ấy.”

Hanzawa thông báo ngay khi về tới chi nhánh. Có tài sản đảm bảo thì còn gỡ gạc được chút đỉnh chứ bây giờ chẳng còn phương án thu hồi nợ nào khả thi sau khi bù trừ hết số dư còn lại trong tài khoản tiền gửi.

“Chúng ta nên làm gì đây, trưởng phòng?”

Kakiuchi hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng. Hanzawa chỉ biết thở dài và trả lời:

“Chúng ta chẳng thể làm gì nữa rồi.”

Khi đã hoàn tất số giấy tờ đòi nợ và chuẩn bị sẵn sàng để gửi chúng đi thì đã quá giờ chạy của chuyến tàu cuối cùng. Vì cùng ở trong khu ký túc xá do cơ quan cấp, Hanzawa và Kakiuchi bắt taxi trước ngân hàng để đi về chung. Lúc về tới khu ký túc xá tồi tàn có tuổi đời 30 năm nằm ở thành phố Takarazuka đã là một giờ sáng. Kakiuchi ở tòa nhà khác nên Hanzawa chào tạm biệt cậu trước khi về nhà. Vừa về tới nơi, Hana, vợ gã, chạy ra đón.

“Mọi chuyện ổn rồi chứ?”

Trước đó Hanzawa chỉ gọi về thông báo ngắn gọn là đang có rắc rối phát sinh nên sẽ về trễ.

“Cũng không ổn cho lắm.”

Gã đưa chiếc áo vest đang vắt trên tay mình cho vợ, đoạn vừa đi vừa tháo cà vạt rồi mắc lên giá treo.

“Vỡ nợ?”

Hanzawa tròn mắt ngạc nhiên. Gã vừa mới thán phục trong lòng không hiểu sao hôm nay vợ mình có trực giác tốt thế thì gã nghe Hana nói thêm: “Khi nãy vợ của cậu Kakiuchi có gọi qua đây.”

Hầu như ngân hàng nào cũng tương tự nhau, đơn cử như trường hợp của ngân hàng Tokyo Chuo, khoảng bảy mươi phần trăm các cặp vợ chồng là nhân viên trong ngân hàng. Hôn nhân giữa các nhân viên ngân hàng có một ưu điểm là cả hai đều thấu hiểu được sự vất vả và khó khăn trong công việc của nhau. Tuy nhiên, vợ của Hanzawa, Hana là đàn em khóa dưới thời đại học của gã, kể cả sau khi kết hôn đến tận bây giờ, cô vẫn đang làm việc ở

một công ty dịch vụ quảng cáo. Vì hoạt động ở một lĩnh vực hoàn toàn khác, nên Hana không có hứng thú với những thứ liên quan đến kinh tế, dù có nói ra từ ngữ như là "tài chính" hay "tín dụng" thì cũng lùng bùng lỗ tai chẳng khác nào vịt nghe sấm.

"Ngân hàng bị quỵt bao nhiêu?"

"Chuyện này vợ chồng mình biết thôi nhé, 500 triệu yên."

Dù gã có viện cớ là giữ bí mật nội bộ theo quy tắc nghiệp vụ để giấu giếm thì kiểu gì Hana cũng sẽ hỏi vợ của Kakiuchi cho ra, vậy nên đằng nào cũng như nhau.

"Ai là người chịu trách nhiệm cho việc đó?"

"Ờ thì, chắc là tất cả mọi người."

Hanzawa vừa nhăn nhó vừa nhớ đến gương mặt khó ở của Asano và giọng điệu của Ejima ám chỉ mọi chuyện là lỗi do gã gây ra.

"Mọi người là sao?"

"Giám đốc chi nhánh, phó giám đốc chi nhánh, rồi còn anh nữa. Nhân viên phụ trách chính vẫn còn trẻ nên có lẽ sẽ được miễn trừ trách nhiệm."

"Nhưng nếu anh đã thẩm định hồ sơ theo đúng quy trình, thì chẳng phải là rất kỳ cục khi quy trách nhiệm về anh sao?"

Hana tinh ý chỉ ra điểm mấu chốt.

"Ừ thì đúng như vậy. Nhưng lần này hơi đặc biệt một chút."

Sau khi giải thích rằng Asano đã hấp tấp đẩy hồ sơ đi ra sao, Hana trợn mắt.

"Tại sao anh cũng bị liên đới trách nhiệm trong chuyện này như vậy chứ? Anh đã bảo là chờ rồi còn gì. Chẳng phải giám đốc chi nhánh mới là người sai sao? Sao anh không nói thẳng với ông ấy như vậy?"

Vốn là người theo chủ nghĩa duy lý, tính tình bộc trực nghĩ gì nói đó, nên nhìn từ góc độ của Hana, lắm lúc công việc của Hanzawa là một cái gì đó rối rắm không thể nào hiểu nổi.

“Giờ mà cứ khăng khăng phân định ai là người sai thì có được gì đâu. Sau này anh sẽ làm cho ra nhẽ.

“Anh có làm thế thật không đấy?”

Hana nhăn mũi rồi chau mày.

“Ở ngân hàng hay xảy ra chuyện này lắm, đúng không? Kiểu như công là của cấp trên, lỗi là của cấp dưới ấy. Mấy chuyện như thế em nghe người khác nói hoài. Làm sao em biết được anh có đang bị ép buộc nhận lỗi hay từ chức hay không?”

Hanzawa nghẹn lời. Gã thừa nhận lời vợ nói rất hợp lý, nhưng nếu thử đối chiếu với ngân hàng, à không, một công ty bình thường thôi thì vẫn cảm thấy sự khập khiễng ở đâu đó. Hình như ở ngoài đời vợ gã cũng giữ nguyên bản sắc như thế này, đến mức gã thi thoảng nhận lời nhận xét rằng “vợ cậu cũng dữ dằn quá hả, lần nào gã cũng phải nhìn chằm chằm vào mặt đối phương xem người ta có ý giễu cợt hay không.

“Em không biết đầu. Tụi em đã cắt đứt mọi mối quan hệ để lặn lội đến tận Osaka đấy. Nếu anh mà không cố gắng thì tụi em khổ lắm.”

“Tụi em” tức là Hana và con trai lớn tên Takahiro. Gã thầm nghĩ rằng một đứa nhóc lớp Hai thì có được mấy mối quan hệ đâu, nhưng cứ bắt bẻ thế này cũng chẳng đi tới đâu. Ngày xưa khi vẫn còn là đàn em khóa dưới, Hana tính tình nhu mì và dịu dàng là thế, vậy mà không biết từ lúc nào cô nàng đã biến thành một người phụ nữ tỏ vẻ ta đây, bây giờ còn lấy con trai ra làm con tin, coi trọng chuyện của mình và con hơn cả Hanzawa. Nếu gã tiếp tục thăng tiến và duy trì được mức lương cao thì cô nàng sẽ rất mãn nguyện khi nghe người khác tán dương rằng “Ông xã nhà chị giỏi giang

quá. Vì nhìn thấu được suy nghĩ thiển cận đó mà gã bỗng dưng thấy bực mình.

“Nếu chuyện đến nông nỗi như thế thì người khổ tâm nhất là anh đây này. Em có hiểu không?”

Hanzawa cố lắm mới phản kháng được một câu. Ở ngân hàng, Hanzawa vốn thẳng tính chẳng kiêng nể ai, nhưng vì một lý do nào đó, khi đứng trước Hana gã cứ ngắc ngứ không nói nên lời.

“Chuyện đó em biết chứ.”

Hana đáp lại một cách chắc nịch.

“Tụi em cũng khổ tâm không kém đâu. Anh hãy suy nghĩ chuyện đó một chút đi. Chẳng phải anh là người tự tin rằng tệ lắm cũng lên đến chức trưởng bộ phận sao?”

Đó là chuyện từ đời thuở nào rồi? Khi vừa mới kết hôn chăng?

Hanzawa ngao ngán. Gã chỉ tặc lưỡi một tiếng, tất thảy mọi lời lẽ phản bác đều biến đi đâu hết.

2

“Chỉ có một vụ thôi mà những 500 triệu yên, vậy là hơi dã man đấy nhé.”

Nói xong Tomari quan sát biểu cảm của Hanzawa qua cốc rượu Shochu đang nâng trên tay.

“Trên hội sở cũng có những lời đồn thổi rồi đấy.”

Tomari hiện đang là kiểm soát viên bộ phận Tín dụng nhóm khách hàng doanh nghiệp.

“Chịu thôi ông ơi. Vụ đó giám đốc chi nhánh bên tôi cưỡng ép quá.”

“Thiên hạ chịu nghe ông nói thì cũng mừng. Tôi nghe nói dạo gần đây giám đốc chi nhánh nhà ông hay ló mặt lên văn phòng khu vực Kansai lắm đấy nhé.”

Hôm nay là vừa tròn một tuần sau khi phát thông báo từ chối nhận thanh toán lần thứ nhất cho công ty thép Nishi Osaka.

Những gương mặt tề tựu quanh chiếc bàn trong một quán nhậu ở quận Umeda lúc này ngoài Tomari, người tình cờ đến Osaka trong một chuyến công tác, và Hanzawa ra còn có Karita và Kondo, tổng cộng bốn người. Karita đang là kiểm soát viên bộ phận Pháp lý văn phòng khu vực Kansai. Kondo đang là kiểm soát viên bộ phận Hệ thống văn phòng Osaka.

“Tôi không biết rõ chi tiết ra sao, nhưng có khi nào hắn đang vận động hành lang không.”

“Vận động hành lang?”

Hanzawa ngán ngẩm. Quả thật gã chẳng biết gì về chuyện Asano thường xuyên lui tới văn phòng khu vực Kansai cho tới khi Tomari kể.

“Ông biết hắn vận động hành lang chuyện gì không?” - Tomari hỏi tiếp.

“Vận động hành lang gì cơ?”

Karita vừa chọc vào miếng cá thu Okhotsk atka vừa hỏi, vẻ mặt ngơ ngác. Karita vẫn mang phong thái của một học giả như xưa, lúc nào cũng trông như sắp sửa xa rời cuộc sống phàm tục.

“Chắc là đang tính kế để trốn tránh trách nhiệm chứ gì.

Người bỗng dưng khẽ cất tiếng một cách thờ ơ là Kondo. Dạo gần đây, dường như sức khỏe của Kondo kém đi nên sắc mặt thiếu sức sống hẳn.

Mỗi lần gặp lại nhóm bạn này, Hanzawa lại nhớ về mùa hè năm đó khi cả bọn nhận được thông báo trúng tuyển và trải qua thời gian bị “quản thúc”. Nào là đi công viên giải trí Disneyland, suối nước nóng ở Hakone, đi bơi, đi tắm biển. Mỗi ngày, cả bọn đều vui chơi cho hết ngân sách được phân bổ theo ngày cho một nhóm. Cả bọn được thả tự do vào buổi tối, khoảng 11 giờ hơn. Việc đó cứ lặp đi lặp lại, ngày nào cũng như ngày nào.

Mọi người đã nói với nhau rất nhiều chuyện. Đến tận bây giờ Hanzawa vẫn còn nhớ rõ. Lúc đó, mơ ước mà Tomari đã say sưa thuyết giảng là cung cấp tài chính dự án. *Tôi sẽ phụ trách những dự án có giá trị tính bằng chục tỷ hoặc vài trăm tỷ yên…* Một khi Tomari đã ngấm hơi men rồi thì chẳng ai biết đâu là điểm dừng trong bài phát biểu đầy nhiệt huyết của anh chàng.

Theo quyết định điều chuyển nhân sự sau thời gian đào tạo, Tomari được phân về chi nhánh Shinjuku, tiếp đó kinh qua chi nhánh Akasaka một thời gian trước khi tiến vào bộ phận Tín dụng vốn chẳng liên quan gì đến công việc mơ ước là cung cấp tài chính dự án. Ngay cả bây giờ, sau khi đã làm ở ngân hàng 16 năm, công việc của anh chàng quanh đi quẩn lại cũng là cho những doanh nghiệp vừa và nhỏ vay, mãi không thoát ra được.

Hanzawa chưa từng hỏi ý kiến của Tomari về chuyện này, nhưng có thể nói rằng ước mơ được cung cấp tài chính cho những dự án lớn của anh chàng gần như đã lụi tàn.

Nói tới đây mới nhớ, vào thời kỳ kinh tế bong bóng, số sinh viên có nguyện vọng làm việc ở ngân hàng với lý do ứng tuyển là được phụ trách cung cấp tài chính cho dự án nhiều vô kể. Khoảng thời gian ấy là giai đoạn thế giới đảo điên, các phán đoán sai lầm liên tục được thông qua, ví dụ như các ngân hàng giải ngân như nước, đồng thời giới thiệu những dự án đầu tư béo bở để kích thích nhu cầu vay. Đó cũng là lý do khiến việc phụ trách các dự án lớn đòi hỏi khoản tiền vay khổng lồ trở thành niềm ao ước của mọi nhân viên ngân hàng.

Tuy nhiên, các dự án đầu tư vào thời kỳ bong bóng đã không thể thu lại vốn do khủng hoảng kinh tế xảy ra sau đó, không khó để mọi người tưởng tượng ra tổn thất mà chúng gây ra lớn đến nhường nào. Về mặt ý nghĩa, có lẽ Tomari đã không hiện thực hóa được giấc mơ của mình, nhưng xét ở một mặt nào đó, việc anh chàng không đi trên con đường đó có thể xem là trong cái rủi có cái may.

Trong khi đó, Karita, hiện là kiểm soát viên bộ phận Pháp lý văn phòng khu vực Kansai, từ lúc vào ngân hàng đến nay, mục tiêu mà anh chàng luôn hướng đến là kỳ thi tư pháp. Khi ấy, xuất phát từ quan điểm nâng cao số nhân viên có bằng cấp, các khóa đào tạo trong ngân hàng rất đa dạng. Karita được chọn vào chương trình cam go có khe cửa hẹp nhất là “Khóa đào tạo kỳ thi tư pháp”.

Thời gian đào tạo là hai năm. Trong hai năm đó, Karita là một nhân vật đặc biệt được giải phóng hoàn toàn khỏi các tác vụ thực tế trong ngân hàng, tất cả những gì anh cần làm là chuyên tâm học tập để chuẩn bị cho kỳ thi tư pháp. Trong khi đám bạn bè cùng trang lứa đang bị xoay như chong chóng

ở chi nhánh với tư cách ma mới, Karita tao nhã một tay cầm cuốn *Lục pháp toàn thư*[18] và say sưa học từ sáng đến tối.

Vào thời điểm đó, đám nhân viên vào ngân hàng cùng thời với Karita thường xuyên ganh tị với anh.

“Karita thì có thể đấy. Biết đâu hắn ta sẽ công phá kỳ thi tư pháp ngay ở năm đầu tiên.”

Trong khi lời đồn ấy lan khắp nơi cứ như một chuyện hiển nhiên, Karita đã thất bại thảm hại trong kỳ thi tư pháp năm đào tạo đầu tiên. Tiếp đến, anh lại rớt kỳ thi vào năm thứ hai. Kể từ đó trở đi, gió đã đổi chiều.

Karita bắt đầu được giao những công việc lặt vặt trong bộ phận Pháp lý. Mặc dù hầu hết bạn bè cùng thời đã lên tới chức trợ lý trưởng phòng, Karita vẫn giậm chân tại chỗ cứ như là ngân hàng muốn tuyên bố: “Sau này, nếu muốn tham gia kỳ thi tư pháp nữa thì tự đi mà thi. Nhưng trước hết, hãy trả giá vì đã làm lãng phí cơ hội quý báu mà chúng tôi đã dành cho cậu.

Nếu như khi đó Karita vượt qua kỳ thi, có lẽ tương lai của anh đã khác hơn nhiều. Tuy nhiên, ở mục bằng cấp của Karita tới giờ vẫn chưa có ghi chú nào công nhận anh đã đỗ kỳ thi tư pháp. Hanzawa nghe phong thanh rằng anh chàng vẫn đang tiếp tục thử thách bản thân chứ chưa hề có ý định bỏ cuộc, nhưng gã chưa từng xác nhận lại với nhân vật chính.

Rốt cuộc thì Karita cũng thoát khỏi cấp bậc lẹt đẹt và được thăng chức. Song, từ vị thế của một trong những người ưu tú nhất lứa nhân viên vào ngân hàng cùng thời, anh xuất phát chậm hơn mọi người những ba năm. Về cấp bậc, mặc dù cũng là “kiểm soát viên” giống như Tomari, nhưng thực ra Tomari đang ở cấp thứ sáu, tức là kiểm soát viên cấp cao tương đương với Hanzawa, trong khi đó, Karita hiện đang ở cấp thứ năm, thấp hơn một bậc. Thật khó mà có thể diễn tả trong vài lời, nhưng chắc chắn thu nhập trong một năm chênh nhau khoảng hai triệu yên là ít.

Còn một người nữa cũng đang mang cấp bậc “kiểm soát viên” thuộc bộ phận Hệ thống, đó là Kondo, nhưng bậc lương của anh cũng dừng lại ở cấp thứ năm giống như Karita.

Trường hợp của Karita, như đã nói ở trên, việc thăng tiến chậm chạp của anh có nguyên nhân riêng của nó. Về phần Kondo, nguyên nhân là bệnh tật. Trớ trêu thay, người đàn ông có thân hình cường tráng này thực ra đang khổ sở vì bệnh tật.

Năm năm trước, Kondo làm việc tại chi nhánh mới được thành lập ở cửa phía Đông Akihabara.

Chức vụ khi đó của anh là trợ lý trưởng phòng. Mười năm sau khi nền kinh tế bong bóng vỡ tan, hoạt động kinh doanh của ngân hàng từ trên đỉnh cao rơi xuống vực sâu không đáy vì khối nợ xấu khổng lồ. Trong bối cảnh đó, chỉ nhánh cửa phía Đông Akihabara là chi nhánh chiến lược được ra đời với sứ mệnh “phải gặt hái thành tựu thực tế do chủ tịch đương thời trực tiếp để ra.

Vì lẽ đó mà áp lực tạo ra vô cùng khắc nghiệt. Đương nhiên, được tuyển chọn vào đội ngũ cán bộ của một chi nhánh chiến lược chứng tỏ ngân hàng đánh giá năng lực của Kondo vào thời đó cao đến nhường nào. Trên thực tế, anh là một trong những người được thăng lên chức trợ lý trưởng phòng nhanh nhất. Đó là một quyết định điều chuyển nhân sự dành cho người đàn ông xuất sắc có triển vọng trong công việc. Nếu có thể tạo ra thành tựu đúng với kỳ vọng của mọi người, anh sẽ tiếp tục bứt phá trên cuộc đua giữa những người cùng lứa. Thế nhưng…

Không thể đạt được thành tích như mình nghĩ khiến anh phiền muộn. Nhiệm vụ tìm kiếm khách hàng mới mà Kondo đảm nhiệm cũng là phần công việc khó khăn nhất trong chi nhánh. Dù sao đây chỉ là lời đồn thôi, nhưng hình như mối quan hệ của anh với cấp trên chẳng mấy hòa hợp. Giám đốc chi nhánh thời đó là Kimura Naotaka, vốn nổi tiếng là một người

đàn ông hà khắc, hắn thường xuyên chĩa mũi dùi vào Kondo bất kể đó là cuộc họp chi nhánh hay phòng ban.

Kondo hoàn toàn kiệt sức.

Anh nghỉ việc một năm vì bệnh tâm thần phân liệt.

Ở chốn công sở được gọi là ngân hàng, việc rút khỏi chiến tuyến dài hạn vì bệnh tật có ảnh hưởng đến việc thăng tiến. Hơn nữa, không thể nào lường hết hậu quả tiêu cực gây ra bởi những dòng ghi chú về bệnh tâm thần phân liệt trong mục đánh giá nhân sự. Giờ đây, Kondo chỉ còn là một nhân viên bị bỏ xó trong một bộ phận không có danh thiếp riêng và cũng chẳng có nhân viên cấp dưới nào. Mặc dù mang cấp bậc là kiểm soát viên, song, thu nhập hàng năm chỉ dưới 7 triệu yên. Gia đình anh có một người vợ làm nội trợ và hai người con, cả nhà đang sống trong khu ký túc xá cơ quan cấp trên mảnh đất Osaka xa lạ không người thân thích.

Nhìn Kondo đang hươ đũa với khuôn mặt cúi gằm, Hanzawa nhớ lại chuyện dạo trước khi anh bạn đột nhiên khơi chuyện.

“Gần đây bên Nhân sự đang tiến hành một thí nghiệm mới đó, ông có biết không?”

Đó là cuộc hội thoại diễn ra sau khi Kondo vừa mới quay lại ngân hàng làm việc không lâu. “Tôi khỏe rồi nên lâu lâu đi nhậu một bữa không?” - Cả hai đã đến một quán gà nướng ở quận Shinbashi sau lời rủ rỉ của Kondo.

“Nhân sự tiến hành thí nghiệm? Vụ gì cơ?”

Thấy Hanzawa bất ngờ ngưng đũa, Kondo bắt đầu kể câu chuyện về “sóng điện từ”.

“Nghe này, Hanzawa. Mấy chuyện tôi sắp sửa nói ra chắc ông không tin đâu, nhưng nó là thật đấy.”

Sau khi rào trước như vậy, Kondo nói rằng mỗi khi suy nghĩ, bộ não của con người phát ra những dòng điện yếu ớt.

“Nếu thu được dòng điện đó và phân tích thì có thể biết được người ta đang suy nghĩ cái gì. Kỹ thuật mũi nhọn của thế giới hiện nay đang trên đà đạt tới trình độ cao như vậy đấy.”

Hanzawa không thể nắm bắt được ý đồ của câu chuyện nên gã chỉ im lặng. Kondo khoe rằng mình đã đọc rất nhiều các thể loại sách khác nhau trong thời gian nghỉ dưỡng bệnh. Anh thao thao bất tuyệt về thành tích đọc sách dàn trải đến thể loại lịch sử, vật lý chứ không chỉ gói gọn trong đề tài liên quan đến chính trị và kinh tế.

“Ông biết vì sao tôi đọc những loại sách đó không?”

“Chịu.”

Hanzawa nghiêng đầu. Lúc đó gã chưa cảm thấy nghi ngờ gì về “đầu óc” của Kondo. Thật ra, sau cuộc trò chuyện đó gã mới biết được lý do khiến Kondo nghỉ việc tạm thời là vì bệnh tâm thần phân liệt. Thời điểm ấy, Hanzawa chỉ nghe nói sức khỏe của anh bị suy giảm mà thôi.

“Vậy ông nói thử xem là tại sao?” - Hanzawa hỏi.

“Chuyện này có liên quan tới vụ sóng điện từ ban nãy tôi nói đó.”

Phần tiếp theo của câu chuyện Kondo kể khiến Hanzawa không biết nên phản ứng sao cho phải.

Kondo kể rằng có một ngày nọ anh nghe thấy giọng của trưởng bộ phận nói chuyện với mình.

Lúc đó Kondo đang cảm thấy mệt mỏi với công việc. Ngay khi anh nhét những thứ dang dở vào bàn và lẩm bẩm “Thôi để mai làm tiếp” thì bất chợt…

“Cậu đó, làm việc đàng hoàng cái coi!”

Giọng nói ngao ngán đột ngột vang lên khiến Kondo giật bắn. Nhưng khi anh quay người lại thì chẳng có ai. Phải mất một lúc lâu anh mới hiểu ra rằng đó là giọng nói được tạo ra ngay trong đầu mình.

“Trước giờ đối phương cũng thường hay tiết lộ chút ít thông tin gì đó.”

Kondo nói tiếp, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

“Ví dụ nhé, tôi nghe thấy tiếng thì thầm một tựa sách mà mình không hề biết tới. Kiểu như hãy đọc cuốn sách này đi. Không tin nổi luôn đúng không? Nhưng mà khi tôi vào nhà sách tìm thử thì quả nhiên là có cuốn sách như thế thật. Vừa đọc xong thì họ chỉ định liên tiếp cuốn này rồi lại cuốn kia, toàn những tựa sách lạ hoắc. Trong lúc cắm đầu đọc sách, tôi dần dần hiểu ra chuyện này có liên quan đến sóng điện từ.”

“Họ, là ai?”

Hanzawa hỏi lại. Trong đầu gã đã mường tượng ra nội dung Kondo muốn truyền đạt, hơn nữa gã cũng lờ mờ đoán được tình trạng anh chàng đang gặp phải từ giữa câu chuyện.

“Đương nhiên là mấy tay bên bộ phận Nhân sự rồi” Kondo trả lời.

“Đây nhất định là cuộc thí nghiệm của họ.”

Kondo một mực khẳng định bộ phận Nhân sự đang âm thầm xem xét và ứng dụng kỹ thuật sóng điện từ vào việc quản lý toàn bộ nhân viên ngân hàng. Rằng dựa vào nguồn ngân sách vô hạn, đồng thời vận dụng những công nghệ mới và tiên tiến nhất trong lĩnh vực công nghệ thông tin để thu thập và phân tích sóng điện phát ra từ bộ não của các nhân viên ngân hàng, sau đó truyền chỉ thị trực tiếp đến não của họ. Đó là phương pháp quản lý mà bộ phận Nhân sự đang nhắm đến…

Sau đó Hanzawa mới nghe được tin đồn về bệnh tình của Kondo qua người khác. Hanzawa vẫn hẹn gặp Kondo và cả hai đi uống với nhau thêm vài lần nữa, nhưng gã tuyệt nhiên không nhắc gì tới chuyện sóng điện từ hôm ấy. Rốt cuộc thì chỉ có thời gian là trôi qua lặng lẽ, đến tận bây giờ, gã cũng không rõ tình trạng sức khỏe tinh thần của Kondo ra sao.

“Cả chi nhánh phen này cũng lao đao cho xem. Bộ bọn ông bị khách hàng dắt mũi hay sao?”

Câu nói của Kondo như muốn thể hiện niềm cảm thông sâu sắc.

“Đứng trên lập trường của tôi thì tôi có cảm giác mình đang bị giám đốc chi nhánh dắt mũi chứ không phải khách hàng.”

Hanzawa vừa dứt lời, lần đầu tiên trong cả buổi tối, nụ cười xuất hiện trên gương mặt nhợt nhạt của Kondo.

“Căng quá ha, phen này căng thật sự luôn ấy. So với ông thì tôi sống khỏe re.

Không biết phải phản ứng như thế nào, cả ba người cùng im lặng. Cuộc sống của anh chàng chắc chắn cũng chẳng dễ dàng gì.

“Không hiểu sao mọi chuyện cứ diễn ra không như ý muốn của mình nhỉ?”

Kondo tự hỏi tự trả lời.

“Chắc tại công việc vốn dĩ là thứ như vậy chăng? Ở đây có ai thực hiện được ước mơ của mình không nào?”

“Không có ai? - Tomari trả lời đầu tiên. Trong mắt anh ánh lên vẻ nghiêm túc.

“Có Oshiki đó” - Karita lên tiếng đính chính.

Lúc này Hanzawa mới sực nhớ ra. Cảm giác hệt như bị cái gì đó đập vào sau gáy. Phải rồi, còn có anh chàng Oshiki nữa. Ước mơ của Oshiki là trở thành nhân viên ngân hàng quốc tế bay khắp năm châu. Khác với phần lớn những nhân viên ngân hàng có xuất thân từ gia đình công nhân viên chức tri thức, Oshiki là con trai cả trong một gia đình làm nông ở tỉnh Aomori.

Cho đến lúc bước chân ra đời, anh chưa từng đi nước ngoài một lần nào. Vào thời đó, nhờ những chuyến du lịch mừng tốt nghiệp, hầu hết các sinh

viên đều có cơ hội bay ra nước ngoài. Thế nhưng, Oshiki lại không có tiền, anh cũng không muốn dựa dẫm vào bố mẹ, nên cứ kiên trì với công việc làm thêm ở trung tâm luyện thi trong khi vẫn đều đặn theo học trường dạy đàm thoại tiếng Anh.

Đó là một chàng trai chăm chỉ và chịu khó. Một con người trầm tính và giản dị, nhưng cứ hễ nói đến chuyện tương lai, bên cạnh biểu cảm toát lên vẻ thân thiện dễ mến, màu sắc trong đôi mắt anh cũng thay đổi theo. Cả gương mặt Oshiki chợt bừng sáng và ngập tràn niềm hạnh phúc, hệt như lúc đó, anh có thể nhìn thấy hình ảnh của mình cầm vali bước lên khoang thương gia của máy bay.

Hanzawa rất thích con người Oshiki.

Nhưng Oshiki đã không còn nữa.

Sự kiện 11/9. Sau một loạt các vụ tấn công khủng bố xảy ra ở Mỹ, khi Trung tâm Thương mại Thế giới sụp đổ, Oshiki cũng biệt tích. Đến tận bây giờ, thi thể của anh vẫn chưa được tìm ra.

“Thằng đó đã từng rất muốn đi Mỹ.”

Tomari nói tiếp: “Có thể làm được việc mình thích, nên chắc nó cũng cảm thấy hạnh phúc.

“Cũng mong là thế.”

Giọng Karita thoáng chút bùi ngùi.

“Gia đình của Oshiki thì sao nhỉ?”

Người lên tiếng là Kondo. Anh nói tiếp: “Thằng đó lập gia đình rồi mà đúng không?”

“Một vợ hai con. Nếu không nhầm thì đứa lớn tiểu học, đứa nhỏ mẫu giáo. Nghe nói họ vẫn đang ở Mỹ.”

“Tại sao?”

Kondo lại hỏi tiếp. Tomari khẽ buông tiếng thở dài chứ không trả lời ngay.

“Cái này là tôi nghe người ta kể lại thôi… Hình như họ vẫn chưa từ bỏ hy vọng.”

“Thì ra là vậy. Chắc là thế thật rồi.”

Hanzawa vừa nói vừa rót rượu trong bình.

“Cũng có nhiều chuyện lắm” - Tomari nói, song, giọng điệu nghe như anh đang tự thuyết phục mình.

Không khí im phăng phắc như thể cả bọn đang tham dự tang lễ, thì bất chợt…

“A mà về chuyện của Hanzawa..” - Karita quay lại chủ đề ban đầu.

“Bây giờ mà còn vận động hành lang, chẳng phải quá muộn màng rồi sao? Dù gì cũng xác định là thiệt hại rồi. Có phương án thu hồi nợ nào khả thi không?”

“Hiện tại là không.”

Hanzawa trả lời.

“Quá trình từ đầu đến lúc giải ngân cũng không ổn nữa. Ông đó, Hanzawa, tại sao ông cho qua một hồ sơ vay như vậy chứ?”

“Không hẳn là tôi đã thông qua đâu nhé.”

Hanzawa gằn giọng trong vô thức.

“Là do giám đốc chi nhánh tự tiện cầm đèn chạy trước ô tô đấy chứ. Ông nghĩ hắn sẽ hủy bỏ thương vụ này chỉ vì tôi nói là tôi không thích sao?”

“Ừ thì biết là vậy.”

Nói xong Tomari im lặng một chốc, đoạn đưa cốc Shochu đã được pha loãng với chút nước ấm lên miệng. “Tổ chức là thứ như vậy đấy” - Karita

lên tiếng.

“Nói thì hay lắm. Ông đã từng làm việc ở môi trường chi nhánh lần nào đâu? - Kondo ý kiến.

“Đâu cũng vậy thôi, tổ chức là tổ chức.

Karita phản bác rồi nhíu mày quay sang hỏi Tomari: “Liệu có hình thức kỷ luật nào không?”

Dù là đương sự trực tiếp liên can, nhưng những thông tin như vậy thì anh chàng Tomari ở bộ phận Tín dụng sẽ nắm bắt nhanh hơn Hanzawa ở chi nhánh.

Tomari nhăn mặt rồi liếc nhìn Hanzawa một cách ái ngại.

“Chắc là có.”

“Chuyện này đã tới mức đó luôn rồi sao?”

Hanzawa bực mình lên tiếng, đoạn nói thêm: “Chỉ mới có một tuần mà.”

“Nếu không có triển vọng thu hồi thì một tuần có liên quan gì? Điều tệ hại hơn cả là chưa đầy năm tháng sau khi giải ngân cơ. Ngoài ra còn thêm vụ không phát hiện ra hành vi gian lận sổ sách nữa chứ, như thế này là hỏng rồi.

Dù trong lòng cảm thấy cay cú, nhưng về chuyện liên quan đến gian lận sổ sách thì đúng như Tomari nói. Đáng lý Hanzawa phải làm cho đến khi bản thân thấy hài lòng mới thôi, còn Asano muốn quấy nhiễu cỡ nào thì cũng mặc. Mỗi một vụ phá sản lần này thôi đã khiến giấc mơ về tấm bằng khen dành cho chi nhánh có thành tích tốt tiêu tan như bọt nước.

“Cú này đau thật chứ. Asano hẳn là đang nhắm đến một vị trí trên cao, nhưng ra nông nỗi này rồi thì khó lắm.”

Nghe Kondo nói xong, Tomari dường như định nói gì đó, nhưng cuối cùng anh nuốt những lời ấy xuống. Nhưng Hanzawa có cảm giác như nhận

được lời cảnh báo ngầm rằng: “Ông cũng không thoát đâu.”

“Chuyện đã rồi, chịu thôi.”

Tomari nói theo kiểu muốn thay đổi tâm trạng, sau đó dò hỏi thêm một lần nữa:

“Chuyện này quan trọng hơn. Thật sự là không có cách nào để thu hồi nợ hả?”

“Không tìm thấy tài sản nào có giá trị để lấy làm thế chấp hết. Cả công ty lẫn nhà riêng đều đã gán cho bên Kansai City rồi.”

“Tay giám đốc ấy tên gì ấy nhỉ? Higashida gì đó? Có khi nào tay này đang giấu khoản tiền gửi nào ở ngân hàng khác không? Thi thoảng cũng có những người chủ doanh nghiệp vừa và nhỏ như vậy đấy. Nhất là mấy kẻ hay dấm dúi quỹ đen để đề phòng chuyện bất trắc.

“Nếu có thứ như thế thật thì tôi không cần phải lao tâm khổ tứ nữa rồi.

“Nhưng mà ông tìm chưa? Ý tôi là ông đã thử tìm kiếm một cách nghiêm túc chưa?”

Hanzawa ngẩng mặt lên. Đó là bởi vì trong lời nói của Tomari có lẫn sự gấp gáp khác với ngày thường. Hanzawa nhận ra lúc này mình đang ở trong tình thế bất lợi đến mức nào nên gã im lặng.

“Ơ kìa, tôi hỏi ông tìm chưa cơ mà, Hanzawa?”

“Không có cách nào để tìm hết.”

“Vậy thì thuê thám tử hay gì đó đi. Phải tìm cho ra, Hanzawa.”

“Tại sao hôm nay Tomari lại là người tỏ thái độ quyết liệt hơn vậy?”

Sau một hồi lắng nghe cuộc hội thoại, Karita thắc mắc: “Bộ có chuyện gì sao?”

Tomari ngắc ngứ khi bị cả ba người nhìn chăm chú. Sau đó, anh rào trước “Chuyện này chỉ mấy ông biết thôi nhé”, rồi nhìn chằm chằm vào

Hanzawa.

“Giám đốc chi nhánh chỗ ông khẳng định rằng vụ cho vay vốn đó là lỗi của ông.”

“Cái gì cơ?”

Hanzawa câm nín, thay vào đó, Kondo chỉ hỏi ngắn gọn:

“Chuyện là thế nào?”

“Tóm lại là…”

Tomari nhỏm người dậy đồng thời hạ giọng xuống.

“Sở dĩ xảy ra sự cố tín dụng của công ty thép Nishi Osaka là do năng lực yếu kém của Trưởng phòng Tín dụng Hanzawa, vì nguyên nhân đó nên mới không thể phát giác hành vi gian lận sổ sách mà đáng lý mọi nhân viên ở vị trí đó phải nhận ra. Tôi đã đưa ra quyết định cho vay sai lầm vì trót tin tưởng vào kết quả phân tích tài chính của Hanzawa. Bấy lâu nay Asano đi tung hê chuyện như vậy đấy.”

Cả người Hanzawa run bần bật vì tức giận. Một lời vu khống vô căn cứ.

Trong thoáng chốc, gã nhớ lại khuôn mặt nhăn nhó của Asano và biểu cảm chán ghét hắn thể hiện trong buổi họp ngay trong buổi tối cùng ngày ngân hàng phát thông báo từ chối thanh toán lần thứ nhất đối với công ty thép Nishi Osaka.

“Chuyện ông kể là thật sao?” - Hanzawa hỏi.

“Ừ, thật đấy.”

Hanzawa dộng nắm đấm xuống bàn.

“Ông thật là! Chuyện như vậy phải kể cho tôi biết sớm chứ. Tình tiết quan trọng nhường ấy mà ông giấu là sao?”

“Tôi có muốn giấu đâu. Tôi chỉ ngại không biết nói ra rồi thì từ mai ông đến chi nhánh nhìn mặt Asano ra sao thôi.

“Ông nghĩ trong tình cảnh này rồi mà tôi còn bận tâm đến chuyện mặt mũi hả?”

Hanzawa mắng sa sả, thay vào đó, dường như cảm thấy hứng thú nên Karita là người đặt câu hỏi.

“Bỏ qua chuyện đó đi, cái trò vận động hành lang đó sao rồi?”

“Hiện tại thì mọi người nghe chuyện của Asano chỉ ỡm ở kiểu ‘Ồ, thì ra là vậy, nhưng không hẳn là ai cũng tin sái cổ đâu. Tôi rất muốn an ủi rằng ông không cần phải lo về chuyện đó, nhưng mà, dù sao thì Asano cũng có mối liên hệ với sếp Hamada nên là…

Hamada Junzo trước đây là trưởng bộ phận Nhân sự, hiện tại lão đang là giám đốc điều hành cấp cao. Sự cố tín dụng lần này đương nhiên đã truyền đến tại của Hamada, nếu có hình thức kỷ luật nào được đưa ra, nhất thiết phải thông qua sự phê chuẩn của Hamada.

“Vốn dĩ người cất nhắc Asano lên vị trí giám đốc chi nhánh là Giám đốc điều hành cấp cao Hamada. Vì thế, Asano đang có lợi thế hơn. Chắc hẳn bộ phận Nhân sự cũng cảm thấy ái ngại nên họ sẽ nhúng tay vào vụ này. Asano mà bị phán là không đủ tư cách để đảm đương chiếc ghế giám đốc chi nhánh thì khác nào chỉ trích người đã để bạt Asano, tức giám đốc điều hành cấp cao không có mắt nhìn người.

“Nhưng mà, về tổn thất 500 triệu yên, nhất định phải có ai đó đứng ra chịu trách nhiệm. Ý ông là vậy đúng không?”

Kondo nói rồi phồng má. “Vậy tức là Hanzawa sẽ bị đem ra làm vật tế thần?”

“Đừng đùa nữa.”

Hanzawa phun ra.

“Tôi không có ý định trở thành viên đá lót đường cho sự thành đạt của Asano đâu.”

“Nếu vậy thì tìm cách thu hồi đi, Hanzawa.”

Ý kiến của Tomari rất rõ ràng.

“Chỉ cần thu hồi nợ thôi. Trước hết phải tìm cho ra tên Giám đốc Higashida đang lẩn trốn. Sau khi tìm ra thì phải vắt kiệt.”

3

“Chỉ cần thu hồi nợ thôi” - Nói thì dễ nhưng chuyện không hề đơn giản như vậy.

Ngay từ đầu, Hanzawa không nghĩ Higashida có số tài sản giá trị tới cỡ đó, mà giả như nó đang được giấu thật, thì gã cũng không biết phải điều tra từ đâu trong hoàn cảnh thiếu thốn thông tin hiện tại. Khoảng thời gian bế tắc cứ trôi qua cho tới mười ngày sau khi xảy ra vụ việc, một người đàn ông từ công ty điều tra tín dụng nọ tìm đến chi nhánh.

Thông thường, sẽ khá rắc rối nếu người ở vị trí trưởng phòng như Hanzawa đón tiếp những người từ các cơ quan khảo sát điều tra tư nhân. Tuy nhiên, xui xẻo thay, người đàn ông đó đến và giới thiệu rằng mình đang phụ trách phần điều tra tín dụng của công ty thép Nishi Osaka đúng lúc nhân viên phụ trách là Nakanishi bận việc phải ra ngoài. Hanzawa không muốn đụng chuyện rắc rối nào cũng đẩy sang những nhân viên khác nên gã quyết định gặp mặt.

Vị khách lạ tên là Kisugi Takuji, bằng tuổi Hanzawa. Hiện đang làm việc ở công ty khảo sát có tên “Osaka Shoko Research” với chức vụ phó phòng điều tra tín dụng. Anh ta thường xuyên cúi đầu, vừa nói chuyện vừa nhìn vào bảng điều tra. Nhưng thi thoảng anh ta ngước lên để xác nhận lại lời nói của đối phương, ánh nhìn toát lên vẻ sắc sảo.

“Tôi đang điều tra về tình hình vỡ nợ của công ty thép Nishi Osaka.”

“Ai là người yêu cầu?”

“Ấy không, về chuyện đó thì rất lấy làm tiếc vì tôi không thể nói cho anh biết được.”

Đây là câu cửa miệng của các nhân viên điều tra. Thực ra Hanzawa cũng chẳng muốn biết câu trả lời làm gì.

“Vậy ý anh là anh giấu hết thông tin bên anh và chỉ có bên tôi là cung cấp thông tin thôi ư? Vậy thì bên anh lời quá rồi.”

Nghe thấy lời mỉa mai của Hanzawa, người đàn ông gãi đầu nói “thật là ngại quá, nụ cười thoáng hiện trên gương mặt u ám.

“Dù sao đi nữa thì đây cũng là công việc của tôi. Chẳng hay anh có thể nói cho tôi nghe về số tiền nợ bên ngân hàng Tokyo Chuo đang chịu không?”

“Nếu làm thế mà có lợi ích gì cho bên tôi thì tôi sẵn lòng chia sẻ thông tin, đằng này…”

Một khi làm ở phòng Tín dụng sẽ gặp cảnh những tay điều tra viên như thế này cứ tìm đến suốt. Tuy nhiên, trong hầu hết các trường hợp, cách đối ứng thông thường là chỉ trả lời qua loa và đuổi khéo họ về. Cho dù là công ty điều tra tín dụng thì cũng không thể nào tiết lộ thông tin của khách hàng được.

Thế mà Kisugi lại bỗng dưng nói một câu gã không hề ngờ tới.

“Vậy anh cứ để tôi nói thử. Anh chỉ cần trả lời là đúng hay sai thôi, được không?”

Tay điều tra viên đọc lên một vài con số từ tài liệu đang cầm trên tay.

A! Hanzawa sửng sốt nhìn người đối diện. Số tiền gốc, lãi vay, số dư của tài khoản đã bị bù trừ, tất cả đều là những con số chính xác, không lệch dù chỉ một đơn vị.

“Anh thấy sao?”

“Anh lấy đâu ra những con số đó?” - Hanzawa hỏi. “Ờ thì, tôi có chút ít nguồn tin riêng.”

“Chút ít nguồn tin riêng?”

Hanzawa nhìn tay điều tra viên trong ngờ vực.

“Đáng ra chuyện đó anh nói cho tôi nghe cũng có sao đâu. Nói gì thì nói, tôi không hề cảm thấy thoải mái khi biết những thông tin nội bộ bên mình bị tuồn ra ngoài. Vốn dĩ chúng là những tài liệu được bảo mật nghiêm ngặt.

“Anh nói vậy tức là thừa nhận số tiền đó là đúng ư?”

“Anh hỏi những thông tin này từ ai?”

Trong một thoáng, ánh nhìn của Kisugi hướng xuống bảng điều tra và phân vân không biết có nên trả lời hay không. Nhưng cuối cùng anh lại nói ra một điều bất ngờ.

“Mà thôi, anh biết cũng chẳng sao. Thật ra người đó là anh Namino.”

“Là tay trưởng phòng Kế toán đó hả?”

“Lúc tôi hỏi chuyện, anh ấy đã lịch sự kể cho tôi rất nhiều chuyện. Quả là một người tốt bụng.”

Cái thằng cha đó… Nhớ lại bản mặt trông như con chuột của Namino khiến Hanzawa chán ngán.

Vào ngày ấn định thông báo từ chối nhận thanh toán, Hanzawa đã tìm đến công ty thép Nishi Osaka, nhưng đập vào mắt gã là hình ảnh văn phòng bị khóa kín, không có bóng dáng một nhân viên nào. Sau này, gã nghe phong thanh rằng tất cả các nhân viên đã nhận được lệnh về nhà trong buổi sáng khi hay tin “công ty này vô vọng rồi”.

Hai ngày trước đó, Hanzawa đã đến và gí vào người Namino tờ giấy yêu cầu thanh lý khoản vay theo quy trình liên quan đến hành vi gian lận sổ sách. Đó cũng là lần cuối cả hai gặp nhau. Ngày hôm ấy, Namino đã viện

cớ “tôi không phải giám đốc nên không biết gì đâu” để chối bay chối biến, ngay cả yêu cầu giải thích rõ tình hình hiện tại của Hanzawa hắn cũng chẳng có ý định trả lời.

Higashida biệt tăm biệt tích đã đành, nhưng tin tức về các nhân viên ở công ty thép Nishi Osaka từ đó tới nay ra sao Hanzawa cũng hoàn toàn không nắm được.

“Anh Namino giờ đang làm ở đâu rồi?”

“Tôi đã điều tra ra nhà riêng của anh ấy ở quận Konohana và đến làm phiền gia chủ một phen. Nghe nói gia đình anh ấy có mở công ty kinh doanh ở quanh khu này nên anh ấy đang làm ở đó.”

Hóa ra là vì vừa mới cắt đứt quan hệ với công ty thép Nishi Osaka xong, nên giờ hắn ta bắt đầu huyên thuyên về thực trạng công ty sao?

Hanzawa thấy bực mình, vậy nên khi nghe Kisugi hỏi lại rằng “những con số này là chính xác, đúng không?”, gã chỉ trả lời cộc lốc “nếu là từ Namino thì là vậy chứ sao nữa”.

“Nhân đây cho hỏi, tổng số nợ của công ty đó là khoảng bao nhiêu?”

“Tôi vẫn chưa biết được con số chính xác, nhưng sau khi nói chuyện với nhiều người và tổng hợp lại thì tôi nghĩ đâu đó chừng một tỷ yên đấy.

“Chỉ bấy nhiêu thôi sao?”

Hanzawa giật mình. Ngân hàng Tokyo Chuo chiếm một nửa trong số đó là 500 triệu yên, bên ngân hàng Kansai City cũng thiệt hại khoảng 300 triệu yên, 200 triệu yên còn lại không biết ở đầu ra, nhưng nó vẫn là số nợ ít hơn gã nghĩ rất nhiều.

“Vậy còn những bên ký gửi hàng hóa cho công ty đó thì sao?”

“Hình như vẫn còn sót lại một ít, nhưng hầu như những đối tác chủ yếu đều được thanh toán đầy đủ. Ở khía cạnh này thì Higashida cũng là một vị giám đốc tuyệt vời đấy chứ.”

Tuyệt vời gì cái ngữ ấy. Hanzawa cảm thấy tức giận. Chuyện tưởng đùa nhưng lại là thật. Như vậy có nghĩa là Higashida thanh toán tiền bạc sòng phẳng với những người có liên quan đến ngành nghề kinh doanh chính của mình, duy chỉ có phía ngân hàng là hắn quỵt một số tiền khổng lồ ư?

Mặc cho lòng Hanzawa đang dậy sóng, Kisugi vẫn tiếp tục liến thoắng:

“Nếu thử lập bảng tổng kết tài sản giải thể, biết đâu số nợ sẽ tăng hơn một chút cũng nên.”

“Khoan đã. Anh có trong tay báo cáo tài chính gốc của công ty thép Nishi Osaka sao?”

Bảng tổng kết tài sản giải thể là tài liệu để kiểm tra xem số tiền còn lại là bao nhiêu sau khi loại trừ những khoản không thể thu hồi được, như tiền công nợ, ra khỏi toàn bộ giá trị tài sản hiện có của công ty. Để soạn thảo ra tài liệu đó, nhất thiết phải có được bảng cân đối kế toán chính thức của công ty.

Hay nói cách khác, bảng cân đối kế toán hiểu nôm na là bản vẽ mặt cắt của công ty. Có lẽ sẽ dễ hiểu hơn nếu nghĩ theo hướng xem nó là một danh sách tổng hợp thông tin như công ty đang nợ bao nhiêu tiền, bằng số tiền gom được theo cách đó, công ty đang sở hữu những tài sản nào trong tay.

Tới tận bây giờ, ở ngân hàng Tokyo Chuo chỉ có mỗi báo cáo tài chính đã bị phù phép. Kết cục, sau một thời gian dây dưa mãi không chịu giao ra báo cáo tài chính thật, Higashida đã cao chạy xa bay. Biết đâu Kisugi đang có tài liệu đó trong tay. Nếu đúng là như vậy, nguồn cung cấp chỉ có thể là Namino.

“Vâng, tôi đang giữ đây.” - Kisugi xác nhận nhanh gọn.

“Anh có thể cho tôi xem tài liệu đó được không?” Kisugi tỏ vẻ ngần ngại trước yêu cầu của Hanzawa.

“Không, vì cái này được giao cho chúng tôi, nếu để lộ cho người khác thì e là…”

“Anh không nghĩ là như thế này thì chúng ta mới hợp tác điều tra được à? Bên anh qua chi nhánh của tôi điều tra cũng đâu phải chỉ có lần này, đúng không? Tôi nghĩ chúng ta nên duy trì một mối quan hệ tốt đẹp thì hơn… Tôi sẽ không để lộ cho bên nào khác đâu. Sau khi giải quyết xong việc trong ngân hàng, tôi sẽ cho nó vào máy hủy tài liệu.”

Kisugi vừa nhìn mặt Hanzawa vừa đắn đo. Cuối cùng anh ta nói “Thôi thì cũng được”, rồi lấy túi đựng tài liệu ra khỏi cặp. Hanzawa trợn mắt trước độ dày của xấp tài liệu. “Đây là báo cáo tài chính và tài liệu liên quan đến tài chính trong ba năm.

Hanzawa gọi cấp dưới đến và ra lệnh đi photo tài liệu. Trong thời gian ngồi chờ, chủ đề của câu chuyện chuyển sang những ảnh hưởng do sự phá sản của công ty thép Nishi Osaka gây ra.

“Vậy là hầu hết các đối tác của công ty thép Nishi Osaka đều không phải chịu thiệt hại gì nhỉ?”

“Làm gì có chuyện đó. Cũng có nơi bị phá sản theo ấy chứ. Đó là chủ nợ của số nợ còn lại đấy?

“Ồ, công ty nào thế?”

“Công ty kim loại Takeshita. Anh nghe qua bao giờ chưa?” Hanzawa lắc đầu.

“Đó chỉ là công ty nhỏ có doanh thu chừng 500 triệu yên, nghe nói là đối tác chính của công ty thép Nishi Osaka, hai bên đã làm ăn với nhau nhiều năm trời. Trong phần diễn giải chi tiết của báo cáo tài chính cũng nhắc tới đấy, anh cứ xem là biết. Nếu anh có hứng thú thì tôi có sẵn tài liệu đây này.”

Kisugi lấy ra bản sao báo cáo tài chính mới nhất của công ty kim loại Takeshita hẳn là đã thu thập được từ nguồn nào đó. Mặc dù Hanzawa không hứng thú lắm, nhưng gã vẫn photo một bản cho chắc. Đối với ngân hàng, những công ty điều tra tín dụng hay đại loại thế là một thứ gì đó phiền phức không chịu nổi, tuy nhiên, gã lại thấy hơi bất ngờ khi những tay điều tra viên lúc nào cũng sẵn sàng hạ mình hết mức để lấy tin đó lại có thể thu thập được lượng thông tin nhiều và chi tiết đến nhường này.

“Tới bây giờ bên tôi vẫn không biết tung tích của Giám đốc Higashida, anh có thông tin nào liên quan tới chuyện đó không?”

“Không. Thật ra tôi cũng lân la dò hỏi nhưng không ai biết cả. Mặc dù số tiền nợ ít hơn tôi nghĩ, nhưng cũng không phải là trong sạch gì cho cam. Bọn xã hội đen cũng hay lởn vởn xung quanh nên chắc Higashida đang ẩn mình ở đâu đó rồi.”

“Có khi nào dính dáng tới cho vay nặng lãi không?”

“Tôi không nghĩ thế đâu. Bởi vì nếu thế thật thì chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như vậy, mà tôi cũng chẳng nghe ngóng được gì cả.”

Chẳng mấy chốc, tài liệu đã được photo xong. Sau khi gửi lời cảm ơn vì đã hợp tác điều tra, Kisugi ra về. Vừa trở lại bàn làm việc, Hanzawa đọc như muốn ngấu nghiến đống báo cáo của công ty thép Nishi Osaka.

4

Các bạn đã bao giờ nghĩ về lý do tại sao công ty mình bị phát thông báo từ chối nhận thanh toán chưa?

Các bạn có đặt câu hỏi vì sao công ty mình lâm vào cảnh vỡ nợ không?

Nguyên nhân rõ ràng nhất gây ra tình trạng thương phiếu bị từ chối thanh toán là do không đủ tiền. Vốn dĩ, thông báo từ chối nhận thanh toán chỉ ảnh hưởng đến những công ty phát hành thương phiếu, nếu như một công ty nào đó chỉ giao dịch buôn bán bằng tiền mặt thì thông báo ấy chẳng bao giờ tồn tại.

Cho phép tôi nói thêm, có lẽ các bạn đang nghĩ rằng công ty có thể phát hành thương phiếu cho bất cứ việc gì, nhưng điều đó không chính xác.

Ví dụ, tôn chỉ trong ngành kỹ sư dân dụng là "tiền tươi, thóc thật", dù có công nợ phải thu cũng không chấp nhận thanh toán bằng thương phiếu. Trên thế giới này có rất nhiều công ty khác nhau nên hẳn cũng sẽ có vài ngoại lệ trong số đó, nhưng khi công ty chỉ thanh toán bằng tiền mặt đi vào đường cùng cũng là lúc các ngân hàng ngoảnh mặt làm ngơ. Vậy nên các tổng thầu xây dựng tầm trung có kết quả kinh doanh bết bát bắt đầu đón chờ số phận bị phá sản ngay khi ngân hàng cân nhắc giá trị thị trường và quyết định bỏ mặc chúng. "Công ty này sắp tiêu rồi", hoặc là "không thể hỗ trợ một công ty thảm hại như thế này thêm được nữa, đây chính là khoảnh khắc ngân hàng ra kết luận buông tay.

Người ta hay nói tiền là máu của công ty. Cách so sánh này dễ hiểu nhưng cũng khá mơ hồ. Cho dù có thể nắm được ý tưởng, nhưng nếu đi sâu

hơn vào những chi tiết cụ thể, ví dụ như dòng máu đó chảy như thế nào, thì lại là chuyện một người bình thường không thể hiểu.

Ví dụ, một trong những lý do các công ty hay sử dụng để vay tiền từ ngân hàng đó là "Tôi không đủ tiền đóng thuế, hãy cho tôi mượn tiền đi". Tiền đóng thuế ở đây tức là khoản tiền dành ra để đóng thuế thu nhập doanh nghiệp.

Thật lạ lùng. Rõ ràng kinh doanh có lãi mới phải đóng thuế, vậy tại sao còn cất công đến ngân hàng để vay tiền? Quả là không thể hiểu nổi.

Bí mật nằm ở chỗ công ty là nơi thường hay đổ số tiền lãi kiếm được vào cuộc đầu tư tiếp theo gần như ngay lập tức, vậy nên nếu bất thình lình đòi họ nộp thuế, nhiều lúc họ sẽ lâm vào cảnh không có sẵn đủ số tiền cần đóng. Vì lẽ đó mới xảy ra tình huống oái oăm như không thể trả tiền thuế nếu không đi vay.

Có lẽ cơ chế này là một gợi ý nho nhỏ có thể giải thích về sự lưu thông của dòng máu hay còn gọi là tiền diễn ra như thế nào.

Trong thực tế, dòng chảy của tiền là một khái niệm khó nhằn với người ngoại đạo, nhưng ngay cả những chuyên gia như nhân viên ngân hàng cũng không thể giải thích nó một cách dễ dàng.

Thi thoảng, nhân viên ngân hàng phải nhìn chằm chằm vào các con số hàng giờ liền, nếu như hiểu được chúng thì số vẫn còn hên, có nhiều lúc dù có mấy cũng chẳng hiểu gì.

Hanzawa đã kiểm tra cẩn thận bản báo cáo tài chính của công ty thép Nishi Osaka và tài liệu của ngân hàng Kansai City, thứ chẳng hiểu vì cơ duyên nào lại lọt vào tay Kisugi. Đối tượng mà gã đang nghiên cứu chính là dòng chảy của đồng tiền.

Vốn của công ty, dòng máu ấy chảy như thế nào, biến mất ra sao.

Tuy nhiên, thứ gã đối mặt lần này xem ra không hề dễ dàng lý giải đến như vậy.

Khi xem xét tài liệu, trong đầu Hanzawa lập tức nảy ra một nghi vấn, hơn nữa, đó lại là một nghi vấn hóc búa mà gã chật vật mãi không sao giải được.

“Sao vậy anh?”

Lúc này đã quá tám giờ tối cùng ngày. Nhận ra Hanzawa đang nhìn vào đống giấy tờ mà mặt mày khó đăm đăm, trợ lý trưởng phòng Kakiuchi hỏi dò.

“Bộ tài liệu có chỗ nào kỳ lạ hay sao?”

“Kỳ lạ ấy hả… Không hiểu sao tôi cứ bận tâm về con số trong khoản mục phải thu khách hàng.”

Hanzawa phát hiện ra cái-đó chẳng qua là một sự tình cờ. Nếu gã chỉ xem mỗi bản báo cáo tài chính của công ty Thép Nishi Osaka, có lẽ gã đã không để ý đến điểm mâu thuẫn này. “Phải thu khách hàng ấy ạ?”

Kakiuchi nhìn chằm chằm vào chỗ Hanzawa nói.

Trước đây Kakiuchi từng làm trong bộ phận Kinh doanh Chứng khoán trên hội sở, vậy nên cậu khá câu nệ đến những con số. Chỉ có điều, từ đó tới giờ cậu toàn làm việc với những công ty lớn có tiềm lực tài chính quá vững vàng, nên khi đối diện với các doanh nghiệp vừa và nhỏ, cậu lại bộc lộ sự khắt khe quá mức và đó cũng là vết rạn trên viên ngọc của anh chàng, nhưng khả năng đọc báo cáo tài chính của Kakiuchi rất đáng tin cậy.

“Anh cho em mượn cái này chút” - Cậu xin phép rồi mang đống tài liệu liên quan đến tài chính công ty về bàn của mình. Kakiuchi ngồi bấm máy tính một hồi lâu mới lên tiếng: “Hình như chẳng có chỗ nào lạ cả anh ơi.

“Thật ra lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy đấy.”

“Để cho chắc thì em đã lập từ bảng tổng kết tài sản đối chiếu ba kỳ liền kề đến báo cáo nguồn và sử dụng ngân quỹ, nhưng vẫn không tìm thấy con số nào bất hợp lý. Anh thấy chỗ nào lạ vậy ạ?”

“Cậu thử nhìn cái này xem.

Tài liệu mà Hanzawa đưa cho Kakiuchi xem là báo cáo tài chính của công ty kim loại Takeshita.

“Đây là nhà thầu phụ của công ty thép Nishi Osaka. Nhìn vào mục diễn giải chi tiết sẽ thấy hơn 90% doanh thu đều là từ công ty thép Nishi Osaka, chẳng trách công ty này cũng phá sản theo.”

“Thì ra là vậy. Cứ như hai bên dính chặt với nhau ấy nhỉ.”

Kakiuchi vừa nói vừa giở mấy trang diễn giải chi tiết. Hanzawa ngồi quan sát và thầm nghĩ không biết khi nào chàng trai nhạy bén này sẽ nhận ra điều đó, thế nhưng, với tốc độ nhanh hơn gã dự đoán, Kakiuchi chỉ ra một điểm mâu thuẫn với tài liệu của bên thép Nishi Osaka.

“Tổng số tiền trả cho công ty kim loại Takeshita và số doanh thu công ty kim loại Takeshita ghi nhận không khớp với nhau.

“Chính là điểm đó.”

Nói rồi ánh mắt của Hanzawa lại nhìn xuống số tiền được thống kê trên tài liệu trong tay. Theo như sổ sách kế toán chi tiết của bên thép Nishi Osaka, tiền nhập hàng từ công ty kim loại Takeshita, tức là số tiền tương ứng với doanh thu bán hàng nếu nhìn từ phía công ty kim loại Takeshita, là hơn 700 triệu yên. Trong khi đó, doanh thu ghi nhận bên công ty kim loại Takeshita chỉ mấp mé mức 500 triệu yên. Hơn nữa, tháng chốt sổ của cả hai công ty đều là tháng Tư, khó mà nghĩ đến giả thuyết phát sinh sai số do thời điểm tổng kết doanh thu khác nhau.

Tóm lại là thế này. Giả sử ta có bạn A và bạn B. Trường hợp này cũng tương tự như A nói rằng A đã trả cho B 700 triệu yên, thế nhưng B khẳng

định mình chỉ nhận được 500 triệu yên mà thôi.

“Rốt cuộc là số tiền chênh lệch đó đã đi về đâu?”

“Nguồn cung cấp của những tài liệu này có đáng tin không a?”

Vốn là người có đầu óc nhanh nhạy, Kakiuchi lập tức hoài nghi về tính xác thực của báo cáo tài chính. Vì đã từng bị những chứng từ gian dối giày và khổ sở, nên Hanzawa có thể thông cảm với tâm trạng của anh chàng.

“Em muốn tìm nhân viên tư vấn kế toán thuế của công ty thép Nishi Osaka để hỏi chuyện, nhưng chắc là không được, anh nhỉ?”

Hanzawa gật đầu. Nhân viên tư vấn kế toán thuế có nghĩa vụ giữ bí mật thông tin của khách hàng, vì thế cho dù công ty có phá sản, bên đó cũng sẽ không tiết lộ bất cứ nội dung nào nếu không có sự đồng ý của Higashida.

“Vậy giờ anh tính sao?”

“Tôi nghĩ mình sẽ đi đến công ty kim loại Takeshita một chuyến xem sao.”

Kakiuchi trợn mắt nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

“Bây giờ luôn ấy ạ?”

“Cũng gần đây thôi.”

Trên bản báo cáo tài chính của công ty kim loại Takeshita có in địa chỉ công ty: khu Shinmachi, quận Nishi. Đi bộ từ chi nhánh đến đó chưa tới mười phút. Hanzawa vắt áo vest khoác ngoài lên cánh tay rồi rời khỏi chi nhánh.

Hanzawa đi dọc dãy phố của sắt thép.

Nếu nhắc đến thương nhân ở khu Senba, người ta sẽ nghĩ ngay đến những hãng phân phối hàng dệt may, nhưng quanh khu vực của chi nhánh Osaka Nishi mà Hanzawa đang làm việc, các công ty phân phối sắt thép lại áp đảo về số lượng.

Mặc dù cùng là thành phố lớn, nhưng điểm khác biệt giữa Tokyo và Osaka có lẽ là ở chỗ hầu hết các công ty ở đây đều sở hữu đất và công trình xây dựng đó chăng? Tùy theo suy nghĩ của mỗi người, môi trường này có thể xem là thuận lợi giúp chủ doanh nghiệp vay vốn dễ dàng hơn do giá trị tài sản đủ lớn để thế chấp, thế nhưng, vào thời kỳ kinh tế bong bóng, đây thực ra là một điểm lợi bất cập hại.

Khi giá đất tăng vọt, các công ty có trong tay nguồn lực tài chính dồi dào vượt quá giá trị thực của mình. Phần đông trong số những công ty đó đem tài sản đi thế chấp để lấy tiền vung vào nhiều phương án đầu tư khác nhau. Đầu tư trang thiết bị hay đại loại thế thì vẫn còn ổn, thế nhưng, nhiều chủ doanh nghiệp đã sẵn sàng thế chấp đất đai để vay tiền đầu tư vào những thứ không liên quan đến ngành nghề chính của mình như cổ phiếu, vàng, quỹ tín thác…

Đương nhiên, như những gì thiên hạ hay nói, trong hầu hết các trường hợp, nhân vật khuyến khích họ mua các sản phẩm đầu tư chính là ngân hàng. Ngân hàng lúc đó nhận được sự tín nhiệm lớn đến mức thời nay người ta khó mà tưởng tượng được, vậy nên ai nấy cũng răm rắp tin vào lời khuyến nghị với suy nghĩ “Ngân hàng đã nói là cấm có sai”.

Tuy nhiên, sau khi giá cổ phiếu lao dốc, thứ còn trơ lại chỉ là các khoản nợ lớn do đầu tư thua lỗ. Nếu chỉ dừng lại ở đó thì vẫn còn chấp nhận được, nhưng giá đất cũng sụt giảm tương ứng với sự trượt giá của cổ phiếu, vì thế mới xảy ra cơ sự không còn tài sản đủ lực để thế chấp khi họ bị rơi vào tình thế cấp bách cần phải vay thêm vốn lưu động.

“Cho vay mua sản phẩm đầu tư và vốn lưu động là hai thứ riêng biệt. - Có không ít các nhân viên ngân hàng tự ý đưa ra những lời tư vấn nghe bùi tại hòng thuyết phục khách hàng tham gia quỹ đầu tư tín thác, vậy nên sau này, khi yêu cầu vay vốn của doanh nghiệp bị từ chối vì tài sản đảm bảo không đủ giá trị, các cuộc tranh cãi đại loại như “Lúc đầu mấy người hứa

với tôi khác mà" nổ ra liên tục. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến công chúng mất lòng tin vào ngân hàng.

Lấy ví dụ, vào cuối thời kỳ kinh tế bong bóng, tức năm 1991, hàng loạt các vụ án đã xảy ra thổi bùng lên tâm lý ngờ vực dành cho ngân hàng. Phát súng mở màn là vụ bê bối Itoman[19] có liên quan đến ngân hàng Sumitomo. Trong vụ án này, một số tiền khổng lồ đã chảy ra thế giới ngầm, mối quan hệ giữa ngân hàng và giới xã hội đen vốn là nơi hoạt động của các thành phần bất hảo bị đưa ra ánh sáng. Dòng chảy của số tiền thất thoát lên đến mấy trăm tỷ yên ra sao tới giờ vẫn chưa được làm rõ. Vụ án ngân hàng công nghiệp Nhật Bản bị bà chủ quán ăn[20] lừa một số tiền lớn tới mức điên rồ cũng được phát giác trong năm này và trở thành chuyện cười cho thiên hạ, kiểu như "hóa ra ngân hàng công nghiệp cũng chẳng có gì ghê gớm". Tiếp đến, năm 1994 xảy ra vụ án Giám đốc chi nhánh Nagoya của ngân hàng Sumitomo bị bắn chết, nhưng cuộc điều tra sau đó cứ mãi lạc vào mê cung và chẳng tìm được lời giải rõ ràng. Thời đó ai cũng đồn rằng "ngân hàng Sumimoto biết rõ chân tướng của sự việc, nhưng họ đã ém nhẹm vì không muốn mình gặp bất lợi". Nói thì nói vậy, dù gì đi chăng nữa, vụ án rơi vào bế tắc là sự thật, nên chân tướng của vụ án vẫn là điều bí ẩn. Sự kiện chốt hạ xảy ra vào năm 1997. Đó là vụ bê bối ở ngân hàng Dai-Ichi Kangyo có nguồn cơn từ vấn đề đền bù tổn thất của công ty chứng khoán[21]. Các buổi tiệc tùng thác loạn của quan chức Bộ Tài chính, mối quan hệ mật thiết giữa chính phủ và ngân hàng, những vụ bê bối nghiêm trọng liên tục bị khui ra, tới khi tận 45 quan chức và nhân viên ngân hàng mặt dày bị bắt giữ, ngân hàng mới tự đập tan tấm bảng tín nhiệm và chính thức hoàn thành bức tranh nghi hoặc mà cả xã hội dành cho mình.

Con phố của các đại lý buôn bán sắt thép cũng chịu tổn thương đáng kể bởi sự trì trệ ập đến sau "bong bóng vỡ". Ngành sắt thép phải hứng chịu ảnh hưởng khủng khiếp của sự suy thoái kinh tế, mười mấy năm trôi qua sau khi

thị trường đổ sập, không biết bao nhiêu đại lý đã ngừng kinh doanh. Sự đào thải vẫn đang tiếp diễn chậm rãi hệt như một chiếc lược gãy răng lưa thưa.

Mặc dù đã hơn 8 giờ tối, nhưng hơi nóng ngột ngạt của Osaka vào tháng Tám thật đáng kinh ngạc. Nếu bây giờ là ban ngày, có lẽ trong tiết trời nóng đến mức chảy mỡ này, hai chiếc khăn tay cũng chẳng đủ để thấm hết mồ hôi túa ra trên mặt Hanzawa.

Công ty kim loại Takeshita là một tòa nhà ba tầng nhỏ hẹp nằm trong một con hẻm nơi các công ty vừa và nhỏ chen chúc nhau. Dưới ánh đèn đường, tòa nhà ấy hiện lên hệt như một vệt sơn màu bê tông bẩn thỉu quệt trên nền trời sáng màu, nó mang lại ấn tượng tồi tàn phù hợp với hình ảnh của một công ty nhỏ đã đi tới hồi kết.

Tầng trệt được sử dụng làm gara, sâu bên trong là văn phòng. Ngay lúc này, ở đó đang dán một lá thư xin lỗi bắt đầu bằng câu “Kính gửi toàn thể quý đối tác”.

Suy nghĩ rằng chủ nhà đang đi vắng vừa thoáng qua thì Hanzawa nhìn thấy ánh sáng lờ mờ hắt ra từ cửa sổ tầng ba. Bảng tên trên hòm thư là “Takeshita Kiyohiko”. Dường như phía trên tầng được sử dụng làm văn phòng là nhà riêng. Nơi ánh sáng đang hắt ra ngoài chính là không gian sinh hoạt của gia chủ.

Vừa nhấn chuông cửa thì có một giọng nói khàn khàn phát ra. Sau khi trình bày ý định muốn hỏi chuyện liên quan đến công ty thép Nishi Osaka, phía bên kia cộc cằn đáp lại: “Bây giờ tôi bận rồi.

“Phiền anh có thể nào cho tôi hỏi chuyện một chút được không? Chúng tôi cũng đang ở trong tình thế nguy khốn lắm.”

Chiếc điện thoại nội bộ trên chuông cửa im lặng một hồi lâu như thể chủ nhà đang cân nhắc. Cuối cùng, phía bên kia để lại câu trả lời “năm phút thôi đấy” trước khi ngắt máy.

Sau đó, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi ló mặt ra từ cửa tầng ba. Ông vận trên người một chiếc sơ mi trắng cùng quần Âu giản dị. Mái tóc hoa râm và khuôn mặt đỏ au vì cháy nắng trông giống một người làm việc tay chân ở công trường hơn là chủ doanh nghiệp.

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh giữa đêm hôm như thế này.”

Nghe Hanzawa xin lỗi xong, Giám đốc Takeshita liền hỏi: “Cậu muốn hỏi chuyện gì?”

“Tôi chỉ thắc mắc liệu anh có hay biết tin tức gì về Giám đốc Higashida của công ty thép Nishi Osaka không?”

“Tin tức? Tôi mà biết là tôi đã chửi thằng đó không ngóc đầu lên được từ lâu rồi.”

Takeshita trả lời, hơi thở ám mùi thuốc lá phả ra.

“Nói vậy là anh với Giám đốc Higashida vẫn chưa….”

“Tôi chưa gặp lại bản mặt của thằng đó lần nào. Ngay hôm ấy tôi đã kiên nhẫn chờ tiền vào, nhưng tiền đâu chẳng thấy. Khi tôi thấy kỳ lạ và gọi điện hỏi thử thì công ty bên đó đã thành vườn không nhà trống rồi. Tôi cứ ngẩn ngơ vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhờ ơn của thằng khốn đó mà tôi cũng gây rắc rối cho đối tác của mình nữa.

Dù không tỏ vẻ thân thiện cho lắm, nhưng chỉ riêng việc người đàn ông này không bỏ trốn, chấp nhận ở nhà và thể hiện thành ý thôi cũng chứng tỏ ông là một người đáng nể.

“Sau khi ra thông báo từ chối nhận thanh toán cũng không có liên lạc gì ạ?”

“Không có gì hết. À mà nhân tiện, sao cậu lại đến tìm tôi?”

“Anh hãy xem qua cái này đi.”

Nói rồi Hanzawa đưa ra tài liệu của công ty thép Nishi Osaka.

“Công ty thép Nishi Osaka nhập hàng từ công ty của anh với giá trị cả thảy là 700 triệu yên, nhưng khi kiểm tra lại thì tôi mới phát hiện ra doanh thu của công ty anh chỉ khoảng 500 triệu yên mà thôi.”

“Cái gì thế này? Kỳ vậy. Chuyện này là thật sao?”

Sau khi nhìn đống giấy tờ một lúc, Takeshita chỉ nghiêng đầu đáp lại.

“Chắc chắn báo cáo tài chính của công ty tôi không sai. Nếu có sai thì là cái này mà thôi. Dù sao thì cũng là bản chất của Higashida, có khi nào hắn đang mưu tính chuyện gì mờ ám không?”

“Chuyện mờ ám?”

Takeshita hạ giọng.

“Ví dụ như… trốn thuế chẳng hạn.”

“Trốn thuế?”

“Chứ còn gì nữa. Cái công ty ấy lần này trông có vẻ vô phương cứu chữa vậy thôi chứ tôi chắc chắn bên đó đang mưu tính đường dài. Có khả năng bên đó đã cố tình che giấu lợi nhuận bằng cách thổi phồng chi phí nhập hàng.”

“Nhưng mà kết quả cuối cùng là lỗ mấy trăm triệu yêu lận.

Hanzawa cứ đinh ninh nếu đã kinh doanh thua lỗ thì chẳng cần gì phải nhọc công trốn thuế. Nhưng Takeshita chỉ đáp lại: “Cậu tin thằng đó được sao?”

“Người đàn ông tên là Higashida kia là mối làm ăn lâu năm của công ty tôi, nhưng phong cách kinh doanh thì hạ lưu, bỉ ổi đến mức tôi chẳng thể nào nhìn thấy lòng dạ của hắn ta thâm sâu cỡ nào. Bên tôi cũng bị hành lên bờ xuống ruộng đây, thực lòng tôi đã nghĩ đến chuyện tìm kiếm đối tác mới khi nền kinh tế khởi sắc hơn. Ngay cả chuyện lần này cũng vậy, rõ ràng hắn ta đã trả tiền cho những đối tác lớn, quan trọng đối với mình, nhưng còn công ty nhỏ lẻ như bên tôi thì hắn làm như không quen biết.

“Thật vậy sao?”

Hanzawa ngán ngẩm. Dường như mặt trái của hành động đầy trách nhiệm dành cho những chủ nợ lớn là để mặc cho các chủ nợ nhỏ khóc ròng.

“Anh quen biết công ty thép Nishi Osaka bao lâu rồi?”

“Biết mặt thôi thì lâu lắm rồi. Mấy năm trước công ty tôi có nhiều thương vụ lớn hơn bây giờ nhiều, nhưng do kinh tế suy thoái nên dần bị các khách hàng lớn loại bỏ. Kết cục, chỉ còn lại mỗi bên thép Nishi Osaka là sự thật. Nếu biết giờ bị chơi một võ như thế này, phải chi tôi đóng cửa công ty từ trước thì hay biết mấy.”

Takeshita nhăn mặt.

“Mặc dù vẫn chưa có liên lạc gì từ phía quản tài viên[22], nhưng tổng số tiền nợ là khoảng chừng nào?”

Khi Hanzawa nói ra con số nghe được từ Kisugi, Takeshita trợn mắt. Dường như nỗi giận dữ trong ông lại trỗi dậy.

“Liệu có khoản chia gì không?”

“Chuyện đó tôi cũng không biết. Chỉ là, tất cả những tài sản lớn như bất động sản đều bị tịch biên rồi, nên tôi không hy vọng mấy.”

“Không hy vọng mấy” nghe thật nực cười vì bản thân Hanzawa hoàn-toàn-không-trông-đợi gì vào khoản chia đó, nhưng gã không nỡ nói ra vì nghĩ tới cảm nhận trong lòng Takeshita.

“Hy vọng mong manh quá… Từ nay về sau tôi biết làm sao đây?”

Đứng trước mặt người chủ doanh nghiệp đang gục đầu trong tuyệt vọng, Hanzawa chẳng biết làm gì ngoài lặng im dõi theo.

5

Thông báo liên quan đến việc thanh lý công ty thép Nishi Osaka theo quy định của pháp luật được quản tài viên gửi đến vào ngày hôm sau. Ngoài nội dung thông báo rằng đơn yêu cầu mở thủ tục phá sản hiện đang được tòa án thụ lý còn có một phong thư đựng biểu mẫu giấy đòi nợ.

Cùng ngày hôm đó, một thông báo khác được gửi từ bộ phận Tín dụng tới chỗ Hanzawa. Nội dung trong tờ thông báo này là yêu cầu gã cùng nhân viên phụ trách là Nakanishi trình diện ở hội sở tại Tokyo để điều trần về khoản nợ có nguy cơ mất vốn của công ty thép Nishi Osaka. Vì trước đấy chẳng nghe tin trên đó dò hỏi gì, nên mệnh lệnh yêu cầu trình diện này hệt như sét đánh ngang tai.

Hanzawa ngạc nhiên và báo cáo cho Phó giám đốc chi nhánh Ejima biết, nhưng hắn chỉ liếc qua tờ văn bản một cái rồi trả lại.

Tay này biết tỏng rồi.

Chỉ cần quan sát thái độ, Hanzawa có thể nhận ra ngay. Ejima nhìn vào lịch với một gương mặt lạnh lùng.

“Nhớ chủ động sắp xếp thời gian và công việc đàng hoàng. Gieo nhân nào gặt quả ấy thôi.”

Hanzawa im lặng.

Vẫn ngồi yên trên ghế, Ejima ngước lên với vẻ mặt như muốn hỏi “Còn việc gì nữa không?”

“Buổi điều trần ấy chỉ có chúng tôi thôi sao?”

“Nghe bảo là hiện tại họ muốn nghe chuyện từ những nhân viên trực tiếp phụ trách trước tiên.”

“Thì ra là vậy.”

Mặc dù cảm thấy không phục nhưng Hanzawa vẫn quay lưng rời đi. Bỗng nhiên Ejima nói với theo: “Cậu đừng có mà lý do lý trấu gì thì hơn.”

“Lý do lý trấu?”

“Thì tôi dặn trước thế thôi.”

Ejima hạ giọng như muốn khinh bỉ “Đúng là một tên không biết điều”. Hắn liếc mắt về chiếc ghế giám đốc chi nhánh trống trơn do Asano đang có việc ra ngoài, đoạn tiếp lời:

“Nếu cậu mà nói gì linh tinh thì người này sẽ như thế này đây. Không chừng còn liên quan đến tương lai nữa đấy.”

Ở chữ “này” đầu tiên, Ejima bật ngón cái lên, đến chữ “này” tiếp theo, hắn dựng hai ngón trỏ lên ở hai bên thái dương. “Tương lai” trong câu hắn nói ám chỉ đến chức vụ kế tiếp. Kết quả đánh giá năng lực của trưởng phòng Tín dụng, tức là Hanzawa, nằm trong tay Asano, giám đốc chi nhánh. Đó là lời đe dọa mang ý nghĩa “nếu cả gan làm sếp nổi giận, đừng trách sao kết quả đánh giá bị ảnh hưởng”.

“Cậu nói trước cho Nakanishi cũng biết đường mà liệu. Đừng có làm xấu mặt cả chi nhánh đấy.

Hắn là đã có ý định rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm đây mà.

Sau khi truyền đạt tin về buổi điều trần cho Nakanishi, anh chàng kinh hãi tột độ, đến mức chỉ thốt lên được tiếng “Hả?” rồi im bặt. Nakanishi đứng như trời trồng trước bàn của Hanzawa, mặt cắt không còn giọt máu.

“Tôi rất lấy làm tiếc khi chuyện thành ra thế này, nhưng có lẽ cậu sẽ không bị truy cứu trách nhiệm đâu, vậy nên đừng lo lắng quá.”

Chuyện này ngay từ đầu đã quá sức của Nakanishi vốn chỉ mới vào ngân hàng được vỏn vẹn hai năm. Có lẽ không riêng gì ngân hàng, sai sót của người mới thường được tha thứ dễ dàng.

“Ê, ông nhận được thư chưa?”

Cú điện thoại từ Tomari ở bộ phận Tín dụng reo lên vào 9 giờ hơn buổi tối ngày hôm đó.

“Rồi. Chuyện bên đó ra sao rồi?”

“Sao trăng gì nữa. Chuyện khó nói lắm nhưng mà, ông đó, tình thế của ông đang vô cùng bất lợi. Không phát hiện ra việc gian lận sổ sách tương đương với con số lên tới hàng mấy trăm triệu yên là một lỗi lầm tai hại trên cương vị là Trưởng phòng Tín dụng.”

“Ê này, bộ trên đó không có ý thức gì về quá trình duyệt hồ sơ vay hả? Trong tình cảnh đó ai cũng..”

“Ông nghĩ họ tin chuyện đó sao?”

Tomari gạt phăng.

“Tóm lại, lý lẽ ở đây là quyết định dựa trên quyết định. Tổn thất 500 triệu yên là một sự thật không thể lay chuyển.”

“Quyết định dựa trên quyết định là cái gì?”

Tomari giải thích điều đó nghĩa là thái độ nóng lòng để hồ sơ được phê duyệt mà chểnh mảng việc quan trọng nhất là thẩm định hồ sơ.

“Rồi đó là trách nhiệm của tôi sao?”

Hanzawa gần như bị kích động. Gã nghe thấy tiếng thở dài nặng nề ở bên tai.

“Trong buổi điều trần không chỉ có mỗi bộ phận Tín dụng mà nghe nói thứ trưởng bên bộ phận Nhân sự cũng có tham gia. Mặc dù hình thức khác nhau, nhưng ông cứ nghĩ rằng bản chất nó gần như là một ủy ban thẩm vấn thì hơn.”

“Cái quái gì?”

Hanzawa dồn nén nỗi tức giận trong lời nói.

“Bởi vậy tôi mới nói với ông đó. Thu hồi, thu hồi nợ đi. Tomari gào lên.

“Nói gì thì nói, một công ty thôi mà tổn thất những 500 triệu yên là quá lớn. Cứ như thế này, nếu chỉ chăm chăm vào lập luận về quá trình xét duyệt hồ sơ ra sao cũng chẳng làm nên chuyện gì đâu. Kết quả mới là tất cả đấy!”

“Ông cứ làm như dễ ăn lắm.”

“Nghe tôi nói thật kỹ đây, Hanzawa.” Giọng nói của Tomari trở nên nghiêm túc.

“Một khi xuất hiện tổn thất thực tế lớn đến nhường này rồi thì đừng có mơ đến chuyện không ai bị kỷ luật và cả làng đều vui. Ai đó phải chịu trách nhiệm là kết cục tất yếu. Asano đã đi tuyên truyền khắp nơi rằng hắn không làm gì sai, nếu như lời Asano nói được chấp nhận ở một mức nào đó thì việc ông bị đẩy vào thế giơ đầu chịu báng là lẽ tự nhiên. Cứ như thế này, Asano và Ejima, hai người ấy cùng lắm chỉ nhận giấy khiển trách là xong chuyện, nhưng trái lại, ông thì không có tương lai nữa đâu. Tuy nhiên, 500 triệu yên nghe qua thì là một số tiền khổng lồ thật đấy, nhưng bây giờ đang là thời đại mà các ngân hàng chấp nhận từ bỏ những khoản nợ lên tới mười mấy tỷ yên. Vậy nên thật lòng mà nói, đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì cho cam. Tôi không muốn ông rớt đài chỉ vì một chuyện cỏn con như thế này. Ông thu hồi nợ không phải vì ngân hàng, mà vì bản thân ông đấy.

“Cảm ơn vì ông đã lo cho tôi nhiều vậy nhé” - Hanzawa đáp lại kèm theo thái độ mỉa mai.

“Làm gì đi Hanzawa. Tình hình nguy cấp lắm rồi đấy. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Tomari, Hanzawa ôm đầu.

Dù bị hối thúc phải làm gì đó, nhưng gã chẳng có chút ý tưởng cụ thể là mình nên làm gì. Vốn dĩ đây không phải vấn đề đơn giản đến như vậy, nếu

chỉ cần nghĩ mà có thể giải quyết thì gã đã làm xong từ đời thuở nào rồi.

Tức thật. Chỉ vì nôn nóng lập công mà lôi kéo một thương vụ phi lý, kết cục khi mọi chuyện đổ vỡ lại đẩy hết trách nhiệm cho cấp dưới, hành động của Asano thật bỉ ổi. Tuy nhiên, nếu cách duy nhất có thể chống lại âm mưu đó là thu hồi nợ như Tomari nói, thì cũng đồng nghĩa với việc gã chẳng có đòn đánh trả nào trong tay.

Dù Hanzawa vắt óc suy nghĩ bao nhiêu đi chăng nữa, chẳng có một sáng kiến nào nảy ra trong đầu gã.

Vào ngày diễn ra buổi điều trần, Hanzawa cùng Nakanishi lên tàu Shinkansen Nozomi chuyến 6 giờ sáng để đến Tokyo.

Buổi trao đổi bắt đầu từ 10 giờ. Nakanishi bước vào đầu tiên và cho đến khi anh chàng trở ra là 40 phút sau, Hanzawa ngồi một mình trong phòng chờ được sắp xếp sẵn ở tầng làm việc của bộ phận Tín dụng.

Cuối cùng, sau khi có tiếng gõ cửa vang lên, Nakanishi trở về với vẻ mặt bơ phờ. Chắc hẳn anh chàng đã bị hành một trận ra trò nên tinh thần vẫn còn dao động đến tội nghiệp.

“Trưởng phòng, anh vào trong đi ạ?”

Phòng họp ở cùng tầng lầu được trưng dụng làm nơi diễn ra buổi họp.

Phía bên kia là ba người và một chiếc bàn được kê ở giữa. “Mời ngồi” - Làm theo giọng nói ấy, Hanzawa ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

“Anh là Hanzawa làm ở chi nhánh Osaka Nishi, phải không?”

Thái độ trịch thượng thể hiện ngay ở câu nói đầu tiên. Dù Hanzawa đã trả lời là “đúng vậy”, nhưng đối phương chẳng buồn giới thiệu bản thân mình.

“Ngày hôm nay, lý do khiến chúng tôi đặc biệt gọi anh đến từ Osaka không có gì khác ngoài hồ sơ yêu cầu vay vốn của công ty thép Nishi Osaka

mà anh đã trình lên…”

Phía trước là một tập hồ sơ có bìa màu cam, người đàn ông vừa nói vừa lấy một tay đập bộp bộp lên nó. Đó là hồ sơ tín dụng của công ty thép Nishi Osaka.

“Sau khi giải ngân 500 triệu yên vào tháng Hai năm nay, tháng rồi công ty này bị phát thông báo từ chối nhận thanh toán. Chúng tôi muốn hỏi về quá trình chi tiết dẫn đến chuyện ngân hàng gần như mất trắng toàn bộ khoản vay này. Cho phép chúng tôi nói trước một điều, sở dĩ chúng tôi sắp xếp ra buổi gặp mặt ngày hôm nay chính là bởi nghi vấn xoay quanh việc liệu có sai sót nghiêm trọng nào phát sinh trong quá trình thẩm định hồ sơ hay không. Chính vì thế, mong anh sẽ trả lời chúng tôi thật thận trọng.”

Đối phương ngắt lời và nhìn Hanzawa như thể đang chờ đợi xem gã có ý kiến gì không, nhưng vì gã vẫn im lặng nên người đàn ông nói tiếp.

“Theo như bản báo cáo anh viết thì công ty trên có hành vi gian lận sổ sách. Tuy nhiên, theo quan điểm của chúng tôi, chúng tôi nghĩ vấn đề nằm ở chỗ ngay từ đầu anh không phát hiện ra điều đó vào thời điểm tháng Hai. Tại sao lại có chuyện như vậy? Chúng tôi rất muốn nghe ý kiến của anh về vấn đề đó.”

“Vì đó là hồ sơ yêu cầu vay vốn khẩn cấp nên tôi đã không có đủ thời gian để kiểm tra kỹ lưỡng” - Hanzawa trả lời.

“Thế nhưng, tôi nghe nói rằng anh đã tích cực hối thúc kiểm soát viên Kawahara ở bộ phận Tín dụng phê duyệt hồ sơ này thì phải. Không có đủ thời gian để kiểm tra kỹ lưỡng, vậy mà lại hành động như thế, anh thấy có hợp lý không?”

“Cậu đừng có mà lý do lý trấu gì thì hơn” - Mặc dù nhớ đến lời cảnh cáo của Ejima, nhưng vừa nhìn thấy mặt của người đàn ông đối diện, gã

quyết định mặc kệ. Bao che cho hành vi của Asano chẳng khác nào nối giáo cho giặc, bởi vì ý định của y là đẩy hết trách nhiệm về phía Hanzawa.

“Tôi làm vậy không hẳn là do ý muốn chủ quan của mình. Tất cả chỉ là tuân theo mệnh lệnh mà thôi.

Trong ba nhân viên đang ngồi cùng nhau, người đặt câu hỏi ở vị trí trung tâm, bên trái là một thanh niên trẻ chừng hai mươi tuổi đang làm nhiệm vụ thư ký, mỗi lần Hanzawa mở miệng, chàng trai trẻ lại hí hoáy viết lên bảng ghi chép. Nhân vật ngồi ở phía bên trái có lẽ là thứ trưởng của bộ phận Nhân sự, nhưng vị này đang nhìn Hanzawa chằm chằm với một gương mặt giận dữ. Nghe thấy câu trả lời vừa rồi của Hanzawa, gương mặt ấy lại càng thêm nhăn nhó, nhờ vậy mà gã có thể nhìn thấu được bản chất phía sau: “Tay này chắc hẳn là tai mắt của Asano.”

Nhân vật thứ trưởng ấy bắt đầu mở miệng.

“Cậu là trưởng phòng Tín dụng đúng không? Cậu nói ra lời biện minh rằng đó không phải là ý muốn chủ quan của mình mà không thấy ngượng mồm sao?”

“Biện minh?”

Hanzawa phát cáu nên gã cũng trừng mắt nhìn lại đối phương.

“Đó không phải là biện minh mà là sự thật. Đây là vấn đề liên quan đến giám đốc chi nhánh, thưa…”

Gã toan đọc bảng tên của người đối diện, nhưng cánh tay của hắn đã che hơn phân nửa.

“Chẳng hay tên của anh là…”

“Thứ trưởng Ogiso.”

Nhân viên bên bộ phận Tín dụng trả lời thay. Tay này tên là Sadaoka. Trong lúc Hanzawa ngồi trong ở chờ ban nãy, Tomari có ghé qua nên gã đã dò hỏi trước. Nghe đầu là một gương mặt đầy triển vọng trong lứa nhân

viên vào ngân hàng cùng thời kỳ với Hanzawa. Xuất thân từ đại học Tokyo và luôn đính kèm một dòng chú giải vô hình có nội dung là “một thằng cha thối không thể ngửi được”. Quả thật, đó là một người đàn ông có cách nói chuyện trịch thượng thường thấy ở tầng lớp tinh anh đang quy tụ tại hội sở.

“Giám đốc chi nhánh Asano đã đến công ty thép Nishi Osaka và mang báo cáo tài chính cùng những tài liệu liên quan đến tài chính của khách hàng về. Sau đó tôi nhận được mệnh lệnh là phải hoàn thành và đệ trình hồ sơ yêu cầu vay vốn trước buổi sáng ngày tiếp theo. Tôi chỉ đơn giản làm theo chỉ thị ấy thôi.

“Trong quá trình đó cậu đã không phát hiện ra hành vi gian lận sổ sách. Gần đây tôi cũng có xem qua thử, nhưng tôi dám chắc rằng với năng lực của cậu, nhìn ra những số liệu ma ấy không phải chuyện quá khó khăn.

“Tôi đã không có đủ thời gian, bởi vì trước khi tôi kịp làm gì thì hồ sơ đã bị vuột khỏi tay tôi rồi. Giám đốc chi nhánh Asano mới là người tự tin nhất, không phải sao?”

“Tôi không nghĩ đó là lỗi của giám đốc chi nhánh. Cậu không hề nghĩ ngợi gì đến hậu quả là khoản tổn thất năm trăm triệu yên này phải không?”

Lời nói của Ogiso mang hơi hướm chỉ trích, hắn tiếp tục: “Nhìn cậu chẳng có vẻ gì là ăn năn hối lỗi cả.”

“Thể hiện thái độ thành khẩn một chút thì chết hay sao?”

Hanzawa bật cười.

“Nếu làm vậy mà khoản tiền cho vay ấy quay trở lại thì tôi rất sẵn lòng. Bây giờ không phải là lúc nói đến những chuyện như thế này, và dù rằng chuyện đã không phát hiện ra hành vi gian lận sổ sách là sự thật, tuy nhiên, về điểm này thì bộ phận Tín dụng cũng có khác gì đâu, đúng không Sadaoka? Chi nhánh tôi đã trình lên bộ hồ sơ với nội dung y chang. Bộ phận Tín dụng dành ra hẳn ba ngày để phê duyệt mà cũng có nhận ra những

số liệu giả đâu. Nếu chỉ đổ lỗi cho mỗi chi nhánh thì chẳng phải là vô lý sao?”

Mặt Sadaoka đỏ bừng.

Dường như trong suy nghĩ của tên này, hễ là người của chi nhánh thì ai cũng sẽ ngoan ngoãn mỗi khi bị gọi lên hội sở trình diện. Tuy nhiên, vốn dĩ đó chẳng phải tính cách của Hanzawa. Hơn nữa, gã bắt đầu chuyển sang chinh chiến ở môi trường chi nhánh là 15 năm sau khi bước chân vào ngân hàng. Trước đó, gã là người chuyên phụ trách những khách hàng là các doanh nghiệp lớn ở hội sở, trong lòng gã chẳng mảy may chút cảm giác sợ hãi nào, trái ngược hoàn toàn với lúc xử lý hồ sơ vay của những doanh nghiệp vừa và nhỏ. Trong suy nghĩ của Hanzawa, nếu họ vẫn nhất quyết đưa ra hình phạt bất chấp mọi lời giải thích của gã, ít nhất gã phải chỉ trích mọi suy nghĩ sai lầm của đám người này, không sót một cái nào thì mới hả dạ.

“Đó, đó chẳng phải là do anh ép chúng tôi quá sao?”

Sadaoka chật vật phản bác. Những tên có cái mã giỏi giang nhưng quen được chăm bẵm như một cậu ấm thường rất yếu khi phải cãi tay đôi.

“Ép? Hóa ra là bộ phận Tín dụng sẽ thông qua nếu bị ép hả? Tôi tưởng các anh thấy hồ sơ ổn mới phê duyệt đấy chứ, không phải sao?”

Hanzawa được nước lấn tới.

“Ở chi nhánh có một thứ gọi là chỉ tiêu kinh doanh đấy. Chúng tôi thường canh cánh nỗi lo phải hoàn thành được nó. Vậy nên, đương nhiên chúng tôi luôn mong muốn có thể giải ngân nhiều hồ sơ nhất có thể, làm gì có chi nhánh nào ém hồ sơ vay vốn lại đâu.”

Hai má đỏ au vì tức giận, Sadaoka cãi lại.

“Tôn trọng quyết định của cơ sở tại khu vực là nguyên tắc làm việc của ngân hàng. Trong giai đoạn thẩm định hồ sơ để ra quyết định cho vay hay

không, ý kiến của cơ sở địa phương được chú trọng nhất. Nếu suy ngược lại, điều đó có nghĩa rằng cơ sở tại khu vực mình quản lý sẽ chịu trách nhiệm cuối cùng, đúng chứ? Chuyện lần này cũng giống như vậy, quan điểm ban đầu của kiểm soát viên ở bộ phận chúng tôi là từ chối cho vay. Tuy nhiên, vì phía chi nhánh đã đưa ra lời yêu cầu khẩn thiết, nên chúng tôi đành phải cân nhắc lại và đi đến kết luận là chấp thuận. Liên quan đến việc phê duyệt hồ sơ, chúng tôi có để lại một câu nhận xét rằng Sau hồ sơ này, tạm thời xin hãy hạn chế nhận những yêu cầu vay vốn mới, đúng không? Nhớ ra chưa nào? Hay là một khi giải ngân rồi thì anh sẽ quên sạch những khoản vay do mình phụ trách?”

“Ý anh là chỉ cần đính kèm lời nhận xét là sẽ được miễn trừ trách nhiệm sao? Làm gì có chuyện đó. Đường đường là bộ phận Tín dụng mà không dám nhận trách nhiệm cho những hồ sơ mình phê duyệt thì giải thể phòng ban đi thì hơn. Chức năng thẩm tra, xét duyệt của hội sở có còn ý nghĩa gì nữa đâu. Chẳng hay anh có suy nghĩ như vậy không, Thứ trưởng Ogiso?”

Nỗi căm phẫn càng bừng thêm trên gương mặt Ogiso, nhưng hắn không trả lời. Sadaoka im bặt, còn thanh niên làm nhiệm vụ thư ký thì ngừng tay, chỉ ngây người ôm bảng.

“Ghi lại đi chứ!”

Hanzawa vừa buông lời nhắc nhở sắc bén, anh chàng thư ký đã giật mình thon thót.

“Đừng có mà làm cái trò chỉ ghi lại những thứ có lợi cho mình! Sao nào, kiểm soát viên Sadaoka?”

Sadaoka mặt đỏ tía tai, hắn nhìn Hanzawa bằng ánh mắt như muốn thiêu đốt.

“Về vụ việc lần này, nhân viên phụ trách là kiểm soát viên Kawahara đã nói những gì? Một khi phát sinh vấn đề trong quá trình thẩm định hồ sơ và

ra quyết định, hắn là cậu ấy cũng phải giải trình đúng không? Rồi kết quả đó ra sao?”

Sadaoka cắn chặt môi. Hanzawa đập mạnh lên bàn.

“Tôi đang hỏi là cậu ấy có phải điều trần hay không!”

“Không… phải điều trần gì hết.”

“Anh đang giỡn mặt với tôi sao?”

Hanzawa quát ầm lên. Buổi điều trần lần này chắc chắn là do mọi người đã răm rắp tin theo những lời tuyên truyền của Asano. Chỉ một công ty mà tổn thất những 500 triệu yên, trách nhiệm ấy sẽ được đùn đẩy cho ai? Đám người này đã sớm thỏa hiệp với nhau và đưa ra kết luận từ trước. Đúng là bọn đểu cáng. Hanzawa hoàn toàn không có ý định làm thinh và để mặc cho đám người này chà đạp lên mình.

Trong khi ai nấy đều im lặng, Hanzawa đột nhiên đổi giọng điềm tĩnh.

“Hình như chúng ta hơi lạc đề rồi. Dù sao thì tôi cũng cất công lặn lội từ Osaka tới đây, quý vị hãy đặt câu hỏi gì đi. Mời anh, Thứ trưởng Ogiso.

Biểu cảm của Ogiso trông như muốn tấn công Hanzawa ngay lập tức, thế nhưng, sau cùng hắn chỉ thở mạnh và không nói lời nào. Buổi điều trần chỉ kéo dài thêm một lúc với những câu hỏi vô thưởng vô phạt được đọc lên bởi giọng nói run rẩy vì tức giận và căng thẳng của Sadaoka, rồi kết thúc một cách nửa vời. Sau đó, Hanzawa cùng Nakanishi nhanh chóng rời khỏi hội sở.

Khi trở lại chi nhánh vào lúc chiều tối, Asano lên tiếng “Cậu nói chuyện với tôi chút” và chỉ tay về phía phòng làm việc của giám đốc.

“Rốt cuộc cậu tính làm gì?”

Vừa ngồi xuống ghế, Asano đã bực mình cất giọng hỏi. “Giám đốc đang nói về chuyện gì vậy ạ?”

“Nghe nói là cậu đã phủ nhận trách nhiệm, có đúng như vậy không?”

Có lẽ y đã nghe được nội dung buổi điều trần từ chỗ Ogiso.

“Tôi không nói thế. Tôi chỉ là có sao nói vậy thôi. Ý đồ của bộ phận Tín dụng lẫn bộ phận Nhân sự đã rõ như ban ngày, đó là đẩy hết toàn bộ trách nhiệm của vụ cho vay có nguy cơ mất vốn ở công ty thép Nishi Osaka này cho chi nhánh. Cứ để yên như thế, tôi nghĩ họ sẽ dàn xếp mọi chuyện thành sai sót riêng của phía chi nhánh”.

“Trên đó phàn nàn là cậu chẳng tỏ ra chút ăn năn hối lỗi nào cả. Như vậy là sao? Cậu làm tôi khó ăn nói quá. Nghe bảo Thứ trưởng Ogiso đã rất tức giận với thái độ của cậu.”

Hanzawa thừa biết sẽ chẳng có lời khen nào bất kể gã nói gì ở buổi điều trần, vậy nên gã đã đoán được trước thái độ của Asano.

“Phản ứng của hội sở về chuyện lần này không hề tốt một chút nào. Tôi không biết trên đó sẽ đưa ra hình thức kỷ luật như thế nào, nhưng cậu cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa.

“Đương nhiên, tôi đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Chỉ có một chuyện…

Hanzawa nhìn thẳng vào mắt của Asano.

“Trơ mắt nhìn họ đẩy hết trách nhiệm về chi nhánh không phải là ý định của tôi. Tôi sẽ không cho phép việc đó xảy ra nên xin giám đốc hãy yên tâm.

Asano nghẹn lời. Đối tượng sẽ gánh toàn bộ trách nhiệm trong âm mưu của Asano không phải chi nhánh mà chính là một mình Hanzawa. Nghe thấy Hanzawa nói ra quyết tâm phản kháng đến cùng, Asano cắt đứt cuộc hội thoại bằng một khuôn mặt không thể khó chịu hơn.

“Anh đã vất vả rồi.”

Trợ lý trưởng phòng Kakiuchi khẽ lên tiếng khi Hanzawa quay về chỗ ngồi của mình, sau đó cậu hỏi dò “bây giờ có tiện không ạ?” rồi đứng dậy,

tiến lại gần.

Hanzawa cứ nghĩ anh chàng này sẽ bàn giao công việc nào đó cậu đã tiếp nhận thay trong lúc gã vắng mặt, nhưng trái với dự đoán của gã, thứ Kakiuchi chìa ra là một tờ hóa đơn.

“Thật ra sáng nay trợ lý Yamamura đã phát hiện ra cái này và mang đến đây.”

Yamamura là trợ lý trưởng phòng của phòng Kinh doanh, công việc chính là quản lý việc giao dịch. Hay nói cách khác là nhân viên quản lý của nhóm các giao dịch viên thực hiện lệnh chuyển khoản.

Đó là bản photo của “Phiếu yêu cầu chuyển tiền”.

Người yêu cầu là Higashida Mitsuru. Tài khoản thụ hưởng là một công ty có tên gọi là “Công ty phát triển khu nghỉ dưỡng Asia”.

“Anh hãy nhìn số tiền đi.”

“50 triệu yên?”

Thời điểm lập phiếu là tháng Tư năm nay.

“Anh có biết giao dịch này không ạ?”

“Không, tôi không biết.”

Kakiuchi thở dài.

“Biết ngay là như vậy mà. Nghe bảo sáng nay bên kia cần tra cứu gì đó nên mới lục lại đống hóa đơn, trong lúc tìm thì trợ lý Yamamura tình cờ phát hiện ra cái này.

“Đây là tiền gì vậy nhỉ?”

Quả nhiên là một chàng trai nhạy bén, Kakiuchi đã tìm hiểu về công ty phát triển khu nghỉ dưỡng Asia.

“Hình như đó là một nhà phát triển dự án làm bên lĩnh vực đầu tư bất động sản ở nước ngoài.

“Là tiền đầu tư chăng? Hay là hắn ta mua căn nhà nào đó ở nước ngoài?”

“Nếu như là chủ của một công ty làm ăn thua lỗ thì mấy ai lại làm được chuyện như vậy, anh nhỉ?”

Hanzawa đoán được ý mà Kakiuchi muốn nói, cả hai nhìn nhau một chốc.

“Có lẽ hắn ta đang giấu tiền ở một nơi nào đó chăng?”

Từng câu từng chữ chầm chậm tuôn ra khỏi miệng Kakiuchi.

“Anh về rồi đấy à? Buổi điều trần ở hội sở sao rồi anh?” Trong khi Hanzawa còn chưa cởi xong giày, Hana khơi chuyện trước.

“Chắc là tàm tạm.

“Anh có giải thích rõ ràng rằng đó không phải là lỗi của anh không đấy?” Em bảo anh phải giải thích thế nào đây? Hanzawa cởi phăng áo vest chỉ chừa lại chiếc áo may ô bên trong rồi ngồi xuống ghế trong phòng ăn.

“Đã giải thích rồi.”

Hana đứng trong bếp định bụng sẽ nấu món gì đó cho Hanzawa, đoạn cô quay người lại về phía gã.

“Như thế nào cơ?”

Gã kể lại nội dung buổi điều trần đã diễn ra vào sáng nay.

“Có chuyện như vậy luôn hả? Anh đừng nói là giám đốc chi nhánh đã lén lút sắp đặt mọi thứ ở phía sau nhé.” - Hana phẫn nộ.

“Chắc là thế rồi.”

“Anh biết vậy mà tại sao lại im lặng? Anh này thật là!”

Dẹp chuyện nấu nướng sang một bên, Hana kéo chiếc ghế ở phía bên kia bàn ăn.

“Trước đây anh làm ở hội sở cũng lâu, vậy nên nếu có phản kháng thì đi vận động hành lang là được rồi. Khi không lại gây sự với người bên bộ phận Nhân sự trong buổi điều trần, như thế thì người thiệt chỉ là anh mà thôi. Bây giờ, cho dù anh thực sự là người bị hại đi nữa thì cũng có ai bênh được đâu.”

Hanzawa bắt đầu cảm thấy bực mình, nhưng hôm nay là một ngày quá mệt mỏi cho tiết mục cãi nhau giữa hai vợ chồng.

“Đằng nào mà chẳng xung đột hả em? Anh đâu thể nào chấp nhận là mình sai, còn phía bên kia thì cứ tự tiện áp đặt kết luận phiến diện của họ lên anh đấy chứ.”

“Chẳng phải là có anh Tomari sao? Ở bộ phận Tín dụng ấy.”

Giọng điệu của Hana trở nên sốt ruột.

“Chuyện không phải như vậy.”

Dù có ngồi chờ thì sung cũng chẳng rụng, vậy nên Hanzawa rời khỏi ghế, đến tủ lạnh và tự lấy cho mình một chai bia. Sau khi khui nắp chai, gã cứ thế mà tu ừng ực chẳng cần ly cốc gì. Hana nhìn chằm chằm bộ dạng của Hanzawa với một khuôn mặt đáng sợ.

“Vậy chứ là gì?”

“Tổn thất là 500 triệu yên đã trở thành hiện thực rồi.”

“Thì? Đó chẳng phải là lỗi của giám đốc chi nhánh sao?”

Hana nhỏm người dậy. Trái ớt chuông vẫn nằm nguyên trong tay cô.

“Nhưng mà, giám đốc chi nhánh đang chăm chỉ đi tuyên truyền khắp nơi hòng đùn đẩy trách nhiệm, đúng không? Nếu mọi người biết đến những chuyện như vậy thì anh đâu cần cam chịu làm người bị hại nữa.”

“Chuyện đó anh biết. Nhưng ngân hàng có cách làm riêng của ngân hàng. Không thể bạ chuyện gì cũng dùng cách tuyên truyền để chống lại kế sách vận động hành lang của địch được. Thực tế là như vậy đấy.”

Hanzawa giải thích. Càng lúc gã càng thấy việc này phiền phức. Mặc dù đã chốt lại câu “thực tế là như vậy đấy”, nhưng Hana chẳng có vẻ gì là chấp nhận. Và y như rằng.

“Đây lại là thứ mà thiên hạ hay gọi là bình thường của ngân hàng là bất thường của xã hội chứ gì.”

Cô tự đưa ra kết luận và mặc nhiên rằng mình đúng.

CHƯƠNG 3:
CÁNH ĐỒNG THAN CỐC VÀ NHÂN VIÊN TẠP VỤ

1

Xe của Hanzawa đang chạy trên mảnh đất rộng lớn mang khung cảnh đìu hiu kéo dài đến tận cảng Osaka. Mặc dù được trải nhựa, nhưng đường ở khu vực này phủ đầy cát và bụi nên hằn rõ vết bánh xe. Những phương tiện giao thông ra vào nơi này hầu hết là xe tải của công ty vận chuyển, không thì là xe chở hàng của những công ty nhỏ. Chẳng có ai đến đây chơi. Mà cũng chẳng có chỗ nào để chơi. Và đương nhiên, chiếc xe ô tô hạng nhẹ mà Hanzawa đang lái cũng không phải ngoại lệ.

Cả hai bên đường là cánh đồng than cốc. Ánh mặt trời gay gắt của ngày hè oi bức chiếu thẳng lên nắp capo màu trắng. Dù đã chỉnh sang mức lạnh nhất, nhưng hệ thống điều hòa gần hết gas trên xe chỉ thổi ra được luồng hơi âm ấm. Mồ hôi túa ra ướt đẫm cả người. Khung cảnh Hanzawa nhìn thấy qua kính chắn gió là núi than cốc đen sì nối đuôi nhau trập trùng, và những tòa nhà lụp sụp trông như nhà máy hay nhà kho lờ mờ hiện lên phía xa. Ngoài ra chỉ còn các máy móc hạng nặng màu vàng xỉn nhìn bé tí hệt như đồ chơi.

Chẳng mấy chốc, hình bóng nhỏ bé của một tòa nhà hai tầng trông như hộp diêm được dựng thẳng hiện ra trong tầm mắt gã.

Đó là công ty do gia đình của Namino Yoshihiro, cựu trưởng phòng Kế toán công ty thép Nishi Osaka, kinh doanh. Cánh đồng than cốc này chắc hẳn cũng thuộc quyền sở hữu của công ty Namino Shoten. Hanzawa đã hỏi tên và địa chỉ của công ty từ điều tra viên Kisugi ở công ty khảo sát Osaka Shoko.

Quyết định đến thăm Namino được đưa ra sau một đêm suy nghĩ. Để có thể tìm ra bí mật của Higashida, dò hỏi kế toán trưởng thân cận với Higashida, tức Namino, chắc chắn là cách nhanh nhất.

Tòa nhà khi nãy vẫn còn là một bóng mờ nhạt nhòa trong bầu không khí bụi bặm và hư ảo do hơi nóng bốc lên giờ đây đã hiện rõ. Vừa thả lỏng bàn chân đang liên tục nhấn trên bàn đạp ga để giảm tốc độ, Hanzawa vừa chồm lên phía vô lăng, cố quan sát tình hình của công ty qua kính chắn gió.

Đó là một tòa nhà cũ trông như được xây từ 30 năm trước, cho người ta ấn tượng rằng phải chăng nó đã tự nhiên mọc lên trên mảnh đất rộng lớn hoang vu này. Bức tường thép thì bám đầy bụi, còn chiếc cầu thang dẫn lên tầng hai ở bên ngoài thì trông hệt như cầu thang ở mấy tòa chung cư cũ kỹ.

Không có bãi đỗ xe. Có bốn chiếc ô tô nội địa đang nằm ngay ngắn và quay mũi xe về phía tòa nhà, vậy nên Hanzawa cũng lái vào vị trí bên cạnh rồi dừng xe, kéo phanh tay.

Đây là một cuộc viếng thăm không hề báo trước.

Rốt cuộc lần này có gặp được Namino hay không gã cũng không biết.

Hanzawa đoán chừng Namino sẽ từ chối nếu gã gọi điện trước, vậy nên gã đã tự ý tìm đến. Thế nhưng, gã cảm thấy hoài nghi không biết Namino có thật sự ở chốn này hay không. Nói là làm việc, nhưng hắn có làm việc giống như một nhân viên bình thường hay không thì gã chẳng tài nào biết được. Đương nhiên, dù Namino có mặt ở đây cũng không có gì đảm bảo rằng gã có thể nói chuyện với hắn.

Leo lên cầu thang phát ra tiếng theo từng bước chân, Hanzawa đứng lại trước tấm cửa kính. Gã nhìn thấy vài nhân viên bên trong văn phòng đóng kín. Bỗng dưng ánh mắt của gã và một nữ nhân viên chạm vào nhau, dường như chị đã nghe thấy tiếng xe và đoán rằng có khách tìm đến công ty. Đó là

một người phụ nữ chừng hơn năm mươi tuổi và đang khoác trên mình bộ đồng phục màu xanh nhạt. Hanzawa mở cửa.

Namino đang ở đó.

Hắn ngồi tại bàn làm việc trong góc văn phòng và nhìn Hanzawa bước vào với gương mặt bàng hoàng. Trong lúc gã chưa kịp mở miệng nói gì thì Namino đã nhấc mông dậy, phần giữa hai lông mày trên khuôn mặt chuột của hắn hằn rõ những vết nhăn.

“Chờ chút, như thế này là sao? Tôi có liên quan gì nữa đâu!”

Namino buột miệng nói ra trong bấn loạn. Hắn đến tận phía sau quầy ngăn cách giữa khu vực tiếp khách và văn phòng rồi đập mạnh đống giấy tờ đang cầm trên tay.

Ở sâu bên trong có một người đàn ông trống hao hao Namino, có lẽ là người anh trai làm giám đốc chăng, y vẫn cầm chặt cây bút trong tay và theo dõi tình hình. Khác với bộ đồng phục màu xám có in tên công ty ở ngực trên người Namino, y mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng và thắt cà vạt.

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh trong lúc bận rộn như thế này.”

Thật lòng Hanzawa muốn quát ầm lên rằng “thằng khốn nào bán tống bán tháo báo cáo tài chính của công ty thép Nishi Osaka cho tay điều tra viên Kisugi ở công ty Osaka Shoko?”, nhưng lúc này gã vẫn ra vẻ xuống nước.

“Tôi có chuyện muốn hỏi ý kiến anh, không biết anh có thể cho tôi chút thời gian không?”

“Về đi!”

Namino nói văng cả nước bọt, hai má hắn giật giật. Hanzawa bình tĩnh quan sát thái độ tưởng chừng như đang lên cơn dị ứng hay đại loại thế, đồng thời gã cũng tỏ ra chán ngán.

“Sao mà như thế được. Tôi cũng đâu có ý trách móc gì anh. Tôi chỉ muốn hỏi những thông tin mà anh biết liên quan đến vụ việc của Giám đốc Higashida mà thôi.

“Khi không lại đột nhiên mò đến đây. Ai cho anh biết chỗ này?”

“Tôi đã hỏi được thông tin chỗ này từ một vị có biết vài điều về anh Namino.”

Gã đã hứa là sẽ không tiết lộ tên của Kisugi. Namino làm mặt khó chịu, nhưng hắn không hỏi cụ thể nhân vật đó là ai.

“Anh đang làm phiền tôi đấy. Tôi đã không còn là nhân viên của công ty thép Nishi Osaka nữa rồi. Thậm chí, tôi còn chưa được thanh toán đủ tiền lương, tôi cũng chỉ là người bị hại thôi. Anh có thể buông tha cho tôi được không!?”

Từ bên trong, người đàn ông trông có vẻ là giám đốc ban nãy bước ra với gương mặt đáng sợ.

“Đừng có mà đeo bám người khác hoài như vậy. Mau về đi! Chúng tôi không có việc gì cần ngân hàng mấy anh đâu.”

“Tôi không hề có ý định đeo bám.”

Hanzawa điềm tĩnh trả lời, nhưng anh trai của Namino đi vòng qua quầy rồi túm lấy cổ áo của gã toan tống ra ngoài. Mặc dù đã lường trước chuyện này, song, thực tế quyết liệt hơn gã nghĩ.

“Mày mà không bước ra là tao sẽ báo cảnh sát đấy!”

So với người em trai có phần bạc nhược, người anh mạnh bạo hơn nhiều.

“Xin hãy cân nhắc, anh Namino.”

Hanzawa nói với Namino lúc này đang quan sát tình hình ở phía sau quầy.

“Nếu anh không hợp tác với tôi, có khi sau này phía cảnh sát sẽ tìm anh lấy lời khai đấy. Như vậy có ổn không?”

“Nói vớ vẩn cái gì đấy, cái thằng này!”

Người anh trai hùng hổ xố mạnh vào vai Hanzawa. “Nếu anh muốn gọi cảnh sát thì xin mời.”

Hanzawa hạ giọng nói, mắt nhìn thẳng vào Namino ở phía sau quầy.

“Về chuyện của công ty thép Nishi Osaka, ngân hàng.”

Tokyo Chuo đang chuẩn bị nộp đơn xác nhận thiệt hại. Chúng tôi đang xem anh là đồng phạm với Giám đốc Higashida đấy. Trong khi đó, nếu bây giờ anh chịu nói chuyện với tôi thì có khi chuyện sẽ không cần đi xa tới mức ấy. Mà thôi, nếu anh không chịu thì cũng được thôi.”

Namino thể hiện phản ứng rõ rệt với cụm từ “đồng phạm”. “Báo cáo thiệt hại cái khỉ gì. Mày thôi nói càn đi!”

“Khoan, chờ một chút, anh à.”

Ở sau lưng, Namino can ngăn để anh trai mình không làm mạnh tay hơn. Y ném gương mặt giận dữ về phía em trai.

“Cái quái gì thế, cái thằng này? Mày còn gì chưa nói cho tao biết hả?”

“Không, không có chuyện như vậy đầu. Lỡ có hiểu lầm gì mà phải dây dưa tới cảnh sát thì cũng phiền, đúng không anh? Nếu có thể giải quyết bằng cách nói chuyện thì mình cứ làm thế cho lành. Dù sao em cũng từng phụ trách sổ sách kế toán của công ty đó mà.”

Vẫn hướng vẻ mặt tức giận về phía thằng em đột nhiên thay đổi thái độ, người anh hạ cánh tay đang nắm cổ áo Hanzawa xuống. Biểu cảm chẳng có chút gì đồng tình. Sau khi phủi lại phần cổ áo bị bàn tay kia tóm chặt, Hanzawa đi vào phòng tiếp khách ở bên cạnh cửa chính theo lời hướng dẫn của Namino.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vừa ngồi xuống sofa phía đối diện ở bên kia chiếc bàn, Namino bồn chồn hỏi ngay.

“Tôi không thể liên lạc được với Giám đốc Higashida. Anh có biết hắn đang ở đâu không?”

“Tôi chỉ gặp mặt giám đốc vào buổi sáng ngày ngân hàng phát thông báo từ chối nhận thanh toán, còn sau đó thì… Trước giờ nghỉ trưa tôi chỉ nhận được điện thoại bảo là ngân hàng sẽ ra thông báo, nên yêu cầu toàn thể nhân viên về nhà chờ tin.”

Hanzawa đã biết tin nhân viên được cho về nhà từ trước, nên không có mâu thuẫn nào trong lời của Namino. “Chỉ vậy thôi sao? Vậy thì mong anh..”

“Không, còn một chuyện nữa.”

Hanzawa lấy ra một tờ giấy photo được gấp làm hai và kẹp sẵn trong sổ tay. Gã mở tờ giấy ấy ra cho Namino xem. Đó là bản sao tờ hóa đơn chuyển khoản 50 triệu yên đến công ty phát triển khu nghỉ dưỡng Asia.

“Ngày tháng ghi trong đây là ngày 20 tháng Tư. Đây quả là một đơn mua sắm lớn đối với doanh nhân điều hành một công ty phải làm giả số liệu để che giấu kết quả kinh doanh thua lỗ.”

Namino nhìn chăm chú vào tờ giấy photo, nhưng không thốt ra cảm tưởng nào.

“Anh có biết việc này không?”

Hanzawa gằn giọng hỏi. Ý của gã không phải là “Anh có biết việc này không?” mà là “Anh biết việc này, đúng không?”. Gã đàn ông này vốn nhát cáy, nên cách hỏi này sẽ khiến hắn sẽ chột dạ nếu như hắn thật sự biết câu trả lời. “Không, tôi không biết.”

Tuy nhiên, Namino lại lắc đầu.

“Không thể nào.”

Gã nhìn sâu vào đáy mắt của Namino. Quả thực hắn có tỏ ra bồn chồn và dao động, song, không có dấu hiệu chắc chắn nào chứng minh hắn đang nói dối.

“Mang danh nghĩa là Giám đốc Higashida, nhưng người xử lý yêu cầu này là anh Namino phải không?”

“Kh… không, anh lầm rồi. Không phải tôi.”

Hanzawa lại nhìn chăm chú. Con ngươi khẽ xao động, nhưng xem ra hắn vẫn đang gồng hết sức để giữ mình trụ lại ngay trước ranh giới phân định giữa sự thật và dối trá. “Vụ này tôi vô can. Đúng hơn là lần đầu tiên tôi nghe thấy đấy…

“Anh Namino.”

Hanzawa buông giọng mệt mỏi.

“Thôi mình hãy nói thật đi nào. Đường đường là kế toán trưởng như anh, cho dù là chuyện riêng của giám đốc và anh có nói gì đi chăng nữa, đừng hòng tôi tin chuyện anh không biết tí ti gì về giao dịch này.”

“Tôi đã nói thật rồi còn gì! Tôi không biết gì hết. Thật sự luôn đấy!”

Hanzawa tặc lưỡi.

“Trước mặt cảnh sát liệu anh có thể nói lại những lời đó không, anh Namino? Anh sẽ vẫn khẳng định mình không biết gì trước phiên tòa đã thực hiện lời tuyên thệ ư? Nếu như sự dối trá của anh bị phanh phui, đừng trách vì sao mình bị luận tội.”

“Nhưng tôi đã nói không biết là không biết rồi mà!” Namino cáu gắt phản kháng.

“Nhưng anh đã biết rõ về chuyện gian lận sổ sách, đúng không?”

“Ừ thì đúng là vậy…”

Namino lúng búng, đoạn lảng ánh nhìn khỏi Hanzawa. Nó lia từ mép bàn, trượt xuống đất rồi rảo mông lung trên sàn nhà.

“Hành vi gian lận ấy không phải tầm thường đâu, nhỉ?”

Vừa mới chỉ ra số liệu bị thổi phồng, tức giá trị nhập hàng từ công ty kim loại Takeshita, Namino đã tái mặt, cứ ấp a ấp úng.

“Chuyện đó là do giám đốc làm nên tôi vô can.”

“Một khi đã là kế toán trưởng thì đừng hòng vô can, anh Namino. Anh cũng chẳng còn là trẻ con nữa.”

Gã cố tình nói bằng giọng điệu ác ý, Namino chỉ thốt lên được câu “Không thể nào…”, còn mặt thì trông như sắp bật khóc tới nơi.

Người đàn ông đối diện trong thảm hại và tuyệt vọng cùng cực, nhưng Hanzawa nhăn mặt vờ như không biết gì hết. Gã vẫn cảm thấy hậm hực vì chỉ tại tên này mà mình phải lặn lội tới vùng ven thành phố Osaka. Nhớ lại thái độ bất hợp tác mà người đàn ông này thể hiện khi Hanzawa chỉ ra những số liệu ma, từng lời trốn tránh khôn lỏi của hắn hiện trong đầu thổi bùng lên cơn phẫn nộ vẫn chưa thể nào nguôi ngoai trong lòng gã.

Lời nói tiếp theo tuôn ra khỏi miệng của Hanzawa chứa đựng một sự nham hiểm phủ lớp sơn mang tên oán niệm màu đen bóng. Cách dùng từ cũng tự nhiên đổi khác.

“Higashida đang giấu tiền, đúng không? Hắn giấu nó ở đâu? Ngân hàng nào, chi nhánh nào? Nếu biết thì khôn hồn mà ói ra ngay bây giờ, Namino. Tôi chỉ nói chuyện tử tế với anh được ngay lúc này thôi đấy. Có vào nhà đá ăn cơm tù hay không là tùy thuộc vào câu trả lời của anh. Thích tra tay vào còng lắm à?”

Namino run lẩy bẩy. Tưởng như ngày hè oi bức bất chợt biến thành mùa đông rét căm căm. Phần cơ thể từ hông trở lên vặn vẹo hệt như một cái giẻ lau bị vắt kiệt bởi một lực vô hình, tóc tai hắn dựng đứng.

“T… tôi không biết!”

Hanzawa im lặng gườm mắt. Namino giọng nghẹn ngào như cố níu kéo trong vô vọng.

“Thật. Tôi nói thật đấy!”

“Nói láo!”

Hanzawa quả quyết. Namino xanh mặt, hai mắt hắn nheo lại vì sợ hãi.

“Xin anh hãy tin tôi, Trưởng phòng Hanzawa. Xem như tôi cầu xin anh đấy. Như thế này đây. Mong anh hãy tha cho tôi.”

Nói rồi Namino tuột khỏi ghế sofa, hắn quỳ gối, dập trán trên sàn nhà trải thảm đã sờn rách.

“Yoshihiro! Mày đang làm cái gì vậy?”

Dường như người anh trai vẫn theo dõi được diễn biến câu chuyện, y lao vào phòng và trừng mắt nhìn Hanzawa.

“Về đi!”

Hanzawa liếc nhìn đỉnh đầu hơi hói của Namino đang hướng về phía mình rồi im lặng đứng dậy.

“Nếu anh nhớ ra chuyện gì thì hãy liên lạc với tôi sớm. Đó là cách duy nhất anh có thể chuộc tội.”

Tiếng nức nở bắt đầu cất lên.

Cơn phẫn nộ đạt tới đỉnh điểm ban nãy chợt lắng xuống. Bỗng nhiên, khung cảnh đen ngòm những của cánh đồng than cốc trải ra trong lòng Hanzawa. Gã quay lại chiếc xe ô tô đang đậu phía trước công ty. Dưới ánh mặt trời chói chang, Hanzawa đợi không khí nóng bên trong thoát ra ngoài đến khi cả người gã muốn bốc cháy, rồi ném chiếc áo khoác mặc trên người qua bên ghế phụ. Thả người lên chiếc ghế bọc một tấm nylon trong suốt ám mùi thuốc lá, gã khởi động xe. Vừa quay xe, Hanzawa vừa có cảm tưởng như mình đã trở thành phường cho vay lấy lãi bẩn thỉu.

“À không, mình đúng là thằng cho vay lấy lãi thật mà.”

Mang theo nhận thức ấy trong đầu, chiếc xe của gã lại lao đi trên cánh đồng than cốc.

2

“Không biết anh có bao giờ nghĩ về biệt thự ở nước ngoài không ạ?

Một nhân viên tiến lại gần trong khi Hanzawa đang nhìn vào cuốn sách quảng cáo bất động sản trong cửa hàng. Đó là một nữ nhân viên lịch lãm chừng bốn mươi tuổi.

“Anh có thích một thành phố hay đất nước nào không?”

Gã giả vờ suy nghĩ.

“Xem nào. Thành phố Cairns ở Úc cũng khá ổn đấy chứ. Nếu xét tới khí hậu thôi thì khó mà bỏ qua Malaysia, đúng không? Đất nước của mùa xuân vĩnh cửu mà lại.

“Những nơi đó thật đẹp, phải không anh? Chắc anh hay đến đấy lắm nhỉ?”

Nữ nhân viên hỏi và khẽ nghiêng khuôn mặt đang nở một nụ cười quyến rũ.

“Malaysia? Mấy năm trước tôi hay đến đấy lắm, nhưng vì lý do công việc nên tôi hầu như toàn đi Trung Quốc, lại là vùng phía Nam. Nắng nóng quanh năm nên không ổn cho lắm.”

“Ồ, vì lý do công việc sao?”

Hanzawa trả lời chung chung rồi rút ra một tập sách quảng cáo khác gã tình cờ nhìn thấy. Lần này là bất động sản cao cấp ở Thái Lan, giá trị tính ra tiền yên là khoảng 18 triệu yên.

Nơi này là cửa hàng được quản lý trực tiếp bởi công ty phát triển khu nghỉ dưỡng Asia ở đường Midosuji. Từ chỗ của Namino, Hanzawa quay về chi nhánh một lúc để giải quyết hết đống hồ sơ tồn đọng chờ được phê duyệt rồi lại rời đi ngay. Tối qua gã đã tìm hiểu thông tin về cửa hàng này trên mạng, và định bụng rằng nếu đến tận chỗ của Namino mà vẫn không moi được manh mối nào thì gã sẽ ghé qua đây xem thử.

“Anh có muốn ngồi xuống đằng kia và uống một ly cà phê không ạ? Tôi sẽ mang các ấn phẩm quảng cáo đến đó, xin anh cứ xem tự nhiên nhé.”

Mặc dù cửa hàng không rộng cho lắm, thế nhưng họ vẫn sắp xếp một bộ bàn ghế dành cho việc tiếp khách trong góc. Có lẽ do lúc này là đầu giờ chiều, vậy nên khách đến cửa hàng chỉ có một mình Hanzawa.

Gã thong thả ngồi xuống ghế theo lời mời. Chẳng mấy chốc, nữ nhân viên trở lại với cà phê đựng trong ly nhựa cùng một sấp sách quảng cáo đầy ắp trên tay.

“Nếu không phiền, anh có thể giúp tôi điền thông tin vào đây được không? Trong trường hợp anh có hứng thú với những bất động sản khác ngoài những sản phẩm công ty chúng tôi đang khai thác, chúng tôi rất sẵn lòng tìm kiếm và tư vấn cho anh. Tôi tên là Kawaguchi.

Chức vụ trên tấm danh thiếp được chìa ra là trưởng ban tư vấn. Hanzawa ghi bừa tên công ty và chức vụ là tổng giám đốc vào bảng khảo sát.

“Anh biết đến cửa hàng của chúng tôi qua kênh nào vậy ạ?”

Hanzawa không trả lời câu hỏi đó ngay.

“À không, thật ra giám đốc của một đối tác thân thiết đã gợi ý cho tôi, vậy nên tôi chỉ tò mò không biết chỗ này ra sao.”

“Thì ra là vậy?” - Kawaguchi nhoẻn miệng cười đong đầy sự thân thiện.

“Đó là anh Higashida của công ty thép Nishi Osaka, cô có biết không?”

Khuôn mặt của Kawaguchi trở nên rạng rỡ.

“Vâng, tôi có biết anh ấy.”

“Nghe nói anh ấy đã mua nhà ở nơi nào đó, không biết có phải là thành phố Cairns hay không nhỉ?”

Kawaguchi mỉm cười tươi tắn.

“Không phải đâu, đó là đảo Maui ạ.”

“A, ra là vậy. Mua nhà ở đó thì còn gì bằng.”

Diễn xuất chỉ là một phần, nhưng Hanzawa cũng nói ra suy nghĩ thật trong lòng mình.

“Chỗ đó cũng được quá đi chứ. Bao quanh bởi cảnh sắc thiên nhiên phong phú, thật sự tuyệt vời. Ở đó là căn hộ nghỉ dưỡng cao cấp do công ty cô phát triển hay sao?”

“Vâng, chúng tôi là đơn vị phát triển. Nhưng sản phẩm ngài Higashida mua không phải là căn hộ cao cấp, mà là một căn nhà riêng luôn ạ.

Nếu là bất động sản ở nước ngoài có giá trị lên đến 50 triệu yên thì có thể lắm chứ. Giả sử là ở Úc, chưa cần dùng tới một nửa số tiền đó cũng có thể mua được biệt thự kèm hồ bơi. Nếu dựa vào giá cả, quả thật nó cũng tương đương với giá trị thị trường của bất động sản ở Hawaii.

“Nếu tôi nhớ không nhầm là 50 triệu yên thì phải. Cô có thể cho tôi xem bất động sản nào tương tự vậy được không? Nếu được thì bản đồ nữa.”

Hanzawa cười khùng khục và chêm thêm một câu: “Lỡ đâu lại làm hàng xóm của ngài Higashida thì kỳ chết.”

Kawaguchi cất giọng cười tế nhị, sau đó xin phép “Anh chờ một chút nhé” rồi rời khỏi chỗ một chốc và quay lại ngay. Cô mang theo bản đồ đảo Maui cùng một vài mẫu thiết kế nhà.

Một tay cầm cuốn sách quảng cáo có đính kèm hình ảnh, Kawaguchi vừa giới thiệu sản phẩm vừa ghi chú lại vị trí trên bản đồ. Sau khi kiên nhẫn

ngồi nghe thuyết minh năm sản phẩm, cuối cùng Hanzawa mới giả vờ hỏi vu vơ.

“Biệt thự của anh Higashida là ở khu vực nào?”

“Dạ ở khu vực này ạ.

Đó là một khu đất cao sát bên biển.

“Anh Higashida đã nói rằng khi nào biệt thự ấy xây dựng xong, anh ấy sẽ đến sống ở đó.”

“Đương nhiên rồi, đó là một biệt thự cao cấp dành cho những người đã có dự tính sống ở đó lâu dài mà.”

Bất động sản đó là một thứ quá quý giá cho tên khốn nạn ấy hưởng thụ. Thầm hạ quyết tâm nhất định phải lôi được căn biệt thự ấy lên sàn đấu giá cho bằng được, Hanzawa gật đầu một cách quả quyết.

“Đó là biệt thự ở Hawaii, là một căn nhà riêng biệt ở đảo Maui hẳn hoi.”

Kakiuchi chu môi làm điệu bộ huýt sáo.

“Giờ Higashida trốn qua đó rồi chăng?”

“Nghe nói phần nội thất vẫn chưa hoàn thiện. Vậy nên chí ít là hắn chưa thể sống ở đấy được.”

Hanzawa đưa bản photo của cuốn sách quảng cáo ra cho Kakiuchi xem. Một căn biệt thự nghỉ dưỡng màu trắng nhìn ra biển. Mỗi lần nhìn đến lại tức lộn ruột.

“Dù sao đi chăng nữa, việc thằng cha khốn nạn ấy lén mang tiền đi giấu là sự thật. Toàn bộ số tiền 50 triệu yên thì không dám mơ tới, nhưng ít ra chúng ta vẫn có thể thu lại phần nào, đúng không anh?”

Kakiuchi nói nhưng không hề tỏ vẻ vui mừng.

“Chỉ là biệt thự thôi mà chỉ những bấy nhiêu tiền, có khả năng Higashida vẫn còn nhiều tài sản khác đang được cất giấu.”

“Cũng có thể đấy, nhưng mò ra chỗ này cũng là một bước tiến lớn rồi. Nếu cứ tiếp tục tìm kiếm kho báu khác mà ngay cả việc tồn tại hay không cũng không rõ thì gian nan, khổ sở lắm.

“Trưởng phòng tính làm như thế nào vậy ạ? Báo cáo lên trên sao?”

Kakiuchi hỏi đầy ẩn ý.

Tính xác thực của giả thuyết này vẫn chưa được làm rõ. Nếu báo cáo cho Asano biết ngay tại thời điểm này, có khả năng sẽ phát sinh nhiều chuyện phiền phức khác. Vốn dĩ Hanzawa cũng không ưa nổi động thái đùn đẩy toàn bộ trách nhiệm cho mình của Asano. Nếu có triển vọng thu hồi, lần này gã sẽ dốc hết sức mình để biến nó thành chiến công của mình. Vậy nên không thể nào khinh suất để lộ những thông tin này cho Asano biết.

“Tạm thời chúng ta cứ theo dõi tình hình một thời gian đã. Cậu giữ bí mật với mấy người ở trên giúp tôi nhé. Chẳng ai lường trước họ sẽ nói ra những gì khi biết được chuyện này đâu.

“Em cũng nghĩ giống anh.”

Nói rồi Kakiuchi bồi thêm: “Người ta hay nói kẻ thù thật sự ở sau lưng mình mà anh nhỉ.”

3

“Chúng tôi tới đây có việc, giám đốc chi nhánh có ở đây không?”

Buổi sáng ngày tiếp theo, chuyện bất thường đã xảy đến.

Khoảng mười người đàn ông mặc vest xuất hiện trước cửa phòng Tín dụng ở tầng hai. Trong khi vẫn chưa ai hiểu đầu cua tai nheo gì, họ đã xộc thẳng vào trong quầy và đưa cho Kakiuchi xem giấy tờ chứng minh thân thế.

Đó là một người đàn ông nhỏ thó chừng bốn mươi tuổi có thái độ bề trên chẳng thể nào ưa nổi. Nhóm người đợi ở đằng sau khá đa dạng về tuổi tác, song ai nấy đều làm mặt lạnh như tiền. Bầu không khí tỏa ra từ họ không giống với nhóm khách hàng kéo tới đây để phàn nàn về dịch vụ của ngân hàng.

Sau khi ngoái lại nhìn chỗ của giám đốc chi nhánh, Kakiuchi thì thầm vào tai Hanzawa.

Thì ra là Cục Thuế quốc gia. Hanzawa phải kiềm chế để không tặc lưỡi. Chuyện bắt đầu lằng nhằng và phiền phức rồi đây.

“Chào quý khách.”

Dường như trước đó Asano đang bận nghe điện thoại trong phòng giám đốc, y lật đật lao ra ngoài.

“Chúng tôi là thanh tra. Mong được giám đốc chi nhánh giúp đỡ.”

Người đàn ông tỏ thái độ hách dịch với một gương mặt lạnh lùng. Chức vụ của tay này có lẽ là trưởng nhóm thanh tra. Khi tiến hành thanh tra, số

nhân viên được huy động có thể là từ mười đến cả trăm người cùng một lúc. Đoàn thanh tra sẽ được chia thành nhiều nhóm, mỗi nhóm phụ trách một địa điểm riêng. Ngay lúc này, ngoài ngân hàng ra, có lẽ họ cũng đang có mặt ở những đối tượng cần thanh tra khác như công ty và nhà riêng của những người liên quan. Mỗi nhóm như vậy sẽ được chỉ đạo bởi một nhân vật gọi là trưởng nhóm thanh tra, tức là quản lý cấp trung gian.

"V… vâng, xin mời ạ. Ê này, Hanzawa. Cậu hướng dẫn các vị này lên phòng họp tầng ba đi?"

Vừa mở cửa quầy, nhóm thanh tra lũ lượt kéo vào mà chẳng buồn gật đầu đáp lễ một cái nào. "A, cậu kia, chờ đã" - Sau khi dẫn đường lên phòng họp, tay trưởng nhóm thanh tra thấp bé gọi giật ngược Hanzawa lại. Có lẽ tên này trạc tuổi hoặc cùng lắm là hơn gã một chút.

"Lấy cho tôi xem những tài liệu sau. Ghi lại đi."

Hắn nói với một giọng điệu phách lối.

"Tài liệu liên quan đến tiền gửi sao?"

"Phải."

Hanzawa lấy xấp giấy ghi chú đặt cạnh điện thoại lên và thủ sẵn trong tay. Trưởng nhóm thanh tra lần lượt đọc tên các loại tài liệu mình cần.

"Tờ đăng ký con dấu[23] của tài khoản tiền gửi thông thường, tất cả những số tài khoản bắt đầu từ 45 đến 49. Toàn bộ phiếu yêu cầu chuyển tiền trong năm ngoái. Hóa đơn rút tiền từ tháng Năm đến tháng Bảy năm 2000."

Một lượng tài liệu khá lớn. Chẳng mấy chốc, những dòng ghi chú đã lấp kín mặt giấy. Tuy nhiên, mặc dù phải soạn ra ngần ấy chứng từ, nhưng đối tượng cần thanh tra thật sự chỉ là một công ty hoặc một cá nhân nào đó nằm lẫn trong số đó. Tung hỏa mù để không ai biết họ đang điều tra về nhân vật nào là phong cách làm việc của Cục Thuế quốc gia.

"Còn nữa…"

Người đàn ông tiếp lời: “Mang máy photo lên đây.”

“Hả? Máy photo sao?”

Hanzawa bất giác hỏi lại.

“Không nghe rõ hả? Tai cậu hơi lãng đấy nhé. Tôi nói máy photo. Là máy photocopy. Nhân viên ngân hàng chắc cũng phải biết máy photo là gì chứ nhỉ?”

Cách nói chuyện của tay trưởng nhóm khiến đám thanh tra bật cười.

Ngân hàng luôn phải tiếp đón rất nhiều loại người khác nhau, nhưng nếu chỉ xét đến thái độ tệ hại thì giới xã hội đen chỉ đáng xách dép cho đám người ở Cục Thuế quốc gia. Dân giang hồ cùng lắm là la lối, làm um sùm trước cửa hàng thôi, nhưng đám người này còn xộc thẳng vào bên trong ngân hàng, giày cũng chẳng thèm cởi, cứ ỷ trên người mang theo quyền lực quốc gia mà tác oai tác quái. Kết cục, khi không vừa ý chuyện gì thì lại phun ra lời đe dọa vốn đã trở thành khẩu hiệu: “Có muốn đóng cửa rồi nói chuyện không?”. Đây là điển hình cho việc sẽ ra sao nếu trao nhầm quyền lực cho những kẻ chẳng ra gì nhưng lại lầm tưởng rằng ta đây là tầng lớp tinh túy, một tạo vật sinh ra từ tư tưởng giai cấp thượng đẳng méo mó. Nhân vật Madobe Taro[24] chỉ có thể tồn tại trên phim chứ chẳng bao giờ có ngoài đời thực.

“Mau mang hết lên đây. Tụi tôi bận lắm.”

Người đàn ông xẵng giọng rồi quay lưng đi như thể câu chuyện đã chấm dứt tại đó.

Hanzawa ra lệnh cho mấy cậu nhân viên trẻ có mặt để sẵn sàng giúp đỡ vận chuyển máy photo, sau đó, đưa lại tờ giấy ghi chú những tài liệu cần thiết cho Trưởng phòng Kinh doanh. Lúc này, Phó giám đốc chi nhánh Ejima mò đến và bắt đầu tìm cách lấy lòng.

“Không biết trưa nay các vị muốn ăn gì vậy ạ?”

Một khi người của Cục Thuế quốc gia đến, tất cả mọi người phải chôn chân trong ngân hàng cho tới khi họ thông báo rút quân. Ngặt một nỗi, họ không nói rõ khi nào về mà cứ nhẩn nha ngồi mát ăn bát vàng và đón nhận sự hầu hạ, nhưng khi về lại Cục Thuế kiểu gì cũng tỏ thái độ khúm núm trước cấp trên. Đám người hèn hạ này khiến Hanzawa cảm thấy hoài nghi liệu rằng họ có đang trút sự bực tức ấy lên ngân hàng hay không.

Cảm thấy chuyện này thật vớ vẩn, Hanzawa vừa tặc lưỡi thật khẽ để không bị ai nghe thấy thì từ phía trên, nhóm bốn nhân viên trẻ tuổi đang hợp sức khiêng chiếc máy photo xuống.

“Ê, đặt ở đây cho tôi.”

Không phải là tay trưởng nhóm thanh tra ban nãy mà là một người đàn ông khác.

“Chỗ này, chỗ này. Chú ý xem nào, bộ nhân viên ngân hàng nào cũng yếu như vậy sao?”

Tiếng cười lại vang lên. Một thanh niên trong nhóm vận chuyển phản ứng lại.

“Anh nói vậy là có ý gì?”

Đó là Yokomizo Masaya, nhân viên của phòng Tín dụng. “Yokomizo!”

Dù Hanzawa đã hốt hoảng can ngăn, nhưng Yokomizo và viên thanh tra đang gườm nhau. Vốn là cựu thành viên câu lạc bộ bóng bầu dục ở trường đại học tư thục, Yokomizo đang nhìn xuống như muốn uy hiếp tay thanh tra.

“Sao? Ngân hàng tính gây sự hả? Có muốn đóng cửa rồi nói chuyện không?”

Nhai đi nhai lại câu khẩu hiệu như một con bò, tay thanh tra khiêu khích.

“Thôi nào, Yokomizo. Xin thứ lỗi, tôi sẽ nhắc nhở cậu ấy sau.”

Không chỉ tay thanh tra mà ngay cả Ejima cũng đang nhìn Hanzawa chằm chằm trong khi gã nói lời xin lỗi. “Đi thôi.”

Nói rồi gã nắm lấy cánh tay của nhân viên mình và miễn cưỡng lôi anh chàng ra khỏi phòng họp.

“Đám người đó bị cái gì vậy? Họ nghĩ mình là ai cơ chứ?”

“Thôi, cậu đừng chấp.”

“Nhưng mà trưởng phòng, đám người đó là viên chức Nhà nước mà. Ăn lương từ tiền thuế của chúng ta đóng mà lại có thái độ như vậy coi làm sao được?”

“Công chức ở Cục Thuế quốc gia là như vậy đấy. Dù cậu có tức giận cỡ nào thì cũng tuyệt đối không được gây sự với bọn họ nhé. Cậu hiểu ý tôi không?”

“Dạ, vâng.”

Mặc dù Yokomizo đã gật đầu một cách đầy miễn cưỡng, nhưng các cuộc đụng độ với nhóm thanh tra vẫn tiếp tục xảy ra vài lần sau đó.

Đầu tiên là tờ đăng ký con dấu.

Xung đột nảy sinh khi trợ lý trưởng phòng tìm đến để thương lượng vì trong số giấy tờ bị yêu cầu trình lên phòng họp có cả những tài liệu cần thiết cho công tác của phòng Kinh doanh. Chưa hết, chuyện ngang ngược tiếp theo xảy ra khi một tay thanh tra mò xuống tận tầng làm việc của phòng kinh doanh ở tầng một để tìm giấy tờ, hắn nạt nộ và bắt các nhân viên nữ đi tìm hóa đơn cho mình đến mức cản trở cả việc tiếp khách. Hắn nhận nhầm một vị khách đến giao dịch là nhân viên ngân hàng và tỏ ra phách lối, kết cục là bị người khách ấy mắng một trận ra trò. Nhìn thấy cảnh ấy, các nhân viên cũng thấy hả dạ.

Sau đó, họ tiếp tục đưa ra một loạt những đòi hỏi phiền phức và ương bướng kiểu như “vẫn chưa đủ, mang cái kia cho tôi”. Nhờ vậy mà cả một

buổi sáng chẳng ai có thể yên ổn làm ăn được gì.

Hanzawa tình cờ nghe lỏm Ejima đặt mười suất cơm lươn qua điện thoại ngay khi hắn vừa trở về chỗ ngồi, và đương nhiên, chi phí sẽ do ngân hàng chịu. Có điều, dường như người nghe được cuộc điện thoại của Ejima lúc đó không chỉ có riêng Hanzawa.

“Ê, Yokomizo, Nakanishi, đồ ăn đến rồi, hai cậu mang lên phòng họp giúp tôi nhé.”

Bị Ejima nhờ vả, cả hai thanh niên im lặng đứng dậy. Khi đó vừa đúng 12 giờ trưa.

“Đúng là sướng như tiên mà.”

Kakiuchi vừa hươ bút bi vừa nói như muốn phỉ nhổ.

“Trưởng phòng, anh đi ăn trước đi. Tới giờ thì nhất thiết phải ăn dằn bụng, ai biết ngày hôm nay còn xảy ra chuyện gì nữa.”

“Cậu nói cũng phải.”

Hanzawa dựng bảng thông báo “đang nghỉ trưa” lên rồi rời khỏi tầng làm việc. Bỗng nhiên gã nghe thấy tiếng cười khe khẽ ngay tại góc cầu thang dẫn lên tầng ba. Âm thanh ấy phát ra từ phòng của nhân viên tạp vụ. Hầu như chẳng có ai trong căn phòng ấy vào ban ngày, nhưng lúc này lại có bóng người lấp ló ở đó.

“Mấy cậu đang làm trò gì vậy?”

Sự xuất hiện của Hanzawa khiến cả ba bóng người giật bắn và quay lại. Hóa ra là Yokomizo, Nakanishi và một nhân viên thuộc phòng Nghiệp vụ tên là Kashiwada Kazuto. Trong phòng phảng phất một mùi hôi như có cái gì bị thiu. Chủ nhân của thứ mùi khó chịu đó là Kashiwada, một anh chàng hơn ba mươi tuổi, chưa kết hôn và nổi tiếng với chuyện lười tắm. Chiếc áo sơ mi mấy ngày chưa giặt nhăn nhúm, cổ áo ố vàng còn gầu thì rơi đầy vai áo vest sờn vải. Bên trên là mái tóc bóng lưỡng, các sợi bết lại với nhau,

bên dưới là khuôn mặt chi chít mụn trứng cá. Đây là nhân vật thường xuyên khiến các khách hàng phải than phiền rằng là “Cậu này mất vệ sinh quá, mong ngân hàng hãy đổi nhân viên khác giúp tôi”. Dù bị Ejima nhắc nhở không biết bao nhiêu lần, nhưng xem ra cậu ta chẳng hề có ý định sửa đổi.

Nhìn xuống bên dưới, Hanzawa thấy mười hộp cơm lươn đang được xếp trên bàn.

Tuy nhiên, các miếng lươn đã được lấy ra khỏi hộp cơm và để trên một cái đĩa khác.

Vẫn giữ nguyên tư thế vò đầu với những ngón tay lồng vào mái tóc rối bù, Kashiwada nhìn Hanzawa bằng một gương mặt sượng ngắt.

“À, em đang định bỏ bớt bao bì rồi mới đem lên.”

Yokomizo vừa nói vừa cố che những hộp cơm.

Nhìn thoáng qua cũng biết ba anh chàng này đang âm mưu gì. Dù không thể cười đồng tình, nhưng Hanzawa cũng không nỡ tức giận.

“Cố gắng đừng gây rắc rối gì cho quán cơm lươn đấy nhé.”

Nhác thấy Yokomizo và Nakanishi quay qua nhìn nhau rồi cười toe toét, Hanzawa leo lên phòng ăn ở tầng ba. Bữa trưa hôm nay là mì dandan[25], thế nhưng vì khung cảnh ban nãy đã trót lưu lại trong tâm trí nên gã mất sạch cảm giác thèm ăn.

Nhóm thanh tra Cục Thuế quốc gia tiếp tục ngồi lì cả buổi chiều. Hơn 9 giờ tối, họ gọi Hanzawa đến.

“Đem hồ sơ tín dụng lên cho tôi. Tất cả các hồ sơ vay không thuộc diện ưu đãi đã giải ngân trong khoảng từ tháng Một đến tháng Sáu năm nay, cả khách hàng cá nhân lẫn doanh nghiệp.”

“Như vậy thì số lượng tài liệu sẽ nhiều lắm.”

“Được hết, chuyện đó không tới lượt cậu lo đâu. Mau đem lên cho tôi.”

Sau khi phân công cho toàn bộ nhân viên trong phòng Tín dụng, cả thảy gần tám mươi tập hồ sơ được chất lên xe đẩy và mang đến phòng họp.

“Rốt cuộc là họ đang điều tra chỗ nào nhỉ?”

Kakiuchi vừa bước xuống cầu thang vừa hỏi.

“Ai mà biết. Có khi họ còn lo là bên mình tiêu hủy bằng chứng nếu biết họ đang điều tra ai không chừng.”

“Đám người đó thật sự đáng khinh.”

“Thật chẳng ra làm sao.”

Cuộc thanh tra của Cục Thuế quốc gia đương nhiên chẳng thể kết thúc trong một ngày. Vào ngày mở màn, Cục thường cử thanh tra với số lượng lớn cùng ập đến các nơi nhằm đảm bảo thu thập được nhiều giấy tờ làm bằng chứng nhất có thể. Sau ngày xuất quân, quy mô giảm xuống thành một tổ điều tra chỉ chừng mấy người. Công tác thanh tra cứ thế được tiếp tục, nhanh thì vài ngày, chậm thì ròng rã mấy tháng trời cũng có. Phương pháp điều tra lần này hao tốn nhiều thời gian và công sức hơn hẳn việc thanh tra thuế thông thường hòng tìm đủ bằng chứng chứng minh được hành vi trốn thuế có giá trị lớn. Việc này giống hệt như công tác điều tra tội phạm của cảnh sát.

Khi chiếc điện thoại nội bộ của Ejima reo lên đã là hơn 11 giờ đêm.

“Ok, xong rồi. Mọi người lên phòng họp thu lại tài liệu đi.”

Nghe thấy lời nói ấy, đám nhân viên nam còn ở lại lê những bước chân nặng trĩu lên cầu thang tầng ba. Trong khi đó, nhóm thanh tra lại ùn ùn bước ra khỏi phòng họp hệt như một bầy vịt nối đuôi nhau. Không biết có phải do gã tưởng tượng hay không mà gương mặt nào trông cũng bơ phờ mệt mỏi.

“Trời ạ… Thật khủng khiếp.”

Nhìn phòng họp ngổn ngang giấy tờ, trong đầu của đám người vừa rồi không hề có ý thức dọn dẹp là chuyện rõ như ban ngày. Đứng trước cảnh tượng tan hoang như vùng đất mới bị quân thù càn quét, ai nấy đều thở dài thườn thượt rồi lao vào công việc nhặt nhạnh giấy tờ nhàm chán đến gần nửa đêm mới xong.

Nhân đây nói thêm, trong số tài liệu xuất trình có cả tài liệu của công ty thép Nishi Osaka.

Hồ sơ yêu cầu vay 500 triệu yên được lập vào tháng Hai, vì thế, nó phù hợp với tiêu chí mà trưởng nhóm thanh tra đề ra. Tài liệu trả về được đặt trên bàn của Hanzawa chứ không phải là nhân viên phụ trách ban đầu là Nakanishi. Công việc thu hồi nợ của công ty trên cũng do Hanzawa đảm nhiệm chứ không còn là Nakanishi nữa. Đây là trách nhiệm của trưởng phòng.

Tuy nhiên, khi Hanzawa vô tình mở hồ sơ ra xem thử thì kỳ lạ thay…

Tài liệu liên quan đến bất động sản ở Hawaii ngày hôm qua đang được kẹp bên trong.

Rõ ràng Hanzawa đã tự tay ghi lại địa chỉ cụ thể trên đó, thế nhưng thứ được trả về cho gã đã biến thành một bản photo.

“Ê này!” - Gã đưa cho Kakiuchi xem.

“Đám người đó vô tình để lại bản sao, hình như họ nhầm tưởng đây là tài liệu gốc thì phải. Nếu đúng là vậy thì, họ đang..”

“Đối tượng mà đám thanh tra thuế đó đang điều tra là công ty thép Nishi Osaka và Higashida.

Ngay lúc Hanzawa đưa ra kết luận, gã thoáng nghe thấy lời chửi rủa của Yokomizo.

“Hôm nay bọn đó ăn gầu chắc ngon lắm. Đáng kiếp.”

4

Ngày hôm sau, Hanzawa quyết định liên lạc với tay điều tra viên Kisugi ở công ty khảo sát Osaka Shoko.

Buổi chiều hôm đó, Kisugi xuất hiện trước khu vực làm việc trên tầng hai của chi nhánh. Hanzawa hướng dẫn anh vào phòng tiếp khách như lần trước rồi mở lời trước.

“Tôi muốn biết về mối quan hệ giữa công ty thép Nishi Osaka và công ty thép đặc biệt Shinnihon.”

“Quan hệ mà anh nói ý là sao?”

Kisugi hướng ánh mắt tinh tường về phía Hanzawa. Đối với người đàn ông này, thông tin chính là hàng hóa. Trước mắt Hanzawa là gương mặt đang do dự liệu có nên cung cấp thứ hàng hóa đó miễn phí hay không.

“Theo lời của Trưởng phòng Namino, năm năm trước, Giám đốc Higashida đã cho xây dựng công xưởng mới vì đặt nhiều kỳ vọng vào lời hứa sẽ tăng số lượng đơn hàng của công ty thép đặc biệt Shinnihon. Thế nhưng, lời hứa ấy đã không trở thành hiện thực, thậm chí còn gây ảnh hưởng xấu đến hoạt động kinh doanh. Điều đó có đúng không?”

“Trước đây, giữa công ty thép Nishi Osaka và công ty thép đặc biệt Shinnihon có mối quan hệ mật thiết là hoàn toàn đúng. Tôi cũng nghĩ rằng quyết định xây thêm công xưởng là một bằng chứng chứng minh mối quan hệ ấy sâu sắc nhường nào. Liên quan đến những chi tiết xảy ra sau đó, tôi cũng nghĩ những gì anh Namino kể là đúng.”

“Từ thời điểm năm năm trước đến tận bây giờ, tình hình mua bán hàng hóa giữa công ty thép Nishi Osaka và công ty thép đặc biệt Shinnihon như thế nào? Tại sao dự đoán ban đầu lại đi chệch hướng? Tôi muốn biết lý do.

“Tình trạng của công ty thép đặc biệt Shinnihon ngay từ đầu đã không ổn định cho lắm.”

Dường như Kisugi đã quyết định nói ra những thông tin mình biết.

“Nhắc đến năm năm trước thì đó cũng là thời điểm bên đó thay đổi vị trí giám đốc. Chuyện này tôi tình cờ nghe được từ một công ty khác cùng ngành với công ty thép Nishi Osaka, Giám đốc Higashida là chỗ thâm giao với vị giám đốc tiền nhiệm từ thời trẻ. Chính nhờ mối quan hệ cá nhân thân thiết đó mà công ty thép Nishi Osaka được chọn làm một trong những nhà thầu phụ của công ty thép đặc biệt Shinnihon. Trên thực tế, trong năm năm vị giám đốc cũ tại vị, doanh số của công ty thép Nishi Osaka tăng trưởng đột biến. Thế nhưng, kết quả kinh doanh của công ty thép đặc biệt Shinnihon tại thời điểm đó chỉ làng nhàng. Vì thành tích bết bát, vị giám đốc tiền nhiệm đã bị phế truất như một hình thức chịu trách nhiệm, sau đó, quá trình giảm biên chế khắc nghiệt mới chính thức bắt đầu.”

“Hay nói cách khác, điều chỉnh danh sách các đối tác là hệ quả của việc giảm biên chế đó sao?”

“Đúng vậy” - Kisugi gật đầu.

“Vậy Higashida không biết chuyện vị giám đốc tiền nhiệm bị phế truất ư?”

“Bởi vì đó là một cuộc đảo chính.”

“Ồ!” - Hanzawa giật mình thốt lên.

“Vị giám đốc tiền nhiệm đã bị mất ghế ngay khi quyết định sa thải được thông qua.

“Vậy ý anh là đây là sự kiện bất ngờ mà ngay cả Higashida cũng không lường được ư?”

“Đúng như vậy. Công ty thép đặc biệt Shinnihon đã cử một người trong gia đình nhà sáng lập ra đảm nhiệm vị trí giám đốc, nhưng từ đó trở đi bản sắc quản trị tại công ty cũng nhạt dần.”

“Vì vậy mà trong năm năm đó, việc làm ăn với công ty thép Nishi Osaka đã bị thắt chặt sao? Không còn cách nào có thể cứu vãn được tình thế ấy ư?”

“Theo phương châm của công ty, họ cho rằng sở dĩ lợi nhuận của công ty suy giảm là do phần lớn các đơn hàng gia công đã được khoán cho công ty thép Nishi Osaka hoặc họ đã bị đối tác ép giá một thời gian dài. Mặc dù nói đó là phương châm của vị giám đốc mới, nhưng có tin đồn rằng vì mối quan hệ thân thiết với giám đốc tiền nhiệm nên công ty thép Nishi Osaka mới bị xem là cái gai trong mắt của người mới.

Nếu những gì Kisugi kể là sự thật, kết quả kinh doanh thảm hại của công ty thép Nishi Osaka là chuyện không thể tránh khỏi từ năm năm trước.

Trong bối cảnh ngành sắt thép bị cuốn vào cơn bão suy thoái của nền kinh tế, việc tìm ra một đối tác mới thay thế cho công ty thép đặc biệt Shinnihon chắc chắn không phải chuyện dễ dàng. Mặc dù biết rõ sẽ bị dồn vào đường cùng vào một lúc nào đó, nhưng vì số vốn quá ít ỏi, các doanh nghiệp vừa và nhỏ ở Nhật chìm trong nợ, và thứ duy nhất còn lại sau khi đóng cửa công ty là nợ nần. Rốt cuộc khi đó, Higashida đã nghĩ gì trong đầu?

“Nói cách khác, Higashida đã dự đoán rằng công ty mình sẽ phá sản từ năm năm trước rồi sao?”

Kakiuchi hạ giọng thì thầm khi Hanzawa kể cho cậu nghe cuộc nói chuyện với Kisugi vào buổi tối hôm đó.

“Có lẽ năm năm qua, Higashida đã liên tục gian lận sổ sách hòng lừa đảo ngân hàng. Mặt khác, cậu có nghĩ rằng việc thổi phồng chi phí nhập hàng hay những trò mèo tương tự thế là thủ đoạn để hắn tích trữ tiền bạc hay không? Hơn nữa, hắn còn chuẩn bị sẵn một nơi có thể bắt đầu một cuộc đời mới ở tận Hawaii.”

“Nếu vậy thật thì vụ lần này là…”

Hanzawa gật đầu trước ánh mắt đầy ẩn ý của Kakiuchi.

“E là… phá sản có kế hoạch.”

5

“Ông to gan đấy, tôi thật không dám nghĩ.”

Tomari bộc lộ sự bất lực trong hơi thở dài.

“Chứ ông nghĩ tôi sẽ im lặng và ngoan ngoãn trong buổi điều trần vớ vẩn đó à?”

Hanzawa bật lại rồi dốc cốc bia trong tay. Đó là một quán nhậu nằm trong khu buôn bán dưới lòng đất ở ga Umeda.

Theo lời kể của Tomari, những lời tranh cãi trong buổi điều trần liên quan đến sự cố tín dụng của công ty thép Nishi Osaka giờ đây đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi tại phòng ban.

Rồi kệ chứ liên quan gì đến gã?

“Nghe nói tên Sadaoka điên tiết dữ lắm. Tên đó muốn hạ bệ ông lâu rồi. Mặc dù tôi đã nhắc trước, nhưng xem ra ông cũng chẳng giữ ý giữ tứ gì cả. Giờ phiền phức nhất là tay Thứ trưởng Ogiso ở bộ phận Nhân sự. Tay đó thù dai lắm.”

“Thì làm sao nào?”

Hanzawa tỏ thái độ chống đối.

“Ngay từ đầu còn chẳng thèm tra hỏi Kawahara trong khi hắn là cấp dưới thân cận với mình, vậy mà lại gọi tôi lên đó, bọn họ mới là những kẻ không biết điều ấy. Mà nhân đây nói luôn, đám người ấy đã mặc định trong đầu rằng chi nhánh là bên có lỗi và điều họ mong muốn là tôi xin lỗi.”

“Thôi, đừng nóng. Vốn dĩ đó là bản chất của bộ phận Tín dụng mà, ông biết quá rõ rồi còn gì. Nhưng còn Thứ trưởng Ogiso, nghe nói hắn ta đang cố tìm ra tất cả điểm yếu của ông đấy. Hắn đã đề xuất thiết lập tổ kiểm tra bất thường ở chi nhánh Osaka Nishi với bộ phận Tín dụng.”

“Cái gì?”

Tổ kiểm tra bất thường có nghĩa là bộ phận Tín dụng trên hội sở sẽ cử nhân viên xuống chi nhánh để tra xét các chứng từ cho vay. Thời hạn là ba ngày. Mỗi ngày, sau khi kiểm tra tính hợp lý trong quy trình thẩm định hồ sơ và quyết định cho vay tại chi nhánh, một cuộc họp kiểm điểm rút kinh nghiệm sẽ được mở ra để những nhân viên được phái cử đưa ra lời phê bình cho các nhân viên ngân hàng tại chi nhánh suy ngẫm lại.

Quy mô của tổ kiểm tra khoảng chừng năm người. Người giữ vai trò tổ trưởng có cấp bậc tương đương với phó giám đốc ở chi nhánh, bốn nhân viên còn lại ở bậc trưởng phòng. Tuy nhiên, trong hầu hết các trường hợp, tất thảy thành viên trong tổ kiểm tra đều là những nhân viên đã kết thúc công việc tại chi nhánh và sắp sửa bị chuyển công tác sang nơi khác.

Tất cả họ đều có ít nhất một vết nhơ trong quá khứ. Tổ trưởng có cấp bậc ngang hàng với phó giám đốc chi nhánh thật ra là bại binh đã gục ngã trên con đường giành chiếc ghế giám đốc chi nhánh. Thậm chí, năng lực của bốn tổ viên còn lại cũng chỉ tầm thường, quá lắm chỉ chạm tới chức trưởng phòng Tín dụng là cùng. Dù nắm rõ nghiệp vụ thực tế, song, họ chẳng khác một đoàn tạp kỹ là bao, vậy nên khó có thể đánh giá họ là những nhân viên tốp đầu.

Nếu họ muốn vạch lá tìm sâu, moi ra bằng được lỗi sai trong các quyết định cho vay của chi nhánh thì có trời mới cản được. Nhìn từ phía Hanzawa, gã vốn tự hào rằng bản thân mình chẳng làm gì đáng xấu hổ và gã tin mình đang làm tròn trách nhiệm của Trưởng phòng Tín dụng, nên “có giỏi thì tới đây” thôi, nhưng thứ ngán nhất là quá trình chuẩn bị vô cùng

phiền phức. Ngân hàng phải trải qua nhiều cuộc thanh tra khác nhau, tuy nhiên, việc chuẩn bị trước đó luôn ngốn nhiều thời gian và công sức hơn việc ứng phó với đoàn thanh tra. Và đón tiếp tổ kiểm tra bất thường cũng không phải ngoại lệ.

Trước ngày thanh tra, ai nấy đều bắt tay vào việc chuẩn bị đối sách với tâm thế tăng ca tới khuya. Quá trình này còn bao gồm cả việc che giấu những tài liệu bất lợi tuyệt nhiên không thể cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính nhìn thấy. Những tài liệu nguy hiểm ấy sẽ được nhét vào thùng giấy và đem giấu ở nơi ngoài ngân hàng, như nhà riêng của Tưởng phòng Tín dụng chẳng hạn. Người trong ngành gọi bước này là "sơ tán."

Ngân hàng là một nơi coi trọng hình ảnh, vì thế họ luôn cố gắng hết sức để nhận được đánh giá tốt nhất trong cuộc thanh tra. Tuy nhiên, nguyên nhân sâu xa của quá trình chuẩn bị đối sách vất vả này chính là vì có đủ thứ vấn đề trong các hồ sơ cho vay thường ngày. Chẳng có công việc nào chỉ toàn màu hồng, vì thế, trò chơi cút bắt giữa một bên ém nhẹm bằng chứng hòng che giấu thực trạng tín dụng và bên còn lại là các cuộc thanh tra cứ thế diễn ra mãi.

"Mà tại sao bộ phận Nhân sự lại yêu cầu bộ phận Tín dụng lập tổ kiểm tra."

Tomari trả lời bằng một giọng điệu khoa trương.

"Theo kết quả thu nhận được từ buổi điều trần, chúng tôi quan ngại rằng vấn đề nằm ở năng lực cho vay của chi nhánh Osaka Nishi. Vì lý do đó, chúng tôi nghĩ bộ phận Tín dụng của quý vị cần đích thân xuống chi nhánh để điều tra làm rõ… Đại khái bộ phận Nhân sự đã trang trọng gửi một lá thư đến bộ phận Tín dụng. Ai mà biết câu chuyện đằng sau ra sao.

Trái ngược với giọng nói tỏ vẻ ngây ngô, Tomari đang nhìn Hanzawa bằng gương mặt nghiêm túc.

“Nói nôm na là “hãy đến và tìm ra bất cứ điểm yếu nào của tên đó cho tôi!. Hắn là Ogiso vẫn còn để bụng chuyện bị ông làm cho bẽ mặt trong buổi điều trần dạo trước.

“Nếu không ưa thì có thể nói thẳng trước mặt tôi mà. Đúng là bọn chết nhát.

Hanzawa phun ra một cách bực dọc, nhưng làm thế cũng chẳng ích gì.

“Đó mới là phong cách của bọn họ. Họ đang muốn lợi dụng danh nghĩa của tổ chức để hạ bệ ông. Nói cho mà biết, đám người đó toàn là những kẻ cặn bã. Để đạt được mục đích của mình, họ sẽ không từ thủ đoạn nào đâu?

“Tomari, ông có thể giúp tôi theo sát tình hình thêm một chút được không?”

“Tào lao.”

Tomari trợn mắt.

“Một chút là thế nào? Tôi đang trầy trật theo sát diễn biến thì có. Chẳng cần ông nhờ, chuyện đương nhiên quá rồi còn gì. Mà này, cái vấn đề mấu chốt là thu hồi nợ thì tới đâu rồi? Cho dù ông đánh tan bè lũ của Ogiso hay Sadaoka đi chăng nữa thì họ cũng chỉ là đám tép riu thôi, chừng nào tổn thất 500 triệu yên vẫn còn ở đó thì chỗ đứng của ông mong manh vô cùng. Ông có hiểu không đấy?”

Sau khi la cà quán xá, bây giờ cả hai đang ngồi chè chén ở quán nhậu thứ hai. Cả Tomari và Hanzawa đều có tửu lượng tốt. Thậm chí, Tomari còn viết hẳn “nhậu” vào mục “năng khiếu” trong lý lịch cá nhân của mình.

Chủ đề nói chuyện sau đó chuyển từ nợ xấu sang tin tức của những người vào ngân hàng cùng kỳ với cả hai.

Buổi nhậu lần trước có cả Karita và Kondo tham gia. Tuy nhiên, ngày hôm nay đôi bạn không dám rủ rê họ là vì Tomari nói rằng mình có chuyện cần nói và không tiện để họ nghe thấy.

“Đã có nhân vật bứt phá trong cuộc đua đến bậc thứ trưởng rồi đấy. Là Kadowaki ở bộ phận Vận hành.”

“MBA[26]?”

“Đại học Tokyo, UCLA[27].”

Vẻ chán ghét thoáng hiện trên gương mặt Tomari. Không chỉ riêng ngân hàng Tokyo Chuo, các siêu ngân hàng ở mọi nơi đều có chế độ tạo điều kiện cho nhân viên đi du học. Vượt qua quá trình tuyển chọn gắt gao trong ngân hàng để được tham gia khóa học MBA chừng hai hoặc ba năm ở nước ngoài là bước đi đầu tiên trên nấc thang danh vọng. Sau khi đạt được tấm bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh, con đường dành cho nhân viên được chọn này đã được định sẵn. Nếu là du học tại Mỹ, họ sẽ được “phụng sự” ở trụ sở ngân hàng đặt tại đó trong khoảng từ ba đến năm năm trước khi về nước.

Tomari đã thất bại trước khe cửa hẹp dẫn đến nấc thang danh vọng. Phần lớn những nhân viên phụ trách mảng cung cấp tài chính dự án mà Tomari hằng ao ước là những người có bằng MBA. Dù đã rất phấn đấu để đặt chân vào ngân hàng, nhưng Tomari không thể có được công việc mình mong muốn chắc chắn là vì anh đã rớt kỳ thi then chốt này.

“Nhớ không lầm thì ông già nhà Kadowaki là thành viên hội đồng quản trị của ngân hàng Hakusui. Đúng là con quan thì lại làm quan.”

Nếu ai có ý định leo lên hàng ngũ ban lãnh đạo, nhất thiết phải thỏa mãn ba điều kiện sau: Tốt nghiệp đại học hàng đầu, quan hệ máu mủ, bằng MBA. Và Kadowaki đang hội đủ tất cả điều kiện.

Nhân đây nói thêm, để có thể giành chiến thắng cao quý nhất trong cuộc đua giữa các lãnh đạo cấp cao, tức là chiếc ghế chủ tịch, cần phải vượt qua nhiều điều kiện khắt khe khác, ví dụ nhất thiết phải là người đứng đầu có thể thống lĩnh các mối quan hệ phức tạp trong ngân hàng. Tuy nhiên, trong

thực tế, tại ngân hàng Sangyo Chuo, tiền thân của ngân hàng Tokyo Chuo, “mặt mũi” cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng.

Vẻ bề ngoài lịch lãm cùng mái tóc hoa râm phảng phất phong thái của “một quý ông Sangyo Chuo”. Những ứng cử viên cho vị trí chủ tịch từ đời này sang đời khác đều ngang ngửa nhau về mặt lý lịch và kinh nghiệm, tuy nhiên, nếu xét đến tiêu chí ngoại hình, số lượng ứng viên bị siết lại một cách bất ngờ. Thế nhưng, nhân vật đầu tiên được xem là tiền lệ đi ngược lại với truyền thống này là Takahashi Tasuke, người được bổ nhiệm vào vị trí chủ tịch sau khi ngân hàng Tokyo Daiichi và ngân hàng Sangyo Chuo sáp nhập với nhau thành ngân hàng Tokyo Chuo hiện nay. Takahashi có một vẻ bề ngoài nhìn kiểu gì cũng thấy xấu xí, đến mức ai cũng nói rằng người như ông chẳng đời nào ngồi được vào chiếc ghế chủ tịch của cả ngân hàng Tokyo Daiichi lẫn Sangyo Chuo.

Thật ra, sau đó người ta mới biết được một chuyện. Thời bấy giờ, ngân hàng Sangyo Chuo đã nhắm đến nhân vật tên là Kishimoto Shinji cho vị trí chủ tịch kế nhiệm, thế nhưng, nghiệt ngã thay, nhân vật Kishimoto này lại có cái đầu hói cùng cặp kính gọng màu đen khiến ngoại hình ống trống hệt như một con rùa biển. Với vẻ bề ngoài chẳng thể gọi là ưa nhìn như thế, bổ nhiệm ông vào vị trí chủ tịch là một việc bất khả thi. Sau khi khổ sở hết mức với vấn đề đó, tập thể của ngân hàng Sangyo Chuo đành nhượng bộ và chấp nhận đưa Takahashi, một người đàn ông có vẻ ngoài khó coi, vào chức chủ tịch đầu tiên của ngân hàng sau khi hợp nhất. Lý do cho quyết định đó là vì họ muốn tạo ra tiền lệ rằng người xấu trai cũng có thể trở thành chủ tịch ngân hàng, chỉ có cách đó, thiên hạ mới dễ bề chiếu cố cho sự xuất hiện tiếp theo của Kishimoto. Vị chủ tịch đời sau của Kishimoto, tức Chủ tịch ngân hàng Tokyo Chuo hiện tại là Itsuki Takamitsu, xuất thân từ ngân hàng Sangyo Chuo trước kia, ông có ngoại hình ưa nhìn, giữ chức Chủ tịch Hiệp hội Ngân hàng Nhật Bản, giỏi xoay xở và vượt qua tình thế ngặt nghèo đòi

hỏi phải xử lý khối nợ xấu một cách thần kỳ. Chuyện thật mà nghe cứ như đùa.

“Ai cũng biết Kadowaki là người toan tính, nham hiểm như thế nào rồi, khổ nỗi trời phú cho cái nhan sắc xấu ma chê quỷ hờn. Nhưng mà dù sao cũng có tiền lệ rồi, chiếc ghế chủ tịch không phải là giấc mơ quá xa vời đối với hắn.

Hanzawa bật cười trước lời lẽ khó nghe của Tomari, nhưng gã cũng đồng tình với anh.

“Mặt khác, sắp sửa có danh sách chính thức những người bị chuyển công tác rồi đấy.”

Nếu là chuyển công tác sang các công ty có liên hệ với ngân hàng ở tuổi ba mươi, con đường trở về ngân hàng tương đối rộng mở vì vẫn còn thuộc trong biên chế. Tuy nhiên, ở tuổi bốn mươi, chuyển công tác đồng nghĩa với tấm vé một chiều rời khỏi biên chế ngân hàng và không còn đường quay trở lại.

Gương mặt của Tomari chợt trở nên u ám, đoạn anh nói.

“Không biết Kondo có qua được đợt này không.”

“Này này.”

Mặt dù tỏ thái độ trách móc, nhưng thật lòng Hanzawa cũng lo giống như vậy, và Tomari thừa hiểu chuyện đó.

“Kondo, Karita, tôi và ông nữa, tới tuổi này rồi thì sớm muộn gì phải chứng kiến bước ngoặt của cuộc đời thôi, có gì lạ đâu.”

Quả thật đúng như lời Tomari nói.

“Đống nợ xấu của ông cũng y như trò tung đồng xu vậy. Mặt sấp thì nhận tấm vé một chiều và bị đá khỏi ngân hàng, ngửa thì được ở lại tiền tuyến, tiếp tục cuộc đua.”

Dù chuyện Tomari nói ra chẳng dễ chịu gì nhưng nó là sự thật không thể chối cãi.

“Anh Tomari có nói gì không anh?”

Khuya ngày hôm đó, khi Hanzawa về nhà, Hana vẫn còn thức và chờ gã. Ấy là bởi gã đã nói trước rằng mình đi gặp Tomari. Bởi vì Hana là Hana nên cố nàng cũng rất quan tâm đến vụ án lần này.

“Hình như thằng cha Ogiso ở bộ phận Nhân sự vẫn còn để bụng chuyện xảy ra trong buổi điều trần dạo trước, nên hắn đề xuất thiết lập tổ kiểm tra. Kỳ này anh mà không thu hồi được nợ thì xác định là bị chuyển công tác.

Vừa nghe thấy cụm từ “chuyển công tác”, mặt Hana tái đi vì tức giận.

“Sao anh Tomari không giúp anh gì hết vậy?”

“Thằng đó đang giúp anh đấy chứ. Nó tuồn cho anh quá trời thông tin rồi còn gì.”

Cảm thấy sốt ruột vì bị Hana nhìn chằm chằm, Hanzawa bèn thử đánh trống lảng: “pha cho anh cốc trà với”. Nhưng Hana không hề nhúc nhích. Nhân tiện thông tin thêm, Hanzawa mang nhóm máu A, còn Hana là B.

“Chuyển công tác rồi còn có thể quay lại ngân hàng không?”

“Ờ, chắc là không.”

“Nhưng mà anh Kakizawa quay lại được còn gì.”

Kakizawa là một người đàn ông ưu tú trước đây Hanzawa từng có cơ hội làm việc chung. Từ bộ phận Kinh doanh Chứng khoán, anh chuyển đến làm ở công ty con chuyên về chứng khoán mới được thành lập, hai năm sau đó, anh trở về ngân hàng và được thăng chức.

“Quyết định chuyển công tác của thằng đó vẫn còn ràng buộc với ngân hàng. Lần này không giống như thể đâu.”

“Vậy tiền lương thì tính sao đây? Chuyển công tác chẳng phải là sẽ không còn được tăng lương nữa sao? Ngoài khoản vay mua nhà, tiền học phí của Takahiro sau này cũng tốn kém lắm. Ông bà hai bên không biết sẽ khỏe mạnh tới chừng nào, sẽ có lúc mình phải chăm nom họ đấy. Như vậy có ổn không anh?”

“Chứ bây giờ em muốn anh phải làm gì?”

Hanzawa gắt gỏng.

“Đụng đến chuyện gì cũng tốn tiền, anh biết chứ. Đúng là một khi đã chuyển công tác rồi thì tiền lương chỉ có giảm chứ không có tăng, nhưng bây giờ em lo tới chuyện đó cũng có làm được gì đâu. Đối với anh, việc quan trọng nhất bây giờ là phải thu hồi nợ. Còn chuyện ‘nếu thất bại thì sẽ ra sao?’ thì chờ tới khi anh thất bại rồi tính tiếp.

“Anh thì dễ rồi. Nhưng cuộc sống của tụi em ra sao đều phụ thuộc vào kết quả ấy, làm sao em có thể không lo lắng được chứ? Em nói đúng rồi còn gì. Đây là chuyện hệ trọng đấy.”

“Đúng rồi, đây là chuyện hệ trọng.”

Hanzawa bực mình kêu lên.

“Nếu vậy thì ít ra em cũng nên cầu nguyện để công việc của anh diễn ra suôn sẻ đi chứ. Còn không thì em thành đạt thay anh đi để cả nhà được nhờ.”

“Vì anh nên em mới chuyển đến đây làm đấy. Phía công ty cũng rất vất vả để tạo điều kiện cho em, anh đừng có mà nói cái kiểu đấy. Anh muốn uống trà thì tự đi mà pha.”

Nói xong Hana nhanh chân đi vào phòng ngủ nơi Takahiro đang say giấc.

6

“Chuyện này hơi gấp gáp chút, nhưng bắt đầu từ thứ Tư tuần sau, tổ kiểm tra ở hội sở sẽ xuống đây làm việc. Cậu mau chuẩn bị đi.”

Tuần tiếp theo sau cuộc gặp mặt với Tomari, Hanzawa nhận được thông báo từ Ejima. Sở dĩ hắn mang theo biểu cảm khó đăm đăm là vì kết quả của đợt kiểm tra này sẽ tác động trực tiếp đến đánh giá năng lực của hắn trên cương vị người quản lý.

“Nghe này, ngay cả khi không làm gì, chi nhánh của chúng ta cũng đang bị hội sở để mắt đến vì vụ của công ty thép Nishi Osaka. Nếu vì chuyện này mà chúng ta bị chấm điểm kém thì đừng trách tôi không báo trước. Ngay cả cậu cũng không yên ổn đâu. Lần này nhất định phải lấy được đánh giá tốt cho tôi. Từ giờ đến năm ngày sắp tới phải làm hết sức mình đấy.

Mục tiêu của đợt kiểm tra lần này chính là Hanzawa chứ không phải ai khác. Vốn đã biết rõ âm mưu hèn hạ phía sau, vậy nên trong mắt của Hanzawa, điệu bộ hốt hoảng của người qua đường như Ejima trông nực cười hơn cả.

Ejima ra lệnh với hai mắt long sòng sọc.

“Là Trưởng phòng Tín dụng, cậu mà không làm ăn đàng hoàng thì chúng tôi khó xử lắm. Làm ơn làm phước. Sau này, lỡ đầu cậu lại bôi tro trát trấu lên mặt giám đốc chi nhánh và tôi nữa thì không biết lúc đó cậu có chịu nhìn nhận trách nhiệm của mình hay không đây.”

Mặc dù Hanzawa thầm nghĩ bây giờ không phải là lúc rao giảng về chuyện trách nhiệm này nọ, nhưng tranh cãi với một người thiên về vũ lực

còn đầu óc thì rỗng tuếch như Ejima cũng chẳng thu được lợi lộc gì nên gã quyết định im lặng.

Đối với hồ sơ vay của các doanh nghiệp vừa và nhỏ, hầu hết các ngân hàng đều giống nhau, ngay cả ngân hàng Tokyo Chuo cũng chẳng chú trọng đến quá nhiều chi tiết như người ta lầm tưởng.

Chỉ cần đưa ra phương hướng kinh doanh đúng đắn, khoản vay hợp lý và tài sản đảm bảo tương xứng, như vậy là đủ.

Để có thể cụ thể hóa những chuyện hiển nhiên đó thành những nguyên tắc căn bản, Cơ quan Dịch vụ Tài chính phải soạn đủ loại văn bản hướng dẫn cho ngành ngân hàng, sau đó mỗi ngân hàng lại đề ra quy định riêng của mình và việc thiết lập các loại chứng từ trở thành nghĩa vụ bắt buộc.

Từng bước có được thực hiện đúng theo quy trình hay không chính là điểm mà tổ kiểm tra xét đến. Mặc dù Hanzawa cảm thấy tự tin, nhưng chi nhánh Osaka Nishi hiện tại đang ôm đồm gần cả ngàn khách hàng vay vốn, và soát lại hồ sơ vay của tất cả các công ty là việc bất khả thi.

Năm ngày chuẩn bị trôi qua trong nháy mắt. Tổ kiểm tra gồm năm thành viên được bộ phận Tín dụng tại hội sở Tokyo phái cử xuất hiện ở chi nhánh Osaka Nishi vào ngày thanh tra, trước 9 giờ sáng.

Tổ kiểm tra gồm những nhân viên dày dạn kinh nghiệm ở cấp bậc phó giám đốc chi nhánh và trưởng phòng Tín dụng, độ tuổi trung bình là khoảng năm mươi. Ngoài năm người đó ra, Hanzawa tìm thấy một khuôn mặt khác mà mình biết, gã chau mày.

Đó là Ogiso, thứ trưởng của bộ phận Nhân sự.

“Trời đất, thứ trưởng cũng có mặt ở đây sao? Vất vả cho cậu quá.”

Asano cũng nhận ra và lên tiếng. “Ôi có gì đâu ạ” - Ogiso vừa đáp lại vừa giơ bàn tay phải lên như một chính khách, đồng thời khóa chặt Hanzawa vào một góc trong tầm mắt của mình. Ngoại trừ nhân viên giữ vai

trò tổ trưởng ra, tất cả các thành viên của tổ kiểm tra đều di chuyển lên phòng họp. Asano vui vẻ dẫn Kano Shinji, người dẫn đầu tổ kiểm tra lần này, và Ogiso vào phòng giám đốc rồi sập cửa lại.

Bọn họ trao đổi với nhau những gì, Hanzawa chẳng thể nào biết được. Tuy nhiên, gã có thể chắc chắn một điều, rằng chương mở đầu của câu chuyện có kết cục chẳng mấy tốt đẹp dành cho mình đã chính thức bắt đầu.

Chẳng mấy chốc, tổ kiểm tra đã đưa ra danh sách hồ sơ cần xem xét trong ngày hôm đó.

Bởi vì nhân lực và thời gian có hạn, việc thanh tra chỉ tiến hành với một số hồ sơ bất kỳ chứ không phải toàn bộ. Rõ ràng là phải tuân thủ nguyên tắc chọn lọc ngẫu nhiên, thế nhưng khi vừa nhìn vào nội dung yêu cầu, Hanzawa nhận ra danh sách ấy chủ yếu tập trung vào những công ty đang có kết quả kinh doanh yếu kém. Đây là hành động có chủ đích.

Đối tượng kiểm tra trong ngày đầu tiên tổng cộng là một trăm công ty. Hanzawa đọc tên từng công ty trong khi các nhân viên phụ trách mang các hồ sơ liên quan bỏ vào thùng giấy, sau đó chất tất cả lên xe đẩy. Thời điểm lúc này là hơn 9 giờ sáng. Công tác kiểm tra của nhóm nhân viên phái cử được tiến hành đến tận 4 giờ chiều. Bước tiếp theo sau đó là mở ra một “cuộc họp kiểm điểm”.

Thi thoảng cũng có những màn tranh luận nảy lửa diễn ra trong cuộc họp kiểm điểm, tuy nhiên, trong hầu hết các trường hợp, những thành viên trong tổ kiểm tra cậy mình ở cấp bậc cao hơn để chỉ trích, chì chiết đám nhân viên trẻ tuổi tại chi nhánh là cảnh thường thấy hơn cả. Đặc biệt dạo gần đây, các nhân viên bị giao phó việc lập chứng từ cho vay ở chi nhánh có xu hướng trẻ hơn ngày xưa, ngoài ra, do liên tục phải xoay xở trong cảnh nhân lực ít ỏi nên họ cũng dễ mắc lỗi hơn. Chi nhánh Osaka Nishi cũng không phải ngoại lệ. Nếu vịn vào lý lẽ rằng trưởng phòng Tín dụng phải chịu trách nhiệm cuối cùng cho những lỗi lầm của cấp dưới, thì Hanzawa

đang ở tình thế vô cùng khó khăn. Có lẽ mục đích thật sự của Ogiso khi đến chi nhánh ngày hôm nay là được tận mắt chứng kiến cảnh tượng cả phòng Tín dụng do Hanzawa dẫn dắt phải tắm trong cơn mưa chỉ trích tại cuộc họp kiểm điểm này. Mặt khác, gã không biết có lý do sâu xa nào phía sau hay không, nhưng chỉ vì ý định đó mà mới sáng bảnh mắt đã vội chạy đến đây cho thấy sự cố chấp trong lòng của Ogiso lớn đến nhường nào.

“Sắp tới lúc giá trị thật của cậu bị đặt dấu chấm hỏi rồi đây.”

Khoảng 30 phút sau khi bước ra khỏi phòng giám đốc chi nhánh, Ogiso tiến lại chỗ Hanzawa.

“Vụ liên quan đến công ty thép Nishi Osaka cậu hùng biện nghe hay đấy, nhưng tài cán của cậu cũng chỉ được thế là cùng thôi, Trưởng phòng Hanzawa.”

Trong lúc Ogiso nói, đường chân tóc bên dưới mái tóc mỏng được rẽ ngôi bảy ba của hắn đỏ ửng lên vì phấn khích.

“Nghe nói đích thân bộ phận Nhân sự đề xuất thiết lập tổ kiểm tra lần này thì phải. Xem ra bên đó đang lo lắng cho chi nhánh của chúng tôi lắm nhỉ.”

“Cậu đúng là gã lắm lời.”

Ogiso khuất dạng sau cánh cửa phòng họp trên tầng ba, nơi tổ kiểm tra đang đóng quân.

Buổi họp kiểm điểm diễn ra từ 4 giờ rưỡi chiều cùng ngày.

Tổ kiểm tra năm người đang yên vị sau dãy bàn họp hình chữ U, trong khi đó, Hanzawa và các nhân viên tín dụng của gã sắp thành một hàng ở phía đối diện. Asano, Ejima và Ogiso chễm chệ ngồi ở hàng ghế trung tâm hệt như một ban trọng tài ba người.

Thành viên của tổ kiểm tra sẽ lần lượt phát biểu, chất vấn trực tiếp từng nhân viên phụ trách các công ty nằm trong danh sách thanh tra ngày hôm

nay.

Hanzawa khá lo lắng vì phần lớn các công ty bị nhắm đến đều đang làm ăn thua lỗ, thế nhưng, khoảng thời gian đầu trôi qua một cách thuận lợi. Tình hình bắt đầu trở nên bất ổn khi thành viên thứ hai trong tổ kiểm tra có tên là Haida lên tiếng.

Đó là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, trông có vẻ là người sở hữu một cái tôi lớn bên trong.

“Công ty Hayashimoto Kogyo, ai phụ trách?”

Haida cất giọng gắt gỏng ngay khi thành viên đầu tiên nhường lại trách nhiệm chủ trì cho hắn, tất cả mọi người lập tức cảm nhận được sự biến động kỳ lạ trong bầu không khí phòng họp. Dù viên thanh tra chỉ mới bộc lộ một chút tính cách của mình, nhưng sức nóng của phiên chất vất bỗng nhiên tăng vọt. Vốn đã chinh chiến ở lĩnh vực tín dụng trong một thời gian dài, Hanzawa trải qua không biết bao nhiêu cuộc kiểm tra bất thường, nhưng thứ luôn thường trực trong suy nghĩ của gã là mức độ hòa hợp giữa gã và người giữ vai trò thanh tra.

Luôn luôn có những tên khó ưa tồn tại.

Haida chắc chắn cũng là một trong số đó. “Là tôi.”

Người giơ tay là một nhân viên vẫn còn non kinh nghiệm - Nakanishi. Hanzawa có thể dự đoán được diễn biến tiếp theo dựa vào thái độ rụt rè của chàng trai trẻ, gã thầm nhăn mặt.

“Cậu kia, công ty này là sao?”

Chẳng có cách nào tìm được đáp án cho một câu hỏi mơ hồ như thế. Có lẽ Haida đang mong chờ câu trả lời gì đó, nhưng câu hỏi của hắn thiếu tính cụ thể. Y như rằng, sau khi bối rối trước câu hỏi, lời tuôn ra từ miệng Nakanishi là: “À ở, công ty đó là một đại lý buôn sắt thép lâu đời nằm trong địa bàn của chi nhánh…”

“Tôi đâu có hỏi chuyện đó!”

Haida xẵng giọng cắt ngang. Cặp mắt ranh mãnh hướng ánh nhìn sục sôi giận dữ về phía Nakanishi. Cố tình đưa ra một câu hỏi mập mờ rồi nổi cơn thịnh nộ khi câu trả lời không đúng như ý mình muốn. Nếu đây là hành động không có chủ đích thì người đàn ông này chỉ đơn thuần là một kẻ ngớ ngẩn, nhưng dù sao đi nữa, với tính cách của Hanzawa, không thể thốt lên lời phàn nàn đại loại như “hỏi tào lao” khiến gã thấy khổ sở biết bao.

“Đây là một công ty thua lỗ cần phải chú ý, đúng không?”

“Hả?”

“Hả cái gì, cậu kia. Thật chẳng ra làm sao!”

Hai má của Haida run lên. Ánh mắt ấy giờ đây chuyển hướng sang Hanzawa.

“Chỉ thị của trưởng phòng dành cho công ty này như thế nào?”

Rõ ràng là có ghi chú rành rành trong hồ sơ, nhưng Haida vẫn hạch sách hệt như những lão nghị sĩ xấu tính cố tình chất vấn thống đốc về lời hứa với người dân khi tranh cử.

“Giữ nguyên hiện trạng” - Hanzawa trả lời.

“Thật nực cười!”

Sắc màu đỏ thẫm xuất hiện trên khuôn mặt trắng nhợt của Haida. Trong khoảnh khắc câm lặng, tưởng chừng điện áp trong người Haida tăng vọt lên để sẵn sàng trách mắng toàn bộ tập thể nhân viên trong phòng Tín dụng.

“Rốt cuộc thì triển vọng kinh doanh của công ty này ra làm sao hả nhân viên phụ trách?”

“Hả? Triển vọng…”

Đầu óc Nakanishi chỉ còn một màu trắng xóa. Hanzawa bèn trả lời thay.

“Bên đó đang tiến hành cắt giảm nhân sự, khoản chi trợ cấp thôi việc tăng cao nên kỳ trước ghi nhận kết quả lỗ. Tuy nhiên, kỳ này công ty đang trên đà phát triển thuận lợi.”

“Đó là kết luận từ đời thuở nào rồi? Cậu căn cứ vào đâu mà phán như vậy?”

Haida bắt bẻ rồi nói tiếp.

“Các cậu còn chẳng có bảng cân đối thử nữa là.”

Nakanishi ngẩng mặt lên như muốn nói gì đó, nhưng miệng cậu vẫn ngậm chặt. Phải rồi, không nên phát ngôn gì thì hơn. Cho dù có nói gì với tay này thì cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.

“Chẳng phải là bảng cân đối thử đã được kẹp trong hồ sơ rồi sao?” - Hanzawa lên tiếng thay.

“Không có.”

Trước câu trả lời như một gáo nước lạnh, Hanzawa chỉ còn cách xin lỗi.

“Tuy nhiên, vị giám đốc bên đó và tôi vẫn thường xuyên gặp nhau, lần nào tôi cũng hỏi thăm tình hình công ty hết.”

Câu trả lời của Hanzawa lập tức bị Haida bật lại. “Vậy sao không có ghi chú gì cả?”

“Quả thật là tôi không để lại ghi chú ở dạng văn bản…”

Hanzawa nhận định tình hình thua lỗ tại công ty Hayashimoto Kogyo chưa tới mức nghiêm trọng, chính vì thế gã mới giao cho Nakanishi phụ trách. Với những khách hàng thật sự cần lưu ý đặc biệt, gã vẫn luôn theo dõi sát sao. Vì phải luôn xoay xở giải quyết các tác vụ bằng nguồn nhân lực có hạn, đảm bảo tất cả mọi thứ được thực hiện một cách hoàn hảo là việc bất khả thi. Cần linh động điều tiết công việc trên cơ sở nắm chắc những điểm trọng yếu, bằng không thì cả phòng Tín dụng sẽ bị quá tải và chẳng thể làm việc gì ra hồn.

Tuy nhiên, trước mặt Hanzawa lúc này không phải là người có thể chấp nhận được lý lẽ đó.

“Cậu làm trưởng phòng kiểu gì vậy?”

Haida chán ghét phun ra. “Tóm lại ông muốn nói cái gì?” - Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng Hanzawa không phản bác lại. Lúc đó gã thoáng nhìn thấy Ogiso đang thích thú theo dõi cuộc đối thoại với một nụ cười mỉm trên mặt. Chắc chắn lúc này hắn ta đang cảm thấy hả hê lắm.

Kể từ phiên chất vấn của Haida trở đi, phòng Tín dụng của Hanzawa tiếp tục chịu đựng sự công kích một chiều từ phía các thành viên trong tổ kiểm tra. Tất cả những chỉ trích của tổ kiểm tra đều là cố tình bởi lông tìm vết, nhưng vì chúng không hề sai nên gã chẳng có cách nào phản biện. Sau khi soi mói các điểm khác biệt giữa lý tưởng và hiện thực, tổ kiểm tra quy kết chúng là lỗi của Hanzawa và Kakiuchi vì đã không đào tạo, hướng dẫn cấp dưới đến nơi đến chốn, thậm chí còn khẳng định rằng lâu lắm rồi họ mới gặp phải một chi nhánh tệ hại thế này. Cuộc họp kiểm điểm dài hai tiếng đồng hồ không khác gì địa ngục trần gian.

Kết thúc ngày thanh tra đầu tiên. Sau khi tổ kiểm tra năm người rời đi trong hân hoan vì đã đạt được mục đích hành cả phòng Tín dụng ra bã, Hanzawa bị Asano gọi đến mắng một trận.

“Cậu chuẩn bị cái kiểu gì vậy?”

Cánh cửa phòng vẫn mở toang sau lưng Asano, Ogiso vừa nhếch mép cười khẩy vừa hút thuốc trong lúc quan sát từ xa.

“Mặc dù việc chuẩn bị đã được tiến hành nghiêm túc, nhưng thú thật tôi vẫn chưa thể xử lý đến những hồ sơ bị phê bình trong ngày hôm nay.”

“Cậu tưởng một lời giải thích rằng chưa thể xử lý đến là xong hả?”

Asano điên tiết đến mức nói văng cả nước bọt. Trong 30 phút tiếp theo, trước ánh mắt của mọi người, bao gồm cả các nhân viên bên phòng nghiệp

vụ vừa đi thị sát về chứ không chỉ riêng phòng Tín dụng, Hanzawa phải chịu đựng những lời quát mắng đơn phương từ phía Asano mà không có lấy một cơ hội để phản biện.

“Trưởng phòng, em thắc mắc một chuyện.”

Kakiuchi nhỏ giọng bắt chuyện với gã sau khi Asano và Ogiso rời khỏi chi nhánh. Hắn là bọn họ đang có ý định đi uống mừng thành công ngày hôm nay. Mục tiêu công kích trong cuộc họp kiểm điểm ban nãy không chỉ có riêng Hanzawa mà Kakiuchi cũng chịu chung số phận. Nỗi ấm ức hiện trên mặt Kakiuchi, cậu nói tiếp: “Liên quan đến bảng cân đối thử của công ty Hayashimoto Kogyo a.”

“Chứng từ mà tay thanh tra bảo là không có ấy hả?”

“Có. Chắc chắn bảng cân đối thủ ấy đã từng tồn tại.” Lời Kakiuchi nói nằm ngoài dự đoán của Hanzawa.

“Ý cậu là sao?”

“Là thế này, khi cậu Nakanishi mang hồ sơ đến, em cam đoan nó vẫn được kẹp trong xấp giấy tờ hẳn hoi. Thật ra, mấy ngày trước, trong lúc anh đi vắng, em có thay anh xem xét tài liệu và đóng dấu, em nhớ rõ ràng mình đã từng xem qua nó rồi. Ê này, Nakanishi!”

Nghe Kakiuchi gọi tên, Nakanishi ngồi ở tít dãy cuối đứng lên và chạy lại.

“Bảng cân đối thử của công ty Hayashimoto Kogyo, cậu có lấy về mà đúng không?”

Nakanishi gật đầu trước câu hỏi của Kakiuchi. “Thật sao?”

“Dạ vâng. Rõ ràng em đã nhận được tài liệu đó, nhưng viên thanh tra bảo là không có trong hồ sơ nên em nghĩ có khi mình làm rơi mất ở chỗ nào rồi hay không.”

Ngay lúc này, Kakiuchi nói ra một câu khiến Hanzawa càng phải suy ngẫm hơn nữa.

“Không chỉ riêng gì công ty Hayashimoto Kogyo, hình như hồ sơ của các công ty khác cũng xảy ra tình trạng có một số chứng từ từng tồn tại nhưng lại không cánh mà bay.

Dù nói bằng giọng thì thầm, nhưng câu chuyện của Kakiuchi vẫn khiến các nhân viên khác trong phòng Tín dụng đứng dậy, mọi người tiến lại gần và quây quanh bàn của Hanzawa.

“Anh có cảm thấy chuyện này kỳ lạ không?”

Lời nói của Kakiuchi đang ám chỉ đến một nghi vấn chẳng ai ngờ.

7

Ngày hôm sau, tổ kiểm tra đến chi nhánh vào 8 giờ 40 phút sáng. Ogiso lại ló mặt ra y như ngày hôm qua, hắn vui vẻ khi nghe thấy câu chào của Asano rằng "hôm nay mong các vị chiếu cố, rồi tót vào phòng giám đốc chi nhánh.

Ngay sau đó, tổ kiểm tra chìa ra danh sách các hồ sơ cần thanh tra. Lập tức, các nhân viên nhét tất cả hồ sơ tín dụng của các công ty liên quan vào thùng, rồi đẩy tới phòng họp hệt như lần trước. Hôm nay, sau khi mang xe đẩy đến, nhân viên tạp vụ Komuro Kiyoshi cũng tiện tay giúp đỡ các nhân viên phòng Tín dụng vận chuyển hồ sơ.

Nhân viên tạp vụ là người chuyên giải quyết các công việc lặt vặt tại chi nhánh. Khi bước đến khu vực đặt cây ATM, hắn là mọi người thường hay bắt gặp một nhân viên ngân hàng đeo băng tay đứng đó làm nhiệm vụ hướng dẫn, họ chính là nhân viên tạp vụ của ngân hàng. Tại chi nhánh Osaka Nishi có bốn nhân viên tạp vụ, Komuro là một trong số đó. Anh là người chăm chỉ, cẩn thận và mọi người hay gọi anh là "Kiyo".

"Phiền anh Kiyo quá.

Khoác trên người bộ đồng phục, Komuro đáp lại bằng nụ cười ngại ngùng thường ngày. Làm giỏi hơn nói hay là tôn chỉ của Kiyo. Trong khi đó, các nhân viên ngân hàng không ít người làm điều ngược lại.

"Mong được ông chiếu cố."

Hanzawa nói với Kano, tổ trưởng tổ kiểm tra, nhưng hắn ngay lập tức đáp lại với thái độ thù địch.

“Cậu có nói gì thì chúng tôi cũng không nương tay đâu.”

Kano vẫn nhìn vào tờ báo buổi sáng đang trải ra trước mắt chứ không buồn liếc về phía Hanzawa. Các viên thanh tra khác cũng đang tranh thủ làm việc riêng trước giờ bắt đầu làm việc, nhưng chẳng có ai thèm để mắt đến Kiyo đang đi đi lại lại mấy bận để vận chuyển các thùng hồ sơ. Dường như đối với các viên thanh tra mang thân-phận-cao-quý, sự tồn tại của những nhân viên tạp vụ như anh chẳng khác gì không khí.

“Nghe nói hôm qua các anh ở lại trễ lắm hả?”

Một thành viên trong tổ kiểm tra bắt chuyện với Hanzawa. “Ừ, đại khái vậy.”

Gã trả lời với khuôn mặt thản nhiên. Trên thực tế, ngày hôm qua, sau khi hoàn thành tất cả công việc thì đã là 2 giờ sáng. Mọi người về nhà bằng taxi.

“Đừng có mơ vượt qua đợt kiểm tra này, chúng tôi không dễ dãi như vậy đâu.

Từ phía bên cạnh, Haida đã gườm mắt nhìn Hanzawa với tâm thế sẵn sàng gây sự. Chuyện đó không cần hắn nói Hanzawa cũng tự biết. “Cũng phải nhỉ” - Gã trả lời gọn lỏn rồi xuống tầng làm việc của phòng Tín dụng để chuẩn bị cho cuộc họp trao đổi thông tin buổi sáng. Bắt đầu ngày kiểm tra thứ hai.

Kết quả kiểm tra sẽ dựa trên thang điểm có năm bậc từ A đến E. Hanzawa đã nghe Ejima nói về kết quả đánh giá của ngày hôm qua, là D. Từ A đến C được xem là đậu, từ D trở đi là rớt, tuy nhiên, nếu ba ngày tới vẫn theo đà này thì chi nhánh sẽ bị tái kiểm tra và gán cho cái danh “có vấn đề”.

Nếu đúng như vậy, Ogiso sẽ đạt được ý đồ của mình. Hanzawa có thể nhìn thấy những bước đi tiếp theo của hắn rõ mồn một trước mắt. Hắn sẽ

viện vào lý lẽ rằng khoản nợ có nguy cơ mất vốn tại công ty thép Nishi Osaka là chuyện tất yếu sẽ xảy ra và đơn phương quy kết tất cả trách nhiệm cho Hanzawa.

Cuộc họp kiểm điểm ngày hôm nay diễn ra tại phòng họp lúc 4 giờ chiều giống y như ngày hôm qua.

Sau khi kinh qua cuộc họp trước, dường như tất cả các thành viên trong tổ kiểm tra đều quán triệt tư tưởng rằng "chi nhánh này có vấn đề", vì thế nên ngay từ lúc bắt đầu, họ đã đưa ra những chỉ trích gay gắt.

Người đang đứng chịu trận là một nhân viên trẻ tuổi của chi nhánh. Mặc dù đã hụt bước trên cầu thang dẫn đến danh vọng vì đủ thứ lý do như tính khí ẩm ương hoặc không có khả năng lãnh đạo, nhưng tất thảy thành viên của tổ kiểm tra đều là những người đã trụ được trong lĩnh vực tín dụng từ lâu. Xét trên bề dày kinh nghiệm, hầu hết các nhân viên trẻ mới vào ngân hàng trong khoảng năm năm đổ lại đều không phải đối thủ cân sức của họ.

Có không ít các tình huống Hanzawa cảm nhận được sự ác ý đằng sau.

Ví dụ, tổ kiểm tra đã vài lần quả quyết rằng "triển vọng phát triển quá mơ hổ", thế nhưng, rốt cuộc, triển vọng như thế nào mới được xem là tốt thì vẫn mãi là một bí ẩn trong khi họ cứ tùy tiện áp đặt ý kiến của mình.

Hanzawa chứng kiến mà cầm lòng không đặng. Nhiều phen gã giải thích rằng mình đã nhận được bảng cân đối thử hoặc dự báo lợi tức từ phía công ty đối tác và đang giám sát chặt chẽ, nhưng lần nào bên kia cũng gạt phăng bằng câu "tôi có thấy ghi chú gì đâu". Giả như có ghi chú thì họ cũng nhận xét là "trình độ quan sát còn non". Không cái này thì cũng là cái khác. Tóm lại, ý định của họ là vạch lá tìm sâu để rút ra kết luận sau cùng rằng "chi nhánh này vô vọng rồi". Đây rõ ràng là hành động có chủ đích.

Hôm nay, đến lượt phát biểu của người thứ ba, Haida mới ra mặt.

"Công ty thép Takaishi, ai phụ trách?"

Người giơ tay là Yokomizo. “Thật chẳng ra thể thống gì” - Sau khi nhìn chằm chằm bằng ánh mắt sắc lẹm, đột nhiên hắn giở giọng trách mắng ngay từ câu đầu tiên.

“Chỗ này năm ngoái kinh doanh thua lỗ. Tôi xem qua hồ sơ yêu cầu vay vốn cậu lập trước đây thì trong đó lại ghi năm nay sẽ lãi. Thật sự là có lãi sao?”

“Có chứ.”

Quả nhiên là một chàng trai nhiệt huyết nhưng còn hơi xốc nổi, Yokomizo trả lời với vẻ mặt bực mình. Dường như thái độ đó khiến Haida phật lòng, hắn thở mạnh bằng mũi. Đó là vẻ mặt quyết tâm “hành thằng nhãi này ra bã”. Y như rằng, làn đạn pháo chỉ trích nhắm vào Yokomizo bắt đầu khai hỏa.

“Tôi có thấy văn bản nào ghi thế đâu. Có phải cậu tự bịa ra không thế?” - Haida nói chắc nịch.

“Không hề. Tôi đã hỏi về dự báo lợi tức, đồng thời nghe phía bên đó giải trình về tiến độ cắt giảm biên chế. “Hổ.”

Haida nheo mắt nhìn người vừa mới mạnh miệng cãi lại mình. “Đâu? Mấy thứ cậu nói nằm ở đâu?” - Hắn đập hồ sơ xuống bàn và hỏi.

“Làm gì có thứ đấy ở đây!”

Mặt Yokomizo biến sắc.

“Không thể có chuyện đó. Vì số tiền vay của công ty đó khá lớn nên trưởng phòng đã dặn tôi phải đi lấy những chứng từ đó về.”

“Nói láo!”

Haida bác bỏ.

“Từ hôm qua tới giờ, nhân viên của cái chi nhánh này ai cũng nói như thế. Không xác thực đàng hoàng mà cứ chủ quan rằng mọi thứ vẫn ổn hoặc tự cho mình là đúng. Tất cả đều là võ đoán mà thôi.”

Vài người trong tổ kiểm tra cũng đồng tình, ánh mắt họ chuyển từ Yokomizo sang Hanzawa.

“Có gì bào chữa không Trưởng phòng Hanzawa? Như thế này chẳng phải là quá thiếu trách nhiệm rồi sao?”

“Về công ty thép Takaishi, chúng tôi đang theo sát tình hình kinh doanh, bao gồm cả tiến độ cắt giảm nhân sự. Chắc chắn chúng tôi có lưu lại ghi chú cho chuyện đó” - Hanzawa trả lời.

“Giám đốc chi nhánh, anh đã từng xem qua chưa?”

Bị Haida hỏi, Asano trả lời rằng: “Tôi không nhớ”, rồi trừng mắt nhìn Hanzawa.

“Không thể nào có chuyện đó” - Hanzawa quả quyết. “Vậy tại sao lại không có, hả trưởng phòng?”

Ejima hỏi một cách tức giận, nhưng Haida chặn họng hắn bằng lời nói tỏ vẻ khó chịu: “Thôi được rồi.”

“Khoan bàn tới các chứng từ cho vay, tôi thấy quý-chi-nhánh có nhiều vấn đề đáng quan ngại hơn đấy. Cứ một mực nói có cái này cái nọ mà có thấy gì đâu.”

“Nhớ không lầm thì lúc trước Trưởng phòng Hanzawa rất tự tin vào tài thẩm định và quyết định cho vay của mình thì phải.”

Ogiso lần đầu tiên lên tiếng như thể hắn đã chờ giây phút này từ lâu.

Vài người trong tổ kiểm tra phì cười. “Bằng cái này ấy hả?” - Tổ trưởng Kano buột miệng.

“Tự tin là tốt, nhưng tôi e trường hợp này là quá ảo tưởng vào năng lực của mình rồi, cậu thấy tôi nói đúng không?” Haida nói như thể Hanzawa là một kẻ ngớ ngẩn, đoạn hắn hất hàm chế nhạo.

“À không, chắc chắn là những ghi chú ấy chúng tôi đã lưu lại bên trong hồ sơ. - Hanzawa điềm tĩnh trả lời.

“Đâu? Lấy ra xem nào!”

Haida giận dữ gầm lên rồi ném hồ sơ về phía Hanzawa. Nó lướt qua người gã và bay thẳng vào ngực của Kakiuchi đang ngồi kế bên.

“Trưởng phòng, đây ạ.

Thứ toát ra từ ánh nhìn nghiêm túc của Kakiuchi là sức sống mãnh liệt như thể đây là giây phút quyết định thành bại. Nhận lấy tập hồ sơ, Hanzawa ung dung lật từng trang. Haida ngoảnh mặt đi như muốn nói “có thế quái nào được”. Đối với Ogiso mà nói, hắn là không có cảnh tượng nào thú vị hơn lúc này. Hắn đang nín thở chờ đợi cảm xúc nôn nóng dần bộc lộ trên mặt của Hanzawa. Từng chuyển biến nhỏ trong tâm trạng của Ogiso, gã biết rõ như lòng bàn tay.

Sau khi lật đến trang cuối cùng, Hanzawa ngẩng mặt lên. “Đúng là không có thật.”

“Cậu giỡn mặt với tôi hả?”

Haida đứng bật dậy toan động nắm tay xuống bàn. Nhưng động tác đó đột nhiên bị khựng lại vì lời nói tiếp theo của Hanzawa.

“Sáng nay vẫn có mà nhỉ.”

“Cái gì?”

“Rõ ràng có trong danh sách mà.

Nói xong, tới lúc này Hanzawa mới đưa tờ danh sách trong tay mình cho Haida xem. Đó là danh sách liệt kê lại các chứng từ được kẹp trong từng tập hồ sơ mà phòng Tín dụng đã soạn thảo đêm qua. Cất công chuẩn bị đến 2 giờ sáng, cuối cùng thứ ấy cũng có ích.

“Quá quắt lắm rồi, Trưởng phòng Hanzawa.”

Mặc kệ tay phó giám đốc chi nhánh ngớ ngẩn tự nhiên chen ngang, Hanzawa bắt đầu công kích.

“Hình như từ hôm qua tới nay có một vài chứng từ bị thất lạc, tôi tự hỏi không biết các vị quản lý hồ sơ của chúng tôi như thế nào.”

Lời nói của Hanzawa như đổ thêm dầu vào lửa. “Ý cậu là chúng tôi làm mất sao?”

Tóc Haida dựng lên và rối tung trong khi hắn quát tháo. “Thì bây giờ có thấy nữa đâu.”

“Giám đốc chi nhánh, cậu trưởng phòng Tín dụng này thật sự có vấn đề đấy.

Không thể chịu đựng thêm được nữa, Kano cất tiếng. Ogiso cười trong im lặng. Đó là một nụ cười đầy mãn nguyện.

“Cậu đang muốn ám chỉ rằng chúng tôi đã làm thất lạc những tài liệu quan trọng của bên cậu sao?”

Kano hỏi với vẻ mặt chán ngán đến cùng cực.

“Thật tồi tệ, đây là lần đầu tiên chúng tôi phải chịu sự sỉ nhục như thế này, đúng không Thứ trưởng Ogiso?”

“Anh nói chí phải.”

Ogiso tỏ ra đắc ý, đoạn tiếp lời: “Sao cậu không ngưng làm trò và thừa nhận lỗi lầm của mình đi, Hanzawa?”

“Nếu chúng tôi có gây ra sơ suất gì thì nhất định sẽ thẳng thắn nhận lỗi. Chúng tôi luôn chuẩn bị sẵn tinh thần cho điều đó. Tuy nhiên, trường hợp này khác hoàn toàn.

“Hãy thôi lý sự cùn đi, Hanzawa. Cậu nên biết điều thì hơn.

Ogiso ung dung thốt ra lời nói nghe như muốn ức hiếp đối phương.

“Từng câu từng chữ trong lời anh vừa nói, tôi xin dành lại cho anh, Thứ trưởng Ogiso.

“Cái gì?”

Mặt Ogiso biến sắc.

“Yokomizo.”

Hanzawa gọi tên nhân viên của mình rồi nói thêm: “Nhờ cậu lo chuyện anh Kiyo nhé.

“Dạ vâng.”

Yokomizo chạy đến chiếc điện thoại được đặt trong góc phòng họp, đoạn gọi đến phòng tạp vụ ở tầng hai bằng đường dây nội bộ. Một lát sau, Kiyo bước vào phòng họp với thái độ ngập ngừng.

“Đây là Komuro, nhân viên tạp vụ.”

Sau khi giới thiệu, Hanzawa bắt đầu đặt câu hỏi: “Giờ ăn trưa ngày hôm nay, không biết có ai vào đây không?”

“Có chứ. Là vị đằng kia kìa.”

Bị chỉ đích danh, đột nhiên gương mặt Ogiso có rúm lại.

“Quả nhiên là chỉ có anh Kiyo mới trông chừng giúp chúng tôi. Thế người đấy vào phòng bằng lối nào?”

“Qua cửa sổ.”

Komuro chỉ tay vào cửa sổ phòng họp. “Tôi đã làm theo lời mấy anh dặn dò trong lúc lau cửa sổ.”

“Thật ra có một số chứng từ trong hồ sơ của chúng tôi bị thất lạc. Anh Kiyo có vô tình biết chúng đang nằm ở nơi nào không?”

“Tôi không biết có phải là mấy thứ bên anh đang tìm hay không, nhưng mà hình như vị kia có rút cái gì đó ra khỏi xấp hồ sơ rồi cho vào cặp của mình thì phải.”

“Cảm ơn anh nhé. Chúng tôi làm phiền anh tới đây thôi. Bầu không khí trong phòng họp đông cứng lại.

Người ban nãy đang nổi cơn tam bành - Haida đang hướng ánh mắt lo lắng về phía Ogiso. Lúc này, khuôn mặt Ogiso đỏ bừng bừng, đôi môi hắn run lên.

“Chẳng hay anh có thể cho chúng tôi soát cặp của anh một chút không?”

Ogiso với tay đến chiếc cặp đang ở dưới chân trong vô thức.

“Tôi xin phép.”

Kakiuchi lập tức đứng dậy và đi đến chỗ Ogiso, cậu nhanh tay cầm chiếc cặp ấy lên. Kakiuchi chậm rãi lấy từng thứ bên trong ra. Báo. Sách bỏ túi. Hình như tay này thích thể loại kỳ bí. Điện thoại di động. Thuốc lá. Và… Kakiuchi giơ một xấp tài liệu lên cao, rồi dùng hết sức bình sinh đập nó xuống ngay trước mặt Ogiso lúc này đã hoàn toàn hóa đá.

8

“Tôi chỉ là tự bảo vệ mình trước mọi mối nguy thôi.”

Liên quan đến hành vi bất chính của Ogiso, một văn bản xin lỗi dưới danh nghĩa trưởng bộ phận Nhân sự được gửi tới chi nhánh vài ngày trước. Bởi vì hành vi giấu giếm những chứng từ vốn đã tồn tại ngay từ đầu nhằm gây phương hại đến tính công bằng trong đánh giá bị phát giác, tổ kiểm tra bất thường đã bị đình chỉ kể từ ngày làm việc thứ hai, ngoài ra kết quả đánh giá của ngày đầu tiên cũng không còn giá trị.

“Tay Ogiso đợt này tiêu rồi. Hiện tại hắn đang bị đình chỉ công tác ở nhà sám hối, nhưng cơn thịnh nộ của trưởng bộ phận Nhân sự Sugita không phải chuyện đùa đâu. Hiện thì bị chuyển công tác sang các công ty liên quan, xui thì yêu cầu từ chức.”

Tiếng cười khùng khục của Tomari vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Đúng quá rồi còn gì.”

Nói rồi Hanzawa hỏi tiếp: “Về vụ lần này, việc điều tra bên ông sao rồi?”

Tổ kiểm tra bất thường được thiết lập bởi chỉ thị của Ogiso, đây là điểm khúc mắc mà người ta để ý đến ngay lập tức. Mặc dù ngân hàng Tokyo Chuo còn nhiều bất cập, nhưng có vẻ như nơi đây vẫn giữ được chút công lý nhỏ nhoi. Mọi người bắt đầu nghi ngờ liệu có phải vì cảm xúc cá nhân đối với Hanzawa mà hắn mới can thiệp vào những nội dung thanh tra hay không.

“Tôi đoán chắc Haida là người to mồm nhất phải không? Thằng cha đó đã thừa nhận trong buổi điều tra nội bộ rồi. Những tên khác cũng làm chứng rằng Ogiso trước đó đã ngầm ám chỉ ông là đứa có thái độ không tốt. Mặc dù tôi rất muốn chúc mừng vì ông đã vượt qua được ải này ổn thỏa, nhưng ông vẫn còn chuyện kia đấy nhé.”

Ý anh là khoản nợ xấu của công ty thép Nishi Osaka.

“Chuyện đó thì liên quan gì. Còn vụ điều tra nội bộ, đừng nói rằng vì là gà nhà mình nên trên đó tính nương tay nhé.”

“Không có chuyện đó đâu. Nhưng mà vụ việc lần này có thể xem là con dao hai lưỡi đối với ông đó, Hanzawa.” Tomari đột nhiên hạ giọng.

“Nợ xấu của công ty thép Nishi Osaka đã thu hút nhiều sự chú ý trong cuộc họp ban lãnh đạo. Ogiso đợt này có hơi quá đà, nhưng nghe đâu trong ban lãnh đạo cũng có vài người thắc mắc thực hư chuyện này ra sao. Vòng vây đang siết chặt lại rồi đấy, ông cứ liệu hồn đi là vừa. Vụ thu hồi nợ có tiến triển gì không?”

“Có thế quái nào được.”

Hanzawa bực dọc.

“Đã vậy rồi mà còn nhờ ơn cái tổ kiểm tra bất thường đó làm mọi thứ rối tung lên, tôi hoàn toàn không thể làm ăn được gì.”

“Ông nghĩ mấy người trên đó sẽ thông cảm với mớ lý lẽ này à?”

“Ngân hàng đúng là một tổ chức vô lý” - Hanzawa thở dài.

“Ủa, giờ ông mới biết hả? Vậy để tôi giảng lại cho. Ngân hàng là một tổ chức máu lạnh vô tình, không có chỗ cho lòng vị tha. Làm ơn nhớ thật kỹ giùm tôi.”

“Ông nói nhiều quá. Cúp máy đây.”

Hanzawa dập ống nghe xuống.

Cái thằng đấy thật là! Trong lúc gã vừa thở mạnh vừa ngồi khoanh tay thì Nakanishi đến báo có khách tìm.

Toàn bộ các thành viên của phòng Tín dụng ai nấy đều cảm thấy thỏa mãn sau vụ của tổ kiểm tra bất thường. Mặc dù chẳng được khen thưởng gì, nhưng mọi người dường như đoàn kết hơn, ngay cả tinh thần cũng hăng hái và phấn chấn hơn khiến Hanzawa không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi đang đứng trước quầy và cúi đầu chào một cách vụng về. Ủa, ai vậy nhỉ? Trong một thoáng, Hanzawa nghiêng đầu bối rối, nhưng gã nhanh chóng nhớ ra. Mái tóc hoa râm và khuôn mặt đỏ au. Là giám đốc của công ty kim loại Takeshita.

“Cảm ơn anh chuyện hôm trước nhé. Mời anh đi lối này?”

Sau khi được mời đến phòng tiếp khách, Takeshita mở lời trước: “Tôi có thắc mắc vài chỗ trong chuyện hôm nọ”. Hóa ra là vụ của công ty thép Nishi Osaka.

“Từ sau ngày hôm đó, tôi đã thử tự mình tính toán xem phần doanh thu mà công ty thép Nishi Osaka đem lại cho công ty tôi là bao nhiêu?”

Takeshita đặt một chiếc túi giấy lớn ở bên góc sofa, đoạn nhẹ nhàng lấy giấy tờ ra rồi bày trên bàn. Đó là sổ sách kế toán của công ty. Ông rút ra một tờ danh sách viết tay rồi quay về phía Hanzawa.

“Cậu có tài liệu kế toán của công ty thép Nishi Osaka phải không? Cậu cho tôi mượn để đối chiếu được không? Tôi muốn biết tên khốn ấy gian dối tới mức nào. Cậu kiểm tra giúp tôi được không?”

Thật thú vị làm sao. Nhờ Kisugi cung cấp hồ sơ, Hanzawa hiện đang có tài liệu tài chính của ba năm gần nhất. Gã làm phép đối chiếu đơn giản để xem thử tổng số tiền mua vào và bán ra của cả hai công ty ghi nhận vào từng tháng kết sổ chênh nhau bao nhiêu.

“Ba năm trước chênh khoảng 100 triệu yên. Hai năm trước cũng tương tự. Tuy nhiên, sai số năm ngoái là 200 triệu yên.”

Công ty thép Nishi Osaka đã hạch toán số tiền lớn tới mức đó vào mục chi phí. Thế nhưng, trên thực tế, toàn bộ số tiền ghi nhận không được trả cho công ty kim loại Takeshita mà lại tan biến vào hư vô. Nơi hư vô đó hẳn là túi riêng của Higashida.

“Nếu chỉ cộng sơ sơ sai số của bao nhiêu đây sổ sách cuối kỳ thì cũng đã được 400 triệu yên rồi. Số tiền này dư sức bù lại khoản nợ còn lại của anh Takeshita đấy. Hơn nữa, biết đâu những mánh lới gian lận sổ sách kế toán như thế này còn áp dụng cho các đối tác khác chứ không riêng gì công ty của anh. Sẽ hợp lý hơn nếu mình nghĩ theo hướng vẫn còn nhiều các trường hợp khác nữa.”

“Nhất định gã này đang giấu tài sản ở đâu đó. Nhưng rốt cuộc đó là nơi nào?”

Nói rồi Takeshita châm lửa cho điếu thuốc. Giọng nói trầm ẩn chứa sự dữ dội. Sau đó ông lại ngước lên nhìn Hanzawa bằng đôi mắt phảng phất nỗi giận dữ khác thường.

“Tuyệt đối không thể tha thứ.”

Lời nói của ông tuôn ra cùng với làn khói thuốc. Hanzawa cũng gật đầu đồng tình. Chắn chắn vì hành vi thổi phồng chi phí mua hàng này mà tình hình xoay vòng vốn của công ty thép Nishi Osaka càng thêm khốn đốn. Mặt khác, Higashida còn gian lận sổ sách để dựng lên vỏ bọc là một công ty đang làm ăn có lãi hòng nhận thêm vốn từ ngân hàng.

Dù hình thức có ra sao thì tiền nào chẳng là tiền. Trường hợp này cũng giống như là vốn vay từ ngân hàng được sử dụng để bù đắp vào giá trị nhập hàng bị đội lên.

Nói cách khác, khoản nợ có nguy cơ mất vốn 500 triệu yên đang đè trên đầu Hanzawa chỉ đơn giản là thay hình đổi dạng thành tài sản riêng mà Higashida đang cất giấu.

“Tôi đã gặp vị luật sư được chỉ định làm quản tài viên. Dường như ông ấy cũng không biết gì về việc tẩu tán tài sản. Có khi nào Higashida đã tuồn hết ra nước ngoài rồi hay không?”

“Ít ra thì một phần trong số đó đã như vậy rồi.”

Sau khi kể về căn biệt thự ở Hawaii, Takeshita bực dọc phun ra: “Đúng là chó chết.”

“Có khi nào tại tôi quá tệ hại nên mới bị lừa như thế này.”

“Không phải đâu ạ. Người đi lừa người khác mới là kẻ đáng khinh. Đây là chuyện hiển nhiên rồi, đúng không giám đốc?”

“Anh thích chú mày rồi đấy nhé.”

Vẫn ngậm nguyên điếu thuốc trên môi, Takeshita nheo mắt nhìn Hanzawa.

“Anh quyết định rồi. Nhất định phải tìm ra thằng khốn ấy và đòi nợ cho bằng được. Nếu không thấy phiền thì hai chúng ta hợp tác với nhau nhé?”

Hanzawa cười toe toét.

“Tôi rất sẵn lòng. Mong được giám đốc giúp đỡ nhiều.”

Sau khi nắm chặt lấy bàn tay Hanzawa giơ ra từ phía bên kia bàn, Takeshita vừa dập điếu thuốc vừa nói.

“Được lắm. Tiện thể anh có việc nhờ chú mày đây… Làm ơn đừng nói giọng Kansai nửa vời nữa.”

CHƯƠNG 4:
TỰ LỰC CÁNH SINH

1

“Anh tìm được một công ty rồi.”

Giọng nói khàn khàn của Takeshita tưởng như muốn bật ra khỏi ống nghe điện thoại.

Đã ba ngày trôi qua từ cuộc gặp gỡ. Kế hoạch mà Hanzawa đề xuất trước tiên là tìm hiểu xem thử khối tài sản riêng Higashida đang che giấu lớn đến mức nào.

Để làm được điều đó, nhất thiết phải tìm ra những nhà thầu phụ bị công ty thép Nishi Osaka đội giá nhập hàng tương tự như công ty kim loại Takeshita.

Sau khi lập danh sách toàn bộ các đối tác mua hàng từ báo cáo tài chính, Hanzawa tra cứu địa chỉ công ty trên hệ thống thông tin tín dụng, còn Takeshita sẽ đảm nhiệm vai trò liên lạc đến các đối tượng. Sự phối hợp này đã phát huy hiệu quả.

“Thép Awaji là công ty nằm ở khu Esaka. Hình như vụ vỡ nợ của công ty thép Nishi Osaka cũng khiến công ty này bị phá sản theo. Giám đốc là một người đàn ông tên Itabashi, sau khi hỏi người quen ở hội doanh nghiệp, nghe nói hắn đã chuyển đến sống ở Nara rồi.”

“Thế mình có cách nào liên lạc với giám đốc bên đó không?”

“Anh biết số di động rồi. Nếu không bị ngắt thì chắc là sẽ liên hệ được thôi. Để anh gọi thử xem sao. Chú mày có muốn đi cùng anh không?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Sau đó khoảng nửa ngày, Takeshita thông báo lịch hẹn là 7 giờ tối ngày mai.

Cả hai tập hợp tại chi nhánh rồi lên tàu điện chuyến Kintetsu-Nara. Sau khi xuống trạm Ayameike và đi bộ chừng 10 phút đến một khu dân cư, họ tìm được nhà riêng của Giám đốc Itabashi Heigo. Căn nhà gỗ hai tầng chật hẹp và cũ kỹ phần nào phản ánh đúng tình hình kinh doanh sống dở chết dở tại công ty thép Awaji.

Dường như Itabashi sống ở đó một mình.

“Anh đã nói tên của vị giám đốc quen biết và xin phép được hỏi chuyện. Nhưng mà qua những gì trao đổi trên điện thoại thì xem ra ông chú này chẳng chịu hợp tác gì đâu. Vậy nên có lẽ anh em mình đang là những vị khách không được chào đón ở đây.”

Takeshita ấn chiếc chuông cửa bên cạnh cửa chính.

Ngay lập tức cánh cửa bật mở, một người đàn ông có khuôn mặt cau có bước ra.

“Tôi là Takeshita, tôi có gọi điện cho cậu rồi đấy. Còn đây là cậu Hanzawa làm ở ngân hàng.”

Sau khi nhìn Hanzawa và Takeshita một cách khó chịu, Itabashi cất giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bây giờ mà còn nói về công ty thép Nishi Osaka nữa thì cũng có được gì đâu.”

“Không hẳn như vậy đâu chàng trai.”

Takeshita trả lời rồi nói thêm: “Hình như Giám đốc Higashida của công ty thép Nishi Osaka đang dấm dúi tài sản riêng.”

Nghe thế, đột nhiên Itabashi trợn tròn mắt.

“Ngay cả chi phí mua hàng của bên tôi cũng bị thổi phồng. Tôi đang nghi ngờ liệu có phải tên ấy đã lén lút dùng thủ đoạn đó để ăn cắp tiền về

túi riêng của mình và lên kế hoạch phá sản hay không. Chính vì suy nghĩ đó mà giờ tôi mới đi điều tra với cậu Hanzawa đây. Cùng là những chủ nợ như nhau, cậu có thể hợp sức với tôi không? Biết đâu chúng ta có thể lấy lại tiền đấy."

"Anh này, tôi cũng đã nói rõ qua điện thoại rồi. Về chuyện mà anh đề nghị, tôi xin phép từ chối."

Itabashi đáp lại bằng một đôi mắt u ám.

"Từ chối? Tại sao chứ? Xin cậu thứ lỗi, mặc dù chưa chắc thu được lợi gì, nhưng tôi nghĩ cậu sẽ không thiệt thòi gì trong chuyện này.

"Thôi anh để tôi yên đi." Itabashi nói.

"Cho dù có làm như anh nói và lấy lại được tiền đi chăng nữa thì tôi cũng không thể vực dậy công ty nữa. Chẳng phải mọi thứ đã kết thúc rồi sao?"

"Thì biết là trễ rồi, nhưng ít ra chúng ta có thể trả lại tiền cho những đối tác bị vạ lây được chừng nào hay chừng ấy chứ" - Takeshita cố thuyết phục.

Tuy nhiên, Itabashi chẳng mảy may động lòng.

"Lúc này, anh cứ mặc kệ tôi đi. Về chuyện của công ty thép Nishi Osaka, xin đừng tìm và kéo tôi vào nữa. Phiền phức lắm."

Sau khi cánh cửa đóng sầm lại ngay trước mũi, Takeshita nửa như mất hồn. Ông quay sang nhìn Hanzawa và hỏi: "Sao vậy nhỉ?"

"Mình rút thôi. Cứ ở đây cũng chẳng làm được gì."

Vì cuộc hội thoại chỉ diễn ra vỏn vẹn vài phút và nghiêng hẳn về một phía, nên mọi thứ vẫn còn mông lung khó hiểu.

"Ừ thì có lẽ là sẽ tốn nhiều thời gian, nhưng rõ ràng lấy lại được tiền vẫn hơn chứ. Anh có đòi hỏi hắn ta phải san sẻ đồng nào chi phí điều tra đâu."

Quả thật đúng như lời Takeshita nói. Ngay cả Hanzawa cũng cảm thấy không thông.

Ngày tiếp theo, Hanzawa nghe được thông tin phá sản của công ty thép Awaji từ tay điều tra Kisugi ở công ty khảo sát Osaka Shoko.

Công ty vừa và nhỏ có doanh thu chừng 1 tỷ yên. Kết quả kinh doanh trong vài năm gần đây đều là lỗ. Số nợ vượt quá mức chi trả, tổng cộng các khoản vay vốn từ bốn ngân hàng đang hợp tác lên tới 1 tỷ 200 triệu yên, vượt trên cả doanh thu của cả năm.

Chưa dừng lại ở đó, nếu bao gồm cả tiền mua hàng và tiền lương nhân viên chưa trả, tổng số nợ của công ty thép Awaji tính sơ cũng hơn 2 tỷ yên. Mặt khác, số tiền phải thu từ công ty thép Nishi Osaka chỉ khoảng 100 triệu yên.

Cho dù thu hồi được khoản tiền 100 triệu yên từ chỗ công ty thép Nishi Osaka thì cũng chỉ là muối bỏ bể. Vực dậy công ty là chuyện bất khả thi, bản thân Itabashi cũng không thể tránh được kết cục tuyên bố phá sản.

Có lẽ đó là thái độ của một người đã hoàn toàn buông thả bản thân chăng? Tuy nhiên, thông tin nóng hổi mà Takeshita báo cho Hanzawa vào tối hôm đó khiến suy nghĩ của gã thay đổi một cách kỳ lạ.

“Có một vị giám đốc bảo rằng gần đây mới gặp được người đàn ông tên Itabashi đó ở sân golf.”

“Ở sân golf?”

“Anh nghĩ đó là chuyện động trời lắm rồi, thế nhưng, vị giám đốc ấy còn cho anh biết một chuyện thú vị hơn nữa. Trước khi Higashida ra mở công ty riêng, Higashida của công ty thép Nishi Osaka và Itabashi từng làm trong một công ty ở Nakanoshima, giữa họ có mối quan hệ tiền bối - hậu bối. Có khi tay Giám đốc Itabashi đó là đồng lõa của Higashida cũng nên.”

2

“Hôm qua, lão giám đốc của công ty kim loại Takeshita có đến tìm em. Lão ấy đi cùng với một nhân viên ngân hàng.”

“Hô.”

Higashida nheo mắt nhìn chằm chằm vào người đối diện đang thấp thỏm không yên. Bị ánh mắt ấy chĩa vào người, Itabashi sửa lại tư thế ngồi một cách gượng gạo, đoạn đặt chén rượu trên tay xuống bàn.

Đó là một căn hộ trong khu chung cư cao cấp có thể nhìn bao quát cảnh đêm ở thành phố Kobe. Chủ sở hữu trên giấy tờ là ông chú bên nhà vợ của Higashida, ông ta có công ty riêng trong nội thành thành phố Kobe. Ông chú ấy hiện đang nằm liệt giường nên hầu hết các tài sản đều do Higashida quản lý. Ở đây thì không cần phải lo đến chuyện đám chủ nợ phiền phức kia sẽ mò đến phá rối.

“Có lẽ lão ta đã nhận ra rồi.

Đầu óc cũng không đến nỗi tệ. Thế nhưng, từ thời còn làm chung công ty đến tận bây giờ, Itabashi vẫn luôn là một gã nhát cáy.

“Thì sao?” - Higashida đáp lại cộc lốc.

Cô gái bên cạnh nhanh chóng tiếp thêm rượu. Vốn là tiếp viên của một quán rượu ở khu Shinchi[28] quen thân với Higashida, cô gái được hắn đưa về đây. Bây giờ đã quá 11 giờ đêm. Itabashi đậu xe trước tòa nhà và ở yên đó chờ mãi cho đến khi Higashida quay về. Mặc dù không biết ai đã chất vất hắn, song với bản tính nhát gan, một khi đã cuống lên thì Itabashi thường không thể đưa ra phán đoán sáng suốt. Cần phải lưu ý điểm này.

“Nhưng… nhưng mà, thanh tra Cục Thuế quốc gia cũng đã vào cuộc rồi, chưa kể…”

Một chén rượu bị ném vào người Itabashi khiến ngực áo hắn ướt đẫm. “Mày nghĩ tại ai mà anh mày phải sống trong cảnh nợ nần chồng chất như thế này đây?” - Higashida quát thẳng vào mặt người đối diện vừa mới giật mình im bặt.

“Đứa chạy đến chỗ tạo khóc lóc là mày chứ ai nữa. Đứa nào vay mượn bọn ngân hàng cho cố xong đến lúc không thể xoay xở được nữa thì tìm đến tao cầu xin sự giúp đỡ? Mày muốn quay lại cuộc sống nợ nần đó lắm hả? Bộ mày muốn nai lưng ra làm việc vì đám ngân hàng cả đời lắm sao? Mày…”

Itabashi chỉ ngồi lắng nghe một cách cam chịu, mỗi hắn mím lại thành một đường thẳng, cả người bất động như tảng đá.

Để cho tên này theo mình có lẽ là một việc làm thất sách.

“Lỡ rồi thì cứ vay, huy động nhiều vốn nhất có thể, rồi phá sản thôi. - Higashida đã từng nói như vậy - “Chờ tới khi mọi chuyện hạ nhiệt, sau đó tao sẽ lo cho mày.

Lời hứa đấy đã trở thành điều kiện để Itabashi giúp đỡ cho kế hoạch của Higashida.

Đối với người vốn đang đứng trước vách đá của cuộc đời và đã sớm không còn đường quay đầu như Itabashi, từ chối không phải một lựa chọn.

“Mày chờ tao ba năm thôi.”

Itabashi ngước lên với vẻ mặt bất ngờ.

“Tới lúc đó, sự nghiệp mới của tao cũng đi vào quỹ đạo rồi.”

Sự nghiệp mà Higashida nói là ngành sản xuất thép đặc biệt ở Trung Quốc. Không lâu nữa hắn sẽ đi qua đó để thị sát mặt bằng được sử dụng cho kế hoạch ấy. Sau khi thành lập pháp nhân tại địa phương, bản thân

Higashida dự định sẽ chuyển đến sống ở Trung Quốc. Hắn sẽ tận hưởng cuộc sống đi đi lại lại giữa hai nơi là Trung Quốc và Hawaii. Đó chính là kế hoạch mà Higashida đã vẽ ra trong suy nghĩ của mình. Tất cả những yếu tố để có thể biến kế hoạch ấy thành sự thật hắn đều đã nắm chắc trong tay.

“Higashida, anh nhớ cẩn thận đấy.”

Itabashi cất giọng yếu ớt.

“Nếu lỡ bị đám thanh tra thuế gây khó dễ, hoặc bọn nhân viên nhà băng đánh hơi thấy thì xôi hỏng bỏng không mất.”

“Lắm chuyện.

Một lần nữa cảm thấy phật lòng, Higashida lại gần giọng đe dọa. Ngay lúc này, tiếng chuông cửa vang lên thông báo sự có mặt của một vị khách mới.

Chẳng mấy chốc, một người đàn ông mặc vest xuất hiện. Có lẽ trước khi đến đây người này đã đi nhậu một chập, thế nên ngay lúc này, dù là dưới ánh đèn màu hổ phách cũng có thể nhìn thấy gương mặt ấy đỏ đến mức nào.

“Có chuyện gì à? Sao làm vẻ mặt khó coi vậy?”

Giọng điệu khoan khoái của người đàn ông chẳng hề phù hợp với bầu không khí hiện tại. Higashida hất cằm về phía Itabashi.

“Tên này đang nhặng hết cả lên. Nghe đâu có một lão giám đốc bị phá sản dây chuyền và một tay nhân viên nhà băng đến tìm tên này hỏi chuyện. Vậy nên giờ tên này đang lo lắng không biết có phải bọn họ đã lờ mờ nhận ra mánh lới của chúng ta hay không.”

“Hô.”

Người đàn ông nhận lấy chén rượu từ người tình của Higashida rồi đưa lên miệng uống cạn phần rượu được rót đầy. Phía sau gương mặt đang nhìn chằm chằm vào Itabashi là một bộ não tinh vi hoạt động ngày đêm.

“Lão ta nói chắc chắn anh đang giấu giếm tài sản, sau đó còn bảo tôi hợp tác để vạch trần sự thật.

“Rồi cậu trả lời sao?”

“Tôi bảo họ để tôi yên.”

“Gì cơ?”

Người đàn ông thốt lên không giấu được vẻ chán nản.

“Đáng ra phải giả vờ hợp tác, biết đâu còn có thể phá bĩnh và khiến họ rối loạn nữa kìa.”

“Thì ra là vậy. Quả nhiên mày vẫn tinh tường như mọi khi.”

Higashida tấm tắc khen. Người đàn ông mỉm cười trông có vẻ như không phản đối lời khen ấy, đoạn hỏi tiếp: “Người đến chỗ cậu là người quen hả?”

“Là giám đốc của công ty kim loại Takeshita gì đó. Chắc anh cũng biết tên công ty, đúng không? Đó là cái công ty mà chúng ta lợi dụng để xào nấu sổ sách kế toán. Người còn lại là một nhân viên ngân hàng.”

“Ngân hàng nào?”

“Tôi không biết tên ngân hàng, chỉ có tên của hắn ta thôi. Nhớ không lầm thì là Hanzawa thì phải.”

Người đàn ông và Higashida nhìn nhau.

“Hô.”

Chén rượu vừa cạn đã nhanh chóng được rót thêm. Người đàn ông trầm ngâm suy nghĩ, tâm trạng sảng khoái khi vừa bước vào đây đã hoàn toàn biến mất. Lần này phải mất một lúc chén rượu ấy mới lại vơi đi.

3

Bốn bề là hồ sơ chứng từ, Hanzawa đang hụp lặn trong biển giấy tờ. Đứng trong nhà kho được chiếu sáng bởi ánh đèn màu nâu, gã lấy khăn tay lau trán. Gã đặt khăn tay lên cái hộp phía trước để có thể với tay lấy bất kỳ lúc nào.

Bây giờ đang là 8 giờ tối. Tại ngân hàng Tokyo Chuon nhằm mục đích tiết giảm chi phí, tất cả các máy lạnh sẽ được tắt sau giờ hành chính. Có lẽ nói ra sẽ không ai tin, nhưng đó là sự thật. Thậm chí còn tất cả máy sưởi vào mùa đông. Hiện nay có không ít những ngân hàng như vậy.

Mồ hôi thi nhau túa ra, cả người Hanzawa đã ướt đẫm từ lâu.

Chiếc khăn tay gã dùng bây giờ cũng là cái thứ hai rồi. Cái đầu tiên gã đang phơi trên kệ phía sau lưng. Ban nãy, khi Yokomizo tìm đến đây để nhờ gã phê duyệt hồ sơ và vô tình bắt gặp cảnh tượng này, anh chàng đã thốt lên "dơ quá sếp ơi".

"Lắm chuyện" - Hanzawa cằn nhằn. Hai tay chống gối, Yokomizo rướn người nhìn vào và thắc mắc: "Anh đang làm gì vậy?"

"Thì cậu thấy rồi đấy, tôi đang tìm chứng từ thôi."

"Hay để em giúp anh nhé."

Hanzawa ném cho cậu một cái bìa còng gần đó. Bên trong là các phiếu yêu cầu chuyển tiền được đóng thành tập.

"Cậu tìm giúp tôi xem có phiếu yêu cầu chuyển tiền nào của Higashida Mitsuru không?"

“À là vụ của công ty thép Nishi Osaka.”

“Ờ” - Hanzawa khẽ trả lời. Đây là một cuộc chiến tổng lực, vậy nên ai là người phụ trách đã không còn là vấn đề quan trọng nữa. Kết quả kinh doanh của chi nhánh có thể thay đổi một trăm tám mươi độ tùy thuộc vào thành bại trong việc thu hồi khoản tiền nợ tại công ty thép Nishi Osaka.

“Em sẽ cố gắng.”

Sau khi hô to để tự cổ vũ bản thân, Yokomizo ngồi im trên thùng giấy chăm chú tìm.

Trong một khoảng thời gian, không có âm thanh nào vang lên ngoài tiếng lật giấy khô khốc. Hanzawa đói meo. Vì hôm nay quá bận bịu nên gã thậm chí còn không có thời gian để ăn trưa. Hầu hết các nhân viên ngân hàng công tác tại chi nhánh và phòng giao dịch đều không ăn thêm bữa nào từ sau giờ nghỉ trưa tới lúc về đến nhà. Mặc dù dạo này Hanzawa đã quen với nếp này, nhưng thuở mới bước chân vào ngân hàng, cứ hễ tối trời là gã cảm thấy đói bụng khủng khiếp. Buổi tối hôm nay khiến gã nhớ về chuyện ngày xưa.

Xem xong tập hồ sơ nào, gã lại cất nó về chỗ cũ rồi đứng lên vươn tay lấy một cái mới.

Thao tác đó được lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Thứ Hanzawa đang tìm kiếm là biến động dòng tiền của Higashida.

Gã đã biết chuyện Higashida mua một căn biệt thự ở Hawaii. Phát hiện đó chẳng qua chỉ là một kết quả của sự tình cờ. Thế nhưng, sự thật chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu.

Dựa trên kết quả điều tra sơ bộ cùng với Takeshita, tức giám đốc của công ty kim loại Takeshita, quy mô của đống tài sản đang được cất giấu kia ít nhất cũng vài trăm triệu yên. Không chừng con số ấy có thể xấp xỉ một tỷ yên cũng nên.

Để có được manh mối khai phá khối tài sản ấy, Hanzawa đã quyết tâm bắt đầu từ những việc mình có thể làm. Vì thế, bước đầu tiên là tìm ra những tờ phiếu yêu cầu chuyển tiền cũ hiện đang được lưu trữ tại chi nhánh.

Có tiếng bước chân tiến về phía nhà kho. Chẳng mấy chốc trợ lý trưởng phòng Kakiuchi ló mặt nhìn vào.

“Trưởng phòng, có điện thoại từ nhóm tiền gửi, bên đó nói là đã làm xong tài liệu tổng hợp chi tiết các giao dịch gửi tiền và rút tiền trong năm năm rồi. Việc trong đó để em thay anh làm tiếp cho.”

“Nhờ cậu nhé.”

“Em đã nhờ họ để sẵn tài liệu trên bàn anh rồi.”

Sau khi đổi ca với Kakiuchi, Hanzawa đi lên tầng hai. Những người tới giờ vẫn còn nán lại trong văn phòng nóng như nhà tắm xông hơi này chỉ có mỗi nhân viên phòng Tín dụng. Giám đốc chi nhánh Asano đã rời đi từ 6 giờ chiều, Phó giám đốc chi nhánh Ejima thấy Asano về cũng nhanh chóng lẩn đi mất dạng.

Tài liệu mà Kakiuchi tổng hợp là ghi chú chi tiết các giao dịch gửi và rút tiền trên tài khoản tiền gửi của Higashida tạo lập tại ngân hàng Tokyo Chuo.

Việc hợp tác với công ty thép Nishi Osaka bắt đầu từ cuối tháng Hai năm nay.

Tuy nhiên, năm năm trước đó, Higashida đã từng mở tài khoản tiền gửi tại ngân hàng Tokyo Chuo chi nhánh Osaka Nishi dưới danh nghĩa cá nhân. Ban nãy, chính nhân viên phụ trách là Nakanishi đã phát hiện ra điều này và báo cho Hanzawa biết. Bằng việc xem xét biến động của tài khoản tiền gửi, biết đâu gã sẽ tìm thấy gợi ý nào đó.

Cho dù hy vọng có mong manh đi chăng nữa, nhưng chỉ cần là thông tin có thể dẫn đến hình ảnh sơ lược của khối tài sản đang được cất giấu, hoặc liên quan đến chính bản thân Higashida, gã đều muốn thu thập hết.

Ngân hàng Kansai City đã giữ vị trí ngân hàng chủ lực của công ty thép Nishi Osaka trong một thời gian dài. Vì thế nên, mặc dù tài khoản cá nhân của giám đốc được mở tại ngân hàng Tokyo Chuo, nhưng chẳng có gì đảm bảo rằng các giao dịch phát sinh là những khoản chi quan trọng. “Có khi nào nó là tài khoản ngủ quên[29] không nhỉ?”

Đó là bởi vì tiền điện được thanh toán bằng hình thức trích nợ tự động. Không chỉ có thế, tiền nước, gas, điện thoại, phí bảo hiểm… tất cả những chi phí sinh hoạt thường ngày. Như thế này là sao?

Tức là cá nhân Higashida đã từng sử dụng ngân hàng Tokyo Chuo như ngân hàng chính của mình?

Hanzawa dừng tay nghĩ ngợi một lúc. Cũng có khả năng đó lắm chứ.

Không ít các người chủ điều hành doanh nghiệp không thích bị ngân hàng chủ lực của công ty nhòm ngó đến đời tư.

Có nhiều chiến lược mặc cả khác nhau tồn tại trong mối quan hệ hợp tác giữa doanh nghiệp và ngân hàng. Đặc biệt, xung đột xoay quay tài sản thế chấp sẽ được đẩy lên gay gắt nhất. Vì không có cách nào tránh được những ánh nhìn hau háu luôn lăm le đến cả khoản tiền riêng để tiêu xài cho bản thân, nhiều người đã chọn cách mở tài khoản cá nhân, chủ yếu được sử dụng cho các giao dịch thuộc về đời sống riêng tư, tại các ngân hàng hầu như không có mối liên hệ nào với ngân hàng vay vốn.

Tuy nhiên, Hanzawa ngay lập tức nhận ra trong tài liệu này không có dấu vết nào chứng tỏ số tiền lớn cỡ mấy trăm triệu yên chảy vào khối tài sản riêng đang được cất giấu đã từng đi qua tài khoản này. Gã thử xem xét ghi chú tại ngày mua bất động sản ở Hawaii và khoảng thời gian xung

quanh thời điểm đó, nhưng không tìm thấy giao dịch rút hay gửi tiền nào có giá trị lớn.

Hanzawa kiểm tra diễn giải ghi chú trong từng giao dịch thanh toán và nhận tiền, song đời sống riêng tư của Higashida là thứ duy nhất gã có thể nghĩ đến.

Vào ngày 25 hằng tháng, 600 nghìn yên tiền mặt được nạp vào tài khoản này. Đây không phải là "tiền lương", dù thực tế làm ăn thua lỗ thật, nhưng số tiền này quá ít ỏi để có thể là tiền lương của một giám đốc của công ty tầm trung như Higashida, vì vậy, Hanzawa có thể nghĩ đến khả năng Higashida đã rút tiền từ một tài khoản nhận lương nào đó rồi nạp vào tài khoản này để chi trả chi phí sinh hoạt. Theo suy đoán của Hanzawa, người thật sự sử dụng tài khoản này có lẽ là vợ của Higashida.

Từ 50 đến 100 nghìn yên tiền mặt được rút ra khỏi tài khoản với tần suất khoảng một tuần một lần. Ngoài những chi phí sinh hoạt cơ bản đã nếu ban nãy, những khoản tiền khác áp dụng hình thức trích nợ tự động còn có phí đặt báo định kỳ, phí hội viên phòng tập. Một vài biến động dư nợ của thẻ tín dụng được ghi nhận là hóa đơn yêu cầu thanh toán khoảng vài nghìn yên từ nhà cung cấp dịch vụ Internet, hai công ty bảo hiểm nhân thọ, một công ty bảo hiểm tai nạn. Tất cả chỉ có thế.

Ngoài ra cũng có vài giao dịch chuyển khoản.

Nào là lớp học cắm hoa, trung tâm văn hóa, học phí ở trường. Học phí ở trường được chuyển tới hai tài khoản, cả hai đều là trường tư nằm ở thành phố Kobe. Đó là trường Bonbon. Còn có những giao dịch chuyển khoản định kỳ thiên về nhu cầu cá nhân như học đàn piano, bơi lội và cả học thêm.

Mặc dù có khá nhiều khoản thu chi, nhưng nội dung mỗi tháng về cơ bản là như nhau. Suy nghĩ hiện lên trên sự biến động tiền bạc này là lối sống sung túc có thể thỏa mãn hầu hết các nhu cầu.

Tạm bỏ qua việc các khoản thu chi có giá trị khá lớn, nếu so sánh với một gia đình bình thường thì sẽ không tìm thấy quá nhiều sự khác biệt.

“Không thể trông mong gì tìm được manh mối trong đống này rồi.”

Ngay khi Hanzawa có suy nghĩ đó, gã tìm thấy một giao dịch chuyển tiền đáng ngờ.

Tài khoản thụ hưởng là dịch vụ vệ sinh Hashida. Số tiền là 70 nghìn yên. Thời điểm phát sinh giao dịch là tháng Bảy. “Công ty dịch vụ vệ sinh sao…?”

Ngày hôm sau, Hanzawa tra cứu thông tin của giao dịch chuyển tiền mình tìm thấy vào tối qua.

Tài khoản thụ hưởng là tài khoản giao dịch được cũng được mở tại ngân hàng Tokyo Chuo, nhưng ở chi nhánh Kobe. Gã còn biết cả số tài khoản. Tên chính thức của công ty là “Công ty cổ phần dịch vụ vệ sinh Hashida”. Dường như đây là một công ty vừa và nhỏ thiên về lĩnh vực dọn dẹp nhà cửa chứ không phải là giặt giũ quần áo.

Hanzawa thử tìm thông tin nhân viên phụ trách trên hệ thống quản lý khoản vay. Ở chi nhánh lớn như chi nhánh Kobe, có nhiều phòng Tín dụng chuyên phụ trách những công ty có quy mô khác nhau. Công ty dịch vụ vệ sinh Hashida thuộc về phòng Tín dụng số Một. Nhân viên phụ trách Mikuni là người Hanzawa đã từng nói chuyện vài lần trong hội nghị trưởng phòng.

“Thật ra tôi đang vướng vào một vụ thu hồi nợ, tôi có chuyện nhờ anh giúp được không?”

Hanzawa đi vào vấn đề sau khi gửi lời chào hỏi qua điện thoại. Mikuni đáp lại một cách cởi mở.

“Giúp ấy hả? Miễn là bên tôi làm được thì không thành vấn đề. Anh nói tôi nghe thử xem nào.

“Chỗ nợ xấu bên tôi có chuyển tiền mặt vào tài khoản khách hàng anh đang phụ trách là công ty dịch vụ vệ sinh Hashida. Đó có phải là công ty chuyên dọn dẹp vệ sinh nhà cửa không?”

“Ừ, đúng rồi đấy. Mà có chuyện gì không?”

Đúng như những gì Hanzawa đã nghĩ. Gã nói tiếp.

“Nếu có thể, anh lén hỏi thăm giúp tôi xem khoản này là chi trả cho việc dọn dẹp căn nhà nào được không? Thú thật với anh, tay giám đốc bên đấy đang trốn biệt tăm biệt tích nên tôi cũng khổ tâm lắm. Tôi muốn gặp hắn để nói chuyện trực tiếp.”

Ở phía đầu dây bên kia, Mikuni tỏ vẻ lưỡng lự.

“Nếu đứng ở vị trí của ông Hashida thì chuyện này đồng nghĩa với tiết lộ thông tin khách hàng. Tôi nghĩ là sẽ khó đấy.”

“Tôi cũng chuẩn bị tinh thần trước rồi mới nhờ anh đấy chứ.”

“Chỗ nợ xấu bên anh là công ty nào ấy nhỉ?”

Hanzawa bèn kể ra nội tình đang canh cánh trong lòng.

“Nếu là vậy thật thì để tôi thử dò hỏi bên đó xem sao. Nhưng mà anh không được gây phiền phức cho ông Hashida đấy nhé.”

“Vâng, tôi biết mà. Thật ra chuyện này cũng hơi gấp, nên là…”

Sau khi nhận được lời đồng ý của Mikuni, Hanzawa cúp máy. Chừng một tiếng sau, Mikuni gọi lại.

“Về chuyện hồi nãy, tôi đã bí mật nhờ kế toán công ty kiểm tra. Nơi mà họ đã dọn dẹp vào tháng Bảy theo yêu cầu của Higashida là một căn hộ ở nội thành thành phố Takarazuka.”

“Takarazuka?”

Trong bảng kê tất cả các tài sản liên quan đến công ty thép Nishi Osaka gã đang có trong tay, không hề có ghi chú nào về căn hộ ở thành phố

Takarazuka.

Hanzawa bèn hỏi Mikuni địa chỉ của căn hộ ấy.

“Ồ đây là tài sản Higashida đang cất giấu sao?”

Nhìn tờ ghi chú Hanzawa viết ra, Kakiuchi ở bàn kế bên hạ giọng hỏi.

“Có thể.”

Hanzawa nhấc điện thoại trên bàn lên để gọi cho một nhân viên tư pháp[30] thân quen để nhờ anh chuẩn bị cho mình bản sao giấy đăng ký trên địa chỉ đó. Sau đó gã liên lạc với Takeshita và thuật lại sự việc ban nãy.

“Căn hộ ở Takarazuka sao? Anh có nghe lỏm được một chuyện như thế này, hình như Higashida đang sống lang thang xa gia đình. Nếu như Higashida thật sự đang sống ở đó thì anh cũng muốn tìm đến tận nhà để cho thằng ấy một trận.”

Nguyên nhân khiến các doanh nhân vỡ nợ sống xa gia đình là để trốn tránh chủ nợ.

Ngay khi phá sản, có không ít người chọn cách rời xa gia đình và sống phiêu bạt khắp nơi trong nước. Thậm chí để bảo vệ gia đình khỏi tay các chủ nợ, nhiều người quyết định ly hôn, sống một mình lầm lũi hệt như một kẻ đào tẩu.

Nghiệp làm tổng giám đốc là một công việc đơn độc.

Thời còn ăn nên làm ra thì xung quanh toàn là những lời ngọt ngào, thế nhưng khi sa cơ thất thế, lâm vào cảnh khốn cùng thì chẳng ai chìa tay ra giúp đỡ. Một khi tên của họ nằm ở mục người bảo lãnh chịu trách nhiệm liên đới, họ phải tự mình gánh hết khoản nợ.

Chuyện ở đời, tiền hết, tình tan. Ngân hàng cũng hành xử y như vậy. Ngay cả bản thân Hanzawa, từ xưa tới nay, gã chưa từng đặt trọn vẹn lòng tin của mình vào những khách hàng đang thật sự gặp khó khăn về tiền bạc, hay nói cách khác là cho họ vay tiền mà không có tài sản đảm bảo. Khi tình

trạng tín dụng đã rơi xuống mức cực đoan, động lực duy nhất khiến ngân hàng chấp nhận cho vay là khi họ có tài sản thế chấp. Dù cho người đời hay phê phán ngân hàng là gây khó dễ, hoặc thường xuyên phải chịu những lời phỉ báng khi đơn phương yêu cầu khách hàng tất toán khoản vay trước hạn, nhưng bất chấp tất cả, nếu không có tài sản thế chấp, ngân hàng sẽ bỏ mặc nạn nhân đến chết.

“Tôi xin anh. Chỉ lần này thôi… một lần này nữa thôi, anh có thể nào cứu tôi được không?”

Cho dù trước mặt có là một vị giám đốc đang quỳ rạp dưới chân khẩn khoản nài xin, nhân viên ngân hàng cũng không được mủi lòng mà đáp lại một tiếng “ừ”. Ngân hàng là một tổ chức chỉ duyệt cho vay đối với những đối tượng mà họ tin chắc có khả năng trả nợ.

“Giám đốc, chuyện đó không được đâu ạ. Ngay lúc này, ngài chỉ còn cách tự lực cánh sinh thôi.

Kể từ khi được bổ nhiệm vào vị trí trưởng phòng tại chi nhánh Osaka Nishi này, Hanzawa đã từng phải thốt ra những lời nói đó vài lần.

Nắng ráo xòe ô, mưa dông gấp dù. Nghe phi lý nhưng lại là thật.

Bản chất của cho vay là thu hồi. Quả nhiên đây là điều không thể chối cãi.

Tiền là để cho người giàu vay, không cho người nghèo vay. Đây là nguyên tắc bất di bất dịch.

Những điều trên là mới là cái cốt lõi trong việc cho vay của ngân hàng.

Những siêu ngân hàng trước thời kỳ kinh tế bong bóng là những ngân hàng sẵn sàng ra tay cứu giúp khách hàng những lúc khốn khó.

Thế nhưng, những ngân hàng như thế không còn tồn tại trong thời đại bây giờ nữa.

Ngày xửa ngày xưa, thuở còn được bảo vệ bởi chính sách “Đội hộ tống tàu chiến”, cho dù ngân hàng có lâm vào cảnh khó khăn thì cũng sẽ có các tổ chức, ban ngành trên cao cứu vớt. Chính vì vậy, với tư tưởng đề cao đạo lý nhân nghĩa, ngân hàng sẵn lòng cho các công ty vừa và nhỏ vay mà chẳng cần lo lắng quá nhiều đến hậu quả là một khối nợ xấu cao như núi.

Tuy nhiên, thời thế bây giờ đã khác.

Ngân hàng tuyệt đối không thể phá sản là câu chuyện thần thoại đã nằm lại ở quá khứ. Bây giờ là thời đại mà chính ngân hàng cũng sẽ bị đào thải nếu làm ăn thua lỗ.

Vì lý do đó, ngân hàng đã không còn khả năng cứu giúp những doanh nghiệp vừa và nhỏ nữa. Ngân hàng chủ lực có nhiệm vụ bảo vệ khách hàng của mình là luật bất thành văn trong ngành tài chính Nhật Bản, thế nhưng, phải chăng sự sụp đổ của chính sách “Đội hộ tống tàu chiến”, hay có thể hiểu là một thứ tương tự điều luật tài chính bất thành văn trên, đã dẫn đến sự lụi tàn của chế độ ngân hàng chủ lực?

Để không bị đào thải khỏi thị trường, điều quan trọng đối với các ngân hàng hiện nay không phải là bảo vệ khách hàng, mà là tự bảo vệ chính mình.

Không còn là một tổ chức đặc biệt nữa, ngân hàng đã biến thành một công ty bình thường có thể dẹp tiệm bất cứ lúc nào nếu không làm ăn có lãi. Ngân hàng chỉ đáng tin cậy trong khoảng thời gian trước thời kỳ bong bóng là cùng. Chính thái độ thấy chết không cứu ấy khiến địa vị thực tế của ngân hàng chạm đáy từ lâu, đối với các doanh nghiệp, ngân hàng chẳng qua chỉ là một trong số vô vàn những công ty nằm xung quanh mình.

Buổi tối cùng ngày, Takeshita ghé qua ngân hàng vì trước đó Hanzawa báo tin rằng gã đã nhận được bản sao giấy đăng ký từ nhân viên tư pháp.

“Trưa nay anh có đi xem qua căn hộ ở Takarazuka rồi.” Takeshita thông báo ngay từ câu đầu tiên.

“Ơ nhanh thế ạ?”

Hơn cả sự nhiệt tình, Hanzawa cảm thấy bất ngờ trước sự cố chấp bên trong người đàn ông này.

“Vậy rồi anh thấy sao?”

Hai người đang ở trong phòng tiếp khách tầng hai. Bởi vì máy lạnh bị ngắt theo quy định của ngân hàng, Hanzawa mở cửa sổ cho thoáng. Bầu không khí nặng nề mang theo hơi nóng hầm hập bên ngoài tràn qua ô cửa sổ có song sắt.

“Không có bảng tên. Nhưng mà trong lúc đứng canh chừng trước căn hộ, anh nhìn thấy vợ con hắn đi vào nên chắc là không sai đâu. Với lại, nhìn người phụ nữ ấy trông chẳng có vẻ gì là vợ của một doanh nhân vỡ nợ cả. Quả đúng là phu nhân của Higashida. Gương mặt cô ta vẫn cương nghị như xưa, dáng đi hiên ngang lắm.”

Higashida Tatsuko năm nay bốn mươi hai tuổi, cô ta tuyệt nhiên không hề can dự một chút nào vào việc kinh doanh của công ty thép Nishi Osaka. Theo lời Takeshita, ông từng nhìn thấy cô ta vài lần ở cuộc gặp gỡ của hội doanh nghiệp, nhưng Hanzawa thì vẫn chưa có cơ hội diện kiến.

“Mà bản sao kia sao rồi? Căn hộ đó có phải là một phần trong số tài sản mà Higashida đang che giấu không?”

“Hình như không phải.

Theo bản sao giấy đăng ký bất động sản được nhân viên tư pháp cung cấp, chủ sở hữu của căn hộ đó là một cá nhân có tên Komura Takehiko.

“Không phải tài sản của Higashida sao?”

“Hình như vậy ạ.”

“Vậy tức là hắn chỉ thuê căn hộ đó thôi sao?”

Ban đầu Hanzawa cũng có suy nghĩ như vậy. Thế nhưng, nếu chỉ là căn hộ cho thuê, việc Higashida cất công yêu cầu đến dịch vụ dọn dẹp từ bên thứ ba thật kỳ lạ.

“Tình trạng pháp lý thì sao? Căn hộ đó đã bị mang đi thế chấp ở đâu chưa?”

“Chưa. Hồ sơ hoàn toàn sạch sẽ.”

Takeshita tròn mắt.

“Không bị thế chấp, tức là chủ nhà đã mua căn hộ đó bằng tiền túi của mình sao? Căn hộ đó khá ngon lành đấy. Bây giờ bán lại cũng phải được bảy mươi đến tám mươi triệu yên là ít.

“Trên đời có nhiều người như vậy lắm.”

“Cuộc đời đúng là bất công.”

“Tôi cũng đồng ý với anh.”

“Thời gian sắp tới chú mày tính triển khai kế hoạch như thế nào, Hanzawa?”

Hanzawa dùng ngón tay day trán, đăm chiêu suy nghĩ.

“Tôi sẽ thử tìm hiểu xem giữa chủ nhân căn hộ này và Higashida có mối quan hệ như thế nào.”

“Chú mày định tìm ai để hỏi?”

Takeshita thắc mắc. Đương nhiên, nhân vật hiện lên trong đầu Hanzawa chỉ có một người duy nhất.

4

Lần trước, khi Hanzawa tìm đến đây là giữa ngày hè nắng nóng như muốn thiêu đốt nắp capo xe. Thế nhưng.

Hôm nay, trời mưa như trút nước. Cánh đồng than cốc trải rộng ở hai bên mờ ảo trong màn mưa, tầm nhìn mù mịt. Cơn mưa dữ dội đến mức cần gạt nước ô tô không gạt kịp dù đã được bật ở chế độ nhanh nhất, những giọt nước hung hãn táp vào cửa sổ, quạt thông gió thổi luồng không khí ẩm ướt bay khắp xe. Mặc dù đã chỉnh mức mạnh nhất, nhưng trái với âm thanh ầm ĩ, hệ thống điều hòa chỉ hoạt động với công suất tạm chấp nhận được, nó phà những làn gió ám mùi thuốc lá vào Hanzawa lúc này đang nắm chặt lấy vô lăng.

Chuyện này không thể nào giải quyết ổn thỏa qua điện thoại.

Namino là một người không thể tin tưởng được. Nếu muốn hỏi rõ ngọn ngành thì gặp mặt trực tiếp và căn vặn đến cùng là cách duy nhất. Vậy nên Hanzawa chỉ gọi điện hẹn trước chứ không nói gì về nội dung cần hỏi. Khơi dậy lo lắng của Namino cũng nằm trong chiến lược của gã.

Đúng như suy nghĩ của Hanzawa, ngay khi vừa nhìn thấy gã, Namino gần như bay ra khỏi chỗ của mình và nhào tới.

Có lẽ là bởi dù công ty nhỏ mấy vẫn có các nhân viên khác, hoặc là hắn cảm thấy e ngại trước người anh giám đốc của mình chăng? Người anh trai ấy giờ đang lớn tiếng nói chuyện qua điện thoại, nhưng vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Hanzawa.

“Mời… mời anh qua bên này.

Sau khi đẩy Hanzawa vào phòng tiếp khách, Namino vừa thở gấp gáp vừa đóng cánh cửa sau lưng lại kèm một gương mặt nhăn nhó khổ sở.

“Này… làm ơn đi, hứa với tôi là chỉ lần này nữa thôi được không? Cứ dây dưa chuyện của công ty cũ mãi như thế này thì giám đốc của tôi sẽ không vui đâu.”

Hanzawa cười nhạt.

“Nếu được thì tôi cũng không muốn gặp anh đâu. Thế nhưng, vì hoàn cảnh đưa đẩy nên cực chẳng đã mới phải làm như thế này.”

“Hoàn cảnh gì cơ?” - Namino mếu máo.

“Anh biết gia đình Giám đốc Higashida sống ở đâu, đúng không?”

Hanzawa dùng giọng điệu chất vấn. Đối với người yếu đuối như Namino, chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng khiến hắn mất hồn.

“Tôi… tôi không biết gì hết. Trước đây tôi cũng nói với anh rồi còn gì, kể từ khi ngân hàng ra thông báo từ chối thanh toán là chúng tôi đã không gặp lại nhau rồi. Gia đình Higashida ở đâu làm sao tôi biết được.”

“Anh mà không nói ra sự thật thì sẽ lớn chuyện đấy.”

“Thật mà! Tôi nói thật đấy!”

Mặc cho lời khẳng định chắc nịch, Hanzawa vừa nhìn thẳng vào mắt Namino vừa nói ra địa chỉ và tên của căn hộ ở nội thành thành phố Takarazuka.

“Hả? Cái gì? Chỗ đó là chỗ nào?”

“Tôi sẽ bỏ qua nếu anh khôn hồn thì nói ra hết những điều anh biết. Nhưng chỉ lần này thôi đấy.”

Hanzawa thay đổi cách dùng từ. Trái cổ của Namino khẽ chuyển động bên dưới gương mặt đang hoang mang tột độ.

“Anh thật vô lý…”

Namino toan cãi lại, nhưng không biết có phải do cái liếc mắt của Hanzawa khiến hắn mất sạch tinh thần hay không mà cuối cùng hắn chỉ cúi đầu tiu nghỉu.

“Thôi đủ rồi, anh nói ra thì cũng có sao đâu, Namino? Sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn. Đó là căn hộ của ai? Anh mà cứ tiếp tục che giấu thì mọi chuyện sẽ không dừng lại ở câu hỏi như thế này đâu. Anh muốn vậy lắm hả?”

“Khoan, xin hãy chờ một chút. Bây giờ tôi nhớ ra rồi. Nếu không lầm thì đó là họ hàng bên vợ…”

“Cái gì cơ?”

Cái tên khốn kiếp này! Rõ ràng hắn có biết. Namino là một người đàn ông được bồi đắp từ những lời dối trá tủn mủn. Suýt nữa Hanzawa cũng bị tên này lừa. Từ sâu trong đáy lòng gã, nỗi tức giận bốc lên cuồn cuộn.

“Họ hàng như thế nào?”

“Hình như là… chú ruột của vợ.”

“Tên?”

“Tôi nghĩ là Komura.”

Đó cũng là tên chủ sở hữu của căn hộ trên giấy đăng ký. “Rồi sao nữa? Chỉ có gia đình Higashida sống ở đó thôi ư?”

“Có lẽ là vậy. Tôi nghĩ giám đốc không ở chung với họ đâu.”

“Vậy chứ ở đâu?”

“Kh… Tôi không biết. Cái này là thật đấy. Tôi không biết gì thật mà.”

Namino lắc đầu nguầy nguậy.

“Liệu khi bị chất vấn trước vành móng ngựa, anh có thể nói lại những lời đó không, anh Namino?”

“Nhưng, nhưng tôi không biết thật mà.”

“Vậy thì mạn phép cho tôi hỏi, theo hình dung của anh thì Higashida có thể ở đâu? Anh nghĩ hắn có khả năng ở chỗ nào?”

Namino trả lời bằng giọng nói cứng nhắc.

“Theo suy nghĩ của tôi, có lẽ là ở một căn hộ hoặc biệt thự khác thuộc sở hữu của ông Komura đó chăng?”

“Komura là nhân vật như thế nào?”

“Là đại gia.”

Lời giải thích của Namino như sau.

Komura Takehiko là người đàn ông tiếp quản toàn bộ cơ nghiệp giao thương với nước ngoài được tạo dựng bởi gia đình bên nội của Tatsuko, tức vợ của Higashida. Tuy nhiên, vài năm trước, ông mắc bệnh Alzheimer và phải đến sống tại một viện dưỡng lão có chế độ chăm sóc đặc biệt. Ông vẫn còn độc thân và không có con cái, nên vợ chồng Higashida chịu trách nhiệm coi sóc ông vì là họ hàng thân cận nhất.

“Mà dù sao thì đó cũng là phu nhân Tatsuko, tôi nghĩ có lẽ cô ta chỉ nhắm đến đống tài sản thôi.

“Chà, anh cũng ác miệng phết.”

“Cô ta là một ả đàn bà đê tiện.”

“Quả là hai vợ chồng xứng lứa vừa đôi.”

Nói rồi Hanzawa hỏi tiếp về địa điểm của các tài sản khác đứng tên Komura, nhưng Namino trả lời là không biết.

“Thay vào đó, nếu là bệnh viện mà ông Komura đó đang nội trú thì tôi biết đấy. Trước đây giám đốc có nhờ tôi gửi đồ đến đó. Nếu biết chỗ ở của ông Komura rồi thì anh có thể tự mình điều tra tiếp, đúng không?”

“Chuyện đó phải thử thì mới biết được.”

“Tôi xin anh, lần này rồi thôi nhé. “Tại sao anh lại giữ im lặng?”

Hanzawa tức giận.

“Thông tin tài chính của công ty thép Nishi Osaka bị lộ ra ngoài. Chẳng phải chính anh là người đã tiết lộ chúng sao? Vậy đáng ra chuyện này anh cũng nên nói với tôi từ trước chứ. Higashida có liên lạc gì với anh không?”

“Không có. Quả thật người tiết lộ thông tin tài chính nội bộ là tôi. Nhưng mà, tôi đã bị vứt bỏ mà không nhận được một xu trợ cấp thôi việc nào.”

Namino trình bày lý lẽ bào chữa cho hành động của mình. Bằng việc tuồn thông tin ra ngoài, có lẽ Namino đã trông chờ nhận được lại kết quả gì đó từ Kisugi.

“Đây không phải chuyện giỡn chơi đâu, anh Namino. Anh cũng có liên quan đến hành vi làm giả sổ sách của công ty thép Nishi Osaka để lừa đảo ngân hàng đấy.”

“Không đúng. Tôi chỉ làm theo lời của Higashida thôi. “Làm gì có chuyện không đúng.”

Khi nỗi nghi ngờ về việc làm giả số liệu ở công ty thép Nishi Osaka dấy lên, Hanzawa đã có xác nhận nội dung nhưng lại vấp phải sự bất hợp tác của Namino. Gã quyết tâm phải khiến cho tên này nhớ lại những hành động lấp liếm của mình lúc trước. Cứ mỗi lần nhắc đến, sự bực tức trong lòng gã sôi lên cứ như chuyện đó vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Cho dù lúc này vẻ mặt của Namino héo hắt, ủ rũ như thế nào đi nữa, gã cũng chẳng hề có ý định tha thứ cho hắn. Thậm chí trong suy nghĩ của Hanzawa, gã muốn đay nghiến cay nghiệt hơn nữa để tên này phải hối hận về việc mình làm.

Hanzawa tiếp lời.

“Anh không thể phủi bỏ trách nhiệm của mình một cách dễ dàng như vậy được đâu. Dù anh có cố quên đi, thì khoản nợ xấu 500 triệu yên vẫn còn đó nhắc nhở ngân hàng chúng tôi không được phép quên. Ngày nào vẫn

chưa giải quyết được hậu quả này thì ngày đó tôi đành phải khiến anh sống dở chết dở y như tôi bây giờ vậy.”

“Anh thật quá đáng! Tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên làm công ăn lương tại công ty thép Nishi Osaka thôi. Tôi có can dự gì vào việc kinh doanh của công ty đâu…”

“Thì tôi cũng vậy thôi.”

Hanzawa ngắt lời Namino.

“Tôi là nhân viên của ngân hàng Tokyo Chuo, hay nói cách khác thì tôi cũng như anh, là một nhân viên bình thường không hơn không kém. Việc của tôi cũng có dính dáng gì đến chuyện kinh doanh của ngân hàng đầu. Hầu bao của tôi cũng chả tổn hại gì. Tuy nhiên, với tư cách là một người trưởng thành, tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho những chuyện mà anh đã gây ra. Cho dù anh cảm thấy tôi phiền phức như thế nào đi chăng nữa, tôi nhất định phải bắt anh nhận lấy trách nhiệm cho những việc làm của mình.”

Trước sự quyết liệt của Hanzawa, miệng Namino mấp máy nhưng không thốt ra lời nào.

Bỏ lại người đàn ông ngồi ủ rũ trong nỗi tuyệt vọng cùng cực với đôi vai buông thõng, Hanzawa bước ra khỏi phòng tiếp khách, đoạn nhìn lên bầu trời mưa rơi mỗi lúc một dày hơn. Sau khi mở cánh cửa xe công vụ đang đậu cạnh cửa chính và khởi động xe, ngay lập tức làn gió ám mùi thuốc lá phả ra từ hệ thống điều hòa. Cần gạt nước đang hoạt động hết công suất. Có lẽ cuộc điện thoại ban nãy đã kết thúc, qua kính chắn gió, gã nhìn thấy anh trai Namino đang chạy xuống cầu thang với gương mặt hằm hằm. Hanzawa cho xe lăn bánh. Dường như người anh giám đốc bất cẩn giẫm chân vào một vũng nước, các giọt nước bắn lên tung tóe khiến y vội lùi lại và cằn nhằn gì đó. Không buồn bận tâm, Hanzawa đạp chân ga đưa xe quay lại con đường băng qua cánh đồng than cốc.

5

Đúng như Namino nói, rất có khả năng Higashida đang trú ẩn tại một trong số bất động sản do Komura đứng tên.

Vấn đề ở đây là làm cách nào để tìm ra được bất động sản đó. Tất cả những gì Hanzawa biết chỉ vỏn vẹn mỗi tên công ty do Komura kinh doanh và viện dưỡng lão ông đang được chăm sóc.

Gã gọi điện cho Kisugi ở công ty khảo sát Osaka Shoko và nói ra tên công ty thương mại đó.

“Hôm nay tôi có chuyện nhờ anh điều tra đây. Tôi muốn anh tìm hiểu xem tình hình hiện tại của công ty này. Tạm thời trước mắt, thông tin tôi cần là tài sản cá nhân của giám đốc. Nếu được thì tôi muốn anh hệ thống lại thành một danh sách.”

“Công ty này đã dẹp tiệm rồi mà nhỉ? Chuyện này liên quan đến khoản vay nào à?”

Có lẽ là do trực giác của một điều tra viên, Kisugi ngờ vực hỏi.

“Liên quan đến công ty thép Nishi Osaka.”

“Ô! Nghe có vẻ thú vị đấy. Sau này nếu có dịp, anh có thể kể cho tôi nghe chi tiết được không?”

“Nếu anh miễn phí cho tôi lần này thì tôi có thể cân nhắc.”

“Thôi cho tôi xin, giảm giá chút ít thì tôi kham được. Dù sao việc này cũng sẽ mất tầm hai hay ba ngày gì mà.”

“Tôi hiểu rồi. Khi nào điều tra xong thì gọi cho tôi nhé.”

Ba ngày sau, Kisugi ngồi trên chiếc sofa trong phòng tiếp khách ở tầng hai ngân hàng Tokyo Chuo - chi nhánh Osaka Nishi, miệng cười nhăn nhở.

“Lần này gian nan lắm, nhưng tôi vẫn ráng điều tra được chút ít. Phí dịch vụ hơi đắt đấy nhé.”

Kisugi nói liến thoắng rồi đẩy phong thư đựng kết quả điều tra về phía Hanzawa.

Komura Koeki là công ty thương mại được thành lập từ thời Minh Trị[31], vốn là 30 triệu yên, doanh thu hơn mười mấy tỷ yên. Tuy nhiên, công ty đã bị giải thể vào ba năm trước vì lý do tuổi cao sức yếu của Giám đốc Komura, chính thức khép lại hơn trăm năm lịch sử. Để thuận tiện cho việc điều trị, Komura đã chuyển đến viện dưỡng lão có chế độ chăm sóc đặc biệt. Viện dưỡng lão ấy nằm ở lưng chừng núi Rokko, nơi có thể nhìn xuống cảng Kobe. Đó là một cơ sở đặc biệt chỉ dành cho những người cao tuổi giàu có.

“Tài sản cá nhân của giám đốc chủ yếu là bất động sản có giá trị gần 2 tỷ yên, nhưng nếu anh nghĩ Giám đốc Higashida có thể động tới chúng dễ dàng thì anh lầm to rồi. Kisugi nói ra một thông tin thú vị.”

“Ông già Komura này là một kẻ quái gở. Nghe nói, ngay khi biết mình bị bệnh, ông ấy đã lập di chúc và ủy thác cho luật sư. Người quản lý tài sản của ông già Komura đó là luật sư Hanajima, tức vị luật sư cố vấn của công ty, chứ không phải Higashida. Chính vì thế, tôi nghĩ rằng dù Higashida có thèm muốn cỡ nào, hắn cũng không thể động tay đến tài sản của Komura. Có lẽ Higashida đã đinh ninh là mình sẽ được tiếp quản số tài sản ấy khi Komura qua đời, nhưng ông già ấy đã ra tay nhanh hơn.”

Komura sở hữu 5 bất động sản ở nội thành thành phố Kobe. Ngoài ra còn có một căn chung cư ở Gold Coast mà Hanzawa đồ rằng nó đã được mua trong thời kỳ bong bóng. “Anh điều tra chi tiết quá.”

“Gợi ý ở đây là gia đình của Higashida đang sống tại một bất động sản ở Takarazuka.

Kisugi nói tiếp.”

“Căn hộ này ban đầu được thế chấp cho ngân hàng trong khoản vay mua căn hộ, vậy nên tôi đã thử điều tra về ngân hàng đó. Mặc dù nó đã ngưng hoạt động, nhưng dù sao cũng chỉ mới gần đây thôi nên tôi không gặp khó khăn mấy… Anh có thấy cái này lạ không?”

Thứ mà Kisugi đang chỉ tay vào là một căn hộ ở nội thành thành phố Kobe.

“Ở đây thì sao?”

“Ngay từ đầu, đây là một bất động sản được sử dụng để cho thuê. Thế nhưng, sau khi bị bỏ không khoảng một năm trước, tới nay chỗ đó không còn được cho thuê nữa. Căn hộ hơi bị tuyệt đấy. Tôi có tới đó xem qua rồi, trông chẳng giống nơi bị bỏ hoang gì cả. Có khi đấy là nơi Higashida đang trú ẩn cũng không biết chừng.”

“Anh có nhìn thấy Higashida không?”

Kisugi lắc đầu.

“Tôi không biết mặt mũi Higashida ra sao. Tôi cũng đã định điều tra thêm một chút xem thế nào, nhưng không hiểu sao tôi đi đến đâu cũng có một nhóm người kỳ lạ lảng vảng xung quanh. Họ trông cứ mờ ám, khả nghi thế nào ấy.”

Hanzawa ngẩng mặt lên.

“Chủ nợ chăng?”

“Không, cảm giác không giống lắm. Họ mặc vest hẳn hoi, vẻ bề ngoài trông cũng bình thường. Họ hết nhìn vào hòm thư của các căn hộ lại đi quanh quẩn trong bãi giữ xe.

“Nói không chừng là đám người ở Cục Thuế quốc gia.”

“Sao lại có Cục Thuế quốc gia ở đây nữa?”

Kisugi thắc mắc. Thấy Hanzawa bỗng nhiên im bặt, anh nói tiếp: “Chúng ta đã thỏa thuận với nhau là anh sẽ kể cho tôi nghe mà. Xin anh hãy giữ lời, Trưởng phòng Hanzawa.

“Higashida vẫn còn tài sản cất giấu. Giá trị từ 500 triệu đến 1 tỷ yên.”

Kisugi trợn tròn mắt.

“Khoản tiền chênh lệch tích cóp từ những lần thổi phồng chi phí nhập hàng đang được giấu ở đâu đó.”

“Nghe thú vị phết. Nếu số tiền đó có thật, vậy thì khoản nợ xấu bên anh có triển vọng thu hồi toàn bộ rồi.”

“Đó là nếu tôi tóm được Higashida.

Hanzawa nói thêm: “Vốn dĩ, Higashida đã lén lút dùng thủ đoạn để chiếm dụng toàn bộ khoản tiền vay từ ngân hàng. Tôi sẽ đòi cho bằng được.”

“Thì ra là vậy. Tôi đã định viết một bản báo cáo về công ty thép Nishi Osaka sau vụ vỡ nợ, nhưng có lẽ là tôi nên chờ thêm chút nữa thì hơn. Giám đốc Higashida, Cục Thuế quốc gia, và cả Trưởng phòng Hanzawa, liệu ai sẽ là người có thể nở nụ cười ở đoạn kết đây?”

Kisugi nói với vẻ mặt tràn ngập sự hứng thú.

Một chiếc Toyota Celsior màu đen chạy trên con dốc dẫn xuống bãi đỗ xe.

Takeshita lái chiếc Toyota Crown bám theo chiếc xe phía trước, ông cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định.

Nơi này là bãi giữ xe ngầm dưới mặt đất của một trung tâm thương mại gần ga Sannomiya.

Hôm nay, sau khi hẹn gặp nhau trước chi nhánh vào lúc sáng sớm, Takeshita cùng Hanzawa đi đến căn hộ khả nghi nằm ở vị trí gần ga Shin-Kobe.

Kế hoạch ban đầu là tìm đến tận nhà. Thế nhưng, khi đến trước toà chung cư, xe của cả hai và Higashida đi sượt qua nhau khiến họ đổi sang kế hoạch theo dõi.

Chuyện diễn ra theo chiều hướng này có lợi cho Takeshita và Hanzawa hơn. Suy cho cùng thì chỉ là vô tình bắt gặp trên phố, họ không cần lo việc sau này bị vu khống là "xâm phạm gia cư bất hợp pháp" cũng không bị hắn chơi chiêu bài "đi vắng".

Sau khi đưa xe vào chỗ đỗ theo chỉ dẫn, cả hai nhìn thấy Higashida dắt theo một cô gái rồi biến mất giữa những cửa hàng.

"Không sống chung với gia đình để tiện hú hí với nhân tình sao? Đúng là sướng như tiên mà."

Takeshita nói khẽ trong khi nhìn theo cảnh tượng ấy.

Đó là một cô gái tuổi đôi mươi. Cô mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn để lộ đôi chân mảnh khảnh, mái tóc nhuộm nâu dài ngang lưng. Vừa khoác tay cô, Higashida vừa đi hiên ngang với bộ dạng như thể sắp sửa đi chơi golf. Quả thật chẳng có vẻ gì nhìn giống một doanh nhân phá sản.

"Mình thử xem qua chiếc xe chút nha anh Takeshita.

Bước ra từ vị trí ghế phụ cạnh tài xế, Hanzawa đi tìm xe của Higashida trong bãi đỗ xe rộng lớn. Ở bên kia bức tường bê tông, một chiếc Toyota Celsior màu đen đang đậu lù lù giữa hai chiếc xe Mercedes Benz. Có vẻ như chiếc xe này mới được tậu cách đây không lâu, lớp sơn phủ bóng loáng không tì vết. Thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi xe mới.

"Không dễ ưa gì hết.

Takeshita vừa nhìn vào ghế tài xế vừa nói. “Dù gì cũng là giám đốc của một công ty phá sản, đáng ra phải đi xe đạp hay gì đó thì mới tròn vai chứ.”

Hanzawa đứng bên ghế phụ lái để nhìn vào trong. Gã nhìn thấy một chiếc áo khoác, có lẽ là của cô gái ban nãy, vất bừa ở băng ghế sau. Một hộp đựng khăn giấy và hai cây dù. Một cây dù có cán nhỏ, rõ ràng là dành cho nữ. Ở ngăn chứa đồ có một ít tiền lẻ và một chai nước đang uống dở. Tất cả chỉ có bấy nhiêu.

“Không có gì hết.”

Takeshita đi vòng qua đầu xe rồi đứng lại kế bên Hanzawa.

“Bây giờ sao đây? Kiểu này xem ra sẽ mất nhiều thời gian lắm. Hay là chúng ta vào trung tâm thương mại tóm cổ tên đó luôn? Anh đoán chắc là thể nào hai người đó cũng đang lượn vòng quanh mấy cửa hàng bán đồ nữ cho mà xem.”

“Khoan đã anh.”

Hanzawa kêu lên. “Cái hộp kia…”

Gã chỉ tay vào chiếc hộp đựng khăn giấy ở băng ghế sau. Mặc dù bị chiếc áo khoác màu vàng chóe phủ lên che mất một nửa, thế nhưng gã vẫn nhìn thấy được họa tiết gì đó trông giống như cánh buồm của một con thuyền màu trắng trên nền màu xanh biển.

“Liệu có phải là quà của ngân hàng nào đó không?”

“Thật sao?”

Với vẻ mặt thán phục, Takeshita thốt lên bằng giọng nói khàn khàn rồi cố nheo mắt để nhìn rõ hơn.

“Quả nhiên là nhân viên ngân hàng, ngay cả cách để ý đến các tiểu tiết cũng khác. Anh đã bỏ qua mất chỗ đó. Thế nó là ngân hàng nào?”

“Tên ngân hàng đã bị chiếc áo khoác che mất nên tôi không nhìn thấy. Mà tôi cũng chưa từng thấy logo đó bao giờ.

“Chắc không phải ngân hàng lớn nhỉ?”

Đúng như Takeshita nói. Nếu là một siêu ngân hàng nào đó, nhất định Hanzawa sẽ biết.

“Có lẽ là ngân hàng địa phương hoặc liên minh tín dụng[32] nào đó quanh khu này. Hộp đựng khăn giấy là điểm mấu chốt. Ít ra cũng phải mở được tài khoản tiền gửi, bằng không thì ngân hàng không tặng hộp đâu. Nếu chỉ là giao dịch bình thường thì quá lắm chỉ nhận được khăn giấy bỏ túi là cùng. Có lẽ là Higashida đã gửi tiền vào đó.”

“Thì ra là vậy. Không biết hắn đã gửi bao nhiêu nhỉ?”

Takeshita chu môi, đoạn đi vòng xuống băng ghế sau, rồi gần như gí sát mặt vào cửa kính có trang bị phim dán kính một chiều để nhìn vào trong.

Bất chợt Hanzawa cảm thấy sau lưng mình có ai đó.

Ngay khi gã quay người lại, đối phương cũng giật mình dừng bước. Người đang đứng trước mắt Hanzawa là cô gái đi cùng với Higashida.

Chết tiệt! Là do chiếc áo khoác chăng…

Có lẽ vì trong cửa hàng hơi lạnh nên cô nàng quyết định quay lại lấy áo khoác.

Cô gái vội vã chạy đi.

“Hỏng rồi!”

Takeshita tặc lưỡi. Hanzawa nhìn theo bóng lưng của cô gái chạy vào sảnh được ốp kính ở tầng hầm. Tiếng giày cao gót gõ lên sàn tạo thành tiếng lộp cộp theo từng bước chân hối hả. Chiếc điện thoại đã ở sẵn trong bàn tay phải, cô ta vừa áp nó lên tại vừa ngoái lại nhìn. Cứ thế, chẳng mấy chốc bóng dáng cô ta đã biến mất trên cầu thang dẫn đến các cửa hàng. Mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc.

“Không biết thằng Higashida có định bỏ chạy nữa không đây.”

“Không đâu, xe của hắn vẫn ở đây nên chắc không chạy được đâu. Tôi nghĩ lát sau hắn sẽ quay lại thôi. Mình nên chờ xem sao.”

Thế nhưng…

Mặc dù sau đó cả hai đã chờ thêm một tiếng đồng hồ, song, đến cuối cùng, Higashida cũng chẳng xuất đầu lộ diện.

Bầu trời mùa hè sáng bừng khiến tầm nhìn trở nên trắng xóa khi xe chạy trên đỉnh con dốc dẫn ra khỏi bãi đỗ xe tầng hầm. Takeshita lái chiếc Toyota Crown qua cổng thu phí rồi tăng tốc phi ra khỏi con dốc.

“Không lẽ hắn ta lại định giở bài chuồn nữa sao?”

“Chắc hắn không làm đến mức đó đâu.”

Cho dù cô gái ban nãy đoán được Hanzawa và Takeshita là chủ nợ, nhưng chắc chắn không biết cụ thể là ai. “Chắc là bọn chúng tình cờ bắt gặp trên đường nên theo đuôi tới đây.” - Có lẽ suy nghĩ của Higashida cũng chỉ tới đó chăng? Trong lúc hắn ta chẳng hề mảy may hay biết thì tấm lưới bủa vây quanh mình đang từ từ siết lại.

“Anh nghĩ là anh sẽ canh chừng trước tòa chung cư của hắn ta cho chắc ăn. Lần này chúng ta vô tình biết được nơi trú ẩn của Higashida, nhưng nếu hắn lại chuồn khỏi đó nữa thì việc theo dấu vất vả lắm.”

“Ừm, vậy để tôi nghiên cứu ngân hàng đang làm ăn với Higashida. Chắc là một tổ chức tín dụng nào đó quanh đây thôi.”

“Chỉ cần xác định được và tịch thu tiền gửi ở đó là chúng ta thắng rồi.”

“Nếu chuyện đơn giản thế thì tốt quá.”

Để có thể thực hiện được mục tiêu, trước hết Hanzawa cần phải nghiên cứu xem logo đó là của tổ chức tín dụng nào.

Đây chắc chắn không phải nhiệm vụ quá khó.

Sau khi chia tay với Takeshita, Hanzawa đi bộ quanh khu vực trước nhà ga. Tình cờ nhìn thấy chi nhánh của một ngân hàng địa phương, gã bèn vào

thử. Ở hành lang, gã bắt chuyện với một người đàn ông tuổi xế chiều đeo băng tay trông có vẻ như là nhân viên tạp vụ của ngân hàng.

“Xin lỗi, chú có biết ngân hàng nào có logo như thế này không ạ?”

Hanzawa lấy bút bi vẽ lại biểu tượng mình thấy phía sau tờ phiếu ở quầy giao dịch.

Người đàn ông mặc đồng phục xoay hình vẽ ấy đủ kiểu, đoạn nghiêng đầu nhìn chăm chú một lúc.

“Chà, chú cũng không biết nữa.”

“Có khi nào là liên minh tín dụng không chứ?” - Hanzawa bồi thêm.

“Không phải cái gì chú cũng biết, nhưng mà chú chưa từng thấy logo như thế này ở quanh đây. Từ đây đi thêm một chút nữa là có một liên minh tín dụng đấy. Cậu đến đó hỏi thử xem sao.

“Sau đó thì sao hả anh?”

Kakiuchi thắc mắc.

“Vô ích. Tôi đã thử đi lòng vòng thêm vài ngân hàng và liên minh tín dụng nữa gần nhà ga cho chắc, nhưng kết cục là chẳng ai biết tổ chức tín dụng nào có logo đó.”

“Hay là mình thử nhìn bên trong xe của Higashida lần nữa xem sao.”

“Việc đó tôi đã nhờ Giám đốc Takeshita rồi.”

Hanzawa nhìn đồng hồ đeo tay. Bây giờ đã hơn 7 giờ tối, nhưng vẫn chưa có tin tức gì từ Takeshita. Chiều tối nay gã đã gọi điện cho ông để nói về chuyện logo. Lúc đó có lẽ Takeshita đang ngồi trong xe đậu bên đường gần khu chung cư của Higashida để đợi hắn về nhà.

“Cái thằng khốn kiếp ấy vẫn chưa chịu về nữa. Chắc hẳn hắn ta đang vô cùng cảnh giác đây.

Khi đó Takeshita đã nói rằng sẽ chờ tới lúc tình hình dịu lại xem sao. Có lẽ bây giờ ông ấy vẫn đang ở đó canh chừng.

“Logo sao?”

Tiếng thở dài xen lẫn trong lời nói của Kakiuchi.

“Nếu như là từ đơn hay gì đó thì còn có thể tra cứu được trên mạng, nhưng là logo thì nan giải hơn nhiều. Mà nếu suy ngược lại thì mình còn không biết đó có phải là ngân hàng hay không nữa, anh nhỉ?”

Nghe Kakiuchi nói thế Hanzawa cũng thấy có lý.

Đó có thể là công ty chứng khoán, thậm chí nếu nghĩ rộng hơn nữa, các tổ chức tín dụng cũng chưa chắc là những công ty duy nhất có phát hộp đựng khăn giấy. Ban đầu Hanzawa nghĩ đến ngân hàng chẳng qua là do trực giác của người trong nghề mà thôi.

“Em không nghĩ đó là công ty chứng khoán đâu. Bởi vì trong tài liệu của công ty thép Nishi Osaka chẳng có ghi chú nào liên quan việc đầu tư chứng khoán cả. Anh có cho rằng điều này phản ánh sở thích của Higashida không?”

“Tức là hắn ta không có hứng thú với chứng khoán?”

“Ít nhất Higashida cũng chưa từng dùng tiền của công ty để mua cổ phiếu lần nào. Hơn nữa, lúc kiểm tra tài khoản tiền gửi của hắn, chúng ta cũng không tìm thấy bất cứ một giao dịch tiền bạc nào với công ty chứng khoán.

“Quả thật là vậy. Nếu thế thì là ngân hàng thật sao…” Kakiuchi rút một tấm bản đồ ra khỏi kệ sách ở sau lưng rồi trải trên bàn.

“Nhà riêng của Higashida là ở quận Higashi Yodogawa, gia đình hắn ở thành phố Takarazuka, còn căn hộ hắn đang trú ẩn là ở thành phố Kobe. Hay là chúng ta thử tìm hiểu tất cả những tổ chức tín dụng nằm gần các nơi đó xem sao?”

Hanzawa cảm thấy hoài nghi.

“Cậu đang chú ý đến điểm nào sao?”

“Higashida không phải một kẻ ngu ngốc. Hành vi sai trái của hắn không chỉ dừng lại ở gian lận sổ sách mà còn có cả ý định trốn thuế. Tức là hắn thừa biết một ngày nào đó mình sẽ bị Cục Thuế để mắt đến. Giả sử đúng là như vậy, Higashida có lẽ sẽ không giấu tiền ở các tổ chức tín dụng gần nhà riêng hoặc công ty. Bởi vì nếu làm thế thì quá dễ bị bại lộ.”

Mặc dù là Cục Thuế quốc gia, nhưng khi cần truy tìm khoản tiền gửi cá nhân của đối tượng điều tra, không phải lúc nào họ cũng tiến hành điều tra theo phương pháp chính xác tuyệt đối bằng cách xét hỏi toàn bộ các tổ chức tín dụng. Nếu họ thật sự tổ chức một cuộc thanh tra và tịch thu được sổ tài khoản ngân hàng hay gì đó thì chuyện sẽ khác, nhưng trước khi đi đến quyết định đó, thường thì cùng lắm họ chỉ nhắm đến những tổ chức tín dụng trong diện tình nghi và dò hỏi “bên anh có tài khoản tiền gửi nào đứng tên người này hay không?”. Các tổ chức tín dụng gần nhà riêng hoặc công ty là những nơi có khả năng bị để mắt đến nhiều nhất.

“Đúng hơn là, sẽ tự nhiên hơn nếu nghĩ theo hướng Higashida lập tài khoản ở một tổ chức tín dụng chẳng có bất kỳ mối liên hệ gì đến mình. Những tên cáo già nhất định sẽ làm như vậy. Mặc dù mỗi lần gửi hay rút tiền hơi bất tiện một chút, nhưng vẫn còn đỡ hơn là bị phát hiện.

“Nếu vậy thì giống như mò kim đáy bể ấy nhỉ?”

Ngay lúc đó, Hanzawa nhận được cuộc điện thoại từ Takeshita.

“Cái thằng Higashida khốn nạn ấy cuối cùng cũng chịu mò về. Rốt cuộc hắn lượn lờ ở đâu đến tận giờ này cơ chứ?”

Không khí xung quanh khá im ắng, có lẽ ông đang gọi đến từ trong xe.

“Còn cô gái thì sao?”

“Đi chung luôn. Khi nãy anh mới nhìn thấy cô ta ngồi bên ghế phụ lái. Giờ anh sẽ vào bãi đỗ xe để xem thêm lần nữa.

Cuộc điện thoại tiếp theo của Takeshita chỉ cách đó chừng 10 phút. Dường như ông đang chạy, hơi thở nghe gấp gáp hơn.

“Anh xem lại rồi. Không còn hộp khăn giấy nữa.”

“Chết tiệt!”

“Vậy cũng tốt” - Người ở đầu dây bên kia đáp lại tỉnh bơ.

“Higashida có lẽ đã suy nghĩ rất nhiều. Mặc dù đã khéo léo ẩn mình nhưng ai đó trong số chủ nợ đã tìm thấy. Chắc chắn họ sẽ tìm cách quan sát bên trong xe. Việc hắn ta đã giấu tiệt cái hộp đựng khăn giấy chứng tỏ nó rất quan trọng, đúng chứ.”

Có lẽ là như vậy thật.

“Anh sẽ ở đây rình thêm chút nữa xem sao.”

“Bộ vẫn còn gì khả nghi nữa hả anh?”

“À, chả là khi nãy, ngoài cô gái kia ra còn có một người đàn ông nữa ngồi ở băng ghế sau. Anh muốn nhìn thấy mặt của tên ấy. Chắc chú mày cũng muốn biết Higashida đang cấu kết với những thành phần như thế nào phải không?”

“Phải chi lúc này mà có máy chụp hình thì tốt quá.”

Mặc dù Hanzawa nói kiểu nửa thật nửa đùa, nhưng câu trả lời “anh có mang nè” khiến gã chỉ còn biết cười khổ.

“Đây là thú vui nho nhỏ của một vị giám đốc nghèo rớt mồng tơi đấy. Máy ảnh DSLR được trang bị thêm ống kính Telephoto. Anh đã luôn ấp ủ ý định là nếu chụp được tấm hình nào đẹp sẽ đem đi dự thi lấy giải Hanzawa bật cười. Cuộc điện thoại với Takeshita kết thúc tại đó.

“Chủ nợ chăng?”

6

Đang nâng chén rượu lên gần miệng thì người đàn ông khựng lại.

“Không biết là ai nhỉ?”

“Ai mà biết. Miki, em kể lại cho mọi người nghe xem mấy thằng đó trông như thế nào.”

Vừa mới rót rượu xong, cô gái đặt một xô đá ướp rượu lên chiếc bàn màu đen, rồi lo lắng nhìn Higashida. Thân hình mảnh khảnh cùng nét mặt luôn khiến người ta liên tưởng đến một con hươu là điểm gây ấn tượng của cô gái này. Cô mặc áo sát nách màu trắng, bàn tay đeo vòng đang vuốt mái tóc dài, hàng chân mày hạ xuống cùng biểu cảm nũng nịu. Trong căn phòng đang bật điều hòa hết công suất, thân hình mảnh mai ấy nom có vẻ đang lạnh lắm.

“Đó là hai người đàn ông.”

Không biết có phải do thói quen hay không, Miki chu môi và làm biểu cảm như thể đang hờn dỗi. Giọng nói của cô mang âm điệu của phương ngữ Kyoto hơn là giọng Osaka.

“Anh hỏi là mấy thằng đó trông như thế nào cơ mà” - Higashida nổi cáu.

“Ờm, một người đàn ông mặc vest khoảng bốn mươi tuổi và một ông chú ăn mặc tuềnh toàng hơn chút.”

“Xã hội đen chăng?”

“Em nghĩ không phải đâu. Trông giống người bình thường hơn.”

“Ngoài ra còn có đặc điểm nào nổi bật không?”

“Em đã rất sợ hãi.”

Higashida khẽ buông ra một hơi thở dài.

“Vậy chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Phải chi mình là người nhìn thấy thì tốt rồi.”

“A, là nhân viên ngân hàng.”

Ngay lúc đó, Miki thốt lên. Higashida quay sang nhìn người đàn ông, rồi hạ giọng hỏi.

“Sao em lại nghĩ thế?”

“Thì em thấy thế… Em nghĩ đó là nhân viên ngân hàng thì em nói thôi.”

“Vẻ bề ngoài của hắn khiến em có cảm giác như vậy sao?” - Higashida hỏi tiếp.

“Đúng rồi.

Cô gái trả lời ngay. “Cái kiểu ăn mặc sơ mi trắng với vest đen như thế thì em chỉ nghĩ đến ngân viên ngân hàng mà thôi.”

“Lỡ đâu là thanh tra thuế.”

Người đàn ông thắc mắc, nhưng cô gái lắc đầu.

“Em không nghĩ đó là viên chức Nhà nước. Mặc dù không biết phải giải thích như thế nào cho mấy anh hiểu, nhưng cảm giác ấy khác lắm.

Ánh mắt điềm tĩnh của người đàn ông hướng về phía Higashida.

“Là Hanzawa chăng?”

Sự ngờ vực đọng lại trong mắt Higashida. Hắn trả lời: “Có lẽ thế… nhưng làm cách nào mà tên đó…”

7

“Chuyện này tôi chỉ nói ông nghe thôi đấy nhé. Thằng Kondo kỳ này gặp nguy thật rồi.”

Hanzawa dừng đũa và nhìn chằm chằm vào Tomari.

Cả hai đang ngồi quán quen trong khu buôn bán dưới lòng đất ở ga Umeda. Trong cửa tiệm thơm nức mùi gà nướng, những nhân viên văn phòng chen chúc nhau trò chuyện huyên náo. Giọng nói của Tomari gần như bị át đi bởi âm lượng của các vị khách say xỉn khác.

Hanzawa nhận được cú điện thoại bất ngờ của Tomari trước đó không lâu, chỉ sau khi gã nói chuyện với Takeshita một chút. Mỗi khi có dịp đến Osaka công tác, lần nào cũng thế, Tomari nhất định sẽ liên lạc với Hanzawa. Chuyến công tác nào dài ngày cần phải trú lại, anh sẽ rủ gã đi nhậu. Hôm nay là một dịp như vậy. Thay vì về nhà và chờ đợi tin tức từ Takeshita, chi bằng đi nhậu với Tomari trong lúc chờ để đỡ sốt ruột.

“Gặp nguy là sao?”

“Chuyển công tác ấy.”

Tomari tong một miếng vây cá đuối vào miệng. “Ông nghe đồn ở đâu hả?”

“Tôi nghe phong thanh là quyết định đó sắp được công bố rồi. Vốn dĩ vị trí hiện tại của Kondo ở bộ phận Hệ thống không có cơ hội thăng tiến, mà cũng không thể nào cho thằng đó quay lại làm ở chi nhánh.”

“Uổng phí quá. Cậu ta là người có thực lực, vậy mà…”

Sau khi nghiền nát Kondo, cái tổ chức này còn đang tâm đẩy anh ta tới bờ vực.

“Bên Nhân sự đúng là máu lạnh vô tình.”

“Lại chẳng.”

Hanzawa phun ra. “Đoạn kết của một nhân viên ngân hàng thật đáng buồn làm sao.

“Đúng thật. Chuyện không của riêng ai. Tôi hay ông thì cũng vậy thôi. Mà chuyển công tác vẫn còn đỡ, ít ra cũng không bị mất chén cơm.”

Tomari bỗng nghiêm mặt nói tiếp: “Ông còn nhớ anh Kajimoto không?”

“À, nhớ chứ. Anh ấy giờ sao rồi?”

Kajimoto Hiroshi là đàn anh khóa trên thời đại học. Hanzawa nghe nói hai năm trước đây anh đã xin thôi việc ở ngân hàng, sau đó tự thành lập một công ty tư vấn kinh doanh riêng.

“Chuyện này tôi nghe anh ấy kể. Gian nan vất vả lắm.”

Lý do thôi việc thì có nhiều vô kể, thế nhưng lý do lớn nhất là anh đã nhìn thấy tương lai của mình ở ngân hàng. Đương nhiên, thứ mà anh nhìn thấy không phải một tương lai xán lạn mà là kết cục bị bỏ xó với bao giấc mơ dang dở. Vì thế anh đã quyết chí xin nghỉ.

“Anh ấy cũng đâu phải người không có năng lực.

Hanzawa nói. Chức vụ cuối cùng của Kajimoto là Phó giám đốc chi nhánh Kojimachi. Anh đã từng kinh qua nhiều cơ sở khác nhau, khả năng đánh giá tại hiện trường của anh được mọi người công nhận. Anh quen biết rộng, ngoại giao giỏi, từng lập được nhiều thành tích trong thời kỳ kinh tế bong bóng.

“Những thành tích khi xưa đã biến thành thiệt hại trong những năm gần đây. Chỉ trách anh ấy quá xui xẻo mà thôi.”

“Đầu xuôi mà đuôi chẳng lọt ha.”

“Nghe đâu trong số cấp dưới của anh ấy có một tên gây rối. Tay ấy dính đến tòa án, kiện tụng rùm beng để rồi những sai phạm bị phanh phui. Kết cục, anh Kajimoto, phó giám đốc chi nhánh đương thời, bị buộc phải nhận trách nhiệm.”

“Thì ra chuyện là như vậy sao?”

“Mặc dù đã ra đi theo hình thức tự nguyện thôi việc, nhưng tự lập là một việc khó vô cùng.”

Hanzawa hiểu ý Tomari muốn nói.

Cho dù vì bất kỳ lý do gì, một khi quyết định từ bỏ ngân hàng, người đó đã không còn là nhân viên ngân hàng nữa. Một sự thật tưởng chừng hiển nhiên đến như vậy, song, số nhân viên ngân hàng không ý thức được điều đó nhiều đến ngỡ ngàng.

Mặc dù lượng người đã rời bỏ ngân hàng theo chế độ tự nguyện thôi việc khá đông đảo, nhưng nếu chỉ nói riêng đến những người tự mình khởi nghiệp, chẳng có mấy ai xây dựng được một sự nghiệp vững vàng đảm bảo sinh kế của mình và gia đình, thậm chí hầu hết trong số đó còn không thể đạt được mức thu nhập cao hơn thời làm ở ngân hàng.

Nếu ai đó ngay từ đầu đã quyết tâm đi tìm chỗ làm mới và thôi việc ở ngân hàng thì còn may. Phần lớn những cựu nhân viên nuôi ý định khởi nghiệp đều dấn thân vào ngành tư vấn sau khi rời khỏi ngân hàng. Thế nhưng, gặt hái được thành công không phải một việc dễ dàng.

Nào là cựu trưởng phòng Tín dụng, cựu phó giám đốc chi nhánh. Trong số những “cựu” nhân viên ngân hàng, có nhiều người không thể thoát khỏi tâm trạng luẩn quẩn vẫn xem mình là người của ngân hàng mặc dù thời thế đã thay đổi.

Việc đầu tiên những người ôm ấp ý định khởi nghiệp làm là ghé thăm những khách hàng cũ.

Khách hàng cũ là những người luôn tỏ vẻ kính trọng và chiều chuộng họ bằng những lời ngọt ngào thuở còn ở ngân hàng. Nhưng hỡi ôi, khi rời xa ngân hàng và gặp lại nhau, trong hầu hết các trường hợp, họ bị đón tiếp bằng những vẻ mặt cảnh giác và khó chịu. Kết cục, họ thường chẳng nhận được lời mời tư vấn như mình đã mong đợi, đã vậy còn bị đuổi khéo với một tách trà và lời động viên khách sáo "chúc anh may mắn nhé.

Sau khi sự việc này lặp đi lặp lại nhiều lần, tâm trạng hứng khởi quyết tâm kiếm cơm từ nghề tư vấn ban đầu dần lụi tàn. Kế hoạch ngây thơ về một thành công vang dội từ từ sụp đổ. Lúc đó họ mới bàng hoàng nhận ra.

Lý do khách hàng kính cẩn nghiêng mình trước họ không phải vì cảm phục năng lực. Thứ khiến khách hàng cúi đầu chính là chức danh trưởng phòng Tín dụng hoặc phó giám đốc chi nhánh họ đang mang trên người. Rằng cái bảng hiệu của ngân hàng có sức nặng đến nhường nào và họ đã không còn là nhân viên ở đó nữa…

Ngay tại khoảnh khắc họ nhận ra sự thật, mọi hy vọng vụt tắt, và thay vào đó, thứ nhanh chóng chiếm lấy trái tim của những cựu nhân viên đã chọn cách rời xa ngân hàng là nỗi bất an vô tận.

Những cựu nhân viên có thể vận dụng kinh nghiệm thời làm ở ngân hàng để tự lập thì nhất thiết phải có khả năng viết nổi trội đủ để kiếm cơm từ việc viết sách, tạp chí, nếu không thì phải có khả năng nói xuất sắc đủ để mê hoặc các khán thính giả, khiến họ không bỏ qua cơ hội tham dự một buổi thuyết giảng nào, hoặc có khi cả hai kỹ năng đó là thứ không thể thiếu.

Thế nhưng, số nhân viên ngân hàng có năng lực đó chỉ đếm trên đầu ngón tay. Những cựu nhân viên ngân hàng đột ngột rẽ ngang sang chuyên viên tư vấn thường kết thúc sự nghiệp của mình một cách chóng vánh. Nếu họ vốn là những người có năng lực đó ngay từ đầu, họ cũng đã tìm thấy thành công ngay trong ngân hàng.

"Chắc anh ấy chật vật lắm."

Hanzawa nói ra lời từ tận đáy lòng.

Khoản trợ cấp thôi việc hậu hĩnh nhanh chóng bị hao mòn bởi việc chi trả khoản vay mua nhà. Ở tuổi bốn mươi, chi phí học tập của con cái cũng là một gánh nặng khiến vai họ nặng trĩu.

Phải sống trong cảnh nhìn số dư trong sổ tài khoản của mình vơi đi từng ngày cũng giống như cảnh một người lâm trọng bệnh chỉ còn sống thêm được vài tháng phải trải qua chuỗi ngày dõi theo tờ lịch treo tường một cách bất lực. Tự lập hay khởi nghiệp nghe thì có vẻ hay đấy, nhưng nếu không có việc để làm thì cũng y như người thất nghiệp mà thôi.

“Anh Kajimoto đang tìm chỗ làm mới. Nói vậy thôi chứ giờ đã hơn bốn mươi tuổi rồi, khó lắm.”

Tin tức mà Tomari mang đến khiến Hanzawa buồn nẫu ruột. Kajimoto mà Hanzawa biết là một người đàn ông chu đáo và đáng tin cậy.

Mặc dù đã lăn lộn ở ngân hàng một thời gian dài, nhưng số người có kỹ năng chuyên môn rất ít. Thêm vào đó, đối với các nhà tuyển dụng, cái mác cựu nhân viên ngân hàng và xuất thân từ trường đại học hàng đầu bị cho là “khó sử dụng”. Mặt khác, những cựu nhân viên ngân hàng cũng có niềm kiêu hãnh riêng của mình. Chừng nào chưa thể lấp đầy được khoảng cách giữa cung và cầu thì chừng đó con đường tìm kiếm cơ hội thứ hai vẫn còn gian truân, hơn nữa, khả năng dung hòa những khác biệt của hai phía cũng vô cùng thấp.

“Thế còn giám đốc chi nhánh hồi đó thì sao?”

“Giờ là trưởng bộ phận Vận hành Kinjo đó. Ông biết mà phải không?”

“Tôi không ưa thằng cha ấy.”

Hanzawa nhăn mặt.

“Kết cục thì khi có biến, sức mạnh chính trị mới là yếu tố quyết định thành bại. Thằng cha Kinjo dày dạn kinh nghiệm nên đã cao tay hơn, còn

anh Kajimoto cũng có phần đánh giá sai tình hình. Cho dù xảy ra bê bối như thế nào, thì đó là do ý đồ xấu xa của bản thân đương sự hơn là do trách nhiệm của ban quản lý. Kinjo cũng biết điều đó, nên dường như Kajimoto đã nghĩ rằng giám đốc chi nhánh sẽ đứng ra bảo vệ mình, nhưng đến cuối cùng thì mới ngã ngửa vì tất cả trách nhiệm bị đổ lên đầu mình. “Đúng là chứng nào tật nấy.”

Hanzawa nâng cốc. “Toàn là đám cặn bã.”

“Chuyện này cũng có liên quan đến ông đấy.”

Chợt Tomari nói ra chuyện khiến Hanzawa bất ngờ.

“Trưởng bộ phận Kinjo đã khẳng định là sẽ truy cứu trách nhiệm của trưởng phòng Tín dụng nếu như vụ mất khả năng thanh toán tại công ty thép Nishi Osaka biến thành tổn thất thật sự. Hình như vì một lý do nào đó mà thằng cha ấy thù ghét ông lắm.”

“Chắc lại là trò vận động hành lang của Asano chứ gì” Hanzawa đoán được ý của Tomari nên tiếp lời.

“Trước đây, không rõ là ở phòng ban nào, Asano từng là cấp dưới của Kinjo.”

Gã cố kìm nén cảm xúc giận dữ.

“Asano sẵn sàng tận dụng mọi mối quan hệ của mình trong hội sở hòng đẩy toàn bộ trách nhiệm của tổn thất lần này về phía ông. Kế hoạch của ông có tiến triển gì chưa?”

Dường như nói ra câu hỏi này cũng nằm trong mục đích của Tomari. “Ai trong bộ phận Tín dụng lúc này cũng quan tâm lắm.

“Tôi tìm ra căn hộ Higashida đang trú ẩn rồi, nhưng còn việc thu hồi nợ thì chưa tới đâu cả.”

Sau khi thuật lại sự việc xảy ra ngày hôm nay, Hanzawa lấy bút bi vẽ lại logo ra tờ giấy ăn để trên bàn.

“Là cái này này. Tôi đã thử đi quanh các ngân hàng địa phương ở Kobe hỏi thăm rồi, nhưng chẳng ai biết gì cả. Ông có biết gì không?”

Nét mặt Tomari thay đổi.

“Chỗ này là tổ chức vốn nước ngoài.”

Câu trả lời của Tomari nằm ngoài dự đoán của Hanzawa. “Vốn nước ngoài? Mà chỗ nào mới được?”

“Chứng khoán New York Harbor. Ở Nhật chỉ có duy nhất một chi nhánh tại Tokyo thôi. Vùng Kansai này không có đâu.

“Đó là một công ty chứng khoán lớn ở Mỹ sao…?”

“Là ngân hàng chuyên cung cấp dịch vụ private banking. Khách hàng họ phục vụ là những đối tượng có tài sản tài chính ít nhất là một tỷ yên.

“Một tỷ yên?”

Hanzawa nhìn Tomari trận trối. “Tức là quy mô tài sản Higashida đang sở hữu lên tới mức đó sao?”

“Đó là nếu như hắn ta là khách hàng của họ.”

Private banking là dịch vụ tài chính chuyên biệt chỉ dành cho những cá nhân thuộc tầng lớp siêu giàu. Nghiệp vụ trọng điểm trong dịch vụ này là quản lý tài sản. Tùy theo ý muốn của khách hàng, ngân hàng không chỉ chịu trách nhiệm phân bổ tài sản đầu tư vào cổ phiếu, trái phiếu, tài khoản tiền gửi ngoại tệ và quản lý tình hình sinh lợi, đôi khi họ còn hỗ trợ giải quyết cả những vấn đề phát sinh trong gia đình khách hàng. Nhằm mục đích đảm bảo lợi nhuận, ngân hàng ở Nhật Bản cũng đang khai thác phân khúc khách hàng thuộc giới thượng lưu, song, nếu so với những ngân hàng hàng đầu ở nước ngoài cùng lĩnh vực, chất lượng dịch vụ vẫn có sự chênh lệch rõ rệt.

“Tôi nghĩ mình đã tiến thêm được một bước rồi.

Hanzawa cười khoái trá. “Nhờ ông đó. Xin đội ơn ngài đã cứu giúp.

“Phải tịch thu bằng được đấy nhé.”

Tomari nhấn mạnh với biểu cảm đầy nghiêm trọng. “Cứ để tôi lo.”

Hanzawa rót thêm bia vào chiếc cốc trống rỗng của Tomari.

“Mà tôi hỏi này, Tomari. Ông có vẻ rành về cái logo đó quá nhỉ?”

Bất chợt Tomari làm vẻ mặt khó xử.

“Xời, có gì quan trọng đâu. Chuyện gì mà tôi chả biết. “Ông có ý định chuyển việc hay sao?”

Như thể bị đoán trúng tim đen, Tomari im bặt. Ước mơ của Tomari là cung cấp tài chính dự án. Có lẽ Tomari đã kỳ vọng làm sống dậy ước mơ từng bị dập tắt tại ngân hàng Tokyo Chuo và đem lại đoạn kết viên mãn cho nó ở công ty chứng khoán này.

“Sau khi ông tịch thu được đống tài sản được cất giấu kia và thu hồi toàn bộ nợ, không biết Asano sẽ toan tính ra sao nhỉ? Thằng cha ấy đã mất nhiều công sức đi rêu rao khắp hội sở rằng ông là người chịu trách nhiệm cho tổn thất đó, ai dè công cốc.

“Chuyện đó sao tôi biết được.”

Hanzawa nói tiếp: “Một điều tôi có thể khẳng định được là hắn sẽ cố nhận vơ việc thu hồi nợ là chiến tích của mình.”

“Công là của cấp trên, lỗi là của cấp dưới mà lại. Thông qua Karita, liệu có cách nào để ông qua mặt Asano để tiến hành việc tịch thu tài sản ở tổ chức vốn nước ngoài được không nhỉ?”

“Nếu được thì tôi cũng muốn làm theo cách đó.”

Trong lúc Hanzawa vừa cười vừa trả lời, cuộc điện thoại mà gã chờ đợi nãy giờ đã reo lên. Đầu dây bên kia là Takeshita.

“Bây giờ anh rút quân đây. Anh chụp được hình rồi, lát nữa sẽ gửi qua địa chỉ email của ngân hàng. A phải rồi, để anh chỉnh sửa chút cho dễ xem trên di động rồi gửi cho chú mày. Thôi, lo nhìn vào đĩa đồ nhắm đi, chàng trai văn phòng.”

Dường như nghe thấy âm thanh huyên náo ở quán rượu, Takeshita khẽ cười.

“Hình như tên đồng bọn cấu kết với Higashida lộ mặt rồi.”

Đang đưa cốc bia lên miệng, Tomari đáp lại bằng điệu bộ huýt sáo.

Tin nhắn của Takeshita đến ngay sau đó.

Ngồi ở trong góc khuất của quán nhậu ồn ào, Hanzawa lúc này đã ngà ngà say, ngón tay quờ quạng của gã nhấn nút mở tin nhắn. Biểu tượng thông báo đang tải nội dung tin nhắn bắt đầu xoay tròn, hình ảnh dần hiện ra trên màn hình điện thoại từng chút một. Tomari cũng im lặng nhìn chăm chú.

Bối cảnh là lối ra vào tòa chung cư. Nền ảnh có màu cam sáng. Trên đó là bóng một người đàn ông bước ra khỏi tòa nhà và được Higashida đi theo tiễn. Bàn tay giơ lên là thứ hiện ra đầu tiên, sau đó, gương mặt trong bức ảnh dần trở nên rõ nét hơn.

Sau khi tấm hình chụp đã hiện ra rõ mồn một, Tomari vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình một hồi lâu.

Hanzawa lưu lại tấm hình vào máy rồi ngay lập tức nhấn nút gọi cho Takeshita.

“Tôi nhận được rồi.”

“Sao sao? Hình chụp tuyệt vời luôn phải không? Vấn đề ở đây là tên này có quan hệ quen biết với Higashida. Có khả năng tên này cũng tham gia vào kế hoạch phá sản của Higashida. Thế nên anh nghĩ mình cũng nên điều tra tên này xem sao… Ê này, Hanzawa. Ê, chú mày nghe gì không đấy?”

“Anh Takeshita.”

Hanzawa lấy tay che điện thoại để hạn chế bớt âm thanh huyên náo ở xung quanh: “Người đàn ông này…” Gã vừa nói vừa nhìn Tomari.

“Là người tôi biết.

“Cái, cái gì cơ? Thật sao? Tên đó là tên nào? Có quan hệ ra sao với Higashida?”

“Quan hệ như thế nào với Higashida thì không rõ, nhưng tôi biết đây là ai.”

“Ai?”

Hanzawa hít một hơi thật sâu. Trong một khoảnh khắc, âm thanh náo nhiệt của thế giới xung quanh chìm vào tầng sâu trong ý thức, gã mơ hồ nhận thấy cảm giác kỳ lạ hệt như lúc này đang có một sợi dây vô hình kết nối chiếc điện thoại trên tay gã và Takeshita.

“Là giám đốc chi nhánh bên tôi.”

“Hả?” - Takeshita chỉ thốt lên được một tiếng rồi im bặt - “Cái gì cơ? Sếp của chú mày…? Rốt cuộc là sao?”

Người muốn biết câu trả lời hơn cả chính là Hanzawa.

8

Chiếc điện thoại trên bàn reo lên. Đầu dây bên kia là tài xế Komaki Shigeo.

“Tôi đang ở trước nhà máy lọc dầu Nakajima. Giám đốc chi nhánh chuẩn bị vào trong rồi, chừng một tiếng tiếp theo chắc là ổn đấy.”

“Cảm ơn nhé.”

Sau khi cúp máy, Kakiuchi quay về phía Hanzawa và khẽ gật đầu.

Chiếc ghế giám đốc chi nhánh đang bỏ trống, còn Phó giám đốc Ejima thì vừa mới ra ngoài cùng với Nakanishi. Nơi hai người họ ghé thăm là công ty thép đặc biệt Cửu Điều. Đây cũng là công ty mà các nhân viên hay gọi đùa là “công ty thép đặc biệt Lắm Điều”, bởi vì năm nào giám đốc bên đó cũng gọi ngân hàng qua không biết bao nhiều lần. Lý do của lần này là về khoản vay ngày hôm trước. Ngân hàng đã không giải ngân vào buổi sáng theo yêu cầu của phía công ty mà lại dây dưa sang buổi chiều khiến vị giám đốc bên đó nổi trận lôi đình. Vị giám đốc vốn là tuýp người hay cằn nhằn, vậy nên chuyến đi này cũng phải kéo dài cỡ hai tiếng đồng hồ.

Lúc này chỉ mới 9 giờ rưỡi sáng, chưa có bóng dáng vị khách nào đến chi nhánh.

Hanzawa và Kakiuchi rời khỏi chỗ ngồi của mình. Nơi cả hai đang tiến đến là phòng làm việc của giám đốc chi nhánh. Mặc dù là phòng riêng, nhưng vì nơi đó kiêm luôn chức năng làm phòng tiếp khách số một của chi nhánh nên cửa không khóa. Ở trong góc phòng, phía sau bộ bàn ghế tiếp khách là một chiếc bàn làm việc vững chãi cùng một tủ đồ.

Kakiuchi theo chân Hanzawa bước vào trong rồi đóng cửa lại.

Hanzawa đi một mạch đến bàn làm việc, đoạn đặt tay lên ngăn kéo.

“Khóa rồi.”

Kakiuchi im lặng tra chìa khóa vào ổ. Đó là chiếc chìa khóa dự phòng cậu đã âm thầm mượn ở bên tổng vụ. Cậu mở khóa ngăn kéo bằng chiếc chìa này.

Trong đó là văn phòng phẩm, tài liệu tổng hợp các chi nhánh và hồ sơ nhân sự. Vật dụng cá nhân chỉ vọn vẹn một quyển sách bỏ túi và tạp chí về kinh tế, cụ thể là Tuần san Kinh tế Nhật Bản số phát hành tuần trước.

“Còn trong đây chỉ có một chiếc áo sơ mi để thay thôi.”

Kakiuchi mở tủ và thông báo. Ngay lúc đó, Hanzawa để ý đến chiếc cặp dưới chân bàn.

Ánh nhìn của gã và Kakiuchi giao nhau.

Hanzawa đặt chiếc cặp lên bàn. “Anh chờ em chút” - Kakiuchi nói rồi chạy đi khóa cửa lại. Quả thật nếu lỡ bị phát hiện giữa lúc đang mở cặp thì sẽ khó xử vô cùng.

Gã tìm thấy một cuốn sổ ngân hàng.

Sổ được lập bởi một ngân hàng khác, ngân hàng Hakusui. Gã lật lại trang bìa để xác định tên chi nhánh. Là chi nhánh Umeda. Nếu Hanzawa nhớ không lầm thì nó là cửa hàng nằm trong một tòa nhà khiêm tốn phía trước nhà ga Osaka.

“Hình như cuốn sổ ngân hàng này mới được lập gần đây thôi.”

Cụm từ “đăng ký mới” cùng ngày tháng in ở hàng đầu tiên đã nói lên điều đó. Ngày lập sổ là cuối tháng Hai năm nay.

“Gần như trùng với thời điểm bắt đầu giao dịch với công ty thép Nishi Osaka.

Asano đã nộp 1.000 yên vào tài khoản và mở sổ. “Trưởng phòng….”

Kakiuchi ngẩng mặt lên. Cả hai nhìn nhau đầy sửng sốt.

Vài ngày sau khi mở sổ, một số tiền lên đến 50 triệu yên được chuyển vào tài khoản.

Người gửi là Higashida.

Ngày thực hiện giao dịch là đầu tháng Ba.

“Khoản tiền giải ngân cho công ty thép Nishi Osaka bắt đầu thất thoát từ lúc nào, cậu còn nhớ không?” Hanzawa hỏi.

“Chuyện đó thì… nếu không lầm thì cũng là khoảng thời gian này ạ.”

Khi Hanzawa thông báo cho Asano biết về việc khoản tiền cho công ty thép Nishi Osaka bị thất thoát, lúc đó y đã nói những gì gã vẫn còn nhớ như in trong đầu.

“Cậu có báo cáo cho tôi không đấy?”

“Sự thật Asano đã rõ mọi chuyện biết ngay từ đầu.

Hanzawa nói tiếp: “Hồ sơ vay của công ty thép Nishi Osaka hoàn thành vào cuối tháng Hai. Vài ngày sau, tức là đầu tháng Ba, khoản tiền được giải ngân bắt đầu chảy ra khỏi ngân hàng. Một phần trong số đó chảy vào tài khoản cá nhân của Asano như thế này đây.”

Cả hai cùng im lặng. Điều họ muốn nói ra có nội dung như nhau.

“Là 10% của 500 triệu yên.

Kakiuchi chậm rãi lên tiếng. “Đó là hoa hồng cho khoản tiền vay bất chính chăng?”

“Chắc là thế rồi còn gì.

Thế nhưng… Giờ đây, số dư trong tài khoản đó chỉ còn lại khoảng vài triệu yên.

Số tiền 30 triệu yên lần đầu được rút ra vào thời điểm sau khi kết thúc dịp lễ Tuần lễ Vàng[33] tháng Năm với hình thức chuyển khoản. Tài khoản thụ hưởng được ghi lại trong cột chú thích bằng chữ in hoa.

CHỨNG KHOÁN TOKYO CITY.

Đầu giờ chiều, Asano mới trở về chi nhánh. Theo lời kể của tài xế Komaki, sau khi rời khỏi nhà máy lọc dầu Nakajima, dường như Asano sực nhớ ra điều gì đó nên ghé thêm hai công ty nữa. Trước giờ ăn trưa, y đi đến công ty thứ ba là công ty cơ khí Dojima nằm ở khu trung tâm thành phố Osaka, ăn trưa xong rồi mới quay về. Komaki chở Asano và giám đốc điều hành cấp cao của công ty cơ khí Dojima đến quán cơm lươn nổi tiếng ở Nakanoshima. Anh bị bắt phải ngồi trong xe với cái bụng đói meo chờ tới khi hai người họ ăn xong.

“Tại vì hôm nay là món Hoa.”

Komaki đang nói về thực đơn của nhà ăn trong ngân hàng. Lúc này Komaki và Hanzawa đang ở trong nhà hàng ăn món cơm trộn thập cẩm kiểu Hoa[34]. Komaki nhỏ giọng nói tiếp: “Giám đốc chi nhánh Asano ghét món Hoa lắm. Vậy đó.”

“Thế rồi giám đốc ăn lươn một mình thôi sao?”

“Tôi từng tháp tùng nhiều giám đốc chi nhánh lắm rồi, nhưng Giám đốc Asano là người như vậy đó. Cỡ như nhân viên tạp vụ, giám đốc chỉ coi như kẻ hầu người hạ của mình mà thôi.”

Điều đó cũng phản ánh khí chất của giám đốc chi nhánh. Những vị giám đốc chi nhánh đáng nể là những người biết quan tâm, bảo vệ nhân viên của mình và được mọi người tín nhiệm, yêu mến. Asano là một trường hợp đối lập hoàn toàn với hình tượng lý tưởng đó.

Sau khi đi ăn trưa bên ngoài về, Asano bày những hồ sơ giấy tờ được gửi đến trong buổi sáng ra bàn làm việc của mình. Vừa nhìn thấy mặt Hanzawa, y giơ tay phải lên làm động tác hệt như đang gọi người hầu đến. Hình như y vẫn chưa hề nhận ra chuyện cuốn sổ ngân hàng đã không cánh mà bay.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Asano trả hồ sơ về cho Hanzawa lúc này đang đứng trước bàn, kèm theo một câu cộc lốc: “Làm lại!”

Nhìn từ quan điểm của Hanzawa, đó là một hồ sơ vay vốn lưu động hoàn toàn bình thường.

“Có vấn đề gì ở hồ sơ này hay sao?”

“Chưa thẩm định kỹ tài sản thế chấp.”

“Nếu là vậy thì nó nằm ở đây.”

Vừa nói, Hanzawa vừa giở xấp hồ sơ mới được trả lại ngay trước mũi mình. Sau khi lật đến tài liệu có liên quan, gã xoay lại cho Asano xem.

“Số liệu này là ba tháng trước rồi. Đây cũng chẳng phải là công ty có thành tích kinh doanh xuất sắc đến như vậy, trước khi nộp cho tôi thì phải lấy số liệu mới nhất.”

“Cho dù giám đốc yêu cầu số mới nhất đi chăng nữa, nhưng vốn dĩ giá trị của bất động sản đâu phải thứ thay đổi trong thời gian ngắn ngủi như vậy, ngoài ra, tài sản thế chấp của công ty này có giá trị áp đảo so với khoản tiền cho vay. Thậm chí, tôi còn muốn thương lượng để họ tăng khoản vay lên nữa là.”

“Ai mượn cậu làm chuyện rỗi hơi đó!?”

Asano tỏ thái độ hung hăng. Lúc này, cho dù Hanzawa nói gì đi chăng nữa, Asano cũng sẽ bác bỏ toàn bộ. Ngày nào Asano vẫn không chấp nhận được con người của Hanzawa thì ngày đó cảm xúc thù ghét vẫn chồng chất

trong lòng y. Càng cố tự bảo vệ bản thân mình bao nhiêu, Asano lại càng thổi bùng lên mối ác cảm trong Hanzawa bấy nhiêu. Đó là một vòng luẩn quẩn không lối thoát.

“Mặc dù Thứ trưởng Ogiso gặp chuyện không may, nhưng ai cũng biết đánh giá của thứ trưởng dành cho cậu là đúng, Hanzawa.”

“Đánh giá dành cho tôi sao?”

“Phải. Đánh giá dành cho cậu đấy. Phô trương, khoe mẽ thì giỏi, còn thực lực dưới tư cách là trưởng phòng Tín dụng thì dưới mức trung bình. Thú thật là ngoài phiền phức ra, tôi không còn biết phải nói gì với cậu nữa rồi. Kết cục là tổn thất 500 triệu yên. Thật sự thì cậu có đang tự kiểm điểm lại bản thân mình không đấy?”

Tự kiểm điểm .

Hanzawa chậm rãi nhìn thẳng vào mắt Asano. “Trong màn kịch anh tự biên tự diễn này thì tôi tự kiểm điểm để làm cái thá gì?” - Mặc dù muốn phản bác như vậy, nhưng Hanzawa im lặng.

Asano cũng hướng ánh nhìn với ngọn lửa phẫn nộ cháy phừng phừng ở đáy mắt về phía Hanzawa. Nhìn tướng ngồi chễm chệ tại bàn làm việc và thái độ căm thù dành cho mình lúc này, Hanzawa cảm thấy được ý chí, hay đúng hơn là dã tâm của người đối diện như đang muốn nói, rằng “cho dù Ogiso thất bại, nhưng tao sẽ thành công tống cổ mày ra đường.”

“Đúng vậy, tự kiểm điểm ấy.”

Asano thong thả nói tiếp.

“Nếu như biết tự kiểm điểm thì cậu đã không trình một hồ sơ đầy thiếu sót này cho tôi rồi. Bộ chỉ cần có tài sản thế chấp là muốn vay bao nhiêu thì vay hả Hanzawa? Cái thời đó đã trôi vào dĩ vãng rồi. Cậu không có năng lực nhận thức thực tại sao?”

“Ý kiến thú vị thật ạ” - Hanzawa đáp lại với giọng điệu đầy mỉa mai.

“Thú vị?”

Asano vừa nói vừa nghiến răng ken két. Y trừng mắt nhìn Hanzawa với biểu cảm cay cú nghĩ xem mình nên trị tên này như thế nào.

“Nếu như đây là cổ phiếu thì tôi có thể hiểu được ý giám đốc. Bởi vì giá trị của nó lên xuống quá thất thường. Thế nhưng, yêu cầu tiến hành thẩm định lại tài sản vừa được định giá ba tháng trước thì lại quá phi lý trong thực tế. Lại còn gây lãng phí nữa.

“Tạo ra tổn thất là 500 triệu yên mà giờ còn mở miệng ra nói chuyện lãng phí sao?”

Asano cười nhạt rồi nói khinh khỉnh: “Trên hội sở đang xem thái độ phản kháng của cậu là vấn đề đấy.”

“Tôi nào có ý định phản kháng. Việc tôi làm đơn giản là cái gì lạ thì tôi bảo lạ thôi.

“Không chỉ có bộ phận Nhân sự và Tín dụng đâu. Bây giờ, ngay cả bộ phận Giám sát Nghiệp vụ và trưởng phòng.”

Tín dụng ở chi nhánh Osaka cũng công nhận là cậu có vấn đề rồi đấy.

“Tôi nghe nói giám đốc đã đi gieo rắc lời đồn đại nên chuyện mới thành ra như thế đấy chứ.”

“Hanzawa!”

Ejima ở kế bên chen vào với giọng điệu gay gắt: “Thái độ như vậy là sao?”

“Rốt cuộc thì cậu có thể giữ được thái độ ngạo mạn ấy đến bao giờ đây, Hanzawa?”

Nói rồi Asano nhìn chằm chằm vào Hanzawa.

“Ngày mai, Trợ lý trưởng Kimura ở bộ phận Giám sát Nghiệp vụ sẽ đến đây vì vụ của cậu. Đây là mệnh lệnh trực tiếp từ trưởng bộ phận. Nếu như

cậu bị đánh giá là có vấn đề thì chắc chắn sẽ có hình thức kỷ luật tương xứng. Đi đêm lắm có ngày gặp ma thôi.

Sau khi dứt lời, Asano ném đống hồ sơ trên bàn về phía Hanzawa. Ném bằng tất cả sức lực. Đống hồ sơ với các góc nhọn và cứng va vào ngực Hanzawa rồi rơi xuống sàn. Kakiuchi vội vàng chạy đến, toan gom lại số giấy tờ đang nằm vương vãi trên sàn.

“Để cho Trưởng phòng Hanzawa tự nhặt lấy” - Asano quát.

Thế nhưng, Kakiuchi vẫn im lặng thu gom tài liệu lại rồi đưa cho Hanzawa.

“Phiền cậu quá.”

“Có gì đâu ạ?”

Kakiuchi trả lời ngắn gọn, nhưng trong mắt cậu là cơn giận dữ sục sôi.

Hôm nay là lần đầu tiên Hanzawa nghe chuyện bộ phận Giám sát Nghiệp vụ cử đại diện đến chi nhánh. *“Tuy nhiên, sau này, kẻ gặp ma là mày đó, Asano!”* - Gã dằn lời thoại đanh thép ấy trong lòng, rồi nhanh chân quay về bàn làm việc của mình.

9

Dấu hiệu đầu tiên lộ ra vào lúc 5 giờ chiều. Từ trong phòng làm việc của giám đốc chi nhánh, Hanzawa nghe thấy âm thanh đóng mở tủ vào ngăn kéo vang lên lạch cạch. Gã cố nín cười.

“Bắt đầu rồi đây” - Kakiuchi thì thầm ở bàn kế bên. “Làm mặt ngây thơ vào.”

“Em biết rồi.”

Một lát sau, Asano bước ra khỏi phòng giám đốc với nét mặt khó đăm đăm. Tiếp đến, y bắt đầu lục lọi bàn làm việc còn lại của mình ở tầng Tín dụng. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Ejima bèn cất tiếng hỏi “Có chuyện gì sao?” nhưng y chỉ trả lời ỡm ờ.

Điện thoại trên bàn Hanzawa reo lên. Người gọi đến là Tomari. Trước đó, sau khi kể cho Tomari nghe chuyện mình tịch thu được bằng chứng chứng minh sai phạm của Asano, Hanzawa đã nhờ anh kiểm tra lý lịch của Asano trong tài liệu nội bộ ở bộ phận Nhân sự. Đương nhiên, đây là việc điều tra bí mật, đòi hỏi Tomari phải sử dụng các mối quen biết cá nhân của mình trong bộ phận Nhân sự.

“Tôi sẽ gửi bản tóm tắt lý lịch của Asano cho ông qua email. Chuyện này ông đã nói gì với Asano chưa?”

“Chưa.”

Hanzawa hạ giọng xuống.

“Hình như tới giờ hắn ta mới nhận ra là cuốn sổ bị mất. Cảnh này khá thú vị nên tôi quyết định sẽ quan sát thêm một lúc.”

“Tôi cũng muốn xem.”

Ở đầu dây bên kia, Tomari đùa giỡn rồi cười khùng khục. “Đúng là thằng ngu. Ai lại mang theo cái thứ ấy đi long nhong ngoài đường như vậy chứ.”

Vừa mới cúp máy thì Hanzawa nhận được email của Tomari. Tuy nhiên, gã chỉ thật sự mở ra xem nội dung sau khi Asano về nhà với khuôn mặt lo lắng và Ejima cũng đi mất dạng.

“Năm cấp hai chuyển trường ba lần.” - Kakiuchi nói.

Cả hai thử đối chiếu với những thông tin đã biết về Higashida, họ lập tức tìm ra được điểm chung. Đó là trường trung học cơ sở ở nội thành thành phố Toyonaka.

“Asano trước đây từng ở Osaka và học chung trường với Giám đốc Higashida.” - Kakiuchi thốt lên đầy bất ngờ.

Higashida hơn Asano hai tuổi. Nói cách khác, khi Asano là học sinh lớp Bảy thì Higashida là học sinh lớp Chín. Trước đó, Asano đã nhập học ở trường cấp hai trong quận Setagaya thành phố Tokyo, và chuyển sang trường ở Osaka vào mùa hè cùng năm. Hanzawa đồ rằng lý do là vì bố của Asano thay đổi nơi công tác.

“Nhớ không lầm thì ông già nhà Asano làm ở công ty Dai Nippon Denki.” - Kakiuchi nói.

Dai Nippon Denki là hãng sản xuất thiết bị điện tử lớn có tiếng. Hanzawa cũng nhớ Asano từng nói đến chuyện này trong một buổi gặp mặt riêng chỉ giới hạn các thành viên thuộc ban lãnh đạo. Có ông già làm việc trong khối văn phòng tại công ty sản xuất thiết bị điện tử nhưng vẫn trèo lên

được chiếc ghế trong thành phần ban lãnh đạo là câu chuyện mà y luôn tâm đắc.

“Trường cấp hai thì rõ rồi, nhưng cái công ty Dai Nippon Denki đó cũng là một điểm chung khác của hai người họ nữa. Ông già nhà Higashida hình như cũng làm việc ở đó thì phải.”

Về vấn đề này, Hanzawa đã xác nhận lại với Namino qua điện thoại.

“Sau khi thử tìm hiểu, bây giờ ở thành phố Toyonaka vẫn còn một khu ký túc xá dành cho nhân viên của công ty Dai Nippon Denki. Trường cấp hai ban nãy ở ngay gần đó.”

“Nếu vậy thì Asano và Higashida đã quen biết nhau ở khu ký túc xá ấy sao?”

“Tôi không biết rõ chi tiết. Nhưng khả năng đó cũng cao lắm.”

Công ty Osaka Nishi do Higashida điều hành đã có thời là một công ty không thể tiếp cận dù sử dụng bất kỳ kế sách nào. Vậy mà chỉ vừa mới ra mặt một lần, Asano đã có thể dễ dàng khai thác được nhu cầu vay số vốn khổng lồ. Ngay khi nghe thấy chuyện đó, Hanzawa không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Trước đó, lý do khiến Higashida một mực khước từ việc tạo lập mối quan hệ với ngân hàng mới liệu có phải là vì hắn sợ hành vi gian lận sổ sách của mình sẽ bị bại lộ trong quá trình phân tích báo cáo tài chính tại ngân hàng. Thế thì việc Higashida có thể mạnh dạn gửi yêu cầu vay vốn cho ngân hàng Tokyo Chuo bất chấp nỗi sợ ấy hiển nhiên là do có sự tác động từ Asano. Có khi nào Asano đã đưa ra vài câu khuyến khích đại loại như là “anh yên tâm, tôi sẽ khéo léo thu xếp để chuyện này không bị lộ.”

“Nếu là Higashida thuở trước, chắc hẳn hẳn chỉ nghĩ đến chuyện bòn rút từ phần chi phí mua hàng bị đội lên để đút vào túi riêng. Cho dù có lừa

ngân hàng thì quá lắm chỉ có mỗi ngân hàng Kansai City khờ khạo sập bẫy là cùng. Tuy nhiên, nhờ sự xuất hiện của Asano, kế hoạch đã thay đổi."

"Có lẽ là vì một lý do nào đó mà Asano cũng đang cần tiền chăng? Nếu thế thì kế hoạch phá sản của Higashida đối với Asano cũng tựa như chết đuối vớ được cọc vậy."

Kakiuchi tiếp tục nói.

"Nhưng, thẩm định hồ sơ cũng đâu phải quá trình Asano có thể một tay che trời. Nếu để cho trưởng phòng thong thả phân tích hồ sơ, hành vi gian dối sẽ bị phát giác. Vì thế nên Giám đốc Asano đã chỉ định nhân viên mới Nakanishi là người phụ trách và buộc cậu ấy phải phân tích tình hình tài chính của công ty này. Sau khi hồ sơ được hoàn thành một cách gượng ép, hắn cũng không chừa ra thời gian để trưởng phòng có cơ hội xem xét. Thì ra mọi chuyện là như vậy sao?"

"Khi bị truy cứu, quá trình thẩm định hồ sơ lỡ dở đó đã trở thành cái cớ để Asano đùn đẩy trách nhiệm cho tôi. "Chà, kịch bản công phu phết."

Thật đáng phẫn nộ.

"Tuy nhiên, vẫn còn nhiều yếu tố Asano không thể nào lường hết. Một trong số đó là Higashida đã chuyển tiền mua căn biệt thự ở Hawaii tại chi nhánh này. Có lẽ Asano không nghĩ đến ngày chúng ta vô tình phát hiện ra chuyện ấy. Và tiếp theo là việc bị Giám đốc Takeshita chụp lại khoảnh khắc rời khỏi căn hộ của Higashida. Ngoài ra còn có cuốn sổ ngân hàng nọ."

"Anh sẽ làm đơn tố cáo sao?"

Kakiuchi hỏi với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Chưa tới lúc."

Hanzawa nói tiếp: "Trước mắt phải tịch thu được tài sản cất giấu của Higashida đã. Đòi nợ là trên hết."

“Thế nhưng, nếu lỡ Giám đốc chi nhánh Asano biết chúng ta đang tiến hành thủ tục tịch thu thì có khi hắn sẽ báo cho Higashida tẩu tán tài sản mất.”

“Vì vậy tôi sẽ qua mặt Asano.”

“Qua mặt?”

Hanzawa đã đánh tiếng với Karita ở bộ phận Pháp lý.

“Khi nào việc chuẩn bị hoàn tất, tôi sẽ tịch thu khối tài sản ấy.”

Kakiuchi đáp lại bằng động tác nắm tay thể hiện ý chí quyết thắng.

CHƯƠNG 5:
HANA HẮC ÁM

1

“Mày nói không tìm thấy cuốn sổ là sao?”

Ở phía bên kia điện thoại, Higashida gào lên kích động.

“Mày để nó ở đâu?”

“Trong cặp.”

“Cặp? Thứ đó quan trọng tới như vậy, tại sao mày lại bỏ trong đó?”

Chắc hẳn lúc này Higashida đang ngửa mặt nhìn trời một cách bất lực với chiếc điện thoại nắm chặt trong tay. Phản ứng của Higashida làm y thấy bực mình. À cũng không hẳn, lý do thật sự khiến Asano nổi cáu không phải Higashida, mà là một sự việc nằm ngoài dự tính của y: cuốn sổ ngân hàng mất tích.

“Chắc tôi không làm mất đâu nhỉ?”

Mặc dù đã cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói của Asano lại run rẩy. Cứ cho là không làm mất, vậy thì cuốn sổ ấy đang ở chốn nào? Cũng không ngoa khi nói rằng cuốn sổ ấy là thứ cất giữ tất cả mọi bí mật về bản thần y…

“Lần cuối mày nhìn thấy nó là khi nào?”

Từ đầu dây bên kia, Asano nghe thấy một câu hỏi quen thuộc mỗi khi người ta muốn đi tìm thứ gì đó.

“Hôm qua. Tại tôi có dùng đến.”

Tiếng thở dài vang trong ống nghe điện thoại.

“Mày có phải là Asano tao biết không đấy?”

Y không thích nói ra lý do thật sự, rằng “tại hôm qua tôi lại mua cổ phiếu”. Thật cẩu thả.

“Chắc mày làm rơi ở đâu đó rồi. “Chắc là thế thật.”

Nhưng, rơi ở đâu mới được? Asano không tài nào nghĩ ra.

“Mày gửi đơn báo mất chưa đấy?”

Hệt như thân phận của cả hai hoán đổi cho nhau, cách nói của Higashida mang âm hưởng của nhân viên ngân hàng hơn cả Asano.

Ban nãy y đã kiểm tra lại thẻ ngân hàng và con dấu đăng ký với ngân hàng, vậy nên nếu có ai nhặt cuốn sổ cũng không thể nào rút tiền mặt ra được.

“Asano, mày cẩn thận hơn chút đi. Nếu lỡ đánh rơi thứ đó trong ngân hàng là lớn chuyện đấy. Chắc là sau khi giao dịch xong, lúc cất vào cặp thì mày bất cẩn làm rơi chứ gì.”

Có lẽ là vậy thật. Bởi vì y không tài nào nghĩ đến chuyện bị trộm ở trong ngân hàng.

“Asano, mày trông thế mà thi thoảng cũng có những lúc làm mất đồ ngớ ngẩn nhỉ. Cổ phiếu cũng vậy. Mặc dù nhờ vậy thì kế hoạch phá sản của tao mới thành công tốt đẹp.”

Higashida chọc vào nỗi đau của Asano.

Đó là giao dịch ký quỹ[35]. Vì nó mà Asano đang gánh chịu thiệt hại nặng nề.

Dù biết rõ điều đó, nhưng không biết từ lúc nào, y đã lún quá sâu. Đến khi giật mình nhận ra, y chỉ biết chết điếng trước khoản lỗ đậm đến mức toàn thân muốn run rẩy.

Ngu ngốc.

Mặc dù trước đó chưa từng nhúng tay vào đầu tư chứng khoán, nhưng vì một lý do vụn vặt nào đó mà khoảng một năm trước đây, Asano bắt đầu

thực hiện các giao dịch trong ngày qua mạng và nhận ra sự thú vị của cổ phiếu. Vốn là kẻ bướng bỉnh, một khi Asano đã quyết tâm, y sẽ hăng say đến mức chẳng còn phân biệt được lý lẽ. Tai ương ập đến cũng là do bản tính ấy. Khoản đầu tư có đơn vị vài trăm nghìn yên dần dần tăng lên thành vài triệu yên, sau đó chẳng được bao lâu, y còn đi xa hơn khi nhúng tay vào những giao dịch ký quỹ có rủi ro lớn.

Những ngày đầu tiên, Asano đánh đâu thắng đó.

Tình hình có thể tệ đi, nhưng danh mục đầu tư của mình lại có lãi. Phải chăng mình là người có tài đầu tư chứng khoán…

Không chỉ có cổ phiếu, sự tự tin vốn luôn đeo bám, hiện diện trong cuộc đời Asano đã trở thành kẻ thù lớn nhất của y. Nếu như y dứt khoát cắt lỗ trong khi thiệt hại vẫn là con số nhỏ thì tốt biết bao. Như thế, y chỉ mất khoản tiền gửi vài triệu yên là xong. Thế nhưng, Asano đã sa đà vào việc sử dụng tỷ lệ đòn bẩy cao hơn hòng gỡ lại những gì đã mất, để rồi phải gánh một khoản lỗ khổng lồ không có cách nào dứt ra được.

Thời hạn trả nợ là 6 tháng sau đó.

Ngày qua ngày, cột mốc ấy lại gần hơn. Số tiền cần thiết để tất toán khoản vay là 30 triệu yên. Đối với Asano, phải bán hết nhà cửa thì họa chăng mới gom góp được chừng ấy tiền. Thế nhưng, Asano giữ kín chuyện thua lỗ chứng khoán với vợ, cô ta biết y chơi chứng khoán nhưng lại tin những lời y nói, rằng “mọi chuyện vẫn đang tốt đẹp.”

Song, thực tế chẳng tốt đẹp chút nào.

Mình phải làm gì đây? Liệu có cách nào khai thông tình thế bế tắc này hay không? Trong lúc Asano đắm chìm trong những suy nghĩ phiền não, thời hạn thanh toán càng lúc càng cận kề. Nếu không thể trả khoản nợ này, sự cố tín dụng của Asano sẽ bị vỡ lở, khi đó chẳng những y đánh mất tương

lai ở ngân hàng, mà ngay cả căn nhà vẫn còn chưa trả nợ xong cũng bị siết nợ.

Trong khoảng thời gian khổ sở ấy, trái ngược hẳn với những suy nghĩ của Asano, thị trường tiếp tục chuyển biến theo chiều hướng tồi tệ, mọi thứ nhanh chóng trượt dài và đi đến kết cục không thể tránh được.

Mỗi ngày trôi qua tựa như địa ngục. Nỗi u uất khiến lòng Asano nặng trĩu, y làm gì cũng không thể cười nổi, dạ dày thì quặn đau. Cảm tưởng như sa chân vào đầm lầy, mặc cho y ra sức vùng vẫy, cả người y lún xuống trong khi bùn thì tràn lên tận miệng.

Ngay tại thời điểm đó, cái tên Higashida Mitsuru đã đập vào mắt Asano.

“Higashida…”

Asano lẩm bẩm. Y từng nghe thấy cái tên này vang lên trong cuộc họp vài lần. Trước mắt Asano lúc này đang là bản báo cáo do trợ lý trưởng phòng phụ trách việc thị sát để tìm kiếm khách hàng mới gửi đến.

Cái tên Higashida xuất hiện ở phần kết của bản báo cáo với nội dung “chúng tôi rất tiếc.”

Kế toán trưởng Namino của công ty thép Nishi Osaka đã thay lời Giám đốc Higashida từ chối lời đề nghị gặp mặt từ phía ngân hàng…

Lúc này, bất chợt khung cảnh từ 30 năm trước hiện lên trong đầu Asano. Bối cảnh là khu ký túc xá công ty ọp ẹp trong khu dân cư ở Toyonaka. Ở đó có một cậu bé thân hình nhỏ con nhưng chắc nịch. Các vị phụ huynh vốn thân thiết với nhau nên mối quan hệ của cả hai gia đình rất khăng khít. Lúc đó Asano chỉ vừa mới chuyển đến từ Tokyo vẫn còn nhiều bỡ ngỡ, Higashida đã luôn ra tay che chở và chăm sóc y.

Biệt danh Asano đặt cho Higashida là Mantan. Nghe qua tưởng là “đầy bình” khi đi đổ xăng, nhưng chữ “tan” còn mang cả ý chỉ “xe tăng siêu nhẹ” lấy ý tưởng từ thể hình của Higashida.

Mantan thường hay bảo vệ y khỏi những tên nhóc thích bắt nạt. Hơn nữa, vì đã được nghe bố mẹ mình nói về thành tích học tập xuất sắc của Asano nên Mantan cũng có phần kính nể y. Khi ở bên cạnh Mantan, những tên thường ngày hay kiếm chuyện với Asano tự động dạt ra, tuyệt nhiên không đến gần. Vốn là đội trưởng câu lạc bộ Judo với cánh tay chắc khỏe, Mantan hay nhận được những ánh mắt nể sợ từ mọi người xung quanh.

“Mantan…”

“Lẽ nào…” - Asano thầm nghĩ. “Nhưng cũng có thể lắm chứ.” - Hai suy nghĩ ấy đan xen trong đầu y.

Asano gọi cho nam nhân viên phụ trách việc tìm kiếm khách hàng mới và yêu cầu cậu mang tài liệu lên quan đến công ty thép Nishi Osaka đến cho y ngay lập tức.

Thứ đầu tiên đập vào mắt y là sơ yếu lý lịch của giám đốc.

Khác địa chỉ nhà riêng là chuyện đương nhiên, nhưng tuổi tác thì y hệt. Trong tài liệu của công ty điều tra tín dụng thu thập có ghi lại trường học cũ của Higashida Mitsuru. Ngay khi tên trường cấp ba ở nội thành thành phố Toyonaka hiện ra trước mắt Asano, sự hoài nghi trong suy nghĩ của y biến thành chắc chắn. Sau khi tốt nghiệp trường cấp hai, Mantan đã học tiếp ở ngôi trường đó.

Những năm tiếp theo, Mantan, tức Higashida Mitsuru, đã theo một trường đại học ở thành phố Osaka, rồi làm việc ở một công ty bình thường. Sau đó Higashida ra làm ăn riêng và thành lập công ty thép Nishi Osaka.

Là giám đốc sáng lập sao?

Âm hưởng ấy thật phù hợp với ấn tượng mạnh mẽ toát ra từ cánh tay rắn chắc của Mantan. Tự tin tiến về phía trước, những bước chân hùng hổ mở ra lối đi riêng cho mình, sức sống mãnh liệt ấy chắc chắn là của Mantan.

Asano bắt đầu xem qua thông tin sơ lược của công ty thép Nishi Osaka.

Mặc dù từng nghe đây là công ty có triển vọng, nhưng y chưa từng nghĩ nó khá đến mức này. Ông chủ đứng đầu một công ty có doanh thu 5 tỷ yên là hình ảnh của Mantan sau 30 năm xa cách. Thậm chí đó còn là công ty kiên cường đến mức ngân hàng không thể tiếp cận được. Nếu là Mantan, có lẽ Asano sẽ được cứu ra khỏi cảnh này. Nhưng điều duy nhất y lo lắng là…

“Liệu anh ấy còn nhớ mình không?”

Để không bị ai nghe thấy, Asano dùng điện thoại trên bàn giám đốc gọi cho Mantan với tâm trạng thấp thỏm lo âu.

Một nữ nhân viên nghe máy. Asano giấu tên ngân hàng và nói: “Giám đốc bên đó hôm nay có đi làm không? Phiền cô chuyển lời là có Asano, bạn cùng trường cấp hai, muốn gặp.”

Vài giây sau.

“Asano? Trời ơi lâu ngày quá tao mới nghe tin mày đấy.”

Ở đầu dây bên kia, Higashida nói với giọng điệu thần thiết đến mức không cảm nhận thấy khoảng cách của 30 năm dài đằng đẵng. Điểm khác biệt duy nhất có thể kể đến là cách gọi “Asano” thay vì “nhóc Ta” như ngày xưa mà thôi. “Lâu rồi không gặp. Nghe nói anh đang thành công lắm. Quả nhiên là anh Higashida có khác.

Asano cũng bắt chước gọi là Higashida chứ không phải Mantan.

“Không dám, không dám, tao có làm gì ghê gớm đâu. Mà bỏ qua chuyện đó đi, chà, hoài niệm quá. Giờ mày làm gì rồi? Mẹ tao bảo là mày làm ở ngân hàng nên tao cũng chỉ biết tới đó thôi.”

Giây phút cần phải tiết lộ thân phận ập tới bất ngờ trong khi Asano chưa kịp chuẩn bị.

“Giờ tôi đang ở Osaka.”

“Osaka? Mày chuyển tới đây từ khi nào thế?”

“Tháng Sáu năm ngoái.”

“Gì mà xa cách vậy ông tướng. Đáng ra phải gọi điện báo tao một tiếng chứ. Mà ngân hàng nào?”

“Ngân hàng Tokyo Chuo chi nhánh Osaka Nishi.”

Asano vừa nói ra cụm “Osaka Nishi”, bao nhiêu cảm xúc phấn khởi từ nãy tới giờ đang cháy mãnh liệt ở đầu dây bên kia bỗng vụt tắt.

“Osaka Nishi?”

Higashida hỏi lại: “Là cái chi nhánh gần chỗ tao ấy hả?”

“Tôi đang làm giám đốc chi nhánh ở đó.”

Đến lúc này Higashida mới tỏ ra cảnh giác và im bặt.

Câu tiếp theo người ở bên kia hỏi sẽ là “có việc gì?” chăng? Mặc dù Asano đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng Higashida không phải người đàn ông thẳng thắn tới mức nói ra lời tuyệt tình như vậy với người bạn thời thơ ấu gọi đến cho mình sau 30 năm trời. Tận dụng mọi thứ có thể là phong cách của Higashida. Giờ đây Asano cũng đang thấm thía điều đó.

“Hôm nào đến đây chơi đi. Vô cùng hoan nghênh bạn cũ.”

Đó là khoảnh khắc mà con đường vận mệnh của hai con người lại giao nhau một lần nữa sau 30 năm.

“Mà thôi, mất có cuốn sổ ngân hàng thôi thì đâu có gì to tát, đúng không? Cho dù ai đó nhặt được cũng không thể rút tiền, vậy nên, trừ những người có liên quan đến chúng ta ra, nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Tao nói có sai gì không?” - Higashida nói.

“Đúng là vậy. Nghe anh Higashida nói vậy thì tôi cũng nhẹ lòng. Có lẽ tôi đã lo lắng thái quá.”

“Chứ còn gì nữa.”

Higashida nói như thể tự an ủi chính mình. Hắn nói tiếp.

“Thế còn vụ tên Hanzawa thì sao rồi? Mày nên để ý đến tên đó hơn là cuốn sổ kia. Cho dù lần trước tao bị nó bắt gặp chỉ là sự tình cờ đi chăng nữa, nhưng tên đó làm tao thấy khó chịu.”

“Anh Higashida, nhân viên ngân hàng là loại người làm việc theo chức danh của mình.”

Asano nói tiếp: “Tên đó hiện tại đang ở vị trí trưởng phòng Tín dụng phụ trách hồ sơ của công ty thép Nishi Osaka. Vì vậy hắn mới ra sức phản kháng để chối bỏ trách nhiệm của mình. Tuy nhiên, một khi quyết định chuyển công tác được đưa ra, hắn sẽ không còn làm được gì nữa. Ngân hàng là một tổ chức như vậy đấy.

“Nhưng ra quyết định chuyển công tác là quyền hạn của bộ phận Nhân sự mà.”

“Mái nhà xưa của tôi đấy. Kế hoạch để tống cổ tên Hanzawa đó đi đang được tiến hành thuận lợi. Ngày mai sẽ có một buổi họp kiểm điểm mới. Rồi tên Hanzawa ấy sẽ cháy như bó đuốc thôi.”

Trước đó Asano còn phiền não về chuyện cuốn sổ ngân hàng, nhưng giờ đây y có cảm giác mình đã lấy lại được tinh thần và khí thế vốn có. Giỏi bày mưu tính kế là tố chất y tự hào trong cuộc đời làm nhân viên ngân hàng của mình. Vì thế nên, mỗi lần chứng minh được tài năng đó, tâm trạng y đều phấn chấn hẳn.

“Tao rất mong chờ ngày đó đến. Kể từ chuyện hôm nọ, con bé Miki bảo là không thích đi mua sắm một mình nữa.”

Higashida lo lắng cho nhân tình của mình. Nghe thế Asano cũng cảm thấy không yên nên nói thêm.

“Vấn đề thời gian thôi. Mai tôi sẽ gọi cho anh. Sau khi cúp máy, Asano phồng má rồi thở hắt ra.”

Lon bia uống dở vẫn đang nằm yên trên bàn. Vừa nuốt những ngụm bia đã hết lạnh, Asano vừa mở máy tính xách tay và bật kết nối mạng.

Y bắt đầu kiểm tra mục thư đến trong email.

Những thư liên quan đến công việc sẽ được gửi đến email của ngân hàng, còn email này là nơi Asano nhận tin từ gia đình hoặc những người bạn thân thiết.

Thế nhưng, chỉ riêng ngày hôm nay, không có bất kỳ liên lạc nào từ gia đình hay bạn bè y.

Thay vào đó, chỉ có duy nhất một tin mới trong hộp thư đến.

Người gửi là “Hana”.

Gì đây? Thư rác sao? Asano di chuột toan bấm nút xóa thì từ “bí mật” trên tiêu đề khiến y khựng lại.

Cả người Asano đông cứng lại, y không tài nào rời mắt khỏi nội dung trong thư.

Tao biết hết bí mật của mày rồi. Mày nhận những 50 triệu yên cơ à. Giám đốc chi nhánh mà lại làm ra chuyện như thế này, liệu có ổn không nhỉ? Hana.

Tưởng như một tấm màn cuốn màu xám ảm đạm lỏng chốt vừa buông xuống, nó rơi sượt qua đầu mũi và che chắn toàn bộ tầm nhìn của Asano. Viễn cảnh sáng sủa lóe lên trước mắt Asano sau cuộc nói chuyện với Higashida bỗng chốc tan biến, thay vào đó, dư âm khó chịu như vừa trải qua một cơn ác mộng cùng hiện thực đầy tuyệt vọng len lỏi trong lồng ngực Asano.

Nơi y đang ở lúc này là một căn phòng trong khu ký túc xá chỉ dành riêng cho các giám đốc chi nhánh phải công tác xa gia đình. Asano ngồi

trước chiếc máy tính trong góc phòng, toàn thân bất động, mắt nhìn chòng chọc vào email như bị nó hút mất hồn.

Mày nhận… những 50 triệu yên cơ à…

Ai đó đã biết bí mật của Asano. Hơn nữa, đó lại là bí mật mà y phải giữ kín bằng mọi giá. Cảm giác căng thẳng cực độ hệt như có những ngón tay xương xẩu với bộ móng dài ngoẳng đang mân mê trái tim của mình, Asano nuốt nước bọt mấy lần rồi lấy tay áo sơ mi lau đi các giọt mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

"Hana…"

Rốt cuộc mình đã đánh rơi số ngân hàng ở đâu?

Ngay từ đầu… tại sao mình lại cầm một thứ quan trọng đến như vậy đi lung tung chứ?

Các suy nghĩ bối rối, hối hận và tự trách móc bản thân ồ ạt kéo đến trong lồng ngực Asano khiến cảm xúc của y rối loạn. Asano vò đầu bứt tóc, y gần như phát điên. Sau khi gục mặt xuống bàn hồi lâu, một suy nghĩ khác chợt nảy ra trong đầu y.

Chờ đã. Bình tĩnh lại và động não đi! Người đó là ai? Ai là người đã nhặt được cuốn sổ đó?

Asano nhóm người dậy, đoạn tắt màn hình chờ trên máy tính rồi xem xét đoạn văn thật kỹ lưỡng.

Đầu tiên, người gửi email xúi quẩy này đến biết Asano là giám đốc chi nhánh. Nếu vậy thì hẳn là ai đó có liên quan đến công việc. Mặc dù chính y cũng không thể tin nổi, nhưng có khi nào là cấp dưới của y chăng?

Cố vận dụng bộ não gần như đã bị tê liệt vì hoảng loạn, Asano nghĩ giả thuyết đó là có cơ sở. Biết đâu trong lúc y vừa đi trên cầu thang ở chi nhánh vừa lấy đồ trong cặp, cuốn sổ vô tình bị lôi theo và rơi ra ngoài… Quả thật

không thể nào loại trừ khả năng đó. Giọt mồ lăn qua thái dương, chảy xuống tận cằm rồi rơi mất.

Khoan, vốn dĩ ngay từ đầu đối phương có phải là người tìm thấy cuốn sổ đó rồi mới soạn ra email này gửi cho mình không? Chẳng phải là chưa thể khẳng định được gì sao? Vẫn còn khả năng đối phương moi móc được thông tin từ một nguồn nào đó không hề liên quan đến cuốn sổ. Nếu bên đó không nắm được bằng chứng không thể chối cãi là cuốn sổ đó, biết đâu mình còn có thể lấp liếm được.

Thế nhưng, việc nói trúng phóc số tiền là 50 triệu yên liệu có phải bằng chứng chứng minh rằng "Hana" đang giữ cuốn sổ? Trong thư có đoạn "Giám đốc chi nhánh mà lại làm ra chuyện như thế này". Không phải "chuyện như thế đó" mà là "chuyện như thế này", vậy tức là căn cứ cho lời buộc tội này hiện đang nằm trong tay người gửi sao?

Asano để ý đến một điểm khác. Đó là làm thế nào mà người gửi tự xưng là "Hana" này có thể biết email y chỉ dùng cho mục đích cá nhân.

Như phần lớn các nhân viên ngân hàng, Asano cũng sử dụng song song hai email.

Một cái do ngân hàng cấp, cái còn lại là email cá nhân này. Thông tin in trên danh thiếp cũng là email của ngân hàng, trong công việc y không hề dùng đến email riêng tư của mình.

Những người biết email này chỉ có… gia đình, họ hàng, bạn thân, rồi còn ai nữa nhỉ..

Asano khoanh tay, nhìn chằm chằm vào lon bia đã nguội và sục sạo tìm kiếm mọi ngóc ngách trong ký ức của mình. *Nhân viên trong chi nhánh chắc chắn không biết. Khách hàng cũng vậy. Hay là mình đã nói cho ai biết chăng? Không, mình không hề có ký ức ấy.*

Sau khi trải qua một đêm thức trắng, buổi sáng ngày hôm sau, Asano vừa dụi đôi mắt mỏi mệt vì thiếu ngủ vừa bước vào chi nhánh.

“Thưa giám đốc chi nhánh, ngài Kimura, trợ lý trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đã đến rồi ạ.”

Vừa bước vào tầng hai, Ejima vội vã nhào tới như thế hắn đã đứng sẵn ở đó để chờ Asano. Kimura là một người đàn ông nổi tiếng khó tính. Phải tiếp đón người như vậy khiến Ejima chờ đợi sự xuất hiện của Asano trong trạng thái thấp thỏm rõ rệt.

Vì email kia mà y quên bẵng chuyện hôm nay là ngày bộ phận Giám sát Nghiệp vụ cử người đến chi nhánh.

“Ôi, hôm nay làm phiền anh rồi, ngại quá.”

Bước vào phòng giám đốc nơi Kimura đang chờ, Asano vừa nói vừa nở nụ cười che đi nỗi lo lắng trong lòng.

2

“Đây là Trưởng phòng Tín dụng Hanzawa. Còn đây là Trợ lý trưởng bộ phận Kimura. Hôm nay vị này đến kiểm tra nghiệp vụ tại phòng Tín dụng và sẽ tiến hành phỏng vấn từng người.”

Nghe xong lời giới thiệu của Ejima, Hanzawa cúi đầu kèm theo câu chào “mong được anh giúp đỡ”. Vẫn thả người trên sofa, Kimura lên tiếng.

“Cậu là tay trưởng phòng lừng danh đó hả?”

“Lừng danh? Không biết ý anh là như thế nào?”

Hanzawa vừa trả lời vừa trừng mắt đáp lại ánh nhìn dồn nén thái độ thù địch dành cho mình.

“Cậu giờ là người nổi tiếng rồi. Người ta kể là có một tay trưởng phòng Tín dụng ưa cãi tay đối với kiểm soát viên và ăn hiếp thứ trưởng trên hội sở.”

“Gì chứ tiếng xấu lan truyền nhanh lắm.”

Khi Hanzawa mở miệng toan phản bác thì Asano nói chen vào với vẻ mặt hân hoan, trên gương mặt tái nhợt là cặp mắt căm ghét nhìn chằm chằm vào Hanzawa.

Nhân vật thật sự truy ra được địa chỉ email cá nhân của Asano là Kakiuchi. Thông qua một người bạn thân của mình, người tình cờ là đàn em khóa dưới của Asano thời đại học, Kakiuchi đã tìm ra được thông tin đó từ danh sách tổng hợp các cựu sinh viên của trường.

Người gửi thư là Hanzawa. Bút danh “Hana” đương nhiên là lấy ý tưởng từ cô vợ Hana của gã. Khi đang phân vân không biết phải lấy bút danh cho người gửi như thế nào, chợt ý tưởng ấy lóe lên trong đầu Hanzawa khiến gã cười khùng khục trong vô thức. Cô vốn là người nghĩ gì nói đó, chừng nào vẫn chưa phân định rạch ròi giữa đen và trắng thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Trong vụ án lần này, mỗi lần có diễn biến mới, thay vì tỏ ra đồng cảm với Hanzawa thì cô lại quở trách gã, vậy nên gã nghĩ đây cũng là một cơ hội cho gã trả đũa vợ mình. Hơn nữa, có lẽ chẳng còn cái tên nào thích hợp hơn cho nhân vật dám chỉ trích Giám đốc chi nhánh Asano.

Lúc này, khi nhìn vào vẻ mặt của Asano, Hanzawa biết bức thư mình gửi đi đã phát huy hiệu quả tuyệt vời.

Thấy Hanzawa khép miệng lại, Kimura mới đủng đỉnh nói: “Sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng, mọi thứ sẽ được tuần tự tiến hành đấy nhé.

Cú điện thoại của Tomari ở bộ phận Tín dụng reo lên gần như cùng lúc Hanzawa vừa mới quay trở về từ phòng giám đốc chi nhánh.

“Người của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đi rồi thì phải.”

“Đến luôn rồi. Một thằng cha khó ưa.”

Hanzawa vừa nói thì bên kia đáp lại: “Để tôi kể cho mà nghe.

“Này nhé, đó là giám đốc chi nhánh làm chung với Kondo thuở thành lập chi nhánh mới. Chính thằng cha đó đã nghiền nát Kondo.”

“Chuyện đó thì tôi biết rồi” - Hanzawa trả lời.

“Thằng cha đó là một kẻ chuyên quyền luôn cho mình là đúng. Lúc nào cũng tràn đầy tự tin, tính cách cứng cỏi.”

“Tại sao người đàn ông tràn đầy tự tin đó lại ì ạch ở chức trợ lý trưởng bộ phận vậy nhỉ?”

Tomari khẽ cười rồi nói: “Chắc có lẽ ngay cả bộ phận Nhân sự cũng cảm thấy quan ngại trước viễn cảnh để tay đó lên làm trưởng bộ phận chăng?”

“Kondo rồi sẽ ra sao đây? Vì một thằng cha như vậy mà lãng phí cả đời người thì thật vô lý biết bao.”

“Đúng rồi đó. Thằng cha đó đã chà đạp bạn mình đấy, Hanzawa.”

Tomari bỗng trở nên đa cảm rồi nói tiếp.

“Nghe này, mặc dù cái chức danh trợ lý trưởng bộ phận nghe có vẻ to tát, nhưng về bản chất, thằng cha đó chỉ là một tên bạo chúa không có tí ti năng lực quản lý gì. Hắn là người hoàn toàn không có tư cách để đến chỗ ông và đưa ra nhận xét này nọ về thể chế của phòng Tín dụng. Gì chứ chuyện này thì tôi dám khẳng định luôn.”

Tomari tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Thằng cha đó thân với Ogiso ở bộ phận Nhân sự, cũng là cái tên bị ông chơi cho một vố đó. Bọn họ cùng một giuộc cả. Vậy giờ ông đã hiểu được tình hình chưa? Dù Ogiso có làm gì cũng không quan trọng, thằng cha đó đang cố chứng minh rằng đánh giá lúc trước dành cho ông là chính xác.”

“Ông vất vả rồi.”

Hanzawa đáp lại bằng giọng điệu ung dung.

“Nhớ cảnh giác, đừng để kẻ thù có cơ hội phản đòn nhé.”

Cú điện thoại với Tomari kết thúc sau câu nói ấy. Dường như đã căn thời gian, Kakiuchi bắt đầu mở cuộc họp buổi sáng, đoạn tiến hành xác nhận số lượng đơn giản rồi nêu lên những nội dung cần truyền đạt. Vì Nakanishi là người đầu tiên bị gọi đi phỏng vấn, nên sau khi cuộc họp kết thúc, anh chàng lập tức vào phòng họp mà Kimura đang chờ sẵn và mất dạng. Máu trong người Hanzawa bắt đầu sôi lên.

“Nhân viên của cậu làm việc cũng đàng hoàng đấy chứ. Vậy mà chỉ đạt được thành tích ở mức này, thật khó hiểu quá nhỉ?”

Kimura Naotaka đay nghiến. Mặc dù Hanzawa không lên tiếng, nhưng Kimura đang ghi gì đó vào bảng. Có lẽ là “phản xạ chậm chạp” chăng?

Tiếp theo sau các nhân viên trong phòng, tới lượt Trợ lý trưởng phòng Kakiuchi bị phỏng vấn.

“Anh nhớ cẩn thận nhé.”

Đó là lời cảnh báo Kakiuchi đưa ra ban nãy khi cả hai đi sượt qua nhau trước lúc Hanzawa bước vào phòng. Hễ được đứng ở vị trí chỉ đạo, những người không có năng lực quản lý thường quên đi con người thật của mình và nói đủ thứ trên đời.

“Vẫn còn chưa hết năm tài chính cơ mà.”

Hanzawa điềm nhiên nói và đón chờ phản ứng của đối phương.

“Cậu nói năng mạnh miệng nhỉ.”

Kimura bật lại: “Vốn dĩ nguyên nhân dẫn đến thành tích tệ hại này chẳng phải do khoản nợ xấu khổng lồ của công ty thép Nishi Osaka sao? Đó là lỗi của cậu chứ còn gì nữa. Cho dù nhân viên cấp dưới của cậu có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể nào bù nổi số tổn thất những 500 triệu yên. Cậu nghĩ về chuyện đó như thế nào?”

“Hình như anh đang hiểu nhầm chuyện gì rồi.”

Hanzawa đáp lại bằng giọng nói bình tĩnh. Nỗi tức giận bùng lên trong mắt Kimura, hắn nhìn thẳng vào Hanzawa.

“Hiểu nhầm?”

“Nếu không lầm thì chuyện có phải là lỗi của tôi hay không vẫn còn bỏ ngỏ kết luận cuối cùng. Ít ra tôi chưa từng thừa nhận đó là lỗi của mình lần nào. Ngay cả trong phiên điều trần liên quan đến vụ việc này, tôi cũng đã thẳng thừng phủ nhận. Hay có ai nói vậy với anh sao?”

“Cậu nói thì hay lắm. Đối với tôi đó toàn là những lời lý sự cùn mà thôi, thế nhưng, chuyện đến nước này rồi mà vẫn không chịu nhận lỗi của mình là sao? Cậu là loại người gì vậy?”

Kimura tiếp tục phun ra: “Nếu thiệt hại do mất trắng khoản vay đã hiện hữu thì đương nhiên trưởng phòng Tín dụng phải đứng ra chịu trách nhiệm chứ.”

“Rốt cuộc cả ngày hôm nay anh đã hỏi được gì trong các buổi phỏng vấn vậy?”

Hanzawa từ tốn phát tín hiệu phản công. Thông thường, khi có các nhân vật cốt cán trên hội sở tới chi nhánh, chắc chắn chẳng bao giờ có chuyện trưởng phòng Tín dụng lên tiếng tranh cãi. Ngay cả Kimura, khi đưa ra những phát ngôn mang tính khiêu khích, hắn là hắn đã đinh ninh rằng sẽ không có ai lên tiếng phản bác. Thế nhưng, hắn đã lầm.

Chẳng cần nghe đến câu chuyện Tomari kể, ai chứ nếu là con người này, Hanzawa sẽ không tha thứ. Tuyệt đối không thể tha thứ.

“Đừng có giỡn mặt” - Hanzawa thầm nghĩ trong khi ngước lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào đối phương. Dường như Kimura xem thái độ phản kháng ngoài dự tính ấy là một sự sỉ nhục, mặt hắn đỏ bừng lên, miệng toan nói gì đó, nhưng Hanzawa cắt ngang.

“Nếu anh nói trưởng phòng Tín dụng phải chịu trách nhiệm cho khoản vay mất vốn, thì tức là giám đốc chi nhánh, thậm chí là bộ phận Tín dụng, phòng ban đã phê duyệt khoản vay đó cũng có trách nhiệm. Về công ty thép Nishi Osaka, hồ sơ của công ty này có hoàn cảnh cá biệt, chẳng hay anh nghĩ sao về chuyện đó?”

“Hoàn cảnh cá biệt gì chứ?”

Sẵn sàng tâm thế gây sự, Kimura thở mạnh bằng mũi.

“Bất cẩn bỏ qua các số liệu ma và hối thúc kiểm soát viên ở bộ phận Tín dụng phải phê duyệt hồ sơ, ý cậu là hoàn cảnh này ấy hả?”

“Thương vụ đó vốn dĩ là do Giám đốc chi nhánh Asano đàm phán. Hơn nữa, sau khi trao đổi xong, giám đốc đã ra chỉ thị yêu cầu phải đệ trình hồ sơ đầy đủ ngay trong buổi sáng ngày hôm sau.”

“Cậu tính đổ thừa năng lực hạn chế của mình là lỗi của giám đốc chi nhánh sao?”

“Lỗi của giám đốc chi nhánh?”

Hanzawa nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp.

“Chà, về mặt ngữ nghĩa thì có lẽ là như vậy thật. Có điều này tôi mong anh nhớ cho, Giám đốc chi nhánh Asano là người đã khơi ra chuyện cho công ty thép Nishi Osaka vay 500 triệu yên, rõ ràng phán quyết của Giám đốc Asano đã đi trật khỏi mọi luân lý thông thường.

“Tôi ngán đến tận cổ rồi!”

Kimura nói văng cả nước bọt, cây bút bi trên tay gõ mạnh vào bảng.

“Lương tháng của cậu là bao nhiêu? Cậu có phải một nhân viên ngân hàng bình thường đâu. Những vấn đề phát sinh trong phạm trù công việc của mình thì cậu phải chịu trách nhiệm. Chẳng phải đây là chuyện hiển nhiên sao?”

“Nếu đó thật sự là những vấn đề phát sinh từ tôi, thì hoàn toàn không sai.”

“Là trách nhiệm của cậu chứ còn gì nữa!”

Kimura cáu tiết quát ầm lên.

“Xin phép được trả lời là không phải.”

“Thật chẳng ra thể thống gì cả! Đây là lần đầu tiên tôi gặp một kẻ không hiểu lý lẽ như cậu đấy.”

“Ngay bản thân anh cũng vậy. Nếu ngay từ đầu đã không có thiện chí muốn nghe chuyện, việc tiêu tốn khoản chi phí đi lại đắt đỏ để đến tận chi nhánh kiểm tra có còn ý nghĩa gì nữa đâu.

Hanzawa tỏ rõ tâm thế đối đầu tới cùng, đoạn nói tiếp: “Hơn nữa, về vụ của công ty thép Nishi Osaka, anh đang quy chụp kết quả là tổn thất, thế nhưng tôi vẫn chưa hề từ bỏ việc thu hồi khoản nợ.”

“Thú vị đấy.”

Kimura nở một nụ cười khiêu khích.

“Nhưng, tôi báo trước cho cậu một điều. Quan điểm của cậu ra sao thì tôi không cần biết, nhưng nếu như nỗ lực thu hồi nợ không thành, cậu sẽ bị truy cứu trách nhiệm và có hình phạt thích đáng. Chuẩn bị sẵn tinh thần đi.”

“Anh nói cũng phải. Thay vào đó, tôi mong anh cũng không quên rằng vẫn có điều ngược lại.”

“Điều ngược lại là sao?” - Kimura nói trong căm ghét.

“Nếu như anh cố vin vào mấy lập luận méo mó và đáng chán ấy hòng bóp méo sự thật, đến khi chân tướng của mọi việc trở nên rõ ràng, đừng trách tại sao mình bị truy cứu trách nhiệm. Dù sao thì đây chỉ là một cuộc kiểm tra, có lẽ anh định viết một bản báo cáo gây bất lợi cho tôi chăng? Tuy nhiên, nếu như sau này mọi người phát hiện ra những gì anh viết trái với sự thật, đến lúc ấy chỉ có sự vô năng của người viết, tức là anh, bị phơi bày ra ánh sáng mà thôi.”

Gương mặt điên tiết của Kimura biến chuyển qua mọi sắc độ của màu đỏ rồi tái đi.

“Nếu chuyện đó thật sự xảy ra, tôi sẽ dập đầu quỳ gối dưới chân cậu. Tuy nhiên, dựa vào kinh nghiệm chinh chiến lâu năm của tôi thì xác suất cậu có khả năng trở mình gần như bằng không thôi.

“Mong anh hãy nhớ kỹ những gì mình nói.”

Cuộc phỏng vấn kết thúc tại đó.

“Rốt cuộc cậu muốn gì, Hanzawa?”

Người bị Kimura phỏng vấn cuối cùng là Giám đốc chi nhánh Asano. Dường như Ejima cũng có mặt, bọn họ nhốt mình trong phòng làm việc của giám đốc chi nhánh những một tiếng đồng hồ. Sau khi hai người họ tiễn Kimura rời khỏi chi nhánh, Asano đã gọi Hanzawa đến và nổi cơn tam bành.

Trong căn phòng đóng kín, Ejima nhìn Hanzawa bằng ánh mắt sắc lẹm không thua gì dân xã hội đen.

“Cậu kia! Cậu có biết mình vừa gây ra chuyện gì không? Nghiêm túc nhận lấy trách nhiệm của mình đi! Dù gì cũng là trưởng phòng Tín dụng, cậu không biết xấu hổ sao?”

Asano nộ khí xung thiên, nhưng Hanzawa chỉ điềm nhiên đáp lại.

“Nếu lỗi là của tôi, tôi sẽ nghiêm túc thừa nhận. Khoan bàn đến chức danh trưởng phòng Tín dụng, với tư cách là một nhân viên ngân hàng nói riêng và nhân viên làm công ăn lương nói chung, đó là chuyện hiển nhiên. Tuy nhiên, tôi cảm thấy xấu hổ khi tùy tiện nhận lỗi cho cả những sai phạm không thuộc trách nhiệm của mình hơn, thậm chí, theo suy nghĩ của tôi, chính nó mới là hành vi vô trách nhiệm.”

“Cậu không có tư cách làm trưởng phòng Tín dụng, Hanzawa.”

Mặc dù đứng nghe ở một bên, nhưng Ejima vẫn cất giọng ra vẻ ta đây biết tuốt. Tên này là người không có chính kiến. Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ ăn theo, xem mọi lời Asano nói là đúng và đánh giá tất cả những thứ Asano phủ nhận là sai. Hanzawa mặc kệ Ejima, gã chăm chú quan sát biểu cảm của Asano từ đầu tới cuối.

“Cậu không còn tương lai nữa đâu, Hanzawa.”

Giọng nói của Asano chứa đầy tà ý, đoạn tiếp lời: “Cậu cứ biết vậy đi.”

“Hở chút là lại ám chỉ đến vấn đề nhân sự như vậy thì khác nào bộc lộ rõ sự vô năng của người quản lý trong tổ chức” - Hanzawa cất lời.

“Cậu nói cái gì cơ?”

Asano giận đến mức mất cả thần sắc: “Cậu trả treo với tôi đấy à?”

“Về chuyện công ty thép Nishi Osaka, hình như anh đã đi rêu rao khắp hội sở rằng đó là lỗi của tôi chứ không phải là do sơ suất của mình. Thế nhưng, ngay từ đầu, đó là thương vụ do đích thân anh, cũng là giám đốc chi nhánh, đã đem về. Hơn nữa còn thông qua yêu cầu vay vốn những 500 triệu yên một cách cưỡng ép mà không dành ra đủ thời gian để thẩm định hồ sơ. Về điểm này, dù nghĩ như thế nào tôi cũng cảm thấy bất bình thường. Cho dù đối phương có là Giám đốc Higashida đi chăng nữa, nhất thiết phải bỏ thời gian để thẩm định kỹ càng. Tôi thấy làm lạ khi chúng ta đã không làm như thế. Liệu rằng còn có nguyên nhân nào khác khiến chuyện đó không thể tiến hành chăng?”

Cảnh tượng lúc này thật thú vị. Nỗi kinh hoàng hiện lên rõ mồn một trong mắt Asano. Sự hoảng loạn ấy lay động trong mống mắt của y hệt như ngọn nến trước gió, nhưng chẳng mấy chốc, nó đã bị chôn chặt dưới tầng sâu của cảm xúc bởi sức mạnh của ý chí. Mức độ của cơn thịnh nộ bộc phát sau khoảnh khắc dao động ấy đúng như Hanzawa đã lường trước. Asano đang lên giọng quát tháo ầm ĩ đến độ xuyên thẳng qua phòng họp đóng kín và vang vọng khắp tầng làm việc, thế nhưng, đối với Hanzawa, thái độ ấy chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.

Cuối cùng, sau khi đã mệt vì la hét quá nhiều, Asano bắt đầu thở dốc. Ejima cảm thấy như đã đến lượt mình, hắn bèn cất tiếng.

“Những lời giám đốc chi nhánh nói hoàn toàn chính xác. Hanzawa, cậu tự xem lại mình đi. Kể từ ngày mai, à không, kể từ lúc này, cậu phải dốc

toàn bộ sức lực. Tôi sẽ thay mặt gửi lời xin lỗi Trợ lý trưởng bộ phận Kimura sau.”

“Trăm sự nhờ anh” - Hanzawa vừa trả lời vừa cố gắng nín cười rồi rời khỏi chỗ. Quả thật tên này làm gã chỉ muốn phá lên cười một trận thật đã.

3

“Email sao?”

Ở phía bên kia điện thoại, Higashida chỉ thốt lên được bấy nhiêu rồi im bặt. Lúc nhận được thông báo rằng cuốn sổ ngân hàng bị mất, Higashida vẫn còn đủ ung dung để giúp Asano phân tâm, tuy nhiên, giờ đây dường như hắn đã nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Tôi định gửi chuyển tiếp cho anh xem thử. Tôi nghĩ có lẽ bức thư này được viết bởi kẻ đã nhặt được cuốn sổ.”

“Gửi liền cho tao đi.”

Vẫn cầm chặt chiếc điện thoại không dây trong tay và ngồi trước chiếc máy tính xách tay đã khởi động sẵn, Asano gửi bức thư khả nghi ấy đến email của Higashida. Một lát sau, phía bên kia điện thoại vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếp theo là lời trách móc bâng quơ chẳng rõ nhắm đến đối tượng nào: “Thế này có chết không cơ chứ.”

“Mày có biết nhân vật tên Hana này là ai không, Asano?”

Chẳng đợi đến lúc bị hỏi, Asano đã suy nghĩ mãi về vấn đề đó.

“Tạm thời trước mắt, mày phải xác định được người đã gửi cho mày bức thư này, Asano.

“Thì biết là thế, nhưng khó lắm.”

Asano vừa trả lời thì sực nhớ ra Higashida cũng là một trong những người biết địa chỉ email của mình, y hỏi dò: “Higashida, anh có nói địa chỉ của tôi cho ai nghe không đấy?”

“Mày bị điên hả?” - Higashida đáp lại thay cho câu trả lời.

“Tao không đời nào làm chuyện đó.”

“Thế còn cô gái kia?”

“Cô gái kia?”

Higashida nói một cách khó chịu: “Mày đang nghi ngờ Miki đây hả?”

“Cũng không hẳn là nghi ngờ, nhưng mà…”

Asano đang lúng búng trong miệng thì bên kia cắt ngang bằng câu trả lời thờ ơ: “Con bé đó không biết đâu.”

“À nhân đây nói luôn, tao cũng không nói cho thằng Itabashi biết đâu.”

“Thật sao? Xin lỗi vì đã nghi ngờ không đâu?”

“Thôi không sao.”

Higashida nói rồi hỏi tiếp: “Có khi nào là tên Hanzawa không đó?”

Asano cũng từng nghĩ đến giả thuyết đó vài lần. Nếu thực sự như vậy thì có thể nói đó là tình huống tồi tệ nhất. Mỗi lần nghĩ đến, y lại cảm thấy cơn bực tức lan ra trong tim mình trước cả nỗi sợ hãi.

“Tôi làm mất cuốn sổ là sự thật, nhưng tôi nghĩ xác suất nó tình cờ rơi vào tay tên Hanzawa thấp lắm.”

“Xác suất gì cũng vậy.”

Higashida nói tiếp: “Nếu xác suất không phải bằng 0 thì vẫn phải nghi ngờ chứ, đúng không nào? Kế hoạch này không được phép thất bại. Nếu có sai sót gì thì toi.”

Đúng là như vậy. Thứ hiện lên trong đầu Asano lúc này là thái độ phản kháng của Hanzawa. Trong tổ chức có tên là ngân hàng này, Asano chưa từng nhìn thấy nhân viên cấp dưới nào phản bác ý kiến của cấp trên quyết liệt đến mức đó. Vốn là một cựu thành viên của bộ phận Nhân sự, y tự tin

rằng mình đã từng gặp qua rất nhiều nhân viên ngân hàng, tuy nhiên, kiểu cấp dưới dám vỗ mặt cấp trên như thế kia vô cùng hiếm hoi.

Hơn nữa, mặc dù bản thân Asano không muốn thừa nhận, nhưng những lời nhận xét sắc bén của Hanzawa về việc cho công ty thép Nishi Osaka vay vốn ngoáy vào đúng chỗ đau của y. Đến mức tinh thần y đã dao động trong vô thức.

Asano đã tiếp tay cho kế hoạch phá sản của công ty thép Nishi Osaka và đẩy hết trách nhiệm ấy về phía Hanzawa.

Trong suy nghĩ của Asano, người đã có vốn hiểu biết tường tận về cái tổ chức gọi là ngân hàng và các nhân viên ở đây, đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Thế nhưng, khi phải đối diện với thái độ chống đối bất ngờ của Hanzawa, Asano bất giác chột dạ tự hỏi liệu có phải kế hoạch của mình vẫn còn ít nhiều sơ hở hay không.

Asano đã tận dụng triệt để các mối quan hệ của mình trong hội sở vào quá trình vận động hành lang. Những người thân thiết với y có Thứ trưởng Ogiso ở bộ phận Nhân sự, Sadaoka, thậm chí cả Trợ lý trưởng bộ phận Kimura ra mặt trong cuộc phỏng vấn lần này. Với quy trình diễn ra bài bản như vậy, đáng ra lúc này Hanzawa phải bị đánh đến không còn manh giáp và tiêu tùng rồi mới đúng, vậy mà giờ đây Hanzawa vẫn công khai chỉ trích ngược lại y, nhất quyết không chịu nhận lỗi. Asano đã mặc định xem Hanzawa là một tay dễ bảo như bao nhân viên cấp dưới bình thường khác, vậy nên đối với y, tình huống hiện tại hoàn toàn nằm ngoài những toan tính của y.

“Buổi phỏng vấn hôm nay sao rồi?”

Lúc đó, giọng nói của Higashida vang lên ở đầu dây bên kia kéo Asano ra khỏi luồng suy nghĩ.

“À, mọi thứ đều diễn ra theo suy nghĩ của tôi.”

Về mặt ý nghĩa nào đó thì đúng là như vậy, nhưng Asano đã có phần cường điệu. Theo kịch bản của Asano, Trợ lý trưởng bộ phận Kimura, người vốn nổi tiếng vì sự khó tính, sẽ nhanh chóng hạ gục Hanzawa bằng màn công kích áp đảo. Tuy nhiên, trên thực tế, không rõ giữa hai người họ đã trao đổi với nhau những gì, nhưng tên Hanzawa không những không gục ngã, mà thậm chí còn chọc vào sơ hở của Kimura để phản biện.

Song, dù thế nào đi chăng nữa, chuyện lần này chẳng thể nào ngả theo hướng có lợi cho Hanzawa được. Về điểm này thì đúng với suy nghĩ của Asano. Một khi chuyện đã đi xa tới mức này, có lẽ Kimura sẽ sẵn sàng bóp méo các luận điểm chỉ để viết ra một bản báo cáo kết luận rằng Hanzawa có vấn đề về thái độ lẫn năng lực quản lý. Bản báo cáo đó sẽ được chuyển tới bộ phận Nhân sự. Trước đó, Asano đã vịn vào lý do năng lực của Hanzawa quá yếu kém và đề xuất với bộ phận Nhân sự về việc sớm thay đổi nơi công tác của gã. Sau khi tham khảo báo cáo, bộ phận Nhân sự sẽ đưa ra phán đoán như thế nào là chuyện quá ư rõ ràng.

“Chắc nội trong tháng này, bộ phận Nhân sự sẽ đưa ra phương án giải quyết nào đó.”

“Thay đổi nơi công tác chăng?”

“Đúng thế. Rắc rối liên quan đến Hanzawa cũng sẽ chấm dứt ở đó. Chúng ta chỉ cần nghĩ về chuyện của mình thôi là được.”

Sau khi tuôn ra lời nói đầy đắc ý, Asano cúp máy.

Trong một khoảnh khắc, bóng đen của sự bất an lắng xuống. Thay vào đó, một cảm xúc giống hệt như thỏa mãn chầm chậm dâng lên và đong đầy trong lồng ngực Asano. Cho dù Hanzawa có nói gì đi nữa, trưởng phòng cũng chỉ là trưởng phòng mà thôi. Trong cái tổ chức gọi là ngân hàng này, quyền lực của giám đốc chi nhánh là tuyệt đối, vậy nên nếu nghĩ theo cách này, mọi chuyện chắc chắn sẽ diễn ra đúng với những toan tính của Asano.

“Mình cũng phải thôi cái trò tự dằn vặt bản thân mới được.”

Asano nhoẻn miệng cười nhẹ nhõm rồi tự lẩm bẩm một mình.

Tuy nhiên, sự nhẹ nhõm ấy nhanh chóng biến mất khi âm thanh thông báo có thư mới vang lên.

Người gửi là Hana… Tiêu đề là “Đang suy ngẫm”.

Vừa đọc nội dung thư, Asano vừa cảm thấy thứ gì đó đắng ngắt đang từ từ lan tỏa trong dạ dày.

Tao đang phân vân không biết có nên tố cáo mối quan hệ giữa một tay giám đốc chi nhánh thất đức là Asano và tay giám đốc đầy ngạo mạn là Higashida hay không. Càng điều tra tìm hiểu tao càng thấy mày là một con người tồi tệ. Liệu tao có nên gửi bản sao của cuốn sổ ngân hàng đến phòng Chăm sóc Khách hàng không nhỉ? Hay là bộ phận Nhân sự, phòng Thư ký Ban lãnh đạo hoặc bộ phận Tổng vụ? Gửi tới những nơi đó chắc là được hơn đấy nhỉ? Về việc có buộc tội hay không, tao sẽ quyết định tùy theo thái độ của mày. Thưa giám đốc chi nhánh, người đang đứng trên pháp trường, tạo nên làm gì đây? Liệu tao có nên đặt một dấu chấm hết cho cuộc đời của mày không?

Asano nuốt nước miếng đánh ực.

Ngón tay, bàn tay và toàn bộ cơ thể y bắt đầu run bần bật. Mắt y không thể rời khỏi nội dung email.

Nếu những chuyện đó bị khui ra, cuộc đời nhân viên ngân hàng của Asano sẽ kết thúc là điều chắc chắn.

Lồng ngực Asano phập phồng trong khi y thở dốc. Lúc này y mới bàng hoàng nhận ra sự thật rằng tương lai mình đang nằm trong bàn tay của một người không quen biết.

Đột nhiên, chiếc điện thoại đổ chuông khiến Asano giật thót.

Là “Hana” sao?

“Càng điều tra tìm hiểu…”

Vậy là đối phương đã điều tra về mình. Nếu thế thì chắc chắn đối phương cũng biết được số điện thoại này.

“Tao sẽ quyết định tùy theo thái độ của mày…”

Thái độ của mình? Thái độ của mình… tức là mình phải phục tùng người hoàn toàn không quen biết này ư? Mình sao?

Trong khi Asano suýt ngất đi vì nỗi nhục nhã cùng cảm giác bồn chồn tột độ, tiếng điện thoại vẫn reo liên hồi.

Y nghe máy.

“Papa?”

Âm thanh vọng ra từ ống nghe đang áp sát bên tai của Asano là giọng trẻ con.

“Reo hả con?”

Toàn bộ sức lực trong người Asano đều bị rút hết. Reo là con trai của y, năm nay thằng bé lên lớp Hai. Giọng nói ngây thơ có chút yếu đuối và âm vực cao như giọng con gái.

“Papa, sắp tới cả nhà đến Osaka chơi có được không? Con, chị Sao và cả mẹ nữa. Con muốn ở lại đó chơi. Được không papa?”

Asano khó khăn lắm mới đáp lại lời xin phép bất ngờ ấy: “Cũng được. Con đưa máy cho mẹ được không?”

“Thành công rồi! Papa nói là được!” - Asano nghe thấy giọng nói vui sướng của Reo ở phía bên kia điện thoại. Sau đó giọng của Rie vang lên: “Mình đấy à?”

“Xin lỗi vì đã quấy rầy mình trong lúc bận rộn. Nhưng khổ nỗi Reo muốn đi chơi quá, em nói thế nào cũng không chịu nghe. Bây giờ chúng ta

nên làm sao đây?”

“Thôi, không sao cả.”

Nói rồi Asano hỏi tiếp với giọng điệu máy móc.

“Cả nhà tính ngủ lại ở đâu? Em đặt khách sạn được không?”

“Được chứ. Em nghĩ ở Umeda chắc là ổn. “Nghe được đấy.”

“Mình có qua ở lại với mẹ con em không? Hay là em đặt hai phòng nhé.”

“Ờ, cũng được.”

Asano nhận ra ẩn ý phía sau lời nói của Rie, nhưng y chỉ đáp lại một cách thờ ơ.

“Phòng hai giường đơn được không mình? Hay là một giường đôi thì tốt hơn nhỉ? Bọn con nít thì cho ở phòng hai giường, còn mình thì…”

“Tùy ý em đấy.”

Asano cắt ngang lời vợ.

“Vâng.”

Dường như lờ mờ cảm nhận được sự sốt ruột của Asano, cô trầm ngâm rồi cất tiếng hỏi: “Hay em chuyển máy cho Saori nhé.”

Saori là học sinh lớp Năm. Con bé đang theo học ở một trường luyện thi nhằm chuẩn bị cho kỳ thi vào trường cấp hai tư thục, vậy nên kế hoạch cuối tuần đến chơi và ngủ lại ở Osaka này mà thành thì đồng nghĩa với việc con bé sẽ bỏ lỡ một bài kiểm tra định kỳ vào Chủ nhật mỗi tuần. Asano không khỏi băn khoăn liệu mình có nên để cho con bé nghỉ dễ dàng trong khi tiền học phí lại đắt đỏ như thế không, tuy nhiên, nỗi bất mãn trong lòng y nhanh chóng bị át đi bởi giọng nói lanh lảnh của Saori: “Papa có khỏe không? Công việc bận rộn không papa?”

“Cũng bình thường thôi con.”

“Hắn là papa đang cố gắng hết sức mình luôn, phải không papa?”

Có lẽ Rie đã dặn dò gì đó nên hôm nay Saori bất ngờ thốt ra những lời nói quan tâm đến Asano. Thế nhưng, từng câu từng chữ trong lời nói ấy giờ đây như những cây kim châm chích vào trái tim y.

“Ừm. Thế còn Saori thì sao rồi?”

Asano cất giọng hỏi.

“Dạ, con cũng đang cố gắng. Bài kiểm tra tuần trước con được hạng ba trong lớp luôn. Papa đang mệt hả?”

Mặc dù vẫn là một là một đứa trẻ, thế nhưng trực giác của Saori khá nhạy bén.

“Làm gì có chuyện đó.”

Asano trả lời lấp lửng. Sau khi tiếp chuyện cô con gái thêm một lúc, y chào tạm biệt rồi cúp máy luôn mà chẳng cần chuyển máy lại cho Rie.

Đối với Asano lúc này, gia đình là một thứ quá nặng nề. Hệt như những cục chì chìm sâu trong cõi lòng đục ngầu của y.

“Xuất phát điểm ban đầu chỉ là…” Asano bắt đầu nghĩ mông lung.

Phải rồi, ban đầu chỉ là vài ba giao dịch trong ngày. Vậy mà không biết từ lúc nào, y đã sa đà vào giao dịch ký quỹ và tạo ra một khoản lỗ khổng lồ.

Nếu như Asano có thể chấp nhận “thua” vài triệu yên và cắt lỗ ngay thì tốt biết bao. Thế nhưng, cho dù bây giờ cứ mãi dằn vặt bản thân về chuyện đó đi chăng nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì. Tất cả chỉ là vô nghĩa.

Với tham vọng gỡ lại, số thiệt hại ngày càng phình ra.

Sai lầm Asano phạm phải chắc chắn là sai lầm sơ đẳng nhất. Hơn nữa, lại thêm cái thói sĩ diện hão khiến y không thể nào tâm sự chuyện này với vợ mình.

Để có thể bưng bít sai lầm này, Asano thậm chí còn phạm phải một sai lầm tày đình khác.

Hành vi của Asano có thể được cấu thành tội "Lạm dụng tín nhiệm" hoặc "Lừa đảo" trong Luật Hình sự. Nếu như mọi chuyện vỡ lở, chắc chắn Asano sẽ đánh mất tương lai ở ngân hàng. Mà nói đâu xa, y thậm chí còn mất cả công việc là một nhân viên nhân hàng. Hai đứa con thơ sẽ có suy nghĩ như thế nào khi nhìn bố của mình ngồi ở ghế bị cáo chốn pháp đình.

Tới lúc đó, chúng có còn động viên "Papa, cố lên" nữa hay không?

Càng nghĩ càng không thể cầm được lòng, Asano đứng dậy rời khỏi bàn, toan chạy trốn trong hơi men thì chợt nhận ra đầu gối mình đang run lẩy bẩy, chân y bủn rủn đến mức không thể đi nổi.

Lòng tự tôn mà Asano cố công gìn giữ bây giờ thật vô nghĩa, thậm chí còn chẳng có cơ sở nào để bấu víu. Vì gắng sức bảo vệ thứ này mà Asano mới sa chân vào đầm lầy sâu thẳm không có cách nào thoát ra được. Thật thảm hại làm sao. Y thậm chí còn muốn nguyền rủa bản thân mình. Giá mà có thể thâu lại cuộn băng như lúc vô tình xem phải một cuốn phim chán òm nào đó thì y sẽ làm ngay.

Asano đi loạng choạng đến tủ lạnh, đoạn lấy một lon bia rồi quay về chỗ chiếc máy tính đang bật sẵn. Y nhìn vào email ấy thêm một lần nữa.

"Mình nên hồi âm thử xem." - Y thầm nghĩ.

Sau khi đặt lon bia xuống, Asano để tay lên bàn phím rồi bật sang giao diện hồi đáp.

Hình như người đang hiểu nhầm chuyện gì rồi, xin đừng gửi thư chọc phá tôi nữa. Người mà đùa quá trớn thì tôi sẽ báo công an đấy.

Asano nhìn chằm chằm vào đoạn văn mình soạn thảo rồi nhanh chóng xóa đi. Lỡ đâu chọc giận đối phương thì hỏng. Mặc dù biết vậy, nhưng nếu

thư mang nội dung thuận theo ý đồ của đối phương cũng không được.

Ngươi là ai?

Như vậy thôi thì sao nhỉ? Cũng được đấy chứ. Tuy nhiên, Asano có cảm giác viết như thế này thì ngắn quá, thế là y bèn thêm vài câu nữa.

Ngươi là ai? Hình chúng ta đang có hiểu lầm gì đó, không biết tôi có thể gặp để nói chuyện trực tiếp được không?

Lần này thì sao nhỉ.

Cũng không tồi. "Hiểu lầm" nghe như lý lẽ của mấy lão chính khách nên y cũng thấy hơi sượng, tuy nhiên, cú ra tay đầu tiên như thế này có lẽ là ổn.

Gửi.

Chờ đợi.

Đã 20 phút trôi qua kể từ lúc email của "Hana" được gửi đến cho y. Không biết "Hana" có để ý đến phản hồi của Asano hay không đây?

Sau khi vừa uống bia vừa chờ được khoảng 10 phút, y cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa nên quyết định đi tắm.

Một tiếng nữa trôi qua trong cảnh Asano chẳng có gì để bấu víu, cũng chẳng biết làm gì để khuây khỏa. Mãi đến khi y đinh ninh rằng "Hana" sẽ không gửi thêm gì trong ngày hôm nay nữa thì bức thư hồi âm y chờ đợi tới vào lúc hơn 12 giờ đêm.

Tao đã nhận được phản hồi của mày. "Hiểu lầm" sao? Hay là tao nhờ ngân hàng hoặc cảnh sát phân xử giúp xem đây có thật sự là hiểu lầm hay không nhé.

Ngay khi đọc nội dung thư, Asano kinh hãi đến mức gần như hoảng loạn. Y không thể không soạn thư trả lời ngay lập tức.

Nếu ngươi tự ý hành động như vậy thì tôi rất lấy làm khó xử. Chúng ta nên nói chuyện với nhau trước. Xin hãy nói cho tôi biết mục đích của ngươi là gì.

Asano lại ngồi chờ. Năm phút, mười phút rồi ba mươi phút. Vừa mới 1 giờ sáng mà chẳng mấy chốc đã thành 2 giờ sáng. Bất chấp tất cả, Asano vẫn tiếp tục chờ đợi. Tuy nhiên, buổi tối hôm đó, “Hana” chẳng gửi thêm phản hồi nào mới nữa.

4

“Hình như vụ chuyển công tác của Kondo sắp có quyết định chính thức rồi.”

Vì chuyện liên quan đến bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, buổi sáng ngày hôm sau, Hanzawa nhận được điện thoại của Tomari.

“Chỗ nào?” - Hanzawa hỏi ngắn gọn.

“Một trong số khách hàng của chi nhánh Kyobashi. Theo tin tức tôi nghe lén từ bên Nhân sự, hình như Kondo sẽ nhậm chức trưởng bộ phận Tổng vụ hay gì đó ở bên đó. Nói là trưởng bộ phận vậy thôi chứ đấy chỉ là một doanh nghiệp tầm trung. Mặc dù cũng có vài ba nhân viên cấp dưới, nhưng có lẽ Kondo sẽ phải tự thân lo liệu mọi tác vụ thực tế. Và đương nhiên đó là tấm vé một chiều rồi.

Hay nói cách khác là không còn cơ hội quay về ngân hàng nữa.

Có không ít những trường hợp được quay trở lại ngân hàng vì lý do không hòa nhập được với chỗ công tác mới. Tuy nhiên, cho dù điều này có xảy ra đi nữa, nhân viên đó vẫn bị điều chuyển sang một công ty khác, thậm chí họ có thể bị đẩy đi lòng vòng khắp nơi nếu xui xẻo. Nếu như có thể buông bỏ hết tất cả sau khi đạt đến sự chán nản cùng cực thì hạnh phúc biết bao, thế nhưng, đối với những người phải nuôi con nhỏ với đủ thứ chi phí phải lo như Kondo thì bỏ việc là điều không thể.

“Nghe đâu cậu ta vừa quyết định mua nhà ở Osaka, gần đây mới trả tiền cọc thì phải.”

Thông tin của Tomari khiến tim Hanzawa nhói đau. “Bộ ngân hàng không biết chuyện đó hả?”

“Biết hết. Kiểu gì Kondo chẳng lập kế hoạch trả nợ khoản vay mua nhà nộp cho ngân hàng.

Hanzawa thở dài. Điều đó có nghĩa là ngân hàng thừa biết, nhưng vẫn cố tình xúc tiến phương án thay đổi nơi công tác và buộc Kondo phải rời khỏi Osaka.

“Chẳng phải rõ ràng ngân hàng không muốn cho Kondo vay còn gì.”

Tomari lại nói ra thêm một ý kiến anh mới đào ra trong suy nghĩ của mình, đoạn nói tiếp: “Đúng là bọn nhân sự khốn nạn. Bọn họ chỉ xem chúng ta như một quân cờ mà thôi.”

“Kondo biết chưa?”

“Chưa. Sống để bụng chết mang theo nhé.”

“Đã rõ.”

Thuở ấy… Hanzawa nhớ lại hình ảnh Kondo khi anh nói về tương lai của mình ở thời điểm cả bọn đã nắm chắc một suất trong ngân hàng.

“Tôi sẽ giúp ích cho mọi công ty trên thế gian này. Để làm được điều đó, tôi sẽ phấn đấu trở thành chuyên gia chuyên thẩm định các khoản vay của công ty vừa và nhỏ.”

Đó chính là ước mơ của Kondo.

Thế nhưng, lý tưởng ấy đã vấp phải những trở ngại đáng tiếc, để rồi sau một thời gian đổ bệnh, Kondo bị đối xử như một món đồ bị bỏ quên ở bộ phận Hệ thống. Nguyên nhân khiến cuộc sống của Kondo bị đảo lộn chính là ngân hàng chứ không phải gì khác.

“Thế còn vụ kia? Giám đốc chi nhánh nhà ông sao rồi…?”

“Tôi nhận được thư có nội dung là hãy gặp mặt trực tiếp để hóa giải hiểu lầm. Hắn ta nhất quyết giả điên. Tôi định sẽ để thêm một chút cho hắn

tự suy ngẫm ra sự ngớ ngẩn của mình.”

Gã nghe thấy giọng cười của Tomari.

“Ông nhớ làm cho tới cùng nhé, Hanzawa.

Chẳng cần Tomari nhắc nhở, gã quyết làm cho ra lẽ.

Thế nhưng…

Hơn 2 giờ chiều ngày hôm đó, Hanzawa nhận được cuộc điện thoại từ Karita ở bộ phận Pháp lý. Mọi chuyện dần chuyển biến theo chiều hướng khó lường.

“Về vụ bất động sản ở nước ngoài lần trước, thú thật với ông là khó ăn lắm.”

Ngay từ câu đầu tiên, Karita đã thông báo cho Hanzawa với giọng điệu cứng nhắc.

“Khó ăn là sao?”

“Tôi đã thử dò hỏi các cơ quan có thẩm quyền ở Hawaii, nhưng phản hồi của họ cực kỳ mông lung. Tôi đã thử nghiên cứu những tiền lệ khác, nhưng không có luật nào buộc bên đó phải tuân theo luật pháp bên mình, vì vậy chúng ta không có quyền cưỡng chế. Tốn nhiều thời gian lắm.

“Vài tuần sắp tới là khoảng thời gian quan trọng quyết định thành bại. Tôi muốn xúc tiến việc thu hồi nợ trước thời hạn đó.”

Thời gian còn lại không nhiều đến mức đó.

“Tôi hiểu cảm giác của ông. Mặc dù rất thông cảm, nhưng ông còn khoản tiền nào khác có thể thu hồi được không? Tài sản tài chính trong nước chẳng hạn.”

Hanzawa bèn kể về chứng khoán New York Harbor.

“Chúng ta nên tịch thu tài sản ở đó thì hơn.”

“Tôi vẫn chưa biết rõ liệu bên đó và Higashida có thật sự liên quan với nhau hay không. Giả như hai bên có giao dịch với bên đó thật, nhưng hắn sở hữu loại tài sản như thế nào và có giá trị bao nhiêu tôi vẫn chưa nắm được. Nếu chúng ta chỉ làm nửa vời, không những việc thu hồi có nguy cơ thất bại, mà còn bị Higashida phát hiện ra ý đồ của mình, thế thì mất cả chì lẫn chài.”

Hanzawa nghe thấy tiếng tặc lưỡi khe khẽ cùng lời nói “vậy thì bế tắc rồi” vang lên từ đầu dây bên kia.

Âm thanh o o của đèn huỳnh quang vang vọng trong căn phòng được thiết kế theo phong cách Nhật. Một con ngài không biết vào phòng từ lúc nào, bay lòng vòng như thể bị rối trí rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Hơn 8 giờ tối, sau khi rời khỏi chi nhánh, Hanzawa đã ghé qua nhà của Takeshita. Lúc này, gã đang an vị trong phòng khách. Vì Hanzawa đã cuốc bộ đến đây trong cái nóng oi bức của một buổi tối ngày hè, Takeshita đưa cho gã một lon bia ướp lạnh, cả hai cạn ly qua loa rồi uống. Sau đó, buổi gặp gỡ biến thành cuộc họp thảo luận xem nên tiến hành việc thu hồi nợ của công ty thép Nishi Osaka như thế nào, thế nhưng, khi thuật lại nội dung trao đổi với Karita sáng nay, một sự im lặng nặng nề bắt đầu chiếm lấy buổi thảo luận.

Chợt Takeshita lên tiếng và phá tan sự im lặng đó.

“Vậy tức là chúng ta nên từ bỏ căn biệt thự ở Hawaii, thay vào đó nhắm đến khối tài sản ở công ty chứng khoán New York Harbor sao?”

“Ừm, đúng vậy. Ngặt một nỗi là tôi không nắm rõ chi tiết nên không có cách nào ra tay được.”

Takeshita nhả mạnh khói thuốc lá khỏi mũi rồi ngoảnh mặt đi một cách khó chịu.

“Có cách nào hay không nhỉ? Mấy cái đó chắc Giám đốc chi nhánh Asano cũng biết mà, phải không? Hay chú mày hăm dọa bắt hắn khai xem sao. Bây giờ chắc hắn đang run như cầy sấy.”

Hanzawa cũng đã suy nghĩ tới việc gửi thư đe dọa Asano dưới bút danh “Hana” hòng khai thác thông tin bí mật của Higashida. Tuy nhiên, đối với gã, phương án này là con dao hai lưỡi. Nếu hên thì sẽ trở thành động lực giúp quá trình thu hồi diễn ra nhanh hơn, mặt khác, nếu thất bại, số tài sản bí mật mà phải khó khăn lắm mới tìm được manh mối để lần ra sẽ bị di dời và lại mất hút ở một nơi nào không rõ. Higashida và Asano là đồng phạm. Higashida mà có mệnh hệ nào, Asano cũng sẽ lâm nguy. Đối với Asano, bán đứng Higashida cũng đồng nghĩa với việc bán đứng chính mình.

“Tôi nghĩ khó mà có thể chia rẽ được Asano và Higashida. Tôi muốn một phương pháp khác chắc ăn hơn để có thể moi được thông tin.”

“Anh không nghĩ có phương pháp đó tồn tại đâu.”

Nói rồi Takeshita uống một ngụm bia đã gần hết lạnh với vẻ mặt đăm chiêu.

Bầu không khí im lặng lại ập đến. Thế nhưng, đột nhiên Takeshita ngước lên và nói: “Cô gái đó.”

“Gì cơ?”

“Nhân tình của Higashida. Có lẽ chúng ta sẽ khai thác được thông tin nào đó từ cô ta chăng?”

Hanzawa nhớ lại bóng lưng của cả hai trong bãi đỗ xe, khi họ vừa thân mật khoác tay nhau vừa đi vào trung tâm thương mại.

“Anh tính làm như thế nào?”

“Kiểu gì cũng là tiếp viên thôi. Chắc chắn cô ta phải xuất thân từ một quán rượu nào đó. Chúng ta thử điều tra quán đó và tiếp cận cô ta một lần

xem sao. Chuyện này cứ để anh lo. Còn chú mày thì cứ tiếp tục suy nghĩ xem còn cách nào hay họ không.”

Cho dù có vắt óc để tìm cách thoát ra khỏi tình thế bế tắc này thì thời gian cũng sẽ trôi qua trong vô ích. Cứ ngồi ưu tư mãi cũng không phải là cách, trước mắt vẫn nên có hành động gì đó thì hơn. Hanzawa gật đầu và kết thúc buổi thảo luận mà chẳng có thu hoạch nào đáng kể.

5

“Sao rồi? Mày đã nắm được manh mối nào để tìm ra kẻ đang đe dọa mày chưa?”

Hơn 8 giờ tối ngày hôm đó, Higashida gọi điện thoại đến.

“Không gì cả. Tôi hoàn toàn không biết kẻ đó là ai?

Nhưng mà nói đâu xa, ngay cả bức thư Asano gửi đi ngày hôm qua cũng chưa nhận được hồi âm. Asano nhăn mặt. Mỗi lần nghĩ đến chuyện không biết lúc nào cuốn sổ ngân hàng ấy cùng lá đơn tố cáo sẽ được gửi tới ngân hàng, y lại thấy bồn chồn không yên.

“Nhưng mà, bên kia chịu hồi âm lại cho mày, có nghĩa là vẫn còn khả năng thương lượng.”

“Tôi thật lòng không nghĩ thế.”

“Làm gì có chuyện đó. Mục đích là tiền chứ còn gì nữa. Nó đang vờn mày đó. Để rồi xem, tới một lúc nào đó nó sẽ nói ra thôi. Nhất định nó sẽ đặt vấn đề rằng mày muốn chuộc lại cuốn sổ với giá bao nhiêu.

“Nếu vậy thì tốt quá.”

Nếu có thể giải quyết được bằng tiền thì không còn gì đơn giản hơn. Trái lại, những chuyện không thể giải quyết bằng tiền mới là phiền toái. Mới nghĩ tới đó, dù đang cố giữ cho mình bình tĩnh, nhưng Asano vẫn sầm mặt.

“Tiện đây thông báo luôn, tuần sau tao sẽ sang Trung Quốc.”

Higashida đổi chủ đề.

“Cuối cùng cũng có chuyển biến rồi sao? Điểm đến là chỗ nào?”

“Thâm Quyến.

“Sắp đến lúc Giám đốc Higashida trổ tài rồi đây.”

Cũng không ngoa khi nói rằng đó là ước mơ của Higashida. Ở một đất nước cơn sốt xây dựng chưa hề có dấu hiệu hạ nhiệt như Trung Quốc, mỗi lần Higashida đặt chân đến đó lại có biết bao nhiêu con đường và tòa nhà được xây mới. Higashida đã kỳ vọng vào tiềm năng to lớn ấy, sắp tới, hắn sẽ thành lập pháp nhân tại địa phương và phấn đấu để thành công hiện thực hóa ước mơ. Vì lý tưởng ấy, Higashida đã dành ra mấy năm trời để thực hiện kế hoạch tích trữ tiền bạc.

20 năm trước, Higashida đã ra làm ăn riêng, một tay gây dựng công ty thép Nishi Osaka. Thế nhưng, sự nghiệp của Higashida bắt đầu tuột dốc không phanh kể từ khi đối tác lớn của hắn bất ngờ thay đổi phương châm hoạt động. Nỗi căm phẫn đối với hành vi có thể nói là hà hiếp nhà thầu phụ của các doanh nghiệp lớn cuồn cuộn dâng lên trong lòng Higashida. Đơn phương cắt giảm chi phí mà không cho đối tác một sự lựa chọn nào, lợi dụng hòng lấy đi tất cả những gì có thể để rồi vứt qua một bên khi không còn cần đến. Tất thảy những sự tuyệt tình ấy đều vượt quá giới hạn chịu đựng của Higashida. Ngày xưa, khi công ty có thành tích kinh doanh tốt, hắn đã bị Cục Thuế quốc gia sờ gáy một lần. Sự kiện ấy đã thổi bùng lên ngọn lửa nghi ngờ dành cho Cục Thuế trong lòng Higashida.

Đối với ngân hàng cũng vậy.

Asano nghe Higashida kể về chuyện này sau khi cả hai tái ngộ nhau không lâu. Lúc trước, công ty thép Nishi Osaka từng có lần lâm vào cảnh cạn kiệt vốn lưu động. Khi ấy, ngân hàng đã nuốt lời ngay ở phút cuối cùng, mặc dù trước đó, chính nhân viên phụ trách việc khai thác khách hàng mới của ngân hàng Sangyo lúc bấy giờ đã hứa hẹn là “sẽ cho vay”. Đó như một

đòn chí mạng đẩy công ty suýt đến bờ vực phá sản. Kết quả là trải nghiệm đó đã làm nỗi chán ghét ngân hàng của Higashida trầm trọng hơn.

Trong suy nghĩ của Asano, Higashida là một người đàn ông có tài biến nghịch cảnh thành động lực để vươn lên đến ngày hôm nay.

Đằng sau kế hoạch phá sản là nỗi oán hận sâu sắc dành cho đối tác, Cục Thuế và cả ngân hàng. Nói cách khác, đây là màn kịch phục thù do Higashida dựng lên.

Bằng cách này, có thể nói rằng Higashida đã quyết tâm từ bỏ thị trường đầy bế tắc và bất cập trong nước để đặt cược tất cả vào kế hoạch mở rộng hoạt động kinh doanh ở Trung Quốc.

Vì hoàn cảnh quẫn bách không lối thoát, Asano đã tham gia vào kế hoạch ấy. Y duy trì mối quan hệ với Higashida bất chấp những cảm xúc dở dở ương ương chẳng rõ là day dứt hay đố kị đang ngổn ngang trong lòng mình. Vì lẽ đó mà trong thâm tâm Asano vẫn có suy nghĩ nếu như bị đuổi ra khỏi ngân hàng, y chỉ có thể trông cậy vào Higashida mà thôi.

“Ở Thâm Quyến, mỗi tháng chỉ cần chi khoảng 20 nghìn yên là có thể đáp ứng được cuộc sống cơ bản rồi. Lương công nhân cũng chỉ bằng 1/16 Nhật Bản thôi. Nguồn nhân lực dồi dào lúc nào cũng khao khát việc làm. Thị trường sôi động đến mức xuất hiện cả cuộc chiến tranh giành vật liệu xây dựng, thế nhưng, có lẽ cơn sốt xây dựng mãnh liệt ấy sẽ không hạ nhiệt trong một sớm một chiều. Bởi nếu như có chuyện đó xảy ra, đều đó có nghĩa là sức mạnh của đất nước Trung Quốc bị suy yếu, hay nói rộng ra là vấn đề liên quan đến bản đồ quyền lực của nền kinh tế thế giới. Đó là chuyện bất khả thi. Đây là cơ hội kinh doanh hiếm có trong đời đấy.”

20 nghìn yên mỗi tháng… Thế nhưng, ngôi nhà của những người sống với mức lương đó không phải nơi có tình trạng tốt để có một cuộc sống tươm tất với các bức tường bê tông bong tróc, nước sinh hoạt có lẫn lăng

quăng. Người Nhật vốn có thể trạng yếu ớt nên có lẽ sẽ không trụ nổi trong môi trường đó quá ba ngày.

“Lần này tao sẽ ký hợp đồng với công ty tư vấn ở địa phương và chốt thời gian thành lập công ty mới. Nếu nhanh thì tao muốn mở công ty trong năm nay luôn rồi bay qua Trung Quốc sống. Asano, mày mà đi cùng tao thì hay biết bao nhiêu.”

Câu cuối cùng nghe không giống một lời nói đùa. Nếu được thì Asano tha thiết muốn đi. Ở một mặt nào đó, y cảm thấy ghen tị với Higashida, một người đàn ông có thể đạp đổ và vứt bỏ tất cả và bay đến nơi mới để bắt đầu cuộc đời thứ hai của mình.

“Tiền vẫn ở chỗ công ty chứng khoán, phải không?”

Asano hỏi. Hơn 1 tỷ yên tiền dành dụm của Higashida đang được cất giấu tại đó. Không làm thì thôi, đã làm thì phải đến nơi đến chốn là phong cách sống của Mantan.

“Ừ. Khi nào việc thành lập công ty có triển vọng và chọn được ngân hàng hợp tác thì tao sẽ chuyển sang đó. Đám chủ nợ chắc chẳng có ai nghĩ đến chuyện tao nhọc công chọn một công ty chứng khoán vốn nước ngoài ở tận Tokyo để gửi ngần ấy tiền. Quả thật mày đã cho tao một lời khuyên sáng suốt, Asano. Đa tạ, đa tạ nhé.”

Chẳng hề mảy may bận tâm gì đến tâm trạng chơi vơi của Asano, giọng cười sảng khoái của Higashida vang lên trong ống nghe điện thoại.

“Mọi thứ rất suôn sẻ. Có lẽ là do thường ngày tao ăn ở tốt nên trời thương, nhỉ?”

Higashida nói một cách đắc ý.

“Bởi vậy nên Asano này, mày không cần lo lắng nữa đâu. Nữ thần chiến thắng đang ở bên phe của chúng ta rồi. Cái kẻ tên ‘Hana’ kia cũng sẽ sớm

lộ chân tướng thôi. Tới lúc đó thì chúng ta thắng chắc. Mà biết đâu chừng tối nay nó sẽ gọi điện cho mày luôn ấy chứ.”

“Nếu là vậy thật thì tốt quá.”

Sau khi một hồi nói chuyện với Higashida, kẻ đang có tinh thần phấn chấn, Asano cúp máy và cảm thấy tâm trạng của mình chùng xuống thấy rõ. Y đang ở trong căn phòng của khu ký túc xá dành riêng cho các giám đốc chi nhánh. Chỗ ở do ngân hàng cấp khá sạch sẽ và đầy đủ đồ dùng, song, vì không có người để trải lòng, nên một khi rơi vào tâm trạng chán chường thì không có cách nào kiểm soát được cảm xúc.

Tuy nhiên, đây là vấn đề Asano phải tự mình suy nghĩ và giải quyết. Không thể để mặc nó, nhưng cũng chẳng có phương án tích cực nào để giải quyết.

Ngồi suy ngẫm trong căn phòng lặng như tờ, cảm xúc lo lắng và bồn chồn khiến đầu óc của y muốn quay cuồng.

Asano mở chai rượu whisky, đoạn bỏ đá trong tủ lạnh vào cốc một cách qua loa rồi uống một ngụm. Rượu không mạnh như ý Asano. Lúc này y chỉ muốn say đến mức không biết gì nữa nên nốc cạn một hơi để rồi ho sặc sụa. Mặc dù hơi miễn cưỡng, nhưng cốc rượu cũng đã trống rỗng, y bèn rót thêm một cốc, rồi một cốc nữa. Trong lúc Asano uống hết cốc này đến cốc khác, thứ ập đến không phải cơn buồn ngủ như y mong chờ, mà là cơn đau đầu khó chịu.

“Không lẽ ngay cả say rượu mà mình còn không làm được sao?”

Khi Asano vừa mới tự dằn vặt mình với suy nghĩ như vậy thì âm thanh thông báo vang lên cùng với một email mới.

Là từ “Hana”.

Tự ý hành động là sao? Chẳng phải chính hành động của mày mới là tự ý sao? Bây giờ tao chỉ băn khoăn một chuyện, đó là khi nào thì

nên gửi cuốn sổ này tới cấp trên của mày đây. Cuộc sống trong ngục tù của mày sẽ ra sao cũng là một ý nghĩ làm tạo thêm háo hức. Vì lý do đó, tao sẽ gửi đơn tố cáo đến ba nơi là ngân hàng, cảnh sát, giới truyền thông. Tao nóng lòng muốn được nhìn thấy cảnh gia đình quý báu của mày bị cánh phóng viên vây xung quanh càng sớm càng tốt.

Đầu óc của Asano chợt trở nên trắng xóa ngay khi hai chữ "gia đình" đập vào mắt.

Dáng vẻ khóc rấm rứt của Rie và gương mặt mếu máo của những đứa trẻ đáng yêu vụt qua trong tâm trí Asano. Nếu Asano bị bắt vì tội lạm dụng tín nhiệm bắt nguồn từ nỗ lực bù đắp khoản tiền thua lỗ trong đầu tư chứng khoán, gia đình của y sẽ sống như thế nào? Saori y vốn là một đứa trẻ chăm chỉ và ngoan cường, con bé sẽ phải mím chặt môi chịu đựng sự cười nhạo của chúng bạn sao? Tâm hồn của Reo thì nhạy cảm hơn nên có lẽ thằng bé sẽ không chịu tới trường nữa chăng? Rồi còn vợ y, Rie sẽ phải căng mình chống chịu với vết thương từ những lời dè bỉu của các phụ huynh khác sao? Tất cả chỉ vì mình. Tất cả chỉ vì quyết định sai lầm trong một lần lạc lối.

Asano không thể chịu đựng hơn được nữa.

Xin hãy tha cho gia đình tôi.

Bằng việc gõ ra những con chữ này, có thể xem là Asano đã thừa nhận tội lỗi của mình, thế nhưng, y không còn lòng dạ nào để bận tâm đến chuyện đó. Y quyết định liều mình.

Sau khi bấm nút gửi, Asano gục xuống rồi ngồi ôm đầu một cách tuyệt vọng trong căn phòng trống trải chẳng có ai. Sự ân hận cuộn trào trong tim như những con sóng, thủy triều chầm chậm dâng lên khiến y tưởng như mình sắp chết đuối.

Dù tự trách móc bản thân hay cố tỏ ra mạnh mẽ như thế nào đi nữa cũng chẳng thể nào thay đổi được quá khứ. Asano đã hoàn toàn vứt đi lòng kiêu hãnh và tự trọng trong mình. Bây giờ y chỉ nghĩ đến một điều duy nhất, đó là tự cứu lấy mình.

Asano chẳng còn thiết tha gì tới tương lai và hy vọng của bản thân, y chỉ muốn bảo vệ gia đình và địa vị hiện tại. Asano có thể cảm nhận rõ rệt một cách đau lòng hình ảnh của bản thân khi bị dồn ép đến thời điểm mang tính quyết định nhất trong cuộc đời.

CHƯƠNG 6:
GUỒNG QUAY CỦA NGÂN HÀNG

1

Cơn mưa phùn tưới ướt dãy phố ở Kita Shinchi. Bây giờ là hơn 8 giờ tối ngày thứ Tư. Có lẽ vẫn còn hơi sớm, hoặc do hệ quả của nền kinh tế ảm đạm, số người che dù dạo phố không còn nhiều. Bỏ ngoài tai tất cả những tiếng mời gọi thiếu sức sống, Hanzawa và Takeshita im lặng rảo bước trên phố rồi dừng lại trước một tòa nhà phức hợp nọ. “Quán này đây.”

Bảng hiệu của những hàng quán bên trong được đính trên bức tường sạch sẽ của tòa nhà. Takeshita chỉ tay vào biển hiệu màu hồng có đề tên “Artemis”, rồi bước vào trước.

Ở nơi như thế này mà cũng tìm ra, Hanzawa chỉ còn biết ngả mũ thán phục trước sự kiên trì của Takeshita.

Sau khi chuyển mục tiêu vào người tình của Higashida, Takeshita đã lân la dò hỏi vài người trong nhóm tập hợp những giám đốc chơi thân với Higashida, và cuối cùng ông cũng xác định được quán rượu mà cô gái kia làm việc.

“Cô gái đó tên là Miki. Nghe đâu Higashida là khách quen ở đây, mối quan hệ giữa thằng ấy và Miki kéo dài cũng phải được gần hai năm rồi. Hình như bây giờ cả hai cũng như hình với bóng. Giám đốc phá sản mà biết hưởng thụ ghê.

Takeshita cong môi tỏ ý mỉa mai trong khi nhấn nút gọi thang máy. Tòa nhà này vẫn còn khá mới. Cửa thang máy vừa mở, nhóm người bên trong lập tức bước ra. Đó là những cô gái hầu rượu đi theo để tiễn các ông khách gần sáu mươi tuổi ra về. Những cô gái ấy diện sườn xám với đường xẻ sâu

tới mức tưởng như có thể nhìn thấy nội y bên trong, cả người sực nức mùi nước hoa.

Hanzawa và Takeshita bước vào thang trống rồi đi lên tầng ba. Quán rượu cả hai hướng đến nằm ở cuối hành lang.

Vừa mới đẩy cánh cửa màu đen nặng nề ra, tiếng hát karaoke lập tức vọng ra ngoài với âm lượng lớn. Mặc dù lúc này vẫn còn sớm, nhưng những giọng nói đẩy đưa đang vang lên rộn rã, chàng trai trẻ đang cầm micro vừa múa may vừa say sưa hát bài của nhóm Southern All Stars bất chấp cả việc lệch tông.

“Xin chào quý khách!”

Dù được chào đón bằng giọng nói niềm nở, nhưng Takeshita chỉ giơ một tay lên, còn mặt vẫn lạnh như tiền.

“Anh lại đến ủng hộ quán em nữa à, em vui quá đi mất. Mời các anh vào trong.”

Cả hai được dẫn đến bàn trong góc. Cô gái ngồi ở giữa, còn Hanzawa ngồi xuống chiếc ghế kê sát tường, đoạn đưa mắt nhìn bên trong quán rượu vẫn còn kha khá bàn trống.

“Xin chào quý khách!”

Một cô gái nhỏ nhắn có gương mặt vẫn còn sót lại một chút nét ngây thơ đứng trước mặt Hanzawa và cất lời. Vì quán đang không có khách nên số lượng mỹ nữ tiếp đón mỗi người cũng nhiều hơn hẳn.

“Hôm nay Miki có đi làm không?” - Takeshita hỏi.

“Miki ấy ạ? Xin lỗi anh nhé, em ấy vẫn chưa đến nữa. Nhưng em nghĩ chắc em ấy cũng sắp tới rồi đấy.”

Sau khi cạn ly và ăn hai ba miếng đồ nhắm gì đó, Takeshita hướng ánh mắt sắc lẹm đến một góc trong quán.

“Chú mày nhìn đằng kia xem.”

Hanzawa tự nhiên đưa mắt nhìn về phía trước theo lời Takeshita. Ở góc đó có hai người đàn ông đang uống với nhau. Xung quanh họ có ba cô gái trẻ phục vụ, thế nhưng họ chỉ im lặng uống, thậm chí còn chẳng cười lấy một lần.

“Đó là bọn anh thấy trước căn hộ của Higashida. Người của Cục Thuế đấy.”

“Vậy tức là họ đang thám thính sao?”

Các hoạt động của Cục Thuế thường không thể nhận biết bằng các dấu hiệu bên ngoài. Tuy nhiên, một điều có thể chắc chắn là họ đã nắm được thông tin gì đó và đang triển khai kế hoạch của riêng mình.

Ngay lúc đó, cánh cửa quán mở ra. Một người đàn ông bước vào và được chào đón bằng giọng nói cao vút của người quản lý: “Ôi chao, chào anh trai.”

Người đó là Higashida.

Hắn đi cùng với Miki. Miki nhanh nhẹn cầm đồ của Higashida rồi mang vào một góc khuất trong quán. Đó là một chiếc vali lớn. Higashida khoác một chiếc áo jacket bằng vải lanh nhuộm màu chàm cùng chiếc quần màu trắng. Hắn đưa chiếc túi giấy đang cầm trên tay cho quản lý.

“Quà cho mấy em đây.”

“Ôi chao, chẳng phải đây là trà Ô Long sao? Cái này hẳn là đồ hảo hạng. Anh mới đi Trung Quốc về sao?”

“Còn nhiều lắm nên em chia cho mấy bé khác giúp anh nhé.”

Thế nhưng, tâm trạng phấn khởi của Higashida có được sau khi nhận được những lời cảm ơn ríu rít từ các cô gái trong quán không kéo dài lâu.

Ấy là bởi vì Higashida nhận ra Hanzawa và Takeshita đang ở trước mặt mình ngay khi vừa mới hiên ngang ngồi xuống chỗ đã được chỉ định.

Trước đó, Higashida đã rút ra một điếu thuốc từ trong túi và đưa lên miệng, nụ cười đắc ý trên gương mặt hắn ban nãy giờ đây đã tắt ngấm. Hai bên nhìn chòng chọc vào nhau chừng vài giây. Thế nhưng, Higashida vẫn thản nhiên châm lửa như không có chuyện gì xảy ra. Hắn rút một hơi thuốc thật ngon lành.

Takeshita đang ngồi kế bên Hanzawa đứng dậy bất thình lình khiến gã không kịp ngăn lại.

“Thật sang trọng, lịch lãm làm sao. Cái thằng ngu này, quỵt một đống nợ để bây giờ ở đây ăn chơi hưởng thụ sao?”

Vừa hay đó là khoảnh khắc cả quán trở nên tĩnh lặng do tiếng nhạc karaoke bất chợt ngừng lại.

Higashida chỉ phun ra một tiếng khinh khỉnh rồi ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nói gì đi chứ! Kiểu gì mày chẳng có chuyện muốn nói!”

Takeshita đứng chắn trước mặt Higashida trong khi những vị khách khác và các tiếp viên vừa nuốt nước bọt vừa hồi hộp theo dõi diễn biến. Bầu không khí căng thẳng lan tỏa khắp quán rượu chật chội, mọi người lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, ánh mắt của họ đổ dồn vào Takeshita và Higashida.

“Ông bạn đang làm ảnh hưởng đến quán đấy. Ngồi xuống giữ trật tự chút đi” - Higashida nói.

“Ảnh hưởng đến quán ấy hả? Thế còn những ảnh hưởng, phiền phức to đùng mà mày gây ra cho tụi tao thì sao? Mày có đang nhầm lẫn gì không? Mày là loại người gì mà ngay cả một câu xin lỗi cũng không nói được? Câu vừa ăn cắp vừa la làng là dành cho mày đấy.

Vừa dứt lời, Takeshita cầm đĩa bánh kẹo đang để sẵn trên bàn ném vào người Higashida. Higashida nghiêng người né khiến chiếc đĩa thủy tinh va vào bức tường phía sau và vỡ vụn thành từng mảnh. Đám con gái đang ngồi

ở bàn gần đó hét lên, họ nhanh chóng nhảy ra rồi trốn đến chỗ mấy người bạn đang đứng xa xa.

“Ê, quản lý. Mau gọi cảnh sát bắt ông già này tội phá hoại tài sản đi.

Higashida nói bằng giọng trầm trong khi vẫn trừng mắt nhìn Takeshita.

“Mày nói cái gì?”

Nói xong Takeshita chụp lấy chiếc bàn trước mặt Higashida. Ông vừa hét lớn vừa nâng nó lên cao.

“Anh Takeshita!”

Hanzawa hoảng hồn ngăn Takeshita lại, đoạn hạ chiếc bàn xuống.

“Đây không phải vấn đề có thể được giải quyết bằng cách này. Anh biết rõ điều đó mà, phải không?”

Gương mặt Takeshita thay đổi hoàn toàn vì cơn giận dữ. Biểu cảm hiền hòa thoáng chút hài hước thường ngày bỗng chốc biến thành vẻ bặm trợn với sự hung hãn sôi lên trong đáy mắt.

“Chú mày tính tha cho thằng này sao? Cái thằng khốn nạn này còn không đáng được sống!”

Takeshita rống lên trong nhịp thở hỗn loạn.

“Anh Takeshita…”

Khi Hanzawa đang ra sức can ngăn, ở phía sau lưng gã, Higashida cất giọng chế giễu: “Gì đây? Tên hề nhà băng cũng có mặt ở đây à?”

“Cậu cũng nên giải thích tình hình cho cái lão già không biết điều này đi. Nếu có chuyện gì muốn nói thì hãy liên hệ luật sư của tôi. Mọi thứ đều có quy tắc, làm gì thì cũng phải tuân theo pháp luật. Thời đại nào rồi mà còn dùng nắm đấm, đúng không?”

“Cái gì?” - Takeshita toan sấn tới nhưng Hanzawa giữ ông lại. Gã nhìn chằm chằm vào Higashida lúc này vẫn đang yên vị trên ghế và ngẩng mặt

lên tỏ ý khiêu khích, xung quanh là các mảnh vỡ vương vãi.

“Higashida, nếu như anh nghĩ pháp luật là nguyên tố duy nhất cấu thành thế giới này thì anh lầm to rồi đó. Vẫn còn nhiều thứ khác cũng quan trọng không kém. Tôi nói cho anh biết, anh chỉ có thể vui sống nhởn nhơ ngay lúc này thôi. Không bao lâu nữa, tôi sẽ tuân theo thứ pháp luật mà anh nói và làm anh khóc tức tưởi. Cứ chờ mà xem.

Higashida cười nhạt.

“Trời ơi, sợ quá đi mất. Ngân hàng dạo này còn chăm chơi luật rừng hơn cả bọn cho vay nặng lãi nữa sao? Giỏi thì kiện lên trên đi. Rõ ràng chỉ có mỗi tài cụp đuôi chạy trốn mỗi khi có chuyện mà mạnh miệng gớm nhỉ?”

Hanzawa chật vật kéo Takeshita khi ông lại định lao tới. Gã giục “Chúng ta đi thôi” rồi rời khỏi quán.

“CÁI THẰNG CHÓ CHẾT ĐÓ!”

Vừa bước vào thang máy, Takeshita trút giận bằng cách gào to đến mức làm rung cả buồng thang bé xíu. Cả cơ thể ông khẽ co giật vì nỗi căm phẫn, bên dưới mái tóc hoa râm có lẫn những sợi bạc là một khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Mặc dù không giải tỏa cảm xúc bằng lời nói, nhưng cơn thịnh nộ của Hanzawa cũng có độ khủng khiếp tương tự. À không, thậm chí còn dữ dội hơn thế.

Tuy nhiên, đáp lại lời khiêu khích ấy và có hành vi gây hấn bằng bạo lực thì chẳng khác nào rơi vào bẫy của Higashida.

“Chú mày về trước đi. Anh sẽ ở lại đây.”

Takeshita nói sau khi cả hai đã ra khỏi tòa nhà.

“Ở lại rồi anh định làm gì?”

“Không cần phải lo. Anh sẽ không động tay động chân với tên Higashida đó đâu.”

Takeshita nhướng mắt nhìn tòa nhà mình mới bước ra.

“Nếu theo dõi tên khốn ấy chắc chắn sẽ phát hiện ra thêm cái gì đó. Không có manh mối thì cũng chẳng thể nào mở ra thêm khả năng mới. Anh đã tìm ra được quán này rồi. Chẳng phải là vẫn còn nhiều chuyện mình chưa biết sao? Ví dụ như Higashida tới đây bằng cách nào. Xe điện hay xe hơi? Nếu là xe hơi thì hắn đang đỗ ở đâu? Sau khi rời khỏi đây, hắn sẽ về thẳng nhà hay còn ghé qua đâu nữa? Anh định điều tra cặn kẽ hành tung của hắn ta, quyết không bỏ sót một chi tiết nào. Biết đâu chúng ta sẽ tìm được manh mối để săn lùng khối tài sản cất giấu của Higashida ở một nơi nào đó. Chúng ta sẽ khiến cho Higashida trắng mắt ra. Có gì mới anh sẽ báo ngay, nên chú mày cứ chờ tin anh. Đó là công việc hiện tại của anh đấy.”

Takeshita nói rành rọt rồi biến mất trong quán bar xì gà có bảng hiệu chìa ra ngoài ở phía đối diện. Đó là vị trí đắc địa nhất để quan sát tòa nhà có quán “Artemis”. Hanzawa dõi theo Takeshita khi ông khẽ giơ tay phải lên chào, sau đó gã bắt đầu đi bộ phía nhà ga. Cơn mưa trên khu phố Shinchi lúc này đã nặng hạt hơn ban nãy.

2

Asano không có cảm giác mình đang sống.

Y giờ đây hệt như cá nằm trên thớt.

Là hôm nay, hay ngày mai…? Mà biết đâu văn bản tố cáo sai phạm của mình và bản sao cuốn sổ ấy đã được gửi đến đâu đó rồi chăng?

Cả đêm Asano không thể chợp mắt, đồ ăn y nuốt cũng chẳng trôi, đầu óc lơ đãng và gần như mất toàn bộ khả năng tập trung. Hình ảnh của thế giới trong mắt Asano lúc này chỉ còn một màu xám nhạt nhẽo.

Hôm nay lại là một ngày ảm đạm nữa chậm chạp trôi qua tựa như dòng nước cống đặc quánh màu xám xịt.

Asano vẫn tham dự cuộc họp trao đổi thông tin buổi sáng, tiếp nhận những cuộc điện thoại gọi đến, đáp lại những lời bắt chuyện vu vơ từ mọi người như mọi khi, nhưng quá nửa những sự kiện diễn ra trong ngày chẳng để lại chút ký ức nào trong đầu y. Mọi thứ đều trống rỗng hệt như Asano đang lạc vào một cơn ác mộng. Đương nhiên, nếu đây là một giấc mơ thì y sẽ vui sướng biết bao, thế nhưng… Lúc này đây, Asano đang ở dưới vực thẳm của ý thức mơ hồ.

À phải rồi, nói tới đây mới nhớ, vẫn có một chuyện còn đọng lại trong ký ức của Asano.

Đó là email từ Rie.

11 giờ thứ Bảy tuần này, mẹ con em sẽ đến nhà ga Shin-Osaka. Mình nhớ đến đón mẹ con em nhé.

Nếu không lầm thì nội dung của nó là như vậy. Asano không khỏi bất an: "Đến khi gặp lại gia đình, liệu mình có thể diễn tròn vai người bố như mọi lần hay không?"

Đối với Asano bấy giờ, mỉm cười là chuyện xa vời hơn cả đi tới tận cùng Trái đất. Hiểu theo cách khác, trạng thái tâm lý của Asano đang bị dồn ép đến tận chân tường.

Lúc này…

Tại phòng riêng trong khu ký túc xá dành cho giám đốc chi nhánh, Asano đang ngồi thừ trước chiếc máy tính xách tay đang được mở sẵn để chờ thư đến. Hôm nay, vừa về đến nhà, Asano chỉ ăn qua quýt rồi ngồi ngay vào bàn, mòn mỏi ngóng thư của "Hana". Hôm qua, hôm kia, và những ngày trước đó cũng như vậy.

Đã mười ngày trôi qua kể từ lần trao đổi cuối cùng.

Higashida đã nhận định rằng vụ này vẫn còn khả năng thương lượng được. Có thể nói đó là tia sáng của niềm hy vọng cuối cùng còn nhen nhúm trong lòng Asano, thế nhưng tới giây phút này y vẫn chưa nhìn ra khả năng ấy.

Asano không lạc quan đến mức xem những ngày này là dấu hiệu chứng tỏ "Hana" đã rút lui. Y không thể nào vô tư nghĩ rằng chỉ cần bỏ ở đó, mọi chuyện sẽ tự khắc "chìm xuồng". Thậm chí, những suy nghĩ lo âu liên tục chồng chất lên nhau như một đám mây vũ tích khổng lồ biến một khoảnh trời thành trắng xóa, chúng cướp đi sức sống trong tâm hồn Asano.

Đối với những tử tù mãi không bao giờ được biết thời gian thi hành án chính thức, phải chăng thứ giày vò và khiến tinh thần họ kiệt quệ hơn cả là

những ngày chờ đợi dài đằng đẵng, chứ không phải là khoảnh khắc sợi dây thừng siết chặt lấy cổ mình?

Tâm trạng của Asano lúc này cũng giống hệt như thế. Không có thư mới.

Tối nay lại như vậy.

Dạo gần đây, mục thư đã gửi của Asano đã bị chiếm cứ bởi những email có nội dung "van xin" nhiều đến mức không thể đếm xuể.

Bỗng nhiên, điện thoại reo lên. Asano mất một lúc để nhìn vào chiếc điện thoại đang đổ chuông. Sau đó y nhìn từng ngón tay của mình chầm chậm vươn ra rồi nắm lấy ống nghe với ánh mắt đờ đẫn, không chớp dù chỉ một lần.

"A lô."

Y nghe giọng nói mơ màng mà tưởng như nó vọng từ một nơi xa lắm.

"Ơ, có nhà à?"

Giọng nói sang sảng truyền qua ống nghe rồi ngấm vào trong bộ não đang căng ra của Asano.

"À, ra là anh Higashida."

Asano nói như người mất hồn.

"Anh đi Trung Quốc về rồi đấy à?"

Higashida không trả lời câu hỏi đó mà nói một hơi.

"Cái thằng Hanzawa thật không ra làm sao cả. Nó mò ra chỗ làm của Miki rồi mai phục tao ở đó. Đã thế còn làm bẽ mặt tao ngay tại quán. Thú thật là tao muốn gọi cảnh sát gông cổ nó cho xong."

"Hanzawa…"

Asano trả lời: "Thôi, dù sao tên đó là kẻ ưa gây chuyện rắc rối mà."

“Sao mày ung dung quá vậy? Liên quan đến việc thu hồi nợ của ngân hàng mà mày không biết gì hết thì tạo cũng thấy hơi lạ đó, Asano. Tên đó dám đưa ra phát ngôn ngang nhiên và hùng hồn đến như thế, tao thật không biết là nó đang tính làm gì nữa. Rốt cuộc là tên đó khi nào mới bị chuyển công tác, hả Asano? Ê, mày có tính đuổi cổ tên đó ra khỏi Osaka giùm tao không đấy?”

“Dù sao thì đó cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

Bản báo cáo chỉ trích Hanzawa do Kimura ở bộ phận Giám sát Nghiệp vụ chấp bút đã được gửi đến bộ phận Nhân sự. Nội dung bên trong đúng như những gì Asano đã dự đoán. Không bao lâu nữa, chắc chắn y sẽ nhận được kết luận về cách thức xử lý từ bộ phận Nhân sự.

“Chúng ta đâu cần nóng vội, đúng không nào?”

Asano lơ đễnh nói: “Cho dù tên ấy có hú hét như thế nào thì cũng chẳng thể làm được gì. Tôi nghĩ tên ấy sẽ không chịu nổi sức nặng của cả một tổ chức đâu. Chuyện sẽ sớm qua thôi.

“Vậy sao? Thế thì tốt.”

Sau khi nói với giọng điệu nửa như buông xuôi chuyện của Hanzawa, Higashida bắt đầu kể cho Asano nghe về chuyến thị sát ở Trung Quốc.

“Bây giờ hầu như chưa có công ty nào ở Nhật Bản làm về xây dựng các công trình cơ sở hạ tầng, công trình công cộng và sắt thép mở rộng hoạt động sang bên đó. Đây đúng là cơ hội trăm năm có một như tao đã dự đoán. Nhưng vấn đề là phải hối lộ mày ạ.”

Higashida nói tiếp.

“Cơ sở hạ tầng được quản lý bởi chính phủ. Nghe nói quan chức bên ấy hay yêu cầu phí bôi trơn. Đi đêm như thế nào là điểm mấu chốt. Nhưng mà cũng may, mối quen của tao tìm được một tay nhân viên người Trung Quốc xuất sắc lắm, kiểu gì cũng có cách thôi. Tao đã chọn được công ty kế toán

và trả tiền cọc rồi. Tạo cũng đã ủy thác cho họ tiến hành những thủ tục chính thức để thành lập công ty mới. Rồi sẽ nhanh thôi.”

“Thật đáng mong đợi.”

“Gì thế, nghe giọng mày có thấy vui vẻ mấy đâu. Mày lại đang phiền não về bức thư đe dọa đó nữa sao? Thôi đừng lo lắng nữa, lỡ có chuyện gì thì qua Trung Quốc là xong. Bây giờ sang đó luôn còn được nữa là.”

Có vẻ như kế hoạch ở Trung Quốc đang tiến triển rất thuận lợi, vì thế nên sau khi xả được cơn bực tức dành cho Hanzawa, tâm trạng Higashida phấn chấn hẳn, còn giọng điệu thì tươi vui như thể đã nắm chắc thành công ở Trung Quốc.

“Anh nói cũng phải. Tới lúc đó thì lại phiền anh chiếu cố nhé.”

Sau khi đặt ống nghe xuống, Asano thở dài thườn thượt. Tối nay cũng chẳng có tin gì từ “Hana.”

3

“Thôi, chúc ông may mắn…”

Hanzawa cảm thấy chán ghét bản thân mình khi thốt ra câu nói đó. Ấy là bởi gã có cảm giác như những thứ tệ hại nhất của cái tổ chức gọi là ngân hàng đang cứ thế ứ đọng lại trong từng câu từ và giọng nói của mình.

Gã chờ đến buổi tối Tomari đến Osaka để mở cuộc họp mặt bạn đồng môn. Cả nhóm bốn người lâu lắm mới ngồi với nhau.

Nhưng cuộc gặp mặt lần này phảng phất ít nhiều nỗi phiền muộn.

Bộ phận Nhân sự đã đưa ra phương án chuyển công tác cho Kondo vào ngày hôm trước. Cuộc họp mặt tối nay được tổ chức với danh nghĩa là buổi liên hoan để khích lệ tinh thần của Kondo.

Tomari và Hanzawa vờ như chẳng mảy may bận tâm gì đến chuyện “chuyển công tác” bằng cách tránh nói đến cụm từ đó một cách tự nhiên nhất có thể, nhưng điều đó lại phản tác dụng và khiến Kondo để ý, Karita cũng góp phần tạo nên một bầu không khí tràn ngập cảm xúc gượng gạo. “Rồi ông tính làm sao với căn nhà của ông?”

Karita ái ngại hỏi.

“Bỏ cọc thôi chứ biết làm sao.”

Kondo trả lời bằng vẻ mặt thoải mái trái với suy nghĩ của mọi người.

“Này này, ông buông xuôi thế mà được hả? Vì chuyện của ông mà tôi giận đám nhân sự sôi cả ruột gan.”

Lần đầu tiên Tomari nói ra nỗi bức xúc của mình. Khi anh giật mình nhận ra mình hơi quá lời, khí thế ban nãy bỗng nhiên xẹp xuống.

“Bây giờ bàn về chuyện nhân sự nữa thì cũng có làm được gì đâu.”

Người lên tiếng là Karita. Anh nói tiếp: “Ngân hàng là như vậy đấy. Tụi ông biết rõ quá rồi còn gì.”

“Ông bị thuần hóa rồi đấy, Karita.”

Dường như Tomari thật sự không cam tâm với quyết định chuyển công tác dành cho Kondo, thái độ của anh khác hẳn với ngày thường.

“Chính vì những câu nói như vậy nên bọn nhân sự mới được nước lấn tới đấy. Nghe tôi nói đây. Nhân sự là những kẻ chuyên điều chúng ta tới những nơi khó chấp nhận để thử chúng ta. Nếu ông mua nhà, họ sẽ bắt ông làm ở chỗ khác và buộc ông phải cân nhắc tới chuyện chuyển nhà. Đó là chuyện xảy ra như cơm bữa. Căn nhà ông vừa mới tậu sẽ bị trưng dụng làm cư xá của ngân hàng, sau đó lại cho những nhân viên lạ hoắc lạ huơ khác vào ở, trong khi chính chủ thì sống ở ký túc xá ở nơi xa lắc. Làm gì có chuyện nào ngu xuẩn hơn chuyện này nữa. Chẳng phải cái trò này cũng y chang như cái quyền hưởng đêm đầu[36] thời Trung cổ sao?”

“Ông hơi quá lời rồi đấy, Tomari.”

Hanzawa vừa nói vừa cầm cốc rượu Shochu của Tomari lên. Hôm nay Tomari uống nhanh hơn ngày thường nên Hanzawa định pha thêm một ít nước ấm cho loãng bớt, thế nhưng Tomari tự ý rót thêm rượu vào cốc.

“Quá lời cái gì chứ? Tôi từng nghĩ ngân hàng là nơi để cống hiến cả đời. Giờ đây, mặc dù đã không còn ý nghĩ đó nữa, nhưng kết quả thì sao? Tôi vẫn đang làm việc ở đây. Vậy còn ngân hàng thì sao? Nơi này đã từng đáp lại kỳ vọng của chúng ta một lần nào chưa? Thử nhớ lại cái thời khi chúng ta ở độ tuổi ba mươi mà xem. Xử lý nợ xấu, lương không tăng, thưởng bị cắt là chuyện hết sức đương nhiên. Lúc bước vào ngân hàng, rõ ràng chúng

ta được tán tụng là những nhân tài ưu tú, vậy mà bây giờ, khi nghe đến cái danh nhân viên ngân hàng, người đời đã không cảm thấy ganh tị thì chớ, họ thậm chí còn tỏ ra khó chịu. Rốt cuộc thì cuộc đời của chúng ta là cái quái gì chứ?"

Tomari dộng nhẹ nắm đấm lên bàn còn Karita thì ngồi lẩm bẩm: "Chà, ông nói cũng đúng."

"Hóa ra là cuộc đời của những nhân viên ngân hàng như chúng ta cũng giống như đồ mạ vàng vậy. Ban đầu thì bóng loáng, sau đó lớp vỏ bên ngoài từ từ tróc ra để lộ phần kim loại thật ở dưới, đến cuối cùng, thứ còn lại có lẽ chỉ là gỉ sét mà thôi.

"Thôi ông đừng nói mấy lời thê thảm đó nữa."

Kondo bật cười, rồi nói tiếp:

"Xin lỗi ông chứ tôi vẫn chưa hề gỉ sét nhé. Sự việc ra sao là tùy vào cách nhìn nhận của mình mà, đúng không? Tôi là tôi nghĩ như vậy đấy."

"Người ta gọi đấy là thỏa hiệp đó ông tướng."

Bỏ ngoài tai lời châm biếm của Karita, Kondo tiếp lời:

"Ngân hàng đâu phải tất cả. Nhân viên ngân hàng cũng không phải nghề duy nhất. Cái xấu của ngân hàng có lẽ là kích thích nỗi sợ hãi vô lý rằng ngân hàng là nhất, nếu không được làm nhân viên ngân hàng thì sẽ không còn cơm ăn. Tôi sẽ gửi gắm ước mơ của mình vào nơi công tác mới. Mặc dù thân phận sắp tới của tôi không phải nhân viên ngân hàng nữa, nhưng tôi vẫn có thể cống hiến cho một công ty khác từ bên trong cơ mà. Tôi thấy như vậy cũng tốt. Tôi không hề nghĩ rằng lớp mạ vàng trên người mình đã bị bong tróc đâu. Tôi hài lòng với quyết định chuyển công tác."

Hanzawa nghẹn lời nhìn Kondo.

"Hơn nữa, thú thật với các ông, bị gò bó ở ngân hàng khiến tôi cũng không muốn theo đuổi công việc này lâu hơn nữa. Dù tình trạng của tôi đã

khá hơn rồi, nhưng một khi ghi chú về bệnh tật đã bị lưu lại trong hồ sơ thì không có cách nào xóa đi được. Vết sẹo ấy có lẽ sẽ bám theo tôi mãi. Nếu thế thì chi bằng tạo điều kiện để tôi đến một vùng đất mới, xuất phát lại từ con số không, như vậy tôi thấy vui hơn. Cho dù nơi đó là công ty tầm trung đi chăng nữa thì có vẫn hơn không. Tôi bàn giao lại ước mơ của mình cho các ông đấy."

Kondo ôn tồn nói trông chẳng có vẻ gì là cay cú.

Ngân hàng là tổ chức chú trọng đến khuyết điểm trên mọi phương diện. Bao nhiêu công trạng lập được nhờ thành tích tốt đều biến mất trong lần thay đổi vị trí công tác tiếp theo, thế nhưng, khuyết điểm sẽ là những vết sẹo tồn tại mãi mãi. Ngân hàng chính là một tổ chức được lắp đặt cho hệ thống guồng quay đặc biệt như vậy đấy. Ở đây không có chế độ cho bại binh phục hận. Ngân hàng là một giải đấu diễn ra theo hình thức loại trực tiếp, khi đã sảy chân rồi thì không bao giờ có cơ hội ngóc đầu lên được. Vì lý do đó, những người bị tụt lại phía sau chỉ còn cách duy nhất là rút lui. Đó chính là guồng quay của ngân hàng.

Biết là thế, nhưng.

Cho dù người đời nói về cái tổ chức này như thế nào đi chăng nữa, ngân hàng vẫn luôn đem cuộc đời của những người ứng tuyển và làm việc tại đây ra đánh cược. Có kẻ thắng người thua là hệ quả tất yếu của việc áp dụng mô hình quản trị kim tự tháp truyền thống. Dẫu biết như vậy, nhưng nếu nguyên nhân thất bại là do sự chỉ đạo của cấp trên không có năng lực, hoặc sự vô trách nhiệm của tổ chức khi đã thờ ơ dung túng cho điều đó, thì chẳng phải cái tổ chức này đang phỉ nhổ vào cuộc đời một con người sao? Chúng ta không làm việc cho một tổ chức như vậy. Chúng ta không nhất thiết phải phục tùng tổ chức này.

Trong lồng ngực của cả ba người, ý nghĩ ấy lặng lẽ dâng trào và bị khuấy động bởi một chiếc muỗng vô hình. Karita nhe răng cười để thoát ra

khỏi bầu không khí khó xử ấy.

“Ừ thì mấy ai đạt được ước mơ của mình đâu. Cứ như Hanzawa, chẳng ôm ấp ước mơ đao to búa lớn gì nhưng có khi lại là thằng ngon lành nhất cũng nên.

“Nói vớ vẩn.”

Tomari bật lại ngay, đoạn nói tiếp: “Chắc ông không biết thằng Hanzawa đã nói ra những gì trong buổi phỏng vấn xin việc rồi. Nè, Hanzawa, ông kể cho nó nghe đi.”

“Có gì hay mà kể?”

Hanzawa mỉm cười, nhưng sức nóng của buổi phỏng vấn ngày hôm đó đang ùa về khiến lồng ngực gã căng tràn.

Khi ấy là thời kỳ bong bóng kinh tế. Số sinh viên chen chúc trước khe cửa hẹp của ngân hàng nhiều vô kể. Tất cả những người đang ngồi tại đây đều là những người đã vượt qua ải cam go ấy thành công.

Tomari nói bằng giọng điệu tinh quái.

“Hội trường phỏng vấn là chỗ nào ấy nhỉ? Khách sạn Pacific thì phải. Vừa hay lúc đó tôi đang ngồi chờ người phỏng vấn, thế là tôi nghe lỏm được giọng nói phát ra ở buồng bên cạnh. Vì cái giọng đó quen lắm nên tôi biết ngay là Hanzawa. Khi đó, thằng này…

Tomari bất chợt cười khùng khục rồi bắt đầu nhại lại.

“Dạ…, em vô cùng biết ơn ngân hàng vì đã ra tay cứu công ty bố em. Hơn nữa, một ngày nào đó, em muốn tự tay mình xoay chuyển tổ chức gọi là ngân hàng này và cống hiến cho xã hội.”

“Ông nhiều chuyện quá đi, Tomari.”

Cả ba người còn lại phì cười. Hanzawa chỉ biết tặc lưỡi. “Nghe hay mà. Kể ra có sao đâu.”

Tomari cười khoái chí trong khi đặt tay lên vai và nhìn thẳng vào gương mặt lạnh tanh của Hanzawa.

“À mà bạn Hanzawa này, chẳng hay bạn đã đòi nợ được chưa?”

Buổi liên hoan động viên diễn ra đến 11 giờ đêm.

Sau khi tiễn Kondo ra về và chia tay với Karita, người ở khu ký túc xá cách ga Umeda chừng một tiếng đi bộ, Tomari rủ rê: “Ghé thêm một quán nữa không?”. Thế là cả hai tạt vào một quán bar trong khách sạn Hilton Osaka.

“Hôm nay ông uống nhiều quá rồi đấy. Toàn nói chuyện linh ta linh tinh thôi.”

Hanzawa nói bằng vẻ mặt nhăn nhó.

“Ý ông là về ước mơ của ông ấy hả? Chuyện đó nghe hay mà. Đối với tôi, nó là giai thoại đi vào lòng người đó.”

“Qua lời ông thì nghe như mấy câu chuyện cười tầm phào mà thôi.”

“Chuyện cười tầm phào sao? Ai bảo thế? Tôi không biết người phỏng vấn ông hôm ấy là ai, nhưng người ta đã tuyển cậu sinh viên ngốc nghếch đó rồi đấy thôi.

Nước vừa được bưng ra, cả hai đã cầm ly lên cụng một cái thật kêu. Sau đó, Tomari mở lời “à nhân tiện” nhưng giữa chừng thì chỉ lúng búng trong miệng.

“Chuyện nhân sự liên quan tới tôi hả?”

Tomari không trả lời. Nhưng có lẽ Hanzawa đã đoán được nội dung. Chuyển công tác. Gã nhấp một ít rượu Gin trong ly rồi văng tục: “Chết tiệt!”

“Chắc là vẫn chưa có quyết định, phải không?”

Biểu cảm u sầu trên mặt Tomari chợt biến mất.

“Chưa có quyết định. Nhưng, nếu cứ tình hình này thì chắc cú rồi còn gì. Đại khái giám đốc chi nhánh bên ông vẫn nằng nặc đòi chuyển nơi công tác của ông. Đùn đẩy trách nhiệm quả là một hành vi nghiêm trọng không thể chấp nhận được, nhưng chẳng có ai đứng trước mặt hắn ta để chỉ ra điều đó cả. Xét cho cùng thì cũng không có bằng chứng… ý tôi là bằng chứng công khai. Ông tính khi nào mới lôi thứ đó ra?”

Vẫn cầm ly rượu trong tay, Hanzawa nói: “Chà, bây giờ tôi phải làm gì đây?”

“Asano từ bữa tới giờ sao rồi?”

“Khóc lóc ỉ ôi. Hắn ta cũng đã cố hết sức rồi. Thảm thương lắm. Ngày nào hắn cũng gửi thư giống như bị điên vậy. Đại loại là xin hãy bỏ qua cho tôi lần này, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng có thể đáp ứng được.

Một cảm xúc gì đó giống như hãi hùng hiện lên trong mắt Tomari, anh nuốt nước bọt cái ực.

“Này, này, rồi ông tính làm gì?”

Hanzawa siết chặt những ngón tay đang bao quanh ly rượu.

“Tôi vốn là người tin vào học thuyết tính thiện, tức ‘nhân chi sơ, tính bổn thiện’. Nếu đối phương có thiện chí và bày tỏ lòng tốt của mình thì tôi sẽ toàn tâm toàn ý đáp lại tấm lòng đó. Tuy nhiên, nếu ai đó hãm hại tôi thì tôi sẽ trả đủ. Tôi không phải kiểu người thích ngậm đắng nuốt cay. Tôi sẽ bắt đối phương trả giá gấp bội. Sau đó là… nghiền nát họ, để họ không thể gượng dậy thêm lần nữa. Tôi sẽ làm tới khi nào Asano nhận ra được điều đó thì thôi.”

“Thì ra là vậy.”

Hanzawa nhâm nhi rượu trong ly, vờ như không nhìn thấy nỗi sợ hãi thoáng hiện trong mắt Tomari.

4

Mày chỉ cần phải làm một việc thôi. Đó là thừa nhận tội lỗi của mình với ngân hàng và cấp dưới của mình. Sau đó là đền tội. Tao sẽ cho mày thời hạn đến đầu tuần sau. Hana.

Hơn 1 giờ khuya hôm đó, nội dung trên được gửi đến Asano. Trái tim của y bị xé vụn thành từng mảnh bởi email của "Hana".

Y hướng ánh mắt thất thần về tờ lịch treo tường. Đầu tuần…? Hôm nay là thứ Tư, vậy là chỉ còn lại vỏn vẹn năm ngày.

Tuy nhiên, Asano cảm thấy bức thư lần này mang theo giọng điệu khác hoàn toàn so với trước đây.

Với ngân hàng và cấp dưới…

Người ngoài cuộc chắc chắn sẽ không thốt ra những lời này. Nếu vậy thì "Hana" thật sự là một ai đó trong ngân hàng sao?

Asano ngồi yên bất động, y không tài nào rời mắt khỏi email. Trong đầu y đang liên tục tìm kiếm thủ phạm.

Tổng số nhân viên tại chi nhánh là 40 người. Trong đó cũng tính cả những người làm bán thời gian.

"Hana" nằm trong số đó ư?

Asano cẩn trọng nhớ lại gương mặt của từng nhân viên.

Cố giành lại quyền kiểm soát bộ não đã rệu rã vì thiếu ngủ và mệt mỏi về tinh thần, Asano tập trung lọc ra những nhân vật có thể là "Hana" đến quên cả thời gian. Vì quá mệt mỏi, nên cứ hễ lơ đễnh một chút là Asano lại

phải nghĩ tới nghĩ lui không biết bao nhiêu lần dù chỉ là cùng một vấn đề. Thế nhưng, các luồng suy nghĩ của y càng lúc càng thu hẹp lại và cuối cùng cũng dẫn đến một gương mặt.

Là Hanzawa.

Mặc dù Asano không có bằng chứng chắc chắn, tuy nhiên, nếu nghĩ đến người đang giày vò y dạo gần đây, quả thật chẳng còn ai khác ngoài Hanzawa. Thủ đoạn tinh vi, tuyệt nhiên không để lộ sơ hở. Một thực tế khiến Asano muốn phát điển là nhân vật "Hana" này lạnh lùng đến tàn nhẫn. Tất cả những email gửi đến cho y trước đây hắn đã được tính toán kỹ lưỡng. Tuyệt đối không để người nhận bất cứ cơ hội nào đoán được thân phận của mình.

Đến lúc này, Asano mới nhận ra một điều.

"Hana"… À không, có thể là Hanzawa… Thư lần này có nội dung như thế kia là chủ đích của tên đó chăng?

Cố tình để lại manh mối về thân phận của mình. Phải chăng gã đã hiên ngang dựng lên một tấm bảng chỉ đường giữa thế giới mù sương này cho y thấy chăng?

Gai ốc rần rật nổi khắp người Asano mà y không có cách nào cản được.

Nếu người đó là Hanzawa, nếu điều đó là sự thật, thì cũng đồng nghĩa với việc Asano không còn cách nào lấy lại tương lai của mình từ bàn tay ấy. Y thử nhớ lại một loạt các cuộc hội thoại với Hanzawa từ trước tới nay, sự nôn nóng cùng nỗi tuyệt vọng càng lúc càng dâng cao. Asano có cảm giác như dòng nham thạch nóng bỏng và sền sệt bắt đầu xâm chiếm lấy dạ dày của mình.

Asano không tài nào chợp mắt. Nói đúng hơn là dù y muốn ngủ cũng không thể.

Hanzawa, Hanzawa, cái tên Hanzawa đó… Gương mặt ấy cứ chồng chất trong đầu Asano thành tầng tầng lớp lớp. Mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh đó lại hiện lên.

"Thôi nào, chuyện đã có gì chắc chắn đâu" - Mặc dù Asano đã thử tự trấn an mình, nhưng cả người y vẫn rúm ró vì sợ hãi. Y không thể nào kéo mình ra khỏi cơn khủng hoảng.

Asano đón buổi sáng ngày mới sau một đêm mất ngủ. Y chờ đến 8 rưỡi, rồi gọi điện thoại đến chi nhánh.

"A, phó giám đốc chi nhánh đấy sao? Thật ngại quá, tôi cảm thấy không khỏe nên sẽ nghỉ ngày hôm nay nhé."

"Anh có sao không, giám đốc chi nhánh? Nếu anh muốn đi khám bác sĩ thì để tôi điều xe qua đó.

Nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của đối phương, Asano chỉ thở ra một cách mệt nhọc thay cho câu trả lời. Y cảm thấy mình sắp trở thành một người bệnh thật sự.

Ánh mặt trời chiếu qua tấm rèm che đang đóng kín. Thế nhưng, không một phân tử nào trong tia sáng ấy chạm được đến tâm hồn Asano lúc này.

Những câu chữ trong bức thư cứ hiện lên trong đầu không biết bao nhiêu lần.

Hạn chót là đầu tuần…

Đâu đó trong đầu y vang lên tiếng "cạch", bom hẹn giờ đã được kích hoạt. Thời gian ghi trên đó mang theo một sức nặng khủng khiếp, nó bắt đầu nhấn chìm trái tim Asano vào thế giới tối tăm vô tận.

Buổi sáng hôm sau, Asano đến ngân hàng lúc 8 rưỡi và thở dài ngao ngán khi nhìn thấy hồ sơ chất đống trong hộp đựng tài liệu chờ phê duyệt. Mọi thứ đều nặng nề. Nào là phát biểu thành tích trong cuộc họp trao đổi

thông tin buổi sáng, rồi đến báo cáo của Ejima về những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm qua khi y nghỉ ốm, tất cả chỉ là những tiếng động rời rạc chẳng mang một ý nghĩa nào. Việc nào cũng phiền phức và thừa thãi. Tinh thần của Asano lúc này đang ở trong trạng thái mong manh hệt như sợi tơ. Ý thức về tầng lớp tinh anh và ý thức đặc quyền giờ chẳng còn để lại chút vết tích nào trong đầu y. Sự chênh lệch giữa hai thái cực tinh thần đó cũng gần giống như nhảy xuống từ thác nước vĩ đại nhất thế giới.

Asano thấy người mình nặng trĩu và buồn nôn.

“Giám đốc chi nhánh, sắc mặt anh kém quá. Anh có sao không?”

Đáp lại lời lo lắng của Ejima, y khẽ giơ tay trái lên. Bàn làm việc của trưởng phòng Tín dụng nằm ở vị trí hơi xa chỗ giám đốc chi nhánh. Asano đã luôn cố gắng không nhìn về phía đó, thế nhưng bất chợt có tiếng cười vang lên khiến y ngước nhìn trong vô thức.

Phòng Tín dụng đang tổ chức cuộc họp nội bộ. Khuôn mặt mà Asano không muốn thấy nhất đang ở ngay đằng đó. Hanzawa có lẽ là… à không, gần như chắc chắn, đó là người đàn ông đang nắm giữ tương lai của mình ngay tại lúc này. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Asano, Hanzawa bỗng nhiên quay người lại và hướng cái nhìn lạnh lùng về phía y.

Kể từ khi tiến hành kế hoạch của công ty thép Nishi Osaka, mối quan hệ tin cậy giữa y với Hanzawa đã tan tành.

Người ra tay phá vỡ nó chính là Asano. Thế nhưng, Hanzawa chẳng những không suy sụp trước sự áp bức của y, tức giám đốc chi nhánh, mà còn tỏ rõ thái độ phản kháng. Đó là chuyện Asano không thể nào chấp nhận được. Cho dù lý do là gì đi chăng nữa, thái độ chĩa mũi dao về phía mình, người đường đường là cấp trên, khiến y không hài lòng. Nếu cấp trên bảo “chết đi”, thì phải ngoan ngoãn chết ngay, nếu bảo là “mày thay tao gánh hết trách nhiệm đi”, thì phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Trước giờ Asano chỉ

biết tới những cấp dưới như thế, y thậm chí còn chẳng cần phải mở miệng yêu cầu.

Lòng thù ghét trong Asano đã bị khơi dậy bởi phản ứng của Hanzawa, thế nên y đã cố tình kiếm đủ thứ chuyện để gây sự. Từ hành động vô nghĩa như trả lại hồ sơ, đến mất công phàn nàn với sào huyệt cũ là bộ phận Nhân sự về năng lực của Hanzawa, người ở vị trí trưởng phòng Tín dụng nhưng lại nhất quyết không chịu nhận lấy trách nhiệm, hòng hạ uy tín. Thế nhưng…

Cậu là… "Hana" sao?

Asano bị thôi thúc bởi ý nghĩ muốn gọi Hanzawa đến để hỏi câu đó ngay.

Mỗi lần viết thư cầu xin sự tha thứ là mỗi lần Asano cảm thấy chán ghét bản thân mình kinh khủng. Hanzawa lại nhìn về phía y. Ánh mắt lần này trông có vẻ khinh khỉnh. Ánh mắt khiến cho y không khỏi nghĩ rằng nó đong đầy lời trêu ngươi và giễu cợt. Là do Asano đã quá nhạy cảm sao?

Cái tên khốn này! Chỉ là một tay trưởng phòng Tín dụng quèn mà dám… Thái độ ương ngạnh bỗng nhiên trỗi dậy trong lòng Asano. Asano quên bẵng đi chuyện nếu như "Hana" tố cáo thì hậu quả sẽ như thế nào, ngay tại đây, ngay tại lúc này, y gần như đã đặt lòng tự tôn của mình lên trên tất cả.

Tuy nhiên, khi cảm xúc của Asano chực bùng nổ, y bỏ cuộc. Đó là bởi vì khuôn mặt khóc lóc của vợ và hai đứa con hiện lên. Trước hình ảnh bất ngờ ấy, Asano thấy hai mắt mình nóng ran.

Mình đang… khóc sao?

Nhận ra uy thế của mình đã bị bào mòn, nỗi bất an trào dâng khiến Asano chao đảo mà không có cách nào cưỡng lại được. Dạ dày quặn thắt,

cơn buồn nôn chợt ập tới. Asano cuống cuồng đứng lên rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Bởi vì Asano chẳng ăn gì mấy, nên thứ y nôn ra có chăng cũng chỉ là dịch vị màu vàng. Những giọt nước mắt trào ra trong khi trái tim Asano lại bị hút vào bóng tối đen kịt. Các sắc màu bay nhảy tán loạn trong tầm nhìn của Asano một chốc rồi trôi theo dòng nước dữ dội đi mất. Lúc này, trái bom hẹn giờ bên trong Asano vẫn đang đếm ngược cùng những tiếng tích tắc. Không giống như những gì thường thấy trên phim, chẳng có sợi dây xanh hay đỏ nào xung quanh trái bom này. Đây không phải chuyện đánh cược tất cả vào dây bên phải hay bên trái với niềm tin rằng nếu chiến thắng số phận thì kim đồng hồ sẽ dừng lại. Nếu theo mô típ đó, sự sống và cái chết sẽ được định đoạt ngay lập tức khi nhân vật chính quyết định cắt sợi dây nào. Thế nhưng, Asano lúc này thậm chí còn không có được cơ hội đó.

Asano nhận ra rằng, từ bây giờ cho đến hạn chót đã được định sẵn, y phải tiếp tục sống trong cảnh đau đớn và khổ sở này. Đây chắc chắn cũng là ý đồ độc địa mà “Hana” đã suy tính trước.

“Hanzawa, là cậu sao?”

Asano vừa lẩm bẩm vừa nhìn gương mặt tái mét của mình phản chiếu trong gương. Mặc dù y không định làm thế, song những lời nói ấy vẫn tự nhiên tuôn ra khỏi môi. Nhẹ nhàng như những hạt bụi bay trong không khí, âm thanh ấy khẽ chạm vào màng nhĩ rồi tan biến.

5

Ngày hôm đó, tức chiều tối ngày thứ Sáu, Hanzawa nhận được điện thoại từ Takeshita, người vẫn kiên trì theo dõi Higashida.

Ngay khi nhìn thấy tên của Takeshita hiện trên màn hình điện thoại, Hanzawa rời khỏi chỗ ngồi và gọi lại cho ông từ phòng họp không có người. Giọng Takeshita khản đặc vì mệt mỏi, nhưng vẫn rất hào hứng và tràn đầy năng lượng.

“Anh phát hiện ra một chuyện hay lắm.”

Nói rồi Takeshita hỏi ngay: “Tối nay chú mày rảnh không?”

Sau khi đã chốt giờ hẹn là 7 giờ tối trước nhà ga Namba, Hanzawa nhanh chóng giải quyết hết công việc trong ngày hôm đó, rồi khẩn trương ra ga tàu điện ngầm cách chi nhánh chừng một phút đi bộ.

Takeshita đã đến trước và chờ sẵn, vừa nhìn thấy Hanzawa, ông khẽ giơ tay phải lên. Cả hai im lặng hướng về khu Unagidani.

Khu vực này khá yên tĩnh, nhưng ở đây có rất nhiều hàng quán hay ho mà không phải ai cũng biết đến. Takeshita vén màn che của một quán ăn nhỏ trông có vẻ là quán quen của ông. Đó là một quán ăn nhỏ hẹp chỉ có ba khu vực ngồi tính cả khu ở quầy lẫn khu ngồi bệt. Vừa yên vị ở chỗ trong cùng khu ngồi bệt, chính giữa là chiếc bàn, Takeshita mở miệng nói ngay: “Chú mày nhìn cái này xem”, rồi lấy vài tấm ảnh ra khỏi cặp và đưa cho Hanzawa xem.

“Anh lại chụp được hình ưng ý rồi sao? Có gì hay…”

Hanzawa đang nói giữa chừng thì im bặt vì sửng sốt. “Sao? Bất ngờ đúng không? Tối nay anh tác nghiệp say mê luôn.”

Hanzawa ngước mắt lên. Trước mặt gã là Takeshita đang cười toe toét với gương mặt đắc thắng hệt như một đứa bé nghịch ngợm đã chơi khăm được ai đó.

Đối tượng bị chụp lại là một cặp đôi.

Gã nhận ra ngay người con gái. Đó là nhân tình của Higashida. Người còn lại ở bên cạnh cũng là một người đàn ông khác mà Hanzawa biết.

“Là Itabashi. Giám đốc công ty thép Awaji đã phá sản, sống ở Ayameike. Đồng bọn của Higashida đó.”

“Tên Itabashi đó và nhân tình của Higashida sao?”

Bối cảnh trong tấm hình đầu tiên là phố đèn đỏ vào buổi đêm. Mặc dù Takeshita có giải thích thêm là “khu Shinchi”, nhưng vì màu sắc nhạt nhòa quá nên gã không nhìn ra. Tấm hình thứ hai là dãy phố tập trung các khách sạn. Hình ảnh cả hai tay trong tay chuẩn bị bước vào khách sạn được chụp lại rõ mồn một. Tài nghệ của Takeshita thật đáng nể, ngay cả nét mặt tươi cười của Itabashi ông cũng bắt rõ được.

“Hai đứa này đang cặp với nhau. Đương nhiên tên Higashida kia chẳng hay biết gì rồi. Nếu hắn ta mà biết được, chắc chắn cả Miki lẫn Itabashi sẽ bị đuổi thẳng cổ. Chuyện đó mà xảy ra thì khoan bàn tới Miki, số phận của tay Itabashi sẽ thê thảm vô cùng.”

Vì bia đã được mang tới nên Takeshita cất hình vào cặp, đoạn tạm gác lại mọi chuyện để cụng ly. Takeshita gọi thêm hai, ba món gì đó với nữ phục vụ, rồi nói: “Trước mắt thì chỉ có bấy nhiêu thôi. Còn một người nữa nên khi nào người đó tới thì tính tiếp.”

“Còn một người nữa?”

Thấy Hanzawa thắc mắc, lúc này Takeshita mới nhoẻn miệng cười.

“Là Itabashi đó. Khi nãy anh có gọi điện kêu hắn tới đây.”

“Anh nói cho hắn nghe chuyện về mấy tấm hình rồi hả?” - Hanzawa giật mình.

“Anh chỉ mới gợi ý một chút thôi. Mặc dù vậy, xem ra tay đó hốt hoảng dữ lắm, đến nỗi làm rơi cả điện thoại luôn mà.”

Takeshita vừa trả lời vừa liếc xuống đồng hồ đeo tay, rồi nói tiếp:

“Anh hẹn hắn 7 rưỡi. Chắc là hắn cũng sắp đến rồi đấy. Chúng ta chờ xem phim hay thôi.”

Takeshita chưa kịp dứt lời thì cánh cửa kính ở lối ra vào bật mở cùng âm thanh náo động. Ngay sau đó, một vị khách lao vào trong. Hắn không đáp lại lời chào của nhân viên, thay vào đó, hắn tiến về phía này với những bước chân rầm rập.

“Dô. Kính chào quý khách. Mời ngồi.”

Được Takeshita mời ngồi xuống, nét mặt của Itabashi đanh lại. Hai tròng mắt thu lại chỉ còn một chấm nhỏ, hốc mắt khẽ run lên từng hồi.

“Thôi nào, ngồi một chút thì chết ai đâu, cậu Itabashi.

Takeshita lên tiếng mời thêm lần nữa. Lúc này, Itabashi mới tháo vội đôi giày rồi bước vào.

“Ông anh… ông anh nói chuyện liên quan đến Miki… là sao?”

“Nào nào, đừng nôn nóng thế. Cứ thong thả đi rồi từ từ tôi kể cho cậu nghe. Trước tiên là, cầm lấy.

Itabashi nhận lấy cốc bia được đưa cho. Hắn uống một nửa rồi lấy mu bàn tay quệt ngang miệng.

“Cậu muốn gọi đồ nhắm như thế nào?”

Takeshita hỏi. Dường ông đang thích thú quan sát điệu bộ sốt ruột của Itabashi, thế nên dù hắn đã trả lời là “không cần”, nhưng ông vẫn ung dung

gọi thêm một phần thịt hầm khoai tây.

“Cậu cứ ăn tự nhiên, không cần phải khách khí đầu nhé.”

“Xin anh hãy thôi ngay đi. Anh cố tình gọi tôi tới đây để rồi định đánh trống lảng sao?”

Itabashi tỏ ra bất mãn. Chỉ cần nhìn thái độ ấy thôi cũng có thể biết được đây là một người đàn ông thiếu kiên nhẫn. Hanzawa nhìn người đối diện chăm chú. Không biết hắn quen với tình nhân của Higashida ở đâu và như thế nào, nhưng chắc hẳn tay này cũng có đầu óc đủ để lấy lòng cô gái đó.

“A phải rồi nhỉ. Tôi định từ từ kể sau cơ. Mà như vậy có khi cậu nuốt đồ ăn không trôi nữa cũng nên.

Nói rồi Takeshita chậm rãi kéo cái cặp lại gần, đoạn lỗi những tấm ảnh ban nãy ra đưa cho Itabashi xem.

Không lời nào có thể diễn tả được vẻ hoang mang tột độ trên mặt Itabashi.

Tay cầm tấm ảnh run run, cốc bia trên tay lật ngược lại đổ hết ra quần hắn. Mặc dù vậy, Itabashi vẫn không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng được chụp lại trong tấm ảnh, đôi môi run bần bật. Takeshita vẫn tiếp tục dông dài.

“Cậu thật sự là cao thủ đáng gờm đấy, Itabashi. Đây là tình nhân của Higashida đúng không? Liệu Higashida có biết chuyện này không? Chẳng phải cậu đang chịu ơn Higashida hay sao? Chúng tôi biết cậu thân với Higashida, vậy nên cậu mới tham gia vào kế hoạch phá sản của hắn. Nhưng hóa ra là cậu cũng thân thiết với cả chị dâu của mình nhỉ.”

“Khoan, khoan đã. Mấy anh làm vậy mà coi được sao?”

Takeshita chỉ cười mà chẳng thèm bận tâm đến lời phản bác lạc điệu của Itabashi.

“Vậy sao cậu không nói thế khi tiếp tay cho mưu đồ xấu xa gây ảnh hưởng đến biết bao nhiêu người khác? Loại người như cậu không có tư cách nói câu đó. Tôi nói có sai không?”

“Cái, cái gì cơ? Ông anh nói mưu đồ xấu xa, kế hoạch phá sản gì cơ?”

“Tới giờ phút này rồi, hãy dẹp cái trò đóng kịch tệ hại này đi. Chúng tôi biết hết rồi.”

“Rốt cuộc, mục đích của mấy người là gì?”

Takeshita thản nhiên nói: “Tôi chỉ đang nghĩ đến việc gửi những tấm ảnh này cho Higashida thôi. Nhưng trước khi làm thế, nể tình đồng nghiệp nên tôi mới báo cho cậu hay. Chỉ vậy thôi.”

“Xin anh đừng làm thế.”

Itabashi hoang mang tột độ. Hắn nói với vẻ mặt cắt không còn giọt máu, nhợt nhạt thấy rõ: “Nếu anh làm thế thì tôi…”

“Khó xử hả?”

Không có câu trả lời. Nhìn thấy thái độ đó, Takeshita thản nhiên hỏi lại như muốn dằn mặt.

“Thế nào? Nói rõ một lời đi!”

“Tôi, tôi sẽ khó xử lắm. Nếu chuyện với Miki bị lộ, thì e là…”

“Hai người đã thân mật như thế này từ khi nào?”

“Từ khi nào…?”

“Nói tôi nghe thử. Tùy trường hợp, biết đâu tôi sẽ cân nhắc.”

Itabashi bắt đầu mở lời một cách khó nhọc.

“Tôi với Miki quen nhau cũng gần một năm rồi. Higashida có tiền, nhưng tất cả chỉ có thế. Chúng tôi đến với nhau một cách tự nhiên. Miki là một cô gái đáng thương lắm.

Nghe thấy lời mào đầu văn vẻ của Itabashi, Hanzawa bất giác bật cười. Người đàn ông ga-lăng-hơn-mức-cần- thiết tiếp tục nói.

“Khi công ty của tối sắp phá sản, Higashida đã cứu tôi. Nhưng chuyện đó một phần cũng là nhờ Miki đã khéo léo nói thêm vào.”

“Vậy thì căng quá nhỉ. Mối quan hệ này mà bị phanh phui thì.”

Takeshita tỏ ra bối rối như thể muốn giày vò Itabashi.

“Chà, chuyện thì cũng đã nghe rồi, nhưng tôi vẫn chưa biết phải làm sao. Chú mày thấy sao, Hanzawa? Chúng ta nên làm gì đây? Quả nhiên là vẫn nên phanh phui vụ này nhỉ?”

“Khoan, khoan đã!”

Itabashi vội rời khỏi chỗ. Hắn ngồi lại ngay ngắn rồi cúi đầu xuống thật thấp.

“Tôi cầu xin anh. Có thể nào kết thúc chuyện này tại đây được không? Tôi xin anh đấy. Hãy chừa cho tôi một con đường sống, anh Takeshita.”

“Giờ sao đây?”

Hanzawa nhìn vào người đàn ông có cái đầu hói đang ngước lên nhìn với ánh mắt khẩn khoản mà buồn nôn. Gã nói: “Với một điều kiện.”

“Tôi muốn biết thông tin chi tiết của khối tài sản mà Higashida đang gửi ở công ty chứng khoán New York Harbor. Nếu anh cung cấp thông tin đó cho tôi, tôi sẽ không tiết lộ chuyện này.”

Itabashi hoảng hốt.

“Khoan đã, xin hãy chờ một chút. Tôi sao có thể làm được chuyện đó, đúng không? Cho dù tôi có ba đầu sáu tay cũng không thể rớ đến tài sản của Higashida.

“Chẳng phải là anh còn có người yêu sao? Nhờ cô ấy điều tra là ra ấy mà. Động não đi, anh Itabashi. Có khi vì thế mà công ty của anh mới phá sản đấy.”

Hanzawa nói bằng giọng điệu cay nghiệt vì gã vốn ghét những doanh nhân bạc nhược và bủn xỉn. Itabashi bật lại.

“Nhưng, nhưng mà, các anh định tịch thu đống tài sản đó phải không? Nếu làm thế thì tôi cũng không còn tương lai mất.”

“Cậu là thằng ngu hả?”

Takeshita chêm lời: “Bộ cậu muốn ngồi tù chung với Higashida hay sao?”

“Ngôi… ngồi tù?”

Biểu cảm sợ hãi lướt qua mặt Itabashi. Trong đó cũng có một chút ngờ vực. Ánh mắt ấy đang nghi ngờ liệu Takeshita có đang lừa gạt mình hay không.

“Hành vi của Higashida rõ ràng là lừa đảo. Chúng tôi có chứng cứ. Chúng tôi dự định làm đơn tố cáo sớm thôi. Nếu cậu làm theo những gì chúng tôi nói, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu. Thậm chí còn có thể làm chứng cho cậu ở tòa. Hãy tỉnh táo và thông minh lên một chút đi. Higashida đã không còn đường thoát nữa rồi. Về phe nào có lợi cho mình hơn, chuyện đơn giản như vậy chắc cậu cũng hiểu rõ.”

Vẻ bàng hoàng hiện trên mặt của Itabashi. Trong chốc lát, hắn không thể thốt ra được một lời nào.

CHƯƠNG 7:
BUỔI THAM QUAN THỦY CUNG ĐẸP TRỜI

1

Hôm nay là ngày Chủ nhật. Hanzawa và Takeshita đang ngồi ở quán bar trên tầng hai của khách sạn Hilton Osaka trước nhà ga Osaka. Đây là quán bar Hanzawa rất hay lui tới. Không gian rộng rãi, ghế ngồi thoải mái. Khoảng cách giữa các bàn vừa phải, nên không lo bị nghe lén cuộc nói chuyện. Rượu ở đây cũng rất ngon.

“Giám đốc chi nhánh bên chú mày tình hình sao rồi?” Nói rồi Takeshita mỉm cười ranh mãnh.

Hanzawa nhún vai.

Tự làm thì tự chịu thôi. Bây giờ hắn ta như người sắp chết vậy. Qua giờ trưa tôi có gửi thư, nhưng tới giờ vẫn chưa có hồi âm.”

“Dù có tha hóa cỡ nào thì cũng là cấp trên mà. Trân trọng người ta một chút thì mất gì đâu.”

“Thì tôi đang trấn trọng đây. Bằng tất cả tấm lòng còn gì.”

“Chú mày thấy vậy là lịch sự đấy hả?”

Takeshita đang cười nói thì đột nhiên nụ cười ấy tắt ngấm.

“Đến rồi kìa.”

Takeshita đang nói đến Itabashi. Hắn dáo dác nhìn quanh không gian rộng lớn trong quán bar, khi nhận ra Takeshita đang khẽ giơ tay phải lên, hắn nhanh chân tiến về phía này. “Cậu ngồi ở đó đi.”

Hôm nay Itabashi mặc một chiếc áo polo cùng quần ống rộng. Sau khi mời hắn ngồi xuống chiếc ghế trống, Takeshita sốt sắng hỏi: “Rồi kết quả

như thế nào?”

“Tôi đã nói chuyện với Miki. Cô ấy cũng có nỗi khổ riêng, nhưng vẫn hiểu cho tôi.”

Gương mặt Itabashi trở nên trầm trọng. Sự ủy mị hiện lên mỗi lần hắn nhắc đến người yêu trông buồn cười biết bao.

“Rồi sao nữa?”

Itabashi lấy phong thư màu nâu đang kẹp nơi đầu gối đặt lên bàn. Hanzawa cầm lấy rồi mở ra xem bên trong.

Đó là bản sao giấy chứng nhận của công ty chứng khoán New York Harbor phát hành cho Higashida. Nhờ nó, gã có thể biết được tình hình sử dụng vốn và số dư.

Có hai bản sao.

“Cô ấy bảo đây là tất cả.”

Mặc dù chẳng có ai hỏi, nhưng Itabashi vẫn hạ giọng nói.

“Trong lúc Higashida đi vắng, Miki đã lén lấy bản sao này cho tôi. Nghe nói tay giám đốc chi nhánh của ngân hàng đã khuyên Higashida nên để tiền ở công ty chứng khoán cho bên đó quản lý. Higashida chỉ đơn giản làm theo thôi.”

“Đây thật sự là tất cả rồi sao?”

Takeshita hỏi tiếp: “Ngoài ra không còn gì khác nữa hả?”

“Tại căn nhà riêng của Higashida ở Kobe chỉ có nhiêu đây giấy tờ thôi. Theo lời kể của Miki, ở nhà riêng của anh ấy cũng có tiền, nhưng chắc chắn số đó không đáng kể.”

Sau khi xong việc, Itabashi không rời đi ngay mà nhỏm người dậy.

“Tôi xin các anh. Giám đốc Takeshita, anh Hanzawa, xin hãy bỏ qua cho tôi lần này được không? Tôi mong các anh sẽ không làm phiền đến tôi

nữa.

“Bỏ qua hay không thì tùy thuộc vào kết quả.”

Takeshita lạnh lùng nói: “Nếu mọi chuyện êm xuôi, tôi sẽ cân nhắc.”

“Thật, thật quá đáng! Chúng ta đâu giao kèo vậy. Chẳng phải anh đã nói là sẽ không truy cứu gì đến tôi và Miki hay sao?”

“Cô gái kia vốn dĩ đâu có liên quan gì.”

Hanzawa lên tiếng: “Vấn đề nằm ở anh đấy.”

“Tôi xin anh, tôi cắn rơm cắn cỏ lạy anh. Tôi cũng chán ghét việc phải theo chân Higashida lắm rồi. Tôi đã hứa với Miki rằng sẽ sống chung với cô ấy. Nhưng nếu như thế này thì tôi chẳng còn ước mơ hay hy vọng gì nữa.”

“Người không còn ước mơ và hy vọng là tôi đây này. Cậu có nhầm lẫn gì không đấy?”

Takeshita nói không thương tiếc.

“Mà thôi, chuyện tôi hứa với cậu là nếu nhờ cái này mà mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, và chúng tôi có thể đáp trả lại những phiền phức đã gây ra cho mình một cách sòng phẳng, thì chúng tôi sẽ buông tha cho cậu. Đường vẫn còn dài. Chỉ với hai tờ bản sao mà mong được miễn tội sao? Nếu cậu cũng là một doanh nhân, thì cậu nên nhớ trên thế giới này, làm gì có chuyện dễ dàng đến như vậy. Cậu hiểu rõ điều đó mà.”

Itabashi hoàn toàn suy sụp, hắn lắc đầu một cách tuyệt vọng.

“Có nói chuyện này với ai khác cũng vô ích thôi.”

Hanzawa nhìn chằm chằm vào Itabashi và chốt hạ một câu: “Anh thử đánh động cho Higashida biết xem. Tôi sẽ hủy diệt anh. Hiểu chưa?”

“Tôi, tôi biết rồi. Tôi tuyệt đối không để cho Higashida biết chuyện này đâu. Tôi cũng có dặn dò Miki cẩn thận rồi. Tuy nhiên, các anh định tịch thu

khối tài sản đó mà phải không? Trong trường hợp đó, chuyện ai đã tuồn thông tin chi tiết ra ngoài có bị phơi bày không?”

“Cậu sợ Higashida sao? Thật thảm hại. Người phụ nữ của cậu đang ngủ với Higashida đó.”

Takeshita cười nhạt. Sắc mặt Itabashi lập tức thay đổi.

“Không có chuyện đó! Cô ấy và Higashida không quan hệ xác thịt. Cô ấy chỉ đơn giản là bị gọi đến nhà và hầu rượu thôi.”

“Chẳng phải cô ta ngủ luôn ở nhà Higashida sao?”

“Chuyện đó khác!”

Tay này thật ngớ ngẩn hết thuốc chữa. Tuy nhiên, nếu dựa trên việc Miki đã cung cấp những tài liệu này, có lẽ là cô gái tên là Miki đó cũng đã quyết chí bỏ mặc Higashida. Xem ra cô nàng này lợi hại hơn mức Itabashi biết.

“Thế tóm lại là như thế nào?”

Takeshita ngoảnh mặt làm ngơ. Thay vào đó, Hanzawa cất lời.

“Nguồn thông tin ở đâu thì làm sao Higashida biết được. Anh cứ bảo cô ấy im lặng là được.”

“Từ bây giờ cho đến lúc đó, tôi nên làm gì đây?” Itabashi hỏi một cách yếu ớt.

“Cứ cư xử như bình thường thôi. Khi nào lúc ấy đến thì anh khắc biết. Sau đó thì…”

“Sau đó thì?”

“Dắt cô ấy trốn đi.”

Trong một thoáng, Itabashi nhìn Hanzawa bằng biểu cảm kinh ngạc. “Cảm ơn anh!” - Sau khi nói lời cảm ơn, hắn vội vàng đi ngay.

“Đúng là một thằng khờ hết chỗ nói. Mà thế này ổn không, Hanzawa? Mình cứ để sổng tên ấy như thế này à?”

“Đó cũng chỉ là con cá nhỏ thôi.”

Nói rồi gã lại nhìn chòng chọc vào những con số trong tài liệu mà Itabashi đã mang tới. Số dư lên tới một tỷ yên.

“Khi nào thì hành động?” - Takeshita hỏi.

“Ngày mai ạ.”

Hanzawa trả lời, rồi nói thêm: “Tôi sẽ nhanh chóng tiến hành thủ tục tịch thu tạm thời.”

“Được đấy! Cuối cùng cũng tới lúc rồi.”

“Tôi làm một cú thật lớn để đòi luôn khoản nợ của công ty kim loại Takeshita.

“Được không đấy?”

“Đương nhiên rồi.”

Hanzawa và Takeshita nhìn nhau cười toe toét.

“Cạn ly chúc thu hồi nợ thành công nào.”

Hanzawa cụng ly rượu gin vào cốc bia Takeshita đang chìa ra.

2

Những chiếc xúc tu mỏng manh của loài hải quỳ đang ngoe nguẩy trong làn nước trong veo ở phía bên kia bể cá. Vừa phơi bày bản thân trước bao nhiêu ánh mắt, nó trông như đang vùng vẫy để cố tóm lấy một thứ vô hình nào đó.

Hệt như mình lúc này vậy. - Asano thầm nghĩ.

Khi nhìn lại, y thấy gương mặt nghiêm trọng của mình phản chiếu lại trong tấm kính.

Hôm nay Asano dắt cả nhà đi chơi thủy cung. Lũ trẻ phấn khích vô cùng. Reo cứ quấn quanh Asano mãi không rời. Saori mặc dù trêu chọc thằng bé là "đồ nhõng nhẽo", nhưng trông con bé cũng rất vui.

"Papa, mình mau mau đi xem cá mập voi thôi!"

"Phải xem theo thứ tự chứ Reo, đúng là đồ nhõng nhẽo."

Saori cù nhẹ vào đầu Reo trong lúc cậu nhóc đang ra sức kéo cánh tay Asano.

"Úi đau!"

"Saori, con cũng nhõng nhẽo chứ có hơn gì em. Rõ ràng từ nãy tới giờ con cũng quấn quýt quanh papa đấy thôi."

"Thì có sao đâu."

Vẻ mặt phụng phịu của Saori khiến Rie chỉ biết mỉm cười bất lực.

Thật đau đớn biết bao.

Không có thứ gì nặng nề và giày vò trái tim y trong đau khổ hơn sự hiện diện của gia đình vào lúc này.

Bố không có tư cách là papa của mấy đứa.

“Papa lại đây nhanh lên. Nhanh lên!”

Đứa con trai học lớp Hai cất tiếng gọi í ới. Thằng bé luôn tôn thờ Asano, lúc nào cũng nói “Papa là tuyệt nhất”. Hình như Rie cũng có lần bảo rằng Asano là niềm tự hào của Reo.

“Papa nè, bài kiểm tra xã hội lần trước của con đạt kết quả tốt lắm.”

Saori vừa đi vừa bâng quơ kể ra câu chuyện của mình. “Lúc nào cũng vậy thì tốt ha.”

Màn phụ họa của Rie khiến con bé vừa cười vừa nói: “Con biết rồi mà, mẹ cứ nói mãi.”

“Lần sau con sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Đúng rồi. Phải cố gắng như papa mới được nhé, bé Sao.”

Asano ngẩng mặt nhìn trời. Tiếng ọc ạch nặng trĩu vang lên từ tim y, trong khi đó, y có cảm tưởng như máu đang rút hết khỏi đầu mình. Mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm cả hai bàn tay.

Thủy cung tấp nập những gia đình dắt theo trẻ nhỏ này nằm trong địa bàn quản lý của chi nhánh mà Asano đang giữ chức giám đốc.

Tách mình ra khỏi những dãy phố san sát các đại lý sắt thép tưởng chừng kéo dài đến vô tận, đây là một khu vui chơi giải trí khổng lồ trên núi Tenpo hướng mặt về phía cảng Osaka.

Trong lúc tới đây, Rie ngồi bên ghế phụ đã giải thích rằng: “Đây là khu vực do papa phụ trách đấy”, song, bọn trẻ chỉ hưởng ứng yếu xìu như “ở” hoặc “a” mà thôi.

Nhìn từ góc độ của trẻ con thì chẳng có gì thú vị.

Những con phố nhạt nhẽo ôm theo bờ vịnh trải rộng từ trung tâm thành phố Osaka. Khung cảnh chán ngắt ấy xuyên qua kính chắn gió và ăn mòn trái tim Asano lúc này đang cầm lái.

Vẻ ngây thơ của đám trẻ con khi vừa nhìn theo những con cá vừa bật cười nắc nẻ nghe như đang giày vò sự giả dối của Asano.

“Anh có sao không?” Bất chợt Rie cất giọng hỏi khẽ: “Sắc mặt anh tệ lắm. Anh thấy chỗ nào không khỏe hả?”

“Không sao… Anh ổn.”

Phải cố gắng lắm Asano mới trả lời được. “Vậy à…”

Rie sa sầm nét mặt. Bụng y lại quặn lên. Nếu như không có chuyện kia, y đã có thể dành cho vợ mình một vẻ mặt tươi vui hơn, nhưng thật đáng tiếc. Lúc này, Asano đang phải gồng gánh trên lưng một thứ hành lý quá đỗi nặng nề và cồng kềnh, vậy nên y chỉ có thể hành động ngược lại với suy nghĩ của mình, tỏ thái độ lạnh nhạt với vợ.

Có lẽ Rie đã nhận ra được bí mật đang được giấu kín trong lòng Asano.

Lúc này đây, bóng ma nghi kị đang lan tỏa ra khắp mọi ngóc ngách trong cuộc sống của Asano.

Tình cảnh ấy lại càng dìm Asano xuống hố sâu tuyệt vọng, vắt kiệt linh hồn và làm y thêm suy sụp.

“Em định sẽ ở Osaka thêm một đêm nữa.”

Hơn 3 giờ chiều, Rie nói ra ý định của mình. Đó là lúc cả hai đang ngồi nghỉ trong một quán cà phê, sau khi đã đi bộ đến mỏi nhừ và vô tình tìm thấy vài chiếc ghế trống. Đám trẻ con đã đi xem cá mập.

Đang nhìn chằm chằm vào thực đơn của quán, Asano bỗng nhiên cảm thấy như có cái gì lạnh lẽo đang len lỏi vào tim mình, y bèn ngẩng mặt lên. Một ánh nhìn nghiêm túc đang nhìn thẳng vào Asano.

“Em đang lo đấy.”

“Lo cái gì?”

“Lo cho anh đấy.”

“Em nói cái gì thế?”

Những suy nghĩ đau đớn cuộn lên trong lồng ngực. Asano còn cảm thấy thật phiền phức. Y biết thái độ khó chịu mà y chật vật kiềm chế trước mặt các con lúc này đang lộ ra trên mặt. Biểu cảm của vợ y trở nên u uất. Rie lại hỏi: “Anh có ổn không?”

“Đương nhiên là thế rồi còn gì.”

Asano trả lời bằng đôi mắt vô hồn. Cô lại tiếp tục.

“Về tụi nhỏ, em có hỏi mẹ và bà đã hứa là sẽ trông chúng. Khi nãy em đã gọi điện và nhờ bà trước rồi. Chỉ cần cho tụi nhỏ lên tàu ở ga Shin-Osaka, bà sẽ ra đón chúng ở ga Tokyo.”

“Sao em lại tự ý…”

“Em xin lỗi. Nhưng mà anh hãy cho em ở đây thêm một đêm nữa thôi. Được không anh?”

“Em muốn làm gì thì tùy.”

Nói rồi Asano giơ tay gọi phục vụ mặc dù y vẫn chưa biết nên gọi món gì.

Hạn chót mà “Hana” đặt cho y là ngày mai.

Biết đâu tối nay sẽ có thêm thư mới. Hoặc có khi nó đã tới rồi cũng nên. Liệu lúc này, “Hana” có đang đợi tin từ mình không?

Càng nghĩ, Asano càng không còn tâm trí nào. Bây giờ y đang đứng ở bước ngoặt lớn nhất của cuộc đời. Đây không phải là lúc để làm những chuyện như thế này. Y muốn ngồi chờ trước máy tính. Y muốn chờ đợi và thương lượng với “Hana”.

Tối hôm đó, sau khi tiễn bọn trẻ lên tàu Shinkansen đã gần kín chỗ, Asano và vợ ăn tối ở Umeda. Nhưng đến cuối buổi, y thẳng thừng nói: "Anh đang dở việc", rồi quay trở về ký túc xá, bỏ lại Rie một mình ở khách sạn.

Asano về ký túc xá trong vội vã. Đến nơi, y tiếc cả thời gian cởi áo khoác, thay vào đó, y lao ngay vào phòng có máy tính và nhấn nút nguồn.

Vừa bật kết nối mạng, vài email mới đã được gửi tới. Khi nhìn vào tên người gửi, tim của Asano phát ra một tiếng "thịch" thật lớn.

Người gửi là "Hana".

Mày đã chuẩn bị tinh thần chưa? Cuộc đời mày sắp kết thúc rồi đấy, giám đốc chi nhánh.

Thời điểm gửi đến là 6 giờ 40 phút tối.

"Chết tiệt!"

Asano tặc lưỡi. Vậy chẳng phải là thư đến trong khoảng thời gian y đang đi thủy cung sao? Bây giờ đã là 8 giờ tối. Y cuống cuồng hồi âm.

Hôm nay tôi có việc ra ngoài cả ngày, vì thế nên tới tận bây giờ tôi mới đọc được thư của ngươi. Tôi sẽ làm theo điều ngươi nói. Cụ thể thì tôi nên làm gì, ngươi có thể hướng dẫn chi tiết hơn được không? Ngoài ra, nếu được, xin hãy cho tôi một cơ hội nói chuyện trực tiếp. Mong ngươi hãy cân nhắc lời đề nghị này của tôi.

Gửi. Thanh tiến độ thông báo thư đang được gửi đi xuất hiện trên màn hình máy tính một chốc rồi biến mất. Asano vừa thở dài vừa tựa vào lưng ghế.

Asano đã báo trước với vợ rằng bây giờ đã trễ nên y có lẽ sẽ không quay trở lại khách sạn. Sau khi tắm rửa và pha cà phê, y lại đóng đô trước

chiếc máy tính xách tay. Vốn dĩ, ngay từ đầu y đã không có ý định quay lại đó. Đêm nay là thời điểm mang tính quyết định.

Tuy nhiên, chờ mãi mà chẳng thấy hồi âm đâu.

Ngày mai là hạn chót của "Hana". Mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này sao? Hay là vẫn còn một tia hy vọng nào đó?

Trong khoảng thời gian chờ đợi khổ sở, trái tim Asano càng lúc càng trở nên bứt rứt, y bắt đầu bị hành hạ bởi cảm giác lo âu cùng cực.

Ba mươi phút trôi qua, rồi lại một tiếng trôi qua.

Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao? Asano liên tục tự vấn mình bằng những câu hỏi không có câu trả lời. Thư của mình đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi sao? Hay là, đối phương đang tức giận vì mình đã hồi âm trễ chăng?

Thế nhưng… Hai tiếng sau, âm thanh báo thư mới vang lên khiến Asano bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ không có hồi kết.

Thư hồi âm từ "Hana" đến sau ba tiếng đợi chờ dài dằng dặc. Gọi đây là tra tấn có lẽ cũng không sai.

Asano vội mở thư lên ngay sau âm báo. Thế nhưng, y lập tức nín thở.

Thế mày đã xin lỗi chưa, giám đốc chi nhánh? Mày hứa rồi mà. Không biết mày đã xin lỗi ngân hàng và những nhân viên của mình như thế nào nhỉ? Hana.

"Xin lỗi."

Giọng nói khô khốc khẽ tuôn ra khỏi bờ môi của Asano: "Xin lỗi là sao?"

Cảm tưởng như vừa bị chọc vào điểm mù.

Asano không hẳn ngó lơ chuyện này. Tuy nhiên, vì thương lượng với "Hana" là suy nghĩ mặc định trong đầu Asano, nên y đã theo đuổi nó một cách cố chấp mà chưa hề đả động gì đến việc thực hiện yêu cầu cốt lõi. Đây

rõ ràng là sự khinh suất không thể chối cãi, thế nhưng, trên thực tế, y cũng chẳng nghĩ ra cách xin lỗi nào ổn thỏa.

Quan trọng hơn cả, nếu như Asano thật sự xin lỗi, điều đó có nghĩa là y phải công khai tội của mình. Với người toàn tâm toàn ý muốn lấp liếm sai phạm của mình như Asano thì không đời nào y làm được việc đó.

Tôi định sẽ xin lỗi. Nhưng trước khi làm vậy, tôi muốn nói chuyện.

Y lại ngồi chờ.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Một phút, rồi lại một phút nữa.

Trả lời nhanh đi! Quá lâu rồi! Nỗi khổ tâm không thể chịu đựng nổi đang cào xé lồng ngực Asano.

Cuối cùng cũng nhận được hồi âm. Lần này y phải chờ một tiếng.

Thế nhưng…

Giám đốc chi nhánh dối trá, mày cứ chuẩn bị tinh thần cho ngày mai đi. Hana.

“Khoan, khoan đã nào…”

Asano kêu lên thảm thiết trong căn phòng chỉ có một mình y. Y cuống quýt soạn thư. Những ngón tay run lẩy bẩy khiến y gõ mãi mà không xong.

Tôi sẽ xin lỗi. Xin hãy nói cho tôi biết cụ thể là tôi nên làm gì. Xin hãy cho tôi cơ hội nói chuyện.

Đây không phải lúc bận tâm đến thể diện.

Asano lại phải chờ đợi trong vô vọng. Đến lúc này, y mới nhận ra một điều. Đây là hành động có chủ đích. Chắc chắn “Hana” thừa biết Asano sẽ ngồi lì trước máy tính để chờ thư, không dám chợp mắt dù chỉ một chút.

“Hana cũng hiểu rõ rằng chỉ một nước đi của mình thôi cũng có thể phá hủy toàn bộ cuộc đời làm ngân hàng của Asano. Sự thật là Asano sợ hãi viễn cảnh đó đến mức tưởng như sắp chết. Đối phương đã nhìn thấu được điều đó và đày đọa y.

“Hãy thôi đi. Tôi không thể chịu nổi nữa… Làm ơn, hãy buông tha cho tôi. Làm ơn đi.”

Asano ôm mặt bằng hai tay. Y đã đạt đến giới hạn chịu đựng của mình. Những tiếng thổn thức vang lên.

“Hãy tha cho tôi. Làm ơn làm phước…”

Gục mặt xuống bàn, Asano tiếp tục tuôn ra những lời than thở não nề như đang bóp nghẹt lấy cả người mình.

Thế nhưng, một tiếng trôi qua rồi lại hai tiếng trôi qua, chẳng có tin tức gì từ “Hana”. Trong khoảng thời gian ấy, Asano khóc lóc thảm thiết. Khi nước mắt cũng đã cạn khô, không biết là do bản tính ương bướng trời sinh, hay là hệ quả của việc trở thành một con người ưu tú đã quen với việc lớn lên trong sự chiều chuộng, Asano bắt đầu trút giận lên đồ đạc trong phòng. Y hoàn toàn quên đi bản thân mình, một lòng căm hận “Hana”. Asano đạp tung bàn rồi liên tục đấm vào gối. Y ném dép vào rèm cửa mấy lần. Trút giận một hồi cũng thấm mệt, y ngồi bệt xuống sản, rồi lại ngước lên nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Lúc này, trên đó đang hiện ra biểu tượng thư mới.

Asano chậm rãi đứng dậy như một cái xác rỗng vô hồn. Y mở thư mới ra xem. Nội dung ngắn gọn trong thư đập ngay vào mắt Asano, nhưng phải mất một lúc y mới hiểu được ý nghĩa của nó.

Thẳng thắn thừa nhận tội lỗi với cấp dưới rồi xin lỗi thì sao? Việc tao ra tay với mày như thế nào sẽ do người cấp dưới ấy quyết định.
Hana.

Cấp dưới… quyết định…

Cuộc đời của mình sẽ bị định đoạt sao? Mình là giám đốc chi nhánh cơ mà.

Lúc này, gương mặt của nhân viên cấp dưới duy nhất hiện lên trong suy nghĩ của Asano là… Hanzawa.

Y không thể nào quên được ánh mắt khiêu khích ấy của Hanzawa, khi y gọi hắn đến sau buổi họp với Trợ lý trưởng bộ phận Kimura. Ở thời điểm đó, Asano đã cảm thấy tức giận với bản thân mình vì lỡ phô ra sự dao động trước lời chỉ trích của Hanzawa về các điểm mâu thuẫn.

Và cả biểu cảm khinh khỉnh khi hắn hướng ánh mắt lạnh lùng về phía Asano mỗi lần y đi làm với nỗi sợ hãi và ngờ vực canh cánh trong lòng.

Trong cái tổ chức gọi là ngân hàng, giám đốc chi nhánh rõ ràng là người đứng ở phía trên Hanzawa và nắm quyền cai quản, thế nhưng, trên thực tế thì y đang phủ phục trước Hanzawa, người nấp sau bút danh “Hana”.

Thật là nực cười.

Mình là người có chức vụ cao hơn, mình có nhiều quyền lực hơn - Mặc dù y đã tự an ủi mình như thế không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả những suy nghĩ tự kỷ ám thị ấy nhanh chóng vỡ tan thành từng mảnh trước cái bản mặt đáng hận đó.

Sức lực kiệt quệ, Asano gục mặt xuống bàn. Hai tay ôm chặt lấy đầu, tiếp tục dằn vặt bản thân với những suy nghĩ khổ sở. Y gào khóc và đấm mạnh xuống bàn mấy lần. Trong lúc lặp đi lặp lại những hành động đó, chẳng biết từ lúc nào, Asano đã chìm vào giấc ngủ.

3

Đêm cứ thế trôi qua trong lúc Asano cứ lơ mơ nửa mê nửa tỉnh. Một buổi sáng mới lại đến.

Asano suy nghĩ vẩn vơ và tự hỏi rốt cuộc đây là buổi sáng thứ bao nhiêu trong cuộc đời làm nhân viên ngân hàng của mình. Y rời khỏi nhà sớm hơn mọi khi.

Có lẽ Rie sợ quấy rầy y làm việc, nên tối qua không có cú điện thoại nào từ cô, nhưng hóa ra thế lại là may mắn. Nếu như Asano nghe điện thoại trong lúc tinh thần đang điên loạn đến đánh mất cả bản thân mình vì thư từ "Hana", chính y cũng không biết mình sẽ nói ra những lời gì. Mặc dù cảm thấy có lỗi với vợ, nhưng tình thế của Asano lúc này không cho phép y giữ được sự tỉnh táo thường ngày. Nói đúng hơn, ở trong trạng thái tâm lý như thế này mà y vẫn có thể dành ra cả ngày cuối tuần để phục vụ gia đình mình mới là chuyện kỳ quái.

Tuy nhiên, bằng một phép màu nào đó, sau một đêm, Asano đã bình tâm được phần nào. Dường như buổi tối là thời điểm làm rối loạn cảm xúc của con người một cách kỳ lạ. Tối qua Asano không làm được, nhưng tới thời điểm này, cuối cùng y cũng có thể nhìn nhận tình hình một cách khách quan. Ít nhất y có cảm giác như thế.

Asano đến ngân hàng vào lúc 8 giờ 15 phút. Hơn một nửa số nhân viên đã ngồi ở chỗ của mình và bày giấy tờ trên bàn.

"Chào buổi sáng, giám đốc chi nhánh."

Nhác thấy bóng dáng Asano, những giọng nói cất lên từ khắp nơi trên tầng làm việc.

“Chào buổi sáng.”

Asano đáp lại, nhưng y để ý thấy chẳng có tiếng chào hỏi nào phát ra từ một góc trong phòng Tín dụng, tức là chỗ của trưởng phòng Tín dụng, nói cách khác là Hanzawa. Khuôn mặt nhìn nghiêng bình thản ấy suýt làm chân y khựng lại.

Asano im lặng bước vào phòng làm việc của giám đốc chi nhánh. Sau khi cất cặp và áo khoác vào tủ khóa, y ngồi vào chỗ còn lại của mình trên tầng làm việc chung. Lập tức, Phó giám đốc chi nhánh Ejima bắt chuyện với y.

“Chào buổi sáng, thưa giám đốc chi nhánh. Hôm thứ Sáu, sau khi giám đốc về nhà thì có điện thoại từ Thứ trưởng Tadokoro ở bộ phận Nhân sự. Trên đó nhắn là gọi lại cho họ gấp. Tôi nghĩ đó có lẽ là…

Ejima liếc nhanh sang chỗ của trưởng phòng Tín dụng, rồi hạ giọng: “Vụ của Hanzawa.”

“Biết rồi.”

Asano lẩm bẩm trả lời. Khi y đột ngột ngẩng mặt lên thì thấy Ejima đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Giám đốc chi nhánh, trong người anh vẫn còn chỗ nào không khỏe sao?”

“Tôi ổn.”

“Vậy ạ… À còn một chuyện nữa.”

Y lại nhìn về phía Hanzawa thêm một cái, rồi lên giọng nói lớn hơn ban nãy.

“Tôi đã nhận được báo cáo về kết quả kiểm tra hôm trước của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ. Kết quả khá nghiêm khắc khi nhận được đánh giá là

‘Cần cải thiện ạ’.”

Ejima cố tình nói to để cho Hanzawa nghe thấy, nhưng Hanzawa vẫn quay lưng về phía này, tuyệt nhiên không biểu lộ chút phản ứng nào đáng kể.

“Ê, cậu Hanzawa kia!”

Bực mình trước thái độ đó, Ejima cất tiếng gọi.

Hanzawa ung dung bước lại gần. Đó là bản mặt Asano không muốn nhìn thấy một chút nào. Đột nhiên, y cảm thấy nhiều thứ đang cuộn trào trong lồng ngực mình, y bắt đầu buồn nôn.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Cậu đó, giờ mà còn hỏi có chuyện gì nữa sao?” Ejima chống hai cùi chỏ lên bàn, rồi trừng mắt nhìn.

“Nhờ cậu mà kết quả đánh giá của chi nhánh chúng ta bị mất điểm thê thảm kia.”

Nói rồi hắn dùng ngón tay gõ cồng cộc lên bản báo cáo từ bộ phận Giám sát Nghiệp vụ.

“Chuyện này là lỗi của cậu đấy.”

Hanzawa vẫn nhìn chằm chằm vào Ejima và im lặng. “Cậu cũng một vừa hai phải thôi chứ!”

Ejima nổi xung vì không nhận được lời hối lỗi nào, những đường gân trên cổ hắn đỏ lên thấy rõ. Thế nhưng, sắc mặt Hanzawa tuyệt nhiên không thay đổi, thái độ đó có ý nghĩa rằng gã chẳng hề nao núng trước sự đe nẹt của Ejima. Ngoài ra, đôi mắt ấy giờ đây đang điềm tĩnh hướng về phía Asano ở kế bên.

Asano thì lại không tài nào thẳng thắn đối diện với ánh mắt ấy của gã được.

Xin lỗi…

Bức thư của “Hana” chạy đi chạy lại trong đầu Asano khiến lòng y dao động thêm một lần nữa. Bên trong trái tim mà y cứ ngỡ rằng đã tìm lại sự bình yên sau một đêm, những đợt sóng lo âu bắt đầu trỗi dậy. Asano bàng hoàng hiểu ra một điều. Dù thế giới nội tâm của y biến chuyển như thế nào, tình huống y phải đối mặt vẫn chẳng mảy may thay đổi.

Là cậu sao, Hanzawa? Cậu là “Hana” sao?

Nỗi sợ hãi lướt qua tim. Lòng thấp thỏm lo âu mà chẳng có cách nào thoát ra được.

Số mệnh của mình, người thuộc tầng lớp tinh anh nhất tại ngân hàng này, lại nằm trong tay của tên kia, một tên trưởng phòng Tín dụng quèn không hơn không kém.

Sự thật ấy khiến Asano bứt rứt và cay cú không sao chịu nổi.

Còn có cách nào không?

Chắc chắn vẫn còn hy vọng nào đó.

Dọa dẫm không được thì dỗ dành, nếu như vừa đánh vừa xoa, nhất định mình sẽ khiến hắn làm theo ý mình. Dù sao thì mình cũng là giám đốc chi nhánh cơ mà.

Phải rồi, mình là giám đốc chi nhánh.

Asano tự nhủ với bản thân, rằng mình là giám đốc chi nhánh.

Cho dù tên trưởng phòng bất trị này có nói gì đi nữa, mình chỉ cần chối phăng là xong. Mình tính sai rồi chăng? Không, không hề sai. Đúng là như vậy. Đúng. là… như… vậy…

“Giám đốc, giám đốc…”

Lúc đó, giọng nói của Ejima gọi tên Asano chen ngang dòng suy tưởng của y khiến y bừng tỉnh. Đôi mắt tóe lửa vì phẫn nộ đang nhìn thẳng vào mắt Asano.

“Bây giờ anh có tiện không ạ?”

Ejima chỉ tay vào phòng làm việc riêng của giám đốc ở phía sau lưng, đoạn xẵng giọng kêu Hanzawa lại: "Ê!" Cả ba người di chuyển vào phòng giám đốc.

Ejima đơn phương trút hết nỗi bực tức lên đầu Hanzawa. "Chỉ tại cái thái độ tệ hại của cậu mà chuyện đến nông nỗi này đây."

Sau một hồi quát tháo ầm ĩ, hắn chốt hạ bằng câu trên. "Vậy ra vấn đề là do thái độ sao?"

Trước đó, Hanzawa lắng nghe trong im lặng, tới lúc này gã nhún vai, cười lớn. *"Tên khốn này chắc đang thấy vui lắm"* - Asano thầm nghĩ. Đối với tên này, Ejima chẳng là cái đinh gì. Thái độ của hắn đã nói lên điều đó.

"Cậu nói cái gì?"

Một tiếng "rầm" vang vọng khắp phòng làm việc của giám đốc chi nhánh. Đó là âm thanh tạo ra khi nắm tay của Ejima đấm mạnh lên bàn.

"Chứ còn có thể là vấn đề gì nữa? Tôi nói cho mà biết, Hanzawa. Cậu được chính giám đốc chi nhánh yêu cầu thẩm định hồ sơ của công ty thép Nishi Osaka để ra quyết định cho vay hay không, nhưng cậu đã phụ sự kỳ vọng ấy. Vậy mà giờ vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận là sao? Giám đốc chi nhánh, xin anh hãy nói gì đi ạ."

Asano bối rối. Nếu là ngày thường thì y sẽ hưởng ứng theo vài câu đại loại như "Thật chẳng ra thể thống gì". Y sẽ kết hợp với Ejima để chỉ trích gay gắt thái độ thiếu chuyên nghiệp của Hanzawa, sau đó là dồn ép gã vào thế phải nhận lỗi. Thế nhưng, bây giờ thì…

Vừa nhìn vào mắt của Hanzawa, y đã không thể thốt lên được lời nào.

"Chúng ta không bao che cho con người này nổi đâu. Tôi mong giám đốc cũng có đôi lời dạy bảo thật nghiêm khắc."

Asano nhớ lại những lời của "Hana".

Thế mày đã xin lỗi chưa?

Khốn kiếp! Việc quái gì phải xin lỗi? Tại sao phải…

“Giám đốc à..”

Bị Ejima hối thúc, Asano đang mở miệng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Chàng nhân viên trẻ ở phòng Tín dụng Yokomizo ló mặt qua cửa nhìn vào bên trong.

“Phó giám đốc chi nhánh, tới giờ rồi ạ.

Ejima nhìn xuống đồng hồ đeo tay, có lẽ hắn đang tự hỏi: “Đã trễ như thế này rồi sao?”

“Xin lỗi giám đốc. Sáng nay tôi có lịch phải ghé qua công ty thép Itachibori sớm. Tôi xin phép đi trước. Còn cậu… Hanzawa.”

Ejima lại trừng mắt nhìn trưởng phòng Tín dụng, rồi phun ra câu kết luận “Mau xin lỗi giám đốc đi”, sau đó tót khỏi phòng. Hanzawa không đáp lại một lời nào. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Asano và Hanzawa.

Trong đầu Asano đang tua lại tất cả những email mà y và “Hana” đã trao đổi với nhau từ trước tới giờ. Chẳng có chứng cứ xác thực nào chứng minh “Hana” là Hanzawa.

Tuy nhiên, mặt khác, y vẫn có một niềm tin vô căn cứ rằng “Hana” chính là Hanzawa.

Khó khăn lắm Asano mới vờ tỏ ra bình tĩnh được, nhưng thực ra trong lòng y đang dao động dữ dội. Bụng Asano quặn lên như thể dạ dày bị xoắn lại, cơn đau âm ỉ dần lan ra từ sâu trong đầu.

Mình phải vứt bỏ lòng tự tôn để xin lỗi tên này sao? Thật nực cười. Tại sao mình phải làm như vậy chứ? Cho dù tên này làm gì đi chăng nữa thì mình cũng có thể ém được hết, bất kể chuyện đó là gì…

Thế nhưng, ánh mắt của Hanzawa như một con dao đâm xuyên qua Asano và khoét một lỗ trong suy nghĩ của y.

Tên này không phải là thằng ngu. Một khi đã nói thì chắc chắn hắn sẽ làm. Tên này cũng có mạng lưới quen biết dày đặc ở hội sở và đã sử dụng nó khéo léo cho đến bây giờ. Quả thật Hanzawa trẻ tuổi hơn Asano và chưa đủ tư cách đảm nhiệm vị trí quản lý cấp cao, nhưng nếu hắn quyết chí, Asano có thể bị đẩy ra và nhận thất bại cay đắng chỉ trong nháy mắt. Tên này đang nắm giữ bằng chứng. Cuốn sổ ngân hàng ấy là vật chứng không thể lay chuyển được.

Đây không phải vấn đề có thể giải quyết bằng đạo lý thông thường. Không đời nào chuyện này dừng lại ở những lời nói vu vơ của trưởng phòng. Đây là án hình sự. Nếu là Hanzawa, có lẽ hắn sẽ mạnh tay làm đến cùng. Xin lỗi hay là không? Vô vàn cảm xúc bắt đầu quay cuồng trong trái tim của Asano.

Song, đến cuối cùng, dưới sức ép của một sức mạnh vượt trên cả ý muốn của Asano, tất cả những suy nghĩ xung đột và mâu thuẫn ấy đã đúc kết thành một kết luận duy nhất.

Trong một thoáng, Asano hướng ánh mắt xuống thảm rồi lại ngước lên nhìn Hanzawa.

Chỉ cần nhìn thấy nụ cười khinh thường gắn lên trên khuôn mặt ấy thôi mà y đã thấy lòng tự tôn của mình chuẩn bị bùng cháy.

Trước mặt tên khốn này mà phải… Thật chó chết… Trước mặt tên khốn này…

Ngay lúc đó, một thứ khác lướt qua đầu của Asano mọi cảm xúc trên mặt y sụp đổ hoàn toàn.

“Papa.”

Gương mặt tươi cười của Reo bật ra trong đầu Asano. Tiếp đến là gương mặt phồng má của Saori. Và sau đó là giọng của vợ y nói rằng: “Tụi nhỏ lớn nhanh quá mình nhỉ?” Anh… Papa… xin lỗi cả nhà.

Trước mặt tên khốn này, trước mặt tên chết giẫm này… Đời nào lại có chuyện ngu xuẩn như thế này!

Asano mở to mắt. Y lại nhìn thẳng vào Hanzawa.

4

“Xin lỗi!”

Đột nhiên lời nói ấy bật ra từ miệng Asano. Y chống hai tay trên bàn và cúi đầu xuống thật thấp. Đó là khoảnh khắc Asano không thể gồng mình hơn được nữa mà chấp nhận quy phục.

“Xin cậu hãy tha thứ cho tôi.”

Trong vài giây tiếp theo, Hanzawa chỉ lặng im nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu Asano. Gã cứ thế đứng chờ tới khi gương mặt ấy ngẩng lên.

Một lát sau, Asano từ từ ngước lên và phóng ánh mắt về phía Hanzawa như muốn dò xét phản ứng của gã. Trên khuôn mặt ấy hiện lên vô số cảm xúc mà y không tài nào cắt nghĩa hết.

“Không biết là về chuyện gì vậy ạ?”

Trong chốc lát, Asano sửng sốt và trợn mắt nhìn gã. Vẻ kinh hãi và sự giằng xé nội tâm khiến Asano chao đảo quả là cảnh tượng thú vị.

“Vụ của công ty thép Nishi Osaka.”

Asano chật vật nhả ra từng chữ: “Tôi muốn xin lỗi cậu về vụ đó.”

“Ồ, tại sao thế?”

Những suy nghĩ xung đột và sợ hãi vẫn tiếp diễn.

“Khoản tổn thất 500 triệu yên đó không phải là do cậu. Đó là sơ suất của tôi vì đã đẩy nhanh quá trình thẩm định Hanzawa giận đến mức câm lặng. *Sơ suất cái quái gì? Đừng có mà giỡn mặt. Tới giờ phút này rồi mà*

vẫn còn có ý định lấp liếm sự thật bằng những lời hoa mỹ sao? - Gã vừa nghĩ trong đầu vừa nhìn chằm chằm vào sếp mình.

“Vậy nên tôi muốn nói lời xin lỗi với cậu. Tôi thành thật xin lỗi cậu.”

“Sơ suất là sao?”

Hanzawa đáp lại, lập tức Asano cắn chặt lưỡi, còn ánh mắt thì cắm xuống đất lảng tránh. Asano không mở miệng nói gì một lúc.

Một hoặc hai phút gì đó. Mà cũng có thể lâu hơn thế. Y nghe thấy tiếng loa phóng thanh thông báo bắt đầu cuộc họp giữa tất cả các phòng ban được tổ chức vào sáng thứ Hai theo thường lệ vang lên bên ngoài phòng. Toàn thể nhân viên rục rịch nối đuôi nhau, những tiếng bước chân rầm rập di chuyển xuống tầng một, nơi diễn ra cuộc họp. Nhưng cánh cửa phòng giám đốc vẫn khép chặt khiến mọi người ái ngại, chẳng ai bước vào gọi.

“Vậy, mong cậu cho tôi được đính chính lại.”

Cuối cùng Asano cũng lên tiếng được. Mặt y xám ngoét. Mỗi run run, đồng tử thì lung lay như ánh đèn leo lét.

“Tôi… tôi đã phản bội ngân hàng Tokyo Chuo này. Với tư cách là giám đốc chi nhánh, à không, là một nhân viên ngân hàng, đây là hành động không thể chấp nhận được. Tôi rất lấy làm xấu hổ.”

Asano cúi đầu ủ rũ, rồi cả người y sụp xuống. Y im lặng, biểu cảm trên khuôn mặt nhăn nhúm hệt như mạng nhện từ từ đông cứng lại. Asano chậm chạp quỳ xuống bên cạnh ghế ngồi, rồi chạm đầu lên sàn.

“Đây là thành ý của tôi. Tôi thành thật xin lỗi cậu. Xin cậu hãy tha thứ cho tôi.

“Làm sao mà tha thứ được.”

Hanzawa trả lời. Ngôn từ ẩn chứa sự gay gắt trái ngược hẳn với giọng điệu điềm tĩnh khiến Asano bàng hoàng ngước lên nhìn Hanzawa.

Asano là cấp trên từ trước tới giờ đã đay nghiến Hanzawa không biết bao nhiêu lần, hơn nữa, y còn là người tích cực đi vận động hành lang ở hội sở hòng loại bỏ Hanzawa. Y là người mà Hanzawa hận thấu xương đến mức dù có xuống tay giết chết cũng chưa hả dạ.

“Anh là một nhân viên ngân hàng rác rưởi. Tôi sẽ hủy diệt anh.”

Chết lặng trước sự dữ dội, Asano không phản bác lại. Mỗi y mấp máy nhưng chẳng thốt lên được lời nào.

Điện thoại nội bộ trong phòng giám đốc reo lên.

“Nghe máy đi.”

Hanzawa ra lệnh.

Asano từ từ đứng dậy, rồi áp ống nghe vào tai. Ngay khi nghe thấy giọng nói ở phía bên kia, y bối rối quay lại nhìn Hanzawa.

“Là lễ tân gọi đến. Xin, xin lỗi cậu, nhưng mà vợ tôi vừa tới đây. Thú thật cô ấy mới đến Osaka chơi… Tôi sẽ nói cô ấy đi về…”

Asano tiếp tục nói chuyện điện thoại. Nhưng lúc cuối cùng, y nói: “Thôi được rồi. Bù lại thì em phải về ngay đấy” rồi cúp máy.

“Cô ấy nói là có mang quà đến chi nhánh và khăng khăng muốn đưa tận tay tôi, nên…”

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên, Asano ra mở cửa. Ở đó là một người phụ nữ có trang phục giản dị với áo polo bên dưới áo khoác mỏng cùng đôi giày thể thao. Cô trống nhỏ nhắn và có vẻ khôn ngoan. Khi để ý đến Hanzawa, người phụ nữ khẽ gật đầu chào ngại ngùng.

“Xin lỗi nhé, tự nhiên lại làm phiền như thế này…”

Lời nói ấy không dành cho Asano mà là Hanzawa. “Không sao.”

Hanzawa nhẹ nhàng đáp lại. Nhưng dường như vợ của Asano đã tinh ý nhận ra được tình huống đang diễn ra ngay lúc này. Vẻ ngạc nhiên hiện trên mặt người phụ nữ, cô nhìn chồng mình một cái rồi lại quay sang nhìn

Hanzawa. Biểu cảm căng thẳng là thế, nhưng lời nói vẫn chứa chan sự hiền hòa.

“À, xin lỗi, cái này…”

Cổ đưa ra một hộp bánh kẹo.

“Chỉ là một chút quà mọn thôi, nhưng mong mọi người hãy nhận lấy. Thật lòng cảm ơn mọi người đã luôn chăm sóc, lo lắng cho chồng tôi. À mà, cậu đây là…

“Trưởng phòng Tín dụng Hanzawa.”

Asano giới thiệu xong, cô lại nói tiếp: “Tôi thật vô ý quá. Mong cậu hãy chiếu cố cho chồng tôi.”

Sau khi dứt lời, cô cúi đầu xuống thật thấp.

“Chị đến Osaka chơi à?”

Lúc này Hanzawa mới sực nhớ ra. Trong bức thư Asano gửi tới ngày hôm qua có nhắc đến việc y ra ngoài cả ngày.

“Vâng. Bọn trẻ con cứ một mực đòi đi gặp bố cho bằng được, cũng sẵn dịp thứ Bảy. Tụi nhỏ đã về nhà ngày hôm qua rồi, nhưng tôi muốn ghé qua chi nhánh chào hỏi mọi người nên một mình nán lại tới ngày hôm nay. A… Dạo gần đây, công việc vất vả lắm phải không? Chồng tôi cứ không khỏe thế nào ấy, nên tôi lo lắm.”

“Này, sao em còn chưa đi nữa?”

Mặc dù Asano đã lên tiếng, nhưng cô chỉ nhíu mày nhìn y và tỏ ra chân thành đến mức đau lòng. Hanzawa nghẹn lời.

“Chồng tôi là người như vậy đấy, mong cậu hãy chiếu cố cho anh ấy, cậu Hanzawa.”

Vợ của Asano chậm rãi nắm chặt lấy tay Hanzawa. Lực truyền qua những ngón tay mạnh hơn Hanzawa nghĩ khiến gã bất ngờ. Trên gương mặt nghiêm trang của cô là ánh mắt khẩn khoản nhìn vào Hanzawa.

“Tôi thật lòng mong cậu sẽ rộng lượng chiếu cố cho chồng tôi.”

Cô nói như cầu khẩn và không hề có ý định buông tay Hanzawa một lúc lâu.

Đây là trực giác nhạy bén chỉ phụ nữ mới có chăng? Nhất định là vợ của Asano đã cảm nhận được điều gì đó. Mặc dù không biết chính xác nó là gì, nhưng qua bầu không khí căng thẳng này, cô cảm nhận được rằng ở đây đang diễn ra một cuộc trao đổi đặc biệt và điều gì đó đang dồn ép chồng mình.

Hanzawa vẫn làm thinh. Vợ của Asano đứng trước mặt gã trông như sắp khóc.

“Này, thôi được rồi đấy.”

Nhìn cảnh đó mà cầm lòng không đặng, Asano bèn lên tiếng. Làm theo lời Asano, cô cúi gập người thêm một lần nữa trước khi bước ra khỏi phòng giám đốc. Trong một khoảng thời gian, Hanzawa không thể nào rời mắt khỏi bóng lưng buồn bã ấy.

“Xin lỗi. Tự nhiên bị làm phiền giữa chừng.”

Sau khi tiễn vợ mình ra đến tận bên ngoài, Asano quay lại phòng và xin lỗi.

“Xin cậu hãy tha thứ cho tôi.” Tôi thật lòng đấy, cậu Hanzawa. Người đã gửi email cho tôi là cậu, đúng không?”

Hanzawa không trả lời. Ấy là bởi vì thật vô nghĩa khi nói đến chuyện ai là người đã gửi thư vào lúc này. Hanzawa vào thẳng vấn đề, đúng như phong cách thường ngày.

“Tôi sẽ tố cáo với ngân hàng về việc anh đã làm.”

Nỗi tuyệt vọng và sợ hãi hiện trên mặt Asano.

“Xin cậu hãy tha cho tôi. Tôi thành thật xin lỗi.”

Y lại rạp đầu xuống bàn: “Tôi còn có gia đình. Tôi không muốn gây chuyện phiền phức cho gia đình của tôi.”

Lại là những lý do ích kỷ.

“Không còn tương lai nào cho cuộc đời làm nhân viên ngân hàng của anh đâu. Anh sẽ bị truy tố tội hình sự. Tôi sẽ lên án anh tới cùng, vậy nên hãy chuẩn bị tinh thần đi?”

“Làm, làm ơn. Chỉ riêng việc đó thôi…! Xin cậu hãy bỏ qua ý nghĩ đó, cậu Hanzawa. Tôi đã sai khi nói những lời không hay về cậu. Xin hãy cho tôi cơ hội được bù đắp lại sai lầm đó. Tôi nói thật đấy. Chỉ cần trong khả năng của tôi, việc gì tôi cũng sẽ làm. Tôi sẽ làm mọi thứ nên xin cậu châm chước cho tôi, được không?”

Asano lại quỳ sụp xuống. Hai đầu gối y trượt trên thảm, y tiến lại gần và bám lấy người Hanzawa. Asano dốc toàn bộ sức lực của mình. Trông y không khác gì một người đàn ông đang níu giữ mạng sống, ra sức van xin đối phương đừng giết mình.

Chiếc bập bênh trong tim Hanzawa bắt đầu chậm rãi nâng lên rồi hạ xuống.

Ban đầu, nó nghiêng hẳn về phía “hủy diệt”. Thế nhưng, nhờ sự xuất hiện bất ngờ của người vợ mà trọng tâm của chiếc bập bênh đã thay đổi. Bây giờ nó đang dần nghiêng sang một hướng hoàn toàn mới.

Asano đang khóc. Một người đàn ông bốn mươi hai tuổi từng sống với các mác nhân tài ưu tú của ngân hàng Tokyo Chuo giờ đây lại quỵ lụy, khóc lóc mà chẳng cần bận tâm đến ánh mắt của ai.

Hanzawa ngồi xuống rồi thả người mình lên lưng ghế. Hana. Vì một lý do nào đó, khuôn mặt của cô vợ Hana hiện lên trong tâm trí gã.

“Tùy theo điều kiện, tôi có thể cân nhắc cho qua.”

Cả người Asano căng cứng. Một tia sáng hy vọng nhỏ nhoi chiếu lên gương mặt đầy tuyệt vọng của y. Tiếng nức nở im bặt, đôi mắt ngước lên nhìn Hanzawa chăm chú đến mức quên cả chớp.

“Điều kiện như thế nào?”

“Hãy chuyển tôi đến bộ phận mà tôi mong muốn. Đó chính là điều kiện.”

Asano nhìn chòng chọc vào mặt Hanzawa.

“Chỗ nào?”

“Bộ phận Kinh doanh số Hai.”

Hanzawa trả lời, rồi nói tiếp: “Nhóm nào cũng được. Nhưng phải là chức thứ trưởng.”

“Bộ phận Kinh doanh số Hai..”

Asano vừa lẩm bẩm vừa trợn tròn mắt vì kinh ngạc.

Bộ phận Kinh doanh ở hội sở là lực lượng tinh nhuệ, nơi quy tụ những nhân tài ưu tú của ngân hàng Tokyo Chuo. Trong đó, bộ phận Kinh doanh số Hai là phòng ban chuyên phụ trách những doanh nghiệp lớn nằm trong cùng một tập đoàn có chung dòng vốn. Có thể nói rằng bộ phận ấy chính là nền móng cốt lõi xây dựng nên hệ tư tưởng bảo thủ chủ đạo của ngân hàng Tokyo Chuo.

“Việc đó…”

Asano cắn môi. Không cần ai nói y cũng biết việc này khó như thế nào. Khe cửa dẫn đến đó vốn đã hẹp, thế nhưng đối với người đã ra sức hạ uy tín của Hanzawa như Asano, việc đó còn khó hơn bao giờ hết. Chức vụ mà Hanzawa mong muốn là một lựa chọn không tưởng, nhất là sau khi Asano đã đi khắp nơi gieo rắc những lời phê bình về năng lực Hanzawa.

“Nếu không làm được việc đó thì anh không còn tương lai nữa đâu. Không những không thể ở lại ngân hàng, mà anh hãy nghĩ đến những ngày

ăn cơm tù đi. Bên nhân sự gọi điện cho anh rồi phải không? Nếu gia đình của anh quý giá đến vậy, anh sẽ tìm được cách. Và thêm một chuyện nữa. Hãy cho tất cả nhân viên phòng của tôi được làm ở vị trí họ mong muốn. Đó là điều kiện, anh hiểu chưa?”

Nói xong, Hanzawa nhìn Asano lúc này đang há hốc bằng một ánh mắt lạnh lùng, rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Sau khi bị bỏ lại một mình trong phòng giám đốc, Asano thất vọng gục đầu xuống, y cứ thế ngồi bệt trên sàn.

Đó là những điều kiện y chưa từng nghĩ tới. Chuyện nhân sự của đám nhân viên phòng Hanzawa cũng không tới nỗi.

Nhưng cho tên Hanzawa lên… thứ trưởng của bộ phận Kinh doanh số Hai…?

Ý nghĩa của sự thay đổi nhân sự đó là đường đường chính chính thăng chức chứ không còn cách hiểu nào khác.

Tuy nhiên, để có thể thực hiện được điều đó, nhất thiết phải phủ định kết quả đánh giá hiện tại của Hanzawa trên hội sở. Như thế cũng đồng nghĩa với việc bác bỏ toàn bộ đánh giá tiêu cực đang đổ trên đầu Hanzawa từ đầu đến giờ, cụ thể là của Thứ trưởng bộ phận Nhân sự Ogiso và Kimura ở bộ phận Giám sát Nghiệp vụ.

Điện thoại trên bàn lại đổ chuông. Asano ngẩng mặt lên rồi loạng choạng đứng dậy. Đúng như y nghĩ, người gọi đến là Tadokoro ở bộ phận Nhân sự. Y sực nhớ ra Ejima đã từng nói chuyện này với mình.

“Về việc của Trưởng phòng Tín dụng Hanzawa, hiện tại trong hội sở đang nghiêng theo chiều hướng chuyển công tác, nơi công tác mới cũng sắp sửa được ấn định rồi. Vậy nên em gọi điện báo anh hay.”

“Chuyện đó, cậu có thể nào chờ tôi thêm một chút không?”

Asano nói ngay. Thời còn ở bộ phận Nhân sự, Tadokoro từng là cấp dưới của Asano. Mối quan hệ của cả hai khá thân thiết.

“Có lẽ là tôi đã hiểu nhầm chút chuyện.”

“Hiểu nhầm?”

Ở phía đầu dây bên kia, Tadokoro tỏ ra bối rối: “Tức là sao vậy, anh Asano? ‘Nhất thiết phải chuyển Trưởng phòng Hanzawa đi chỗ khác, đây chẳng phải là ý kiến của anh sao?”

“Ừ thì đúng là vậy. Nhưng hình như tôi hiểu sai về năng lực của cậu ta. Ở cương vị như tôi mà nói ra điều này thật mất mặt. Thành thật xin lỗi, nhưng mà trước mắt hay bỏ qua chuyện chuyển công tác ấy giúp tôi.”

“Nếu anh đã nói vậy thì em không phiền, cơ mà…”

Qua giọng điệu, y biết là đối phương đang cảm thấy không phục.

“Xin lỗi. Chuyện liên quan đến cậu ta, tôi sẽ qua đó để nói chuyện trực tiếp. Như vậy có được không?”

“Dù sao thì cũng có bản báo cáo của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, bản thân em cũng nghĩ chuyển công tác là quyết định đúng đắn.”

“Không, cái đó, tôi đã bảo không phải rồi mà.”

Chính Asano cũng biết mình đang nói chuyện vô lý như thế nào, nhưng y bắt đầu sốt ruột ra mặt.

“Tạm thời trước mắt, về chuyện nhân sự của Trưởng phòng Hanzawa, tôi sẽ xem xét lại và đề đạt ý kiến lên sau.”

“Được thôi. Khoảng chừng nào vậy anh?”

Sau khi đã chốt lại ngày giờ họp mặt cụ thể, Asano đặt ống nghe xuống. Bây giờ, tương lai của Hanzawa chính là tương lai của Asano. Đây là cách duy nhất y có thể sống sót.

Lúc này, Asano đang nỗ lực làm tất cả mọi thứ có thể.

5

Hanzawa cùng Takeshita đi bộ ở khu Kita Shinchi. Bây giờ là 9 giờ hơn, có lẽ do nền kinh tế đã có phần khởi sắc, khu phố ăn chơi nườm nượp người qua lại. Cuối cùng, cả hai đứng lại trước tòa nhà khiêm tốn. Tối nay cũng mưa hệt như lần trước ghé qua đây. Tấm bảng "Artemis" màu hồng ướt đẫm nước mưa đang phát ra ánh sáng. Tối nay, không hiểu sao nó trông hơi bẩn bẩn, nhưng có lẽ là do tưởng tượng của gã mà thôi.

Khi đứng trước thang máy, Takeshita thở ra một hơi thật dài. Cửa thang máy vừa mở, lập tức một nhóm ba người gồm các quý ông say xỉn cùng tiếp viên ăn mặc lòe loẹt bước ra ngoài.

Hanzawa và Takeshita lần lượt vào thang.

"Không biết người ta còn cho mình vào quán không nhỉ?"

Thấy Hanzawa lo lắng, Takeshita cười xòa bảo là không sao.

"Anh đã bồi thường cho những hư hại lần trước đầy đủ và gửi lời xin lỗi tới họ rồi.

"Thì ra là vậy."

"Anh cứ suy nghĩ mãi."

Takeshita nói tiếp.

"Đại loại nếu mình tung đòn kết liễu khiến Higashida không kịp trở tay thì nên làm như thế nào. Mai phục trước nhà riêng, hay gọi hắn ta ra đâu đó và tuyên bố rằng mày tiêu đời rồi nhỉ? Thế nhưng, kể từ lần nói chuyện với Higashida dạo trước, anh đã quyết định được rồi. Anh sẽ làm ở đây. Ngay

tại quán này. Trước mặt tình nhân của Higashida và tất cả các cô nàng mà hắn ta đã thể hiện sự hào phóng của mình từ đó đến giờ.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Takeshita đanh lại, ẩn chứa sự quyết tâm to lớn. Cả hai bước ra ở tầng ba, rồi đi thẳng đến cánh cửa nằm ở trong cùng. Những giọng hát karaoke chát chúa vang lên từ nơi nào đó không rõ. Trong một góc của buổi tối vui vẻ với những giọng nói nũng nịu của đám con gái cùng tiếng cười giòn giã vang lên khắp nơi, sự hiện diện của Hanzawa và Takeshita trống lạc lõng thấy rõ.

“Kính chào quý khách.”

Quản lý vừa cất giọng chào vừa bước ra đón. Tuy nhiên, cô lập tức sa sầm nét mặt ngay khi nhìn thấy Hanzawa và Takeshita.

Đó là bởi Higashida đang có mặt ở đây.

Đúng như lời Takeshita nói. Takeshita đã hỏi được lịch làm việc của Miki từ chỗ quản lý và đoán chắc Higashida cũng sẽ đến quán vào những ngày đó. Thông thường, Higashida đến tầm 10 giờ tối, sau khi rời quán, cả hai người họ sẽ về căn hộ của Higashida ở Kobe cùng nhau. “À… ừm…”

Chẳng thèm bận tâm đến quản lý đang ấp úng, Takeshita bước xồng xộc vào trong. Hanzawa cũng đi theo.

Higashida để Miki ngồi hầu rượu ở kế bên, xung quanh hắn còn thêm vài cô gái khác. Xem ra hôm nay hắn rất vui. Các cô gái đang ngặt nghẽo theo giọng cười sảng khoái của Higashida.

Thế nhưng, nụ cười ấy vụt tắt khi hắn nhận ra bóng dáng của Takeshita.

Có lẽ Higashida đã uống khá nhiều, khuôn mặt bóng lưỡng hình chữ điền đỏ au vì men rượu.

“Ơ kìa, thì ra là lão giám đốc nghèo kiết xác.”

Sau khi nụ cười biến mất, Higashida bật ra lời nói thay cho đòn phủ đầu. Các cô gái quay lại nhìn Takeshita. Takeshita im lặng đi về phía bàn

đối diện, đoạn ngồi xuống sofa. Hanzawa cách ra một khoảng vừa đủ một người ngồi, rồi cũng tựa lưng vào ghế.

“Chào các anh.”

Để phá vỡ bầu không khí khó xử, quản lý cũng nhanh chóng ngồi vào bàn và bắt đầu pha đồ uống.

“Không biết lão già nào mới là người nghèo kiết xác đây.”

Sau khi cạn ly rượu đã được pha loãng với nước, Takeshita cố tình nói mỉa mai để đối phương nghe thấy: “Giám đốc phá sản mà còn bày đặt thể hiện với gái.

Higashida cười khẩy.

“Dỏng tai lên mà nghe cho kỹ đây. Trên đời này, ai nở nụ cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.”

“Chuyện mày nói nghe thú vị đấy.”

Chứng kiến thái độ ung dung chẳng hề hay biết đến thế sự của Higashida, Hanzawa và Takeshita nhìn nhau phì cười.

“Này, Higashida. Mày nghĩ mày là người mỉm cười cuối cùng đấy hả? A ha ha! Hanzawa, chú mày nghe thấy gì không? Đúng là ngu si hưởng thái bình mà.”

Nụ cười nhạo báng hiện trên mặt Higashida từ nãy tới giờ chợt biến mất. Hắn hướng ánh mắt giận dữ về phía cả hai. Hanzawa bèn tiếp lời.

“Tôi nói anh nghe cái này, Higashida. Nếu anh nghĩ chúng tôi chẳng biết gì thì anh lầm to rồi đấy. Đừng có coi thường chúng tôi. Bởi vì chúng tôi sẽ đánh cho anh không còn manh giáp.”

“Mày nói cái gì?” - Higashida nghiến răng.

“Việc thành lập công ty mới ở Trung Quốc tiến triển thuận lợi không, anh Higashida?”

Hanzawa vừa dứt lời, Higashida lập tức cảnh giác. Đối với Higashida, kế hoạch ở Trung Quốc chắc chắn là bí mật hắn không bao giờ muốn người khác biết.

“Khoản tiền một tỷ yên mà anh đã tích lũy được bằng cách gây biết bao phiền phức cho anh Takeshita và ngân hàng, ông anh có giỏi thì xài thử xem.

Cả người Higashida đờ ra. Hắn không đáp lại một lời nào.

“Đúng rồi, Hanzawa. Cái chỗ đó tên gì ấy nhỉ? Chứng khoán gì gì cơ?”

Lông mày Higashida nhúc nhích. Vẻ mặt hắn thay đổi. Miki ở bên cạnh pha cho hắn một ly rượu, nhưng hắn gạt sang một bên. Không gian trong quán im phăng phắc.

“Chứng khoán New York Harbor. Đó là công ty chứng khoán vốn nước ngoài mà cái tên ngớ ngẩn này giấu quỹ đen. Nhưng dù sao thì hôm nay chúng ta cũng tịch thu số tiền ấy rồi còn gì.”

“Cạch!” - Ai đó đứng bật dậy và tạo ra tiếng động lớn. Song, nó không phát ra từ chỗ của Higashida mà là từ phía hai chàng trai trẻ tuổi đang ngồi ở bàn trong góc. Bị người bạn đi cùng nhấn vai, anh chàng ấy ngồi xuống một cách miễn cưỡng. “Bị hớt tay trên rồi!” là dòng chữ viết trên khuôn mặt ấy.

“Nè, mấy anh thuế.” - Hanzawa lên tiếng.

Chàng trai cản bạn mình ban nãy giật mình quay lại nhìn Hanzawa.

“Nếu có thời gian rảnh rỗi để đến ngân hàng ra vẻ ta đây cao quý, sao quý vị không điều tra đàng hoàng hơn một chút? Mấy cái thằng dở hơi kia, mau về và báo cáo lại cho trưởng nhóm của các người đi. Rằng chúng tôi đã tịch thu toàn bộ tài sản cất giữ của Higashida rồi. Nếu mong được chia phần thì ít nhất cũng phải đến gặp chúng tôi rồi cúi đầu xin một cái. Đã rõ chưa!?”

Gã lạnh lùng nhìn theo hai chàng trai vội vã rời khỏi ghế, đoạn quay lại đối mặt trực tiếp với Higashida.

“Công ty ở Trung Quốc ấy hả? Anh ngủ mớ rồi đấy. Việc mà anh cần làm lúc này là dập đầu xin lỗi chúng tôi, không phải sao? Từ giờ tôi sẽ cho anh thấy thế nào là địa ngục. Chuẩn bị tinh thần đi. Thằng khốn!”

“Có lẽ ngày mai mày sẽ nhận được thư của tòa đấy. Căn biệt thự ở Hawaii chắc sẽ tốn nhiều thời gian, nhưng các thủ tục cưỡng chế đang được triển khai rồi. Mày xong đời rồi, Higashida. Tao còn thấy nghi ngờ không biết mày có trả nổi tiền rượu ngày hôm nay không đây.”

Giọng cười của Takeshita vang vọng khắp quán. Những cô tiếp viên vây quanh Higashida làm vẻ mặt khó xử và lẳng lặng tránh xa hắn ta.

Môi Higashida run lên vì phẫn nộ và xấu hổ.

“L… láo toét! Làm gì có chuyện như thế! Bọn khốn kiếp!” Higashida đứng dậy rồi sấn tới, đoạn túm lấy cổ áo Takeshita.

Cả thân hình gầy gò của Takeshita bị nhấc bổng lên rồi bị ném sang bàn kế bên bằng tất cả sức lực. Chiếc bàn lật nhào. Chẳng mấy chốc, cả người Takeshita trượt xuống sàn rồi nằm dài trên những chai nước và rượu bay tứ tán.

Tiếp đến, Higashida lao vào Hanzawa, nhưng vì không thấm hơi men nên Hanzawa có ưu thế hơn. Gã chụp lấy cánh tay ấy, vặn ra sau lưng.

Sau đó, Hanzawa cứ thế đẩy Higashida ra khỏi quán, đoạn tống hắn ra hành lang chung. Higashida lập tức đứng dậy rồi lao tới, nhưng Hanzawa né đòn và gạt chân khiến hắn ngã lăn. Cứ như một trận đấu bò nhàm chán. Sau khi quá trình ấy lặp lại thêm hai lần nữa, cuối cùng Higashida nằm gục trên sàn, toàn thân bất động trông hệt như một con ếch bị giẫm bẹp.

Đám con gái đứng ở đằng xa nhìn xuống bộ dạng thảm hại của Higashida.

Tiếng nhạc karaoke dội ra từ quán nào đó, giọng ca lệch tông bắt đầu cất lên. Tiếng khóc thút thít của Higashida hòa vào trong những âm thanh hỗn tạp đó.

Một, rồi hai cô gái rục rịch quay trở lại quán. Người nán lại cuối cùng là Miki cũng biến mất sau cánh cửa. Hanzawa nhìn xuống Higashida.

“Higashida à, tôi từng nói với anh điều này, không biết anh còn nhớ không? Trên đời vẫn còn nhiều thứ khác quan trọng hơn cả pháp luật. Hẳn là anh đã quên mất rồi. Thế nên mới thành ra thế này đây. Nếu có oán hận thì hãy oán hận chính bản thân mình ấy.”

Thang máy lại đưa những vị khách mới đến. Thoạt đầu, ai cũng hướng những ánh mắt kinh ngạc về phía Higashida đang nằm bẹp trên hành lang, nhưng họ nhanh chóng biến mất sau cánh cửa của một quán nào đó. Hanzawa cùng Takeshita bước vào thang máy, bỏ lại quán “Artemis” ở sau lưng.

“Cảm ơn chú mày nhé.”

Nói rồi Takeshita chìa bàn tay phải ra.

“Tôi mới là người phải nói câu đó. - Hanzawa bắt tay thật chặt.

“Cũng có lúc phe chính nghĩa giành được phần thắng ấy nhỉ.”

Takeshita vừa nói vừa cười. Sau đó ông cất bước đi giữa mưa mà chẳng buồn bận tâm đến những giọt nước rơi ướt áo sơ mi.

“Sao nào? Đi thêm một quán nữa không? Quán quen của anh ở gần đây thôi. Để anh khao chú mày một bữa.”

“Không thành vấn đề, nhưng có được không anh?”

Thấy Hanzawa lo cho túi tiền của mình, Takeshita cười xòa.

“Đương nhiên là được rồi. Nhìn anh vậy thôi chứ là một trong số những thương nhân lì lợm và già rơ nhất khu Senba đấy. Cỡ tiền nhậu thì anh lo được.”

Takeshita cất cao giọng cười sảng khoái rồi bước đi trước với gương mặt rạng rỡ.

CHƯƠNG KẾT:
LỜI NÓI DỐI VÀ ỐC VÍT KIỂU MỚI

Hanzawa tình cờ tìm thấy một con ốc vùi trong đống kẹp giấy khi chỉnh lại cái bàn. Đó là một chiếc ốc vít dài khoảng ba xentimét trông chẳng có gì khác thường.

“Hở? Hóa ra là ở đây à?”

Gã nhặt nó lên. Bất chợt, khung cảnh mùa hè năm ấy hiện lên trong lòng gã. Đó là chuyện xảy ra vào một ngày cuối tháng Tám năm 1987, tại nhà của Hanzawa ở thành phố Kanazawa.

“Thế là con vào ngân hàng sao? Chà…”

Lúc ấy, dường như mẹ gã vẫn chưa thể nào tin được con trai mình sẽ làm việc tại ngân hàng, bà đứng trong bếp vừa chuẩn bị bữa tối vừa nhắc đi nhắc lại câu đó không biết bao nhiêu lần. Mùi thơm của món bò hầm phảng phất trong không khí. Ánh chiều tà nghiêng nghiêng rọi vào phòng khách. Quả trên cây sơn trà ngoài sân sáng rực lên dưới ánh nắng gay gắt.

Cuộc chiến tìm việc đã bắt đầu từ tối ngày 20. Sau giai đoạn “quản thúc” dài khoảng một tuần kể từ khi nhận được thông báo trúng tuyển, mãi tới ngày hôm qua, Hanzawa mới được thả tự do. Vì lý do đó mà Hanzawa mới về quê muộn như thế này.

“Con thật sự sẽ làm ở đó sao?”

Bà lại buột miệng nói về chuyện ấy trong khi đang canh chừng món hầm, đoạn lấy rau ra khỏi tủ lạnh để làm món salad. Lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên thông báo rằng bố của Hanzawa đã trở về.

“Dô!” - Ông thốt lên một tiếng ngay khi bước vào phòng khách. Bằng thái độ thản nhiên thường ngày, lời nói của ông gần gũi tới mức tưởng như

ngày hôm qua, và cả ngày hôm kia nữa, cả nhà vẫn sống cùng nhau. Sau đó, từ trong cặp, ông lấy ra một cái túi giấy và để những thứ đựng bên trong lên trên bàn.

“Cái này là cái gì thế ạ?”

Hanzawa tỏ ra hứng thú với những thứ đang nằm lăn lốc trên bàn. Hai bố con cùng nhìn chúng chăm chú.

“Ốc vít.” - Ông trả lời.

“Cái đó con nhìn là biết rồi. Nhưng ốc gì mới được?”

“Ốc gì à, chà, nhiều thứ để nói lắm. Nhìn y chang con ốc bình thường phải không? Con cầm thử xem.

Nghe thế, gã bèn lựa một trong số vài chục con ốc đang nằm lăn lốc trên bàn và cầm lên.

Ngay tức khắc, Hanzawa cảm thấy có cái gì đó kỳ lạ, gã nhìn sang bố mình.

“Nhẹ thế.”

Thoạt nhìn cứ ngỡ chất liệu là sắt, nhưng con ốc này hóa ra là được làm từ nhựa cây.

“Nhẹ ha. Không chỉ có thể đâu nhé. Con ốc này có độ bền mà những thứ làm bằng nhựa cây trước đây chưa từng đạt được. Khối lượng chỉ bằng một phần năm so với ốc vít sắt thôi nhé. Nhưng độ bền hầu như không khác nhau mấy.”

Sau đó, ông giải thích tường tận rằng là chất tổng hợp được tạo ra sau khi gia tăng độ bền của nhựa polyamide bằng sợi thủy tinh gì đó, nhưng đối với người ngoại đạo như Hanzawa, những lời ấy trôi tuồn tuột từ tai phải sang tai trái. Ông ưỡn ngực tự hào hệt như muốn hỏi: “Con thấy sao?”

“Tóm lại là, nếu sử dụng cái này, chúng ta có thể giảm bớt trọng lượng của thành phẩm, hơn nữa cũng tránh được sự ăn mòn?”

“Ừ, đúng vậy. Ấy là chưa nói đến việc vì nhẹ hơn nên chi phí vận chuyển cũng rẻ hơn.

“Vậy ra đây là sản phẩm chiến lược của công ty công nghiệp nhựa Hanzawa sao?”

Bố gã khịt mũi ra vẻ đắc ý lắm, đoạn ông nói tiếp: “Hay là con bỏ ngân hàng đi. Về giúp đỡ cho công ty nhà mình thì sao?”

“Con vừa mới kết thúc một giai đoạn xin việc cam go mà bố vẫn muốn dụ dỗ con sao?”

“Con thật là! Bộ có công ty nào chiêu mộ con hả?”

Hanzawa nhăn mặt hài hước. Tới lúc này, giọng của mẹ mới vọng ra từ trong bếp: “Bố là bố muốn con sang công ty điện cơ Sankyo đấy.”

Công ty điện cơ Sankyo là đối tác quan trọng nhất của công ty nhà Hanzawa vốn chuyên về tạo hình nhựa cây. Lời của mẹ chọc vào nỗi đau của bố. Bởi vì Hanzawa biết thực lòng ông muốn gã làm việc và học hỏi kinh nghiệm ở đối tác lớn nhất là công ty điện cơ Sankyo, sau đó vận dụng những kiến thức ấy để tiếp quản việc kinh doanh của gia đình.

Mặc dù vậy, ông phủ định ngay: “Bậy nào, anh làm gì có suy nghĩ tính toán nhỏ mọn như vậy.”

“Anh thật lòng không đấy?”

“Anh nói thật” - Mẹ tỏ ý nghi ngờ khiến bố nghiêm mặt hơn nữa, đoạn, ông thả mình lên sofa.

“Từ nay về sau có lẽ là ngành chế tạo trong nước sẽ gặp nhiều khó khăn lắm. Ngay cả công ty nhà mình, bố cũng không biết sẽ duy trì được tới ngày nào. Bố đâu thể nào bắt con trai mình phải tiếp quản một công ty như vậy được. Bố cũng không có ý định giao cho Kazuki.”

Kazuki là em trai Hanzawa, hiện đang theo học tại một trường đại học công lập ở địa phương.

“Hồ, con không nghĩ là bố nhát gan như vậy.”

“Không phải nhát gan. Bố muốn con hãy bình tâm quan sát tình hình rồi hãy phát biểu ý kiến.”

Bổ tháo cà vạt, nới nút áo sơ mi, rồi khoanh hai tay trước bụng. Tầm chiều tối, thời tiết vẫn còn oi bức, nhưng vì chủ trương của bố nên lúc ấy nhà Hanzawa không bật máy lạnh. Mặc dù cũng có máy lạnh, song, trong cuộc sống thường nhật, gia đình gã không có thói quen dùng đến.

“Dường như nền kinh tế cũng khởi sắc hơn một chút, nhưng đối với những công ty chế tạo vừa và nhỏ mà nói, các dấu hiệu suy thoái bắt đầu xuất hiện rồi. Đây là chuyện bố nghe từ nhân viên của công ty điện cơ Sankyo thôi, nhưng những công ty lớn sẽ sớm chuyển mảng gia công và chế tạo phụ tùng hiện đang khoán cho các nhà thầu trong nước sang những quốc gia châu Á, nơi có chi phí rẻ hơn. Nếu làm thế thì họ chỉ cần chi trả tiền nhân công bằng một phần mấy chục so với thị trường Nhật Bản. Thử nghĩ mà xem, nếu chuyện ấy thành sự thật, ít lâu nữa thôi, những nhà thầu nhỏ như chúng ta sẽ chẳng còn việc gì để làm.”

“Con mong là không có ngày đó.”

Hanzawa vừa nói vừa nhìn gương mặt buồn rười rượi của bố mình.

“Mẹ nó ơi, lấy anh bia với.”

Sau khi bố cất tiếng, hai lon bia được đem ra. Chẳng cần dùng đến cốc, bố lấy một lon rồi thản nhiên bật nắp.

“Chi phí là thứ đáng sợ lắm đấy, Naoki. Nó làm túi tiền của công ty càng lúc càng teo tóp, nó có sức mạnh cuốn phăng mọi mối quan hệ làm ăn và quan hệ giữa người với người đi mất. Từ giờ trở đi, những công ty vừa và nhỏ sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh về chi phí dù muốn hay không. Hẳn là sẽ có khá nhiều công ty bị đào thải. Hoặc nếu không rơi vào cảnh đó, thì

chắc chắn kết quả kinh doanh cũng có sự sụt giảm đáng kể. Những chuyện này cũng có liên quan đến con đấy."

Hanzawa im lặng, chăm chú nhìn bố mình. Nhìn biểu cảm của ông, gã biết rằng ông chẳng mong nhận được phản hồi nào của mình.

"Khi những công ty vừa và nhỏ bị tổn thương, những ngân hàng cho họ vay vốn cũng chịu đựng những thiệt hại tương đương. Tuy nhiên, vì ngân hàng là tổ chức được bảo hộ bởi chính phủ, nên không cần lo đến chuyện sập tiệm. Thế nhưng ai biết được chữ ngờ, biết đâu sau này sẽ có ngân hàng bị phá sản ấy chứ."

Hanzawa bật cười. Ông vốn là người hay lo, nhưng nghe ông nói đến chuyện không tưởng về ngân hàng phá sản với một vẻ mặt nghiêm túc khiến Hanzawa chỉ biết cười chứ không biết làm gì hơn. Vào buổi tối hôm nhận được thông báo trúng tuyển của ngân hàng Tokyo Sangyo Chuo, trên chiếc taxi đi đến quán ăn, người đàn anh đi cùng luôn mặc định là "từ nay trở đi, cuộc đời cậu êm ấm rồi". Người đàn anh ấy còn giải thích rằng, bước chân vào ngân hàng đồng nghĩa với việc nhận được sự đảm bảo về một cuộc sống an nhàn, không chỉ cho bản thân mà còn cho cả gia đình của mình.

"Ngân hàng mà phá sản chắc động trời dữ lắm bố nhỉ."

Hanzawa nói ra một lời vu vơ để hòa vào câu chuyện của bố.

"Nếu có ngày ấy thật thì chắc con sẽ biết ngay thôi."

Nói rồi, ông ném một con ốc trên bàn về phía Hanzawa. Gã luống cuống chụp lấy nó, và một lần nữa cảm nhận sự khác biệt giữa sức nặng cảm nhận qua những đầu ngón tay và trọng lượng gã tưởng tượng ra từ hình dáng của con ốc. Chất liệu dường như không giống nhựa đơn thuần, vật thể kỳ lạ này lành lạnh và có cảm giác chắc chắn hệt như một mẩu sắt.

"Mất năm năm để có thể phát triển con ốc ấy đấy."

“Hể” - Hanzawa nhìn chằm chằm vào con ốc đang để lại thứ cảm giác không thể nào hiểu nổi lên những ngón tay mình.

“Bố có ý tưởng về nó là trước khi con vào đại học. Bố cứ nghĩ mãi không biết mình có thể làm được con ốc như thế không, thế là bố bắt đầu với việc tìm nguyên liệu. Sau khi thử hết lần này đến lần khác, thậm chí còn tự chế cả máy móc chuyên dụng, cuối cùng cũng hoàn thành được con ốc đó. Đối với con, có lẽ nó chỉ là một con ốc chả có gì đặc biệt, nhưng đối với bố, nó là cả một bước tiến vĩ đại.

“Thì ra là vậy” - Hanzawa thầm thán phục trong lòng.

“Ốc nhỏ nhưng chí lớn.”

Ông nhoẻn miệng cười tinh quái, nhưng đột nhiên lại nghiêm mặt, đoạn nói tiếp.

“Đừng trở thành một nhân viên ngân hàng cứng nhắc như robot nhé, Naoki.”

“Ý bố là sao?”

“Thì đấy, trước đây nhà mình đã từng có lần rơi vào cảnh chết hụt đúng không? Khi ấy, các nhân viên ngân hàng ai cũng có khuôn mặt nhìn y như nhau. Chỉ có ngân hàng Kanazawa Sogo, ân nhân đã đưa tay cứu nhà mình là khác thôi.”

Đó là ngân hàng địa phương xếp thứ hai sau ngân hàng chủ lực. Hanzawa im lặng uống một ngụm bia. Gã nhớ lại lời nói dối mình đã thốt ra vào buổi phỏng vấn xin việc. Gã đã trả lời với người phỏng vấn của ngân hàng Sangyo Chuo rằng “ngân hàng có hội sở ở thành phố lớn đã cứu giúp công ty bị ngân hàng địa phương vứt bỏ”. Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

“Trong khi đó, cách hành xử của ngân hàng Sangyo Chuo thật là máu lạnh vô tình. Nghĩ sao mà lại đòi tất toán khoản vay trước hạn. Thằng cha

nhân viên ngân hàng chết tiệt, thằng cha đó tên gì ấy nhỉ?”

“Là Kimura. Kimura gì gì đó.”

Mẹ tỏ ý đồng tình với cách gọi “thằng cha nhân viên ngân hàng chết tiệt” và Hanzawa cũng thế.

“Ờ, đúng rồi. Về chuyện con vào ngân hàng Sangyo Chuo, mặc dù bố không ưng lắm, nhưng có thể bỏ qua. Tuy nhiên, bố sẽ không bao giờ tha thứ cho thằng khốn đó. Một ngày nào đó con hãy cho thằng khốn ấy một vố thật đau nhé. Bố giao việc phục thù cho con đấy.

“Bố nó thật là!” - Mẹ gã cười khổ, đoạn lên tiếng quở trách, nhưng người đàn ông vừa chế tạo ra kiểu ốc vít mới vẫn cười sảng khoái. Trông ông có vẻ rất vui, nhưng mắt ông không hề cười. Thứ ẩn trong đôi mắt ấy là một sự quyết tâm cao độ. Cho dù bao nhiêu năm trôi qua, cho dù ở bất cứ đâu, tuyệt đối không thể tha thứ. Nhìn vào mắt ông, Hanzawa lại nhớ đến bóng lưng của bố mình khi ông quỳ sụp dưới chân các chủ nợ để xin họ chấp nhận giãn thời hạn thanh toán thương phiếu. Nỗi căm phẫn trỗi dậy trong lồng ngực Hanzawa và bắt đầu cuộn xoáy chung với hơi men.

“Bố cứ giao cho con. Nhất định một ngày nào đó con sẽ cho thằng cha ấy một trận.”

Hanzawa nói một cách quyết tâm.

“Con nói cái gì thế? Thằng cha đó hơn con mười tuổi là ít. Chĩa mũi dùi vô cấp trên thì làm sao thăng tiến được hả con?”

Gã không bận tâm đến lời mẹ. Nói được thì làm được. Tại sao gã lại chọn ngân hàng Sangyo giữa hằng hà sa số các ngân hàng ư? Đó là động cơ thật sự mà gã đã không hé răng nửa lời trong buổi phỏng vấn.

Sau khi Hanzawa vào ngân hàng, điều tra về nhân vật “Kimura gì gì đó” là một việc đơn giản.

Kimura Naotaka. Đó là tên của người đàn ông phụ trách công ty mà bố Hanzawa kinh doanh lúc bấy giờ. Thằng cha nhân viên ngân hàng chết tiệt đã lật mặt nhanh như trở bàn tay ngay khi cảm thấy tình hình kinh doanh của bố sa sút, mặc dù trước đó hắn đã được ông giúp đỡ không biết bao nhiêu việc.

Thời điểm Hanzawa bước chân vào ngân hàng, Kimura đang là kiểm soát viên của bộ phận Tín dụng trên hội sở. Mỗi lần có "thông báo điều chuyển nhân sự" được gửi tới, bên cạnh việc theo dõi những thay đổi nhân sự liên quan đến bạn bè và người quen, gã còn để mắt đến động thái của Kimura. Số nhân viên của ngân hàng Sangyo Chuo là 17.000 người. Điểm giao của số phận mà gã mong đợi mãi mà không thấy xuất hiện. Lúc Kimura được bổ nhiệm làm giám đốc của chi nhánh cửa phía Đông Akihabara, thật tình cờ và đáng tiếc làm sao khi hắn lại là cấp trên của Kondo. Chuyện đó kết cục lại càng đổ thêm dầu vào ngọn lửa căm phẫn của Hanzawa. Gã tiếp tục chờ thêm gần năm năm nữa. Cuối cùng cũng đến ngày thằng cha Kimura đó xuất hiện trước mặt Hanzawa với chức danh trợ lý trưởng bộ phận của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ.

"Hơn mấy tuổi thì mặc kệ, nhưng hạng người như thằng khốn đó mà thăng quan tiến chức được thì ngân hàng Sangyo cũng tiêu sớm. Em chưa nghe câu làm người trước khi làm nhân viên ngân hàng à, đấy mới là điều quan trọng."

"Câu đó của ai nói thế?"

"Đương nhiên là của bố rồi. À còn chuyện này nữa, nếu như con vẫn nhất quyết làm ở ngân hàng thì phấn đấu làm to vào, Naoki. Nếu con không làm chức to được thì chắc chẳng còn tổ chức nào đáng chán hơn thế nữa đâu. Hãy vươn thật cao, làm thật to và cứu giúp thật nhiều công ty giống như công ty nhà mình nhé. Trăm sự nhờ con đấy."

"Bố cứ giao hết cho con. Con sẽ làm tới chủ tịch luôn."

Ông lại cười sảng khoái. Lần này là một nụ cười vui vẻ thật lòng.

“Bỏ qua chuyện đó đi. Con ốc kia, bố cho con luôn đấy. Kỷ niệm giấc mơ đầu tiên trở thành hiện thực. Bố không biết nó có đem lại may mắn cho con hay không, nhưng cứ giữ lấy đi.”

Mặc dù tửu lượng kém, nhưng ông rất thích uống. Quả là một con người không thể ghét được. Hanzawa biết rằng những lúc như thế này gã nên im lặng và làm theo lời ông nói thì hơn, vậy nên gã nhét con ốc vào túi quần jeans.

“Bố cho thì con nhận. Cảm ơn bố nhé.”

“Tìm được ước mơ là chuyện gian nan vô cùng.”

Câu nói thấm thía của bố thốt ra khi ấy vẫn còn nằm lại trong tim Hanzawa tới tận bây giờ.

“So với chuyện đó, buông bỏ ước mơ lại dễ hơn nhiều.”

“Đúng là như vậy thật. Con sẽ ghi nhớ điều này” Hanzawa dốc lon bia uống một hơi.”

“Chuyện là sao vậy, Hanzawa?”

Vẻ bối rối hiện rõ trong giọng nói của Tomari truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Ông đang nói tới chuyện nào?”

Hanzawa đang có mặt tại bộ phận Kinh doanh nằm trên tầng hai của hội sở ngân hàng Sangyo Chuo ở Tokyo. Gã ung dung ngồi vào chiếc ghế của thứ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai và thích thú quan sát nét mặt hoang mang của những người đàn ông vào ngân hàng cùng thời với mình.

“Tôi hỏi là tại sao ông lại ngồi ở đó?”

“Chà, nói sao nhỉ. Có vẻ như là thằng cha Asano đó đã hồi tâm chuyển ý nên tiến cử tôi.”

“Rốt cuộc ông đã giở trò gì?”

Tomari hỏi. Đương nhiên chẳng đời nào anh tin vào câu chuyện hoang đường đó.

“Trong lúc đi công tác, tôi hay tin ông đã nhận được thư thông báo thay đổi nhân sự. Tôi cứ đinh ninh phen này ông chuyển công tác chắc rồi. Vậy mà giờ ông lại ở đây. Không thể nào hiểu nổi.”

“Thôi nào, chẳng phải như thế này cũng tốt sao.”

Thư thông báo thay đổi nhân sự được gửi đến vào ngày hôm qua.

Thứ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai là chức vụ mới của Hanzawa. Không còn nghi ngờ gì nữa, gã đã được thăng chức. Người nghe thấy tin ấy và tỏ ra vui mừng nhất chính là cô vợ Hana của gã chứ không ai khác.

Một tháng trở lại đây, mỗi lần quan sát hành động của Asano, gã lại thấy buồn cười không sao chịu nổi.

Phải cất nhắc tên cấp dưới mà mình đã ra sức hạ uy tín trước đây. Ban đầu có khá nhiều ý kiến phản đối, nhưng kể từ lúc toàn bộ khoản nợ mất vốn tại công ty thép Nishi Osaka được thu hồi một cách ngoạn mục, những trở ngại trong việc đàm phán chuyện nhân sự cũng biến mất.

Vào khoảnh khắc Hanzawa nhận được quyết định thăng chức, biểu cảm trên mặt Asano thật sự rất phức tạp. Nhẹ nhõm, bực bội, ghen tị… vô số cảm xúc mâu thuẫn trộn lẫn vào nhau. Dường như ngay cả bản thân Asano cũng chẳng biết nên biểu lộ như thế nào.

“Tôi xin cậu, bây giờ cậu trả cuốn sổ ngân hàng lại cho tôi được chưa?”

Asano đã nài nỉ van xin Hanzawa vài lần, nhưng gã quay về Tokyo luôn mà chẳng thèm trả lời, ngụ ý rằng “Tôi có biết cái gì đâu”.

Sự kiện trọng đại nhất là khi Hanzawa đến bộ phận Giám sát Nghiệp vụ để gặp “thằng cha nhân viên ngân hàng chết tiệt” Kimura vào ngày hôm qua. Gã tiện thể ghé qua đó trong lúc đi chào hỏi các phòng ban liên quan.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Hanzawa, Kimura lúc ấy đang ngồi tại bàn làm việc của mình tỏ ra khiếp đảm thấy rõ.

“Trợ lý trưởng bộ phận Kimura.”

Hắn toan rời đi thì bị Hanzawa gọi giật ngược khiến cả người hắn sững lại.

Trong báo cáo thanh tra, Kimura đã chỉ trích Hanzawa thậm tệ, và đưa ra kết luận chắc nịch rằng nguyên nhân gây ra tổn thất trong vụ việc của công ty thép Nishi Osaka là do năng lực yếu kém của trưởng phòng Tín dụng. Tuy nhiên, Asano sau đó đã bác bỏ tất cả. Ngoại lệ hiếm thấy ấy đã thay đổi toàn bộ cục diện.

Đứng trước những điều kiện mà Hanzawa đưa ra, Asano đã lựa chọn cơ hội duy nhất được thoát khỏi việc tố tụng hình sự. Để thực hiện điều đó, Asano phải thừa nhận rằng việc cho công ty thép Nishi Osaka vay 500 triệu yên là quyết định độc tài của mình, hơn nữa, y đã cố tình gạt Hanzawa ra khỏi quá trình thẩm định. Asano cũng thú nhận rằng y đã tận dụng mọi mối quan hệ của mình ở hội sở và gây nhiều áp lực hòng hạ uy tín của Hanzawa. Sau khi mọi chuyện đã sáng tỏ, kết quả có thể nhìn thấy trước là y sẽ sớm bị bãi nhiệm tư cách giám đốc chi nhánh Osaka Nishi và quay về hội sở đón chờ số phận bị chuyển công tác.

Việc Kimura tiếp tay cho kế hoạch của Asano cũng đã được làm rõ, vậy nên, những ngày sắp tới chắc chắn sẽ có một cuộc điều tra nội bộ đối với Kimura để đánh giá chính xác. Lúc này đây, Kimura đang chuẩn bị đón chờ những thời khắc nguy khốn nhất trong cuộc đời làm nhân viên ngân hàng của mình.

“Là… là cậu à…”

Kimura mất bình tĩnh. Ánh mắt hắn hết đưa sang trái lại lia sang phải, tinh thần hoảng hốt tột độ. Vị phó bộ phận Kinh doanh số Hai đi cùng

Hanzawa ngây người trước bầu không khí căng thẳng một cách bất thường giữa nhân viên mới của mình và một cán bộ có thâm niên.

“Chẳng phải là anh có chuyện gì cần nói với tôi sao?” Không có câu trả lời.

Trong căn phòng bừa bộn của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, Kimura cúi gằm mặt và cắn chặt môi hệt như một cậu học sinh cấp ba bị giáo viên trách mắng.

“Mong anh thực hiện lời hứa của mình. Ngay lập tức.”

Hai má Kimura run lên. Hắn hướng ánh mắt cầu xin về phía Hanzawa, nhưng gã chỉ đáp lại bằng cái nhìn lạnh nhạt.

“Vì bản báo cáo của anh mà tôi phải chịu biết bao nhiêu chuyện phiền phức. Xin anh hãy giữ lời. Nhớ không nhầm thì là dập đầu quỳ gối dưới chân tôi để xin lỗi nhỉ?”

Dường như đã nhận thức được tình huống, vị phó bộ phận bèn nói đùa: “Thôi nào, tha cho ông ấy lần này thì có chết ai đâu, Hanzawa.” Vị phó bộ phận này trước đây đã có dịp làm việc chung với Hanzawa. Mối quan hệ của cả hai thân thiết đến mức anh có thể hiểu thấu đáo thực lực và tính cách của gã.

“Không được. Lòng tự tôn của tôi không cho phép để chuyện mập mờ như thế này. Bởi vì đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng án kỷ luật nội bộ ngân hàng, mà là việc riêng giữa Trợ lý trưởng bộ phận Kimura và tôi.”

“K… không sao, tôi là người có lỗi. Thứ trưởng Hanzawa, tôi thành thật xin lỗi cậu.”

Kimura nói lời xin lỗi. Thế nhưng…

“Rồi còn đoạn dập đầu quỳ gối thì sao?” Lời của Hanzawa khiến hắn chết điếng.

Nghe thấy vụ lùm xùm, những ngân viên đang ở gần đó tạm gác lại công việc của mình và dõi theo cuộc nói chuyện của Hanzawa và Kimura.

Kimura vẫn đang cúi gằm mặt. Nhìn hai má giật giật, Hanzawa có thể biết được tay này đang nghiến răng thật chặt. Lòng tự trọng của Kimura bắt đầu rạn nứt, nó dần dần biến dạng đến một lúc tưởng chừng như có thể nghe thấy tiếng vụn vỡ.

Biểu cảm của Kimura trở nên méo mó. Hắn từ từ gập đầu gối, ngồi ngay ngắn trên sàn mà không buồn cởi giày.

“Tôi thành thật xin lỗi cậu. Đây là thành ý của tôi.”

Hắn dập đầu xuống sàn nhà. Giọng nói nghèn nghẹn cầu xin sự tha thứ của Kimura tuôn ra dưới chân Hanzawa. Lập tức, bầu không khí xung quanh đông cứng lại, tất thảy mọi tiếng động đều biến mất.

“Này, mình đi tiếp được chưa?”

Hanzawa lạnh lùng nhìn xuống đỉnh đầu hói của kẻ thù đang phủ phục dưới chân mình cho đến khi vị phó bộ phận vỗ vai gã. Trong lúc tất cả mọi người theo dõi diễn biến xung quanh vẫn đang há hốc vì kinh ngạc, Hanzawa kiêu hãnh rời đi.

Ở nơi gọi là ngân hàng, nhân sự là tất cả.

Thước đo ước lượng xem bạn được đánh giá cao thấp như thế nào trong một tổ chức chính là nhân sự.

Song, nhân sự không phải lúc nào cũng công bằng. Ai cũng thừa biết rằng những kẻ thuộc tầng lớp tinh anh chưa chắc là người được việc, và ngân hàng Tokyo Chuo cũng không phải ngoại lệ.

Thành thật mà nói, Hanzawa đã chán cái tổ chức gọi là ngân hàng này đến tận cổ. Một hệ thống quan liêu cổ lỗ sĩ. Lúc nào cũng mang theo tư tưởng chăm chăm giữ gìn vỏ bọc giả tạo bên ngoài, trong khi đó lại hoàn

toàn không hề có ý định thực hiện bất kỳ cải cách mang tính cơ bản nào bên trong. Bản chất bảo thủ ngấm đến tận gốc rễ cùng thể chế quản lý ấu trĩ đến mức câu nệ từng chuyện vụn vặt như nên cầm đũa lên hay hạ xuống. Đám lãnh đạo bất tài không thể đưa ra bất cứ phương hướng kinh doanh nào đặc sắc. Mặc dù bị người đời phê phán là gây khó dễ, không chịu duyệt hồ sơ vay, nhưng vẫn ngạo mạn đến mức chẳng thèm đưa ra lời giải thích nào đủ sức thuyết phục dư luận.

Gã thấy nơi này đã hết thuốc chữa rồi.

“Vì vậy, chính mình sẽ thay đổi nó” - Hanzawa thầm nghĩ.

Chức thứ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai là bệ phóng không thể hoàn hảo hơn. Không cần biết là thủ đoạn gì, nếu gã không làm chức to được thì chắc chẳng còn tổ chức nào đáng chán hơn thế nữa. Nơi đó chính là ngân hàng.

Khi xưa, lúc tham dự kỳ thi đầu vào của ngân hàng Sangyo Chuo, Hanzawa đã ấp ủ ước mơ của riêng mình. Đó là có thể xoay chuyển tổ chức tuyệt vời này bằng chính bàn tay của mình, một ước mơ thật phi lý.

Thoắt một cái đã mười năm. Sau khi thời kỳ bong bóng kinh tế điên loạn qua đi, lớp sơn phủ đẹp đẽ ngân hàng tróc ra hết mảng này đến mảng khác, để rồi đến cuối cùng hiện nguyên hình là một lâu đài thảm hại được đúc bằng chì.

Ngân hàng là một tổ chức đặc biệt, đó chẳng qua chỉ là chuyện thời xưa vốn đã trôi vào dĩ vãng. Bây giờ, ngân hàng là một trong vô vàn những hình thái doanh nghiệp đang tồn tại trong xã hội này. Cái tổ chức gọi là ngân hàng này giờ đã mục nát đến mức chẳng thể nhận ra, dù cố níu kéo những hào quang trong quá khứ cũng vô nghĩa. Ấy thế mà trái lại, ý định muốn tự tay xoay chuyển và thay đổi tổ chức này của Hanzawa còn trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Ông thu hồi nợ hay đấy. Những 500 triệu yên.”

Ở đầu dây bên kia, Tomari cất giọng thán phục.

“Thành tích ấy quan trọng lắm đấy. À còn một chuyện, nếu thấy tôi vô duyên quá thì xin lỗi trước nhé. Ở chỗ làm mới, chắc là ông vẫn nói toẹt ra những gì ông muốn nói chứ gì. Trong cái ngân hàng này, dám khinh thường cấp trên nhưng vẫn được thăng chức chắc chỉ có mỗi ông thôi đấy.”

Hanzawa bật cười. Tomari nói tiếp.

“Nhân tiện nói luôn, thằng Kondo cũng quay về đây rồi đấy, hôm nào đi nhậu một bữa không?”

“Được chứ.”

Hanzawa giở sổ tay ra, đoạn nhìn vào lịch làm việc của mình.

“Nói gì thì nói, cái lứa đâm đầu vào ngân hàng thời kỳ bong bóng như chúng ta cứ lận đận mãi.”

Lời nói xen lẫn tiếng thở dài của Tomari vang lên trong ống nghe điện thoại.

“Số cổ phiếu ngân hàng mà tụi mình gần như bị ép mua lúc mới vào làm bị lỗ nặng. Đến giờ vẫn chưa thể nào bù đắp được tổn thất đó. Đối với những thế hệ đi trước tụi mình, việc bán cổ phiếu lấy tiền xây nhà là chuyện thường ngày ở huyện, vậy mà đến chúng ta thì sao!? Thậm chí, khi nền kinh tế chạm đáy, đã không nhận được mức lương mình mong đợi thì thôi đi, đằng này còn phải chứng kiến cảnh cắt giảm vị trí nhân sự và đối mặt với cơn bão tinh giản biên chế. Thật sự là chẳng có chuyện gì tốt đẹp.

“Thôi đừng than thở bài ca đó nữa, Tomari.”

Hanzawa nói tiếp.

“Một lúc nào đó tụi mình sẽ gỡ lại những gì đã mất thôi.”

“Vớ vẩn. Ông cứ ở đó mà mơ tiếp đi.”

Tomari nói giọng mỉa mai: “Ước mơ trước mắt ông rồi sẽ bị thay thế bằng hiện thực tàn khốc thôi. Chắc ông không biết cảm giác lúc đó như thế nào đâu.”

“Không có chuyện ấy đâu.”

Hanzawa phủ định.

“Tìm kiếm ước mơ thật ra là một chuyện khó khăn vô cùng. Chỉ những người biết rõ sự gian nan ấy mới có thể tiếp tục theo đuổi ước mơ. Ông thấy tôi nói có đúng không?”

Một khoảng lặng trôi qua như thể đầu dây bên kia đã sửng sốt đến mức không thể thốt lên lời nào, thế nhưng, Tomari không đưa ra ý kiến gì về câu nói của Hanzawa. Cuối cùng, đầu dây bên kia cất tiếng thông báo ngày nào mình rảnh. Hanzawa bắt đầu nhìn vào thời gian biểu đầy ắp các ghi chú để tìm một khung giờ cho cái hẹn liên hoan.

[1] Tuyến Tokyu Toyoko được vận hành bởi một công ty đường sắt tư nhân là Tập đoàn Tokyu, kết nối thủ đô Tokyo với thành phố Yokohama. (TOkyo + YOKOhama = TOYOKO)

[2] Bậc tiểu học ở Nhật là 6 năm.

[3] Từ dùng để chỉ các câu lạc bộ hợp xướng ở trường, bắt nguồn từ Hoa Kỳ.

[4] Phương thức "đội hộ tống tàu chiến" là một thuật ngữ có nguồn gốc từ quân sự, ám chỉ cách quản lý các tổ chức tín dụng trong những năm 80. Theo đó, các tổ chức tín dụng tuân theo quy định và sự giám sát chặt chẽ của chính phủ để đảm bảo không có tổ chức nào bị phá sản. Các tổ chức tín dụng không cạnh tranh quá gay gắt với nhau, hầu như không có khác biệt về lãi suất, thời gian, phí giao dịch… Trong xu thế tự do hóa tài chính, sự bảo hộ quá mức này đã khiến nền tài chính của Nhật Bản thiếu ổn định.

[5] Bê bối Recruit là một vụ bê bối thương mại và tham nhũng nội bộ đã buộc nhiều chính trị gia, đơn cử là Thủ tướng đương thời Noboru Takeshita, phải từ chức vào năm 1988. Recruit là công ty chuyên về mảng nhân sự có trụ sở ở Tokyo, Chủ tịch công ty Recruit là ông Hiromasa Ezoe đã chào bán cổ phiếu của công ty con Cosmos cho một số lãnh đạo doanh nghiệp và chính trị gia trước khi công ty Cosmos được niêm yết trên sàn chứng khoán. Sau khi được niêm yết, giá cổ phiếu của công ty Cosmos tăng vọt. Ước tính trung bình mỗi người liên quan trục lợi khoảng 66 triệu yên.

[6] Ozaki Yutaka (1965-1992) là một ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng ở Nhật Bản.

[7] Cơ quan Dịch vụ Tài chính Nhật Bản (Financial Services Agency - FSA) là một cơ quan thuộc Chính phủ Nhật Bản, chịu trách nhiệm giám sát ngân hàng, chứng khoán và bảo hiểm.

[8] Năm tài khóa của Nhật bắt đầu từ ngày 1 tháng 4 của một năm và kết thúc vào cuối ngày 31 tháng 3 năm kế tiếp.

[9] Ngân hàng tín dụng Nhật Bản (The Nippon Credit Bank - NCB) có tên gọi khác là Nissai-gin, được quốc hữu hóa vào năm 1998. Tại thời điểm đó, tổng số nợ xấu của ngân hàng NCB là khoảng 270 tỷ yên. Năm 2000, ngân hàng NCB được các tổ chức tài chính khác mua lại và đổi tên thành ngân hàng Aozora hiện nay. Từ năm 2020, ngân hàng Aozora (AOZ) đã trở thành cổ đông lớn của ngân hàng TMCP Phương Đông (OCB).

[10] Ngân hàng tín dụng dài hạn Nhật Bản (Long-Term Credit Bank of Japan LTCB) có tên gọi khác là Cho-gin, được quốc hữu hóa vào năm 1998 (tổng số nợ xấu khoảng 5.000 tỷ yên), về sau được bán cho tổ chức tài chính khác vào năm 2000 và trở thành ngân hàng Shinsei hiện nay. Năm 2017, ngân hàng Shinsei liên doanh với ngân hàng TMCP Quân đội (MB) tạo ra Công ty Tài chính TNHH MB Shinsei (thương hiệu Mcredit).

[11] Ngân hàng Trung ương là cơ quan duy nhất được phát hành tiến giấy, tuy nhiễn, hệ thống các ngân hàng thương mại có khả năng tạo tiền qua quá trình huy động vốn và cho vay, khả năng này phụ thuộc vào tỷ lệ dự trữ bắt buộc (DTBB) và các tỷ lệ khác.
Ví dụ về khả năng tạo tiền, giả định tỷ lệ DTBB là 10%.
Ông X gửi 1,000,000 vào ngân hàng A. Khoản DTBB là 100,000 (10% của 1 triệu), ngân hàng A có thể cho vay 900,000.
Ông Y vay ngân hàng A 900,000 trả tiền hàng cho bà Z. Bà Z gửi 900,000 vào ngân hàng B. Khoản DTBB là 90,000, ngân hàng B có thể cho vay

810,000. Cứ lặp lại nhiều lần như vậy, chỉ với số tiền gửi 1 triệu ban đầu, hệ thống ngân hàng có thể tạo ra số tiền gửi gấp 10 lần (10 triệu) và một lượng tiền mới trị giá 9 triệu với tỉ lệ DTBB là 10%.

[12] Träumerei là đoạn thứ 7 trong tác phẩm *Kinderszenen* (Thời thơ ấu) được sáng tác bởi nhà soạn nhạc Robert Schumann.

[13] Dịch vụ gửi thư có xác nhận nội dung bên trong bưu kiện thường được dùng để gửi tài liệu liên quan đến những trường hợp sau: thông báo hủy dịch vụ, văn bản kháng nghị gửi tới đối tượng đang xảy ra tranh chấp, nhắc nợ, yêu cầu bồi thường. Tài liệu được sẽ bao gồm 1 bản gốc và 2 bản sao, bản gốc gửi cho người nhận còn người gửi và bưu điện mỗi bên sẽ giữ một bản sao. Bưu điện sẽ đứng ra làm chứng bưu kiện được ai gửi đến ai, vào lúc nào và gồm những giấy tờ gì, song không có trách nhiệm phải chứng minh nội dung trong tài liệu là đúng hay sai. Bản sao lưu lại bưu điện và giấy chứng nhận ngày nhận và giao bưu kiện đến người chỉ định có giá trị pháp lý và có thể dùng làm bằng chứng nếu xảy ra tranh chấp.

[14] Số 10 được xem là con số trọn vẹn và may mắn, do đó, thời gian thai nghén ở Nhật thỉnh thoảng được gọi là 10 tháng 10 ngày để cầu may mắn, chúc sản phụ mẹ tròn con vuông.

[15] Theo kinh nghiệm dân gian từ xưa, vào ngày thứ 210 tính từ ngày Xuân phân (tức là tầm ngày 1 tháng 9) thường có bão nên người Nhật dựa vào đó để đặt tên cho loại kỳ phiếu có thời hạn xuất trình là 210 ngày.

[16] Vì “rơi” và “rút được tiền” đồng âm nên mới có cách ví von với máy bay. Máy bay không biết bao giờ rơi, hiểu cách khác là kỳ phiếu không biết bao giờ rút được tiền.

[17] Viên đá đặt nền (定礎 - Teiso) là một phiền đá được đặt gần cổng chính hoặc một góc khuất của một cao ốc và được xem là viên đá đầu tiên làm nền tảng cho cả công trình, trên phiến đá có khắc năm xây dựng. Ngoài ra, có nhiều trường hợp người ta còn cất một chiếc hộp bằng đồng hoặc thép không gỉ lưu trữ bản vẽ thiết kế, những tờ báo lúc tòa nhà này làm lễ khởi công, danh sách người liên quan… bên trong phiến đá.

[18] *Lục pháp toàn thư* (Roppo zensho) là sách tổng hợp các bộ luật và quy định của Nhật Bản, do nhà xuất bản Yuhikaku phát hành.

[19] Công ty cổ phần Itoman vốn là công ty gia đình kinh doanh hàng dệt may được thành lập năm 1883. Việc kinh doanh của công ty bị ảnh hưởng nặng trong khủng hoảng dầu mỏ 1973 và sau khi hiệp định Plaza 1985 được ký kết. Ngân hàng chủ lực khi đó là Sumitomo đã hỗ trợ vay vốn để tái thiết công ty đồng thời bổ nhiệm nhiều thành viên trong ban lãnh đạo của mình vào những vị trí chủ chốt của công ty. Công ty Itoman sau đó mở rộng đầu tư vào nhiều ngành nghề kinh doanh khác như bất động sản, sân golf, tác phẩm nghệ thuật, đá quý… Các lãnh đạo của ngân hàng và công ty Itoman đã lạm dụng tín nhiệm để thực hiện nhiều giao dịch mờ ám với giá cả cao hơn giá thị trường nhằm trục lợi, đồng thời được cho là có dính dáng đến băng đảng khét tiếng Yamaguchi.

[20] Nui Onoue (1930-2014) được mệnh danh là “nữ hoàng đầu tư” trong thời kỳ kinh tế bong bóng. Năm 1991, nhà chức trách phát hiện bà đã làm giả giấy tờ tài sản thế chấp để vay nợ từ nhiều ngân hàng lớn nhất Nhật Bản. Cho đến khi bị bắt, bà đã lừa đảo 342 tỷ Yên từ 12 tổ chức tài chính.

[21] Tháng 3 năm 1997, nhà chức trách phát hiện ra một trong các công ty chứng khoán lớn là công ty Nomura thực chất bị thao túng bởi Ryuichi

Koike, thành viên trong một tổ chức gọi là Sokaiya (hoạt động với cách thức mua nhiều cổ phần của công ty để được làm cổ đông chính thức, sau đó điều tra thông tin bất lợi trong công ty đó để làm cơ sở tống tiền, nếu nạn nhân từ chối những thông tin đó sẽ bị công khai trong cuộc họp cổ đông). Từ manh mối này, việc ngân hàng Dai-Ichi Kangyo (hiện là ngân hàng Mizuho) đã duyệt tổng số khoản vay lên tới 46 tỷ yên cho công ty này (thực chất là Ryuichi Koike) đi mua cổ phiếu bị phanh phui. Hầu hết các khoản vay đều không có tài sản đảm bảo.

[22] Quản tài viên là một luật sư do tòa án chỉ định. Nhiệm vụ của quản tài viên là quản lý hoạt động kinh doanh và tài sản của doanh nghiệp mất khả năng thanh toán trong quá trình giải quyết phá sản hoặc tái thiết. Quản tài viên hoạt động vì lợi ích của nhiều bên liên quan, nhưng đảm bảo quyền lợi của các chủ nợ là một nhiệm vụ quan trọng.

[23] Ở Nhật Bản, hình thức chứng minh nhân thân phổ biến là con dấu chứ không phải là chữ ký. Tùy theo mục đích, người Nhật thường sử dụng nhiều loại con dấu khác nhau, như là con dấu chính thức (phải đăng ký ở các cơ quan có thẩm quyền), con dấu xác nhận (dùng khi nhận bưu phẩm…)

[24] Madobe Taro là một nhân vật hư cấu trong phim truyền hình *Zeimu Chosakan Madobe Taro no Jikenbo/税務調査官・窓際太郎の事件簿* (Tạm dịch: Hồ sơ điều tra của thanh tra thuế Madobe Taro) của đài TBS được chiếu từ năm 1998. Nhân vật chính Madobe Taro từng là một thanh tra mẫn cán ở Cục Thuế quốc gia, nhưng biến cố xảy đến khiến anh bị hàm oan và giáng xuống làm ở Sở Thuế Setagaya. Ở chỗ làm mới, anh hướng dẫn cho những người dân yếu thế luôn phải đau đầu về tiền thuế các quy định và cách tính đúng, vì vậy mà xảy ra xung đột với cấp trên của anh vốn mang tư tưởng “truy thu thật nhiều tiền thuế bằng mọi cách, không từ cả

thủ đoạn lừa dối người dân”. Mặt khác, do tiếc nuối tài năng của Madobe Taro, sếp cũ ở Cục Thuế đã tạo điều kiện và yêu cầu anh điều tra những vụ án gian lận thuế của giới chính trị gia.

[25] Mì dandan hay mì gánh là một món mì có nguồn gốc từ vùng Tứ Xuyên (Trung Quốc). Thành phần chủ yếu là mì trứng, thịt xay, tỏi tươi, rau, mà và sốt ớt. Thông thường, mì dandan ở Nhật nhiều nước dùng và ít cay hơn nguyên bản.

[26] MBA là tên viết tắt của Master of Business Administration, tức chương trình thạc sĩ quản trị kinh doanh.

[27] UCLA là tên viết tắt của University of California, Los Angeles, tức trường Đại học California tại Los Angeles.

[28] Phố đèn đỏ ở Osaka.

[29] Tài khoản ngủ quên là tài khoản thanh toán không phát sinh giao dịch tài chính chủ động (tức giao dịch được thực hiện theo yêu cầu từ chủ tài khoản) trong một khoảng thời gian nhất định tùy theo quy định của từng ngân hàng. - Hanzawa thầm nghĩ. Thế nhưng, chỉ mới nhìn lướt qua nội dung, gã đã biết mình dự đoán trật lất.

[30] Nhân viên tư pháp là luật sư chuyên về xử lý giao dịch bất động sản hoặc thực hiện các thủ tục đăng ký công ty. Ngoài ra, nhân viên tư pháp cũng có chức năng tư vấn pháp lý, thay mặt thân chủ đàm phán và kiện tụng giống như luật sư bình thường, nhưng chỉ giới hạn trong từng trường hợp kiện tụng riêng biệt có số tiền khiếu nại dưới 1,4 triệu yên.

[31] Thời kỳ Minh Trị (Meiji) giai đoạn từ 1868-1912.

[32] Liên minh tín dụng (hay còn gọi là liên hiệp tín dụng - Credit Union) là một tổ chức phi lợi nhuận được thành lập với mục tiêu cung cấp các dịch vụ tài chính cho các thành viên. Nó được sở hữu, kiểm soát và quản lý bởi các thành viên (người gửi tiền).

[33] Tuần lễ Vàng (Golden week) là một kỳ nghỉ lớn với nhiều ngày nghỉ liên tiếp trong tháng 5 dành cho người lao động, kéo dài từ 29/4 cho đến 5/5.

[34] Cơm trộn thập cẩm kiểu Hoa (Gomoku-Chukadon) là món ăn lại giữa ẩm thực Nhật Bản và Trung Hoa. Món này tương tự mì xào giòn ở Việt Nam, nhưng thay mì thành cơm trắng.

[35] Giao dịch ký quỹ (Marging trading) là một thuật ngữ trong đầu tư chứng khoán, nói về việc nhà đầu tư có thể sử dụng khoản vay từ công ty chứng khoán để mua thêm cổ phiếu và sử dụng chính những cổ phiếu này để đảm bảo cho khoản vay.

[36] Quyền hưởng đêm đầu (từ gốc tiếng Pháp: Droit du seigneur) là quyền hợp pháp thời Trung cổ, cho phép các lãnh chúa hay điền chủ hưởng trinh tiết của những cô gái trên lãnh địa của họ, đặc biệt là vào đêm tân hôn của các cô gái đó.

Tác giả
Phụ lục: Cấp bậc tại ngân hàng Tokyo Chuo
CHƯƠNG MỞ ĐẦU: CUỘC CHIẾN TÌM VIỆC
CHƯƠNG 1: KẾT LUẬN VÔ TRÁCH NHIỆM
1
2
3
4
5
CHƯƠNG 2: LỨA NHÂN VIÊN NGÂN HÀNG CUỐI CÙNG CỦA THỜI ĐẠI KINH TẾ BONG BÓNG
1
2
3
4
5
CHƯƠNG 3: CÁNH ĐỒNG THAN CỐC VÀ NHÂN VIÊN TẠP VỤ
1
2
3
4
5
6
7
8
CHƯƠNG 4: TỰ LỰC CÁNH SINH
1
2

3
4
5
6
7
8
9
CHƯƠNG 5: HANA HẮC ÁM
1
2
3
4
5
CHƯƠNG 6: GUỒNG QUAY CỦA NGÂN HÀNG
1
2
3
4
5
CHƯƠNG 7: BUỔI THAM QUAN THỦY CUNG ĐẸP TRỜI
1
2
3
4
5

IKEIDO JUN
Người Lữ Hành Cô Độc
NHÀ TRỌ TẠI
TRẤN

[hotaru-team]

CHƯƠNG 1:
THÀNH PHẦN CƠ CẤU CỦA NHỮNG KẺ BƯỚC CHÂN VÀO NGÂN HÀNG

1

“Mọi chuyện sắp sửa tệ lắm rồi. Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Tokieda Takahiro nhận được điện thoại vào hơn 4 giờ chiều, ngày 3 tháng Sáu.

Đầu dây bên kia là Harada Takayuki. Trưởng phòng Tài chính của khách sạn Iseshima.

“Tôi thì rảnh thôi, nhưng chuyện tồi tệ anh đang nhắc đến là gì vậy?”

Tokieda vừa hỏi vừa nheo mắt lại trước ánh chiều tà chói chang tràn vào trong căn phòng.

“Khó mà trình bày qua điện thoại thế này lắm…

Harada dừng lời một lúc. “Tôi muốn qua đó một chuyến với anh Hane bên tôi.”

“Với ngài giám đốc điều hành ạ?”

Tokieda hỏi lại. Hane Natsuhiko là nhân vật được ví như thủ lĩnh của khách sạn Iseshima. Không chỉ Harada mà cả Hane cũng muốn đến, đây không phải chuyện Tokieda có thể một mình cáng đáng rồi. Bởi vì cán cân sẽ không được “cân bằng”.

“Hay để tôi hỏi lịch làm việc của ngài Tobara rồi chúng tôi sắp xếp đến chỗ anh nhé?”

Trưởng bộ phận Pháp nhân Tobara Ikuo vừa là lãnh đạo bộ phận Quản lý Tín dụng Quốc nội, vừa kiêm nhiệm chức giám đốc Quan hệ Đối tác ở hội sở.

Song, Harada tỏ ra ngần ngại: “Chắc Trưởng phòng Tobara bận lắm”. Một gã lúc nào cũng mặt dày như ông ta mà lại biết quan tâm đến người khác đến thế, thật khiến Tokieda phải dè chừng.

Anh muốn dò la sự tình qua điện thoại. Thế nhưng trước khi Tokieda kịp mở miệng thì…

“Vậy bây giờ chúng tôi đến nhé. Làm phiền cậu.” Nói rồi, Harada dứt khoát cúp điện thoại.

Văn phòng điều hành của khách sạn Iseshima nằm ở khu Kyobashi. Thực tế chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã có điện thoại từ lễ tân gọi lên báo rằng, “Giám đốc điều hành cấp cao Hane và Trưởng phòng Harada của khách sạn Iseshima đã đến ạ”.

“Cô dẫn khách đến thang máy lên tầng bảy đi.

Sau khi cúp máy, Tokieda rời khỏi ghế ngồi và mặc áo vest. Đoạn, anh nhanh chân đến bộ phận Pháp nhân để tiếp đón hai người kia.

Gương mặt của Harada lúc được dẫn đến phòng chờ trông đằng đằng sát khí.

Giám đốc điều hành cấp cao Hane ngồi ghế trên nhìn thoáng qua như đang cố ra vẻ điềm tĩnh, nhưng đâu đó trên khuôn mặt hắn vẫn lộ ra nét khó chịu không thể che giấu được.

“Sự tình lần này chúng tôi phát giác ra khá đột ngột, vậy nên trước khi chuyện bị công khai, chúng tôi muốn trình bày với ngân hàng chủ lực quý vị nghe trước.

Hane bắt đầu vào thẳng vấn đề. “Thật ra… chúng tôi vừa xác định được khách sạn mình sắp sửa phải chịu một khoản tổn thất trị giá 12 tỷ yên do thất bại trong việc đầu tư.

“Mười hai tỷ yên ạ?”

Tokieda há hốc miệng. Anh nhìn trân trối vào khuôn mặt cau có của Hane trong lúc cảm nhận dạ dày mình như đang muốn trào ngược.

Hồ sơ tín dụng của họ đang được anh để trên đầu gối, song Tokieda không cần mở ra cũng có thể nhớ rõ mồn một doanh thu của khách sạn Iseshima.

Nếu cứ tiếp tục kinh doanh thất bát thế này thì lợi nhuận cùng kỳ dự tính của bọn họ trong năm nay sẽ rơi vào khoảng 1 tỷ 500 triệu yên. Xét về lợi nhuận của một chuỗi khách sạn hằng năm thu vào những 800 tỷ yên thì số tiền ấy chẳng thấm vào đâu.

“Tức là doanh thu của quý công ty trong đợt này đang bị âm phải không ạ?”

“Thì cũng có thể nói là như thế.”

Nhưng mà, chỉ mới mấy ngày trước họ đã vay số vốn lên tới 20 tỷ yên từ ngân hàng Tokyo Chuo với lời hứa sẽ chuyển lời doanh thu mà.

Ý thức được tính nghiêm trọng của vụ việc, Tokieda nuốt khan trong vô thức.

Gay to rồi.

Món tiền vay ấy vốn được ban giám đốc ngân hàng quyết định thông qua sau khi bọn họ phải quỵ luỵ thuyết phục tay trưởng bộ phận Pháp nhân mặt cau mày có. Làm gì có chuyện chỉ một câu “Thật ra chúng tôi đang lỗ” là xong được? Không những thế, bọn họ còn sẽ bị giám đốc Quản lý Tín dụng ở hội sở ghi nhận là một vết nhơ lớn.

Nhớ lại gương mặt nhăn nhó của từng thành viên trong ban lãnh đạo khi ra điều chỉ trích thậm tệ món vay này, Tokieda không khỏi rùng mình.

“Có ổn không đây.”

Bên tai anh vẫn còn vọng lại lời than thở cuối cùng của ngài Nakano Watari, chủ tịch ngân hàng, lúc thông qua hồ sơ của bọn họ. Quả nhiên là

người như Nakano Watari sẽ nói như thế mà. “Thôi vậy, dù gì cũng có cậu Tobara phụ trách, chắc sẽ ổn thôi nhỉ?”

Đầu gối anh bắt đầu run rẩy như bị lưỡi lam cứa vào. “Vì sao lại đến nông nỗi này…?”

Tokieda cất tiếng hỏi trong vô thức.

“Đều là tại giá thị trường thôi.”

Hane buông ra một câu nghe chẳng đồng tình nổi.

“Ngài giám đốc à, thiết nghĩ…. Dù chỉ là lời nói thôi nhưng chuyện đâu phải chỉ đó lỗi là xong. Tại sao các vị nhất thiết phải theo đuổi khoản đầu tư có tính rủi ro cao trong thời kỳ hiểm yếu như thế này chứ?”

Thấy Tokieda nói cứng như vậy, Hane đành phải sửa lời, “Chà, vậy cậu muốn tôi phải nói sao đây?”.

“Tùy theo trường hợp mà có khi họ sẽ bắt các ngài phải hoàn trả lại toàn bộ khoản vay mấy ngày trước.”

“Cậu đang giỡn mặt bọn tôi hả?”

Cơn thịnh nộ của Hane hiện rõ trong ánh mắt. “Lúc xin vay vốn, chúng tôi đã trình hết toàn bộ giấy tờ chi tiết liên quan đến nội dung tài vụ của công ty chúng tôi rồi. Công ty tôi không hề có ý che giấu chuyện sẽ dùng món tiền ấy vào việc gì. Chỉ cần bỏ thời gian ra để phân tích kỹ càng thì sẽ hiểu ra ngay. Đó chẳng phải công việc của cậu à? Vậy nên chuyện này cũng có sai sót của ngân hàng bên cậu, đúng chứ?”

Tokieda cắn chặt răng, “Thành thật xin lỗi các ngài. Về vụ việc lần này, nội bộ ngân hàng chúng tôi sẽ xem xét” sau đó không nói gì thêm nữa.

Bởi dù có nói cũng chẳng thể giải quyết nổi sự tình.

“Về việc sử dụng nguồn vốn thất bại lần này, còn có ngân hàng nào khác biết không ạ?”

Ánh mắt Hane chỉ thêm hằn học khi nghe thấy Tokieda hỏi như thế.

“Ngân hàng Hakusui đang để mắt tới rồi. Nghe đâu người phụ trách bên phòng Xử lý nợ của họ còn chuẩn bị đơn độc tới tiến hành thẩm tra kia. Nhờ ơn mấy người mà chúng tôi không thể lấy được nguồn vốn chi viện như trù tính, nên đâu lý nào chúng tôi có thể hoàn trả lại khoản vốn do ngân hàng các cậu điều động được.

“Hakusui biết rồi hả…”

Tokieda cảm giác như máu đã rút hết khỏi mặt mình. Người phụ trách của ngân hàng đối thủ đã thừa biết vụ đầu tư lần này sẽ thất bại, trong khi đó Tokieda lại chẳng hay biết gì về sự thật này.

Với tư cách là thành viên của ngân hàng Tokyo Chuo, anh không thể thoát tội.

“Tạm thời hôm nay chúng tôi chỉ đến để thông báo vậy thôi. Sau này có gì phiền cậu trao đổi với Trưởng phòng Harada. Thật tình, đối với tôi, sự việc lần này cũng phiền phức không kém. Thành thật xin lỗi vì đã đột ngột tới làm phiền, chỉ mong chi nhánh các cậu có thể giải quyết thuận lợi.

Trước mặt một Tokieda đầu óc đã trắng xóa, Hane chỉ ngạo nghễ bỏ lại mấy lời.

2

“Khách sạn Iseshima? Vụ đầu tư thất bại đó hả?”

Hanzawa Naoki hỏi.

Phó bộ phận Saegusa Hiroto gật đầu.

“Nó đó. Chính là Iseshima. Tôi muốn cậu tiếp nhận vụ này.”

“Khoan đã sếp ơi.”

Hanzawa giơ một bàn tay lên rồi dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn sang cấp trên của mình. “Anh bỏ phòng Pháp nhân đi đâu rồi? Đây vốn dĩ thuộc quyền quản lý của họ mà?”

“Đây là mệnh lệnh từ chủ tịch.”

“Từ ngài chủ tịch sao?”

Hanzawa bất giác không thể nói gì thêm khi nghe thấy câu trả lời ngoài dự đoán ấy.

“Đối với thất bại lần này, cuồng phong bão tố đều đổ ập về phòng Pháp nhân. Ngay cả Chủ tịch Nakano Watari cũng tức giận lắm. Ngài ấy còn ra chỉ thị, trường hợp phải thực hiện đối sách dè chừng với cuộc thanh tra từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính[1] thì phòng Pháp nhân không được can dự vào. Qua vụ việc lần này, Giám đốc hội sở Tobara cũng không có chỗ đứng.”

Hanzawa cau mày nhìn Saegusa.

“Nhưng mà hồ sơ phụ trách của tôi chủ yếu cũng chỉ toàn những công ty lớn có quan hệ đầu tư với chúng ta. Khách sạn Iseshima dẫu có là khách hàng lớn thì cũng chỉ là một công ty chưa lên sàn, hơn nữa, họ cũng chẳng

có quan hệ đầu tư gì với mấy khách hàng của ngân hàng mình đâu. Chưa kể, nếu họ cứ lỗ vốn liên tiếp hai kỳ thế này, dễ chừng bộ phận Xử lý nợ sẽ phải vào cuộc đấy.

Bộ phận Xử lý nợ còn có biệt danh là "bệnh viện", vốn là bộ phận chuyên phụ trách những khách hàng có thành tích doanh thu chuyển xấu.

"Chuyện đến nước đó thì tệ lắm."

Saegusa nhấn mạnh và phủ định lại lời gã. "Không thể để bộ phận Xử lý nợ phụ trách hồ sơ tín dụng của khách sạn Iseshima được. Bởi lẽ, nếu làm thế thì cũng giống như chúng ta đang thừa nhận khách sạn Iseshima có vấn đề vậy. Chúng ta sẽ rất khó giải thích với Cơ quan Dịch vụ Tài chính."

Hanzawa chỉ làm thinh tiếp nhận hàm ý trong lời Saegusa.

Trong trường hợp Cơ quan Dịch vụ Tài chính thanh tra và đưa ra nhận định rằng khoản vay đối với khách sạn Iseshima có doanh thu chuyển xấu rất đáng quan ngại, ngân hàng Tokyo Chuo nhất thiết phải trích lập một khoản "dự phòng rủi ro" khổng lồ. Quy mô của con số ấy e rằng phải lên đến hàng trăm tỷ, trực tiếp đả kích vào doanh thu của ngân hàng Tokyo Chuo.

Sự tình mà thành như thế thì cổ của ngài Chủ tịch Nakano Watari sẽ chẳng khác gì treo chỉ mành.

"Hơn nữa, vụ việc lần này đã làm sứt mẻ nghiêm trọng đến uy tín của công tác kiểm tra tín dụng tại ngân hàng ta. Chúng ta không thể để chuyện mất mặt này bị phơi bày ra thêm nữa. Tóm lại đích thân Chủ tịch Nakano Watari đã đưa ra mệnh lệnh chuyển giao vụ việc của khách sạn Iseshima về cho bộ phận Kinh doanh số Hai. Ngài ấy mong rằng cậu có thể vượt qua cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính sắp tới một cách trót lọt. Ê, có đang nghe không đó, Hanzawa?"

"Dĩ nhiên là có rồi."

Hanzawa tỏ vẻ chán nản rồi thở dài. “Đấy, vậy sao tự dưng lại lôi tôi vào đây? Sao không chọn tuyến quản lý tín dụng khác? Chẳng phải tôi đã báo cáo với sếp không biết bao lần rồi sao, tôi chỉ phụ trách những công ty có liên quan đến đầu tư của…”

“Chuyện đó thì tôi biết chứ, biết rất rõ là đằng khác!”

Saegusa cắt lời Hanzawa. Tính ông vốn đã nóng nảy rồi nên cứ thế mà xẵng giọng với gã. “Tôi chỉ nói riêng với cậu thôi. Nghe đâu nhóm thương mại Chuo đang cân nhắc việc hợp tác kinh doanh với chuỗi khách sạn Iseshima đó. Họ mới chỉ ở giai đoạn nghiên cứu trong nội bộ bộ phận kế hoạch của công ty thôi nên chắc người phụ trách là cậu chưa hay biết gì cũng phải.”

Nhóm đầu tư thương mại Chuo là một phần của tam đại xí nghiệp, nằm trong nhóm tập đoàn thứ nhì được giao cho Hanzawa phụ trách.

“Bọn họ định hợp tác kinh doanh như thế nào?”

“Xem chừng Foster rất có hứng thú với khách sạn Iseshima. Có thể còn sẽ tham gia đầu tư nữa.”

“Foster hả?”

Đó là chuỗi khách sạn khổng lồ của Hoa Kỳ.

“Đúng vậy. Nếu nhìn từ góc độ của Foster, một tập đoàn nắm trong tay mạng lưới khách sạn cao cấp trên khắp thế giới, tấm biển danh môn của khách sạn Iseshima chẳng phải là cái tên quá thích hợp để họ đặt chân vào thị trường Nhật Bản hay sao? Chưa kể Iseshima còn kinh doanh nhiều hạng mục khác như công ty du lịch và bán hàng nữa.

“Nếu có chuyện tốt đẹp như vậy thì chẳng phải chúng ta sẽ thuận lợi qua cửa thanh tra sao?”

“Chuyện đơn giản thế thì đã chẳng ai phải khổ.”

Saegusa ghé khuôn mặt nhăn nheo với vầng trán rộng lại gần Hanzawa. “Này nhé, cậu nghe cho rõ đây. Khách sạn Iseshima là di sản của gia tộc danh giá Yuasa, người sáng lập ra nó - Yuasa Kodo - trước đây là một kẻ độc tài. Bây giờ đến phiên Yuasa Takeshi tuy cũng là một chủ doanh nghiệp nghiêm khắc, thế nhưng cậu ta lại có vẻ đang không biết phải xoay xở ra sao với khối di sản mà tổ tiên để lại.”

“Chưa lên sàn, tức là cũng không thể TOB[2] được…”

“Trong ngành khách sạn, hình ảnh rất quan trọng. Có lẽ Foster cũng không muốn phải rườm rà cãi nhau về chuyện thâu tóm.”

“Ra là vậy. Vả lại, tác phong của khách sạn Iseshima cũng chưa chắc sẽ phù hợp với Foster. Cũng không thể chấp nhận nổi việc giám đốc tài chính vẫn còn yên vị sau khi lộ ra tổn thất đến ngần này.”

Bây giờ là lúc phải đứng ra chịu trách nhiệm rõ ràng, ấy vậy mà ngay cả chuyện đó Iseshima cũng không làm nổi. Chắc chỉ bãi nhiệm mấy chức trưởng phòng phụ trách thôi chứ gì. Chỉ có điều vụ việc lần này hiển nhiên không nhỏ đến mức chỉ xử lý chừng đó là xong.

“Tôi chỉ nói mỗi cậu nghe thôi nhé, nhưng bao gồm cả vụ đó thì khách sạn Iseshima đang ôm một mớ rắc rối đấy. Cậu không thể lo liệu giúp họ được sao?”

Thấy Saegusa phải cúi đầu trước mình, Hanzawa không khỏi thở dài thườn thượt.

Đành vậy.

“Hồ sơ bàn giao từ bộ phận Pháp nhân thì sao?”

“Ồ, vậy là cậu chịu nhận rồi hả?”

Saegusa lập tức thay đổi sắc mặt. Có lẽ ông ta nghĩ mình nên tranh thủ lúc Hanzawa vẫn chưa đổi ý nên còn mồi thêm, “Cậu có thể bắt đầu ngay bây giờ luôn. Thực chất câu chuyện vẫn còn dài lắm. Người phụ trách là…”

Nói đến đó, ông ta nhòm vào bên trong sổ tay của mình. “Kiểm soát viên Tokieda. Lát nữa cậu ta sẽ đến đây.”

“Tokieda?”

“Cậu biết người này hả?” Saegusa hỏi.

“Ừ, vào cùng thời.”

Anh ta và Hanzawa đều thuộc nhóm gia nhập ngân hàng vào thời kỳ kinh tế bong bóng. Dạo gần đây chẳng còn qua lại mấy nên chỉ có thể nói là quen mặt nhau thôi.

“Nếu vậy chắc mọi chuyện sẽ nhanh thôi. Nhờ mọi người bàn giao cho xong trong tuần nhé. Tôi biết là nhiệm vụ này rất khó khăn đối với cậu.”

Saegusa nhìn chằm chằm Hanzawa. “Bởi thế tôi mới muốn cậu tiếp nhận việc này. Ngoại trừ cậu ra không còn ai thích hợp cả.”

Lời tán dương quen thuộc khi cấp trên đùn đẩy việc cho cấp dưới.

Tokieda cầm hồ sơ bàn giao vụ việc của khách sạn Iseshima đến cho Hanzawa đúng vào lúc cuộc họp với Saegusa vừa kết thúc.

“Xin lỗi nhé Hanzawa.”

Vừa thấy mặt gã là anh đã tạ lỗi ngay.

Vào thời kỳ bong bóng, ngân hàng Sangyo Chuo cũ đã tuyển dụng tổng cộng 400 người cho các chức vụ, và phân các nhân viên ngân hàng mới toanh vào các lớp có sĩ số tầm 40 người, sau đó đẩy họ đi thực tập ở ba cơ sở huấn luyện là Kanda, Meguro và Chofu. Tokieda ở cùng lớp với Hanzawa trong cuộc tập huấn ấy và được xếp chung một phòng. Tokieda vốn tính chất phác lại tốt bụng, đã từng bầu bạn với Hanzawa và cùng trải qua 24 tiếng với nhau mỗi ngày. Hanzawa còn biết khi còn ở Đại học quốc lập Kyushu, anh ta là dân thể thao từng đảm nhiệm chức đội trưởng đội quần vợt.

Nay Tokieda đã gầy rạc cả người.

“Chà, chuyện đến nông nỗi này cũng đành chịu.”

Hanzawa nói, đoạn lướt mắt qua bản kế hoạch kinh doanh của khách sạn Iseshima mình vừa nhận được từ Tokieda. “Mặc dù đây cũng không hẳn là lời an ủi, nhưng đúng là không thể nào lường được tổn thất trong khâu sử dụng vốn nếu chỉ xem qua các con số trên giấy được.

“Bây giờ có nói thêm nữa cũng chẳng ích gì. Đây là bản báo cáo minh bạch giá cổ phiếu do công ty họ nộp lên trước khi dùng khoản vốn kia để đầu tư chứng khoán. Mặc dù sau đó họ có biện bạch rằng đó là nhầm lẫn, nhưng cũng không loại trừ trường hợp họ cố ý trình dữ liệu cũ cho chúng ta.”

“Nhưng cùng tình huống này, ngân hàng Hakusui lại nhìn thấu đấy thôi.”

“Thì bởi thế.”

Tokieda gục đầu xuống với vẻ rầu rĩ.

Khoản lỗ khổng lồ của khách sạn Iseshima đã trở thành tít lớn trên tờ báo giấy *Kinh tế Tokyo* ngay sau hôm bọn họ đến thông báo với Tokieda. Nội dung được tờ Tokei ấy giật tít vốn là về vụ việc ngân hàng Hakusui, ngân hàng thứ yếu của khách sạn, đã hủy bỏ khoản vay lên đến hàng trăm tỷ yên trong lúc thẩm định hồ sơ.

“Thế mà Hakusui cũng nhìn ra được.”

Hanzawa không khỏi buột miệng khi đang nhìn vào các con số phân tích tài chính trong hồ sơ bàn giao. “Có phân tích thế nào đi nữa thì chắc cũng không ai hiểu nổi sao họ lại có thể gây ra tổn thất lên tới 12 tỷ như vậy.

Khoản lỗ chỉ được phản ánh qua báo cáo tài chính trong quy trình kế toán, tuy nhiên, khách sạn Iseshima không làm như thế. Họ còn tiện thể

trình lên dữ liệu cũ một cách chi tiết thế này, khiến ngân hàng gần như không có khả năng nhìn thấu mánh khóe của họ.

“Hay là bên Hakusui có nguồn tin?”

Tokieda lộ ra vẻ mặt mù mờ.

“Nguồn tin ư?”

“Có khi nào họ đã được ai đó trong phòng Tài chính của khách sạn Iseshima âm thầm báo cho hay về khoản lỗ này không?”

Vẻ mặt anh trở nên sửng sốt.

“Hai tuần trước khi tờ Tokei lên bài, tôi cũng nghe đồn ngân hàng Hakusui lấy lý do rằng việc đầu tư sẽ thất bại để từ chối hỗ trợ vốn vay…”

“Có lẽ khách sạn Iseshima đã ra sức giấu giếm khoản lỗ này. Nhưng vì thông tin đã bị tuồn sang ngân hàng Hakusui nên mọi chuyện mới vỡ lở.”

“Nếu vậy là vi phạm điều khoản trung thực rồi. Mặt Tokieda biến sắc.”

“Có lẽ một phần là do bản chất của khách sạn Iseshima chăng?”

Ánh mắt mờ mịt của Tokieda thêm run rẩy rồi đáp xuống sàn nhà.

“Tôi có nghe qua tin đồn, nhưng nói thật là nếu đối phương ranh ma đến vậy…”

“Chúng ta có thể xâm nhập vào mánh khóe ma mãnh của bọn họ đến mức nào thì phải qua lần này mới phân thắng bại.”

Nghe Hanzawa nói vậy, Tokieda nhắm mắt lại, sau đó anh thở hắt ra một tiếng như đã chịu thua.

“Quả thật đúng như lời cậu nói.”

Cuối cùng Tokieda cũng buông lời với khuôn mặt cúi gằm. “Chỉ có điều, đây không phải là cái cớ của tôi, nhưng thật sự lúc đó tôi không có dư thời gian để xây dựng mối quan hệ với bọn họ.”

“Đổi người phụ trách hay sao?”

Nhìn vào con dấu được đóng trên hồ sơ xin vay vốn, Hanzawa đã hiểu ra. Đóng dấu trên tập tài liệu cách đây chừng vài tháng trước không phải là cái tên “Tokieda” mà là “Kozato”.

“Thay vì nói là đổi người phụ trách thì nên nói là đổi bên đưa ra quyết định mới đúng. Khách sạn Iseshima vốn dĩ là khách hàng của chi nhánh Kyobashi, nhưng họ lại muốn đổi người phụ trách nên quyền hạn mới được đẩy sang phòng Pháp nhân.”

“Các cậu xui vậy.”

Hanzawa ca cẩm. Gã dùng ánh mắt thương hại để nhìn đồng nghiệp mình. “Đúng là họa vô đơn chí. Cũng không thể đổ tất cả tội lỗi lên đầu cậu được.

“Giờ có nói chuyện này cũng chẳng ích gì, nhưng việc bàn giao khách hàng với bên chi nhánh Kyobashi diễn ra khá qua loa, chiếu lệ.”

Tokieda bắt đầu than vãn. “Tôi biết là cậu không muốn nghe thêm lời dư thừa nào, nhưng việc bàn giao lúc ấy hoàn toàn chẳng cho chúng tôi biết gì về triết lý doanh nghiệp, hay nhân vật nào có tính cách ra sao và nên cẩn thận điều gì nữa. Họ chỉ đơn giản bỏ lại cho bọn tôi đúng một câu, Đợt này nếu họ kinh doanh có lãi thì xin hãy trợ vốn giúp họ rồi thôi.”

Khách sạn Iseshima quyết toán vào tháng Chín. Căn cứ vào dự đoán chuyển lỗ thành lời của họ, Tokieda đã trình hồ sơ xin cấp vốn vào khoảng trung tuần tháng Ba. Hồ sơ được thông qua trong cuộc họp ban giám đốc ngân hàng vào tháng Tư. Khoản vay sau đó đã được giải ngân vào ngày 20 cùng tháng.

“Người phụ trách tên Kozato này… có thật không hay biết gì về vụ thất bại trong đầu tư của Iseshima không?” - Hanzawa chợt hỏi với vẻ ngờ vực.

“Tôi cũng nghĩ thế nên có gọi điện thử cho hắn ta.”

Hình ảnh Tokieda với nét mặt ủ rũ hiện rõ mồn một trong con mắt tràn ngập hứng thú của Hanzawa. “Đối phương một mực khẳng định mình chẳng biết gì cả, cũng không nghe được ở đâu tin tức gì. Hắn phàn nàn rằng mọi người sẽ rất khó xử nếu tôi đổ lỗi sai sót trong việc thẩm định và ra quyết định của mình cho vụ bàn giao, sau đó hắn ta tự tiện cúp máy.

Một khi đã phủi sạch tay rồi thì nói gì chẳng được.

Chưa kể nếu vị trí của cả hai mà đổi cho nhau thì phát ngôn cũng sẽ khác thôi. Tuy rằng Hanzawa thấy tội nghiệp cho Tokieda thật, nhưng làm ngân hàng là vậy đó.

Thông tin về việc Cơ quan Dịch vụ Tài chính sắp sửa mở cuộc thanh tra được truyền đến tai Hanzawa ngay vào ngày hôm sau.

3

Hầu hết các cuộc thanh tra từ “phía trên” có lẽ đều giống nhau trong bất kỳ ngành nghề nào, tuy nhiên, cuộc thanh tra từ Bộ Tài chính, hay Cơ quan Dịch vụ Tài chính nêu trên, là một sự kiện đặc biệt phiền phức đối với những ngân hàng lọt vào tầm ngắm của bọn họ.

Mỗi lần nghe đến từ “thanh tra” là y như rằng Hanzawa sẽ nhớ cuộc thanh tra đầu tiên của Bộ Tài chính cũ mà bản thân đã trải nghiệm vào thời gã chỉ mới chân ướt chân ráo vào ngành.

Đó là năm thứ hai của gã ở ngân hàng. Hanzawa lúc bấy giờ được giao phụ trách việc cho vay tại chi nhánh Nihonbashi và phải tiếp nhận hàng loạt công tác vặt vãnh chẳng đáng vào đâu.

Một trong số đó là trực máy fax.

Trước đây, toàn bộ giấy tờ ở ngân hàng đều phải viết tay, hơn nữa còn phải gửi fax đến hội sở làm công tác kiểm tra nội dung.

Hanzawa phải gửi tài liệu đã được chuẩn bị trước đến đội đón tiếp thanh tra do bộ phận Tín dụng lập nên và nhờ họ kiểm tra lại nội dung trong đó.

Tuy nhiên, hội sở là nơi tập trung toàn bộ bản sao được các chi nhánh gửi đến, vậy nên dù các bộ phận Tín dụng có đường dây truyền tin riêng, nhưng thường xuyên bị nghẽn mạch vì lượng giấy tờ quá nhiều, khiến hồ sơ không lưu thông nổi. Thế nên, Hanzawa, lúc ấy vẫn là một nhân viên quèn, phải miệt mài túc trực trước máy fax. Nếu may mắn nhận được tín hiệu, gã sẽ la to thông báo rằng “giấy tờ gửi đến đã được thông qua rồi”, sau đó khẩn trương nhét hết đống hồ sơ gom từ đủ mọi nơi vào khay gửi đi. Đó là

toàn bộ nội dung công việc của Hanzawa lúc bấy giờ. Có nhiều hôm gã phải liên tục ở lại ngân hàng đến khuya để hoàn thành cho xong việc.

Vả lại, thời bấy giờ cũng là lúc ngành ngân hàng nhận được sự bảo trợ của luật Công thương, vậy nên chuyện tiếp thanh tra từ Bộ Tài chính cũ là chuyện thường như cơm bữa. À đâu, chắc bây giờ vẫn thế thôi.

Ban đầu, tất cả mọi cuộc thanh tra đột xuất đều được tiết lộ ra ngoài.

Những kẻ đem thông tin ấy về trước kia từng được gọi là "bạn nhậu với MOF", vốn là tập hợp các nhân viên ngân hàng ưu tú chuyên trách việc ngoại giao với Bộ Tài chính. Trong những cuộc chiêu đãi vô sỉ tại những quán lẩu nhúng, vây quanh bởi những cô nàng không mặc quần lót, họ sẽ tỏ ra thân thiết và hỏi những câu như, "Vậy… lần tới mấy anh sẽ đến vào khi nào ạ?", "Có sao đâu nào, anh mách nhỏ cho tôi một chút đi". Đây thật sự là chuyện vừa bất chính lại còn thô thiển.

Thế là dựa theo tin nội bộ bọn họ đã luồn lách lấy được, cả ngân hàng từ trên xuống dưới đều nháo nhào chuẩn bị kế sách ứng phó với thanh tra, khoảng trước đó mấy tháng là chuyện thường tình. Trải nghiệm trực máy fax của Hanzawa còn dễ chịu, chứ đối tượng thanh tra Bộ Tài chính cũ nhắm đến thường là các thông tin bất lợi, những tác vụ che giấu các khoản cho vay bất chính. Nói một cách đơn giản thì ngân hàng phải ém toàn bộ giấy tờ mà "bề trên" cảm thấy không ổn trước khi có thanh tra đến. Mớ chứng từ ấy sẽ được nhét vào bên trong thùng các tông và được trưởng phòng Tín dụng mang về nhà bằng taxi. Thế là chúng đã được giấu êm trong suốt thời gian ngân hàng bị thanh tra. Đây cũng là bắt nguồn của từ lóng "di tản" trong giới ngân hàng.

Những hành vi sai trái rành rành thế này đã diễn ra liên tiếp trong một thời gian dài, ngoài mặt thì thể hiện ta đây là giới tinh anh ưu tú, nhưng thực chất ngân hàng "cũng chỉ là kiếm tiền thôi". Đây là mặt xấu xa, hoặc gần như là thủ đoạn cần có của giới.

Tuy nhiên, cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã đẩy ngân hàng AFJ trước đây vào cảnh phá sản. Trong vụ này, ngân hàng AFJ không ngờ rằng mớ giấy tờ đem đi "di tản" đã bị thanh tra phát hiện, đồng thời họ phải đối mặt với cáo buộc cản trở thanh tra. Nếu bàn về suy nghĩ của các ngân hàng đối thủ khác trong lúc chứng kiến cảnh tượng AFJ phải nuốt quả đắng vào lòng thì chỉ có cười nhạt, hả hê, và tội nghiệp.

"Sao không chọn chỗ giấu tinh tế hơn chứ? Tưởng AFJ sao chứ hóa ra chẳng có gì ghê gớm."

Hàng loạt nhân viên của AFJ lúc bấy giờ chẳng những không biết hối cải mà chỉ thấy hối hận, khiến cho tình huống lúc bấy giờ chỉ có thể diễn tả bằng bốn từ "dở khóc dở cười".

Hơn nữa, trong vụ bê bối cản trở thanh tra của ngân hàng AFJ, các nhân viên dường như đã hoảng hốt đến nỗi không ngần ngại há miệng ngấu nghiến bằng sạch đống giấy tờ ấy khi nhác chừng chúng sắp bị phát hiện. Hanzawa lúc đọc được tin này trên mặt báo đã khẽ nhíu mày, "Có phải dê đâu, ăn mấy thứ đấy thì bụng dạ nào chịu nổi?"

Phụ trách thanh tra ngân hàng AFJ là một người đàn ông tên Kurosaki Shunichi, chủ nhiệm của nhóm thanh tra. Cái tên Kurosaki Shunichi ấy cũng vì thế mà một bước lên mây, trở thành ngôi sao sáng nhất trong Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Tuy nhiên, câu đố vẫn còn chưa giải hết.

Tại sao mớ chứng từ đã được giấu nhẹm đi của AFJ lại bị phát hiện?

Chúng đã được giấu kín trong một căn phòng tầm thường nằm ở hội sở khu Otemachi, nhưng vì một lý do nào đó mà thông tin về chuyện này đã được tiết lộ cho Kurosaki. Tại sao lại tiết lộ và kẻ cầm đầu là ai, đến bây giờ chân tướng vẫn bị chôn vùi trong bóng tối.

Một điều có thể chắc chắn là tay Kurosaki kia cũng không phải kẻ dễ đối phó.

Chính gã Kurosaki ấy sẽ giữ vai trò chủ nhiệm trong cuộc thanh tra lần này, hơn nữa con mồi tiếp theo của gã lại là khách sạn Iseshima, vậy nên thượng tầng của ngân hàng Tokyo Chuo cũng không ai được yên ổn.

Nhân tiện thì luật thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính lại đơn giản vô cùng.

Họ sẽ phân loại toàn bộ khách vay vốn thành 4 nhóm: an toàn, nguy cơ nhẹ, nguy cơ vừa và nguy cơ rõ ràng. Cuộc thanh tra được diễn ra chỉ để xét xem ngân hàng có phân loại khách hàng đúng đắn hay không.

Nếu kết luận là "an toàn" thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng nếu bị phân loại thành dưới mức "nguy cơ nhẹ" thì ngân hàng cần thiết phải trích lập các khoản "dự phòng rủi ro", xem như phí tổn chuẩn bị cho trường hợp khách hàng phá sản. Điều này có thể là một cú vả trực tiếp đả kích vào kết quả kinh doanh của ngân hàng.

Vì lẽ đó, cột mốc chính của vụ thanh tra chỉ đơn giản là những cuộc đối thoại chẳng đâu vào đâu giữa phía ngân hàng khẳng định rằng, "khách hàng này thuộc loại an toàn" và phía Cơ quan Dịch vụ Tài chính khi nằng nặc, "không phải, rõ ràng nằm ở mức có nguy cơ". Nhân tiện, nếu dùng thuật ngữ đúng trong ngành thì "khách hàng an toàn" tương ứng với "nợ đủ tiêu chuẩn", còn "khách hàng có nguy cơ" là "nợ dưới tiêu chuẩn."

Vậy "nợ đủ tiêu chuẩn" là gì, còn "nợ dưới tiêu chuẩn" là gì?

Mặc dù đánh giá có hơi chủ quan, nhưng đấy là để chỉ những công ty như khách sạn Iseshima vậy.

Lỗ… Vậy "thi thoảng" lỗ hay "luôn luôn" lỗ? Chỉ bằng một phán quyết ấy mà lợi nhuận của ngân hàng có thể chênh nhau vài trăm hoặc vài ngàn tỷ. Nếu khách sạn Iseshima bị xếp vào loại "nợ dưới tiêu chuẩn", e rằng mức tín nhiệm đối với ngân hàng Tokyo Chuo trên thị trường sẽ ở mức thấp, kéo theo giá cổ phiếu giảm mạnh, khiến cho giá trị vốn hóa thị trường

của ngân hàng tụt dốc. Có khả năng cao còn nảy sinh ra vấn đề trong kinh doanh nữa.

Đó cũng là nguyên nhân khiến cho từ chủ tịch trở xuống phải nhức đầu vì vụ thanh tra lần này của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Đối với ngân hàng Tokyo Chuo, đây chính là “cuộc chiến không được phép thua.

Trách nhiệm ấy bây giờ đang đè nặng lên vai Hanzawa.

Tối đó, gã nhận được cuộc điện rủ ra ngoài từ đồng nghiệp tên Tomari Shinobu. Thế là Hanzawa liền tới quán gà nướng quen thuộc ở khu Jingumae.

“Tôi cũng biết chuyện của Tokieda, đúng là xúi quẩy. Mà nhắc đến xúi quẩy thì Hanzawa này, tự dưng lại bị đùn cho vụ của khách sạn Iseshima, tôi thấy vận xui của ông đúng là chạm đáy rồi. Thôi thì chia buồn với ông nhé.”

“Thế ông có biết vụ gì không?”

Hanzawa cảm nhận được ẩn ý bên trong câu nói của Tomari nên liền hỏi.

“Lịch trình thanh tra cụ thể của bên Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã có rồi. Bắt đầu từ tuần đầu tiên của tháng tới. Mà không chỉ thế đâu nhá.”

Tomari ngồi trong một góc quán thấp giọng. “Nghe đâu tay Kurosaki được chỉ định làm chủ nhiệm thanh tra phụ trách vụ này đấy. Cái tên Kurosaki này, chắc ông biết rồi nhỉ?”

Hanzawa lẳng lặng gật đầu. Người hùng của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Hoặc cũng có thể nói là cái tên khét tiếng trong giới ngân hàng.

“Theo phòng Kế hoạch thì con mồi của Cơ quan Dịch vụ Tài chính hình như là Iseshima. Lỗ lớn, lỗ liên tiếp. Vậy mà ngân hàng dám giải ngân khoản vay lên tới những 20 tỷ yên… Kỳ này đảm bảo họ đánh cho tơi bời. Làm sao bây giờ, Hanzawa? Lỡ bị liệt vào loại nợ dưới tiêu chuẩn thật thì

ông chỉ có nước nói bái bai với chiếc ghế thứ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai mất.”

“Nhìn vào mặt khách quan, nếu nợ dưới tiêu chuẩn là kết luận không thể tránh khỏi thì tôi cũng chẳng ham mà giữ cái ghế đó.”

“Như vậy chủ tịch nhất định sẽ không vui đâu. Ông có hiểu không đấy, quẻ ông bốc trúng xúi quẩy đến mức vô tiền khoáng hậu rồi. Chà, nếu đổi thành trúng số thì giải độc đắc ấy chắc trên đời có mỗi mình ông trúng được thôi.”

“Vậy ông đổi cho tôi đi.”

Nghe Hanzawa nói vậy, mắt Tomari lập tức trừng lớn. “Ông đừng có giỡn. Tôi mà đổi chỗ cho ông thì có mấy cái mạng cũng không đủ!”

“Chậc.”

Hanzawa nốc cạn một vại bia.

“Nhân đây… Hanzawa này, khách sạn Iseshima trước đây là khách hàng của chi nhánh Kyobashi đó. Mà nhắc đến Kyobashi… ui trời, không biết nó có ổn không đây.”

“Ý ông là Kondo hả?”

Đồng nghiệp cùng lứa Kondo Naosuke của họ mới được chuyển công tác từ bộ phận hệ thống khu vực Kansai đến một công ty vừa và nhỏ vốn là khách hàng của chi nhánh nêu trên.

Trong số những đồng nghiệp cùng lứa gia nhập ngân hàng vào thời kỳ kinh tế bong bóng thì anh ta là người đầu tiên bị thuyên chuyển đến công ty khách hàng. Kondo tuy nhận được đánh giá khá tích cực về công tác chỉ vài năm sau khi vào ngân hàng, thế mà tại chi nhánh vừa được phân về trong thời kỳ hậu bong bóng vỡ, anh lại không thể đạt được thành tích như ý muốn. Cuối cùng chuyện ấy cũng trở thành tâm bệnh của anh, khiến Kondo

phải nghỉ việc tận một năm sau vụ đó. Sự nghiệp của anh cũng bị ảnh hưởng.

Khi đã ở ngân hàng quá lâu, thi thoảng Hanzawa cũng phải chứng kiến những cảnh người rơi xuống từ nấc thang của sự thăng tiến và phải thoát ly tiền tuyến vì bệnh tật triền miên, cho nên dù có bảo rằng Kondo đang giẫm chân vào đúng lối mòn ấy của bọn họ cũng chẳng sai. Bây giờ đầy rẫy bóng các nhân viên ngân hàng không còn chỗ để đi chỉ vì ngân hàng họ sáp nhập và các vị trí phải bị cắt giảm kha khá. Vậy mà nhìn thấy cảnh Kondo bị đẩy đi đầu tiên chỉ vì mang "quá khứ" như thế, Hanzawa vừa thấy tiếc vừa không khỏi cảm thông.

Công ty khách hàng mà Kondo chuyển công tác tới thuộc quyền của chi nhánh Kyobashi. Chức vụ của Kondo nghe đâu là trưởng phòng Tổng vụ thì phải.

"Nói là trưởng phòng, nhưng thực chất công ty nhỏ như vậy thì cái danh đó cũng chỉ bằng trưởng phòng hay nhân viên quản lý ở ngân hàng thôi.

Bây giờ Hanzawa vẫn còn nhớ rõ mồn một vẻ mặt ngượng ngùng của Kondo lúc anh nhận được quyết định chuyển công tác.

"Hơn nữa nghe nói còn cực lắm ấy chứ."

Tomari đanh mặt lại.

"Thế ông đã nói chuyện với Kondo chưa?"

"Hôm qua cậu ta có gọi điện cho tôi. Tôi với cậu ta thảo luận với nhau về vụ hồ sơ vay vốn bị gây khó dễ. Cậu ta có than với tôi là người phụ trách tối quá, nhưng người phụ trách bây giờ của Kondo lại là người của ngân hàng T cũ."

Ngân hàng Tokyo Chuo là ngân hàng hợp nhất, được thành lập sau khi sáp nhập ngân hàng Sangyo Chuo và ngân hàng Tokyo Daiichi với nhau. Sau chưa đầy 3 năm sáp nhập thì ngân hàng có tiến hành xóa bỏ khoảng

cách trong nội bộ thông qua cách trao đổi nhân tài cốt lõi của hai bên với nhau, nhưng thi thoảng giữa cựu S và cựu T vẫn xuất hiện va chạm. Tuy có chung một biển hiệu mang tên “Ngân hàng Tokyo Chuo”, song, sự tồn tại của hai ngân hàng sáp nhập là Sangyo Chuo và Tokyo Daiichi hệt như những đứa con riêng bị dắt về nhà mới vậy.

“Chủ tịch tuy đang chủ trương theo con đường dung hòa nội bộ, nhưng thực tế, dưới một tấm biển có những hai ngân hàng lận. Chi nhánh Kyobashi kia là chi nhánh con cưng của hội cựu T đấy.”

Khi các ngân hàng lớn sáp nhập với nhau, thì hay có chuyện ở cùng một khu vực đồng thời tồn tại nhiều chi nhánh của các bên. Trong trường hợp này, họ sẽ giữ lại một chi nhánh mạnh nhất và phế bỏ bên còn lại. Ngân hàng Tokyo Chuo cũng tiến hành việc tương tự kéo dài đến mấy năm sau khi sáp nhập.

“Nói đến đó, thế thì chẳng phải là thay vì để cho một văn phòng lay lắt như chi nhánh Kyobashi của hội cựu T phụ trách, hội sở lại yêu cầu họ chuyển giao tất cả hồ sơ liên quan một khách hàng tai to mặt lớn như khách sạn Iseshima, và cho bộ phận Pháp nhân, nơi có đa số nhân viên chủ chốt là cựu S, tiếp quản sao?”

Sau khi nghe chuyện của Tomari, Hanzawa rốt cục cũng hiểu ra hoàn cảnh thay đổi thẩm quyền từ chi nhánh Kyobashi sang bộ phận Pháp nhân.

“Nhìn từ phía người phụ trách cựu T thì bị cuỗm mất một mối to như vậy, bọn họ chắc chắn không thể mát dạ được. Có cố ý gây khó dễ trong khâu bàn giao cũng dễ hiểu thôi.”

Ẩn bên trong lời nói của Tomari là sự khó khăn tồn tại ở các ngân hàng hợp nhất.

“Mong cậu ta sẽ vượt qua ải này tốt đẹp.”

Nghe Hanzawa nói vậy, Tomari cũng nghiêm túc gật gù.

“Chắc cũng sẽ có cách thôi. Kondo mà lại. Cậu ta cũng đã khỏi bệnh rồi còn gì.”

“Được thế thì tốt…”

Hanzawa lẩm bẩm trong một góc quán ăn đang dần náo nhiệt.

4

“Hồ sơ thế này đã ổn chưa ạ?”

Kondo Naosuke rút trong chiếc cặp nhựa tập hồ sơ dự toán doanh số trong vòng ba năm rồi đặt lên trên quầy. Đó là buổi sáng sau tối mà Hanzawa và Tomari đi nhậu với nhau ở quán gà nướng trong khu Jingumae.

Kozato làm thinh cầm tập giấy tờ lên. Gã ta ngả người ra ghế, bắt tréo hai chân. Cặp mắt lúc nào cũng như sắp phát hỏa đến nơi trên khuôn mặt có chiếc cằm lún phún râu không ngừng đảo qua đảo lại giữa tập hồ sơ và Kondo.

“Căn cứ cho mấy con số này ổn không đấy?”

Nghe thấy câu hỏi đầy móc mỉa ấy văng về phía mình, Kondo lập tức cứng người lại.

“Doanh thu từ ba tháng trở lại đây còn có thể lường được, nhưng thật lòng mà nói thì xa hơn thế tôi cũng đành chịu. Ban đầu tôi có tổ chức buổi trao đổi ý kiến với giám đốc và bên phụ trách kinh doanh rồi, vậy nên hồ sơ này được soạn ra dựa trên những gì trông có vẻ phù hợp.

“Phù hợp hả…”

Sau khi buông giọng đầy mỉa mai, Kozato mới ngước mắt lên khỏi tập hồ sơ rồi nhìn chòng chọc vào Kondo.

“Đại để là bản kế hoạch trung hạn không có ở đây, chưa kể còn không thấy kế hoạch năm tài khóa đâu nữa. Công ty mấy anh làm ăn kiểu gì vậy?”

“Thành thật xin lỗi anh” - Kondo đáp.

“Anh chuyển công tác tới công ty điện Tamiya Denki đến giờ cũng được 8 tháng rồi. Trong khoảng thời gian đó thì chúng ta đã kết toán xong tháng Ba rồi nhỉ, vậy có nghĩa lý gì đâu nếu anh được ngân hàng chuyển công tác tới mà không mang theo bản kế hoạch nào cả chứ? Nhân sự cựu S đều cẩu thả đến mức này mà vẫn được cho vay vốn à?”

Kozato tỏ ánh mắt miệt thị nhấn mạnh vào cụm “cựu S”. Tuy rằng anh rất muốn phản bác nhưng đành phải đứng đây mà nhẫn nhịn. Lỡ khiến cho tiền bối trong công ty nổi trận lôi đình thì đừng hòng bàn bạc thêm gì nữa. Thế là vẫn như mọi lần, Kondo chỉ có thể cắn răng chờ cho cơn chán ghét của Kozato chấm dứt.

“Vậy còn triển vọng cho vay thì sao?”

“Công ty bên tôi muốn được biết kết quả ngay.”

Kondo định bụng sẽ hỏi dứt khoát một lần cho rõ ràng, nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng thở dài. “Anh là nhân viên ngân hàng cơ mà. Trước mắt để tôi xem xét nội dung của bản dự toán doanh thu này kỹ càng đã. Kết quả ra sao thì tới đó mới biết!”

Thấy thái độ Kozato đột ngột trở nên té tát như muốn ngưng hẳn cuộc đối thoại tại đây, Kondo không khỏi hoảng hốt.

“Xin anh chờ đã. Cuối tháng này bên tôi sẽ cần khoản tiền vốn là 30 triệu yên.”

“Thì đấy.”

Kozato đứng dậy, cuộn tròn tập hồ sơ Kondo vừa trình lên rồi bắt đầu dùng nó vỗ bộp bộp vào lòng bàn tay. “Chuyện đó mới là điều đáng lo, vậy nên xin anh làm việc đàng hoàng giúp tôi. Vốn dĩ là người phe cựu S, thế mà lại không thể phụ trách một khách hàng quan trọng thế là cớ làm sao? Khách hàng của bọn tôi không phải chỗ tựa lưng tạm bợ của đám cựu S các

anh nhé. Hồi trước, đến cả Giám đốc Tamiya cũng từng phàn nàn với tôi rồi đấy.

Nghe thấy cái tên Tamiya, tâm tình của Kondo lại thêm nặng trĩu.

Yêu cầu vay vốn trị giá 30 triệu đã được Kondo đệ trình lên từ giữa tháng Năm. Từ đó đến nay đã qua ba tuần, thế mà ngoại trừ việc tìm đủ mọi cớ để đổ lỗi lên đầu anh thì Kozato hoàn toàn ngó lơ việc biên soạn hồ sơ xin vay vốn.

Tổng giám đốc Tamiya Motoki đã căn dặn rằng, mong anh hôm nay sẽ có được lời hồi đáp rõ ràng về việc ngân hàng có thể cho công ty bọn họ vay vốn hay không, nhưng xem chừng điều này bất khả thi rồi.

Bản thân Tamiya cũng hay phê bình và nói xấu Kondo với tay Kozato kia, thế mà đụng đến chuyện vay vốn lại cầm như hến.

Kondo rời chỗ của Kozato rồi ra khỏi tòa nhà ngân hàng. Cảm giác khó chịu như có thứ gì lạnh lẽo đang đè nặng trong lòng anh. Kondo ngước nhìn trời.

Áng mây bàng bạc tựa như một lớp biểu bì phủ khắp bầu trời Tokyo, tỏa ánh sáng lấp lánh màu bạc trên mảng trời ở tòa cao ốc đối diện.

Trái với khung cảnh sáng sủa đó, thứ bây giờ đang len lỏi trong đầu của Kondo lại là dầu hắc đặc sệt.

Nó chậm rãi chảy tràn khắp nơi trong đầu anh. Cảm giác ấy cũng giống hệt với trước đây, khi toàn bộ cơ thể anh bị nó nuốt trọn và tất cả suy nghĩ bị phết đầy một màu đen đặc.

Đó là thời điểm Kondo vừa được thăng chức và được điều đến chi nhánh Higashiguchi ở Akihabara.

Những tháng ngày không khác gì địa ngục khi anh phải vùi mình công tác từ sáng sớm đến tối mịt mỗi ngày chỉ vì một sứ mệnh tối cao là nâng cao thành tích kinh doanh của chi nhánh. Thứ dầu hắc sủi bọt tràn lan khắp

tâm trí Kondo cứ xâm nhập một cách chậm rãi. 1 milimet, rồi lại 1 milimet nữa, chẳng mấy chốc nuốt chửng toàn bộ giác quan của anh và giam cầm Kondo trong bóng tối.

“Bệnh của mình đã khỏi rồi nhỉ?”

Kondo cất bước và ngước nhìn lên khoảng trời trên tòa nhà với ánh mắt hiềm ghét rồi lẩm bẩm một mình. Lúc nghe rằng khách hàng có tổng doanh thu trong năm tài khóa lên đến 10 tỷ yên, anh đã kỳ vọng biết đâu đây chính là chỗ mình nên thuộc về, ấy vậy mà…

Thế nhưng bất chấp hoàn cảnh trớ trêu như vậy, anh lại không thể xin từ chức được. Vì công việc của Kondo, gia đình anh đã nói lời tạm biệt với mảnh đất Osaka và những người bạn mà khó lắm mới quen được tới giờ để cùng anh khăn gói đến Tokyo. Anh không thể để nỗ lực của mọi người trở nên vô ích.

Nhưng tự bản thân anh cũng có thể quyết định được mình có nên từ chức hay không.

Điều anh thật sự lo lắng là bệnh tật.

Chỉ mới bấy nhiêu thôi mà ý chí mình đã không thể chịu nổi.

Lỡ như lại phát bệnh tiếp thì…?

Nỗi bất an không bờ bến cứ đè ép và lấp kín lồng ngực anh. Kondo có cảm giác như mình lại đang lạc lối vào mê cung tâm thần vậy.

5

“Xin được giới thiệu với mọi người, đây là người phụ trách mới được giao tiếp nhận việc này. Hanzawa từ bộ phận Kinh doanh số Hai.”

Sau lời giới thiệu của Tokieda, Hanzawa bước lên phía trên một bước rồi cúi đầu, “Mong được mọi người giúp đỡ” đoạn, gã giới thiệu luôn cấp dưới Onodera Junji dưới vai trò phụ trách hành chính. Onodera là nhân viên trẻ tuổi có tiền đồ xán lạn nhất trong nhóm Hanzawa. Năng lực làm việc tốt, lại còn thẳng tính nghĩ gì nói nấy y như Hanzawa. Chắc cũng vì cá tính ấy nên cậu chàng mới hợp cạ với Hanzawa đến vậy.

“Ngân hàng Tokyo Chuo xem ra cũng không phải một nơi bình yên nhỉ. Cứ đổi người phụ trách xoành xoạch. Hay là sắp tới lại chuẩn bị thay anh này đấy?”

Lần thăm hỏi đầu tiên để giới thiệu người phụ trách diễn ra tại văn phòng trụ sở của khách sạn Iseshima. Giám đốc điều hành cấp cao Hane vừa nhìn chằm chằm vào tấm danh thiếp mới nhận được vừa cất tiếng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hanzawa.

“Hơn nữa, không biết các anh có cần thêm tài liệu gì không? Chúng tôi nhớ mình đã gửi bản chỉnh sửa của báo cáo dự toán rồi, vậy các anh cần gì thêm nữa?”

“Cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã cận kề rồi, cho nên mong các anh hợp tác giúp cho.”

Hanzawa đáp trả, Onodera lập tức lanh lẹ đặt tập danh sách giấy tờ cần bổ sung dày mấy trang lên bàn.

“Nhiều thế sao?”

Harada đổi ngay sắc mặt.

“Vụ thanh tra lần này lấy trọng điểm là điều tra tín dụng của quý công ty các anh. Nếu các anh không chịu hợp tác với chúng tôi để lập ra đối sách thì thật làm khó chúng tôi rồi.”

“Anh nói hay nhỉ, đầu tư thất bại đâu phải do chúng tôi cố ý muốn vậy, chưa kể việc đó cũng không liên can tới ngành nghề kinh doanh chính của chúng tôi.”

Hane nhăn mặt. “Đâu cần phải làm quá lên như thế.”

“Chúng tôi hoàn toàn không có ý làm quá lên đâu.”

Hanzawa thẳng thắn đáp. “Chỉ có điều, vụ thanh tra lần này rất có khả năng sẽ khiến mọi người nghi ngờ khoản vay bổ sung vốn lưu động trước đây sẽ bị sử dụng sai mục đích, mà một khi sự tình đi đến nước đó thì chuyện sẽ trở nên vô cùng tồi tệ. Chưa kể công ty các anh đã lỗ hai kỳ liên tiếp rồi. Cơ quan Dịch vụ Tài chính nhất định sẽ xoáy vào đó? Không biết các anh có thể điều chỉnh lại phương án kinh doanh giúp chúng tôi được không? Chúng tôi muốn biết mảng kinh doanh chủ chốt mang lại doanh thu của các anh là gì?”

Nghe qua những lời của Hanzawa, đôi mắt màu nâu nhạt của Hane hằn lên vẻ tức giận.

“Tại sao phải bắt chúng tôi phải sửa lại cả phương án của mình chỉ để phục vụ cho cuộc thanh tra này chứ? Công ty chúng tôi đâu có nghĩa vụ phải phục tùng ngân hàng các anh. Vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính lần này chẳng phải chỉ là vấn đề của riêng ngân hàng sao?”

“Vậy dù cho chúng tôi ngưng cho bên anh vay cũng được phải không? Nếu bên anh bị phân vào loại nợ dưới tiêu chuẩn thì đó sẽ là hậu quả đấy.”

Đây cũng không hẳn là lời đe dọa. Chỉ có điều, Hane lại không hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Các người giỏi lắm. Công việc của các anh chẳng phải là giúp chúng tôi tránh khỏi tình cảnh ấy sao?”

“Đúng là vậy. Nhưng chúng tôi không thể làm điều đó nếu thiếu sự giúp đỡ từ các anh. Xin hãy bổ sung các loại giấy tờ cần thiết. Ngoài ra vẫn còn một việc nữa. Nếu được, không biết các anh có thể hoàn trả toàn bộ khoản vay lúc trước cho chúng tôi không?”

“Cái gì?”

Hai bên má của Hane đã đỏ lựng lên vì phẫn nộ.

“Khoản vay ấy được cấp cho các anh với điều kiện quý công ty đang trên đà kinh doanh có lãi. Trường hợp lỗ liên tiếp thế này thì xin các anh hãy hoàn tiền ngay lập tức cho chúng tôi, phía ngân hàng sẽ một lần nữa thẩm định lại hồ sơ, như thế có được không ạ? Như vậy vụ thanh tra cũng có thể yên ổn chấm dứt. Hoặc nếu các anh có thể định ra thời gian hoàn trả khoản vay ấy…”

“Này này, Thứ trưởng Hanzawa.”

Harada ngồi bên cạnh ngắt lời. “Đây là điều kiện được nội bộ ngân hàng các anh thống nhất hả?”

“Không phải, là yêu cầu của riêng tôi.”

“Đừng có mà giỡn mặt!”

Hane la ó. “Bây giờ chúng tôi làm sao có khả năng hoàn trả số tiền ấy!”

“Chúng tôi sẽ không thông cảm cho các anh nếu dùng khoản vay ấy trám vào khoản lỗ do thất bại trong việc đầu tư chứng khoán đâu.”

Mắt của Hane trợn trắng.

“Hôm nay các người đến chẳng phải là để tạo mối quan hệ với chúng tôi sao? Theo như công ty tôi được biết thì mấy người làm gì có quyền đến đòi

chúng tôi phải hoàn trả số tiền ấy. Cứ để Giám đốc điều hành Owada của các người gặp mặt nói chuyện trực tiếp với Yuasa bên tôi đi.”

Có lẽ ông ta đang muốn làm cho phía nhân viên ngân hàng ái ngại một chút khi thốt ra cái tên Owada. Chỉ có điều, người tỏ vẻ dao động chỉ có mỗi Tokieda, còn Hanzawa và Onodera vẫn điềm nhiên như không. Hai người họ vứt lại một câu, “Mong các anh xem xét” rồi cáo lui tại chỗ.

“Chắc sẽ không đến mức tệ như thế chứ nhỉ.”

Tokieda nói với vẻ quan ngại lúc bước ra khỏi khách san Iseshima.

“Ai thèm quan tâm!”

Hanzawa thản nhiên nói. “Gì mà không phải là một nơi bình yên chứ. Nếu như lão ta có dư thời giờ để nói ra mấy lời ấy thì sao không mở miệng xin lỗi đi? Cậu nghĩ sao hả, Onodera?”

“Em cũng đồng ý với sếp.”

Onodera nghiêm mặt đáp. “Nếu ngài Owada nói đỡ cho chúng ta thì tốt biết mấy.”

“Gì chứ, chính nghĩa đứng về phía chúng ta mà. Người đứng ra đối mặt với Cơ quan Dịch vụ Tài chính đâu phải ông Hane, mà là chúng ta đấy ông tướng.”

Hanzawa đang đổ mồ hôi nên đành phải cởi áo vest ra rồi lấy khăn mùi xoa lau trán. Đoạn, gã bắt đầu cất bước đi giữa khu văn phòng trong tiết trời tháng Sáu nóng hầm hập.

6

Bản thân Hanzawa không có ý muốn phản ứng thái quá trước xuất thân cựu S hay cựu T của người khác. Dù có là người của ngân hàng Sangyo Chuo hay Tokyo Daiichi đi nữa thì thứ quan trọng hơn cả là tư chất và tâm thế của một nhân viên ngân hàng. Việc phân loại xuất thần như vậy thực chất chẳng có ý nghĩa gì.

Tuy nhiên, đồn đãi trong nội bộ lại không được như thế, hẳn là do mâu thuẫn nảy sinh từ sự khác biệt trong văn hóa doanh nghiệp khi trao đổi đối tác và bàn giao công tác cho nhau. Kết quả là tuy tất cả nhân viên ngân hàng đều cùng mang trên người một tấm biển hiệu, thế nhưng giữa bọn họ lại có một đường ranh xuất thân được vạch ra khá rõ ràng.

Sự khác biệt vốn dĩ không phải điều gì quá to tát, ngược lại, chúng chỉ là những điều vặt vãnh nảy sinh trong công tác hằng ngày khiến người ta phải để ý. Chẳng hạn như khác biệt về từ lóng trong công việc… Bên Sangyo Chuo sẽ gọi khoản vay có kèm bảo hiểm mua từ Hiệp hội Bảo hiểm Tín dụng là “Bảo hiểm hiệp hội”, nhưng bên Tokyo Daiichi lại dùng từ “Bảo hiểm vay”. “Hối phiếu ủy quyền thanh toán” bên cựu S sẽ gọi là “Hối quyền”, còn cựu T kêu “Thanh phiếu”.

Lần đầu tiên nghe được từ “hối quyền” trong mấy năm đầu mới bước chân vào ngân hàng, Hanzawa đã hết sức ngạc nhiên. Lúc bấy giờ là một đàn chị kêu gã “Đưa chị tờ hối quyền với”, khiến cho Hanzawa ngoài câu “Giữa ban ngày ban mặt thế này ạ?”[3] thì không còn biết nói gì thêm. Thế là thuận theo vụ sáp nhập, toàn thể ngân hàng mới thành lập đã thống nhất

dùng từ “thanh phiếu” theo phe cựu T để tránh xảy ra thêm bất kỳ sự hiểu lầm tai hại nào. Chuyện nghe như đùa thế mà lại là thật.

Đến cả dàn ý hồ sơ xin vay vốn cũng khác nhau.

Nội dung văn bản lưu hành nội bộ của ngân hàng Sangyo Chuo bị thay đổi một cách vụng về với đầy rẫy những từ ngữ kỳ lạ của giới viên chức. Một loạt những câu từ khó hiểu mà nhân viên của ngân hàng Tokyo Daiichi không tài nào lý giải nổi. Chẳng hạn như…

“Về nhu cầu vay vốn của quý công ty, với tư cách là ngân hàng chủ lực, xét đến mối quan hệ hợp tác sâu đậm giữa hai bên, chúng tôi rất lấy làm vinh dự khi được hỗ trợ quý công ty lần này”, đoạn văn này nếu để cho bên cựu T viết thì sẽ là, “Vì các anh là khách hàng có lịch sử hợp tác lâu năm với chúng tôi nên thiết nghĩ việc cho vay lần này sẽ không có gì trở ngại”.

Câu chữ hành chính méo mó của bên cựu S khó hiểu và phức tạp đến mức không tài nào nhìn ra nổi cấu trúc câu. Các nhân viên cựu T khó lòng lý giải nổi điều này, dẫn đến hiểu lầm là bên kia có thói quen dùng từ cổ. Trong số nhân sự cộm cán thời mới sáp nhập có vài người bên cựu T cũng được chuyển công tác đến bộ phận Tín dụng của cựu S, vì hiểu lầm này nên mới bị cười nhạo lúc viết đơn từ: “Đơn xin cấp vốn lần này có lẽ đã gây khó dễ cho các ngài. Song, giả như các ngài muốn vin cớ mà từ chối thì.”

Bị cười nhạo thì dĩ nhiên phải cáu. Mà một khi đã nổi cáu, người ta sẽ đi nói xấu với hội bạn của mình rằng bọn cựu S mất dạy thế nào… vòng luẩn quẩn này tạo ra một môi trường làm việc độc hại.

Và mọi chuyện cứ thế khởi nguồn từ mấy thứ nhàm chán như vậy: những thói quen khác biệt quá thể đáng của đôi bên và các phán quyết tín dụng… Văn hóa doanh nghiệp của hai ngân hàng cũng không giống nhau, từ những chuyện như buổi sáng mọi người có tập thể dục hay không, sau kỳ nghỉ hè hay lúc vừa được nhận thưởng có nên nói lời cảm ơn đến cấp trên hay không… khiến cho mâu thuẫn giữa hai bên ngày một bành trướng, nhất

là khi mọi người cứ phải ở sở từ 8 giờ sáng cho đến khi trời tối mịt gần lúc chuyến tàu điện cuối cùng rời ga. Kết cục khoảng cách giữa các thành viên của ngân hàng trở nên lớn đến nỗi không bao giờ có thể lấp đầy.

Từng vụ việc chi li như thế đã sinh ra cách gọi cựu S và cựu T, ý thức về sự khác biệt cũng được hiện thực hóa. Đây chính là thực tại của quá trình này.

Tình huống nào đi nữa, khi nhận biết rằng gã kia là cựu S thì bên bị nói cũng đành chịu, để bị đóng luôn cái mác cựu S rập khuôn lên người.

Dĩ nhiên không phải toàn bộ mọi người đều bị rập khuôn vào cái ý thức cũ kỹ ấy. Cũng có thể nói, những người mang định kiến chỉ chiếm thiểu số. Duy có một điều không bao giờ đổi, đó là những nhân viên ngân hàng mang trên người tấm biển cựu S hoặc cựu T một cách đầy hãnh diện đều có khuynh hướng câu nệ về xuất thân của những người còn lại.

Nghĩ lại, vụ việc của khách sạn Iseshima lần này cũng có thể đổ cho nguyên nhân thiếu hụt trong trao đổi dẫn đến thông tin không đầy đủ, gây ra sai lầm trong phán quyết tín dụng, khiến cho sự tình chuyển biến tồi tệ đến mức này.

Chi nhánh Kyobashi của ngân hàng Tokyo Chuo nằm ở vị trí gần như ngay trước khách sạn Iseshima. Chỉ cần đi theo đường lớn chừng vài phút đã thấy ngay biển hiệu của chi nhánh chìa ra ngoài.

“Này này, Tokieda cũng đến rồi à? Cậu đã không còn phụ trách vụ này rồi mà, thật xin lỗi vì đã làm phiền nhé.”

Giám đốc chi nhánh Kaise Ikuo mở lời khách sáo khi vào phòng tiếp khách, khiến cả hội cảm thấy mình vừa bị ông ta xem như một lũ trẻ vắt mũi chưa sạch vậy. Cứ như ông ta đang cố gợi cho cả bọn nhớ đến sai lầm Tokieda phạm phải thảm hại đến mức nào.

Ánh mắt Kaise cuối cùng cũng chuyển sang hai người của bộ phận Kinh doanh số Hai – Hanzawa và Onodera.

“Thiết nghĩ ngài giám đốc đây có lẽ đã nghe kể qua rồi, nhưng chúng tôi quả thật còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi.”

Hanzawa trực tiếp đón lấy ánh mắt của ông ta.

“Xem chừng là về một trong những mục đích của cuộc thanh tra lần này từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính nhỉ. Cậu là thứ trưởng bên bộ phận Kinh doanh số Hai phải không?”

Kaise dùng ánh mắt như đang ngắm nghía một món đồ thú vị để nhòm vào mặt Hanzawa. “Chuyện lần này tệ rồi đây. Trước giờ, đây vốn là công ty do chúng tôi quản lý, ấy vậy mà… Mà thôi, cũng đâu phải bọn tôi nhờ bàn giao vụ việc về phía hội sở đâu hả?”

Kaise lập tức đổi giọng điệu tị hiềm.

“Việc chuyển giao thẩm quyền có xảy ra vấn đề gì đâu? Chỉ có điều, chúng tôi đang thắc mắc không biết các ngài quản lý ra sao trước thời điểm đó thôi.

“Quản lý? Cậu đang cố tình kéo câu chuyện thêm dài dòng lê thê hay đang muốn đánh trống lảng đây hả?”

Đúng lúc Kaise bắt đầu cáu tiết thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Người phụ trách nom như vừa bị giục đến phòng tiếp khách bước vào. “Chà, bây giờ tôi có cuộc họp. Về vụ việc quản lý ấy mời các cậu hỏi trực tiếp người phụ trách đi”, dứt lời, Kaise lập tức đứng dậy khỏi ghế.

“Các cậu cất công đến đây đông đủ nhỉ?”

Người phụ trách thế chỗ cho Kaise, Kozato Norio, là một gã đàn ông gầy gò có mái đầu bạc phơ. Diện mạo của gã gồm cặp mắt sáng quắc và đầu mũi nhọn hoắt hệt loài diều hâu. Chức vụ của gã tuy chỉ là trợ lý trưởng

phòng, song, xét về tuổi tác thì gã lại lớn hơn Hanzawa nhiều, cũng trạc ngũ tuần rồi.

“Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền các anh trong lúc bận rộn thế này.”

Hanzawa giới thiệu qua loa. “Chúng tôi nghĩ anh Kozato đây hẳn có biết đến vụ việc của khách sạn Iseshima, nhưng phía trên đã ra quyết định bàn giao chuyện này từ phòng Pháp nhân sang cho chúng tôi phụ trách. Có gì mong anh giúp đỡ cho.”

“Thế tức là sao?”

Chưa gì Kozato đã đột ngột thọc vào một câu. “Chuyện bàn giao là do kiểm soát viên Tokieda nhờ vả mà. Bọn tôi có còn nhúng tay gì vào nữa đâu? Tôi nói có đúng không hả, Tokieda?”

“Ừ, chỉ là thủ tục hành chính thôi.”

Thấy Tokieda chỉ đáp với vẻ mặt ngậm bồ hòn, Kozato liền lộ vẻ khó chịu.

“Thủ tục hành chính là sao? Chuyện bàn giao này vốn đã hoàn thành trên mặt giấy tờ rồi mà, ý các anh đây là vẫn còn thứ chúng tôi phải làm hả?”

“Chà, cũng có thể là thế đấy.”

Hanzawa buông lời trấn an. “Chúng tôi nghĩ rằng trường hợp này nếu không có kiến thức của anh Kozato trợ giúp cho thì sẽ không thể thực hiện nổi, vậy nên cũng mong được anh chỉ giáo thêm.

“Kiến thức ư? Vụ việc này đã thay đổi quyền hạn rồi nên tôi phải xin các anh ý thức về trách nhiệm của mình hơn mới đúng. Ý anh là lần này chúng tôi phải gánh tội không truy ra được khoản lỗ của công ty họ à?”

“Không, làm gì có chuyện đó. Chẳng qua là… chúng tôi có vài điều muốn thắc mắc mà thôi.”

Hanzawa đáp rồi nhìn vào Kozato. “Nghe bảo các anh đã nói rõ điều kiện cấp vốn chi viện với khách sạn Iseshima là họ phải chuyển đổi được lợi nhuận thành số dương. Vậy lần đầu tiên bên anh nghe bọn họ báo cáo việc kinh doanh có lãi là vào lúc nào vậy?”

“Chắc là khoảng… chúng tôi đọc được nội dung báo cáo quý đầu tiên của họ thì phải.”

Khách sạn Iseshima quyết toán vào tháng Chín, vậy thời điểm đó rơi vào tầm tháng Mười hai năm ngoái.

“Mà hỏi để làm gì?”

Kozato nhướng mày. “Lúc bàn giao tôi cũng đã nói rõ rằng bọn họ hy vọng được chúng ta cấp vốn nếu doanh thu chuyển lời, kể cả chuyện chúng tôi không hề phát hiện ra khoản lỗ khổng lồ kia cũng đã kể hết rồi đấy.”

“Chúng tôi đang nghi ngờ khách sạn Iseshima cố tình che giấu tổn thất của mình.”

Hanzawa nói. “Anh có từng nghĩ rằng ngân hàng Hakusui có thể phát hiện ra khoản lỗ của họ vì bọn họ có nguồn tin không?”

“Gì chứ?”

Kozato trừng mắt. “Tuy rằng chúng tôi cũng không thể trốn tránh trách nhiệm dưới tư cách là bên phụ trách với cái cớ không có được nguồn tin, nhưng đây cũng không phải những lời mà nhân sự cựu S vốn khét tiếng là những người có thẩm quyền cho vay nên nói đâu.

“Chúng tôi chỉ đơn giản là tò mò thôi.”

Hanzawa nhanh chóng lướt qua câu chuyện. “Chỉ có điều, Cơ quan Dịch vụ Tài chính bây giờ cũng đã vào cuộc, họ sẽ gộp cả các anh vào với ý muốn tái thẩm định hồ sơ đấy. Chúng tôi đây vẫn còn chuyện muốn hỏi thăm nên mong anh hãy hợp tác giúp cho.”

Trước cái cúi đầu của Hanzawa, Kozato chỉ biết khoanh tay nhìn lảng sang hướng khác.

7

Ngay sáng hôm sau, Hanzawa nhận được cuộc họp khẩn cấp từ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai, Naito Hiroshi, nhằm bàn về vấn đề của khách sạn Iseshima.

“Tôi muốn bàn với cậu về vụ việc kêu gọi khách sạn Iseshima hoàn trả lại khoản vay…”

Naito rầu rĩ nhìn chòng chọc vào mặt Hanzawa. “Cậu khoan hãy tiến hành vội.”

“Đây là yêu cầu từ Giám đốc điều hành Owada ạ?”

“Nội bộ chúng ta đang giương cao chủ trương hòa hoãn với nhau. Chắc cậu cũng hiểu. Đang có nhiều ý kiến nói ra nói vào về việc cậu ép uổng các phòng ban phụ trách vì buổi thanh tra sắp tới rồi đấy.

Hanzawa cắn răng làm thinh. Nội bộ hòa hoãn vốn là chủ trương mà Chủ tịch Nakano Watari giơ cao ủng hộ nhất.

“Nếu hội đồng ban quản trị đã có ý kiến như vậy thì cậu cứ tạm thời xem xét tình hình xem sao.”

Hanzawa đáp. “Nhưng kết luận như vậy là sai lầm rồi. Chúng ta không nên cắt giảm thủ tục mà đi tắt chỉ vì nể mặt khách sạn Iseshima được. Ngược lại, tôi tin rằng đáng lẽ Giám đốc điều hành Owada phải đứng ra khiển trách bọn họ mới đúng.”

“Ngài Owada nguyên là Giám đốc chi nhánh Kyobashi nên thân thiết với tay Giám đốc Hane lắm.”

Naito nói với giọng ngán ngẩm. “Hắn là Hane đã tới nhờ vả ngài ta dàn xếp cho vụ này rồi.”

Hanzawa không khỏi ngước đầu nhìn trời. Owada đã đưa ra quyết định sai lầm rồi.

“Trưởng bộ phận nghĩ thế nào ạ?”

“Nghe này, Hanzawa,” Naito bảo.

“Chúng ta là một ngân hàng tốt vì biết lèo lái quyết định sao cho nội bộ không xảy ra mâu thuẫn. Nếu không vậy thì sao có thể vượt qua cuộc thanh tra?”

“Vậy nên tôi mới đột ngột bị đẩy cho vụ này.

Hanzawa than thở.

“Cậu cứ tạm thời gác lại việc thu hồi khoản vay đi. Về sau nếu thật sự không còn cách nào khác thì thu hồi cũng không muộn. Trước đó cậu có đầy việc phải làm. Hanzawa này, phải dọn cho thật sạch sẽ vụ của khách sạn Iseshima đấy. Tìm kế sách khai thông chuyện đó đi. Tôi biết rõ việc này vô cùng khó khăn, nhưng nếu là cậu thì nhất định có thể hoàn thành mà. À đâu, nên nói là chỉ có mỗi cậu mới có thể hoàn thành điều này thôi ấy chứ. Chậc, trước mắt đành phải trông cậy hết cả vào cậu đấy, Hanzawa ạ.”

Dứt lời, Naito nhướng mày ám chỉ rằng cuộc họp đến đây đã kết thúc rồi bắt đầu cầm mớ giấy tờ đang bày bừa trên bàn ra đọc.

8

“Anh nói nhà mình không đi du lịch nữa là sao?” Hana giận đến tím mặt nhìn về phía Hanzawa. “Lý do là gì?”

“Tại bên Cơ quan Dịch vụ Tài chính đòi thanh tra. Nghe đâu ngay vào tháng sau đấy.”

“Gì, đừng giỡn chứ, thiệt hả anh?”

Hana thở hắt ra một hơi như để xả hết nỗi bực dọc khó có thể nguôi ngoai. Hana với bản tính chóng giận chóng quên đã đặt phòng cho chuyến du lịch hè ở nước ngoài. Thế mà vụ thanh tra lại diễn ra trùng với thời điểm ấy.

“Em đã thanh toán từ đời thuở nào rồi. Giờ mà hủy hết thì mình phải trả phí hủy đặt chỗ đó. Số tiền ấy ngân hàng có trả lại cho em không?”

“Làm sao có thể hả em?”

Hanzawa vừa nói, vừa trộm nghĩ sao vợ mình ngốc thế.

“Mà sao lộn xộn thế. Đang nghỉ hè lại đi thanh tra làm gì? Mấy tay công chức của Cơ quan Dịch vụ Tài chính chẳng có chút tế nhị gì cả.”

“Đúng không em?”

Thấy Hanzawa phụt cười, Hana lườm nguýt gã với biểu cảm đáng gờm đến mức cả thế giới cũng run sợ. Tuy biết vợ mình đã trông chờ chuyến du lịch này đến thế nào, song, sự thể thành ra thế này cũng chẳng phải là lỗi của Hanzawa, đây là công việc mà. Chính bản thân Hanzawa cũng cần lắm một chuyến nghỉ dưỡng thế này, còn bà nội trợ toàn thời gian như vợ gã lại

có thể xả hơi với thú vui quần vợt hay ra ngoài ăn trưa, ấy vậy mà giờ vợ gã là người nổi cáu, nghĩ lại đúng là buồn cười thật. Mỗi lần nói thế, Hana chỉ buông cho gã một câu, “Anh làm việc theo ý thích của bản thân anh chứ ai”. Vậy là việc bản thân mỏi mệt hay không cũng là trách nhiệm của gã, chưa kể còn tội bỏ bê gia đình khó có thể tha thứ.

Mặc dù gã cũng đang thử thông cảm cho nỗi lòng ham chơi của người vợ của mình, nhưng Hanzawa lại không khỏi nghi ngờ rằng Hana đang thật lòng nghiêm túc khi vẫn chưa chịu buông tha cho việc “Anh phải bắt Cơ quan Dịch vụ Tài chính trả tiền cho em”.

“Mình không làm vậy được đâu em.”

“Vậy bọn họ thanh tra tới khi nào?”

“Đợt này chắc cũng tầm một tháng.”

Hanzawa đáp mà không dám thốt ra chữ nào có liên quan đến vụ việc của khách sạn Iseshima.” Đó là điều Tomari đã căn dặn gã qua điện thoại ngay sau hôm có lịch trình thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính.

“Những một tháng! Anh đừng giỡn mặt với em! Lúc đó kỳ nghỉ hè cũng hết rồi còn đâu.”

Hana cất giọng với vẻ tuyệt vọng đến mức Hanzawa phải trộm nghĩ không biết khi nào vợ mình sẽ tắt thở.

“Nhưng đó cũng có phải lỗi của anh đâu.”

Nghe Hanzawa nói thế, Hana chợt nhìn về phía gã với nét mặt nghiêm chỉnh. “Anh này.”

“Chuyến du lịch này chỉ có 5 ngày thôi, đổi ai đó làm thay anh thì sao?”

Làm sao mới có thể giải thích được sự việc với con người sở hữu lối suy nghĩ như trên nhỉ? Hanzawa hoàn toàn không được trang bị kiến thức ấy. Trường học cũng không dạy môn này. Không phải môn Kinh tế cũng chẳng phải môn Pháp luật, mà giờ đây Hanzawa chỉ ước gì đại học có giảng dạy

thêm môn Phương pháp thuyết phục những người mang trong đầu thường thức cá biệt, như vậy gã nhất định sẽ lại lập tức cắp sách đến trường ngay. “Thế không được đâu, Hana à, Hanzawa đáp.

“Như vậy thì quá đáng quá.”

Hanzawa giơ tay xin hàng với người vợ đang nhăn nhó rồi buông tiếng thở dài não nề nhất trong ngày hôm đó.

CHƯƠNG 2:
LỚP DẦU HẮC TRONG TÂM TRÍ

1

Công ty điện khí Tamiya Denki mà Kondo Naosuke được lệnh chuyển công tác tới là một xí nghiệp sản xuất đồ điện quy mô tầm trung, có trụ sở đặt ở khu Kyobashi.

Nói là quy mô tầm trung nhưng doanh thu của họ cũng chỉ được chừng 10 tỷ mỗi năm, chẳng ăn thua gì so với tư cách là một công ty ở trung tâm Tokyo.

Giám đốc Tamiya Motoki vốn là đời giám đốc thứ hai sau khi nối nghiệp người sáng lập đã mất cách đây chục năm. Tính ra đây là xí nghiệp gia đình. Trước khi nhậm chức giám đốc, Tamiya từng công tác ở một công ty sản xuất đồ điện danh tiếng khác. Có lẽ cũng vì lớn lên không biết khổ là gì nên vị lãnh đạo kinh doanh đời thứ hai của công ty mới đem lại cho người ta cảm giác rằng bản thân anh ta không xứng với địa vị này.

Cách đây ba năm, Tamiya đã tiếp nhận nhân viên được đối tác của họ - ngân hàng Tokyo Chuo - điều chuyển công tác đến. Nhìn từ góc độ bộ phận Nhân sự của một ngân hàng đang lâm vào cảnh phải cắt giảm nhân lực do sáp nhập, công ty Tamiya chẳng khác nào phao cứu sinh. Có điều, trong số ba người từng được chuyển công tác đến Tamiya Denki, chẳng có ai tiếp tục làm việc lâu dài được đến giờ.

Nguyên do thì không kể xiết. Song, lý do lớn nhất chắc phải nhắc đến cung cách cư xử đầy xa cách của Tamiya với những người được chuyển công tác đến khi hắn ta không ngừng gọi họ là “các vị nhân viên ngân

hàng”. Noi gương sếp, cấp dưới của Tamiya cũng không khỏi cư xử xa lạ với bọn họ.

Vào tháng Mười năm ngoái, mặc dù vẫn nằm trong biên chế của ngân hàng, cụ thể là bộ phận hệ thống khu vực Kansai, Kondo bị điều chuyển công tác đến Tamiya Denki. Lúc bấy giờ, Kondo đã quyết chọn Osaka là nơi an cư lạc nghiệp và xuống tay trả khoản tiền cọc cho căn nhà mới của riêng mình, nhưng đến cuối cùng anh phải bỏ cọc, cả gia đình chuyển đến sống ở khu cư xá ba mươi năm tuổi do ngân hàng chuẩn bị sẵn.

“Kết quả cũng không biết mình thanh toán tiền cọc để làm gì anh nhỉ?”

Câu nói ấy của vợ vẫn khắc trong tim anh đến bây giờ.

Bấy giờ là lúc cả nhà anh đã dọn hết hành lý khỏi cư xá thân thiết suốt hai năm trời để gửi đi. Hai đứa con anh hôm đó đã cùng nhau đứng ngó ra ô cửa sổ phòng khách để ngắm nghía khu vườn nhỏ của nhà bọn họ. “Tuy chỉ ở đây một thời gian ngắn nhưng hẳn các con đã vui lắm, phải không? Còn được chơi đùa thật nhiều ở khu vườn này nữa. Các con cứ ngắm thật kỹ để không bao giờ quên đi kỷ niệm ấy nhé.” Nghe Yukiko nói vậy, lũ trẻ liền ngoan ngoãn gật đầu, thế nhưng đối với Kondo, cảnh tượng ấy trong lại nhói lòng đến mức không chịu được.

Lúc nhận được thông báo chuyển công tác, Kondo đã suy nghĩ đến việc một mình tiếp nhận rồi, nhưng chính Yukiko lại là người khăng khăng muốn cả nhà cùng đi với anh.

Em không thích cảnh gia đình mình lại phải xa cách nhau đâu. Yukiko đã nói thế.

Có điều, trước giờ Kondo chưa bao giờ phải sống xa gia đình. Trừ khoảng thời gian anh nhập viện. Lúc bấy giờ, bản thân Kondo bị khóa chặt trong không gian tăm tối của tâm trí, đối với Yukiko thì sự tồn tại của anh hẳn đã trở nên xa xôi lắm.

Anh thật lòng biết ơn gia đình vì đã cùng mình lên Tokyo. Thế nhưng, tâm trạng Kondo giờ đây lại nặng trĩu suy nghĩ chính mình đã khiến vợ con phải chịu khổ. Đến cả tiếng kẽo kẹt của bánh răng thần kinh quen thuộc vang lên trong lòng cũng khiến Kondo phát điện.

Lúc ấy… hẳn Kondo đã luôn phải hoảng loạn tự dặn lòng mình không được lắng nghe thứ âm thanh đó nữa.

Không sao hết. Mày đã không còn là nhân viên ngân hàng rồi. Mày đã tìm được vị trí của bản thân tại một công ty nhỏ rồi. Mọi chuyện đã kết thúc rồi…

Dạo gần đây, Kondo nhớ lại lời của một tiền bối trước kia ở ngân hàng Sangyo Chuo, lúc anh mới trúng tuyển.

“Tới đây là cả đời mấy cậu em ấm rồi.

Thời bấy giờ, với bối cảnh kinh tế được Bộ Tài chính cũ đưa ra luật bảo vệ đoàn thể, ngân hàng là sự tồn tại không bao giờ có thể sụp đổ. Biểu tượng cứ ngỡ không thể bị đánh sập của thời đại tài chính cũ thế mà lại sụp đổ dưới hình thái không ai ngờ tới nhất, và 13 ngân hàng lớn của Tokyo lúc ấy phải sáp nhập thành vỏn vẹn 3 siêu ngân hàng hiện nay.

Rốt cục thế nào là êm ấm?

Kondo vừa miên man nghĩ ngợi, vừa xoay gót trở về văn phòng công ty nằm trên tầng hai của một tòa cao ốc phức hợp khu Kyobashi sau khi vừa rời khỏi ngân hàng.

Hay nó có nghĩa không cần chạy ăn từng bữa?

Nếu thế thì Kondo quả thực không cần chạy ăn từng bữa. Dẫu có bệnh tật trong người, nhưng anh vẫn còn được giao cho một công việc để làm.

Thế nhưng, những ước mơ và hoài bão, cùng niềm tự hào của buổi đầu bước chân vào ngân hàng của anh đã bị đem ra thế chấp để đổi lấy cái ăn mất rồi.

Sau khi mất đi điều quan trọng của cuộc đời, thứ cuối còn sót lại là lời cam kết "không cần chạy ăn từng bữa" giờ đây cũng mong manh không khác gì một ngọn đèn trước gió.

Kondo của hiện tại đã bị thuyên chuyển công tác và chỉ còn duy nhất một "sợi chỉ kết nối" đến ngân hàng, chính là biên chế.

Chỉ có điều, "sợi chỉ" đáng tin cậy ấy sẽ bị cắt đứt sau hai năm nữa. Hay nói cách khác, đó sẽ là lúc anh chính thức phải chuyển biên chế từ ngân hàng sang công ty Tamiya Denki.

Nếu Kondo thực sự trở thành một thành viên trong công ty nhỏ xíu có tên là Tamiya Denki này, chẳng có gì đảm bảo Tamiya sẽ không buộc anh thôi việc trong trường hợp bệnh tình của anh tái phát. Tamiya là gã đàn ông lúc nào cũng nhìn vào ngôn hành của người đến từ ngân hàng như Kondo với ánh mắt ngập tràn sự trào phúng.

Kondo chẳng có thứ gì để bấu víu. Gia đình Kondo và Yukiko đều là dân làm công ăn lương, bố mẹ hai bên cũng chỉ đủ dư dả để an hưởng tuổi già. Tâm thế của vợ chồng Kondo bây giờ thật mong manh như đang ngồi ôm con nhỏ trên một chiếc bè cứu nạn, lênh đênh giữa biển cả không lối thoát. Hơn thế nữa, chiếc bè kia còn có thể bị thủng một lỗ bất kỳ lúc nào.

Lớp dầu hắc kia lại tràn vào não của Kondo thêm 1 milimet nữa.

"Anh Kondo, chuyện sao rồi?"

Bắt gặp bộ dạng của Kondo lúc quay lại công ty, Tamiya lập tức giơ tay phải lên vẫy vẫy rồi cất tiếng gọi.

"Bước đầu tôi đã trình lên ngài Kozato các giấy tờ mà bên họ yêu cầu rồi, nhưng vẫn chưa thể nhận được lời hứa chắc chắn.

"Hả…"

Tamiya trưng ra vẻ mặt thảng thốt hết sức phóng đại.

Kondo đang đứng trước bàn giám đốc nằm ở góc trong cùng của văn phòng. Tamiya ngả lưng ra sau rồi hỏi với giọng ngán ngẩm, “Thế giờ ta phải làm sao đây?”

“Tôi sẽ tiếp tục thương lượng, xin anh hãy kiên nhẫn thêm chút nữa.”

“Này nhé, suốt ngày anh cứ kêu chờ thêm chút nữa, nhưng mình đã nộp đơn xin từ tháng trước rồi. Lăng xa lăng xăng tới giờ đã gần ba tuần mà chẳng có nổi kết quả, anh không cảm thấy nực cười sao? Anh nói tôi biết đi, nhân viên ngân hàng như anh chắc phải biết chứ? Tại sao họ mãi không chịu cho chúng ta vay vậy?”

Nhân viên ngân hàng. Tamiya nhất quyết không chịu gọi Kondo là nhân viên.

“Điều bây giờ tôi có thể nói là quyền quyết định thuộc về phía chi nhánh, vậy nên bản thân tôi cũng không rõ nội tình bên trong lắm.

“Vậy tức là anh mất tư cách cán bộ mẫn cán rồi.

Tamiya nói với vẻ bực tức.

Nhưng tôi cũng đâu phải cán bộ mẫn cán gì… Mặc dù rất muốn thốt ra câu đó nhưng anh vẫn làm thinh.

Hắn ta toàn ám chỉ tất cả là tại Kondo nên bọn họ mới không vay vốn được. Giá mà Kondo có thể thẳng thừng nói rõ nguyên do là tại việc kinh doanh của công ty có vấn đề, nhưng cứ nghĩ đến việc mình buộc phải ở đây lâu dài thì anh lại không khỏi do dự.

“Trước khi sáp nhập thì còn có thể mượn mà. Chuyện mới 5 năm trước chứ mấy. Họ còn vung tiền cho chúng tôi ấy chứ. Giám đốc chi nhánh ngân hàng Tokyo Daiichi lúc bấy giờ đúng là người tốt. Bây giờ người ta là Giám đốc điều hành Owada đấy, anh biết mà phải không?”

Kondo không hẳn quen biết ngài Owada, nhưng anh có nghe phong thanh rằng ngài ấy được đánh giá là một nhân vật khá khét tiếng.

“Có vấn đề gì thế?”

Tamiya ngồi thẳng dậy, khoanh hai tay đặt lên bàn rồi hướng cặp mắt lồi về phía Kondo.

“Họ bảo mình không có bản kế hoạch kinh doanh nên không biết công ty lời lỗ thế nào. Chưa tính đến chuyện bản kế hoạch kinh doanh chi tiết mà anh Kozato yêu cầu có cần thiết hay không.”

Tamiya là tay ngày nào cũng ngạo nghễ rằng công ty chúng ta không cần ba cái thứ vớ vẩn như bản kế hoạch kinh doanh. Bởi lẽ toàn bộ kế hoạch đều đã nằm sẵn trong đầu hắn rồi.

Thời điểm kế thừa công ty từ bố mẹ, Tamiya vẫn chưa thể thoát khỏi ý thức của một kẻ đã làm việc lâu năm trong một doanh nghiệp lớn, điều này khiến bản thân hắn luôn cảm thấy bất mãn vì phải tiếp nhận cái công ty cỏn con này. Hắn ta rất hay càm ràm về chuyện này những lúc say sưa quá trớn.
“Hả? Kế hoạch ư?”

Quả nhiên, Tamiya lập tức kêu lên. “Nghiêm túc đó hả anh Kondo? Anh nghĩ mình thấy hết rồi hả?”

Không cần Kozato phải mở miệng, thi thoảng Kondo cũng lựa thời cơ mà đề xuất với Tamiya chuyện lập bản kế hoạch kinh doanh rồi, chỉ có điều nói với hắn không khác nào đàn gảy tai trâu. Hắn bất kỳ ai nhìn thấy cảnh Tamiya quyết liệt từ chối đề nghị ấy sẽ không thể đổ vấy trách nhiệm công ty không có bản kế hoạch kinh doanh lên đầu Kondo được.

“Tôi đây nhé, rất là hiểu rõ tâm trạng của Mozart.

Tamiya lại tựa người vào lưng ghế rồi bỗng nhiên đổi chủ đề. “Có bộ phim tên là *Amadeus* gì đó? Lúc Schikaneder tới thúc giục Mozart hoàn thành bản operetta mới, Mozart đã nói thế này, Ngài đừng lo, tôi viết xong rồi. Bản nhạc ấy đang nằm ở đây.”

Đoạn, Tamiya dùng ngón trỏ gõ gõ vào thái dương rồi phá lên cười, cứ như thể hắn ta có tài kinh doanh trời phú vậy.

“Đằng nào chẳng giống nhau. Công ty có quy mô như chúng ta thì trước sau gì cũng được.

Chính vì không được nên công ty mới cạn vốn để xoay xở, chỉ có điều tay Tamiya dường như không nhận ra điều này.

“Dù gì đi nữa, anh cũng được điều đến đây để giúp chúng tôi quản lý vốn mà, trông cậy cả vào anh đấy. Cơ mà người bên cựu S như anh thì xem chừng có vẻ không ổn rồi nhỉ.”

Nhất định hắn đã biết được thứ “từ lóng nội bộ” cựu S cựu T này từ miệng Kozato chứ chẳng ai xa.

“A… tôi nghĩ chuyện ấy từ đầu đã không liên quan gì đến vấn đề này đâu.”

“Thì thế.”

Tamiya đột ngột làm vẻ mặt dữ tợn gườm gườm Kondo. “Anh mau mau mà đến ngân hàng tìm cách bắt họ nhả khoản vay ra đi. Chẳng phải tự anh cũng nên có nhiều thủ đoạn hơn sao, như đi cửa sau với người quen ấy? Làm ơn hãy dùng đầu hộ tôi đi, đầu ấy.”

“Thành thật xin lỗi.”

Rốt cục thằng này đang xin lỗi cái gì vậy?

Kondo bỗng nghiêng đầu sang bên, như thể anh đang mất định hướng về việc bản thân đang đứng ở đâu. Bóng tối của lớp dầu hắc sau gáy anh chậm rãi lan xuống, làm tấm lưng Kondo bóng nhẫy một màu đen đặc.

“Trưởng phòng, thế này thì nguy lắm.

Kondo mới vừa ngồi xuống ghế thì cấp dưới Noda Hideyuki đã càm ràm. Lão ta đã đảm nhiệm chức vụ kế toán dưới cái mác trưởng ban Tổng

vụ ở Tamiya Denki gần 20 năm, suốt từ thời giám đốc sáng lập vẫn còn tại vị cho đến bây giờ.

Mỗi khi nhận thấy ánh mắt chứa đầy vẻ hiềm ghét từ các nhân sự có thâm niên trong công ty, Kondo luôn có cảm giác đâu đó trong tim mình như đang bị đục khoét. Chức vụ của Kondo cũng là trưởng phòng Tổng vụ hệt như người tiền nhiệm. Song, nói là trưởng phòng thế thôi, thực chất cấp dưới của anh chỉ có vỏn vẹn 4 người với Noda làm đầu lĩnh.

“Vụ xin vay vốn của chúng ta tính sao đây? Thật sự sẽ kịp chứ?”

Kondo nghĩ thầm xem nên hồi đáp lại những câu hỏi trên thế nào, nhưng chưa gì anh đã thở dài một hơi chán nản.

“Ngân hàng tạm thời đang trong thời gian thẩm định hồ sơ, liệu các anh có thể cho tôi thêm chút thời gian không?”

“Chuyện như vậy sao có thể chấp nhận được!”

Noda đập tay lên chiếc bàn bé xíu rồi gào lên với vẻ bất mãn. Tuy mang danh cấp dưới của anh, nhưng gã dễ phải hơn anh mười lăm tuổi là ít. Mọi người vẫn hay xì xào bàn tán không biết ai mới là sếp của ai. “Tôi đang hỏi kết luận của phía ngân hàng. Kết luận ấy! Cuối tháng này là chúng ta đã phải cần đến khoản tiền ấy rồi. Không kịp thì công ty tính sao đây?”

Không cần ông nói tôi cũng thừa biết… Nhưng Kondo không thể buông lời trả treo như vậy.

Bởi vì hiện thực của anh bây giờ là buộc phải chơi trò “hai người ba chân” với tay Noda này, chừng nào anh vẫn còn là trưởng phòng của phòng Tổng vụ.

Lỡ trả lời không khéo xúc phạm đến lòng tự tôn của ông ta thì không xong. Đã vậy cứ để ông ta muốn nói gì thì nói đi.

Có điều, Kondo có thể cảm nhận rõ mồn một sự ghét bỏ trong thái độ của Noda. Nguyên nhân thì đại khái anh cũng hiểu.

Noda cần mẫn công tác suốt hai mươi năm trời mới lên được tới chức trưởng ban. Gã từng kỳ vọng rằng sau khi trưởng phòng tiền nhiệm về hưu thì gã sẽ là người tiếp theo ngồi vào chiếc ghế ấy, vậy mà chẳng biết từ đâu lại rơi xuống đám nhân viên từ ngân hàng chuyển công tác. Tuy nhiên, vì lý do nào đó mà đám người đó đều rơi rụng, khi gã chắc mẩm là lần này nhất định tới mình thì Kondo xuất hiện.

Mặc dù biết rõ rằng việc tiếp nhận nhân viên chuyển công tác là lời đề nghị mang tính cưỡng chế từ ngân hàng Tokyo Chuo, trong lòng Noda vẫn không khỏi ấm ức. Câu tự hỏi "Tại sao" hằn đã cắm rễ rất sâu trong suy nghĩ của gã rồi.

Chưa hết, còn lý do khác khiến cho Noda phải tức nước vỡ bờ đến thế nữa.

Gã ta ghét ngân hàng.

Trong suốt nhiều năm làm việc với phía ngân hàng, Noda đã bị bọn họ bắt nạt khá nhiều lần, vậy nên câu "Bọn nhân viên ngân hàng toàn lũ khốn" cũng là câu cửa miệng thường xuất hiện mỗi lúc gã uống say.

Tay nhân viên ngân hàng mà gã ghét cay ghét đắng giờ đây lại là cấp trên của gã. Noda nhất định không cam lòng.

Ở đâu cũng sẽ có những người "không ưa mình", cho dù đến bất kỳ công ty nào đi chăng nữa.

Bản thân Kondo cũng rõ ràng và thấu hiểu điều đó.

Dẫu vậy, từ đầu đến cuối Noda vẫn nhất quyết không chịu nhường anh. Gã ta vì mang lòng thù địch đối với Kondo nên luôn tự ôm đồm mọi việc hòng cản trở đường tiến của anh.

Đã từng có chuyện như thế này.

Lúc Noda đi công tác, Kondo có dùng qua máy tính của kế toán để lập bản dự toán. Sau khi biết được chuyện này, Noda đã uất ức tới mức thét ra

lửa.

Bản thân Noda luôn tự chủ trương rằng, nếu cả trưởng phòng mà cũng có thể đăng nhập vào máy tính công một cách dễ dàng vậy thì còn gì là tính chính xác và bảo mật của công tác kế toán nữa. Gã cứ nằng nặc không chịu chấp nhận lời giải thích từ phía Kondo, ngay cả thái độ của Tamiya cũng tỏ rõ sự đồng tình thầm lặng.

Người khó xử duy nhất chỉ có mỗi Kondo.

Dù gì đi nữa Noda cũng là người nắm trong tay toàn bộ dữ liệu cần thiết để soạn thảo những giấy tờ mà phía ngân hàng yêu cầu đệ trình, như bản kế hoạch kinh doanh hay bảng thống kê tài chính. Thế là đến cả việc lập mỗi bản dự toán Kondo cũng phải đến nhờ vả gã ta.

Chính lúc đó, Kondo đã ngộ ra rằng chức vụ trưởng phòng của mình chỉ là hư danh thôi. Nó chẳng qua chỉ tồn tại trên tấm biển đề danh được đặt trên bàn làm việc.

Biết đầu bản thân sẽ có chỗ để phát huy khả năng khi được cử đến một công ty nhỏ hơn thì sao? Kondo từng trông đợi như thế, nhưng hiện thực lại khác biệt đến tàn khốc.

Hụt hẫng. Bơ vơ. Bánh răng thần kinh của anh lại một lần nữa rít lên kẽo kẹt. Mọi thứ đều từng chút đẩy Kondo vào vòng lạc lối.

Có muốn chạy đi nữa cũng không có đường lui. Mồ hội lạnh bắt đầu túa ra khắp cơ thể khiến Kondo rùng mình. Cảm thấy khó thở, anh bèn đưa tay nới lỏng cà vạt.

Không một cấp dưới nào để ý thấy tình trạng kỳ lạ của Kondo cả.

Cầm chặt tập hồ sơ lấy ra từ hộp “Chờ duyệt” trong tay, ánh nhìn của Kondo lơ đễnh lướt trên mặt giấy mấy lần.

2

“Mừng anh đã về! … Anh không sao chứ?”

Yukiko bước ra ngoài thềm cửa để đón anh về chỉ thoáng liếc nhìn một cái đã phát hiện ra ngay tâm trạng khác lạ của chồng mình.

Nhìn thấy Yukiko tỏ vẻ lo lắng như vậy, Kondo lần đầu tiên mới nhận ra, không biết bản thân đã về nhà với khuôn mặt thế nào.

Căn nhà bọn họ đang thuê nằm gần ga công viên Toda. Nhà mặt phố được xây bằng gỗ và vữa. Tiền thuê tuy khá rẻ, nhưng hệ thống đường ống đã cũ nên sinh hoạt rất khó khăn.

“Công tác vất vả lắm hả anh?” Yukiko nhíu mày. “Ừ cũng tạm tạm.”

“Anh không sao chứ?” Yukiko hỏi dồn.

“Em đừng lo lắng thái quá nữa.”

Ngoài miệng bảo thế nhưng anh thừa biết nói cũng vô ích. Kondo hiểu chứ. Anh cởi vest, treo lên móc áo nằm ở căn phòng ngay kế bên thềm cửa rồi buông một tiếng thở dài thườn thượt.

Mày chỉ toàn biết thở dài thôi nhỉ, Kondo.

Đột nhiên nghĩ như thế khiến Kondo khẽ bật cười, mặc dù chuyện cũng chẳng lấy gì làm thú vị.

Có thể cười được tức là vẫn ổn nhỉ?

Lại là một tiếng cười nữa.

Vai chính trong một vở bi hài kịch tự biên tự diễn. Sân khấu Kondo xem ra vẫn chưa thể đóng cửa rồi. Tệ thật, tệ thật…

Nhìn nhận bản thân bằng ánh mắt khách quan là một phương pháp kiểm soát cảm xúc mà Kondo đã học được trong vài năm gần đây.

Phải nghĩ về bản thân theo ngôi thứ ba.

Tuyệt đối không được dùng ngôi thứ nhất.

Anh phải nghĩ mình chỉ là biên kịch hay tác giả điều khiển vai chính chứ không phải người đóng vai chính.

Tuy rằng không thường đọc tiểu thuyết cho lắm, nhưng Kondo vẫn luôn tự dặn lòng "mày có thể làm được." Bởi lẽ ai cũng có khả năng bước lên sân khấu diễn vở kịch đời.

Một khi nghĩ đến đây, Kondo có thể tự tạo ra một khoảng trống nghỉ ngơi cho mình ở đâu đó trong tâm trí. Mặc dù nó chỉ là một khoảng trống bé xíu thôi.

Tuy rằng lớp dầu hắc vẫn đang chảy tràn, nhưng nó cũng không thể phủ kín tất cả mọi thứ được.

"Cố lên nào!"

Kondo vừa tự lẩm bẩm, vừa cởi cà vạt rồi cởi nút áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi ra.

Chỉ một chút nữa thôi, anh có cảm giác bản thân có thể làm được. Kondo bước vào nhà bếp, Yukiko vì lo lắng cho chồng nên hỏi, "Anh uống bia không?".

Thế nhưng Kondo lại lưỡng lự không biết nên trả lời vợ làm sao, vì anh đang cân nhắc không biết có nên uống thuốc chống trầm cảm hay không.

"À à, có chứ."

Trong lúc chờ Yukiko hâm lại món bắp cải cuộn, Kondo cầm lon bia có dung tích 350 ml mà uống. Cảm giác cồn tràn vào cuống họng khiến lòng anh thấy khoan khoái, song, chờ mãi mà cơn say Kondo vẫn trông đợi lại không đến. Đầu óc anh tỉnh táo một cách lạ thường, từng chuyện xảy ra

trong ngày hiện lên rõ mồn một trong tâm trí. Thật là một giấc mơ giữa ban ngày tàn khốc.

Vì không có cảm giác thèm ăn nên anh chỉ có thể nếm được vị nhạt nhẽo của các món trên bàn. Kondo vừa trệu trạo nhai từng gắp đồ ăn, vừa canh cánh trong lòng cảm giác tội lỗi với Yukiko. Xong xuôi, anh nhỏ giọng, “Cảm ơn vì bữa ăn ngon”.

“Em có chuyện này muốn bàn với anh.”

Yukiko đột ngột cất lời đúng vào lúc anh đang nhấp một ngụm trà nóng vợ mình pha cho.

“Yosuke muốn đi học thêm anh ạ.”

Kondo đặt cốc trà lên mành chiếu trải bàn rồi nhìn vợ.

“Học thêm sao?”

“Là trường luyện thi đó anh.”

“Hê.”

Giọng anh mới đầu chỉ lộ vẻ vỡ lẽ. Sau đó Kondo mới nhận ra ý nghĩa trong câu chuyện của Yukiko.

“Takao cũng sẽ nhập học ở Yotsuya Otsuka bắt đầu từ năm nay rồi. Masako sẽ học ở tiểu học Sapix, còn Tomohisa học ở hệ thống trường dự bị Waseda.

Yotsuya Otsuka, Sapix, dự bị Waseda. Chỗ nào cũng là trường luyện thi. “Bọn trẻ ai cũng quyết tâm cả. Mặc dù em nghĩ rằng chỉ mới cấp hai thôi thì học ở trường công cũng không vấn đề gì, nhưng Yosuke bảo là thằng bé muốn đi học thêm.”

“Hô.”

Lại kêu lên với vẻ vỡ lẽ. Anh ráng nuốt câu “Nhưng học phí đắt lắm” xuống bụng.

“Chà, nếu chính con đã quyết tâm như vậy thì chẳng phải tốt sao”, Kondo đáp.

Chủ đề về trường luyện thi thường được hai vợ chồng nhắc đến thời anh còn làm ở ngân hàng, vậy nên Kondo cũng nắm rõ muốn học ở đó cần chi phí bao nhiêu.

Một khoản khá bộn. Nhưng anh cũng không thể từ chối con cái chỉ vì hoàn cảnh kinh tế của bố mẹ được.

Ngược lại, dẫu có khó khăn thế nào Kondo vẫn muốn cho bọn trẻ điều kiện giáo dục tốt nhất.

“Thật sự ổn chứ anh?”

Yukiko hỏi với vẻ lo âu.

“Anh nói là được mà.”

Mặc dù bản thân muốn nói ra câu ấy với vẻ sảng khoái, thế nhưng trong giọng nói Kondo lại thoáng pha chút bực bội.

“Mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.”

Kondo nói với giọng hòa hoãn, thế nhưng Yukiko chỉ nhận thấy nỗi bất an từ anh.

Tuy rằng chủ đề chấm dứt tại đây, song đối với Kondo, chuyện đó lại như một tảng đá nặng trịch anh phải mang theo bên người.

Nhưng cũng đành chịu.

Nghĩ thế nào đi nữa, Kondo cũng không thể tìm ra lý do phản đối mong muốn học ở trường luyện thi của Yosuke. Ngoại trừ nguyên nhân thiết yếu liên quan đến bệnh tật của anh. Chỉ có điều, anh có cảm giác nếu mình lấy cái cớ ấy thì sẽ đánh mất đi điều gì đó rất quan trọng.

Cuộc đời là thế mà, Kondo thầm nghĩ.

Sống trên đời lên voi xuống chó. Bĩ cực thái lai là chuyện thường tình.

Cuộc sống đẹp tuyệt. Nghe như tên bài hát quảng cáo ấy. Hay là giống với tên ca khúc chủ đề trong một bộ phim thanh xuân cũ rích nhỉ?

Điều cần thiết đối với mình bây giờ là dũng khí và hy vọng. Ngoài ra còn gì nữa không?

“Anh đi tắm đây?”

Kondo miễn cưỡng cắt đứt dòng suy nghĩ của bản thân.

3

“Kondo nhìn kinh khủng thật đấy.”

Tomari thốt ra câu ấy chỉ ba phút sau khi một ngụm nốc cạn vại bia được mang đến chỗ anh.

Lúc đó đã hơn 10 giờ tối một ngày mưa phùn. Hanzawa đang ngồi ở quầy quán gà nướng quen ở khu Jingumae, chờ đợi cái lý do “nhìn kinh khủng” ấy từ miệng bạn mình.

Tomari kể rằng sáng hôm ấy anh có nhận được cuộc điện từ Kondo, bàn về vấn đề vay vốn. Lần thứ hai.

“Ông đã xem danh sách đăng ký cấp vốn ở chi nhánh Kyobashi chua?”

Hanzawa hỏi. Hồ sơ như thế nào và quy trình duyệt ra sao thì chỉ cần kiểm tra trên hệ thống đăng ký trực tuyến của máy tính là biết.

“Đương nhiên rồi. Bọn họ không có trong danh sách. “Không có trong danh sách?”

Hanzawa hỏi với vẻ kinh ngạc. “Vậy tức là sao?”

Hồ sơ vay vốn không được đăng ký trên hệ thống trực tuyến, vậy có nghĩa là phía chi nhánh thậm chí còn chưa bắt tay vào việc.

“Tôi cũng muốn biết lắm đấy. Vì tôi phụ trách chi nhánh Kyobashi, nên cũng có lân la hỏi thử. Người phụ trách của Tamiya Denki nghe máy, nhưng hắn chỉ thản nhiên trả lời là trường hợp ấy vẫn chưa đến được bước soạn hồ sơ. Nghe đâu là do hồ sơ có vấn đề. Còn nói bản dự toán kinh doanh mơ hồ

không có cơ sở. Chưa hết, hắn còn bảo tình hình kinh doanh của Tamiya Denki không ổn nữa.

Tomari nói với vẻ mặt cau có.

“Dù gì đi nữa bọn họ cũng là công ty đồng ý tiếp nhận nhân viên chuyển công tác mà. Làm gì đến nỗi đó. Người phụ trách là ai đấy?”

“Trợ lý trưởng phòng tên Kozato.

Hanzawa ngẩng đầu lên nhìn Tomari.

“Chính là nhân vật phụ trách vụ việc của khách sạn Iseshima ở Kyobashi.”

Tomari nhăn nhó.

“Khó lòng nghĩ được giấy tờ do Kondo soạn thảo lại tệ đến mức đó. Chỉ cần tay Kozato đẩy hồ sơ lên trên thì khoản vay của bọn họ chắc chắn sẽ được chấp nhận. Thực chất hắn ta chỉ muốn trì hoãn thêm rồi mới nhanh chóng duyệt vay cho họ chứ gì. Thằng khốn.

Tomari vứt xiên gà nướng xuống hộp đựng với nét mặt giận dữ. “Chính vì có những thằng như hắn mà bọn cựu T mới thành như vậy đấy.”

“Đừng nói mấy chuyện nhàm chán như vậy nữa, Tomari.”

Hanzawa định khuyên can thì nhận được lời đáp, “Có sao đâu. Chuyện này tôi cũng chỉ nói riêng với ông thôi”, nói xong, Tomari liền nốc cạn vại bia. Xem chừng Tomari của ngày hôm nay vì quá mệt nên mới say nhanh hơn mọi khi.

“Ba cái vụ tranh đấu quyền lực ấy bọn mình thắng không nổi đâu, cứ dĩ hòa vi quý thôi là được.

Tomari quả quyết, rồi hướng ánh mắt lờ đờ say nhìn về phía Hanzawa. “Thế, vụ cậu thiếu gia bé bỏng Iseshima thế nào rồi? Thanh tra kỳ này ông có nắm chắc không đó?”

“Thành thật mà nói giờ tôi cũng chưa thấy đường ra đâu.”

Xét thấy đối phương là Tomari nên Hanzawa mới thành khẩn vậy.

“Triển vọng thế nào?”

“Tình hình hiện giờ là bọn họ nhất quyết không chịu nhả giấy tờ ra.”

“Vậy thì tệ thật đấy.”

Tomari nói. “Dù có lý do lý trấu thế nào đi nữa thì cuộc thanh tra cũng chỉ chú trọng kết quả thôi.

“Bây giờ mới chỉ đang giai đoạn thu thập thông tin thôi.

Hanzawa đáp. “Tạm thời chỉ còn cách tra cứu điểm mấu chốt để tìm ra đối sách giải quyết vậy.”

“Ê này, giờ không phải lúc nói chuyện thong thả như vậy đâu. Vụ thanh tra lần này của Cơ quan Dịch vụ Tài chính có phải là Kurosaki đối đầu với ngân hàng Tokyo Chuo đâu. Đó là cuộc chiến giữa Kurosaki và Hanzawa đấy chứ. Mà xem ra hắn cũng là đối thủ khó nhằn đấy. Tốt nhất nên cẩn thận mà chuẩn bị cho chu toàn đi.”

Thay vì trả lời, Hanzawa chỉ làm thinh nốc cạn cốc rượu Shochu.

4

Hơn 6 giờ chiều thứ Bảy, tuy đang là ngày nghỉ của công ty nhưng Kondo vẫn ngồi một mình ở bàn làm việc xem hồ sơ.

Tuần trước, nhiệm vụ giao thiệp với ngân hàng về vấn đề vay vốn của công ty đã đổ vỡ. Chỉ vì người phụ trách Kozato bên phía chi nhánh Kyobashi yêu cầu anh phải nộp bản kế hoạch kinh doanh trung hạn của Tamiya Denki để phòng hờ cho thời gian tới.

Dù đây chẳng phải điều đáng tự hào, nhưng một xí nghiệp cỡ vừa và nhỏ như thế này có ngày mai hay không chính nó còn không biết.

Trong tình thế không nhận được sự hỗ trợ từ phía Tamiya, cho dù phía chi nhánh yêu cầu Kondo chỉnh sửa hồ sơ với những con số có căn cứ xác đáng bao nhiêu cũng chỉ là lực bất tòng tâm.

Ngày cuối cùng của tháng Sáu… Đó là ngày giải ngân mong muốn cho khoản vay Kondo đang đề nghị với Kozato, thế mà bất chấp sự sốt ruột từ phía Kondo, những phương án đề xuất của Kozato hoàn toàn không nhân nhượng một chút nào.

“Kêu chúng ta rút khoản tiền gửi tiết kiệm trước kỳ hạn sao?”

Không ngoài dự đoán, lúc Kondo chuyển lời với Tamiya, gã lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Hoàn cảnh Kondo bị cuốn vào bây giờ không phải là bậc thang mà anh có thể bước xuống nếu gồng mình chịu đựng chờ gió chuyển hướng nữa. Đánh giá của công ty đối với Kondo hiện tại đã thảm hại tới mức nếu cứ

tiếp tục thế này, anh sẽ bị "trả về" giống hệt những người từng chuyển công tác đến đây khi trước.

"Có lẽ như thế sẽ tốt hơn đó anh ạ.

Yukiko đã lên tiếng như thế. Thay vì nhẫn nhục chịu đựng ở công ty này, sao anh không để họ tìm cho mình nơi công tác khác?

"Biết đâu mình lại tình cờ gặp được chỗ làm tốt hơn nhiều thì sao?"

Vậy ư?

Nếu như bây giờ về ngân hàng thì mình sẽ lại bị chuyển công tác. Liệu mình có khả năng gặp được một công ty tốt hơn không? Hay lại là chốn công sở hệt như Tamiya Denki? Lúc đó mình sẽ phải quay về ngân hàng thêm lần nữa à?

Công việc đâu phải nên như vậy, Kondo thầm nghĩ.

Thứ nhất, nếu cứ thế này, anh sẽ nhận được những lời bình phẩm không thỏa đáng về mình, như vậy toàn bộ công sức mà cả gia đình anh đã dọn đến Tokyo, đến mức chấp nhận mất trắng khoản tiền cọc, sẽ chẳng có nghĩa lý gì cả. Anh không muốn mọi hy sinh của vợ con mình trở nên vô ích.

Trong lúc nhẫn nhục chịu đựng những ngày tháng chán chường ở công ty này suốt 8 tháng trời, vấn đề nan giải nhất đối với Kondo chính là bầu không khí ở công ty vẫn một màu tiêu cực.

Không nhận được sự công nhận từ phía Giám đốc Tamiya đã đành, chỉ trách anh chẳng có thành tích đáng kể gì ở công ty. Song, vấn đề của Kondo lại không phải là Tamiya, mà là Noda.

Trong hoàn cảnh buộc phải có sự cho phép của Noda thì anh mới có thể soạn thảo giấy tờ, Kondo không tài nào vận dụng nổi một nửa năng lực và kiến thức của bản thân.

Những lúc thông thường, Noda sẽ luôn khóa kỹ tủ hồ sơ. Ở ngân hàng, khóa bàn làm việc hay ngăn tủ đựng hồ sơ sau một ngày làm việc là điều

hết sức hiển nhiên, thế nhưng chuyện này rất hiếm khi xảy ra ở xí nghiệp thông thường. Đây là cung cách quản lý thông tin quá sức cẩn mật và sẽ bị nội bộ công ty đùa rằng chuyện này không khác nào "tấm rèm thép" chắn giữa các nhân viên.

"Muốn không cho mình tìm kiếm hồ sơ à."

Kondo lẩm bẩm, hiện tại anh đang tìm cách mở ngăn tủ ra. Thừa lúc Noda không để ý anh đã đánh một chiếc chìa khóa dự phòng rồi.

Kondo giở hết toàn bộ giấy tờ kế toán năm ngoái của công ty ra rồi bắt đầu nhặt nhạnh từng số liệu mà bản thân đang cần.

Thế nhưng, tay anh lại đột ngột dừng lại trước những con số được ghi chép bên trong.

Gì chứ, quái lạ?

Mặc dù không thể giải thích rõ ràng, nhưng có thể nói rằng anh đang được trực giác của người từng công tác lâu năm tại ngân hàng mách bảo điều gì đó. Ấn tượng khác hẳn so với khi anh nhìn vào những con số lúc trước.

Đó cũng là khoảnh khắc anh phát hiện ra một tập hồ sơ có gáy dán nhãn giống hệt trong cùng năm tài khóa.

Đây là bản sao à? Đâu… Lúc anh lật ra xem thử nội dung bên trong mới thấy dữ liệu ở đây không giống.

Đã hơn 8 giờ tối. Kondo bèn cắp tập hồ sơ mình vừa phát hiện mang ra khỏi văn phòng, leo lên chuyến tàu điện JR nối tuyến để về nhà.

Trên tuyến tàu Saikyo rung lắc, anh nhòm xuống mặt sống Arakawa tối tăm.

Mày làm tốt lắm. Thay vì cảm giác tự hào thì giờ đây bên trong bộ não của Kondo lại chất chứa đầy nghi hoặc.

Lý do Noda biến phần công việc của mình thành thánh địa bất khả xâm phạm phải chăng còn đang ẩn giấu bí mật nào mà gã không muốn cho Kondo biết.

Hình ảnh Noda sáng nào cũng đến văn phòng trong bộ dạng cắp trên tay một chiếc cặp màu đen nặng trịch trông nghiêm nghị hệt như một nhân viên thuế vụ hay luật sư hiện lên trong đầu Kondo.

“Mặt anh sao thế, trống đáng sợ vậy?”

Lúc mang trà lúa mạch ra cho chồng, Yukiko liền nhìn vào mặt anh với vẻ lo lắng.

“Có chút vấn đề thôi em.

Ngay khi nghe anh nói thế, sắc mặt Yukiko tối sầm lại. “Anh có đang làm việc quá sức không đó?”

“Em đừng lo.”

Kondo đáp. Lớp dầu hắc đang ăn mòn tâm trí anh quả thật đã rút về sau một chút.

Chỉ có điều tình cảnh bây giờ của anh vẫn còn bi đát lắm, nhưng Kondo có cảm giác chỉ cần mình ráng nhẫn thêm chút nữa thì vùng đất mới bằng phẳng sẽ hiện ra phía trước.

Công ty điện Tamiya Denki đang che giấu bí mật nào đó. Một bí mật mà bọn họ tuyệt đối không thể để cho người xuất thân từ ngân hàng như Kondo biết được.

Ra là vì thế nên Noda mới mang thái độ như vậy.

Điều này đem lại cho Kondo lòng quyết tâm tranh đấu mà anh đã bỏ quên từ lâu.

Ánh mắt Kondo chăm chú lướt trên tập sổ sách cách đây hai năm đến mức quên cả thời gian.

5

“Gì vậy Kondo? Nếu không thể vay được vốn thì cùng lắm là chúng ta đành rút khoản tiền gửi ngân hàng trước hạn, nhưng nhất thiết phải làm ra thứ này sao?”

Vào thứ Hai, sau khi liếc nhìn bản kế hoạch trung hạn mà Kondo vừa soạn lại, chưa gì Tamiya đã tỏ ý muốn cự tuyệt với thái độ bất cần.

“Bọn họ cũng dặn chúng ta phải soạn thảo cả kế hoạch tương lai nữa.”

“Tôi không biết ngân hàng nói điều gì, nhưng bản thân anh cũng đừng nên cái gì cũng gật đầu vâng dạ với họ chứ, công ty chúng ta cũng cần phải có chủ kiến riêng mà? Điều tôi muốn là anh phải chiếm thế thượng phong trước bọn họ kia kìa.

“Thiết nghĩ không cần ngân hàng phải nói thì bản kế hoạch trung hạn vẫn rất cần thiết.”

Đáp lại Kondo là một tiếng thở dài.

“Nói sao anh mới hiểu đây nhỉ?”

Câu này tôi là người nói mới phải, thế nhưng Kondo lại không tài nào lên tiếng phản bác được. Anh chỉ đành im lặng nhẫn nhịn, đứng chịu trận trước bàn giám đốc. Kondo cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Noda dõi theo lưng mình, song anh cũng chẳng thèm quan tâm nữa.

Anh lại bắt đầu cảm nhận được sự tồn tại của lớp dầu hắc đen đặc len lỏi đâu đó trong cơ thể. Nhưng nó chỉ dừng lại ở cảm giác. Mày đã khác xưa rồi. Kondo tự dặn dò bản thân.

“Vậy trước mắt anh có thể xem đây là bản nháp và cho cả công ty ngồi lại để xây dựng một bản kế hoạch trung hạn hoàn chỉnh không ạ?”

“Làm thì cũng ích gì?”

Giám đốc đời thứ hai khước từ. Hắn đáp trả bằng một tiếng thở dài phô trương trong khi vẫn ngồi ngả người trên ghế. “Chẳng phải mấy thứ như bản kế hoạch chỉ cần ở trong đầu người kinh doanh là đủ rồi hay sao? Tuy rằng cũng có mấy tay doanh nhân rẻ tiền cứ phải nhất nhất lập kế hoạch ra rồi cứng nhắc tuân theo nó. Anh thấy đúng không? Kế hoạch suy cho cùng cũng chỉ là kế hoạch thôi. Ba cái hình thức. Thứ quan trọng ở đây nên là nội dung mới đúng.”

Kế hoạch suy cho cùng cũng chỉ là kế hoạch… Trong lúc hắn khư khư ôm suy nghĩ ấy thì tình hình kinh doanh của công ty vẫn ì ạch. Chính nhờ tư tưởng bám sát, hoặc thậm chí nỗ lực để đạt được kết quả vượt trên cả kế hoạch mà định hướng đúng đắn mới được vạch ra.

“Kế hoạch không chỉ là hình thức thôi đâu, tổng giám đốc. Nó là phác đồ cho tương lai mới đúng.”

“Nhưng suy cho cùng người thực hiện chẳng phải là tôi sao?”

Tamiya phì cười. “Chỉ cần mình tôi hiểu là được, chắc chắn không sai đâu. Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao, nó đang nằm trong đây này.”

Nói rồi, hắn lại chỉ tay vào đầu.

Kondo thật sự rất muốn ngửa mặt than trời.

Phác đồ đang nằm trong đầu Tamiya ấy chỉ toàn rác rưởi. Trong suốt hai ngày điều tra, Kondo đã hiểu ra sự thật đau lòng này.

Sau khi phát hiện ra tập hồ sơ kia vào hôm thứ Bảy, Kondo vẫn tiếp tục lén đến văn phòng vào ngày Chủ nhật hôm sau để mở “tấm rèm sắt” kia ra.

Nhờ thế mà đống sổ sách mờ ám anh tìm thấy có cả thảy 5 bộ. Phần hồ sơ của 5 năm ấy tuy không chứa con số gì quá lớn, nhưng chúng vẫn khác

hẳn với bản báo cáo tài chính mang tính tích cực thể hiện công ty vẫn kinh doanh có lãi tương đối, và đây chính là sự thật Tamiya Denki đang muốn che giấu.

Kondo im lặng nhìn xuống gã đàn ông đang tự ra vẻ thiên tài với ngón tay chỉ vào đầu.

Nét cười khẩy đầy khinh khi vẫn còn nguyên trên khuôn mặt kẻ dám gian dối ngân hàng và muốn lừa luôn cả người chuyển công tác đến là anh.

Lá mặt lá trái. Tìm kiếm điểm khác biệt giữa hai cuốn sổ đã đem lại cho Kondo nhiều tin tức cùng các cung bậc cảm xúc. Có thứ anh hiểu, có thứ không. Song, hiện thực này đã giúp Kondo tìm về những điều anh đã quên lãng từ lâu.

Đó là lòng tự tôn xen lẫn phẫn nộ của một nhân viên ngân hàng.

“Tới lúc này rồi mà còn câu nệ mấy cái kế hoạch trung hạn vớ vẩn.”

Khi Kondo rời khỏi chỗ tổng giám đốc vì nhận được lời hứa miệng rằng bản thân trước mắt sẽ cân nhắc, Noda lập tức mỉa mai.

“Tôi thấy việc công ty mình trước giờ không có thứ đó mới là kỳ quái ấy chứ. Anh nghĩ sao anh Noda?”

“Viết vài ba con số đại khái và tổng hợp thành một bảng mà cũng có thể gọi là kế hoạch sao?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Kondo đáp. “Mà nói như vậy thì chỉ có những người trước giờ chưa từng lập một bản kế hoạch đàng hoàng thôi. Đừng nói tới kế hoạch trung hạn, ở công ty mình, ngay cả kế hoạch của cả năm tài khóa thậm chí cũng chẳng có. Vậy nên đành chịu thôi.”

Noda nhìn Kondo như thể đang thăm dò.

Đó là bởi vì gã đang cảm nhận thấy bầu không khí toát ra từ Kondo có gì đó khác so với mọi khi. Nhưng cũng chẳng có gì đáng ngại. Kondo có

cảm giác như bản thân sắp sửa thoát khỏi gông cùm bấy lâu đã xiềng xích linh hồn mình rồi. Nếu phải diễn tả thành lời thì…

Anh thấy rất sảng khoái.

“Nhân đây, anh Noda à, có việc tôi cần hỏi anh một chút.”

Noda hoàn toàn không có ý đứng dậy, gã vẫn tiếp tục cắm mặt vào màn hình máy tính mà thao tác, chẳng biết là do không nghe thấy thật hay đang ngó lơ Kondo.

“Anh Noda.”

Kondo lại thử cất tiếng gọi thêm lần nữa. Lần này anh hơi nhấn giọng.

“Có chuyện gì vậy?”

Lời hồi đáp cụt lủn.

“Có việc này tôi muốn hỏi anh, về bản quyết toán.

Gã ta chỉ tặc lưỡi một cái xem như đã nghe thấy. Rồi với thái độ ngạo mạn như của một học sinh cấp hai quậy phá bị giáo viên gọi tên, Noda đứng dậy khỏi ghế.

“Anh có cảm thấy số liệu trong bản quyết toán kỳ trước hơi lạ không?”

“Hơi lạ là sao?”

Noda phá lên cười một tiếng ngắn ngủi, xong xuôi, gã mới hỏi lại Kondo với giọng thách thức, “Chỗ nào đấy?”.

“Ví dụ như… đây chẳng hạn?”

Kondo dùng bút bi gõ vào con số trong bản quyết toán năm ngoái trước mặt Noda. Số liệu hàng tồn kho.

“Chỗ này không khớp với bảng số liệu kiểm kê của chúng ta. Tại sao vậy?”

“Bảng số liệu kiểm kê?”

Cặp mắt Noda bất chợt ánh lên một tia cảnh giác. “Đúng rồi, bảng số liệu kiểm kê.”

Kondo nhòm thẳng vào mắt Noda. Vẻ hoài nghi ngấm dần vào mắt gã.

“Tôi không nhớ mình đã từng đưa cho trưởng phòng xem qua hồ sơ ấy đấy.”

“Tự tôi kiểm tra thôi.”

Cặp mắt nhìn chòng chọc vào Kondo của Noda giờ đây đã xen lẫn căm tức và nghi hoặc. Nếu là Kondo của lúc trước, hẳn anh đã sợ xanh mặt rồi. Có lẽ anh sẽ bối rối tự hỏi làm sao mới có thể hòa hoãn cho qua vụ này cũng nên. Thế nhưng, bây giờ…

Kondo không hề lưỡng lự mà nhìn thẳng vào biểu hiện giận dữ của tay cấp dưới.

“Anh xem được ở đâu?”

“Giờ này nói chuyện ấy cũng có ích gì?”

Kondo đánh nước đôi.

“Chẳng phải tôi đã nhờ anh đừng tự tiện xía vào việc khác sao?”

“Tự tiện xía vào?”

Kondo kêu lên. “Từ trước đến giờ tôi đã cố gắng làm thinh rồi, nhưng thân là trưởng phòng, tôi xem qua hồ sơ thì có gì sai? Nếu anh có lý do nào nghe hợp lý thì cứ trình bày đi, tôi sẵn sàng nghe.”

“Chẳng phải trước giờ anh vẫn luôn hỏi ý tôi sao? Trưởng phòng à, kiến thức thực tế về lĩnh vực kế toán anh biết được bao nhiêu? Tôi nghe nói ở ngân hàng họ đâu có dạy mấy thứ này?”

“Vậy có vấn đề gì?”

Kondo làm vẻ mặt lạnh tanh.

“Thì tôi mới nói…”

Kondo có thể thấy được khói bốc lên khỏi đầu Noda. “Đã bảo kẻ ngoại đạo như anh mà đụng vào giấy tờ, lỡ có gì không hiểu hay làm thất lạc hồ sơ thì sao? Chẳng phải từ đầu tôi đã kêu anh đừng có gây rắc rối cho chúng tôi rồi à!”

Noda gần như muốn động nắm tay xuống bàn tỏ thái độ đe dọa. Các nhân viên khác trong phòng đều đang nhìn chằm chằm vào Kondo và Noda. Tamiya đang ngồi ở bàn giám đốc trong cùng cũng ghé mắt lại.

“Tiếc thay tôi không tới mức ngoại đạo như vậy, anh không cần lo lắng thế đâu. Mong anh mau trả lời câu hỏi của tôi đi, anh Noda. Tại sao số liệu lại không thống nhất với nhau?”

Thấy Kondo và Noda bắt đầu gườm nhau, Tamiya mới cất tiếng, “Anh Kondo này, gượm đã!”. Trên mặt Noda lộ ra nụ cười tự mãn. Cả hai ngoái đầu lại thì đã thấy Tamiya ngoắc tay kêu tới.

“Anh làm như vậy thật khó xử cho tôi quá.”

Tamiya vẫn đang trong tư thế tựa hết trọng lượng cơ thể vào lưng ghế, ngẩng đầu lên nhìn Kondo.

“Khó xử là sao ạ?”

“Thì anh Noda là người đảm trách phần kế toán mà, hẳn nhiên anh ấy sẽ không muốn trưởng phòng Tổng vụ là anh Kondo đây vượt quyền mình rồi.”

“Kế toán nằm trong nội dung công việc của phòng Tổng vụ. Giám đốc không cảm thấy nói tôi vượt quyền có hơi buồn cười sao?”

“Đó chỉ là chuyện về mặt tổ chức, tiện cho việc giải thích với bên ngoài thôi.”

Tamiya bắt đầu luyện thuyền những lời khó hiểu.

“Tiện giải thích ư?”

“Anh có việc gì không hiểu thì cứ đến hỏi Noda là được. Mà tóm lại là đừng có nhúng tay vào phần việc kế toán. Được chứ?”

Tamiya dùng ánh mắt sắc lẹm hướng về phía Kondo.

“Vậy… phiền anh giải thích cho ngân hàng giúp tôi vụ này, được không ạ?”

“Ý anh là sao?”

Tamiya chưng hửng.

“Nhờ anh giải thích cho ngân hàng về việc công ty không cho tôi xem qua sổ con kế toán. Phía ngân hàng đã giải thích với tôi rằng tôi sẽ tiếp nhận chức vụ trưởng phòng Tổng vụ có bao gồm công tác kế toán ở đây. Thế nhưng hiện tại chuyện lại không giống như những gì họ nói.”

“Chẳng phải đó là vấn đề riêng giữa anh và ngân hàng sao hả, Kondo? Nói chuyện đó với tôi làm gì? Thứ duy nhất tôi mong đợi ở anh chính là huy động vốn. Ấy vậy mà chỉ nhiêu đó anh còn không hoàn thành được. Cũng may mà anh vẫn còn đang trong giai đoạn thử việc thôi đấy nhỉ. Đúng không, hả Kondo?”

Tamiya rút “thượng phương bảo kiếm” ra, ẩn ý nếu anh cứ tiếp tục khiến hắn điên tiết thì công ty sẽ gửi trả anh lại về ngân hàng.

“Việc chúng tôi đồng ý tiếp nhận nhân viên chuyển công tác như anh chỉ là chuyện chẳng đặng đừng. Nếu anh đã nói thế, tôi chỉ còn cách xin lỗi thôi. Tôi không muốn nhân viên ngân hàng là anh làm rối tung mọi thứ hơn thế này nữa.”

Nhân viên ngân hàng… ư?

“Nếu anh nói việc chỉnh sửa lại những điểm kỳ quặc trên bản quyết toán là làm rối tung mọi chuyện thì anh cứ tự nhiên. Thế nhưng điều này sẽ không tốt cho công ty đâu.”

“Anh có thể đừng giở giọng biết tuốt ra ở đây không? Chuyện kinh doanh của công ty tôi không cần thứ như anh phải ra mặt dạy đời nhé.”

Đây là lần đầu tiên Kondo nói chuyện tay đôi với Tamiya như thế này.

Trước đây, anh lúc nào cũng nể mặt họ. Đến nỗi khuất phục. Dẫu cho đối phương có tỏ vẻ ghê tởm hay cư xử vô lý thế nào, Kondo cũng chỉ cố gắng ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua chuyện.

Toàn bộ đều là thái độ ỡm ờ. Nỗi sợ rằng bản thân mình sẽ chới với nếu bị công ty này vứt bỏ đã khiến anh trở nên thụ động, đồng thời nó còn tước đi bản tính tích cực trước giờ của Kondo.

À không, có lẽ bản tính thụ động của Kondo đã được sinh ra từ trước đây rất lâu cũng nên.

Từ khoảng thời gian Kondo được điều chuyển về chi nhánh mới ở Akihabara cùng với biết bao kỳ vọng. Những ngày tháng điên cuồng đuổi theo mục tiêu treo lủng lẳng trước mặt và chịu đựng những lời chửi mắng của giám đốc chi nhánh, cuộc đời Kondo lúc ấy đã trở nền thụ động hẳn.

Thời điểm anh phấn khởi nhất đã dừng ở tuổi 20. Tuổi 30 thụt lùi và tuổi 40 khom lưng uốn gối.

Thế nhưng, cuối tuần này đã khiến Kondo phải thay đổi.

Trước giờ Kondo đã luôn tự hỏi, tại sao Tamiya không chịu xem anh như một nhân viên của công ty mà cứ mãi kêu anh là “ngân hàng các anh”. Mặc dù chính anh rất muốn được trở thành một phần của công ty.

Nhưng bây giờ Kondo đã giác ngộ được rằng mình chính là một nhân viên ngân hàng. Hoặc chí ít cũng là một “nhân viên ngân hàng về mặt tinh thần”. Anh cũng nhận ra rằng chính vì bọn họ nhận ra được mặt tinh thần ấy của anh nên mới không chịu chấp nhận anh là một thành viên trong công ty, anh không còn chốn nào để nương náu.

Một Tamiya thích bỏ qua tiểu tiết khi suốt ngày kêu rằng bản kế hoạch kinh doanh đã nằm sẵn trong đầu. Một Noda luôn tỏ ra khinh thường, tuy là cấp dưới nhưng lại luôn chống đối anh đến cùng khi có chuyện…

Cho dù Kondo nhân nhượng bao nhiêu thì vẫn không được chấp nhận. Vậy tại sao lại không thành thật với bản thân? Bộc lộ con người thật của bản thân cho họ thấy, nếu không được thừa nhận cũng đành chịu…

Thời khắc anh nghĩ đến đó, tâm lý bi quan và u ám của Kondo như có một tia sáng chiếu rọi. Tuổi 40 khom lưng cúi gối của Kondo bây giờ đã biến thành tuổi 40 đầu ngẩng cao chân đạp đất.

“Vậy để tôi hỏi anh chuyện này, kỳ trước công ty mình lỗ bao nhiêu?”

Kondo hỏi.

Tamiya nhìn chằm chằm vào mặt Kondo rồi giả tảng.

“Khoản lỗ kỳ trước? Anh đang nói gì vậy, kỳ trước không phải công ty có lời sao?”

“Nếu là vậy thì giá trị hàng tồn kho trong bản quyết toán kỳ trước của công ty mình là bao nhiêu, thưa tổng giám đốc? Mong anh nói tôi biết với.”

Tamiya nín lặng. Thay vào đó, Kondo đáp.

“240 triệu yên. Tăng 1,5 lần so với 5 năm trước. Trong khi doanh thu vẫn chỉ là một đường ngang, tại sao vậy hả? Anh Noda…”

Kondo bỏ lại cuộc đối thoại với Tamiya rồi cất tiếng gọi Noda, kẻ chắc chắn đang phải nuốt khan khi dõi theo anh từ đằng sau.

“Anh đem bảng số liệu kiểm kê lại đây.”

Từ chiếc bàn làm việc ở vị trí khá xa, Noda nhìn chòng chọc vào Kondo với nét mặt khó chịu cực độ rồi mới chậm chạp đứng dậy, mở ngăn tủ đằng sau lưng ra. Kondo thừa biết rằng lúc này, trên gương mặt gã đang ngập tràn thái độ chống đối.

“Mau đem đến đây đi, Noda!”

Giọng nói tràn đầy tức giận của Kondo khiến cho bao ánh mắt trong công ty phải đổ dồn về anh.

Tấm lưng Noda cứng còng lại như vừa mới bị sét đánh, mắt gã trợn trắng. Gã lấy ra một tập hồ sơ từ ngăn tủ rồi giẫm chân thình thịch đến đứng cách xa Kondo một khoảng. Trên mặt gã hiện đầy vẻ sỉ nhục đến đỏ lựng.

“Anh nhìn đây.”

Dứt lời, Kondo giở bảng số liệu kiểm kê ra.

“Không biết vấn đề mà anh muốn nói ở đây là gì?”

Tamiya ghé khuôn mặt tái mét vì tức giận lại gần tập hồ sơ.

Bên trong bảng số liệu mà Kondo vừa giở ra, có ghi chép con số 240 triệu yên giá trị hàng tồn.

Hay nói cách khác, đây là tài liệu được làm giả hòng làm căn cứ cho những con số nằm trong bản quyết toán. “Là ai làm?”

“Còn hỏi ai?”

Noda đáp với vẻ hằn học. “Đương nhiên là tôi rồi còn gì. Ngoài tôi ra còn ai có thể làm cái này?”

“Theo sự chỉ đạo của giám đốc à?”

Noda lén liếc nhìn Tamiya một cái, “Chỉ đạo gì nữa, quyết toán thì quyết toán thôi”.

“Vậy giám đốc có biết về số liệu này không?”

Tamiya khoanh hai tay, phồng mang trợn má ngước lên nhìn Kondo.

“Đương nhiên là biết. Rốt cục anh..”

“Các người có thể nói thật cho tôi biết được không?”

Nghe được câu này của Kondo, Tamiya quên luôn cả chớp mắt. Ánh nhìn chằm chằm của hắn như đang muốn đâm thủng xem trong bụng Kondo đang có mưu mô gì.

Kondo lại quay sang Noda.

“Bảng kiểm kê hàng tồn này vẫn còn một tập nữa nhỉ? Lấy ra đi!”

Khuôn mặt của tay Noda đã 55 tuổi nhuốm một màu đỏ gay từ đường chân tóc cho đến cái trán hói, gã tỏ ra hùng hổ.

“Anh… anh đang nói cái gì? Tôi không hiểu gì cả!”

“Vậy à? Do anh tự chuốc lấy đấy nhé.

Kondo quay gót bước về phía bàn làm việc của Noda. *Hắn đang tiến đến tủ hồ sơ!* Noda lập tức đuổi theo Kondo ngay khi gã nhận ra điều này. Gã vượt mặt Kondo rồi đứng chắn trước cửa tủ.

Sau lưng anh, Tamiya cũng đã đuổi tới.

“Anh Kondo này, rốt cục anh đang muốn gì?”

“Các người im hết đi!”

Kondo quát Tamiya rồi dùng lực xô Noda ra khỏi chỗ tủ. Không màng để tâm đến trưởng ban Tổng vụ đang sõng soài trên mặt đất, anh mở toang cửa tủ hồ sơ ra.

Anh đã biết rõ vị trí của thứ mình cần tìm.

Chính là vào khoảnh khắc Kondo lấy ra một tập hồ sơ màu xanh lá rồi dùng sức đập mạnh lên bàn làm việc của Noda.

Anh giở hồ sơ ra rồi đưa cho Tamiya xem số liệu được ghi chép bên trong. Số liệu hàng tồn.

200 triệu yên…

“Đâu mới là số liệu đúng hả, Noda?”

Theo quy tắc kế toán, phần 40 triệu dôi ra đều được tính vào lợi nhuận của công ty. Kỳ trước, việc kinh doanh công ty điện Tamiya Denki gần như có thể nói là suôn sẻ với khoản lời. Thực tế nếu không có số hàng tồn hư cấu này thì bọn họ đã lỗ tới 40 triệu.

Ánh mắt Noda tối sầm.

Anh quay sang Tamiya, người đang mang khuôn mặt tái nhợt vì kinh ngạc.

“Anh có biết chuyện này, đúng không hả, tổng giám đốc?”

“Cái đó… Chuyện này…”

Tamiya bắt đầu lúng túng và cố gắng tìm một cái cớ. Nét mặt ngạo nghễ diễn đạt lại tâm trạng của Mozart giờ đây không còn dấu vết, chỉ còn lại dáng vẻ ngu ngốc của một kẻ đang cảm thấy sợ hãi vì hành vi gian lận kế toán bị bại lộ.

“Sao vậy? Tôi đang hỏi anh là anh có biết chuyện này hay không?”

Tamiya ấp úng.

“Đây… đây vốn dĩ chỉ là tài liệu lưu hành trong nội bộ công ty thôi…”

“Chà, vậy cái này thì sao?”

Kondo bước đến bàn làm việc của mình và lôi ra thứ nằm trong ngăn tủ dưới cùng. Noda đã đứng lên và chạy lại, song, gã chỉ thốt lên được một tiếng “A!” rồi cả gương mặt gã đông cứng lại. Hàm của Tamiya như muốn rớt xuống.

Không cần lời giải thích nào nữa.

Dù cái cớ có thế nào cũng không thể biện minh cho thứ này.

Trước mắt Kondo là những quyển sổ con “bí mật” đang nằm trên bàn. Anh chậm rãi ngồi xuống ghế, khoanh hai tay lại rồi lặng lẽ nhìn chòng chọc vào Tamiya và Noda.

Doanh thu 8 tỷ yên, tổng số nhân viên là 300 người. Thành lập đã được 40 năm. Một công ty như thế mà phải đi đến nước giả mạo lợi nhuận vỏn vẹn có vài trăm triệu yên thì hẳn là tình hình kinh doanh đã trở nên tồi tệ lắm.

Bất chấp vẻ ngoài huênh hoang và thái độ bắt chước Mozart trước mặt nhân viên chuyển công tác là Kondo, tình cảnh thật sự của Tamiya Denki vốn dĩ là một con thuyền chở bùn với thành tích kinh doanh nghèo nàn, đến nỗi nếu không nhận được khoản vay từ ngân hàng thì chẳng thể nào sống tiếp.

Đối với Tamiya, việc tiếp nhận một nhân viên thuyên chuyển từ ngân hàng nhất định là con dao hai lưỡi.

Nhận bọn họ vào thì sẽ thành đồng chí trên cùng một con thuyền. Nhưng đồng thời gã cũng phải quan ngại đến mối nguy việc làm giả sổ sách sẽ bị vỡ lở.

Tamiya một mặt vừa chào đón trưởng phòng Tổng vụ vào công ty, một mặt vừa cố gắng không cho anh chạm tới công tác kế toán… Nguyên do khiến hắn không dám cho Kondo đảm nhận các tác vụ kế toán thực tế chính là đây.

Đối với kẻ suốt ngày gọi nhân viên thuyên chuyển công tác bằng cái danh xa lạ "ngân hàng các anh" như Tamiya, đó chắc chắn là bí mật mà hắn ta tuyệt đối không muốn ai biết được. Vì lẽ đó, Tamiya và Noda mới dựng lên "tấm rèm sắt" để làm lá chắn cho chúng.

Chỉ có điều, giờ đây Kondo đem những thứ nằm sau lá chắn ấy ra ánh sáng rồi.

Ánh mắt Tamiya trống rỗng, hai tay hắn buông thống hai bên sườn như đã mất hết sức lực. Noda đã hóa đá như tượng, trông chẳng khác nào nhân vật bước ra từ bức tranh *Tiếng thét* của Munch.

"Anh… anh sẽ nói… cho ngân hàng biết hả?"

Sau một lúc lâu đứng đối diện nhau, cuối cùng Tamiya mới chịu mở miệng. Giọng nói ngắt quãng và khàn đặc của hắn ta như đã rơi đầy sàn nhà trước khi đến được màng nhĩ của Kondo.

Sau khi bật ra câu hỏi ấy, sâu trong con mắt tràn ngập nỗi sợ của Tamiya lập lòe tia sáng như đầu que pháo hoa sắp tàn.

“Muốn tôi tiếp theo hành động như thế nào… đều tùy vào các anh cả.”

Ánh mắt Tamiya dao động. “Nếu như các anh thật lòng muốn cải tổ lại công ty này, không còn chấp nhận làm một xí nghiệp nhỏ nhoi nữa, tôi sẽ hiệp lòng với các anh.

Tamiya không còn lựa chọn nào khác.

“Vậy chúng tôi phải làm gi?”

Tamiya rốt cục cũng lên tiếng.

“Chà, anh nói xem nên làm gì bây giờ hả, giám đốc? Chẳng phải anh tự nhận mình là Mozart tái thế sao?”

Kondo hờ hững đáp, mắt nhìn chòng chọc vào tay chủ doanh nghiệp đời thứ hai.

“Dĩ nhiên phải nghĩ cách tích cực cải tổ lại công ty rồi.”

Tamiya ráng nặn ra một nụ cười. “Nếu anh đã có ý định giúp đỡ thì chúng tôi nhờ cả vào anh đấy.

“Chà, vậy trước hết, anh có thể biến bản kế hoạch kinh doanh đang nằm sẵn trong đầu mình thành những con số và chữ cái giúp tôi được không? Nhờ anh nộp lên vào ngày mai nhé. Sau đó, tất cả các cán bộ có chức vị từ trưởng ban trở lên sẽ cùng nhau xem xét và chỉnh sửa kỹ càng.”

Khoảnh khắc nghe thấy mấy từ “bản kế hoạch kinh doanh”, mặt Tamiya nhăn nhó.

“Ngày mai ư? Anh làm ơn cho tôi xin thêm chút thời gian được không hả, Kondo?”

“Lúc Schikaneder đến thúc giục Mozart, ông ấy có tìm có như vậy không?”

Kondo nói. “Làm ơn thể hiện cho tôi thấy bằng hành động chứ đừng chỉ nói suông. Nếu anh không làm được thì tôi sẽ cầm cuốn sổ cái này về ngân hàng đấy. Thời hạn thử việc của tôi đến lúc đó cũng kết thúc nhỉ?”

Trong lúc Kondo nhìn vào khuôn mặt đang bàng hoàng của Tamiya thì lớp dầu hắc trong đầu anh đã hoàn toàn biến mất.

6

Tomari kêu lên.

“Tức chết mất. Chẳng lẽ không có công ty nào đàng hoàng hết sao!”

10 giờ tối thứ Tư. Ba người bọn họ đang quây quần quanh một chiếc bàn trong tiệm ăn Nhật nọ gần ga Shinjuku.

“Chắc chắn đấu đó sẽ có. Ông tìm thử xem. Nhưng mà ở đây thì thua rồi đó.”

Hanzawa nói nhẹ tênh rồi quay sang hỏi chuyện Kondo. “Vậy ông đã xem rõ cuốn sổ con chưa?”

“Nếu ý ông là đối chiếu giữa hai bên với nhau thì câu trả lời là rồi. Tamiya Denki từ 5 năm trước đã bắt đầu thua lỗ. Hình như lúc đó đã cần vay vốn lắm rồi, vậy nên tay bọn họ mới nhúng chàm vào chuyện làm giả sổ sách này.

“Chuyện làm giả sổ sách ấy, đã có lần một thì sẽ không bao giờ quay đầu lại được.”

Tomari nói. Nếu sửa lại toàn bộ con số hàng tồn hư cấu kia về giá trị thực thì lợi nhuận năm sau của công ty sẽ sụt giảm. Số lượng được khai khống lên bắt buộc phải trùng khớp với các dữ liệu còn lại trong sổ cái, mà việc đó đối với một công ty luôn luôn thua lỗ quả thật rất khó.

“Họ chỉ làm giả số liệu hàng tồn thôi à?”

Hanzawa hỏi. Khai khống số liệu hàng tồn kho là phương pháp cổ điển nhất.

“Đâu, đã khống cả doanh thu rồi thì còn phải làm giả cả tổng số lượng nhập hàng với số tiền bán chịu nữa chứ. Khai khống nhiều thứ lắm, đến nỗi không nhớ hết được. Bởi vậy họ mới chép hẳn ra sổ con để dễ quản lý đấy?

“Có ổn không vậy”, Tomari kêu lên với vẻ ngán ngẩm.

“Tôi đã nói chuyện với bọn họ rồi. Trước mắt tôi sẽ thử xem có cải tổ công ty được hay không.”

“Nếu không kham nổi thì về lại ngân hàng đi, Kondo.

Nghe Tomari khuyên vậy, Kondo liền lên tiếng phản bác bằng một câu không ngờ, “Ông nghĩ một nhân viên chuyển công tác như tôi có quyền nghĩ đến chuyện đó hả?”

“Dĩ nhiên nếu tình hình trở nên tồi tệ thì tôi chỉ còn cách trở về ngân hàng rồi. Nhưng này nhé, lúc đó đời tôi sẽ thành thảm họa mất. Chẳng ai có lợi cả. Kể từ khi chuyển công tác, tôi mới nhận ra phẩm chất của nhân viên ngân hàng đã ngấm sâu vào con người mình thế nào. Nhưng đồng thời tôi cũng nghĩ bản thân đã đánh mất tấm vé trở về rồi. Nếu cứ ỷ y rằng mình còn đường lui thì công ty tôi đang làm việc sẽ không thể nào khá hơn đâu. Bắt buộc phải xả thân vì bọn họ mới được.

Hanzawa âm thầm cảm thấy thán phục. Trạng thái tràn đầy tự tin bây giờ của Kondo vừa giống, lại vừa không giống, với hình ảnh người đàn ông đã luôn bị tấm màn tối che khuất của trước kia.

“Nhưng ông cũng đâu thể ngậm miệng mãi về chuyện làm giả sổ sách được. Sau khi đã lộ rồi thì khó mà che giấu tiếp lắm”, Tomari nói với vẻ lo lắng.

“Ngày mai tôi sẽ đến nói chuyện với người phụ trách của chi nhánh Kyobashi. Tôi đã thuyết phục Giám đốc Tamiya rằng nếu không nói ra chuyện này thì chẳng thể giải quyết được gì hết. Đây sẽ là bước đầu tiên của cuộc cách mạng. Chủ nghĩa thoát ly bí mật nhờ.”

“Nói rất đúng”, Hanzawa lên tiếng.

“Nhưng Kondo này, theo lẽ thường chắc ông cũng hiểu số phận của những công ty làm giả sổ sách ấy sẽ là gì, đúng không?”

Tomari nói trúng tim đen.

“Chấm dứt giao dịch”.

Kondo điềm nhiên nâng cốc bia lên. “Nhưng chừng nào Kondo này vẫn còn ở đó, tôi sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

“Ồ ồ. Xuất sắc luôn nha sư phụ.”

Tomari cười nhăn nhở. “Ông đấy, cũng trưởng thành rồi nhỉ?”

“Chẳng qua chỉ là về lại bản chất thôi mà.”

Hanzawa cũng cười toe, quay sang gọi nhân viên thêm một phần rau củ xiên que. “Thật lòng tôi thấy mừng lắm. “Phía Iseshima sao rồi?”

Kondo chuyển đề tài.

“Ngày mai tôi sẽ đến thảo luận với giám đốc.”

Hai người kia bất giác ngẩng mặt lên nhìn Hanzawa. “Ngài Yuasa ư? Trông như một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng mang nhiều gánh nặng của gia tộc trên vai đấy.”

“Tôi biết chứ. Nhưng chỉ cãi nhau với bên phụ trách tài chính cũng chẳng giải quyết được gì. Cứ như thế này, tôi mà là thanh tra thì cũng cho họ vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn luôn.”

“Ê ê, tôi xin ông đấy Hanzawa tiên sinh à. Bị phán là nợ dưới tiêu chuẩn thì khoản lợi nhuận mấy chục tỷ xem như bay luôn đó.”

Trước lời than vãn của Tomari, Hanzawa chỉ đanh mặt lại.

“Tôi không tài nào nghĩ ra ý tưởng nhiệm màu có thể giải quyết khoản tổn thất do đầu tư thua lỗ của họ. Nhưng cứ bàng quan thế sự mà khoanh tay đứng nhìn thì cũng chẳng giải quyết được gì. Mặc dù tôi không biết

Giám đốc Yuasa là người khó tính hay ngạo mạn, nhưng đến nước này cũng chỉ đành vận động cách mạng ngược từ thượng tầng thôi.”

Tuy rằng đã qua lại trao đổi với khách sạn Iseshima nhiều lần, nhưng cả Hane lẫn Harada đều tỏ ra quá đỗi nông cạn khi nhắc đến thành tích kinh doanh của công ty.

“Chính vì bên đó chưa có đối sách khai thông quyết liệt, nên chúng ta khó có thể chống chế với lý lẽ rằng kết quả kinh doanh thua lỗ chỉ là nhất thời.

Quả đúng như lời Tomari nói. Hậu quả cuối cùng của việc phân vào loại nợ dưới tiêu chuẩn là công ty đó sẽ rất khó nhận được sự giúp đỡ từ một ngân hàng mới. Vấn đề này sẽ trực tiếp đả kích vào guồng xoay vốn của khách sạn Iseshima.

“Không biết đám người ở Iseshima có hiểu rằng mọi chuyện sẽ tồi tệ đến mức nào nếu bọn họ bị liệt vào loại nợ dưới tiêu chuẩn không nhỉ?”

“Đám người ấy còn đang bận xử lý tình huống nội bộ mà”, Hanzawa đáp.

“Tình huống nội bộ ư?”

Kondo nhoài người lên trước. “Nghĩa là sao?”

“Đám người nắm giữ công tác tài chính của Iseshima dưới trướng Giám đốc điều hành Hane vốn đã sinh lòng bất mãn từ tổng giám đốc đời trước rồi. Nghe đâu bọn họ đang có động thái hòng dứt công ty ra khỏi sự quản lý của gia tộc. Nếu bây giờ công ty bị liệt vào loại nợ dưới tiêu chuẩn, hẳn là việc kinh doanh của khách sạn Iseshima sẽ lâm vào cảnh khủng hoảng. Bọn họ đã nhìn thấu khả năng Tổng giám đốc Yuasa phải thoái vị trước cảnh tượng ấy. Đối với đám người bọn họ thì đó không phải nguy cơ, mà là thời cơ.”

“Cắt tay hay cắt chân thì cũng đều là thịt. Hanzawa này, đồng lõa với bọn họ chẳng phải sẽ hay hơn sao?”

Tomari nói. “Tôi cũng chẳng có chút hào hứng gì khi thấy mấy chuyện kinh doanh gia tộc kiểu vậy tiếp diễn đâu?”

“Hane không phù hợp làm chủ một doanh nghiệp. Gã khốn đó chỉ vì muốn nhận được khoản vay mà dám che giấu tổn thất của công ty.”

Hanzawa nói. “Ông có thể tin tưởng một lão già như thế sao? Đó là vấn đề về tư duy kinh doanh đấy.”

“Trong tình hình này mà công việc của ông lại là ngăn cản khoản vay của họ không bị xếp vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn sao? Nói thẳng là… khó lắm đấy Tomari thở một tiếng thật dài. “Giả sử tôi ở vị trí của ông ấy, thì đã nhập viện vì lao lực từ khuya rồi. Nhân đây thì, tuy không biết có giúp ích được gì cho ông hay không, nhưng có muốn thử gặp mặt với người bên ngân hàng Hakusui không?”

“Người của Hakusui ư?”

“Hồi xưa còn đi học tôi có một đám bạn nhậu, sau này có đứa vào làm xử lý nợ bên Hakusui. Phụ trách Iseshima đấy.” Hanzawa bất giác ngẩng đầu lên.

“Biết đâu ông sẽ tìm hiểu thêm được điều gì đó khi trao đổi với cậu ta thì sao?”

“Nếu như không quá phiền phức thì nhờ ông vậy.”

“Cứ giao cho tôi.”

Tomari lấy từ cặp ra một quyển sổ tay rồi bắt đầu tìm một ngày trống.

7

Tamiya đang gọi điện thoại trong căn phòng riêng nằm trong ngôi nhà mặt phố hào nhoáng ở khu Shirokane.

“Hắn kêu phải nói chuyện làm giả sổ sách với ngân hàng. Không xong rồi, phen này tiêu mất, anh có nghĩ được cách gì không?”

Đầu dây bên kia im lặng.

“Các anh đã thừa nhận rồi à? Vụ làm giả sổ sách ấy?” Đối phương thốt lên với vẻ ngạc nhiên.

“Ừ thì… Tamiya cau có. “Hắn ta nắm bằng chứng rành rành trong tay, không còn cách nào khác nên tôi mới… “Bằng chứng?”

“Hắn đã tịch thu mấy cuốn sổ con mà bọn tôi giấu. “Thiệt tình…”

Từ đầu dây bên kia truyền lại tiếng hít sâu, tiếng guitar acoustic văng vẳng đằng sau.

“Hắn chỉ mới biết về cuốn sổ con thôi à?”

“Ừ. Hình như vẫn chưa chú ý đến vụ kia đâu.”

“Bây giờ hắn đã nắm trong tay cuốn sổ con kia rồi thì biết đến vụ việc kia chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Trước khi chuyện đó xảy ra thì các anh phải thay thế nó mới được.”

Tiếng thở phào an tâm truyền ra từ ống nghe.

“Nhờ anh cả đấy, Tamiya. Chuyện này mà vỡ lỡ là hơi phiền đấy.

“Tôi biết rồi. À mà còn chuyện của bên tôi ấy, anh có đối sách nào khả thi không?”

Đầu dây bên kia truyền đến khoảng lặng như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Như trước đây tôi đã nói với anh, tôi cũng là một bánh răng hoạt động trong tổ chức thôi. Việc nào nhất thiết phải theo quy trình thì cũng không thể làm khác được.

Lần này đến phiên Tamiya giữ im lặng.

“Nhưng mà… để tôi thử xem sao.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

Tamiya sau khi đặt ống nghe xuống mới trút ra một hơi thở phào nhẹ nhõm.

CHƯƠNG 3:
ĐỐI SÁCH CHO CUỘC THANH TRA CỦA CƠ QUAN DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

1

Trong căn phòng mà Hanzawa được dẫn tới không bật đèn.

Rèm cửa đã được mở ra hết, ánh tà dương hơn 5 giờ chiều lóa mắt đến độ tạo ra những mảng bóng đen kịt trong phòng.

Một người đàn ông đang ngồi đấu lưng với ô cửa sổ ấy, bóng người tối om vì ngược sáng đang nhìn chằm chằm vào Hanzawa, người vừa bước vào phòng.

“Tôi là Hanzawa của ngân hàng Tokyo Chuo.”

Không có tiếng đáp lại. Người đàn ông từ tốn đứng dậy rồi im lặng ra dấu mời Hanzawa ngồi vào sofa. Khi thư ký mang trà vào và bật đèn lên, Hanzawa mới thấy hình ảnh một người đàn ông gầy guộc với đôi mắt nghiêm nghị và sắc bén. Đây chính là Tổng giám đốc Yuasa Takeshi của khách sạn Iseshima.

“Trong mắt của Thứ trưởng Hanzawa, công ty chúng tôi trông như thế nào?”

Yuasa đề ra câu hỏi với chất giọng trầm. Tuổi tác anh ta chỉ cách Hanzawa có 2 năm. Vẫn còn trẻ như vậy mà đã gánh trên vai chức danh tổng giám đốc nên tư thế và giọng điệu của anh ta mới có phần khắc nghiệt thế.

“Là tượng thần đã mất đi vũ khí của mình chăng?”

Hanzawa đáp. “Công ty đang rất cần ý tưởng. Giám đốc Yuasa có sáng kiến gì không?”

Đôi mắt của Yuasa nhắm nghiền, Hanzawa không nhận được câu trả lời. Mặc dù lời chất vấn có chút đường đột, nhưng ý kiến của Hanzawa lại thẳng thắn. Trong tình huống này, Yuasa có nổi giận đùng đùng đi nữa cũng chẳng có gì lạ, nhưng vị giám đốc vẫn chỉ tiếp tục trầm tư.

“Dù có sáng kiến đi nữa thì cũng cần một khoảng thời gian để tình hình kinh doanh khôi phục. Ngân hàng sẽ hỗ trợ chúng tôi chứ?”

“Nhất định. Mặc dù tôi không biết các anh có còn tin tưởng chúng tôi hay không?”

Hanzawa nói một cách quả quyết. Yuasa nhìn thẳng vào mắt gã như đang xét xem thành ý của Hanzawa có bao nhiêu phân lượng. E rằng người đàn ông này sẽ không dễ bị thuyết phục chỉ bởi đôi ba lời hoa mỹ rồi. Thứ duy nhất anh ta tiếp nhận chỉ có thành ý.

“Thành thật xin lỗi vì đã chậm trễ”, nói đoạn, Hanzawa chìa danh thiếp của mình ra.

Yuasa nhận lấy tấm danh thiếp rồi đặt nó lên mặt bàn. Anh ta làm thinh như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi quay trở lại bàn làm việc, lấy ra từ ngăn kéo một tấm danh thiếp.

Hanzawa cứ nghĩ đây là danh thiếp của Yuasa nên liền giơ tay nhận lấy, nhưng gã đột nhiên khựng lại.

Ấy là bởi vì đó là danh thiếp của Hanzawa. Chức vụ ghi trên đó là kiểm soát viên bộ phận Kinh doanh số Bốn trực thuộc Hội sở. Đó là chuyện của 10 năm trước rồi? Đây vốn là danh thiếp của Hanzawa lúc vẫn còn ở bộ phận cũ.

Thấy Hanzawa sửng sốt nhìn mình, Yuasa chỉ bảo:

“Chính tôi là người đã đích thân nhờ Chủ tịch Nakano Watari giao phó vụ việc của công ty chúng tôi cho Thứ trưởng Hanzawa đây phụ trách đấy.”

“Cái này… anh lấy ở đâu…”

“Trước kia tôi từng làm ở phòng Kế hoạch của khách sạn Đại Đông Kinh. Tấm danh thiếp này có từ lúc đó. Ngày xưa tôi từng gặp qua anh rồi.”

Hanzawa ngẩng mặt khỏi tấm danh thiếp rồi ngày người nhìn Yuasa. Khách sạn Đại Đông Kinh là một trong những công ty khách hàng nằm trong quyền phụ trách của Hanzawa lúc bấy giờ.

“Phòng Kế hoạch của khách sạn Đại Đông Kinh… là lúc đó hả…?”

“Đúng vậy.”

Yuasa nghiêm nghị đáp. “Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đã đến đó thực tập.”

Khách sạn Đại Đông Kinh vốn là khách sạn lâu đời tự hào về bề dày lịch sử còn hơn cả khách sạn Iseshima. Bất chấp nền nếp của họ có lâu đời thế nào, số lượng khách hàng vẫn giảm đều khiến việc kinh doanh lâm vào cảnh khốn khó. Thời đó còn có tin đồn ngân hàng chủ lực gây khó dễ về việc cấp vốn cho bọn họ, guồng xoay vốn của khách sạn cũng gặp nhiều trở ngại lớn.

Rốt cục nội bộ công ty nổ ra một cuộc *coup d’état*[4], cả gia tộc sáng lập bị đuổi đi, nhường chỗ cho lãnh đạo mới từ nhóm nhân viên cầm đầu nổi loạn…

“Thời điểm ấy, các ngân hàng chúng tôi có quan hệ tốt từ đó đến giờ, tiêu biểu là ngân hàng chủ lực, đều thi nhau buông tay bỏ mặc khách sạn. Ngân hàng duy nhất chịu đưa tay giúp đỡ cứu chúng tôi ra khỏi cảnh hiểm nghèo lại là Sangyo Chuo, một ngân hàng bấy nay khách sạn hiếm khi qua lại. Vì muốn dọn đường cho việc cấp tín dụng, người phụ trách lúc bấy giờ đã thương lượng với nội bộ ngân hàng, về sau còn xuất hiện ở buổi họp của phòng Kế hoạch Kinh doanh, nêu ra ý kiến của mình, hỗ trợ chúng tôi cải tổ công ty. Từ trước đến nay tôi đã thấy nhiều thể loại nhân viên ngân hàng rồi, nhưng đó lại là lần đầu tiên tôi thấy một nhân viên ngân hàng như anh

ta. Người đó chính là anh. Tấm danh thiếp này anh đã đưa cho tôi lúc tham dự cuộc họp của phòng Kế hoạch đấy.”

“Ra là vậy.”

Nhắc đến mới nhận ra, gã cảm giác như đã gặp Yuasa ở đâu đó.

“Thời điểm ấy anh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.”

Dứt lời, Yuasa liền cúi đầu.

“Khách sạn Đại Đông Kinh xảy ra vấn đề do người kinh doanh. Nhưng nhóm chủ mới đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu và tìm ra cách giải quyết. Về sau chỉ còn mỗi câu hỏi về phần hoạt động cụ thể mà thôi. Vậy nên tôi mới có thể giúp đỡ bọn họ được.”

Hanzawa điềm tĩnh giải thích.

“Anh lúc đó đã nhìn thấu được tương lai.”

Yuasa đáp. “Ngân hàng họ chỉ biết nhìn vào quá khứ, bố tôi cũng từng nói như vậy, thực tế tôi cũng đã thấm thía điều này trong khoảng thời gian Đại Đông Kinh lâm vào khủng hoảng. Nhưng chỉ có anh là khác. Chỉ có mỗi mình anh thấy được một cách đích xác việc thay máu ban lãnh đạo sẽ tạo ra sự đổi mới ra sao, khiến Đại Đông Kinh trở thành một nơi thế nào. Tôi nghĩ rằng chính vì vậy mà anh mới dám mạnh tay giúp đỡ chúng tôi mặc cho các ngân hàng khác buông tay.

“Thật sự cảm ơn anh vì những lời khen ngợi. Nhưng sự việc thực chất không to tát đến thế. Nói cho cùng đó cũng chỉ là trực giác của kẻ làm nhà băng thôi.”

“Giả sử có là vậy thật, tôi cũng không nghĩ rằng trên đời còn nhân viên ngân hàng nào có kiểu trực giác ấy nữa.”

“Có chứ ngài giám đốc.”

Nét mặt Hanzawa trở nên nghiêm nghị. “Nhất định lúc ấy cũng có nhân viên ngân hàng nghĩ rằng khách sạn Đại Đông Kinh sẽ lại vực dậy. Chỉ có

điều họ không thể giúp đỡ các anh được. Anh hỏi tại sao ư? Tại vì họ sợ lỡ như mình làm không tốt thì sẽ phải gánh lấy hậu quả. Điều đó quả thật rất đáng sợ.”

“Vậy mà anh lại cho chúng tôi vay tiền. Tại sao thế?”

“Bởi lẽ tôi tin rằng khách sạn sẽ lấy lại vị thế của mình. Hoặc cũng có thể do tôi một lòng quyết vực nó dậy bằng tất cả sức lực chăng. Dù sao hồi ấy tôi vẫn còn trẻ mà.”

“Ra vậy.”

Yuasa bật cười. Nụ cười khiến khuôn mặt anh trở nên không khác gì một đứa trẻ nghịch ngợm trong dáng vẻ người lớn, khiến người ta khó lòng tưởng tượng ra nét nghiêm nghị ở con người này.

Đoạn, anh đột ngột thu lại nụ cười rồi lấy ra tập tài liệu bày lên mặt chiếc bàn làm việc khổng lồ cho Hanzawa xem.

“Công ty tôi trước giờ đã quá chú trọng tấm biển hiệu khách sạn cao cấp lâu đời. Xét trên phương diện đó, có lẽ chúng tôi đang đi theo vết xe đổ của khách sạn Đại Đông Kinh. Từ tháng Tư, phòng Phát triển Kinh doanh và tôi đã cùng nhau lập nên bản kế hoạch mới. Nó đây. Anh cảm thấy thế nào?”

Hanzawa nhìn thoáng qua tập tài liệu ấy, gương mặt tỏ rõ chút kinh ngạc.

“Tỷ lệ phòng trống đang giảm xuống rõ rệt nhỉ.”

Hay nói cách khác, số lượng khách đang đông dần lên.

Từ tháng Tư, tỷ lệ phòng trống chưa bằng một nửa tháng Ba. Đến tháng Năm thì khách sạn gần như trong tình trạng hết phòng.

“Tháng này chúng tôi vẫn đang duy trì thành tích ngang bằng tháng Năm. Chỉ cần mở rộng đối tượng khách hàng mục tiêu là đã thấy rõ sự khác biệt thế này… Chúng tôi đang nhắm đến châu Á.”

“Châu Á ư?”

“Chủ yếu là Trung Quốc đại lục và Hồng Kông, Đài Loan. Tôi muốn thử sửa đổi chính sách trước giờ vốn chỉ nhắm vào đối tượng khách hàng chính yếu là giới nhà giàu trong nước và giới thượng lưu châu Âu. Hiện giờ ở Trung Quốc có rất nhiều tay cự phú, đông đảo hơn Nhật Bản nhiều. Để bắt đầu, chúng tôi đã ký kết hợp đồng với một hãng du lịch nổi tiếng có trụ sở tại Thượng Hải. Khi đó chúng tôi phát hiện ra dù doanh thu trên mỗi đơn vị khách giảm một ít, nhưng khách sạn có thể lấp đầy số lượng phòng trống. Theo đà này, chúng tôi quyết định sẽ chi cho việc quảng cáo ở Trung Quốc để tăng độ nhận diện cho khách sạn, đồng thời khai phá dịch vụ hội viên cùng hệ thống đặt phòng trực tiếp trên mạng thông qua việc chỉnh đốn lại mạng lưới IT. Chúng tôi còn triển khai thêm các dịch vụ như limousine đưa đón khách tận sân bay, hợp tác với những nhà hàng danh tiếng trong thành phố, tour du lịch thăm thú cảnh quan trong nước. Ngoài ra, chúng tôi còn có kế hoạch giúp cho các loại thẻ tín dụng được phát hành ở Trung Quốc có thể dễ dàng thực hiện được thanh toán ở đây.”

“Kế hoạch này có thể nói là… sẽ giải phóng khách sạn Iseshima khỏi khuôn khổ và truyền thống trước giờ, nhỉ?”

Hanzawa bình luận.

“Chính là như vậy.”

Đồng thời, bản kế hoạch này cũng có ý nghĩa khách sạn sẽ thoát ra khỏi cung cách kinh doanh quý tộc mà ngài Yuasa, tổng giám đốc đời trước, nay đã về hưu với chức danh chủ tịch hội đồng quản trị, từng triển khai.

“Ba năm, tôi đã tiếp nhận chức vụ giám đốc này trong ngần ấy thời gian.”

Yuasa tựa người vào lưng ghế rồi nhìn về phía xa xăm. “Khoảng thời gian này tôi đã luôn phải chiến đấu khổ cực. Khát khao xé toang lớp vỏ do bố tôi tạo ra, đối đầu với những thành viên ban giám đốc mà ông để lại. Trong lúc đó, bản thân vẫn phải xoay xở tìm tòi hướng đi cho việc kinh

doanh. Thứ truyền cảm hứng cho tôi chính là thời kỳ khủng hoảng của khách sạn Đại Đông Kinh. Giữa lúc muộn phiền, tôi mới chợt nhớ lại những chuyện đã xảy ra hồi mình còn đi thực tập. Suy nghĩ của tôi lúc bấy giờ là không muốn khách sạn này trở thành như thế. Suy cho cùng làm khách sạn cũng là nghề phục vụ con người. Ấy vậy mà nó lại đòi phân biệt giữa người và người với nhau. Vậy thì đâu còn là nghề dịch vụ nữa? Thời điểm nghĩ đến đó, tôi mới nảy ra ý tưởng này."

"Kế hoạch này nhất định sẽ thành công thôi."

Hanzawa ngẩng đầu lên khỏi bảng kê khai doanh số chi tiết trước mắt mình. "Việc khai thác hệ thống IT khi nào sẽ được hoàn thành nhỉ?"

"Tôi muốn hệ thống ấy đi vào vận hành trong năm nay. Tôi rất muốn được lắng nghe ý kiến của anh về việc này. Cùng với…"

Nói rồi, Yuasa chỉnh đốn lại tư thế và cúi đầu. "Tôi muốn tạ lỗi với anh về chuyện báo cáo chậm trễ khoản thất thoát do thất bại trong việc sử dụng vốn. Thật sự, tôi không biết nói gì hơn.

"Mong anh đừng nghĩ đến chuyện tăng lợi nhuận bằng cách đầu tư nữa."

"Đáng hổ thẹn thay, bản thân tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện đó."

Yuasa cắn môi bộc bạch.

"Hay là… do Giám đốc điều hành Hane tự ý…."

"Tôi hiểu Hane đang nghĩ gì trong đầu. Một mặt, hắn ta đổ trách nhiệm kinh doanh nghèo nàn cho bên quản lý, mặt khác lại cố gắng tạo lập danh tiếng trong phòng Tài chính. Có không ít thành viên ban giám đốc đồng tình với hắn đấy."

Xem ra Yuasa đã bị dồn vào tình thế ngặt nghèo trong công ty.

"Tôi nghĩ anh nên xử lý việc này thì hơn."

“Dĩ nhiên tôi sẽ làm thế. Chỉ có điều, trước tiên vẫn cần phải chỉnh đốn lại các mối quan hệ trong nội bộ đã. Nếu chỉ xử lý mỗi mình Hane thôi thì rất có khả năng những kẻ khác sẽ còn ôm hận với tôi. Tôi định bụng sẽ vận động bãi chức Hane trong đại hội cổ đông được tổ chức sau đợt quyết toán năm nay, nhưng trước đó phải ổn định được doanh số của công ty đã.”

Để làm được điều này, mấu chốt là phải biến bản kế hoạch của Yuasa thành hiện thực.

“Chúng tôi cũng cần cả vốn lưu động nữa. Nếu như chúng tôi bị Cơ quan Dịch vụ Tài chính liệt vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn thì việc huy động vốn sẽ lâm vào đường cùng mất.”

“Không đâu, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Hanzawa nhìn thẳng vào mặt anh.

“Tôi sẽ tìm cách vượt qua cuộc thanh tra này. Đâu đó nhất định sẽ có đối sách thôi.”

2

Nhờ sự sắp xếp của Tomari, Hanzawa đã gặp được Bando Hiroshi đang nắm giữ chức vụ trong phòng Xử lý nợ của ngân hàng Hakusui vào ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng Sáu.

Vì Hanzawa và Tomari đang cần phải tìm ra đối sách cho buổi thanh tra, nên Bando mới cất công dành ra ngày nghỉ đến điểm hẹn trước 6 giờ chiều để chờ hai người bọn họ. Anh ta là người cho người ta cảm giác thân quen ngay từ lần đầu gặp mặt.

“Thành thật xin lỗi. Hôm nay là ngày nghỉ của anh, thế mà…

Bando thuộc lứa nhân viên ngân hàng cùng thời với bọn họ và cũng công tác trong bộ phận Tín dụng của một siêu ngân hàng nên cuộc trò chuyện diễn ra vô cùng sôi nổi. Trong số những nhân viên được nhận vào làm việc tại 13 ngân hàng lớn của Tokyo thời bấy giờ, rất hiếm người đã qua tứ tuần mà vẫn còn có thể băng băng trên đường ray dành cho những kẻ xuất chúng, nhưng Bando lại là một nhân vật như vậy. Anh ta nhất định cũng là một nhân viên ngân hàng xuất sắc còn sót lại trong cuộc đua.

Tất cả những kẻ bước vào ngành ngân hàng đều là hành khách trên chuyến tàu lượn siêu tốc không thấy đường ray.

Ban đầu con tàu sẽ chậm rãi mà tiến, nhưng hành trình mỗi lúc lại dữ dội hơn, cuối cùng con tàu sẽ lao đi với tốc độ chóng mặt hướng đến bờ vực thẳm. Chuyến hành trình dài với những pha xóc nảy và cua gấp bất tận.

Những kẻ bị hất ra ở khúc cua đầu tiên của đường ray xuất hiện vào năm thứ tư sau khi gia nhập ngân hàng sẽ thấy rõ sự khác biệt trong lần tăng

lương kế tiếp, để rồi bỏ lỡ cuộc đua thăng chức lên trợ lý trưởng phòng.

Sự cách biệt giữa những kẻ xuất chúng và những kẻ tầm thường đã bắt đầu từ những năm họ vẫn còn trong độ tuổi hai mấy, đến khi qua khỏi tuổi 40 thì những hành khách trên cùng chuyến tàu lượn chỉ còn lác đác vài người.

Ngay cả thế hệ nhân viên nhà băng thời kỳ bong bóng, hay nói cách khác là lứa nhân viên được tuyển dụng với số lượng kỷ lục vô tiền khoáng hậu, cũng không phải ngoại lệ, thậm chí còn hơn thế nữa, chính vì tuyển dụng với số lượng lớn như thế mà quá trình chọn lọc còn khắc nghiệt hơn nữa, những kẻ vẫn còn đang ghì chặt tay nắm trên chuyến tàu lượn siêu tốc đến bây giờ chỉ là một phần mười mấy sĩ số vào thời đó. Giữa nhóm người vẫn còn đang trên con tàu và nhóm đã thoát ly khỏi con tàu chính là cách biệt về kinh tế lẫn tâm lý mà khó ai có thể rút ngắn được.

“Thật ra… hôm nay tôi mời Bando ra đây là vì có chút chuyện cần nhờ.”

Tomari bắt đầu vào vấn đề sau một hồi cả nhóm bàn chuyện phiếm rôm rả.

Trên bàn nhậu bây giờ đã thế bia thành rượu Shochu khoai ngọt, mặt Bando đã hơi đỏ do cồn. Anh hỏi, “Là về vụ của Iseshima hả?”

“Sao cậu lại biết?” Mắt Tomari trợn tròn.

Bando bật cười, đoạn dùng ngón trỏ gõ bộp bộp lên tấm danh thiếp của Hanzawa.

“Nhắc đến bộ phận Kinh doanh số Hai của ngân hàng Tokyo Chuo thì tôi sẽ nghĩ ngay đến ban phụ trách mới của khách sạn Iseshima rồi. Nhân đây cũng nói luôn cho các cậu, danh tiếng của các cậu trong nội bộ khách sạn Iseshima không được hay cho lắm. Mà không đến mức như bên tôi đâu.”

Hanzawa bất giác bật cười.

“Ai đã nói chuyện này với anh vậy? Là bên Giám đốc điều hành Hane sao?”

“Chuyện đó đành phải giao lại cho óc tưởng tượng của anh rồi. Nhưng như anh là còn đỡ đấy. Họ đối xử với tôi bằng thái độ như đối với kẻ thù vậy?”

Ngân hàng Hakusui chính là bên đã bóc trần tổn thất trong việc sử dụng vốn của bọn họ, đồng thời không chấp nhận cho vay như đã định trước đó. Mặc dù chuyện không đến nỗi to tát gì, nhưng chẳng cần nói ra cũng biết việc ấy đã khiến cho guồng xoay vốn của khách sạn Iseshima trở nên tồi tệ hơn nhiều.

“Nói là thế, nhưng tại sao các anh lại giao quyền phụ trách từ phòng Pháp nhân sang phòng Kinh doanh của hội sở vậy?”

Bando chọc vào điểm mấu chốt.

Hanzawa không thể nói ra chuyện Foster đang muốn tiến hành đầu tư vào Iseshima được, nên chỉ có thể qua loa mấy câu như, “Do sếp thấy chúng tôi rảnh quá nên mới giao việc vậy thôi”.

Bando chắc chắn không tin. “Rõ là bộ phận Kinh doanh số Hai của ngân hàng Tokyo Chuo chủ yếu phụ trách các xí nghiệp có quan hệ đầu tư. Hay là vụ việc lần này cũng thế?”

Quả là một anh chàng có trực giác nhạy bén.

“Nếu như anh Bando đã sắc bén chỉ ra như thế thì tôi cũng xin nói thẳng về chuyện đáng xấu hổ này, phòng Pháp nhân của chúng tôi vốn không nhìn thấu được tổn thất của bọn họ. Thế mà tại sao anh Bando lại có thể thấu suốt được điều đó, tôi thật lòng mong được chỉ giáo.”

Phải một lúc sau Bando mới đáp lại gã.

“Nhờ nguồn tin nội bộ.”

Nghe được đáp án ấy, cả Hanzawa lẫn Tomari đều trố mắt nhìn nhau.

“Nguồn tin ấy trực tiếp liên hệ đến ngân hàng Hakusui a?” Hanzawa hỏi.

“Anh thấy lạ sao?” Bando hỏi lại.

“Tôi chỉ không hiểu nổi, tại sao nguồn tin ấy lại bỏ qua ngân hàng chủ lực là chúng tôi chứ.”

Tomari đáp. “Mà nhân đây thì, nguồn tin ấy nói gì vậy?”

“Có một nhân vật nọ tuồn tin tức ra, kêu là do tổn thất trong việc đầu tư chứng khoán mà khách sạn Iseshima vấp phải khoản lỗ lớn.”

“Lúc nào vậy?” Hanzawa hỏi.

“Tầm 3 tháng trước thì phải.”

Hanzawa và Tomari lại nhìn nhau.

Trước cả lúc ngân hàng Tokyo Chuo giải ngân 20 tỷ cho Iseshima. Ấy vậy mà khách sạn Iseshima lại không hề báo cáo gì về khoản thua lỗ kia.

“Chết tiệt. Bọn họ vì muốn lấy được khoản vay mà dám qua mặt ngân hàng.”

Tomari kêu lên. “Nhưng báo tin cho ngân hàng thứ yếu là Hakusui thì cũng kỳ lạ quá. Không biết có lý do gì khiến họ báo cho bên anh không nhỉ?”

“Chắc là do họ không tín nhiệm ngân hàng Tokyo Chuo”, Bando thấp giọng cười.

“Tôi nghe mấy lời đó hoài. Chắc do chúng tôi bị ghét.”

Tomari bực tức. “Anh có biết người báo tin là ai không? Đó là nhân viên kế toán thân thiết với anh Bando hay sao?” Bando suy nghĩ một lúc như không biết nên trả lời ra sao.

“Định danh người chỉ điểm là ai, đối với ngân hàng cũng đâu có ý nghĩa gì.”

“Anh nói cũng có lý.”

Hanzawa lên tiếng. “Chỉ có điều, chúng tôi thật lòng muốn biết nội dung tin mật báo, cùng với nguyên do khiến cho họ không muốn thông báo cho ngân hàng chúng tôi. Tôi có cảm giác rằng, điểm mấu chốt nằm trong vấn đề đang tồn tại giữa khách sạn Iseshima và ngân hàng chúng tôi.

“Ra là vậy.”

Bando nhìn chằm chằm vào cốc một lát rồi mới ngẩng đầu lên. “Có một công ty gọi là công ty thương mại Iseshima, là công ty con của khách sạn Iseshima. Hay các anh thử đến gặp nhân viên tên Togoshi ở đó đi.

“Togoshi? Ông ta là… nhân viên của công ty con đó ư?”

“Đó chính là người đã đem khoản vốn đầu tư đi ký gửi và gây ra vụ thất thoát. Chân tướng rốt cục thế nào, tôi nghĩ các anh nên đi hỏi đương sự thì hơn.

Trước vẻ mặt hồ nghi của Hanzawa, Bando chỉ gật đầu một cái đầy ngụ ý.

3

Công ty thương mại Iseshima nằm trong một tòa cao ốc phức hợp gần với cổng phía nam ga Shinjuku.

Sau khi báo danh với quầy lễ tân, hai người Hanzawa và Onodera được dẫn vào phòng tiếp khách của ban Kế toán. Giờ hẹn đã định là 10 giờ sáng.

Họ vào phòng chờ chưa được bao lâu thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Người xuất hiện là một người đàn ông trông ốm yếu và sắc mặt xanh xao.

“Xin lỗi vì đã để các anh đợi lâu. Tôi là kế toán Morishita.”

Ông ta cúi cái đầu hói xuống rồi mới chào hỏi hai người họ, đúng lúc đó, ngoài cửa lại có thêm tiếng gõ. Lần này là một người đàn ông bước vào.

Harada của khách sạn Iseshima.

“Chào buổi sáng. Ôi chao, hai vị đây lại rồng đến nhà tôm thế này.”

Harada nở một nụ cười để tiện rồi vòng qua chiếc ghế mà Morishita đang yên vị để ngồi trước mặt Hanzawa. “Tôi cũng sẽ tham dự cuộc họp này nữa.

“Thế thì ngại quá, phiền anh trong lúc bận rộn thế này”, lời của Hanzawa ít nhiều lẫn hàm ý mỉa mai.”

“Không hề. Tôi phải cảm ơn anh vì đã giúp chúng tôi thêm việc mới đúng chứ.”

Harada ném trả với vẻ cau có, đoạn thêm vào. “Phải rồi, tôi cũng thành thật xin lỗi vì đã không thể hoàn trả khoản vay cho các anh được. Nhân đây tôi cũng phải nói luôn kẻo quên mất, các anh tự tiện hẹn gặp với công ty có

liên quan với tập đoàn chúng tôi mà lại không báo cho chúng tôi lấy một lời, có phải hơi bất lịch sự quá không?”

Vẻ thù địch hằn rõ trong ánh mắt hắn.

“Tôi hiểu rồi. Do lần này tôi muốn thảo luận về chuyện không muốn anh Harada nghe thấy.”

Hanzawa chẳng khách sáo gì mà đáp trả lại tay lắm lời chuyên cho mũi vào chuyện người khác.

“Chẳng phải chúng tôi đã đưa các anh tài liệu của công ty con rồi sao?”

Giọng điệu của Harada trở nên sỗ sàng.

“Chúng tôi chỉ muốn xem thử đây là công ty thế nào thôi. Tuy cũng muốn kiểm tra nội dung kinh doanh của một công ty con chủ chốt thế này, nhưng vì anh Harada đang ở đây nên có lẽ chúng tôi phải đợi hôm khác. Bởi vì trưởng ban Morishita đây sẽ khó lòng mở miệng được.”

“Dù có hay không có mặt tôi ở đây đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Morishita, phải không?”

Bị một trưởng phòng từ công ty mẹ gườm gườm, giọng Morishita yếu ớt, “Đúng vậy”.

Hanzawa đặt vài câu hỏi với Morishita. Vừa lựa đúng chỗ để gật gù trước những câu trả lời ỡm ờ của ông ta, Hanzawa vừa chờ đợi thời khắc có thể thực hiện mục đích thật sự của mình.

Harada bắt đầu sốt ruột vì cuộc nói chuyện mãi vẫn chưa kết thúc. Sau hơn một tiếng, hắn mới xen vào.

“Tới đây hỏi chuyện chẳng phải chỉ tốn thời gian của các anh thôi sao? Nếu anh cần thì tôi có mang theo bản sao tài liệu đến đây, anh có thể nghiên cứu ở ngân hàng, anh thấy thế nào.

“Không cần đâu. Nhưng mà vẫn còn việc cuối cùng tôi muốn hỏi. Các anh có thể cho chúng tôi xem qua sơ đồ tổ chức và danh sách nhân viên

trong công ty chứ?”

“Sao anh lại cần xem cái đó?”

Harada tỏ vẻ cảnh giác.

“Tôi cần phải nắm rõ kết cấu tổ chức của các anh. Bây giờ đang là thời khắc sinh tử để thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính quyết xem có nên phân loại công ty các anh vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn hay không, vậy nên chúng tôi cần càng nhiều thông tin càng tốt. Mong các anh hợp tác cho.”

Harada suy nghĩ một lúc với khuôn mặt đầy vẻ hoài nghi, cuối cùng hắn mới quay sang bảo Morishita, “Mang đến đây đi”.

Công ty thương mại Iseshima có tổng cộng khoảng 200 nhân viên. Danh sách nhân viên không xếp theo bảng chữ cái mà phân theo bộ phận, tốn kha khá công sức Hanzawa mới có thể tra ra được nhân vật mà gã muốn tìm.

Hơn thế nữa, trong bảng danh sách này chỉ có đúng một người tên Togoshi thôi.

Togoshi Shigenori.

Trưởng ban Tổng vụ.

“Thể theo luật bảo mật thông tin cá nhân, chúng tôi buộc phải từ chối yêu cầu sao chép bảng danh sách này của các anh đấy.”

Nghe Harada nói vậy, Hanzawa chỉ vỏn vẹn đáp “Không hề gì” rồi tìm thời cơ thích hợp kết thúc cuộc trò chuyện để quay về ngân hàng. Ngay lập tức, Onodera đã lấy được thông tin khách hàng của Togoshi thông qua máy tính bảng kết nối Internet và mang tới cho gã.

“Mặc dù ông ta sở hữu tới vài tài khoản ngân hàng khác nhau, nhưng chỉ mỗi tài khoản gửi tiền thông thường là có số dư thôi, về sau đã bị rút sạch. Tài khoản tiết kiệm có kỳ hạn hình như cũng vừa được tất toán dạo gần đây.”

Không thể tín nhiệm ngân hàng Tokyo Chuo…

Cuộc trò chuyện với Bando chợt lướt qua trong đầu gã. Tài khoản gửi tiền duy nhất còn sót lại của anh ta chính là tài khoản nhận lương, được công ty chỉ định mở tại ngân hàng Tokyo Chuo.

“Ông ta là khách của chi nhánh nào vậy?”

“Shinjuku ạ.”

Hanzawa lấy điện thoại trên bàn làm việc gọi cho chi nhánh Shinjuku.

4

Một người đàn ông trung niên đi đến ô cửa quầy. Ông ta có mái tóc bạc trắng được cắt tỉa gọn gàng hệt như một người thợ thủ công, mặc áo sơ mi xanh biển. Trông ông ta có vẻ khá căng thẳng.

“Xin phép thất lễ. Đây có phải ông Togoshi không ạ?”

Nghe giọng nói cất lên sau lưng nữ nhân viên ngồi sau quầy, người đàn ông ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt dò xét nhìn vào Hanzawa.

“Ông có thể cho tôi xin chút thì giờ được không ạ?”

“Chỉ có mỗi một việc tất toán tài khoản tiền gửi của mình thôi, tại sao lại tốn nhiều thời gian như vậy chứ?”

Hanzawa rút một tấm danh thiếp đưa cho người đàn ông có giọng nói khàn đặc ấy.

“Là về vụ việc của khách sạn Iseshima.”

“Giờ nói cũng có ích gì nữa đâu.”

Togoshi ngắt lời.

“Anh Bando bên ngân hàng Hakusui đã nói cho tôi biết về ông rồi.”

Đôi mắt đục ngầu của Togoshi đăm đăm lườm vào hư không. Ánh mắt ấy dường như còn phản ánh điều gì khác nữa ngoài vẻ cáu bẳn hiện giờ.

Những gì Hanzawa biết về Togoshi chỉ là chức vụ trong phòng Kế toán trước đây ở khách sạn Iseshima mà thôi. Đó cũng là nhờ nội dung của phần thông tin liên lạc được cập nhật tại thời điểm mở tài khoản gửi tiền thông

thường cách đây 15 năm. Togoshi của bây giờ đã đến đây để đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ 15 năm ấy.

Nhất định phải có lý do gì đó đủ mạnh mẽ để ông ta quyết định cắt đứt mối quan hệ ấy.

“Tôi muốn hỏi ông vài chuyện. Nhờ ông giúp đỡ cho.”

Chậc, Togoshi tặc lưỡi. Ông ta dùng ánh mắt định giá một món đồ nhìn chăm chú vào Hanzawa. “Thật lòng mong ông giúp cho,” Hanzawa lại một lần nữa cúi đầu.

“Đành vậy.”

Togoshi đứng dậy, Onodera không chần chừ gì mà lập tức mời ông vào phòng tiếp khách.

“Các anh nhanh nhanh giùm tôi. Nghỉ trưa chỉ đến 1 giờ thôi.”

Togoshi nói, chờ đợi câu hỏi từ Hanzawa.

“Liệu ông có thể cho chúng tôi biết quá trình xảy ra vụ thua lỗ trong việc đầu tư chứng khoán của khách sạn Iseshima không?”

Không có câu trả lời. Ông ta châm một điếu thuốc, thở ra một làn khói rồi nheo mắt nhìn về phía Hanzawa.

“Câu hỏi xát muối vào vết thương người khác đấy.

“Cũng có thể. Nhưng dù thế nào đi nữa tôi vẫn muốn được biết. Hiện tại, vụ việc của khách sạn Iseshima là do tôi phụ trách.

Togoshi lại lần nữa liếc thoáng qua danh thiếp của Hanzawa.

“Bộ phận Kinh doanh số Hai… à? Người phụ trách lại cất công đến tận chỗ tôi để hỏi chuyện hay sao?”

“Nếu là để có được thông tin trọng yếu thì đi đâu tôi cũng đi.

Hanzawa trả lại Togoshi một ánh mắt sắc lẹm.

“Tại sao ông lại không nói cho chúng tôi biết chuyện ông đã nói cho phía ngân hàng Hakusui vậy ạ?”

Togoshi xoay vai rồi rít thêm một hơi thuốc. Ông ta chỉ hút nửa điếu rồi gí vào gạt tàn.

“Sự việc đã quá hạn rồi thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Mọi chuyện chỉ thế thôi.”

Hanzawa hả một tiếng rồi ngẩng đầu lên. Onodera vẫn nhìn chằm chằm vào Togoshi và câm nín.

“Tức là sau khi đã xảy ra tổn thất, dù có làm to chuyện cũng vô nghĩa thôi.”

Togoshi lại châm thêm một điếu thuốc, ném cho Hanzawa ánh mắt pha lẫn ngờ vực và phẫn nộ. “Từ tháng Một năm ngoái, tôi đã được giao phó trách nhiệm quản lý số vốn lưu động lên đến 50 tỷ ấy. Kẻ đầu têu đề xuất dự án kiếm lời từ việc đầu tư chính là Giám đốc điều hành Hane. Trong thời điểm ngành nghề kinh doanh chính chẳng mấy khởi sắc, hắn ta mới nhân dịp đó mà bộc lộ dã tâm phát cờ khởi nghĩa ở bộ phận Tài chính. Dễ chừng còn bị đám phụ trách kinh doanh của công ty chứng khoán dụ dỗ vào tròng cũng nên. Dù thế nào đi nữa, hắn ta cũng giao cho tôi nhiệm vụ phải thường xuyên báo cáo lên ban điều hành về tình trạng đầu tư chứng khoán. Nhưng tôi phải nói trước, tôi chưa từng chỉ đạo để lập lệnh mua hay bán cổ phiếu một lần nào. Chắc do việc đó không hợp với bản tính của tôi. Tuy nhiên, đến một thời điểm, khoản lỗ vài tỷ bắt đầu xuất hiện, tôi đã nhúng tay vào giao dịch ký quỹ[5] hòng gỡ lại số tiền ấy. Tất cả đều là chỉ đạo của Hane. Cuối cùng lại phản tác dụng, khiến cho số tiền thua lỗ lên đến những 12 tỷ.”

“Vậy ông Togoshi đây có cần phải chịu trách nhiệm cho việc đó không?”

Togoshi ném về phía Hanzawa ánh mắt cay cú rồi nhanh chóng lảng sang chỗ khác và đáp.

“Ai đó phải gánh lấy trách nhiệm chứ. Nếu như các cậu muốn bảo rằng, đáng ra tôi nên ngăn chặn phi vụ đó lại, thì các cậu đúng rồi đấy.”

“Ngay cả khi Giám đốc Hane mới là người thực sự điều động khoản tiền đó… sao?”

“Tổ chức là thế đấy. Chính vì biết rõ và vẫn làm theo, hắn bản thân cũng có phần có lỗi.”

Đối với một người bị đổ vấy trách nhiệm và ép thuyên chuyển công tác như Togoshi, Hane và Harada xử lý bằng cách cắt giảm 20% lương. Khách quan mà nói, cách đối xử ấy đồng nghĩa với việc đùn đẩy hầu hết trách nhiệm lên đầu một mình Togoshi.

“Đối với bọn chúng, sự tồn tại của tôi chỉ như khói bụi mà thôi. Tôi không hề gia nhập bè phái của Hane, trước giờ cũng chỉ là một kế toán viên cần mẫn. Tôi nghĩ chắc các cậu cũng biết, nhưng Hane không phải kẻ sẽ dừng đầu tư theo lời can gián của tôi. Người duy nhất có thể ngăn chặn điều đó lại chỉ có các ngân hàng chủ lực… Tôi đúng là thằng ngu khi đã nghĩ như thế mà.”

Togoshi kêu lên. Ông ta tuy cổ hủ nhưng không phải người xấu. Onodera nhìn sang Hanzawa với ánh mắt sắc bén. Đúng vậy, Togoshi từng báo cho ngân hàng Tokyo Chuo về khoản lỗ do đầu tư chứng khoán kia rồi. Nếu vậy, đối phương nhất định là chi nhánh Kyobashi, vốn đang là đối tác của khách sạn Iseshima lúc bấy giờ.

“Ông đã tiết lộ chuyện đó khi nào?” Hanzawa hỏi.

“Hồi tháng Mười hai năm ngoái, tôi có nói chuyện với người phụ trách tên Kozato ở chi nhánh Kyobashi. Cũng không biết người tên Kozato đó đã

xử lý thế nào. Sau đó tôi bị loại khỏi ban phụ trách đầu tư, rồi khi vụ thua lỗ bị phanh phui, tôi được lệnh chuyển công tác đến công ty con.”

Bầu không khí thinh lặng nặng nề đến mức khó thở bao trùm lên toàn bộ căn phòng, chỉ sót lại mỗi tiếng kim giây của chiếc đồng hồ để ở chiếc bàn bên cạnh. Trong lúc tiếng tích tắc ấy vang lên hơn mười lần, Hanzawa nhìn chăm chú vào gương mặt khắc khổ của Togoshi.

Ở một phương diện nào đó, Togoshi là người bị hại.

Người bị hại bị phản bội bởi cả tổ chức của khách sạn Iseshima và bằng một lý do nào đó, cả ngân hàng Tokyo Chuo nữa.

“Tháng Mười hai thì khoản tổn thất ấy chỉ mới ở mức 10 tỷ yên. Số tiền sau đó tăng dần, kết cục tôi bị đá khỏi ban phụ trách, khách sạn Iseshima cũng không báo cáo chuyện đó với ngân hàng. Chưa hết, bọn họ còn đệ trình dữ liệu thu thập hồi trước khi đầu tư dưới hình thức bản báo cáo giá cả chứng khoán nữa. Tại sao bọn họ lại làm đến mức ấy, các cậu có hiểu không?”

Bởi vì họ không thể thua lỗ khi đang xin vay vốn từ ngân hàng được.

“Đó chẳng phải là tội lừa đảo sao? Rõ ràng công ty đang lỗ to, thế mà… Sao lại có thể cố tình ra tay ác ý như vậy?” Onodera nói.

Cũng có lý. Song, hành vi che giấu ác ý đó có thể tránh được.

“Ai là người ra lệnh phải lấp liếm chuyện này?” Hanzawa hỏi. Là do cả một tổ chức hay ai khác, gã rất muốn biết.

“Chính là Hane. Tôi nghĩ lúc tổng giám đốc biết chuyện thì tôi đã bị loại ra khỏi ban phụ trách rồi. Từ trước đến giờ, tay Hane ấy lúc nào cũng cố gắng hết sức hòng đâm sau lưng giám đốc. Chuyện đó cũng đồng nghĩa với việc cơ cấu hiện giờ của khách sạn Iseshima đang có vấn đề đấy.”

Togoshi đã nhìn thấu bản chất của khách sạn Iseshima.

“Cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính dường như đang nhắm vào khách sạn Iseshima đấy.”

Nghe Hanzawa nói vậy, biểu cảm trên khuôn mặt Togoshi trở nên nghiêm trọng.

“Dự đoán của các cậu ra sao?”

“Kế hoạch kinh doanh mới của Tổng giám đốc Yuasa đang trên đường thành công. Nhưng chỉ bấy nhiêu vẫn không thể lấp nổi khoản thua lỗ khổng lồ của công ty được. Dù có nâng cao doanh thu thế nào cũng không đủ. Để bù được khoản tổn thất do đầu tư chứng khoán ấy cần thứ gì đó khác.”

“Thứ gì… khác à?”

Tay kế toán lão luyện quay mặt sang bên như muốn tránh ánh nhìn của Hanzawa. “Tôi đã không còn là người của khách sạn Iseshima nữa. Cái đó cậu phải hỏi Hane hay Harada rồi.

“Chúng tôi đã hỏi qua hai người họ rồi.”

Onodera lên tiếng. “Chính vì bọn họ không có ý tưởng gì, nên chúng tôi mới muốn nghe từ phía ông Togoshi. Có điều…”

“Nếu các cậu chẳng nắm được gì sau khi hỏi chuyện hai người họ, thì…”

Togoshi đột nhiên im bặt rồi nhìn chằm chằm vào hư vô.

“Tôi cũng không có tư cách mở miệng.”

Cuộc trò chuyện với Togoshi chấm dứt tại đó. Hai người tiễn ông ra khỏi chi nhánh. Chờ đến khi bóng dáng của ông đã hoàn toàn hòa lẫn vào dòng người, Onodera mới kêu lên một tiếng căm phẫn.

“Chi nhánh Kyobashi nhất định đã nắm được tin tức về vụ tổn thất của khách sạn Iseshima nhỉ, thứ trưởng. Thế mà bọn họ còn giấu giếm vụ việc

và đẩy khách hàng sang cho phòng Pháp nhân nữa chứ, rõ là không ra gì mà!”

“Chúng ta thử đến hỏi thăm lần nữa xem sao.”

Hanzawa vẫn đưa mắt dõi theo bóng dáng đã khuất của Togoshi. “Hỏi tay phụ trách tên Kozato ấy.

5

“Thật tình… phía tôi cũng bận bịu lắm, xin các anh đừng suốt ngày tự ý quyết định được không? Cứ đến hỏi chuyện mãi. Có gì các anh cứ đến hỏi anh Tokieda bên phòng Pháp nhân là được rồi mà?”

Ở đầu dây bên kia, Kozato chỉ nhăm nhe cúp máy.

“Tại vì vụ việc về khoản tổn thất do sử dụng vốn của khách sạn Iseshima vẫn còn nhiều điểm chưa được sáng tỏ.”

“Thế thì đã làm sao? Đến giờ này mà anh vẫn còn nói những cuội gì thế.”

Kozato phát cáu.

“Như vậy không hay lắm đâu. Nếu được thì tôi muốn trực tiếp thảo luận với anh, có được không?”

“Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, Thứ trưởng Hanzawa à. Người phụ trách tiền nhiệm có phải tôi đâu, là kiểm soát viên Tokieda cơ mà. Tại sao suốt ngày cứ quấy nhiễu tôi thế?”

“Bởi tôi nghĩ anh là người hiểu rõ nhất về khách sạn Iseshima đấy.”

Tiếng tặc lưỡi đầy khó chịu vang lên từ bên kia.

“Phiền anh có thể hợp tác với chúng tôi vì cuộc thanh tra được không?”

“Khi nào anh tới?”

“Ngay bây giờ. Sau 30 phút nữa.”

Hả? Hanzawa ngó lơ tiếng kêu đầy bực tức ấy trong ống nghe rồi cùng Onodera rời khỏi tòa nhà hội sở.

“Thật tình, xin các anh đừng tự ý thế nữa.”

Bên trong phòng tiếp khách ở chi nhánh Kyobashi, Kozato lườm Hanzawa với ánh mắt khó chịu, thế nhưng…

“Anh có biết người tên là Togoshi, từng làm trưởng ban Kế toán ở khách sạn Iseshima không?”

Sau câu hỏi ấy của Hanzawa, ánh sáng trong mắt Kozato vụt tắt.

“Togoshi hả? Biết chứ. Mà ông ta thì sao?”

Kozato nhòm về phía Hanzawa với vẻ cảnh giác.

“Vừa rồi tôi mới gặp ông ta đấy.”

Không có lời đáp lại. “Bởi tôi muốn biết vì sao bên đó phải chịu tổn thất.”

“Anh rốt cục muốn nói gì, tôi chẳng hiểu gì cả”, Kozato giả ngốc.

“Anh biết rồi phải không?”

Hanzawa thay đổi giọng điệu, chọc thẳng thanh đoản đao vào đề tài.

“Xin anh đừng nói chuyện bất lịch sự thế. Nếu đã biết thế thì đâu có lý nào tôi giữ im lặng.”

“Ông Togoshi nói đã báo chuyện đó với anh rồi.”

“Tôi chẳng nghe ai nói gì cả!”

Khuôn mặt Kozato đỏ gay, hắn quay đầu đi chỗ khác. “Đó chẳng phải chỉ là những lời láo toét của một gã đàn ông mang thù với khách sạn Iseshima vì đã giáng chức lão sao! Các người thử hỏi Giám đốc Hane và Trưởng phòng Harada là biết ngay!”

“Này, Kozato.”

Đối diện với tay trợ lý trưởng phòng đang dùng dùng kích động, Hanzawa chỉ điềm tĩnh đáp. “Bây giờ là cơ hội cho anh nói ra sự thật đấy.

Sau này tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

“Ha, không cần biết anh là thứ trưởng hội sở hay gì, nhưng đúng là dân cựu S phách lối thật. Các người lấy lý do khách sạn Iseshima là khách hàng quá lớn so với chi nhánh Kyobashi nên mới lôi họ về còn gì? Vậy nên trước khi nghi vớ nghi vẩn thì làm ơn tìm cho ra kế sách đối phó với vụ thanh tra này đi, làm ơn làm những chuyện mà mấy người nên làm giùm. Tôi nói vậy chỉ vì muốn tốt cho anh thôi.”

Sau khi thổ ra những lời này, Kozato lập tức đứng bật dậy.

6

“Tôi hiểu câu chuyện rồi. Nhưng mà tình hình hiện tại thì phía chúng tôi cũng không biết làm sao.”

Kaise nói, rồi dùng khuôn mặt nhăn nhó nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ quyết toán được trình lên. Ông ta có nét mặt điển trai nhưng khá u ám. Theo câu chuyện trước đây từ Tomari, ông ta vốn là một nhân viên ngân hàng dày dạn kinh nghiệm ở lĩnh vực ngoại hối, bây giờ thì được ngồi vào vị trí giám đốc chi nhánh, nhưng thực chất cũng chỉ là vật “trang trí” không hơn không kém mà thôi.

Hơn phân nửa lời kể của Tomari chỉ toàn nói xấu Kaise, nhưng đối với Kondo, một nhân viên nhà băng được tẩy giặt sạch sẽ và hoàn toàn không chút mùi tanh như Kaise thật là một kẻ khó nắm bắt. Có ấn tượng như người này là một robot không có máu chảy trong người vậy.

Người phụ trách Kozato ngồi bên cạnh liên tục liếc nhìn tập báo cáo bằng ánh mắt kiêng kị đăm đăm.

Hôm nay vào lúc 10 giờ sáng, Kondo đang cùng với Giám đốc Tamiya ghé sang chi nhánh Kyobashi trực thuộc hệ thống ngân hàng Tokyo Chuo. Anh đã bỏ ra tận 1 tiếng đồng hồ để giải thích về chuyện làm giả sổ sách cùng với thực trạng hiện tại của Tamiya Denki.

“Tới giờ phút này rồi mà anh đang nói gì đấy?”

Kozato bật ra. “Anh Kondo này, anh được chuyển công tác đến Tamiya Denki từ lúc nào nhỉ? Đã làm ra vụ việc phạm pháp thế này mà còn ngang

nhiên đến đây nộp đơn xin vay vốn, bản thân tôi thật không tài nào hiểu nổi đầu óc anh đang nghĩ gì đấy.”

“Bây giờ tôi cũng không thể nào xin lỗi là xong được, cũng chỉ xin nhận những lời xỉ vả từ các anh. Thế nhưng, những nội dung giả mạo sẽ được sửa đúng vào lần quyết toán tiếp theo, trả lại số liệu thực tế trước kia của công ty. Tôi xin cam đoan sự việc như trên sẽ không bao giờ xảy ra nữa, vậy nên không biết các anh có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình giúp chúng tôi được không?”

Để lại bản quyết toán vừa xem lên bàn, Kaise làm thinh tựa mình vào sofa. Độ sâu của những nếp nhăn cuối đuôi mắt như đang phản ánh cảm giác khó chịu trong lòng ông ta lớn nhường nào.

“Việc này… chỉ còn cách báo cáo lên hội sở rồi chờ ý kiến thôi.”

Cuối cùng Kaise mới chịu đưa ra phản hồi. Ông ta không nói chi nhánh sẽ làm gì, mà chỉ đang tìm cách “thoát khỏi” chuyện này.

“Vả lại, chuyện quan trọng hiện giờ là từ nay về sau, công ty sẽ còn tiếp tục lỗ nữa chứ?”

“Đây là bản kế hoạch kinh doanh trung hạn.”

Kondo trượt một tập tài liệu lên mặt bàn. Đây là bản kế hoạch mà anh và hết thảy cán bộ từ cấp trưởng ban trở lên của công ty đã thức trắng đêm để cùng nhau lập ra. Kondo rất tự tin về nội dung của nó.

“Kỳ này sẽ hòa vốn, nhưng bắt đầu từ kỳ kế tiếp thì sẽ sinh lời… à?”

Sau khi nhìn thoáng qua, lời lẩm bẩm của Kaise cho thấy ông ta chẳng có vẻ gì là tin tưởng vào kế hoạch này. Bản kế hoạch kinh doanh được chuyển từ giám đốc chi nhánh sang cho người phụ trách là Kozato, hắn ta nhanh chóng buông một tiếng thở dài mà ai cũng nghe được.

“Căn cứ lỏng lẻo quá, lần nào cũng như lần nào. Ban đầu tôi đã phủ quyết hồ sơ của các anh rồi, nhưng thay vì nói trách nhiệm thuộc về Giám

đốc Tamiya thì nên nói người gánh trách nhiệm là Kondo mới đúng.”

Kozato nói thẳng thừng. “Nếu như anh sử dụng logic rõ ràng hơn để xây dựng bản kế hoạch này, khiến ai đọc cũng chấp nhận được thì đã không vấn đề gì. Thứ này thậm chí còn chẳng có tầm nhìn nữa là…

Kondo đành làm thinh nuốt lời phản bác “Làm gì có chuyện đó” vào bụng.

“Không có khâu marketing thì dựa vào đâu để các anh hiện thực hóa việc tăng doanh thu và giảm thiểu chi phí dựa theo bản kế hoạch này đây? Mấy con số này chỉ toàn là trù tính mà thôi. Bỏ qua đi, nếu Giám đốc Tamiya khẳng định mấy con số này do mình làm ra, thì tôi nghĩ rằng khả năng hiện thực hóa kế hoạch cũng khả thi lắm đấy.”

Kozato lại hướng chủ đề về phía Tamiya.

“Tóm lại là như thế này.”

Kaise đang ngồi một bên lắng nghe đột ngột mở mắt. “Các anh đã liên tục làm giả sổ sách trong suốt 5 năm che giấu việc thua lỗ. Đã thế còn dám khẳng định rằng anh Tamiya sẽ cố hết sức nên doanh số công ty sẽ khá hơn trong vòng 3 năm tới. Vậy nên chúng tôi có thể nương tình đừng chấm dứt giao dịch với công ty bên anh được không? Ý anh là vậy chăng?”

“Xin giám đốc chi nhánh hãy giúp chúng tôi, có được không ạ?”

Kaise ngó lơ mặc cho Kondo đang cúi đầu.

“Thay vì kêu tôi làm này làm nọ, lúc này anh nên trình bày với hội sở ấy. Quyền hạn này thuộc về bộ phận Tín dụng rồi. Tôi cũng không biết bên đó sẽ nói gì. Tóm lại, giờ chỉ có cách xin bọn họ cho phép các anh giải quyết chuyện này trong êm thấm thôi.”

Cuộc gặp với Giám đốc chi nhánh Kyobashi cứ thế mà kết thúc, trong khi chẳng làm rõ được điều gì.

Ngày hôm đó, vừa thấy Kondo chuẩn bị ra về, Noda đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi mà nhìn xuống từ ô cửa sổ. Sau một hồi, gã mới nhìn thấy bóng dáng Kondo tay vắt áo vest đi ra từ cửa chính ở tầng trệt. Chờ đến lúc bóng dáng ấy khuất hẳn khỏi tầm mắt, Noda mới quay về bàn làm việc rồi khởi động phần mềm kế toán.

Khi giao diện mà gã mong muốn hiện lên màn hình, gã liền nhấn nút in. Máy in bắt đầu hoạt động, nhả ra thứ tài liệu gã cần.

Noda lấy ra cái chìa mới tinh từ ngăn kéo.

Gã khó khăn lắm mới đánh được chiếc chìa này. Bởi lẽ Kondo tự quản lý chìa khóa của hộc bàn mình, bao gồm cả chìa phụ. Đúng là đám nhân viên ngân hàng, cảnh giác cao thật. Chỉ có điều, hành động của Kondo không tránh khỏi sơ hở. Suốt một ngày, Kondo vẫn luôn cất chiếc chìa khóa này trong ngăn kéo đầu tiên của bàn.

Vào buổi sáng, lúc Kondo cùng Tamiya đến ngân hàng, Noda đã kịp hoàn thành việc lấy chìa khóa từ bàn làm việc của Kondo đem đi đánh chìa phụ.

“Thật tình, làm mình phải tốn công thế này. Gã nhân viên ngân hàng khốn kiếp.”

Noda chửi thề rồi mở bàn làm việc của Kondo ra, lấy từ ngăn kéo đầu tiên một quyển sổ con. Đó là quyển sổ trước đây thuộc quyền quản lý của Noda, nhưng từ sau vụ việc kia đã bị Kondo tịch thu.

Tác vụ này rất đơn giản. Gã chỉ cần tráo tờ giấy vừa mới in ra với trang giấy cần thiết. Tuy khâu chuẩn bị khá tốn thời gian, nhưng phần hành động chỉ nhoáng một cái là xong.

Gã hoàn trả quyển sổ về chỗ cũ. Trang tài liệu rút ra được Noda bỏ vào trong máy cắt giấy đặt ở góc phòng.

Nghe tiếng máy cắt giấy vang lên, Noda mới thở ra một tiếng mãn nguyện rồi trở lại bàn làm việc của mình để gọi điện.

“Giám đốc, đã xong rồi ạ.”

“Anh vất vả rồi.”

Cuộc hội thoại ngắn ngủi ấy đi kèm với niềm tin mãnh liệt rằng người sẽ cứu công ty không phải Kondo, mà chính là giám đốc.

Noda tắt máy tính rồi nhanh chóng dọn dẹp toàn bộ giấy tờ trên bàn làm việc. Gã rời khỏi công ty chỉ chậm hơn Kondo vỏn vẹn 15 phút.

“Thời tiết đẹp thật đấy.”

Noda vừa lẩm bẩm vừa bị cái nóng hầm hập của tháng Sáu ập vào người. Tay trưởng ban Tổng vụ nới lỏng cà vạt ra rồi nhanh chân biến mất khỏi cầu thang dẫn xuống ga điện ngầm.

7

“Vụ việc của công ty điện Tamiya Denki đã được chi nhánh Kyobashi báo cáo lên bộ phận Tín dụng rồi đấy.”

Tomari nói. “Đúng là xấu tính. Chẳng khác gì lừa đảo. Đến mức tôi chỉ muốn bên đó hoàn trả lại toàn bộ khoản vay từ trước tới giờ thôi.”

Hanzawa, Tomari và Kondo tụ tập nhân dịp trưa cuối tuần. Địa điểm là quán mì soba ở Shinjuku mà Tomari kêu mình là khách quen. Tuy nói là quán soba chứ thực chất chỗ này cũng như quán nhậu, cả đám đã ngồi uống rượu từ trưa với tempura và chả cá rưới xì dầu làm mồi.

“Xin lỗi vì làm phiền các ông. Bên đó tính thế nào?” Kondo hỏi với gương mặt âu lo.

“Cũng có nhiều ý kiến cho rằng nên tha thứ cho họ, vì dù gì cũng là công ty đồng ý tiếp nhận nhân sự chuyển công tác của chúng ta. Bản thân tôi đây này, nếu ông không bị chuyển sang đó thì tôi cũng không chấp nhận giao dịch với công ty tào lao này, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều người tỏ ý bác bỏ mạnh mẽ. Chưa hết, phũ hơn nữa là Giám đốc chi nhánh Kyobashi còn đính cả dòng lưu ý với mọi người rằng ông ta đã sẵn sàng xóa bỏ mối quan hệ hợp tác với công ty ông nữa chứ.

“Thật sao?”

Nhớ lại khuôn mặt lãnh đạm điềm nhiên của một kẻ ra vẻ ta đây như Kaise, Hanzawa dừng đũa. “Tên khốn đó…”

“Chính là loại người như vậy đấy. Lúc ông đến hỏi chuyện Tokieda, chẳng phải hắn ta cũng đã tỏ vẻ khó chịu sao?”

Tomari nói. “Hiện tại, có rất nhiều ý kiến cho rằng nếu đã muốn cắt đứt thì nên cắt đứt luôn đi. Cứ đà này sẽ không có chuyện ngân hàng tiếp tục duy trì mối quan hệ làm ăn với công ty Tamiya đâu?

Kondo thở phào một tiếng.

“Thế còn gì nữa không?”

Sau khi nghe lời kể vòng vo một cách kỳ lạ của Tomari, Hanzawa bèn hỏi.

“Nghe đâu ở phía trên đang có ai đó âm thầm vận động nên châm chước cho qua lần này thì phải.

“Phía trên sao?”

Hanzawa đưa mắt nhìn về phía Kondo.

“Bộ ông nhờ vả ai rồi à?”

“Không hề.”

Kondo lắc đầu. “Tôi làm gì có quan hệ ấy.”

“Quyết định mờ ám sặc mùi chiêu trò chính trị đó cũng khó lòng hiểu được, song, vụ việc của Tamiya Denki đến đây xem như xong rồi. Chỉ có điều, khoản vay 30 triệu yên mà bên đó yêu cầu sẽ được xử lý ra sao lại là chuyện khác. Chắc… lại quay về vạch xuất phát nhỉ. Mà thôi, dù sao đi nữa thì vấn đề hiện tại vẫn là Iseshima kia kìa.”

Tomari nhìn chòng chọc vào Hanzawa. “Ông thế mà lại bị chi nhánh Kyobashi phỉnh một phen rồi cun cút về nhà nhỉ, Hanzawa.”

“Có võ mồm ở đó đi nữa cũng giải quyết được gì đâu”, Hanzawa nói.

“Chà, vậy tính sao đây?”

Giọng Tomari trở nên bức xúc. “Không chỉ ngó lơ lời khuyên của cựu trưởng ban Kế toán, bọn họ còn ém nhẹm chuyện khách sạn chịu tổn thất?

Đây mà là sự thật thì bên đó chỉ có cách tự tử thôi. Ông mau đem tay Kozato ấy lên thớt đi.”

“Hắn ta không phải người dễ dàng nhả ra như vậy đâu. Xem chừng cũng là một tay cứng đầu mang tư tưởng bè phái cổ hủ đấy. Lòng tự tôn cao, còn giỏi giả ngu nữa. Tôi chẳng nắm được bằng chứng nào.”

“Khốn nạn. Mặc dù biết rõ nhưng lại không thể làm gì được. Không lẽ vì bọn đó mà Tokieda ngậm đắng nuốt cay sao?”

“Tôi sẽ không để việc ấy xảy ra đâu.”

Hanzawa đưa cốc rượu Shochu lúa mạch lên môi. “Không có chứng cứ thì chỉ còn cách tìm cho ra thôi?

“Ông đang nghĩ gì đấy?”

“Tôi không nghĩ Kozato hành động một mình. Hắn ta tuy lên mặt suốt ngày, nhưng thực chất chỉ là tay tiểu tốt. Trong vụ ém nhẹm thông tin tổn thất này vẫn còn điều gì đó tôi chưa nắm bắt được. Phải điều tra kỹ hơn.”

“Ồ ồ, cậu ta đang muốn ra tay triệt để kìa”, Tomari kêu lên với giọng háo hức.

“Tìm ra những điểm sai phạm cũng là nhiệm vụ của người phụ trách mà. Dù cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính có đến thanh tra hay không thì chuyện đó vẫn không thay đổi.”

“Đúng vậy đó, Hanzawa.”

Tomari hào hứng kêu lên. “Cứ làm mạnh tay đến khi nào ông thấy thỏa mãn là được. Gì chứ, không có lửa làm sao có khói. Đã đến lúc chúng nó phải trả giá rồi.

8

Cửa tiệm nằm ở khu Nishi-Shinjuku vẫn còn khá vắng vẻ, không biết có phải do giờ này vẫn còn quá sớm hay chăng.

Chỗ ngồi dành cho bốn người có một chiếc bàn chen ở giữa được bố trí tách biệt với bàn bên cạnh nên gần như tạo thành một không gian riêng tư. Trên mặt bàn là một chiếc đèn chụp bằng tre mang vẻ cổ kính được thắp sáng trưng.

Lúc này, trong căn phòng ấy, có một người đàn ông đang ngồi trước vại bia. Tóc đầy những sợi bạc. Cặp mắt nhạy bén của ông ta ánh lên vẻ nghiêm khắc không dễ tha thứ cho bất kỳ ai.

“Bạn của quý khách đã đến ạ.”

Sau khi nhân viên thông báo, dẫu có nhìn thấy bóng dáng của người vừa mới tới thì người đàn ông cũng chẳng tỏ vẻ dao động gì.

“Xin chào xin chào, đã lâu rồi nhỉ, ông Togoshi. Tôi xin lỗi vì đã đến muộn.”

Kozato mở miệng với vẻ thân thiết rồi đến ngồi trước mặt người đàn ông với thái độ vô cùng tự nhiên. “A, cho tôi bia luôn nhé”, gã nói với nhân viên quán.

Lúc nhân viên rời đi, “Bây giờ tôi bận bịu lắm. Còn phải lo tìm kế sách đối phó với vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính nữa. Những lúc thế này mà ông lại đột ngột gọi tôi ra như thế sẽ khiến tôi khó xử lắm, có biết không?”, Kozato kêu lên với vẻ phiền phức.

“Có lỗi quá.”

Togoshi nói cụt lủn rồi hỏi, “Mà chẳng phải vụ thanh tra ấy là để câu lấy viên ngọc quý Iseshima sao?”.

Kozato đang lấy khăn ướt của nhà hàng lau mặt chợt dừng tay. Đoạn, gã từ tốn gấp chiếc khăn lại rồi đặt xuống bàn, nét mặt lóe lên vẻ gian trá.

“Ông… cũng biết rõ nhỉ. A phải rồi, tất cả đều nhờ ơn ông.”

“Chuyện gì?”

Togoshi nói như dằn mặt, nhưng biểu hiện trên mặt Kozato vẫn không thay đổi.

“Chẳng phải tốt quá sao, ông Togoshi rốt cục cũng được rời khỏi nhà mẹ đẻ rồi mà.

Ánh mắt Togoshi trở nên sắc lẹm. Kozato chẳng có vẻ gì ái ngại, chỉ khẽ nâng cốc bia vừa được mang tới lên, “Cụng ly” Gã nốc ừng ực hết một phần ba cốc bia, sau đó dùng mu bàn tay quệt bọt trắng khỏi mép. Thế rồi, con mắt lại một lần nữa nhìn chằm chằm vào mặt Togoshi, đầu đó mang vài phần mỉa mai.

“Sao hả, vị trí ở tân thế giới thế nào? Có phải thoải mái hơn so với lúc bị băm vằm xóc xỉa ở khách sạn Iseshima không?”

“Mày đang nghiêm túc đó à?”

Togoshi “hạ” một tiếng rồi nốc vại bia của mình.

“Tôi cứ nghĩ ông không muốn làm việc dưới trướng Hane và Harada chứ.”

“Lũ đó sâu mọt lắm.”

Togoshi kêu lên. “Chỉ toàn đưa thuộc hạ mình không ưa ra thế mạng, công ty mãi chẳng khá lên được.”

“Nhưng cũng nhờ vậy mà các ông mới nhận được khoản vay đó thôi.”

“Tưởng mượn được tiền là xong hả?”

Thấy Togoshi lớn giọng, Kozato đành phải lên tiếng xoa dịu, “Thôi thôi”.

“Anh nói thì dễ, muốn bảo vệ những thứ quan trọng thì phải chấp nhận đánh đổi, đúng không? Vốn dĩ là do chiến lược kinh doanh của Tổng giám đốc Yuasa phạm sai lầm nên mới thành ra nông nỗi này mà.”

“Chỉ hạng không hiểu gì mới nói được câu đó.”

“Chà, không biết ai mới là người không hiểu đây.”

Kozato bật ra một nụ cười đầy châm chọc.

“Chẳng phải tọc mạch là thói xấu sao?”

“Mày đang nói móc tao đấy à?”

Đối diện với Togoshi mặt mày trắng bệch, Kozato giả bộ ra vẻ ngạc nhiên. “Đang nói về chuyện của ngân hàng Hakusui đấy. Hiển nhiên quá rồi còn gì?”

“Tao chắc chắn đã nói với mày về vụ tổn thất do đầu tư chứng khoán của Iseshima rồi mà.

Ánh mắt sắc lẹm của Togoshi bắn về phía Kozato, dập tắt hẳn nụ cười trên mặt gã.

Không có lời đáp lại.

“Tại sao mày lại để việc đó xảy ra? Là ai đã ra ý kiến nhắm mắt làm ngơ. Là mày à, hay ngân hàng đó?”

“Là ai cũng giống nhau thôi.”

Cuối cùng Kozato cũng chịu mở miệng nói nghe như hờn dỗi.

“Chắc là do cấp trên yêu cầu mày chứ gì?”

“Điều đó chẳng phải hiển nhiên sao?”

“Ai?”

“Chà, người đó… trên cả chi nhánh đấy.”

Kozato mập mờ.

“Kaise có biết không?”

“Tôi có báo cáo với ông ta rồi.”

“Thế tại sao Giám đốc chi nhánh Kaise lại không nhúng tay vào?”

“Ông hỏi tại sao à.”

Kozato ngán ngẩm ngước nhìn bóng đèn điện trên đầu mình.

“Cứ nghĩ trong lúc gà bay chó sủa thế này ông gọi tôi có việc gì, ra lại là chuyện cũ rích. Chuyện đã kết thúc lâu rồi, sao đến bây giờ còn muốn xào nấu lại làm gì, hả Togoshi?”

“Đừng nói do vụ việc đã chuyển người phụ trách từ chi nhánh Kyobashi sang hội sở. Như mày nói là tay cựu S gì ấy. Vậy tức là vụ tổn thất đến lúc đó vẫn còn được giấu nhẹm.”

“Chuyện này cũng đâu liên quan gì đến ông Togoshi đây nhỉ?”

Kozato giả ngu.

“Dù đã biết công ty đang lỗ, ấy thế mà vẫn không báo cáo, mày hành xử quá tệ với tư cách là một nhân viên ngân hàng đấy.”

“Cũng đâu có ảnh hưởng gì đến tôi? Đằng nào mọi việc chẳng sáng tỏ. Vả lại, nhờ thế nên khách sạn Iseshima mới may mắn nhận được khoản vay ấy còn gì. Nếu cứ ở lại chi nhánh Kyobashi thì các người sẽ mãi mãi không bao giờ.”

Kozato đột ngột dừng lời.

Bởi vì ở ghế bên cạnh đột nhiên có tiếng tằng hắng vang lên. Gã cứ nghĩ chỗ đó không có người.

“Nhân viên ngân hàng dạo này có nhiều tên đần độn phết.”

Nghe được giọng nói đột ngột cất lên, mặt Kozato cắt không còn giọt máu. “Tuy tôi không biết ai đang ngồi bên cạnh mình, nhưng mà có thể oang oang nói ra nguồn tin nội bộ một cách thản nhiên như thế, thì thần kinh quả thật không phải dạng vừa đâu.”

Khuôn mặt gầy gò teo tóp của Kozato nhăn lại.

“Đã biết rõ về vụ tổn thất mà còn không chịu báo cáo, như vậy chẳng phải tới quá sao hả, anh Kozato!”

Gã đàn ông ấy tự nói một mình với giọng chế giễu rồi cười vang.

“À, thật xin lỗi.”

Lại thêm một người lên tiếng. “Đằng nào trong đầu tôi cũng trống rỗng. Dù đã được ông Togoshi mách nước về vụ làm giả số liệu của khách sạn Iseshima, thế mà tôi lại giữ im lặng! Rõ là thằng ngu chẳng biết cái gì!”

Ha ha ha, nghe thấy tiếng cười ha hả từ ghế bên cạnh, hai má Kozato run lên bần bật.

Togoshi dõi đôi mắt lạnh băng sang bên cạnh, dáng người ở đó rốt cục cũng chuyển động.

Đằng sau tấm kính được khảm lên tường xuất hiện hai khuôn mặt, dòm thẳng vào bàn của Togoshi và Kozato. “A!” Kozato há hốc.

Nét mặt gã như vỡ vụn ra thành bột phấn rơi xuống sàn bê tông, nỗi hoảng loạn và sợ hãi đông cứng lại trong trong mắt gã.

Hai người vừa xuất hiện từ ghế bên cạnh từ tốn đi vào gian buồng của Togoshi và Kozato.

“Em gái, cho xin hai cốc bia tươi tới đây nữa.”

Sau khi Kondo nói, từ đằng xa vang lại tiếng “Vâng ạ” đáp lời.

Kozato bắt đầu run lập cập.

Bộ dạng ấy đã bị ánh nhìn sắc lạnh của Hanzawa chiếu vào.

“Anh đừng nói đùa thế chứ, anh Kozato”, Hanzawa lên tiếng.

“À đâu, chuyện vừa nãy…”

“Đã đến nước này rồi thì đừng viện cớ nữa, khó coi lắm.”

Người bật ra câu nói thọc sâu như dao găm ấy chính là Kondo. Kondo ngồi phía bên cạnh Kozato, nâng cốc bia vừa được mang tới chỗ mình rồi kêu lên cạn ly.

Người hưởng ứng chỉ có mỗi Hanzawa cùng Togoshi.

“Chà, chúng ta bắt đầu nói chuyện thôi nhỉ?” Hanzawa mở lời.

“Nói chuyện… nói cái gì?” Kozato ráng ra vẻ khí thế hão.

“Về chuyện tại sao anh lại không chịu báo cáo vụ tổn thất đấy.”

“Không biết. Tôi đã báo cáo rồi mà.”

“Trước đó chẳng phải anh bảo không biết sao?”

Nghe Hanzawa nói thế, Kozato chỉ biết cứng họng.

“Hay đó là nói dối?”

Không có lời đáp lại.

“Anh nói gì đi chứ!” Giọng nói đầy áp bức của Hanzawa vọng lại trong căn tiệm vắng lặng.

“Thành thật xin lỗi” Kozato với đôi vai thõng ủ rũ chỉ có thể thốt ra được bấy nhiêu. “Không còn cách nào khác, các anh mà đứng ở vị trí của tôi thì cũng đâu thể nào thừa nhận chuyện đó được.”

“Ai là người ra chỉ thị ngó lơ vụ làm giả số liệu của khách sạn Iseshima?”

Hanzawa hỏi. Giọng của gã bề ngoài nghe có vẻ điềm tĩnh, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự phẫn nộ to lớn.

“Giám… giám đốc chi nhánh.”

“Kaise ư?”

Khuôn mặt Kozato trở nên rúm ró.

“Tôi nghĩ… có lẽ là do có người của khách sạn Iseshima nhờ cậy.”

“Nói láo.”

Kondo xen vào từ bên cạnh.

“Chẳng phải ngay từ đầu các người đã có ý đá sang cho phòng Pháp nhân sao?”

“Không phải tôi. Kozato thanh minh.

“Tôi đã báo cáo lại với ngân hàng hệt như những gì ông Togoshi tiết lộ rồi. Thật đấy.”

“Là ý định của một mình Kaise à?” Hanzawa hỏi.

Sau khi nghĩ ngợi một hồi, những lời bật ra khỏi miệng Kozato lại là “Không biết”.

“Kaise có ra lệnh xác minh sự việc khách sạn Iseshima bị thua lỗ đầu tư không?”

Hanzawa hỏi, mắt nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Kozato.

“Ít nhất tôi không nghe thấy chuyện đó. Nhưng dù có sự trao đổi giữa cấp trên thì cũng làm sao tới tai tôi được. Anh… anh tính làm gì?” Kozato hỏi.

Vẻ ngoài phô trương của gã giờ đây đã hoàn toàn bị tước bỏ, chỉ còn lại bản chất nhu nhược lộ ra trước cái nhìn chòng chọc của mọi người. “Xin các anh đấy, có thể nào để yên mọi chuyện được không? Tôi cũng có địa vị của mình mà.

“Ai thèm bận tâm tới địa vị của mày!”

Một lời của Hanzawa khiến Kozato chỉ có thể trưng ra vẻ mặt tuyệt vọng. “Dù đang đổ lỗi cho Kaise, nhưng vốn dĩ chính mày mới là người ém nhẹm tin tức của ông Togoshi chứ nhỉ?”

“Không… không đúng!” Kozato hoảng loạn phủ nhận. Mắt gã trừng lớn.

“Vậy… cho bọn tao xem bằng chứng đi.” Hanzawa bảo.

“Bằng chứng ư?”

“Bằng chứng cho thấy mày đã báo cáo sự việc với cấp trên ấy. Chẳng lẽ mày chỉ báo cáo miệng thôi sao?”

“Cái… cái đó…” Kozato cứng họng.

“Tài liệu báo cáo đâu?”

Trong mớ tài liệu được bàn giao lại cho Tokieda phòng Pháp nhân đương nhiên không hề có bản báo cáo nào cả.

“Tôi nghĩ nó đã bị lẫn trong mớ giấy tờ đem đi tẩu tán vào cuộc thanh tra lần này rồi.

“Tài liệu sơ tán để ở đâu?”

Khuôn mặt của Kozato trở nên nhăn nhó.

“Nhà riêng của Giám đốc chi nhánh Kaise.” Kondo nhìn trời.

“Lấy về đây!”

Hanzawa thẳng thừng quát.

“Làm sao mà được!”

Kozato ngước khuôn mặt kinh hãi lên.

“Bằng mọi giá phải lấy cho được nó về đây!”

Hanzawa nhìn chòng chọc vào tay trợ lý trưởng phòng có bản chất tha hóa ấy. “Thể nào mà mày chẳng kiếm cớ.”

Kozato nhăn nhó. Gã cắn môi.

“Nếu không được thì tao sẽ báo cáo với cấp trên tội mày dám giấu giếm thông tin quan trọng đấy. Lúc đó xem Kaise có che chở cho mày nữa không? Hay là gã sẽ thủ tiêu bản báo cáo ấy luôn? Vậy sao mày không lấy

nó về trước khi chuyện đó xảy ra? Nên nhớ, ngoài cơ hội này ra, mày không còn đường sống sót nào khác trong ngân hàng của bọn tao đâu.

“Nếu tôi lấy được bản báo cáo về, các anh sẽ đứng ra bảo vệ tôi chứ?”

Hanzawa vứt cho gã ánh mắt lạnh tanh.

“Ai sẽ bảo vệ hạng người như mày? Nếu lấy được bản báo cáo về, chí ít bọn tao cũng sẽ cân nhắc xử nhẹ mày một chút.”

“Vậy… lỡ như không lấy được?”

“Thì mày phải cuốn gói khỏi ngân hàng mà không có tiền bồi thường hợp đồng lao động. Can tội vi phạm kỷ luật nhé.

Ánh mắt Kozato trừng lớn đầy sợ hãi.

“Tôi… tôi hiểu rồi.”

Bờ vai Kozato thông hẳn xuống lúc gã lí nhí nói ra câu đầu hàng. Thấy bộ dạng tên trợ lý trưởng phòng giờ đã thảm hại như vậy, Hanzawa vẫn tiếp tục.

“Nhân tiện, sao mày cứ gây khó dễ mãi mà không chịu viết hồ sơ xin vay vốn của công ty điện tử Tamiya vậy?”

Với cặp mắt đầy lạc lõng, Kozato nhìn thoáng qua Kondo với vẻ ái ngại.

“Thật ra cũng không phải gây khó dễ gì… Chỉ là họ không nộp lên tài liệu cần thiết thôi.”

“Viết đi đừng nói nhiều.”

Hanzawa cắt ngang lời gã bằng thái độ quả quyết. Mặt Kozato ngây ra. “Mày viết đơn từ giờ đi, sáng mai nộp lên bộ phận Tín dụng. Cỡ mày thì làm gì có tư cách ra quyết định cho vay. Về sau mày cứ thử đưa ra mấy cái cớ tào lao nữa, xem tao có cho mày ra bã không.”

Trên khuôn mặt hiện đầy vẻ sợ hãi của Kozato, cặp mắt trợn trắng của gã không chớp lấy nổi một cái.

“Tôi… tôi hiểu rồi…”

“Thật tình, thua các cậu luôn đấy.”

Sau khi nhìn Kozato ra về với bộ dạng thất thểu, Togoshi bèn nói. “Nhưng cũng đã lắm.”

“Thành thật cảm ơn ông.”

Hanzawa nói, “Nhưng chỉ làm sáng tỏ chuyện cũ của khách sạn Iseshima thôi thì vẫn không đủ để vượt qua cuộc thanh tra. Hai chuyện khác nhau mà.”

“Vấn đề là phải trám được khoản lỗ nhỉ.”

Togoshi nói, mắt nhìn đăm đăm vào một điểm trên tường.

“Nhưng mà này nhé, cậu Hanzawa, trước đây tôi đã nói qua rồi, nhưng cậu nghĩ Hane và Harada sẽ thèm nghe sao?”

“Ông có nhớ ra hạng mục tài sản nào khác của khách sạn không?”

Trước câu hỏi của Hanzawa, Togoshi tư lự một lúc rồi đáp.

“Nếu ý cậu hỏi là trong khối tài sản thặng dư nằm ngoài mảng kinh doanh chính, liệu có thể thanh lý được cái gì để trám vào khoản lỗ hay không, thì câu trả lời là cũng có đấy.”

“Đó là tài sản mà ngay cả hội Hane cũng không biết đến sao?”

Hanzawa chợt hứng thú.

“Đâu, biết chứ, chỉ có điều bọn chúng ái ngại thôi.”

“Ái ngại?”

“Tại vì có liên quan đến tổ tiên đời trước. Thánh địa của khách sạn Iseshima đấy. Không biết Tổng giám đốc Yuasa có hủy được nó hay không. Mấu chốt nằm ở đó.”

Togoshi lẩm bẩm tự nói một mình, ánh mắt nghiêm nghị của ông như đang suy tư điều gì đó mông lung.

9

Cuộc viếng thăm khách sạn Iseshima trong ngày hôm đó được giữ bí mật với Hane và Harada.

“Anh..”

Lúc thoáng thấy bóng dáng người mà Hanzawa dẫn theo, ông Togoshi, Yuasa liền ném cho gã ánh mắt như cần một lời giải thích. Nét mặt Yuasa đanh lại. Chắc do mối ác cảm với kẻ gánh trách nhiệm cho vụ tổn thất.

“Tuy không rõ anh đã nhận được lời giải thích thế nào từ phía Giám đốc Hane, nhưng vị này rất quan trọng với chúng ta. Cuộc họp về việc tái cơ cấu này không thể thiếu ý kiến của ông Togoshi được.”

“Có danh sách công ty liên quan ở đó không?”

Nghe Togoshi hỏi, Hanzawa lập tức đưa ra bảng danh sách thống kê các nội dung kinh doanh cùng tên công ty mà gã đã chuẩn bị trước đó.

Ông Togoshi im lặng nhìn vào bảng danh sách với nét mặt nghiêm nghị. Đoạn, ông lấy một cây bút bi từ túi ngực bộ vest thấm hút mồ hôi rồi đánh dấu vào từng công ty một. Tổng cộng có tới 150 công ty nằm trong danh sách. Là người từng quản lý các công ty đó trong một thời gian dài, nhất định trong đầu ông Togoshi bây giờ đang nhớ lại từng nội dung kinh doanh cùng thành tích của họ.

Bỗng, tay ông dừng lại trước một công ty.

Công ty cổ phần Kinh doanh Yuasa… chính là công ty quản lý khối tài sản của dòng họ Yuasa. Ông Togoshi chậm rãi ngước lên.

“Nhất định là có tranh ở đây. Kể cả đất đai nữa.”

“Tranh và đất ư?”

Hanzawa chợt lộ vẻ mặt khó xử nhìn về phía Yuasa. “Chuyện này là sao?”

“Chủ tịch rất ưa thưởng họa. Ông ấy thường dùng tiền của công ty để sưu tập tác phẩm của các danh họa trên khắp thế giới.”

Nét mặt Yuasa trở nên dằn vặt. “Những bức họa ấy chính là lẽ sống của chủ tịch. Nếu phải bán chúng đi thì bản thân tôi cũng không nỡ. Bởi vì như thế khác nào phá tan giấc mơ cuối đời của ngài chủ tịch đâu.”

“Giấc mơ cuối đời?”

“Bảo tàng mỹ thuật.”

Yuasa nói. “Ông ấy muốn mở một bảo tàng mỹ thuật mang tên Iseshima. Đó chính là ước mơ của bố tôi. Vì lẽ đó nên mới giữ đất đến tận bây giờ. Như anh cũng biết rồi đó…”

Cảm xúc trên mặt Togoshi vẫn không thay đổi.

“Công ty này có 100% vốn đầu tư từ Iseshima. Gauguin, Gogh, Manet, Monet, Renoir… Đây toàn là những họa sĩ nổi tiếng của trường phái ấn tượng. Chỉ cần bán hết số tranh này và giải thể công ty, chúng ta sẽ thu được một khoản lợi nhuận bất thường[6]. Vậy là có thể trám bằng khoản thiệt hại 10 tỷ yên rồi chứ nhỉ?”

“Đừng nói chuyện nghe đơn giản thế.”

Trên khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu của Yuasa còn hiện lên một nụ cười tự giễu ngoài ý muốn.

“Đây chính là cơ hội đấy, giám đốc à.”

Togoshi nói. “Thành tích công ty khá lên chừng nào tốt chừng đó. Nhưng chính vào những thời điểm chuyển biến xấu như thế này, nhất định vẫn còn việc chúng ta có thể làm để cứu vãn. Đây chính là thời cơ để Tổng

giám đốc Yuasa cắt đứt hoàn toàn với quá khứ lỗi thời và cho mọi người thấy rõ thực lực của mình đấy.

Yuasa chỉ khoanh tay làm thinh.

“Chẳng biết từ lúc nào, thâm tâm tôi đã hết lòng tôn kính ông.”

Một lúc sau, Yuasa mới lẩm bẩm.

“Bây giờ tôi mới nhận ra. Anh Hanzawa này… Tôi sẽ cố gắng thuyết phục bố mình. Anh hãy tiếp nhận thủ tục rao bán các bức tranh ấy đi. Có được không?”

“Có thật sẽ bán được không, ngần ấy tranh cơ mà”, Hanzawa hỏi.

“Được.”

Yuasa quả quyết. “Có rất nhiều bảo tàng mỹ thuật và nhà sưu tầm ở trong và ngoài nước đến nài nỉ bố tôi nhượng lại các tác phẩm ấy cho họ. Như vậy việc bán đứt toàn bộ số tranh ấy trong năm tài khóa này hoàn toàn không thành vấn đề.

Đối sách với cuộc thanh tra nhằm vào khách sạn Iseshima cứ ngỡ đã lạc vào mê lộ, thế mà cũng thấy được một tia sáng cuối đường hầm.

10

Kozato, với vẻ mặt sợ sệt, đang chần chừ đứng trước thềm cửa một căn biệt thự gần ga Mitaka.

Người vừa ra ngoài là vợ của Kaise, còn Kaise hiện đang vắng nhà do bận tiếp khách.

Tuy đây là việc khó tránh như Hanzawa đã nói, nhưng bịa đại một cái cớ để đến đây tìm giấy tờ vẫn khiến gã phải toát mồ hôi lạnh.

“Xem chừng tôi đã lỡ để lẫn hồ sơ quan trọng trong mớ tài liệu đem đi sơ tán rồi, thành thật xin lỗi giám đốc, phiền anh có thể cho tôi ghé sang tư dinh một lúc được không?”

Nghe vậy, Kaise chỉ vứt cho gã một ánh mắt gần như xem thường, đến nỗi Kozato nghĩ Kaise đang coi mình như một đứa thiểu năng vậy. Ông ta vốn dĩ là một cấp trên nghiêm khắc với sai phạm của nhân viên. Nếu đó là những thứ ảnh hưởng đến đánh giá của Kozato thì mức độ còn nghiêm khắc hơn thế. Thế nhưng, Kaise lần đó chỉ cáu kỉnh gọi điện về nhà rồi mở lời cho phép Kozato đến đó.

“Anh cũng vất vả rồi. Cứ tự nhiên.”

Có lẽ do từng có thời gian dài sống ở nước ngoài nên đồ nội thất trong nhà Kaise đều mang phong cách Tây phương. So với căn hộ nằm ở Chiba của Kozato thì nơi đây khoác trên mình một vẻ tráng lệ vô cùng khác biệt. Tuy trước đây gã cũng từng nghe qua thiết kế của nhà giám đốc rất sang trọng, nhưng biệt thự của Kaise quả thật là một khối kiến trúc nổi bật giữa

khu phố thượng lưu an nhàn này. Điều khiến Kozato ghen tị hơn là vợ của Kaise còn là một mỹ nhân.

Gã được vợ Kaise dẫn tới một căn phòng kiểu Tây nằm sâu trong tầng trệt. Chỗ này trông như thư phòng của Kaise và chất tới gần chục thùng các tông, cái nào cái nấy lấm bẩn. Cảnh tượng chúng choán hết căn phòng sang trọng này trông thật kỳ dị, nhưng vì nội dung tài liệu bên trong đều là tối mật nên cũng không thể vứt bừa ngoài gara được.

“Xin lỗi sếp.”

Vừa nói, Kozato vừa bắt đầu mở cái thùng gần tầm với.

Nhất định đâu đó bên trong những thùng các tông này đang chứa bản báo cáo gã cần tìm, nhưng chính xác ở đâu thì Kozato cũng chịu. Chưa gì mà 30 phút đã trôi qua, trong phòng tuy đang bật máy lạnh nhưng trán Kozato vẫn lấm tấm mồ hôi.

Gã có dừng tay giữa chừng để uống một ngụm trà lúa mạch lạnh mà vợ Kaise mang đến, rồi lại tiếp tục tìm.

Sau chừng một tiếng đồng hồ, khi đã lục hết gần nửa số thùng, hắn mới nhìn thấy tập hồ sơ đề “Khách sạn Iseshima”. Hồ sơ chủ quản đã bàn giao hết sang bộ phận Kinh doanh số Hai rồi, vậy nên những tài liệu ở đây chỉ là các giấy tờ không được gửi sang thôi.

“Chết tiệt, rốt cục nó ở đâu chứ.”

Mới đó đã hơn 9 giờ tối. Mặc dù vẫn còn sớm, nhưng nếu Kaise về bây giờ thì không hay. Kozato càng sốt ruột.

Gã lật từng tập hồ sơ một lên xem, cuối cùng sau khoảng 30 phút, Kozato cũng tìm thấy bản báo cáo có đóng con dấu của mình.

“Đây rồi…”

Kozato ngồi thụp xuống ngay tại chỗ. Tiếng máy lạnh chạy đều đều. Hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, đến cả phòng làm việc của gã và Kaise

cũng vô cùng khác biệt, giờ đây Kozato chỉ muốn bột phát cơn phẫn nộ bên trong căn phòng này. Gã chẳng qua chỉ là con thứ trong một gia đình công chức bình thường có ba anh em. Kozato chẳng những không được nắm quyền làm chủ tài sản của bố mẹ, đến cả căn hộ mà gã phải vay trả góp suốt 30 năm mới sở hữu được giờ đây cũng rớt giá, chỉ còn nửa giá trị ban đầu sau thời kỳ kinh tế bong bóng. Không hiểu sao hiện tại, Kozato lại thấy phẫn uất trước sự thật rằng cuộc đời của gã chỉ là bàn đạp cho những loại người như Kaise mà thôi.

“Súc sinh.”

Kozato nhỏ giọng chửi thề, rồi nhét số giấy tờ mình vừa tìm được vào trong cặp táp, sau đó mới xếp các thùng các tông về chỗ cũ.

Xong việc. Kozato cảm ơn vợ của Kaise rồi quay gót rời khỏi khu phố biệt thự cao cấp an nhàn. Bầu trời tuy vắng sao, nhưng khoảng trời đêm mùa mưa phùn này lại thênh thang đến lạ. Kozato tha cái bụng đói và thân thể rã rời về đến ga rồi lên tàu cao tốc tuyến Chuo vừa hay cũng vừa trở tới đường ray. Gã ngồi xuống một ghế trống bên trong khoang tàu bật máy lạnh, tựa đầu vào ô cửa sổ phía sau rồi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa gã cũng đã hoàn thành nhiệm vụ được giao rồi. Giờ chỉ còn cách cầu nguyện rằng sau khi đưa bản báo cáo này cho Hanzawa thì bản thân gã sẽ có thể tránh bị liên luỵ về sau.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng khi mớ chứng từ này bị công khai, không biết nó sẽ gây ra vụ lùm xùm lớn tới nhường nào.

Kozato ngồi nghĩ ngợi một hồi rồi thở dài, thôi không nghĩ nữa. Càng nghĩ càng thấy sợ thêm thôi. Trước đây gã từng nghe nhiều người bảo rằng tay Hanzawa ấy không phải hạng vừa, nhưng giờ được dịp diện kiến mới biết mùi.

Chỉ có điều, Kaise cũng có địa vị và bè phái riêng trong nội bộ, hắn ta nhất định cũng sẽ không thua phen này.

Mà dẫu thế nào, điều duy nhất Kozato có thể làm chỉ là nín thở quan sát cuộc chiến sắp nổ ra.

11

“Về sự việc phát sinh tổn thất do đầu tư của khách sạn Iseshima”

Chi nhánh Kyobashi

Bộ phận Tín dụng số Một

Kozato Norio

Chiều nay, Trưởng ban Kế toán Togoshi của khách sạn Iseshima đã đến chi nhánh để báo cáo về khoản tổn thất khổng lồ phát sinh trong khâu đầu tư chứng khoán do phòng Kế toán của khách sạn Iseshima chịu trách nhiệm quản lý.

Quy mô của quỹ đầu tư ấy đã lên tới con số 50 tỷ yên. Danh mục đầu tư là những mã cổ phiếu được Giám đốc điều hành Hane và Trưởng phòng Harada của khách sạn Iseshima trực tiếp chỉ thị. Theo tình trạng rớt giá của các mã cổ phiếu, cùng với việc sử dụng đòn bẩy tài chính là giao dịch ký quỹ, công ty đã phát sinh khoản tổn thất vượt quá con số 10 tỷ yên. Nếu tình hình này tiếp diễn, khoản tổn thất có thể phình to thành con số vài chục tỷ yên.

Khoản vốn đầu tư này tuy đã nhận được sự đồng ý từ Tổng giám đốc Yuasa, thế nhưng, con số hiện giờ đã vượt mức ban đầu theo trù tính của ngài ấy. Phòng Tài chính, vốn là phòng ban cũ của Giám đốc điều hành Hane, mặc dù đang nắm trong tay công tác phụ trách quản lý và đối phó bằng cách thay đổi danh mục đầu tư, song, lệnh gọi ký quỹ[7] đã ban hành. Dựa theo thực tế đó và xét theo tình hình thị

trường chứng khoán bây giờ, khả năng phục hồi tổn thất trong năm tài khóa này của khách sạn Iseshima là gần như bất khả.

Phương châm của phòng Tài chính là tiếp tục đầu tư nhằm khôi phục khoản tổn thất, song, theo đánh giá của Trưởng ban Togoshi, việc tiếp tục đầu tư sẽ kéo theo nguy cơ cao khiến công ty gánh thêm thiệt hại. Với thể chế công ty hiện tại thì khó lòng khôi phục được tổn thất.

Gần như có thể chắc chắn rằng khoản tổn thất trong kỳ này của khách sạn Iseshima sẽ biến triển vọng kinh doanh có lãi của họ thành thua lỗ, trong trường hợp này, nếu có hai kỳ liên tiếp chịu lỗ thì về mặt quản lý tín dụng, công ty sẽ lâm nguy. Để tránh việc khiến cho khoản tổn thất lớn hơn, Trưởng ban Togoshi đã có thỉnh cầu xin ngân hàng đưa ra lời khuyên đối với phương hướng đầu tư hiện tại của công ty.

Theo dự đoán, khách sạn Iseshima sẽ có nhu cầu vay vốn lưu động có quy mô lên đến vài chục tỷ yên trong khoảng thời gian sắp tới, nhưng với tình hình thua lỗ hiện giờ, ngân hàng sẽ rất khó chi vốn cho công ty, điều này chắc chắn sẽ khiến guồng xoay vốn của công ty gặp trở ngại.

Mong được các cấp mau chóng xem qua và tìm cách xử lý đối với vụ việc.

Xin hết.

12

Bản báo cáo đơn giản được Kozato soạn thảo ấy còn có con dấu đã duyệt cùng phản hồi được viết tay của Kaise rằng, “Chờ chỉ thị vào hôm sau”. Ngày tháng được đề trên đó là tháng Mười hai năm ngoái.

Lúc bấy giờ, cả Kozato cũng không ngờ rằng ông ta lại ra chỉ đạo giấu nhẹm vụ việc đi.

“Chẳng phải thú vị lắm sao? Hay là về sau ông cũng thử tổ chức đánh úp vào chi nhánh Kyobashi đi?”

Tomari ngồi trong căn buồng dùng để tổ chức họp của bộ phận Kinh doanh số Hai, nói với giọng bỡn cợt. Đó là thời điểm ngay sau khi Kozato gửi bản báo cáo đến cho họ thông qua ngạch chuyển phát nội bộ. Hồ sơ vay vốn của công ty điện khí Tamiya, nơi Kondo chuyển công tác đến, cũng được gã nộp lên phòng Tín dụng ngay sau ngày hôm đó, cũng phần nào nhờ công sức vận động hành lang của Tomari mà hồ sơ ấy được duyệt nhanh chóng.

Lúc này, Hanzawa đang đọc lại kỹ nội dung bản báo cáo một lần nữa, gã suy nghĩ một hồi rồi nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cứ lấn cấn thế nào ấy nhỉ”.

“Tay Kaise ấy đúng là phường bẩn thỉu, nhưng vụ này quá lớn để hắn có thể một tay che trời.”

“Ý ông là Kaise không ra quyết định một mình à? Vậy mấu chốt ở đây là còn ai liên can đến vụ việc này không? Thế thì ta cũng phải truy cho ra kẻ đó. Khi nào ông bắt tay vào việc, Hanzawa? Đừng có nói là ông đang

tính sẽ ra tay ngay giữa lúc Cơ quan Dịch vụ Tài chính tổ chức thanh tra nhé.”

Tomari hỏi.

“Giả sử, bản báo cáo này lọt vào tay Kurosaki, chắc gã sẽ đưa ra mệnh lệnh cải thiện nghiệp vụ nhỉ?”

Hanzawa nói một cách thận trọng. “Nếu là vậy thì đối sách với cuộc thanh tra sẽ tan thành mây khói. Giờ vẫn chưa thể lật mặt với bọn chúng được.”

“Rõ khổ mà.”

Tomari tặc lưỡi. “Nhưng mà này nhé, Hanzawa, không lý nào ông lại đính kèm bản báo cáo này trong hồ sơ tín dụng của khách sạn Iseshima. Nếu làm vậy, tập hồ sơ ấy bị bại lộ với thanh tra thì toi.”

“Thì đem sơ tán thôi.”

Nghe quyết định của Hanzawa, Tomari cũng chỉ đành gật đầu. Ánh mắt anh ta như đang muốn nói, đúng là chỉ còn cách như vậy.

“Lúc sau chúng ta sẽ nhắm đến con mồi là chi nhánh Kyobashi. Nhưng trước đó, thiết nghĩ phải báo trước một tiếng cho Kaise hay đã.”

“Này, ông càng ngày càng lộ bản chất thật ra đó.”

Tomari thấp giọng cười. “Mặc kệ đó là chi nhánh con cưng của bọn cựu T hay danh môn chính phái gì, nhưng rõ là bọn chúng chỉ toàn làm trò dốt đặc thôi. Mạnh tay cho chúng nó chừa đi, Hanzawa.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Hanzawa nói. Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Chỉ có điều, nếu đã đụng vào tao thì chúng mày nên chuẩn bị trả giá gấp bội… Đây chính là châm ngôn sống của Hanzawa.

Tomari chợt đổi vẻ mặt nghiêm túc.

“Mà này, Hanzawa, cũng nên thận trọng với nơi sơ tán đấy. Lỡ để tay Kurosaki bắt gặp thì xem như đời làm nhà băng của ông đi tong. Bọn họ không phải lũ ngu đâu. Họ thừa biết bên mình có tài liệu đem đi sơ tán. Chuyện này khác gì con dao hai lưỡi đâu. Mà thôi, nói chuyện này với ông chẳng khác nào lo bò trắng răng nhỉ?”

Đoạn, sau khi vỗ vai Hanzawa một cái rõ mạnh, Tomari rời đi.

13

Kaise lỡ uống hơi quá chén ở buổi tiếp khách hôm trước, nên bây giờ ông ta phải đến văn phòng vào lúc 8 rưỡi như mọi khi trong lúc phải dằn cơn đau đầu nhẹ và cơn cồn cào ở bao tử xuống.

Kaise choàng áo vest lên lưng ghế rồi ngồi xuống vị trí dành cho giám đốc chi nhánh. Trên mặt bàn trải khăn có một mảnh giấy ghi chú.

Có cuộc gọi từ Thứ trưởng Hanzawa của bộ phận Kinh doanh số Hai. Thời điểm là 8 giờ 20, cách đây 10 phút. Cột "Nội dung" để trống nên ông ta cũng không hiểu ý đồ của cuộc gọi. Chỉ có mỗi một dòng "Phiền gọi lại" được ghi trên mẩu giấy.

"Này, trưởng phòng Tín dụng."

Ông ta cất giọng gọi người ngồi ở bàn trước mặt mình. "Vụ Hanzawa là sao đây?"

"Cái đó… anh ta cũng không nói rõ."

"Vậy à?"

Kaise không chần chừ mà bóp nát mẩu giấy nhắn trong tay rồi vứt thẳng vào thùng rác.

Gọi điện mà không thông báo việc gì, rõ là gã không biết lễ nghĩa. Gã nghĩ mình là ai.

Vừa nghĩ thế, ông ta vừa với tay lấy quyển báo cáo hoạt động được đặt trong hộp "chưa duyệt" lật ra đọc. Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên.

“Ban nãy tôi đã có nhờ trưởng phòng Tín dụng chỗ anh nhắn cho anh gọi lại rồi mà nhỉ.

Đầu đây bên kia là chất giọng lạnh lùng của Hanzawa.

“À à, có chuyện đó hả? Do anh không thông báo dụng ý nên tôi cũng không rõ cú điện có phải việc khẩn hay không. Chi nhánh chúng tôi bận rộn lắm, đâu như hội sở. Câu trả lời đầy hiềm khích.”

“Đã thất lễ rồi. Chẳng qua do nội dung sự việc không phải chuyện tôi có thể nói với trưởng phòng Tín dụng thôi.”

“Cậu có thể nào ngưng nói chuyện lòng vòng được không? Lại là về khách sạn Iseshima chứ gì?”

“Anh nhìn nhận cũng tốt đấy.”

Trước thái độ kệch cỡm của Hanzawa, người có lòng tự trọng cao ngất như Kaise không khỏi nổi nóng.

“Này nhé, Hanzawa, chẳng phải tôi đã bảo với cậu rằng người phụ trách trước của khách sạn Iseshima không phải chúng tôi, mà là phòng Pháp nhân sao? Nghe đâu các cậu cũng đã hỏi phía Kozato nhiều chuyện lắm rồi mà…”

Điều này có ghi rõ ràng trong báo cáo hoạt động của Kozato. “Đâu còn là con nít nữa mà đụng chuyện gì cậu cũng đến làm phiền chi nhánh chúng tôi vậy? Điều này khiến tôi phải nghi ngờ năng lực ứng phó của mấy cậu đấy.”

“Năng lực ứng phó sao?”

Đầu dây bên kia lần này lại vang lên giọng cười.

“Bộ có gì buồn cười lắm à? Cậu bất lịch sự vừa thôi chứ.”

Thái độ hung hăng của Kaise khiến nhóm cấp dưới ở cùng phòng với ông ta phải ngoái lại nhìn với vẻ kinh ngạc. “Muốn gì thì nói nhanh đi!”

“Tôi chỉ muốn xác nhận về bản báo cáo kia thôi.”

“Bản báo cáo?”

“Đúng rồi. Bản báo cáo có tiêu đề “Về sự việc phát sinh tổn thất do đầu tư của khách sạn Iseshima ấy.”

Vừa nghe thấy thế, bụng của Kaise đã quặn lại vì căng thẳng chợt ập tới.

“Thời điểm ấy, trưởng ban của Iseshima đã tới báo cáo về vụ tổn thất do đầu tư. Anh Kaise này, trên bản báo cáo này còn có con dấu và chữ viết tay của anh nữa, đâu lý nào anh không biết gì về vụ tổn thất này, đúng không?”

Kaise im lặng.

Làm sao để đánh lừa hắn đây? Adrenaline đang chạy rần rần trong cái đầu đầy men của Kaise, thế nhưng ông ta không thốt ra nổi một câu thoái thác nào. Tất cả những gì Kaise có thể nói chỉ là:

“Cậu đang nói gì vậy, tôi chẳng hiểu gì hết. Đừng đặt điều như thế nữa.”

“Chà, hay để tôi fax qua cho anh xem nhé. Như vậy chắc anh sẽ nhớ ra thôi. Lúc nhớ ra rồi thì hãy gọi lại cho tôi ha.”

Điện thoại cúp cái rụp.

Kaise siết chặt ống nghe tút tút một hồi, trống ngực ông ta đập dồn đến nỗi hai tai còn nghe rõ mồn một, cứ như bản thân vừa mới chạy nước rút 100 mét xong.

“Giám đốc chi nhánh, có chuyện gì xảy ra vậy ạ? Sắc mặt anh trông có vẻ không được tốt cho lắm, hay là Thứ trưởng Hanzawa đã nói gì…?”

Trưởng phòng Tín dụng cất giọng hỏi với vẻ lo lắng sau khi đã lỡ nghe hết cuộc trò chuyện của hai người.

“À không.”

Đúng lúc này, máy fax vang lên tín hiệu. Kaise hoảng loạn chạy vội đến. Vừa mới nhìn thấy tờ fax được nhả ra, ông ta đã cảm giác máu trên đầu như bị rút cạn.

Đây đích xác là tập hồ sơ ấy… Tập hồ sơ mà ông ta đã phong ấn để người ngoài không bao giờ có cơ hội nhìn thấy.

Vậy tại sao nó lại lọt ra ngoài, chưa kể lại rơi đúng vào tay của Hanzawa?

“Ko… Kozato…”

Kaise gọi tên người cấp dưới bằng chất giọng khản đặc, sau đó quay vào phòng giám đốc.

“Hồ… hồ sơ này… anh… lưu trữ nó ở đâu? Nó đang ở đâu?”

Kozato vừa bước vào phòng mặt đã cắt không còn giọt máu. Gã không đáp gì.

“Đừng nói với tôi anh lại đưa nó cho Hanzawa!”

Giọng của Kaise gần như rú lên.

“Xin lỗi, giám đốc.”

Lúc bấy giờ, Kozato mới gục đầu xuống. “Tôi quả thật không còn cách nào khác.”

“Thứ ăn cháo đá bát!”

Tiếng kêu đầy phẫn nộ của Kaise tuy lỡ lệch khỏi tông giọng thường thấy, nhưng thực chất bản thân ông ta cũng hiểu.

Rằng, đã muộn rồi.

CHƯƠNG 4:
NHÂN VẬT ĐÁNG GHÉT CỦA CƠ QUAN DỊCH VỤ TÀI CHÍNH

1

Vào một ngày trong tuần đầu tiên của tháng Bảy, thanh tra Kurosaki Shunichi của Cơ quan Dịch vụ Tài chính - một nhân vật sặc mùi ưu tú - đang nhìn chòng chọc vào từng nhân viên ngân hàng tập trung trước mặt mình bằng ánh mắt khinh thường. Chỉ cần thoáng qua cũng biết người này được hưởng nền giáo dục tốt cỡ nào, nhưng đồng thời cũng đủ hiểu gã là kẻ có thái độ bất cần ra sao.

“Bắt đầu từ hôm nay, Cơ quan Dịch vụ Tài chính sẽ tổ chức thanh tra.”

Kurosaki nói với giọng đầy nghiêm nghị, thế nhưng lại dùng cặp mắt ánh lên vẻ khoái trí để nhìn khắp lượt những gương mặt đang tụ tập quanh bàn.

Đúng là gã đàn ông có tính tình quái gở. Ban đầu, Hanzawa đã tưởng tượng ra tay này là một viên chức đầy ngạo mạn khoác lên mình vỏ bọc quyền lực. Kể như đám thanh tra bên cục Thuế chẳng hạn. Toàn một lũ chó sục khoác lên mình bộ vest sẫm màu.

Ấy vậy mà Kurosaki lại khác hẳn so với bọn người ấy.

Gã vận vest sáng màu và đứng trước nhóm nhân viên ngân hàng. Bộ dạng ấy trông không khác gì một món đồ trang trí, còn nét mặt gã ta lại ánh lên vẻ non nớt, trống hệt một cậu ấm ngô nghê lớn lên mà chưa kịp trải sự đời.

Hơn thế nữa, mệnh lệnh đầu tiên mà Kurosaki ban ra khi vừa mới đặt chân tới ngân hàng Tokyo Chuo lại là, “Tập hợp tất cả người phụ trách quản lý tín dụng lại đây”, quả là một ngoại lệ hiếm thấy đến mức dị thường.

Cuộc họp diễn ra từ 9 giờ rưỡi sáng. Có khoảng hai người đến trễ. Kurosaki ra mặt trách mắng những người này trước mặt toàn thể mọi người…

“Mấy người rốt cục đang nghĩ gì trong đầu vậy hả? Không nghe giờ họp là 9 rưỡi hay sao?”

Rõ là lời của mấy bà thím mà.

Người bị mắng là thứ trưởng của bộ phận Tín dụng mà Hanzawa cũng quen, tự nhiên bị “võ mồm” thế này chỉ còn cách ngây người mà chịu.

“Xin lỗi. Thực ra công việc có chút rắc rối nho nhỏ, cho nên…”

“Tôi không rảnh mà nghe!”

Gã chặn đứng lời trần tình của thứ trưởng. Kurosaki vẫn còn trẻ, chưa đến 30. Tuy gã là một viên chức có thẩm quyền, nhưng ở ngân hàng, Kurosaki cũng chỉ trạc tuổi mấy tay kiểm soát viên mới lớn. Ấy vậy mà giờ đây, tay thanh tra trẻ ấy lại làm trò mắng mỏ một thứ trưởng ưu tú nhất nhì ngân hàng Tokyo Chuo thế này, động thái từ đầu của gã rõ là kỳ quái.

Trước diễn biến bất ngờ đó, hết thảy mọi người đang tập trung quanh bàn họp trong phòng hội nghị đều tỏ vẻ kinh ngạc, rồi nhìn vào trợ lý trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ Kimura Naotaka. Chính là nhân vật đã chỉ trích Hanzawa không thương tiếc thời gã vẫn còn làm trưởng phòng Tín dụng bên chi nhánh Osaka Nishi. Bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đóng vai trò chủ chốt trong kế sách mà nội bộ ngân hàng lập ra để đối phó với Cơ quan Dịch vụ Tài chính, và Kimura cũng đảm nhận vai trò trọng yếu nhất.

Chỉ có điều, Kimura lại phát huy tối đa bản chất sợ hãi trước cường quyền nhưng lớn lối trước những kẻ yếu thế bằng cách hành xử trái ngược với kỳ vọng của tập thể mà nạt nộ người kia, “Còn không mau xin lỗi thanh tra Kurosaki cho đàng hoàng!”, khiến toàn thể nhân viên được một phen hụt hẫng.

“Thành thật xin lỗi thanh tra ạ.”

Nghe được lời tạ lỗi, Kurosaki chỉ phì cười.

“Nếu đã biết lỗi rồi thì đừng đến trễ nữa! Cung cách quản lý của ngân hàng Tokyo Chuo làm sao vậy hả?”

Đúng là một gã khó ưa.

“Thành thật xin lỗi anh, Kurosaki.”

Kimura vừa lấy khăn mùi soa chấm trán vừa cúi đầu liên tục như gà mổ thóc.

Đối với ngân hàng, các cơ quan giám sát cấp cao như Cơ quan Dịch vụ Tài chính quả là những đối tượng đáng gờm, chỉ có điều, thái độ của Kimura nhìn thế nào cũng thấy ti tiện quá mức.

Hanzawa ngồi ở góc bàn đã thấy hết toàn bộ sự việc. Gã lặng lẽ trao đổi bằng mắt với Tomari, người vừa hay ngồi ngay phía đối diện.

Theo nhiều nghĩa, nói đây đúng là buổi ra mắt ấn tượng nhất từ trước đến giờ cũng không sai.

Gã đàn ông đáng ghét của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Kẻ bị xa lánh nhất trong giới ngân hàng giờ đây đã đặt chân tới ngân hàng Tokyo Chuo rồi.

Lý do khiến Kurosaki phải tập hợp toàn thể thứ trưởng đến ngay vào buổi sáng sớm thế này một phần là để phô trương thanh thế bản thân. Song, Hanzawa vẫn còn nghi ngại ngoài dụng ý đó ra, gã ta còn che giấu lý do khác.

Cũng ngay sáng hôm đó, nội bộ ngân hàng nhận được tin báo đội thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã đưa quân đến tổng cộng 9 chi nhánh trên cả nước, gồm Saitama, Sendai, Nagoya, Osaka, Takamatsu và Fukuoka và 3 chi nhánh nằm ở Tokyo.

Tuy mọi người không ai biết chính xác chi nhánh nào lên thớt và ngày thanh tra là hôm nào, nhưng tất cả các chi nhánh nằm trong diện thanh tra đều đã nhận được chỉ thị không được tự ý hành động cho đến khi đội đối ứng thanh tra của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đến hiện trường. Ngân hàng đã thành lập chế độ chuyên môn hóa, hay nói cách khác là tách rời công tác đối ứng với ban thanh tra ra khỏi thẩm quyền từng chi nhánh. Chế độ ấy đã bị tê liệt bởi buổi họp đột xuất này.

Nhóm thứ trưởng cấp dưới của Kimura trong bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đều đang sợ xanh mặt. Đáng ra bây giờ bọn họ phải tức tốc đến chi nhánh sớm chừng nào hay chừng ấy, thế nhưng ai ngờ lại bị cầm chân ở đây thế này.

Ngay lúc này, nhất định nhóm thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đang tỏa vào từng chi nhánh và hả hê xoay mòng mòng các nhân viên trong trạng thái rối ren ở đó rồi.

Bọn họ sẽ bắt mỗi người phải rà soát các dữ liệu trên máy tính, soi mói lượng tiền mặt sẵn có ở quầy giao dịch, số dư tài khoản ở quầy giao dịch hoặc đánh giá thái độ của các nhân viên, moi ra cho bằng được các phát ngôn vấp váp vì bối rối của đám nhân viên trẻ tuổi vốn đã được căn dặn rằng không được hé môi lời nào.

Nếu màn trình diễn của Kurosaki thật sự đã dự liệu tất cả những điều trên thì gã rõ không phải dạng xoàng.

Sáng nay, con mắt đầy kiêu căng của Kimura lại phải ngập ngụa trong sự sốt ruột. Ánh mắt của hắn tức thời lướt tới chỗ Hanzawa, nhưng dường như chính bản thân Kimura cũng chẳng còn tâm trí đâu để thể hiện sự chán ghét dành cho gã.

“Kurosaki gì chứ, rõ là Bà thím Saki thì có.”

Sau màn tự biên tự diễn kéo dài gần một tiếng đồng hồ của Kurosaki, mọi người cuối cùng cũng được giải phóng khỏi phòng họp, Tomari mới ngán ngẩm kêu ca. “Đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Xem chừng cuộc thanh tra sắp tới sẽ vui lắm đây.”

Chiều hôm sau, Hanzawa nhận được lệnh mời từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính với tư cách người phụ trách của khách sạn Iseshima.

Ngồi ở phía bên kia bàn họp, mặt đối mặt với gã là ba thanh tra. Đội trưởng Kurosaki ngồi ngoài cùng, ngả cả người vào lưng ghế, hai chân bắt tréo. Hai người còn lại trưng ra bộ mặt không khác gì cảnh sát lúc đi hỏi cung, mắt dõi theo nhất cử nhất động của Hanzawa và Onodera. Kimura cũng đến, đứng sau họ với nét mặt căng thẳng.

Xem ra việc Kimura cùng có mặt trong cuộc điều trần về khách sạn Iseshima là vì hắn ta là đại diện bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, đồng thời cũng là đầu tàu của bộ phận ứng phó thanh tra thì phải.

Cuộc thanh tra lần này của Cơ quan Dịch vụ Tài chính chỉ có thể là trắng hoặc đen. Nhìn vào mặt Kurosaki khi hai bên đối diện nhau, Hanzawa có thể thấy rõ vùng xám mọi người đang tìm kiếm không hiện hữu nơi đâu trong kế hoạch của gã.

“Anh chính là vị thứ trưởng phụ trách khách sạn Iseshima sao?”

Kurosaki nhìn vào danh sách nhân viên mà bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đã chuẩn bị rồi ngước lên nhìn Hanzawa. “Nhiệm vụ cốt yếu của cuộc thanh tra lần này là nhằm mục đích điều tra tài sản của khách sạn Iseshima. Vậy nên mong anh hãy nắm rõ.”

Kurosaki nói, đoạn thêm vào: “Bởi vì thành tích kinh doanh của quý ngân hàng có thể bị giảm sút tùy theo kết quả của cuộc thanh tra, nên chúng tôi sẽ thẩm định một cách thận trọng và triệt để vụ việc trên. Các anh đã hiểu hết chưa?”

“Vậy tôi xin phép được trình bày nội dung vay tín dụng của khách sạn Iseshima.”

Hanzawa nói khi Kurosaki lật tập hồ sơ dày cộp của khách sạn Iseshima ra.

Doanh thu trong quá khứ của họ đúng theo những gì được đính kèm trong hồ sơ. Thời gian gần đây, thành tích kinh doanh của họ lâm vào tình cảnh thất bát kéo dài, khiến cho kỳ trước là kỳ ghi nhận lỗ đầu tiên sau 20 năm. Lý do lớn nhất của việc kinh doanh sa sút hiển nhiên là do tình trạng thưa thớt khách thuê. Hơn nữa, phía sau thực trạng đó, phân khúc khách hàng càng trẻ hóa cũng là nguyên nhân mấu chốt khiến sức ảnh hưởng của thương hiệu Iseshima giảm sút.”

Giọng điệu của Hanzawa không hề rườm rà. “Đối với việc này, khách sạn Iseshima đã tiến hành triển khai phương án khai thác thị trường mới, mở rộng đối tượng khách hàng mục tiêu từ tầng lớp thượng lưu trong nước sang nước ngoài, đặc biệt là khách du lịch đến từ châu Á. Dựa theo bảng cân đối thử tính từ tháng Tư kỳ này, họ đã thành công trong việc chấm dứt tình trạng lẹt đẹt của tỷ suất phòng trống. Do đó, nền tảng kinh doanh của họ đủ vững chắc để thu được lãi sau nửa kỳ, và thậm chí trong cả năm tài khóa hiện tại. Đáng tiếc thay, họ sẽ ghi nhận khoản tổn thất do thua lỗ đầu tư lên tới 12 tỷ yên trong kỳ này, song, họ có kế hoạch bù đắp bằng khoản lợi nhuận bất thường thu được nhờ việc thanh lý tài sản, vậy nên gần như có thể chắc chắn rằng kết quả cuối cùng sẽ là có lời. Tài liệu đánh giá tiềm năng lợi nhuận của họ kể từ kỳ này đã được đính kèm trong hồ sơ trước mắt anh, đồng thời đó cũng là nguồn tài nguyên giúp đảm bảo 100% khả năng thu hồi khoản vay của ngân hàng chúng tôi. Chúng tôi đã dựa theo những nội dung kể trên để đánh giá khoản vay tín dụng của khách sạn Iseshima thuộc loại nợ đủ tiêu chuẩn.”

Kurosaki chỉ nhìn chòng chọc vào các con số rồi thọc vào một câu.

“Tôi cũng không rõ nữa, nhưng chỉ dựa vào số dương nửa kỳ mà phán đoán rằng cả kỳ cũng sẽ có lợi nhuận, chẳng phải quá nông cạn sao?”

Hanzawa lên tiếng phản bác.

“Việc ký kết hợp đồng với công ty du lịch Trung Quốc Thượng Hải, vốn là đại lý du lịch lớn nhất đại lục, hiện nay đã kéo dài được ba năm có lẻ. Tuy rằng khách sạn bọn họ phải hy sinh ít nhiều phần trăm lợi nhuận, nhưng khi tỷ suất lợi nhuận tăng lên thì sẽ tăng theo cấp số nhân chứ không đơn giản chỉ là số cộng. Việc biến lỗ thành lời cả năm tài khóa là điều hoàn toàn xác đáng.”

“Giờ tôi chỉ nói thế này thôi.”

Kurosaki chậm rãi thẳng người dậy. “Tôi nghĩ không có khái niệm bất thường cho lợi nhuận hay tổn thất. Lời là lời, lỗ là lỗ. Một công ty liên tục ghi nhận tổn thất bất thường vào kết quả kinh doanh. Như vậy không còn là “bất thường nữa, cho dù nguyên nhân là gì, nhưng chúng ta nên nghĩ về con số tổn thất phát sinh mỗi năm thì hơn. Về điểm này, ý kiến của anh thế nào?”

“Mặc dù cũng nên tùy theo sự việc mà nói, nhưng không phải tôi không nghĩ đến điểm này.”

Hanzawa đáp lời, nhưng gã không thể hiểu được ý đồ của Kurosaki.

“Chà, ý tôi là anh có căn cứ nào đảm bảo cho việc một khách sạn ký kết hợp đồng với công ty du lịch Thượng Hải có thể tiếp tục duy trì lợi nhuận về sau hay không? Thêm vào đó, thiết nghĩ rằng kế hoạch lợi nhuận vài năm sau của bọn họ cũng phải bao gồm một phần vốn dành riêng ra để đầu tư cho phần IT, vậy làm thế nào anh có thể khẳng định tầm nhìn của họ là đúng?”

“Hiện nay, không hề tồn tại bất kỳ khách sạn nào khác trong nước đang hợp tác với công ty du lịch Thượng Hải. Bởi vì chưa từng có tiền lệ để tham

khảo, cho nên các dữ liệu doanh số ước tính cũng chỉ thuộc loại phân tích trực quan dựa vào tình hình mấy tháng gần đây, thế nhưng những con số được ký lục trong hồ sơ là những con số đã được chúng tôi thẩm định kỹ lưỡng rồi.

“Nhưng chẳng phải họ đã kinh doanh sa sút sao?”

Kurosaki đến cùng vẫn tỏ vẻ đa nghi. “Này nhé, lỡ như bên họ xảy ra tổn thất ngoài dự tính hay gặp sự cố gì đó thì sao? Đã vậy lại còn không có gì đảm bảo họ sẽ được trả tiền theo hợp đồng nữa. Có cảm giác công ty này thích chơi liều ăn nhiều bằng mấy trò đầu tư nhỉ? Nhìn vào cách bọn họ ứng phó với vụ đầu tư thất bại lần này thì tôi không thấy được năng lực quản trị bên đó. Kế hoạch kinh doanh của một công ty như vậy tốt nhất chỉ nên được nhìn nhận nửa giá tám phần thôi.”

Toàn bộ những chỉ trích của Kurosaki đều xác đáng. Chỉ có điều, kế hoạch kinh doanh nào mà chẳng bất ổn nếu bị soi mói như thế.

“Nếu nhìn đời bằng ánh mắt phê phán thì toàn bộ kế hoạch kinh doanh của các công ty trên thế giới này đều chỉ mang tính dự đoán mà thôi.”

Hanzawa nói. “Đánh giá này có đúng không ạ?”

“Chà, vậy theo như lời đánh giá đúng đắn của anh, chúng tôi cũng phải cố mà nuốt cho trôi cái kế hoạch kinh doanh vô căn cứ này à?”

Ánh mắt Kurosaki ánh lên nét sắc lạnh.

“Vậy dựa vào đâu mà anh phán rằng bản kế hoạch này vô căn cứ? Chỉ phê phán một chiều như vậy thì ai mà chẳng làm được. Những lời chỉ trích không có lý do thì cũng gần như vu khống.”

“Lời chỉ trích không có lý do ư..”

Kurosaki gãi gãi cằm. “Chả, vậy cho tôi hỏi nhé. Bên phụ trách IT của họ là công ty nào?”

Câu hỏi ngoài dự đoán.

Onodera ngồi bên cạnh Hanzawa bắt đầu lật lật giở giở tập tài liệu đang cầm trên tay tìm trang ký lục thông tin rồi đưa sang.

“Là một công ty phát triển hệ thống tên là Narusen. Trụ sở ngay tại khu Gotanda quận Shinagawa.

“Tổng số tiền đầu tư vào công ty này của khách sạn Iseshima giờ đã vượt quá con số 10 tỷ yên nhỉ. Về vụ việc này các anh quản lý thế nào? Ngân hàng các anh đã điều tra qua công ty tên Narusen kia chưa đấy?”

Hanzawa gồng mình chuẩn bị tinh thần. Cuộc điều trần với Kurosaki đang vượt khỏi tầm kiểm soát của gã.

“Nếu ý anh là điều tra tín dụng thì dĩ nhiên rồi. Chúng tôi cũng đã đính kèm thông tin trong tập tài liệu vừa đưa cho anh đấy.”

Kurosaki ngay lập tức đưa ra lời phê bình mà không ai ngờ tới được.

“Nhưng Narusen đang trên bờ vực phá sản.”

Giây phút nghe thấy lời này, đầu óc Hanzawa phải mất một lúc lâu mới tiếp tục nhảy số được, rốt cục hắn ta đang muốn nói gì đây.

“Ý anh là sao?”

Hanzawa cất giọng hỏi.

“Doanh số của Narusen là 40 tỷ yên. Tổn thất kinh doanh trù tính trong kỳ này rơi vào khoảng 8 tỷ yên. Anh không điều tra gì về chuyện này à?”

Khoảnh khắc các con số ấy vang lên từ miệng Kurosaki, Hanzawa lập tức ngẩng mặt lên. Bảng điều tra tín dụng chẳng qua chỉ là tờ giấy ghi chép sơ sài về biến động doanh thu của bọn họ cho đến năm tài khóa trước thôi.

Kurosaki bây giờ đã nói ra điều Hanzawa hoàn toàn không ngờ tới.

“Lý do họ phải ghi nhận khoản lỗ này là do họ mất trắng khoản công nợ, vì một khách hàng lớn của họ, là công ty xây dựng West, đã phá sản. Đối với công ty Narusen này, Iseshima đã đổ số vốn đầu tư lên tới 10 tỷ yên trong vòng 3 năm, ghi nhận nó vào khoản mục quỹ đầu tư phát triển và tính

vào tài sản của mình, thế nhưng tình hình kinh doanh thực chất của Narusen lại là lỗ ròng. Nói tóm lại chắc anh cũng hiểu ý tôi rồi ha? Nghe gì không? Có tin đồn Narusen đang đệ đơn xin tuyên bố phá sản, bây giờ văn phòng luật sư cố vấn đang nghiên cứu hồ sơ đấy.

Kurosaki nhoài người về phía trước rồi hướng con mắt ngạo mạn của kẻ chiến thắng về phía Hanzawa. “Trường hợp Narusen tuyên bố phá sản thì khoản đầu tư phát triển này sẽ thế nào đây hả, anh Hanzawa? Lúc đó anh còn nghĩ bọn họ vẫn có thể tiếp tục phát triển hệ thống IT nền và thực hiện đúng mọi thứ theo kế hoạch chứ? Đầu tư chứng khoán thất bại, đầu tư IT cũng lỗ. Giờ này chắc Iseshima cũng không còn tài sản nào để trám vào số dư âm khổng lồ từ hai vụ đầu tư trên đâu nhỉ?”

“Công ty tên Narusen ấy đang xin tuyên bố phá sản chứ không phải tái thiết?”

Onodera cất tiếng hỏi với vẻ mặt tái mét.

“Đúng rồi, là phá sản, chứ không phải tái thiết.”

Hanzawa nghiến răng. Tay chủ nhiệm thanh tra vẫn tiếp tục nói với giọng phấn khởi.

“Rồi, vậy giờ chúng ta hãy cùng nhau đọc lại bản kế hoạch kinh doanh này thêm lần nữa nhé.”

Cuộc thanh tra đang dần lao về chiều hướng tồi tệ hơn. Cứ thế này Hanzawa sẽ bị đá đít mất. “Anh bảo kỳ này họ sẽ kinh doanh có lãi nhỉ? Vậy là bao nhiêu? 5 tỷ yên à? Hô. Không biết họ có gộp luôn vụ phá sản của Narusen vào kế hoạch không? Đâu thể kêu ca do đó là tổn thất bất thường nên không tính vào được. Nhờ vụ đầu tư IT thất bại này mà khoảng cách cạnh tranh giữa họ và các khách sạn khác cũng bị nới rộng ra. Cũng không bảo đảm được việc hợp tác với công ty du lịch Thượng Hải vẫn có khả năng diễn ra như dự định. Viễn cảnh khôi phục doanh thu trong tương

lai cứ thế này thì chỉ có thể được diễn tả bằng một từ, là nông cạn. Chưa hết, công ty họ còn chẳng có nổi căn cứ để được phán là nợ đủ tiêu chuẩn nữa. Anh tính trình bày với tôi thế nào đây, hả, người phụ trách của Iseshima!”

Tông giọng cao vút của Kurosaki vang vọng khắp căn phòng.

“Vậy căn cứ đâu?”

Giọng Hanzawa khe khẽ vang lên. Cặp mắt của gã nhìn chằm chằm vào tay thanh tra lúc này đang mím môi như muốn kiềm chế cười cợt lại.

“Anh nói gì cơ?”

“Chẳng phải tôi đã nói với anh rằng hãy cho tôi xem căn cứ sao?”

Hanzawa hỏi lại. “Nguyên nhân thật sự khiến cho Narusen đang trên bờ vực phá sản là gì? Tôi đang hỏi về việc dựa vào đâu anh khẳng định những thông tin mà anh tiết lộ nãy giờ là đúng chứ?”

“Này nhé, anh Hanzawa.”

Kurosaki đột ngột ngắt lời. “Phía tôi mới là bên được đặt câu hỏi. Các anh không có quyền đấy đâu nhé. Bản thân đã thua thiệt vì không đủ thông tin mà còn nghi ngờ nguồn tin của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, tôi chán nghe những lời này của anh lắm rồi. Nếu anh nghĩ từ nãy đến giờ tôi toàn nói láo thì cứ điều tra thử xem. Mà cho dù bây giờ anh bắt đầu điều tra đi chăng nữa thì kết cục của khách sạn Iseshima cũng không thể cứu vãn được nữa.

“Được thôi.”

Hanzawa đáp. “Vậy chúng tôi sẽ xác nhận lại tình hình kinh doanh của Narusen. Sau đó, chúng tôi sẽ đưa ra phản hồi thích đáng đối với các chỉ trích của bên anh. Như vậy không có vấn đề gì chứ?”

“Hứ, cứ nghĩ các anh phải giơ cờ trắng rồi chứ, ai dè vẫn còn hùng hổ thế à? Không chịu nhận thua thế có ổn không đấy?”

Những lời này nhắm thẳng vào Kimura, người từ nãy đến giờ vẫn theo dõi toàn bộ diễn biến của cuộc họp với vẻ rón rén.

“Cái chết nhân từ chẳng phải cũng là lựa chọn tốt lắm sao? Đằng nào khách sạn Iseshima cũng chẳng tránh được số phận bị phân loại vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn. Nếu là vậy, đối sách thích đáng nhất của mọi người bây giờ là nên lập sẵn kế sách đối phó trong đợt thanh tra này đi. Ai khôn ngoan cũng làm thế thôi, ý tôi là thông thường ấy nhé.”

“A, dạ. Cái đó.”

“Chúng tôi sẽ nhớ kỹ lời khuyên của anh.”

Hanzawa đáp, cắt ngang thái độ lóng nga lóng ngóng của Kimura. “Tuy nhiên, vẫn còn một điều tôi muốn nói với anh.” Thân là một chánh thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính mà lại vạ miệng về tin tức nội bộ của một xí nghiệp tư nhân thì có đúng mực không?”

“Khi nào xác nhận được thành tích doanh thu của Narusen thì hẵng nói với tôi câu đấy nhé.”

Kurosaki nhe răng cười với vẻ khi dễ. “Bản thân anh chẳng phải cũng nên suy nghĩ lại thái độ của mình một chút sao?”

“Ê, Hanzawa.”

Sau khi cuộc họp với Cơ quan Dịch vụ Tài chính kết thúc và mọi người đều ra khỏi phòng, Kimura mới gọi giật gã lại với vẻ gây hấn.

“Rốt cục anh đang làm gì vậy hả? Đến mức khiến cho tay chánh thanh tra kia phải phê bình. Thế nghĩa là khách sạn ấy có nguy cơ bị liệt vào loại nợ dưới tiêu chuẩn sao?”

“Vấn đề không phải ở đó.

Hanzawa ngoái đầu lại nhìn Kimura với cặp mắt lạnh lẽo. “Từ giờ tôi sẽ xác nhận lại điều này. Trong lúc đó… nếu cứ mãi vô cớ xin lỗi như vậy thì

cũng chẳng cần đến đội đối ứng thanh tra các anh đâu. Tôi khuyên anh nên lập tức giải tán đội đó đi?

“Gì chứ, anh…!”

Lời chửi rủa của Kimura bị cắt ngang bởi cánh cửa thang máy khi nhóm Hanzawa bước vào bên trong thang, thứ duy nhất còn đọng lại với hắn chỉ là sự trầm mặc đến khó chịu.

Onodera đứng khoanh tay lại với nét mặt mông lung. “Làm sao đây bây giờ hả sếp?”

“Đến khách sạn Iseshima thôi.”

Mười phút sau, Hanzawa cùng với Onodera đã bắt được một chiếc taxi ngay trước ngân hàng.

2

“Narusen sắp phá sản rồi ư?”

Yuasa há hốc miệng.

“Anh có nghe tin về tình hình kinh doanh của bọn họ không?”

“Không lý nào…”

Hane ngay lập tức được Yuasa gọi lên thông qua chiếc điện thoại nằm trong phòng tổng giám đốc. Harada cũng theo đuổi hắn vào phòng.

“Có nguồn tin bảo rằng Narusen sắp sửa phá sản. Anh có biết chuyện này không hả, Hane?”

“Narusen… ấy à?”

Hane nhíu mày.

“Nhắc mới nhớ, có một nhân viên của phòng tài vụ đã được chuyển công tác tới đó, vậy nên tôi cũng có nghe phong thanh rằng tình hình kinh doanh của bọn họ đang không được tốt lắm, nhưng đến mức phá sản thì… Là nguồn tin của bên nào vậy?”

“Nghe đâu là từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính.”

“Cơ quan Dịch vụ Tài chính ư?”

Hane trưng ra bộ mặt kinh ngạc nhìn Harada. “Tại sao Cơ quan Dịch vụ Tài chính lại..”

“Có thể ngân hàng đối tác của Narusen đã tiết lộ tin tức ấy ra ngoài.

“Nhớ không nhầm… ngân hàng chính của bên đó là Hakusui.”

Nếu nguồn tin từ Hakusui thì chín phần là thật rồi.

“Anh đã nghe được tin là tình hình kinh doanh của họ đang tồi tệ sao?”

Mặt Yuasa biến sắc.

“Sao lại không báo cáo?”

“Đó là công ty chuyên về phát triển hệ thống vi tính mà. Đương nhiên chẳng thể nào có doanh số khá khẩm rồi. Hơn nữa, tôi cũng không nghĩ tình hình của họ tới mức lâm vào cảnh phá sản.

“Thế lỡ như bọn họ thật sự phá sản thì tình hình tài chính sẽ thế nào?”

“Khoản tiền đầu tư của chúng ta vào bọn họ từ trước đến nay vẫn được ghi nhận vào tài sản, vậy nên chúng ta sẽ mất trắng khoản đó. Có lẽ sẽ lên đến 10 tỷ yên…”

Hane đáp.

“Mức độ đầu tư đúng là có vấn đề… Bực thật…

Yuasa nói, đôi vai hoàn toàn buông thõng. Khuôn mặt nhìn nghiêng chìm trong vẻ trầm mặc hoàn toàn không thốt ra nổi lời nào.

“Các anh có khả năng bù đắp lại khoản tổn thất đó không?” Onodera hỏi.

“Tôi sẽ thử nghĩ xem, nhưng chắc là khó đấy?

Yuasa nói. Hình ảnh tương lai của khách sạn Iseshima trong đầu Yuasa bây giờ nhất định đang lung lay rất dữ dội. “Thôi đủ rồi.”

Yuasa thở hắt ra một tiếng nặng nề nhất từ trước đến giờ rồi đuổi Hane ra. Thế là trong phòng giờ đây chỉ còn mỗi ba người là Yuasa, Hanzawa cùng Onodera.

“Phải làm sao bây giờ…”

Yuasa tự hỏi rồi thở ra một tiếng thật dài.

“Trước tiên chúng ta hãy ưu tiên điều tra về tình hình của Narusen đã.

Hanzawa lên tiếng. “Sau đó hãy cùng nhau nghĩ ra đối sách thôi. Nhất định đâu đó sẽ có manh mối dẫn đến cách giải quyết mà.

“Nếu vậy thì tốt.”

Yuasa ngước nhìn lên với ánh mắt đượm vẻ sầu não.

3

“Thứ trưởng Hanzawa, Giám đốc điều hành Owada mời anh đến phòng làm việc của ông ấy.”

Trợ lý trưởng bộ phận Kimura gọi điện đến vào khoảng hơn 9 giờ sáng ngày hôm sau.

Hanzawa được thư ký giám đốc mời vào bên trong. Thứ đầu tiên gã nhìn thấy là khuôn mặt bất mãn đến tột độ của Owada.

Bộ vest màu xanh cô ban bao lấy cơ thể rắn chắc đã từng qua tôi luyện trong câu lạc bộ sumo thời đại học của Owada, ánh mắt sáng quắc như cái gươm trên sàn đấu sumo của hắn giờ đây đang ném về phía Hanzawa.

Bên cạnh Owada là Trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ Kishikawa Shingo, gã ta lại đang ngồi vắt một chân lên, ráng làm ra bộ dạng của kẻ đã quen sống lâu ở nước ngoài. Chiếc sơ mi và cà vạt sang trọng trông như trang phục của một nhân viên nhà băng của nước ngoài, đúng với thói ưa đỏm dáng mà mọi người hay bình phẩm về gã ta, và trừ phi thị lực kém, chứ không lý nào Hanzawa lại có thể nhìn nhầm Kishikawa từ tít đằng xa được.

“Tôi đã báo cáo về phiên trao đổi với thanh tra ngày hôm qua.”

Kimura đứng chờ bên cạnh chợt cất lời với khuôn mặt ấp ủ toàn âm mưu để tiện. Do chẳng được ai mời ngồi nên Hanzawa chỉ đành đứng yên tại chỗ.

“Cậu, tại phiên thẩm định khách sạn Iseshima đã bị chánh thanh tra phê bình về tội khinh suất à? Kể rõ xem nào.”

Kishikawa lên tiếng.

“Việc đó tạm thời đang trong quá trình điều tra.”

“Bây giờ mới điều tra là sao? Cơ quan Dịch vụ Tài chính biết rồi còn gì?”

Kishikawa nói. “Mà mặc kệ lý do là gì đi nữa, cậu cũng không thể bao biện cho thực tế rằng cậu đã không nắm được thông tin. Phía Cơ quan Dịch vụ Tài chính cũng có lời phê bình hiếm thấy về tác phong đối ứng của cậu trong cuộc thanh tra. Họ yêu cầu ngân hàng phải chấn chỉnh lại thái độ trong cuộc thanh tra này.

Cơ quan Dịch vụ Tài chính gì chứ, đây chắc chắn là lời chỉ trích tùy tiện của tay Kurosaki.

“Không ra thể thống gì!”

Đúng lúc đó, Owada đang đứng trước mặt Kishikawa quát lớn một tiếng.

Quả đầu to tròn được kèm mái tóc lưa thưa của hắn ta đỏ lựng lên vì cáu kỉnh. Owada là gã đàn ông đứng đầu chuỗi thức ăn của bọn cựu T. Nhìn qua thôi cũng đủ biết đây là hạng người quyền lực và sừng sỏ đến mức nào.

“Lượng thông tin chúng ta đang có trong tay lại ít hơn cả chánh thanh tra Cơ quan Dịch vụ Tài chính ư? Thật hoang đường! Cậu chủ quan quá rồi đấy, Thứ trưởng Hanzawa.

“Thưa giám đốc điều hành, sự việc lần này không đơn giản chỉ là chúng ta bị phê bình nắm quá ít thông tin đâu.”

Hanzawa lên giọng phản bác khiến mắt Owada trợn trắng lên. Tia sáng trong mắt Kishikawa lóe lên sắc lạnh, nét mặt gã cũng thêm phần nộ.

“Cậu.”

Giọng Kishikawa thêm phần bén nhọn. “Đã không chịu nhận lỗi mà còn lên giọng như thế là sao?”

“Nếu lỗi về phần tôi, đương nhiên tôi sẽ sẵn sàng nhận, chỉ có điều, đây là vấn đề có liên can mật thiết đến tình trạng kinh doanh của khách sạn Iseshima. Hơn nữa, nếu có phần trách nhiệm của tôi, về sau tôi nhất định sẽ nhận, vậy nên các anh cũng đừng lo lắng.”

“Giọng điệu cậu như thế là sao!”

Kishikawa bĩu môi. “Thanh tra đâu phải chuyện đơn giản vậy. Nếu ngay từ đầu cậu đã tuân thủ luật lệ, thì cho dù đối phương có đưa ra thông tin gì đi chăng nữa cũng đâu thành vấn đề.”

Nói nghe bùi tai thật. Kishikawa tiếp tục.

“Theo lẽ thường, ngân hàng nhất định phải đúng. Ấy vậy mà chúng ta vừa bị một phen bẽ mặt vì bỏ sót vụ đầu tư thất bại khổng lồ. Chính vì cậu luôn làm việc cẩu thả chệch hẳn khỏi lẽ thường nên bây giờ mới phát sinh đủ thứ rắc rối. Như vậy mà cậu còn đổ lỗi cho người khác suốt ngày. Thật là mất tư cách thứ trưởng.”

“Về vụ đầu tư thất bại kia thì hôm sau tôi sẽ báo cáo rõ ràng cho các anh biết.”

Hanzawa đón lấy cái nhìn chòng chọc của đối phương. “Chỉ có điều, chánh thanh tra đợt này là một nhân vật có chút đặc thù. Cho dù có lo liệu chu toàn mọi thứ đi chăng nữa, tôi cũng không nghĩ mình sẽ vượt qua được cuộc thanh tra này.”

“Chẳng phải đó chính là vấn đề sao? Cậu chỉ toàn đổ lỗi cho người khác thôi!”

Kishikawa trưng ra bộ mặt ngán ngẩm “Tôi không quan tâm bây giờ cậu nghĩ gì. Chỉ mong lần này cậu đừng nghĩ bản thân mình đặc biệt mà tự ý hành động để rồi mang tội cản trở thanh tra thôi.”

Kishikawa đang quan ngại trước viễn cảnh số hồ sơ được đem đi sơ tán bị phát hiện.

“Tôi sẽ làm chuyện nên làm.”

Nghe Hanzawa ẩn ý đe nẹt về chuyện sơ tán hồ sơ, khuôn mặt Kishikawa trở nên tái mét vì giận dữ.

“Tôi không biết cậu đang tính toán gì trong đầu. Nhưng sở dĩ ngân hàng cần phải giấu nhẹm chứng từ, chẳng phải do tác phong thẩm định hồ sơ tín dụng của cậu có vấn đề hay sao?”

“Mong anh cẩn trọng lời nói.

Hanzawa lên tiếng. “Nếu vấn đề nằm ở tác phong thẩm định hồ sơ tín dụng của khách sạn Iseshima, tâm điểm của cuộc thanh tra lần này, thì chẳng liên quan gì đến tôi hay phòng Pháp nhân cả. Số tài liệu không thể để cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính thấy được hầu hết đều do chi nhánh Kyobashi phụ trách còn gì?”

“Cậu rốt cục đang muốn nói gì đây? Đừng có mà xấc xược!”

Owada hét to đến nỗi nước bọt văng đầy.

Cách đây bốn năm, gã đàn ông này từng đương chức giám đốc chi nhánh Kyobashi trong suốt ba năm trời. Owada được đánh giá cao nhờ vào thành tích mở rộng doanh thu của chi nhánh, trong khoảng thời gian ngắn gã đã trèo lên được nấc thang của sự thành đạt. Đối với những kẻ cựu T, chi nhánh Kyobashi chẳng khác nào cổng long môn, giúp cá chép hóa rồng, một bước lên hàng ngũ lãnh đạo.

“Tôi không có ý xấc xược với các anh. Dù cho lôi toàn bộ tài liệu sơ tán ra ánh sáng đi chăng nữa thì đối với tôi cũng chẳng hề hấn gì. Người duy nhất gặp rắc rối trong vụ việc này là những ai có liên can tại chi nhánh Kyobashi. Thiết nghĩ, cả hai anh đều đã từng kinh qua chiếc ghế giám đốc chi nhánh ở chi nhánh Kyobashi, lỡ việc đến nước đó không biết hai anh có thấy vui không?”

“Những lời vừa rồi quả là không thể tha thứ được.”

Owada lên tiếng. “Cậu có giỏi thì trình bày rõ ràng tôi nghe xem.

“Chi nhánh Kyobashi vào tháng Mười hai năm ngoái đã nắm trong tay nguồn tin nội bộ về vụ đầu tư thất bại của phía khách sạn Iseshima.”

Không khí trong phòng chợt đông cứng lại. “Thế nhưng, họ lại không đề ra bất kỳ đối sách nào, mà cứ thế giấu nhẹm sự thật về vụ tổn thất rồi giao quyền phụ trách về cho phòng Pháp nhân. Tuy đây là chỉ thị của Giám đốc chi nhánh Kaise, thế nhưng tôi không nghĩ chỉ một mình Kaise lại có thể đưa ra quyết định ấy.”

“Cậu đang muốn nói gì?”

Kishikawa rít lên băng giọng chát tai. Vẻ bề ngoài lịch thiệp mà hắn cố công dựng lên đã tan tành.

“Khách sạn Iseshima là khách hàng thân thiết của chi nhánh Kyobashi. Tôi đang có ý định sẽ điều tra đến cùng để xem xem rốt cục Kaise hành động dưới sự chỉ đạo của ai?”

“Cậu có bằng chứng không?”

Owada hỏi.

“Tôi có bằng chứng chứng minh Giám đốc chi nhánh Kaise đã không đưa ra phương hướng xử lý tổn thất.”

Owada trừng mắt nhìn Hanzawa, nhưng lại không mở miệng hỏi bằng chứng đó là gì. Bộ não của Hanzawa đang cố vận hành nhằm làm sáng tỏ những mối liên kết mơ hồ trong vụ này. Người kế nhiệm chức vụ giám đốc chi nhánh của Owada là trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ Kishikawa. Kaise là người kế nhiệm của Kishikawa, vậy nên cũng chẳng có gì lạ nếu ông ta thẳng đường thăng tiến đến chức trưởng bộ phận ở hội sở.

Hay nói cách khác, đối với hai kẻ này thì khách sạn Iseshima đóng vai là một khách hàng vừa trọng yếu lại vừa thân thiết. “Một lúc nào đó, tôi sẽ làm sáng tỏ những kẻ có dính líu đến chuyện này. Nhưng tôi sẽ không làm

đến mức tiết lộ vụ việc giấu nhẹm thông tin cho bên Cơ quan Dịch vụ Tài chính đâu.”

“Chuyện cậu nên làm bây giờ chẳng phải là đối phó với Cơ quan Dịch vụ Tài chính sao?”

Kishikawa lạnh lẽo cất lời. “Đừng có nhầm lẫn thứ tự ưu tiên công tác. Người phụ trách hiện tại của khách sạn Iseshima chính là cậu đấy.”

Lúc Hanzawa đóng cửa lại, “Thằng khốn đó!”, gã có thể nghe thấy tiếng la đầy phẫn hận của Owada vọng ra khỏi phòng. Gã còn loáng thoáng nghe thấy lời xin lỗi qua loa có lệ của Kimura, nhưng Hanzawa cũng chẳng muốn nghe tiếp.

4

Tối hôm đó, Hanzawa nhận được cuộc điện từ Togoshi.

“Quả đúng như thông tin của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đấy. Nghe đâu nội bộ Narusen có động thái như vậy thật.”

Hai người họ gặp mặt ở một quán nhậu khu Shinjuku, gần cơ quan của Togoshi.

“Có lỗi quá, trong lúc bận bịu thế này mà lại làm phiền ông đến tận nơi.”

“Đó cũng là đối tác bên tôi đầu tư mà. Mà nói đúng hơn là cậu báo cho tôi tin này tôi còn phải cảm ơn đấy.”

Nói rồi Togoshi mới thuật lại những thông tin ông có được sau một chuyến quá bộ đến tận trụ sở của Narusen trong ngày hôm đó. “Công ty xây dựng West, tức đối tác đã thu mua hệ thống do Narusen phát triển, đang không thể thực hiện nghĩa vụ thanh toán nợ. Thế là bọn họ không cách nào thu hồi được số tiền bán chịu lên đến 7 tỷ yên, điều này lại gây áp lực lên guồng xoay vốn của công ty họ. Phía phòng Kinh doanh và ngân hàng đã bí mật tiến hành thương thảo với nhau, thế nhưng, quả thật vẫn có tin đồn họ đã chuyển sang hướng giải quyết là tuyên bố phá sản.

“Tin đồn… ấy ạ?” Hanzawa hỏi.

“Ờ. Ngay cả người quen làm trong phòng Kế toán đã kể tôi nghe chuyện này cũng không được biết chi tiết. Khoản nợ xấu ấy sẽ được bọn họ xử lý thế nào, tính chất sự việc nghiêm trọng đến đâu, mấy chuyện đó tiếc là tôi cũng không nắm rõ.”

Nếu chuyện đúng vậy thật, thì người ngoài duy nhất biết chính xác nội dung chỉ có thể là dân làm trong nhà băng.

Đứng ở vị trí như Kurosaki, một kẻ có nhiều nguồn thâm nhập tin tức nội bộ của các công ty khác nhau nhờ các cuộc thanh tra từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính, việc gã có trong tay những thông tin tuyệt mật thế này cũng không phải không có khả năng.

“Cũng có lý đấy.”

Togoshi nói. “Chưa hết, Narusen còn tiếp nhận nhân viên thuyên chuyển công tác từ khách sạn Iseshima vào vị trí thuộc ban lãnh đạo, nên e rằng ngay từ đầu Hane cũng đã biết được thông tin phá sản từ nhân viên đó rồi. Nói thì nói vậy, nhưng những thông tin từ nhân viên chuyển công tác đó thường có độ chính xác không cao. Narusen cũng là công ty gia đình. Những người tham gia vào việc xác lập kế hoạch kinh doanh của công ty đều là thành viên trong gia tộc họ, từ tổng giám đốc cho đến giám đốc điều hành. Ngoài bọn họ ra, hình như cũng chỉ có mỗi nhân viên chuyển công tác từ ngân hàng Hakusui làm giám đốc tài chính là người lạ. Các thành viên ngoại tộc trong ban lãnh đạo đều bị loại khỏi cuộc chơi.

“Thế tại sao Hane lại giữ im lặng về tin đồn phá sản này?” Thấy Hanzawa tỏ vẻ hồ nghi, Togoshi cũng chỉ biết tự hỏi.

“Chắc tại thông tin vẫn chưa được xác thực, hoặc hắn ta còn có nội tình gì khác… Tôi cũng không rõ chi tiết ra sao nữa.”

“Nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao bọn họ lại không áp dụng hình thức cải tổ pháp nhân mà phải tìm đến biện pháp tuyên bố phá sản như vậy. Thông thường với quy mô như Narusen thì họ phải ưu tiên việc tái thiết hơn chứ. Lý do gì khiến họ phải nghĩ đến nước hủy bỏ toàn bộ chứ không phải tái thiết nhỉ?”

“Thật ra tôi cũng nghi ngờ điểm đó. Chỉ có điều, hôm nay sau khi nghe kể, tôi đã ngộ ra rồi. Cậu nghe chơi thôi nhé.”

Togoshi thấp giọng. “Narusen có quan hệ với một tổ chức chống đối xã hội. Đối tác là công ty phông bạt của băng Shinsei Kanto. Nghe đồn em trai tổng giám đốc thời trẻ từng bỏ nhà đi bụi rồi trót lỡ gây ra chuyện tày đình. Narusen đã rót một số vốn lên đến vài tỷ yên trong hơn chục năm trời cho bọn họ dưới danh nghĩa cố vấn rồi.”

“Ngân hàng Hakusui có biết vụ này không?”

“Nghe bảo người phụ trách bên Hakusui đảm nhiệm vụ giao dịch với công ty xây dựng kia đã phát giác và bí mật xác nhận với Giám đốc tài chính của Narusen đấy.”

“Vậy tức là ngân hàng Hakusui bây giờ cũng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan vì không thể tiếp tục viện trợ cho họ nữa.”

Nếu như hỗ trợ một doanh nghiệp có hành vi tiếp tay huy động rót vốn cho các thế lực phản xã hội thì phía ngân hàng nhất định sẽ gặp phiền toái lớn.

“Hane có biết vụ này không?”

“E là không. Thực chất những người biết về vụ việc này cũng hạn chế lắm. Mà nếu ngân hàng Hakusui là nguồn tin thì việc này có đến tai của tay chánh thanh tra kia cũng không có gì lạ.”

Togoshi khoanh tay lại, vẻ mặt mang mối lo âu. “Dù thế nào đi nữa, nếu cứ thế này, việc Narusen tuyên bố phá sản là không thể tránh khỏi. Tổn thất của Iseshima cũng theo đó mà lên tới con số hàng trăm tỷ yên.”

“Đến mức đó thì chắc không còn cách nào để trám lỗ rồi nhỉ, ông Togoshi?”

Hanzawa chất vấn. “Cứ thế này, Cơ quan Dịch vụ Tài chính sẽ vin vào lý do kinh doanh thua lỗ để gây áp lực mất. Như vậy thì tiêu.”

Nhưng đến cả dân kế toán lão làng như Togoshi cũng không có câu trả lời.

“Vấn đề lần này nan giải thật. Ngoài mảng kinh doanh chính ra, tài sản thặng dư có thể thanh lý và có tính thanh khoản cao đã không còn nữa, bao gồm cả các công ty con của Iseshima. Đường cùng ngõ cụt rồi cậu ạ.

Chẳng lẽ không còn phương án giải quyết nào thật sao…

Thứ duy nhất hiện lên trong bộ não đang bị Hanzawa vắt kiệt chỉ có mỗi hình ảnh mờ ảo của Phó bộ phận Saegusa lúc ông ta thông báo rằng gã sẽ là người phụ trách mới của khách sạn Iseshima.

Togoshi cũng chỉ đành ném về phía Hanzawa đang ngửa mặt nhìn trời ánh nhìn chứa đầy câu hỏi.

“Ồ, hôm nay giám đốc điều hành chỉ đến một mình ạ?”

Vừa bước vào căn phòng tiếp khách lộng lẫy trên tầng ban lãnh đạo, Yuasa đã ngay lập tức nhận ra ngay bầu không khí lạ lùng. Đồng hồ chỉ hơn 7 giờ tối, nghe đâu chính Owada đã ngỏ ý sẵn lòng đến đây dù lúc này đã qua giờ hành chính của ngân hàng từ lâu. Gã mời Yuasa ăn tối để hẹn gặp, nhưng đã bị anh nhẹ nhàng từ chối. Theo suy đoán của anh, câu chuyện được bàn luận sẽ chẳng mấy dễ chịu.

“Thật xin lỗi vì trễ thế này mới làm phiền anh nhé, tổng giám đốc.”

Đúng lúc Owada đứng lên, Giám đốc điều hành Hane đã đến trước đó cũng nhổm người dậy, chờ Yuasa ngồi vào vi trí.

“Làm phiền các anh nhiều rồi.

Mục đích của buổi gặp mặt này chắc sẽ có liên quan đến cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Trước giờ anh vẫn luôn trao đổi với bộ phận Kinh doanh số Hai, chỉ có điều bóng dáng của Hanzawa, người anh đang trông cậy bây giờ cũng chẳng thấy đâu. Owada đến gặp anh một mình.

“Nhân đây có việc muốn nói với anh nên hôm nay tôi mới đến.”

Ánh mắt Owada lóe lên. “Thật lòng mà nói, tình hình hiện tại đang rất nan giải.

“Ý anh là chúng tôi đang đứng trước nguy cơ bị xếp vào nợ dưới tiêu chuẩn sao?”

Tay giám đốc điều hành dùng khuôn mặt vô cảm nhìn thẳng vào Yuasa.

“Tôi cũng không muốn đến nước đó.”

Câu nói nặng nề ấy đã phản ánh toàn bộ tình thế cấp bách ở ngân hàng hiện thời. “Để tránh được điều này thì các anh cần phải chỉnh sửa lại kế hoạch kinh doanh đã.”

Nghe đến từ kế hoạch kinh doanh, Yuasa ngẩng đầu lên khỏi cốc trà lúa mạch đang uống dở.

“Sau khi sự tình của Narusen được làm sáng tỏ thì kế hoạch của anh sẽ trở nên nông cạn lắm.”

Owada đưa ra lời phán xét một cách nghiêm trọng.

“Vậy anh khuyên chúng tôi nên làm gì đây? Thành thật mà nói, tôi cũng không biết gì về vụ phá sản của Narusen, vấn đề chỉnh sửa lại bản kế hoạch kinh doanh…

“Vậy à?”

Owada lẩm bẩm. “Chẳng phải sẽ hay hơn nếu các anh không cho Narusen phá sản sao?”

Câu nói ấy khiến khuôn mặt của Yuasa trở nên bàng hoàng.

“Sẽ hay hơn nếu chúng tôi không cho họ phá sản? Xin lỗi anh, tôi thật sự không hiểu ý anh đang muốn nói gì cả.”

Ánh mắt đầy nghi vấn của Yuasa phản chiếu hình ảnh Owada đang tỏ vẻ hết sức thản nhiên.

“Các anh thâu tóm họ thì tốt rồi.”

Thấy Yuasa hít vào một hơi, Owada tiếp. “Làm vậy chi phí cũng sẽ giảm xuống nhiều.”

“Anh đừng đùa với tôi!”

Yuasa lên tiếng phản đối. “Mặc dù tôi không biết công ty ấy có bao nhiêu người, nhưng tôi cũng không có ý định ôm vào người khoản chi phí cố định ấy đâu, anh Owada. Cũng không có tiền mà làm thế.”

“Không, chúng ta phải cân nhắc ý kiến của Giám đốc Owada. Vậy tổng giám đốc anh có phương án nào khác không?”

Hane ngồi bên cạnh chợt cất giọng, lời nói của gã đầy tính ép buộc. “Khoản đầu tư hơn chục tỷ yên của chúng ta mà trở thành phí tổn thì việc kinh doanh của công ty sẽ đổ bể. Không đúng, nếu như đây chỉ là câu chuyện về tổn thất thì còn được. Mất khoản đầu tư IT đó, chúng ta sẽ tụt hậu mất.”

“Nhưng mà, nếu như mua lại…”

Trước mặt Yuasa đang nghẹn họng, Owada lại tiếp lời thương lượng.

“Tôi không ép anh phải đưa ra quyết định ngay bây giờ, tổng giám đốc. Có điều, nếu cứ tiếp tục thế này, cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính chắc chắn sẽ đi đến kết luận là nợ dưới tiêu chuẩn đấy. Tôi cũng không muốn phải nhìn thấy cảnh tượng đó đâu.

“Chúng tôi không có ý định mua lại công ty họ, cũng không lấy đâu ra nguồn vốn lớn như thế. Rốt cục ngài giám đốc đang muốn nói gì đây? Mảng kinh doanh chính của chúng tôi là kinh doanh khách sạn. Phạm trù của nó làm gì đụng chạm đến ranh giới phát triển hệ thống chứ?”

“Tưởng đâu xa tận chân trời, hóa ra lại gần ngay trước mắt, phương án này chẳng phải tối ưu lắm sao hả, ngài tổng giám đốc?”

Owada nói với vẻ ý vị thâm trường.

“Mong tổng giám đốc nghĩ lại, nếu là tiền thì chúng ta có.”

Người cất lời là Hane. “Chẳng phải là chúng ta đã được ngân hàng Tokyo Chuo cho vay 20 tỷ yên rồi sao?”

“Nếu chúng ta dùng khoản tiền ấy vào việc thâu tóm thì sẽ hết sạch kinh phí cần thiết trong hiện tại mất. Làm như vậy không ổn đâu.”

Yuasa lên tiếng với vẻ kinh ngạc. “Chuyện quan trọng hơn cả, chắc chắn là phía ngân hàng sẽ không đồng ý đâu.

“Chúng tôi có đồng ý hay không… hoàn toàn phụ thuộc vào anh Yuasa đấy.”

Owada bắt tréo chân. “Giả sử khách sạn Iseshima có thể đứng vững trở lại nhờ vào việc chuyển đổi mục đích sử dụng khoản vay, ngân hàng chúng tôi bằng cách nào đó sẽ ráng giúp đỡ các anh. Tôi sẽ thuyết phục Chủ tịch Nakano Watari. Có điều, phải kèm theo điều kiện.”

Owada nhìn xoáy vào mắt Yuasa. “Tôi muốn có một cột mốc phân định rõ ràng. Điều này có ý nghĩa gì thì có lẽ bản thân anh là người hiểu rõ nhất đấy, Tổng giám đốc Yuasa.”

“Anh kêu tôi từ chức?”

Thay vì trả lời, Owada chỉ uống cạn cốc trà lúa mạch đang để trước mặt rồi nhìn đồng hồ.

“Đây là chuyện riêng giữa chúng ta nhé, tổng giám đốc. Có điều không còn thời gian nữa rồi. Chừng nào chúng tôi vẫn chưa thuyết phục được Cơ quan Dịch vụ Tài chính thì khách sạn Iseshima sẽ không tránh khỏi nguy cơ bị liệt vào nợ dưới tiêu chuẩn đâu. Đến lúc đó, anh có chắc mình có thể thống kê khoản lợi nhuận bất thường nào dùng để bù cho khoản tổn thất không hả?”

“Cái đó.”

Yuasa cứng họng.

“Liệu khách sạn có vượt qua được thời kỳ khó khăn này với thể chế cũ hay không, mong anh hãy suy nghĩ cho kỹ vào.”

“Tôi chưa từng nghe qua Thứ trưởng Hanzawa nhắc đến chuyện này bao giờ.”

Yuasa bỗng đường đột nói.

“À à, gã đó à?”

Owada híp mắt lại rồi nhìn về phía xa xăm. “Xem chừng hắn ta cũng chẳng có tài cán bao nhiêu để phụ trách cho công ty các anh. Phía tôi sẽ nghĩ cách xử trí cho.

“Xử trí?”

Yuasa há hốc miệng.

“Hắn ta tuy lúc nào cũng huênh hoang về đối sách với Cơ quan Dịch vụ Tài chính, thế nhưng mãi cũng không chịu làm chuyện nên làm. Nhờ công lao hắn mà tôi phải ra mặt như thế này đây. Chủ tịch bên tôi đã chỉ định Hanzawa là người phụ trách, chính vì mệnh lệnh khác thường đó mà tôi đành phải nghe theo, nhưng vừa hay là tay Hanzawa đó đã phụ kỳ vọng ấy. Quả nhiên khách sạn Iseshima các anh phải được chăm sóc bởi hàng ngũ cựu T. Mà thôi, dù sao đi nữa, chuyện tôi muốn nói chỉ đến đây thôi. Anh Yuasa ạ, xin anh hãy suy nghĩ cho kỹ vào. Chỉ một hành động của anh thôi cũng có thể quyết định sự tồn vong của khách sạn Iseshima.

Hane tiễn Owada ra tận ngoài.

Chỉ còn lại một mình, Yuasa hít thở phì phò, trong lòng suy nghĩ về đề nghị của Owada. Ô cửa sổ tối mịt của phòng tiếp khách lặng lẽ phản chiếu bộ dạng chật vật bây giờ của ngài tổng giám đốc.

“Phải đến nước ấy ư…”

Yuasa thì thào một mình.

Chuyện này e là do Owada cùng Hane bày mưu lập kế với nhau. Bọn chúng đã đánh hơi thấy động thái của Yuasa khi anh định sẽ bãi nhiệm Hane tại đại hội cổ đông sắp tới, thế là bèn rắp tâm chuyển ngược ván cờ, ép buộc anh phải từ chức.

Thật là trơ trẽn…

Song, anh cũng không thể làm gì khác được. Anh tức điên với chính Yuasa của hiện tại.

Mình chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi sao?

Chiếc điện thoại đặt trên bàn chợt reo lên, Yuasa lúc ấy mới giật mình trở về thực tại từ mớ suy nghĩ bòng bong của mình.

“Hanzawa từ ngân hàng Tokyo Chuo đây ạ.”

Đối phương ở đầu dây bên kia thông báo. “Tôi có chuyện muốn nói. Hiện giờ anh có thể cho tôi chút thời gian không?”

5

Hiếm khi Trưởng bộ phận Naito của bộ phận Kinh doanh số Hai lại bị người đứng đầu bộ phận Nhân sự - Ito Mitsuki - trực tiếp mời lên văn phòng thế này.

“Tôi có chuyện muốn bàn với anh. Chuyện này mới chỉ đang ở giai đoạn xem xét thôi, nhưng nếu chưa thông qua ý kiến của anh thì tôi cũng không thể quyết định được.”

Ito điệu nghệ rút ra một điếu thuốc từ hộp xì gà để trên bàn làm việc rồi châm lửa. Ông là tiền bối vào ngân hàng sớm hơn Naito chừng năm năm. Tuy rằng tính chất công việc của hai người khác nhau, nhưng cả hai đều là những nhân viên ưu tú nằm trên đỉnh nhà băng Tokyo Chuo.

Chức vụ của Ito tuy là trưởng bộ phận Nhân sự, bề ngoài lạnh lùng của ông cho người ta cảm giác đây là một nhân vật khéo đưa đẩy, nhưng thực chất ông lại nổi tiếng là người khá quyết liệt trong công việc. Tính tình mạnh mẽ, con người tử tế.

“Thật ra… tôi có nhận được đề xuất nhân sự từ phía Owada.”

Ito chợt cất lời. “Chỉ rõ tên Hanzawa của phòng anh đấy.”

Naito im lặng nhìn trưởng bộ phận Nhân sự. Vốn dĩ trước đó Naito đã ngờ ngợ không biết có phải chuyện này hay không.

“Đề xuất chuyển đổi vị trí.”

“Đến đâu?”

“Cũng không biết nữa. Nhưng xem chừng là ra khỏi ngân hàng.”

“Chuyển công tác à? Hanzawa ấy hả?”

“Anh thấy sao?”

Naito nhìn Ito với nét mặt mang ý cười.

“Anh đang nghiêm túc hỏi tôi chuyện này đó hả, Ito?”

Hai người nhìn nhau chăm chú hồi lâu như để so đo bụng dạ thâm sâu thế nào. Song, trên khuôn mặt đang cố kiềm chế cảm xúc của Ito lúc ấy lại để lộ ý gì đó.

“Là thật đấy”, Ito vừa nhả khói vừa cất lời.

“Hay cái cớ là việc đối phó với cuộc thanh tra có vấn đề ư? Nếu vậy đổi luôn vị trí của tôi đi, anh thấy thế nào?”

Naito vốn đang tựa người vào lưng ghế giờ đây lại chồm lên, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm túc. “Tuy tôi không biết ý đồ của giám đốc điều hành là gì, nhưng tôi nhất quyết phản đối việc thuyên chuyển Hanzawa.

“Anh cũng biết rồi đó, vụ việc của khách sạn Iseshima không được phép thất bại. Giả sử người tiếp nhận vụ việc là ai đó hợp ý với Giám đốc điều hành Owada, anh không nghĩ ông ta sẽ cố gắng khiến chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, dẫu cho sự việc có xảy ra đổ bể hay sao?”

Nếu việc thuyên chuyển Hanzawa là ý tưởng của Owada, chẳng phải Ito - một người luôn lấy cớ tư lợi bản thân - sẽ là người xuất sắc nhất để đảm nhiệm việc đó ư? Cứ thế này thì quả là mãnh hổ nan địch quần hồ.

“Việc phụ trách khách sạn Iseshima là cậu ta bị ép nhận nên làm gì có chuyện đó? Thế này chẳng khác gì qua cầu rút ván?”

Naito nói với giọng như đã ngấy đến tận cổ. Tranh đấu bè phái trong nội bộ ngân hàng đến mức này là quá lắm rồi.

“Thì tổ chức mang tên ngân hàng chẳng phải luôn như thế sao? Anh cũng biết mà.”

“Biết thì biết chứ, nhưng cũng đâu thể đồng ý với mấy chuyện đó được. Hay anh Ito cũng nghĩ như họ?”

Song, Ito lại không lên tiếng phản đối, “Nhưng trên thực tế, kết quả đánh giá tài sản của khách sạn Iseshima quả thật không khả quan chút nào. Cứ thế này chẳng phải bọn họ sẽ sớm bị liệt vào nợ dưới tiêu chuẩn sao?” Ông ta ngược lại chỉ buông lời nhận xét khách quan.

Naito vẫn giữ nguyên biểu cảm trên khuôn mặt mà chất vấn, “Vậy thì sao? Các anh tính làm gì?”.

“Nếu như cuộc thanh tra về sau tiếp tục đi theo chiều hướng tồi tệ hơn nữa, vậy dựa theo tình hình đó, chúng tôi đành phải thuyên chuyển vị trí của cậu ta thôi.”

“Cậu ấy là nhân sự mà đích thân Tổng giám đốc Yuasa đã chỉ định, và ngài chủ tịch cũng đồng ý. Nếu có thể nhận được lòng tin từ phía đối tác là Tổng giám đốc Yuasa thì chẳng phải cũng hời lắm sao? Đấy là công lao của Hanzawa, vả lại, tôi cũng không nghĩ người kế nhiệm cậu ấy sẽ làm được điều này.

“Khách sạn Iseshima vốn dĩ là khách hàng của hội cựu T. Anh Owada hình như đang nghĩ ngoài Hanzawa ra thì vẫn còn nhiều nhân viên khác cũng thân thiết với khách sạn không kém. Thêm vào đó, có chuyện này tôi muốn cho anh biết.”

Ito hạ giọng. “Nghe đâu Owada đang có ý định giải quyết chuyện của Iseshima dứt điểm một lần. Tôi còn nghe chuyện anh ta đã ra lệnh cho tổ kế hoạch của bộ phận Tín dụng tham khảo vụ việc nhằm mục đích đó nữa kìa… À không, chuyện này tôi chỉ nghe lỏm thôi, nên thực hư thế nào tôi cũng không rõ đâu.

Naito nhăn mặt. Chuyện Ito vừa kể là một kế hoạch âm thầm hòng qua mặt bộ phận Kinh doanh số Hai.

“Tại sao lại là bộ phận Tín dụng, anh có biết không?”

“Chắc lại là hội cựu T chăng?”

Naito khẽ hỏi với giọng cáu kỉnh. “Không lẽ chúng ta cứ phải mãi chịu cảnh cầm tù trong cái thể chế cũ rích đó sao? Chiến tranh bè phái trăm hại mà không có lấy chút lợi. Không lẽ thân là giám đốc điều hành mà lại ưu tiên lợi ích nhóm hơn lợi nhuận của ngân hàng à?”

“Tôi hiểu ý anh.”

Ito lặng lẽ đáp. “Nhưng… cách làm hiện giờ của Hanzawa rất khó cho cậu ta lợi thế phản công. Giả sử, Hanzawa cứ tiếp tục bị thất thế trước tay thanh tra của cơ quan Dịch vụ Hành chính thế này thì chúng tôi cũng chỉ đành phải loại cậu ấy. Bản thân Hanzawa lúc ấy sẽ gặp phải cảnh ngộ thế nào, tôi cũng muốn anh biết trước.

Naito cắn răng. Đến nước ấy thì không chỉ mỗi Hanzawa, dĩ nhiên biên chế của chính Naito cũng sẽ bị liên luỵ. Naito đã ngay lập tức hiểu ra ý đồ của Ito khi nói những chuyện này với mình.

6

“Đúng lúc tôi cũng muốn liên hệ với anh.

Hơn 8 giờ tối, Yuasa ở phòng tổng giám đốc của khách sạn Iseshima, vừa nhìn Hanzawa vừa nói.

“Thật ra… chỉ mới đây thôi, Giám đốc điều hành Owada bên anh có sang đây.”

“Giám đốc điều hành sao?”

“Ông ta đến khuyên nhủ tôi từ chức tổng giám đốc. Phương án ông ta đưa ra là nếu tôi đồng ý, phía ngân hàng sẽ chấp nhận chuyển đổi mục đích sử dụng của khoản vay lần trước từ vốn lưu động sang tiền mua lại công ty Narusen.

Hanzawa không ngờ hắn ta sẽ làm đến mức này, cơn phẫn nộ bắt đầu sôi sùng sục trong bụng gã.

“Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện đó…”

Yuasa mệt mỏi cất lời với đôi mắt đầy tơ máu, khuôn mặt anh chìm vào u sầu. “Nếu như khách sạn Iseshima có thể sống sót nhờ vào việc thoái vị của tôi, tôi cũng chẳng tha thiết gì chức vị tổng giám đốc này. Đấy mà là lựa chọn tối ưu nhất thì tôi sẽ dứt khoát từ chức. Anh nghĩ sao?”

“Đó vừa là đề nghị từ phía Owada, vừa là đề nghị từ phía Giám đốc Hane. Tôi nói có sai không?”

Yuasa mím môi thật chặt, anh dán chặt ánh mắt xuống sàn rồi lại ngước lên.

“Đúng vậy. Hai người ấy trạc tuổi nhau, nghe nói thời Owada vẫn còn làm giám đốc chi nhánh Kyobashi khá thân thiết với Hane. Mục tiêu của Giám đốc điều hành Owada dùng khoản vay làm điều kiện để ép tôi từ chức, sau đó đưa Hane lên vị trí lãnh đạo.”

Yuasa đã nhìn thấu ẩn ý đằng sau lời đề nghị lạnh lùng của Owada.

“Nếu anh đã hiểu được đến đó thì để tôi cho anh hay, vụ thâu tóm kia nhất quyết không thể thực hiện được.”

“Tại sao?”

Yuasa ngẩng mặt lên. “Tại sao lại vậy?”

“Narusen là đối tác với một bên thế lực chống đối xã hội. Anh không thể mua lại bọn họ được. Cả Owada lẫn Hane đáng tiếc thay đều không hay biết gì về chuyện này.”

“Sao có thể…”

Đôi vai Yuasa chùng xuống vì thất thần. “Dẫu tôi có rời khỏi biên chế đi nữa thì công ty này cũng sẽ không được cứu ư?”

Hanzawa chăm chú nhìn vào doanh nhân đang làm vào cảnh tuyệt vọng kia một lúc, “Anh Yuasa này, thật ra hôm nay tôi đến là có việc muốn bàn với anh”, gã thay đổi giọng điệu.

“Có lẽ đề xuất này sẽ còn khó nghe hơn lời khuyên nhủ mà Owada và Hane đã đưa ra cho anh đấy. À không, chắc là còn khó tha thứ hơn nữa. Bản thân tôi cũng đã tự đặt mình vào vị trí của anh để suy nghĩ, rốt cục mình có thể làm gì và nên làm điều gì. Thế rồi, điều tôi sắp nói ra đây chính là phương án mà tôi tin rằng có thể là sự lựa chọn tối ưu, không những có thể cứu khách sạn Iseshima mà còn giúp nó tiến bộ vượt bậc hơn trước đây nữa.”

Yuasa không phản ứng.

Anh chỉ im lặng chờ đợi lời kế tiếp của Hanzawa.

Đón lấy ánh mắt mỏi mệt của người chủ doanh nghiệp đang phải đối mặt với cục diện nặng nề này, Hanzawa liền nói ra đề án tâm huyết mà gã đã quyết ý.

“Xin anh hãy chấp nhận vốn đầu tư của Foster!”

Nghe vậy, Yuasa thảng thốt đến mức không thể cử động trong một lúc.

“Tôi đã xác nhận tư tưởng của phía Foster rồi. Điều kiện của họ là anh Yuasa vẫn duy trì chức vụ tổng giám đốc, phía Foster có thể cung cấp nguồn nhân lực thiết yếu cùng hệ thống đặt phòng toàn cầu mà họ đã đưa vào thực hiện từ lâu, ngoài ra còn những kiến thức và lời khuyên khác. Bằng việc liên kết hợp tác với khách sạn Iseshima, phía Foster cũng có cơ hội kiếm lời từ thị trường Nhật Bản một cách mau chóng.”

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

“Anh có thể cho tôi chút thì giờ được không?”

Sau một lúc, Yuasa mới lên tiếng. “Tôi cần suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này.”

Hanzawa để lại Yuasa một mình rồi cáo lui khỏi phòng tổng giám đốc.

CHƯƠNG 5:
TỜ LỊCH VÀ CÂY ĐINH

1

“Hô, ra là thế à? Có vậy thôi mà cũng tốn thời gian phết đấy.”

Ba ngày sau sự kiện xảy ra tại quán nhậu ở Shinjuku, Kondo nhận được liên hệ về việc phê duyệt vốn vay từ Kozato.

Anh cũng đã nghe được tin tức này từ phía Tomari. Song, thái độ của Tamiya lại thờ ơ ngoài ý muốn, trong khi đó Kondo cứ nghĩ rằng gã phải là người vui mừng nhất mới phải.

“Có chuyện cỏn con mà xử lý phức tạp hết biết.”

Cấp dưới Noda nói. Hiển nhiên cả Tamiya lẫn Noda đều không biết chuyện giữa Kondo và Kozato, dáng vẻ của người cựu nhân viên ngân hàng cực khổ đi kiếm khoản vốn 30 triệu yên bèo bọt cho công ty hắn với bọn họ trông có vẻ ngớ ngẩn lắm.

Tại sao vậy nhỉ?

Kondo cứ ngỡ sự gắn kết trong mối quan hệ dần được hình thành ở thời điểm chung tay hoàn thành bản kế hoạch kinh doanh dang dở sau khi anh chỉ ra trò gian lận kế toán, thế nhưng bầu không khí đó đã tan biến hoàn toàn, cứ như cơn ảo mộng giờ đây đã vuột mất khỏi tầm tay anh.

Anh không tài nào hiểu nổi suy nghĩ của Tamiya, cũng không thể đồng cảm với cái tôi quá lớn của Noda. Tương tự, cả hai cũng không chịu mở lòng với Kondo và vẫn tiếp tục giữ khoảng cách với anh.

Cứ nghĩ hai bên có thể thẳng thắn trò chuyện và hiểu nhau hơn, ấy vậy mà suy nghĩ này của Kondo lại không được bọn họ tiếp nhận. Có điều gì đó

đang chắn đường.

Nói là thế, nhưng thông báo phê duyệt đơn xin vay vốn đã giúp Kondo thả lỏng sau một quãng thời gian dài phải căng như dây đàn.

Trải qua nhiều khúc chiết, anh cũng đã thử áp dụng "mưu ma chước quỷ" nhờ ý tưởng của Hanzawa, và đạt được mục đích của mình. Thế nhưng…

Kondo đang tính lấy hồ sơ quyết toán mới nhất từ mớ hồ sơ quyết toán được anh cất giữ trong ngăn kéo bàn làm việc thì chợt nhận ra, có một trang giấy bị kẹt rúm ró bên dưới xấp hồ sơ. Anh chợt ngừng tay.

Mấy hôm trước lúc Kondo xem qua thì tập hồ sơ vẫn thẳng thớm đàng hoàng mà.

Anh giương mắt lên nhìn về phía Noda. Ngồi ở chiếc bàn cách một khoảng với Kondo, khuôn mặt nhìn nghiêng đang cắm vào màn hình máy tính của lão ta đang tỏ ra vô tri.

Anh thử mở hồ sơ ra.

Thoạt nhìn cũng chẳng thấy gì khác biệt. Nhưng khi dừng tay ở trang giấy kia, Kondo mới phát hiện ra nguyên do khiến nó đáng lưu tâm đến thế.

Số đánh dấu trang.

Trang 1…

Trang trước đó rõ ràng là trang 294, trang tiếp theo nếu là 296 thì mặt này của trang giấy nhất định phải đánh số 295 mới đúng chứ.

Đó là phần diễn giải của hồ sơ quyết toán. Mục lục đề rằng phần đó là "Khoản cho vay dài hạn". Số tiền lên đến khoảng 70 triệu yên. Đối với một công ty làm nhà thầu phụ như Tamiya Denki, đó là khoản khá lớn.

Trang giấy này đã bị đánh tráo.

"Anh Noda, tôi có chút chuyện."

Khuôn mặt Noda trở nên căng thẳng khi thấy tập hồ sơ quyết toán đang được giở ra trên bàn Kondo. “Anh có xem qua tập hồ sơ này lúc tôi không ở đây không?”

“Hả?”

Giọng gã lạc hẳn đi. “Bàn của anh chẳng phải có khóa sao? Ai mà xem được chứ?”

“Vậy anh đến xem chỗ này giúp tôi đi.”

Noda đứng dậy với vẻ như bị làm phiền. Đoạn, gã lẳng lặng nhìn vào trang giấy được Kondo chỉ ra.

“Chỗ này thì sao?”

“Số hiệu trang.”

Mọi biểu cảm trên mặt gã biến mất. Kondo hỏi. “Tại sao vậy?”

“Anh có thể xuất lại trang diễn giải này bằng máy tính kế toán được không? Tôi muốn xem thử.”

Noda gượng gạo trở về chỗ rồi mở phần mềm kế toán ra. Màn hình hiện lên giao diện phần diễn giải khoản vay cùng năm tài chính.

Trang giấy được in ra giống hệt trang trong hồ sơ. “Anh nói cái gì lạ cơ?”

Noda xẵng giọng, nhưng Kondo không dễ bị lừa.

Bởi vì số hiệu bút toán quá kỳ lạ. Mỗi khi thao tác phần mềm kế toán thì hệ thống sẽ tự động đánh số theo thứ tự, đằng này lại chỉ có mỗi trang diễn giải ấy là bị đánh số lệch đi. Con số ấy như thế này.

“Anh có thể cho tôi xem trang nhập của bút toán không?”

“Anh xem qua thì thế nào?”

Noda nói với vẻ hồ nghi.

“Cứ đưa tôi xem.”

Noda híp mắt gườm anh rồi mới chịu di chuyển con chuột bấm hiển thị màn hình đề xuất.

Ngày tháng hiển thị cuối trang bút toán được nhập là “tháng 13” diễn tả đó là “Bút toán khóa sổ”. Không lý nào lại có số hiệu bút toán khác lớn hơn thế này nữa. Giả như được đi nữa thì cũng chỉ trong trường hợp có ai đó thêm dữ liệu vào sau khi đã kết sổ.

Số hiệu bút toán cuối cùng đáng ra phải là 37650 mới đúng.

Không cần nghĩ cũng biết điều này có ý nghĩa gì. Bút toán của khoản cho vay đã bị thêm vào sau này. Và hiển nhiên người thực hiện điều đó không ai khác ngoại trừ Noda.

“Anh xem đủ chưa?”

Đối diện cặp mắt đầy cáu kỉnh của Noda, Kondo chỉ lặng lẽ gườm thẳng vào mặt lão.

“Dạo gần đây anh có nhập thêm dữ liệu vào hồ sơ quyết toán này không?”

Sâu trong mắt Noda có gì đó đang xoay chuyển, ánh mắt gã cũng theo đó mà dời đi.

“Không, làm gì có chuyện này.”

Noda vội vàng chỉnh lại phần mềm để thay đổi giao diện. Chỉ có điều, dữ liệu được hiển thị ban nãy đã hằn sâu vào đầu Kondo rồi.

Số hiệu bút toán là 37651. Khoản cho vay dài hạn 30 triệu yên. Phía đi vay là công ty cổ phần điện tử Faith… Noda đang che giấu điều gì đó.

2

Người phụ trách của công ty điện tử Faith là một người đàn ông có chất giọng trẻ trung, tên Moegi làm ở bộ phận Kinh doanh.

“Công ty này làm về mảng gì vậy ạ?”

“Chế tác sản phẩm thử nghiệm. Sau khi được bật đèn xanh ở hội nghị kế hoạch chế tác, chúng ta sẽ đưa cho công ty điện tử Faith để tạo ra các sản phẩm thử nghiệm.”

“Chắc anh không có báo cáo tài chính của bên Faith đâu nhỉ?”

“Mấy cái đó dĩ nhiên là không rồi.”

Moegi nói. “Chúng ta là bên đặt hàng, hay nói cách khác là bên trả tiền. Nếu đối tác là một công ty nhỏ thì lỡ bọn họ phá sản, sản phẩm chúng ta nhờ họ làm sẽ chẳng đi tới đâu hết, khổ cả đôi đàng, vậy nên cũng có khi chúng ta yêu cầu hồ sơ tài chính của họ để xem xét mức độ tín nhiệm. Nhưng đằng này quy mô công ty lại khá lớn. Hình như bên tôi cũng từng yêu cầu bọn họ chế tác sản phẩm thử nghiệm đấy. Mà anh hỏi để làm gì?”

“Bọn họ vay của chúng ta 30 triệu yên.”

“Hả, thật sao?”

Moegi mắt tròn mắt dẹt.

“Tôi đang thắc mắc không biết họ cần số tiền ấy để làm gì. Khó hiểu quá.”

“Trời, lần đầu tiên tôi nghe chuyện này luôn đấy”, Moegi cũng tỏ vẻ thắc mắc.

“Chẳng phải anh phụ trách bên họ sao?”

“Thì thế, nhưng đây là chuyện có liên can đến tổng giám đốc. Tôi chưa được nghe bao giờ.

“Tổng giám đốc ư?”

“Nói chung tôi phụ trách chỗ này, nhưng việc thương thảo với bên đó toàn là tổng giám đốc đứng ra thôi. Cũng có thể bọn họ đang thậm thụt chuyện gì lắm.”

“Không đâu, chắc không đến nỗi đó. Cảm ơn anh nhé.”

Kondo đã lấy sẵn một tập hồ sơ nằm trong kệ bàn làm việc của Noda lúc gã tan ca rồi. Anh lật ra đến trang F. Sau khi chép họ tên và địa chỉ nhà của người đại diện công ty điện tử Faith, Kondo liền gọi điện đến cho Tomari ở ngân hàng Tokyo Chuo.

“Thật xin lỗi vì đã làm phiền cậu. Cậu có thể tra cứu hồ sơ tín dụng của một đối tác giúp tôi không? Tôi không thể trông cậy vào chi nhánh Kyobashi được.”

Kondo báo cho Tomari thông tin cơ bản của công ty điện tử Faith rồi nói rõ sự tình.

“Cái này nhanh thôi nên ông cứ ở nguyên đó nhé. Tôi sẽ gọi lại ngay.”

Đúng lời hứa, chỉ vài phút sau Tomari đã gọi lại. Cơ sở dữ liệu của công ty cung cấp thông tin tín dụng liên kết với ngân hàng chi tiết đến mức nhập cả sĩ số nhân viên của công ty nhỏ.

“Ngân hàng chính của họ là Hakusui. Chúng ta tuy cũng là đối tác của họ nhưng chỉ ngồi chiếu dưới. Xem ra họ có vay vốn ở chi nhánh Yokohama đấy, mặc dù chỉ là khoản nhỏ thôi.”

“Công ty này đang vay một khoản dài hạn từ Tamiya. Tôi muốn biết họ đã dùng số tiền ấy vào việc gì.”

“Vay nợ sao? Để tôi hỏi chi nhánh Yokohama xem, hắn là bên đó đang giữ báo cáo tài chính của bọn họ, nên chúng ta có thể biết được gì đó chăng. Cho tôi chút thời gian nhé.

“Phiền ông quá, đang bận thế này…”

Ắt hẳn lúc này ai cũng đang bù đầu vì vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, ấy vậy mà Tomari không hé răng lấy nửa lời về chuyện này.

Cuộc điện thoại thứ hai Tomari gọi cho Kondo là vào tầm 5 giờ chiều ngày hôm sau.

“Chuyện hôm qua ấy, ông chắc chắn về công ty điện tử Faith này chứ?”

Câu đầu tiên Tomari thốt ra lại là câu hỏi này. “Tôi có thử hỏi qua phía chi nhánh Yokohama, nhưng họ phản hồi rằng bọn họ không hề mượn một đồng nào từ công ty điện khí Tamiya cả.”

“Không có sao?” Kondo cũng ngỡ ngàng hỏi lại.

“Tuy họ vẫn thường xuyên tiếp nhận đơn đặt hàng từ phía Tamiya, nhưng tuyệt nhiên không hề có khoản nợ dài hạn nào ở đây cả. Để chắc ăn, người bên chi nhánh Yokohama cũng đã giúp tôi xác nhận trực tiếp với bên họ rồi. Nhất định không lầm đâu?”

Tức là sao…

“Có khả năng công ty Faith xử lý món nợ này ngoài sổ sách không? Hay nói cách khác là… làm giả sổ sách ấy?”

“Không lý nào. Công ty kiểm toán đang làm việc với bên đó đấy. Họ đang trong thời kỳ chuẩn bị lên sàn mà?”

Nếu vậy thì đúng là không có nhiều khả năng cho lắm.

“Có khi nào không phải điện tử Faith mượn mà là một bên nào khác?”

Trước lời nhận xét của Tomari, Kondo chỉ khẽ nhăn mày.

“Tôi không biết bên vay thực chất là ai. Sổ con đã bị tráo, bút toán trong phần mềm cũng bị đổi. Không có cách nào xác nhận được hết.

“Đã vay tiền thì phải ký khế ước. Hay là ông thử xác nhận qua hợp đồng đi.”

“Cái đó… không thấy.”

Kondo nói.

“Không thấy ư?”

Đầu dây bên kia, Tomari rít lên. “Ý ông là sao?!”

“Tôi có hỏi người phụ trách kế toán, nhưng hắn ta nói họ không làm.”

“Không ký cam kết mà vẫn có thể vay những 30 triệu yên sao? Công ty ông có phải quá ngu ngốc không?” Tomari huỵch toẹt.

“Nghe đâu hai bên tổng giám đốc đều là bạn tốt của nhau. Vì là hỏi mượn thân tình thì chắc cũng không đến mức bày hợp đồng ra làm gì.”

“Nếu là thật, chứng tỏ hội đồng chí của tổng giám đốc bên ông toàn lũ giặc.”

Tomari nói với giọng ngán ngẩm. Dĩ nhiên bản thân Kondo cũng không thể nuốt trôi cái lý do không có hợp đồng này.

Chẳng lẽ không còn cách nào để kiểm tra nội tình sự việc ư? Sau khi cúp máy, Kondo ôm đầu ngồi thừ ở bàn làm việc.

Đúng lúc đó, một tia sáng thần thánh chợt lóe lên.

“Đúng rồi..”, Kondo lẩm bẩm.

Kế toán thuế vụ.

3

Văn phòng cố vấn thuế vụ của công ty điện khí Tamiya nằm trong một tòa cao ốc hỗn hợp tại khu Jinbocho. Kondo đến đây bằng tàu điện ngầm nối chuyến từ khu Kyobashi, sau khi xác nhận lại địa điểm nhờ vào tấm biển hiệu nằm bên cạnh tòa nhà, "Văn phòng Kiểm toán Thuế vụ Kanda Toshio", anh mới bước vào tòa văn phòng cao ngất ấy.

Anh đưa danh thiếp cho một người đàn ông trẻ tuổi bước ra từ quầy lễ tân, sau đó, nhân vật được gọi ra tiếp đón anh là người chuyên phụ trách công ty Tamiya, Watase Minoru. Bàn làm việc của Watase nằm phía trong cùng của văn phòng.

"Cảm ơn anh đã hạ cố."

Watase bước nhanh ra đón Kondo với vẻ mặt khó hiểu. Nhất định cậu chàng đang cảm thấy kỳ quặc vì thấy anh đột ngột đến đây mà không báo trước.

"Thật xin lỗi vì đã đường đột tới làm phiền cậu trong lúc bận rộn thế này. Cậu có thời gian không?"

"À, có chứ."

Watase vừa cố che giấu nét mặt khó xử, vừa hỏi ngược lại anh. "Trưởng ban Noda hôm nay đâu ạ?"

"Việc hôm nay không liên quan đến anh Noda."

Kondo theo Watase bước vào phòng khách. Thấy Watase cứ thế mà thản nhiên ngồi vào một trong những chiếc ghế được xếp quanh bàn, Kondo mới

đoán chắc cậu chàng nghĩ rằng chuyện này không cần thiết phải phiền tới kế toán thuế vụ là Kanda.

“Thật ra, tôi đang muốn nhờ cậu cho tôi xem qua phần diễn giải bản quyết toán của công ty. Ở đây nhất định là có lưu một bản mà nhỉ?”

“Lưu lại… phần diễn giải ấy ạ?”

Khuôn mặt Watase tỏ vẻ nghi hoặc. “Cái đó… ở công ty anh cũng có lưu trữ mà?”

“Hình như bản ở văn phòng đã bị thay đổi nội dung rồi.”

“Ừm… ý anh là sao?”

Watase nhổm người lên. Kondo giở bản sao của tập hồ sơ lên bàn.

“Phần diễn giải của khoản vay dài hạn này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.”

Watase nhìn vào bản sao với ánh mắt không biểu cảm. “Xem ra bên tôi có khoản cho vay dài hạn với công ty điện tử Faith, nhưng tôi lại không thấy bằng chứng bảo đảm khoản vay này ở đâu cả.”

“À thì… việc này, anh đã được sự cho phép của Trưởng ban Noda chưa?”

Watase chỉ tầm 30 tuổi. Khuôn mặt cậu ấy tái xanh vì làm việc liên tục và ít vận động, đến cả giọng điệu hỏi thăm cũng hình thức.

“Cho phép sao? Tại sao một trưởng phòng như tôi phải cần đến sự cho phép của một trưởng ban kia chứ?”

Nghe Kondo nói vậy, Watase tắt hẳn nụ cười hòa nhã từ nãy đến giờ.

“Tại vì tôi được biết Trưởng ban Noda mới là người chuyên môn phụ trách về mảng kế toán.”

“Noda là cấp dưới của tôi.” Kondo nói.

“Để chắc ăn, anh có thể cho phép tôi bàn bạc với anh Noda được không?”

“Không cần phải bàn bạc.”

Nghe Kondo một mực phủ quyết như vậy, hai má Watase cứng lại.

“Vậy tôi không thể cho anh xem được.”

“Xem ra tôi không thể nói chuyện với cậu được rồi. Sếp cậu có ở đây không?”

“Thầy ấy bây giờ đang bận họp.”

Watase lịch sự từ chối.

“Hô.”

Kondo cất lời chất vấn, “Xem ra văn phòng cậu cũng biết vụ làm giả sổ sách của công ty tôi hồi kết toán kỳ trước nhỉ?”.

Tuy không có lời đáp, nhưng ánh mắt của đối phương lại có chút lay động.

“Cậu cứ nghĩ đơn giản thế này.”

Kondo ra chiều thuyết phục. “Nếu còn tỏ thái độ ấy với tôi, hợp đồng cố vấn với văn phòng này xem như bỏ nhé.”

Hai gò má Watase khẽ run lên, không biết có phải do cậu ta đang kìm nén cơn giận trong lòng hay không. Xem chừng cậu chàng đã chịu phủ phục khi buông lời, “Xin anh chờ cho một lúc” rồi bước ra khỏi phòng.

Sau một lúc lâu vẫn chưa quay lại.

Anh có thể mường tượng ra bây giờ cậu chàng đang bận làm gì. Đầu tiên là gọi điện cho Noda. Nhất định lão ta sẽ cản không để Watase cho Kondo xem sổ sách. Văn phòng của công ty Tamiya Denki bây giờ chắc đang bị Noda làm cho xáo tung lên đây.

“Lâu lắm rồi không gặp, Trưởng phòng Kondo.”

Cuối cùng Watase cũng dẫn giám đốc văn phòng, Kanda Toshio, trở về phòng tiếp khách.

Kanda có quả đầu tròn với mái tóc mỏng dính, làn da rám nắng khiến hắn ta trông hệt như một gã lao động chân tay chứ không phải kiểm toán viên. Văn phòng Kiểm toán Thuế vụ này có chừng 50 nhân viên, nhân viên hành chính phụ trách tiến hành xử lý thuế vụ, còn công việc của Kanda chỉ là đi nhậu đánh gôn để tiếp đãi và tư vấn cho khách. Chỉ bấy nhiêu thôi mà lại lấy thù lao vài chục triệu yên một lần, trên đời không còn công việc nào nhàn hạ hơn thế nữa.

“Chào anh. Anh có nghe qua dụng ý của tôi khi đến đây rồi chứ?”

Kondo nói, mặt không nở nụ cười.

“Đó là gì nhỉ? Phiền anh nhắc lại cho.”

Đuôi mày Kanda cong xuống, rõ là tướng mạo của một kẻ dễ dãi.

“Tôi mới là người làm phiền anh đấy. Anh có thể mau chóng cho tôi xem qua chứ?”

“Anh đang làm khó tôi đấy.”

Khuôn mặt của đối phương hiện vẻ xảo quyệt.

“Làm gì có chuyện ai làm khó ai. Đó vốn là sổ sách của bên tôi mà. Đã không cho trưởng phòng Tổng vụ của khách hàng xem qua thì chớ, lại còn nhất mực từ chối mới là buồn cười ấy.”

“Chúng tôi được anh Noda dặn dò trước rồi. Hơn nữa, anh cũng đâu nhận được sự cho phép từ phía Tổng giám đốc Tamiya.”

“Có khả năng Noda đã tráo đổi số liệu, cho nên tôi mới đến hỏi phía các anh.”

“Thành thật xin lỗi, thưa trưởng phòng. Nhưng chuyện này chúng tôi làm không được.”

Kanda nặng nề loay hoay ngồi xuống ghế rồi lấy một điếu thuốc ra từ túi áo ngực. “Tôi đã quen biết anh Noda nhiều năm rồi, thêm nữa anh ấy cũng dặn dò tôi kỹ càng lắm. Bảo là ngoại trừ anh ấy và tổng giám đốc ra, tuyệt đối không được cho ai xem sổ sách cả.

“Vậy à? Chà, thế thì đành vậy.”

Nói rồi, Kondo trượt tập tài liệu mình vừa lấy từ cặp táp ra lên bàn.

“Đây… là gì?”

“Báo cáo tổng kết về vụ việc làm giả sổ sách của công ty điện khí Tamiya Denki. Tôi cũng có đề cập đến bên anh đấy.”

Kanda vốn đang tựa lưng vào ghế lập tức nhóm ngay dậy rồi lật đật xem qua tập báo cáo. Ánh mắt hắn thay đổi hoàn toàn.

“Sử dụng hai sổ kế toán để gian lận. Chắc là thành phẩm của văn phòng các anh đấy nhỉ. Tại sao các anh lại tiếp tay cho chuyện như vậy?”

Lập hai sổ kế toán là thủ đoạn tinh vi, khó lòng thuyết phục Kondo rằng văn phòng Kiểm toán Thuế hoàn toàn không có can dự gì vào việc này cả.

“À không, việc này… là do chúng tôi quen biết đã lâu.” Kanda bập bẹ.

“Quen biết đã lâu nên làm giả sổ sách cũng được à? Nhận khoản vay nhờ vào báo cáo tài chính được làm giả là tội lừa đảo đấy. Anh thừa biết mà còn nhúng tay vào à?”

“Bản thân tôi cũng đâu muốn làm chuyện này. Nhưng khổ nỗi.”

“Có biết cái gì gọi là kiểm toán viên có tiền án không?” Kondo chặn đứng lý lẽ của hắn. Kanda cứng họng. “Anh Kondo à, cái đó… Bên tôi chỉ là…”

“Ở ngân hàng có một danh sách đen dành cho những văn phòng kế toán - kiểm toán dính líu đến việc làm giả sổ sách. Một khi đã vào sổ rồi thì các báo cáo tài chính do văn phòng ấy tư vấn sẽ khó lòng được phê duyệt cấp vốn. Về vụ việc làm giả sổ sách lần này, văn phòng các anh có can dự khá

sâu, nếu tôi báo cáo chuyện này lại với ngân hàng, chắc các anh cũng biết hậu quả chứ nhỉ?”

“Cái đó…”

Kanda trở nên hoang mang. “Xin anh tha cho chúng tôi.”

“Tuy văn phòng này của anh có vẻ làm ăn cũng khá đấy, nhưng đây là vấn đề uy tín, anh Kanda. Biết anh tiến thoái lưỡng nan vì nghĩa vụ với Noda, nhưng mà giữa tôi với Noda, theo phe nào sẽ có lợi hơn cho công ty các anh thì hãy suy nghĩ kỹ hơn chút đi nhé?”

Lốc xoáy mơ hồ nổi lên sâu trong mắt Kanda, nhưng chẳng tốn mấy thời gian mà gã đàn ông đầy toan tính này đã đưa ra kết luận.

“Này… này! Watase! Hồ sơ, mau đem lại đây!”

Watase nãy giờ đang xanh mặt theo dõi nhất cử nhất động của buổi bàn thảo này lập tức chạy như bay ra khỏi phòng.

Cuối cùng cậu ta mới chịu ôm một quyển sổ cái dày cộp quay lại.

Kondo lật ra đến trang cần tìm và ngay lập tức thấy được chỗ mình thắc mắc. Chi tiết về khoản cho vay dài hạn. Số tiền vay là 30 triệu yên.

Đây rồi. Bên vay quả nhiên không phải là công ty điện tử Faith. Thay vào đó, địa chỉ được ghi trên đó lại là… “Công ty cổ phần La Fayette? Đây là công ty gì vậy, anh Kanda?”

Kanda lắc đầu nguầy nguậy.

“Tôi… tôi cũng không rõ đâu. Người nhập liệu là anh Noda, văn phòng Kiểm toán Thuế chúng tôi đến cả nội dung cũng không đụng vào.”

“Thật sự anh không biết gì cả à?”

Kondo hỏi xoáy. “Nếu như sau này tôi mà biết anh cũng liên quan đến vụ này, tôi sẽ cho anh nhớ đời đấy.”

“Tôi nói thật mà, anh Kondo. Xin anh hãy tin tôi!” Kanda nói với vẻ sợ hãi, toát hết mồ hôi.

“Tôi sẽ giữ cái này.”

Kondo cầm quyển sổ cái rồi rời khỏi văn phòng kiểm toán. Anh bắt hai chuyến tàu điện về tới khu Kyobashi, đoạn, bỏ quyển sổ vào trong tủ khóa ở ga tàu. Xong xuôi, anh mới quay trở về công ty đối mặt với Noda.

Điện thoại của Noda đến đúng vào lúc Tamiya đang chơi gôn.

Tamiya lúc bấy giờ đang vung lần gậy thứ hai về phía bên phải của điểm phát bóng, đánh trái gòn bay ra khỏi giá đỡ. Hắn ta tặc lưỡi rồi lôi chiếc di động đang rung liên hồi ra khỏi túi quần sau. Giả sử tên hiển thị trên màn hình điện thoại mà là một cái tên khác thì hắn đã làm lơ cuộc gọi ấy rồi.

“Alô, tổng giám đốc ạ? Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

“Gì đấy?”

Noda không phải kẻ sẽ gọi điện làm phiền hắn vào những lúc thế này nếu không phải việc gấp.

“Thật ra… ban nãy tôi có nhận được cuộc gọi từ phía văn phòng của anh Kanda. Nghe đâu Kondo đang ở đó. “Anh nói gì cơ?”

Không ngờ tới điều này, Tamiya phẫn nộ kêu lên. “Hắn lại muốn làm gì?!”

“Hình như là muốn xem qua báo cáo quyết toán của công ty ta. Chi tiết về khoản cho vay mà tôi đã nói với anh…”

“Không lý nào… đừng nói là họ cho hắn xem rồi nhé.”

Thái độ chán ghét của Tamiya đã lên tới cực điểm.

“Chuyện đó..”

Đầu dây bên kia, Noda cứ ấp a ấp úng. “Tôi đã dặn bọn họ tuyệt đối đừng cho Kondo xem qua, nhưng không hiểu sao anh Kanda lại…”

“Cho hắn xem rồi à?”

“À, đúng là vậy.”

“Khốn nạn!”

Noda phẫn nộ quát rồi cúp điện thoại khi vẫn còn ngậm cục tức trong người.

Chẳng thèm hỏi han hay xin phép, hành động âm thầm đến văn phòng Kiểm toán Thuế vụ để bức ép sự việc của Kondo khiến hắn khó lòng tha thứ. Thêm nữa, Tamiya cũng cáu giận với cả tên Kanda đã cho Kondo xem qua quyển sổ cái kia. Phần Noda vừa mới sợ sệt gọi điện báo cho hắn cũng có lỗi. Rõ là, đứa nào đứa nấy đều vô dụng như nhau…

Chỉ có điều, chẳng mất bao lâu để cơn giận trong người Tamiya chuyển thành nỗi bất an.

Do đâu Kondo lại chú ý đến khoản tiền đó? Là do hành động của Noda xảy ra sơ suất, hay còn nguyên do nào khác nữa? Mối nghi hoặc này đã nổi lên một lần thì khó lòng phải sạch, chỉ có nước bắt đầu cuộn xoáy lên trong lòng Tamiya.

“Nào Tamiya, mời!”

Bạn đánh gôn của hắn cất giọng mời, Tamiya lại một lần nữa bước vào vị trí.

Mắt hắn tuy đang tập trung nhìn vào quả bóng trắng, nhưng hình ảnh của trái gôn đã bị thay thế bằng khuôn mặt của Kondo. “Khốn kiếp.”

Quả bóng bị Tamiya dùng hết sức bình sinh đánh văng đi bay vút về phía tầng mây u ám như chỉ trực chờ đổ mưa. Nó lặn hơi chếch về phía bên phải so với phương hướng mà hắn muốn nhắm đến.

“Thôi chết!”

Vừa nghĩ thế, những giọt nước từ chiếc hồ ngay trước lỗ gôn chợt bắn lên tung tóe.

“A, a! Rơi mất rồi!”

Tiếng của nhân viên kéo bao gậy vang lên từ đằng xa.

4

“Thành thật xin lỗi vì đã mời anh đến trong lúc bận bịu thế này.”

Lúc đó đã hơn 8 giờ tối. Tamiya đang cúi đầu xin lỗi Kaise, người vừa bước vào phòng hơi trễ so với giờ hẹn.

“Không có gì. Chỉ có điều, bữa này phải nhờ tổng giám đốc anh chia hóa đơn thanh toán đấy nhé. Khoản vay cũng vừa được phê duyệt xong nên tôi nghĩ thời điểm này hơi nhạy cảm.”

Kaise nói từ “chia hóa đơn” bằng giọng như muốn cường điệu sự khôn ngoan của một nhân viên ngân hàng.

“Ấy không, giám đốc chi nhánh. Vụ việc vay vốn lần này là chuyện hoàn toàn khác, tôi không hề có ý định nhập nhằng giữa chuyện công và tư nên anh không cần phải lo đâu.”

Tamiya nói. Đúng lúc nữ nhân viên mang khăn ướt đến, hắn liền yêu cầu cô dọn đồ ăn lên.

Kaise đang không ngừng băn khoăn trong đầu, chuyện “có chút trọng đại” gì mà lại đến mức mời gã đi ăn thế này.

Mấy hôm trước, điều đầu tiên Tamiya làm sau khi về thẳng công ty sau buổi chơi gôn mất hứng chính là chỉ đích danh Kondo, người vẫn đang ngồi ở bàn làm việc thản nhiên công tác như thường lệ, đến chỗ mình.

Trước đó Kaise đã căn dặn Noda tuyệt đối không được nói gì với Kondo về chuyện này cho đến khi hắn về tới công ty. Thấy Tamiya vừa về công ty đã gọi Kondo, Noda lập tức giương cặp mắt hóng hớt kịch vui lên.

“Nghe nói hôm nay anh đến văn phòng của anh Kanda nhỉ? Anh đến đó làm gì? Suốt ngày anh cứ tự tiện hành sự như vậy, có biết là phiền nhiễu chúng tôi lắm không hả, Kondo?”

Chưa bao giờ Tamiya phẫn uất như lúc đó.

“Vì nội dung trong sổ cái của công ty chúng ta có điểm ngụy tạo.”

Kondo vẫn tỏ vẻ điềm nhiên đặt tờ giấy lên bàn làm việc Tamiya. Đó là bản sao từ quyển sổ.

Quả như dự đoán, trên trang giấy có ghi khoản mục của khoản cho vay dài hạn kia. Tamiya cất giọng hỏi với vẻ cảnh giác, “Ý anh là sao?”

“Noda!”

Thay vì trả lời, Kondo hét lên gọi Noda lại. Mặt Noda như ăn phải quả đắng khi đứng dậy khỏi vị trí và bước đến chỗ bọn họ.

“Anh đã thay đổi nội dung của khoản mục này phải không?”

Noda nhìn thoáng qua trang giấy rồi vờ như không biết.

“Tôi nào biết mấy chuyện như vậy.”

“Ngoài anh ra, còn ai có thể làm ra hành động tỉ mỉ thế này à?”

“Có thể là do Watase ở văn phòng kiểm toán Kanda thay đổi thì sao?”

“Đừng có nói láo nữa, Noda. Đến bọn con nít cũng cười vào mặt anh đấy.”

Noda gườm anh bằng bộ dạng dữ tợn.

“Làm sao anh biết Noda có nói láo hay không? Noda đã bảo là anh ta không làm rồi mà.”

Tamiya nói, chỉ một câu này cũng khiến cả ba người ở hiện trường ý thức được rằng mối quan hệ giữa người và người với nhau trong công ty đã rạn nứt đến mức không thể chữa lành.

“Đấy, hay là anh gọi cậu Watase bên văn phòng Kanda tới đây đối chất đi, Noda.”

Noda chỉ cố gắng bình tĩnh lại rồi làm thinh nhìn chằm chằm Kondo. Kondo nói tiếp. “Anh đã tráo trang giấy của cuốn sổ gốc trong hộc bàn của tôi phải không?”

“Làm sao có thể!”

Noda kêu lên, mặt lão biến sắc. Mũi hắn như bị nghẹt. “Tôi đã lục soát bàn của anh rồi. Bên trong có chìa khóa dự phòng bàn làm việc của tôi. Ngày đánh là vào thứ Tư tuần trước. Lẫn trong mớ hóa đơn chi phí vặt vãnh là khoản thanh toán trông như dùng để đánh khóa dự phòng.”

“Rốt cục là anh đang muốn nói gì vậy hả, Kondo?”

Đáp lại câu hỏi mang thái độ trách móc của Tamiya, Kondo tiếp tục lấn tới, “Công ty tên là công ty cổ phần La Fayette này rốt cục là đối tác thế nào?”.

“Là khách hàng, tổng giám đốc là người quen cũ của tôi.”

“Vậy anh hãy cho tôi xem hợp đồng đi.”

“Làm gì có.”

Tamiya trả lời. Cỡ như Kondo đương nhiên biết đấy là lời nói dối.

“Mượn tới 30 triệu mà lại không có nổi tờ hợp đồng ư? Khi nào đáo hạn?”

“Anh Kondo.”

Tamiya nhổm người dậy khỏi ghế. “Hãy cứ nghĩ đây là chuyện riêng của giới chủ doanh nghiệp chúng tôi đi. Đừng can dự thêm vào nữa.”

“Vậy anh tự bỏ tiền túi ra cho bọn họ vay đi.”

Kondo lên giọng phản bác ngay lập tức. Tamiya bất chợt không biết phải nói gì. “Số tiền cho vay ấy chỉ làm tổn hại tình hình tài chính của công

ty thôi. Anh hãy ngay lập tức kêu họ trả nợ ngay đi. Bằng không, đích thân tổng giám đốc anh tự tay thanh toán nợ giúp họ cũng được.”

“Vậy… để tôi hỏi họ thử. Trước mắt anh có thể để tôi phụ trách việc này được không?”

Đối với Tamiya, Kondo là sự tồn tại phiền nhiễu nhất từ trước đến giờ. Anh cứ như kẻ phá hoại đến để phủ nhận toàn bộ mọi hoạt động kinh doanh mà Tamiya đã thực hiện từ trước đến giờ. Chẳng mất bao nhiêu thời gian để Tamiya đi đến một kết luận.

Mình nên đề nghị trả Kondo về ngân hàng trước khi hắn ta lại đào ra thêm những chuyện phiền phức khác.

“Thực chất… đây là chuyện về Kondo.”

Sau một hồi ăn uống, Tamiya mới vào đề. “Anh ta lúc nào cũng khơi ra mâu thuẫn trong nội bộ công ty. Giống một củ khoai nóng khiến tôi bị phỏng vậy.”

Kaise tính đưa cốc rượu lạnh lên môi nhưng lại đặt nó xuống, khuôn mặt hắn lộ vẻ phức tạp.

“Gửi trả nhân viên chuyển công tác về lại cho ngân hàng sẽ không được chúng tôi xem trọng lắm đâu.”

Đúng như dự đoán, phản ứng của Kaise không thể nói là hài lòng được.

“Dĩ nhiên tôi cũng biết đây không phải chuyện vui vẻ gì, thưa ngài giám đốc. Chuyện chẳng đặng đừng lắm ấy chứ.”

Người đã đi rồi thế mà lại đột ngột bị hoàn trả, dù với lý do gì đi nữa thì ngân hàng cũng sẽ chẳng mấy hài lòng. Tamiya cũng đã cân nhắc kỹ mới nói ra chuyện này.

“Các anh không thể xem xét lại việc này sao, tổng giám đốc?”

“Chẳng là… phía tôi cũng có ý cân nhắc việc này, nhưng nhìn thế nào cũng thấy bó tay.”

“Cụ thể… anh Kondo có chỗ nào khiến các anh phiền lòng vậy?”

Kaise hỏi với giọng điệu nghiêm túc. Dù sao cũng vì vụ làm giả sổ sách mấy hôm trước mà bây giờ Kaise đã không còn lòng tin vào Tamiya nữa. Ngược lại, Tamiya cũng đã nhận được tin tức về việc Kaise là người phản đối duy trì mối quan hệ hợp tác với công ty mình nên mặt ngoài thì giả lả, chứ thực chất trong bụng cả hai người đều đã mất thiện cảm với đối phương từ lâu. Chưa kể đến việc Tamiya lúc nào cũng nghĩ thầm trong lòng rằng nếu như không có Kondo thì chuyện đâu đến nỗi, vậy nên nỗi căm phẫn trong lòng hắn lại nhân lên gấp bội.

“Anh ta hoàn toàn không có tinh thần hợp tác gì cả. Đến cả việc lấy được sự tín nhiệm của cấp dưới còn không xong, bản thân tôi thấy vậy cũng khó xử lắm chứ. Chuyện kinh doanh anh ta cũng xen vào, mấy hôm trước còn lập kế hoạch kinh doanh để nộp lên ngân hàng, nhìn thế nào vẫn lạc đề. Nhận xét từ phía ban lãnh đạo đối với anh ta cũng không được tốt cho lắm. Cứ thế này chúng tôi khó lòng mà tiếp tục giữ anh ta.

Kaise phồng má rồi nhỏ giọng, “Thế thì khổ thật.”

“Trước mắt anh có thể nào bàn bạc với bên nhân sự được không?”

“Vậy cứ để tôi nói chuyện với họ đã.”

“Trăm sự xin nhờ vào giám đốc chi nhánh.”

Không cần biết lý do gì, chỉ cần Kondo chuyển đi, sự việc về khoản tiền cho vay kia cũng sẽ chấm dứt khi mọi thứ vẫn còn mơ hồ. Công ty họ vốn dĩ đồng ý tiếp nhận nhân viên thuyên chuyển cũng chỉ vì muốn chứng tỏ thành ý với chi nhánh Kyobashi, thế nhưng khi đối phương lại là một gã như Kaise thì hành sự khách sáo như vậy có thể cũng chẳng được ích gì.

Theo thời gian, mình cũng cần phải thay đổi cách làm việc với ngân hàng Tokyo Chuo, Tamiya trộm nghĩ. Vậy nên cũng không cần cố sức mà làm đẹp lòng Kaise làm gì.

Hắn tiễn Kaise ra trước cửa nhà hàng, nơi có xe chuyên dụng của giám đốc chi nhánh đang chờ sẵn. Xong xuôi Tamiya mới tự vẫy một chiếc taxi. Sau khi yên vị ở ghế sau, hắn lấy di động gọi đến quán quen của mình. Rõ là một buổi tối khó chịu. Đêm nay hắn phải đi nhậu bù thôi.

5

Kondo hỏi thăm Tomari về công ty có tên “Công ty cổ phần La Fayette”.

“Có tổng cộng 7 công ty đăng ký cùng tên. Trong nội thành Tokyo có 3, nhưng chẳng có chỗ nào kinh doanh cùng lĩnh vực với Tamiya Denki cả. Hai công ty chuyên mảng may mặc. Công ty còn lại hình như kinh doanh mảng ẩm thực. Ở Yokohama với Chiba cũng có. Cả hai công ty đó đều kinh doanh mảng ăn uống. Ông thấy sao?”

“Trước mắt ông có thể fax cho tôi tờ phiếu điều tra được không? Để tôi nghĩ thử xem.”

Sau vài phút đọc ngấu nghiến tờ fax được gửi từ bộ phận Tín dụng của ngân hàng Tokyo Chuo, Kondo không khỏi thắc mắc.

Chẳng có điểm chung nào cả. Chẳng công ty nào có dấu hiệu cho thấy họ chính là đối tác vay tiền của Tamiya.

Đó là thời điểm sau ngày anh ghé thăm văn phòng Kiểm toán và chất vấn Tamiya.

Chắc hẳn Tamiya không nói dối về việc hắn không có hợp đồng, mà dù hợp đồng có tồn tại đi nữa thì nó cũng được giấu ở một nơi Kondo không bao giờ tiếp cận được.

“Chẳng lẽ không còn manh mối nào khác ư…”

Kondo cuối cùng cũng có được đáp án vào buổi chiều khi anh kiểm tra quyển sổ tiết kiệm nằm trong hộp “chờ duyệt”.

Khi cho công ty khác vay, hiếm khi chủ nợ cất công đi rút từ tài khoản tiền gửi của mình và mang tiền mặt đến cho con nợ. Thông thường chúng được xử lý đơn giản bằng phương thức “chuyển khoản”. Vậy chỉ cần kiểm tra tài khoản thụ hưởng của khoản tiền 30 triệu yên đó là xong.

Tối hôm đó, phải chờ đến lúc Noda tan làm thì Kondo mới tra ra được, khoản vay dài hạn của công ty cổ phần La Fayette vốn đã phát sinh từ nhiều năm trước rồi.

Khi kiểm tra lại các báo cáo tài chính năm xưa, anh đã nhận ra ngay. Tuy ở đó không ghi rõ tên tuổi người mượn, nhưng số tiền cho vay ấy được ghi lại trong báo cáo tài chính.

Từ 4 năm trước. Số tiền này được chuyển khoản từ tài khoản tiết kiệm của chi nhánh Kyobashi của ngân hàng Tokyo Daiichi thời còn chưa sáp nhập đến doanh nghiệp đối phương. Ngày tháng được định rõ là 17 tháng Năm.

Sau đó, anh đến nhà kho để lục tìm mớ phiếu thu chi đính kèm giấy chuyển tiền của năm tài chính ấy. Hạn lưu trữ giấy tờ kế toán là 7 năm. Dù có nội tình như thế nào đi nữa, một khi công ty đã xuất tiền cho vay thì nhất định sẽ để lại dấu vết ở đâu đó.

Lúc Kondo bước vào căn phòng được sử dụng làm nhà kho ở cùng tầng làm việc, thứ không khí trộn giữa ẩm mốc cùng hơi nóng hầm hập xộc thẳng vào mặt anh.

Cách sắp xếp khá tệ. Anh phải men theo lối đi bị kẹp giữa hai chiếc kệ nối dài chất toàn linh kiện điện tử không biết là sản phẩm thử nghiệm cho phòng Kinh doanh sử dụng hay sản phẩm bán ra, lạc xoong hay hàng lỗi tồn kho nữa. Đồng hồ sơ kế toán cao như núi được nhét phía trong cùng của đống hỗn độn ấy.

Anh phải giơ chân đá mấy cái thùng các tông để bừa bãi sang một bên mới đến được trước kệ tủ được phân theo từng niên độ.

Kondo lôi xuống mấy cái thùng bám đầy bụi rồi dùng tay trần mở toàn bộ ra, các ngón tay lập tức đen sì.

Sau khi đã giở hết mấy quyển sổ đóng gáy xoắn đính các loại hóa đơn có liên quan đến kinh phí cùng các hộp bìa cứng nhét đầy phiếu thu ra, Kondo mới tìm thấy thứ mình cần. Tờ biên lai của giấy chuyển khoản cũ rích kia cuối cùng cũng nằm trong tay anh.

Quả nhiên là cả Tamiya lẫn Noda đều chẳng quan tâm gì chỗ cất giấu thứ này.

Những con chữ ngay ngắn trên mặt giấy Kondo chỉ cần liếc qua đã biết là bút tích của Noda.

Người nhận là công ty cổ phần La Fayette, số tiền chuyển khoản là 30 triệu yên. Tài khoản thụ hưởng là tài khoản tiền gửi thông thường của ngân hàng Hakusui chi nhánh Nihonbashi.

Sau khi chép lại số tài khoản, Kondo mới trở về bàn làm việc của mình rồi tìm kiếm trong tờ phiếu điều tra được Tomari gửi sang xem có công ty nào là khách hàng của cùng chi nhánh ngân hàng kia không.

Doanh nghiệp ứng với toàn bộ tiêu chí chỉ có một.

6

Khách hàng mục tiêu của tiệm này chắc là những phụ nữ khoảng 30-40 tuổi.

Tất cả trang phục được treo trên móc đều có lối thiết kế sành điệu nhưng không hề lòe loẹt. Anh thử lật thẻ giá của một bộ đầm liền gần nhất để xem. Giá 65 nghìn yên tuyệt nhiên không phải số tiền mà gia đình của Kondo có thể dễ dàng chi trả với tình hình tài chính hiện giờ.

Trong tiệm còn một khách hàng nữa, nhân viên cứ lẽo đẽo bám dính theo họ để ra sức tư vấn.

Kondo đang ở trong một cửa hàng bách hóa trước ga Nihonbashi. Lúc sau anh đã điều tra ra được công ty La Fayette kia có mở một cửa hàng nhỏ cùng thương hiệu La Fayette ở đây.

“Cho tôi hỏi.”

Kondo cất giọng hỏi người nhân viên đang đứng dõi theo mình từ xa. Đó là một người phụ nữ trông có vẻ trầm tĩnh tuổi chừng 30. Thần thái của cô rất phù hợp với các loại trang phục của thương hiệu này.

“Tất cả các mẫu thiết kế của nhãn hàng La Fayette này đều là mẫu nguyên tác sao?” Kondo cất lời hỏi.

“Vâng. Cửa hiệu chúng tôi chỉ bán đồ thiết kế thôi. Anh tính mua làm quà ạ?”

“Kiểu thế.”

Kondo mập mờ đáp cho qua.

Theo tờ phiếu điều tra anh nhận được từ Tomari thì trụ sở của công ty cổ phần La Fayette nằm trong một tòa cao ốc hỗn hợp gần ga tàu điện ngầm Nihonbashi.

“Vậy… nếu như anh có số đo của người nhận quà thì chúng tôi có thể điều chỉnh kích cỡ phù hợp. Người ấy thích kiểu trang phục thế nào ạ?”

“Cái đó à, tôi cũng chẳng biết nữa.”

Nghe Kondo đáp vậy, trên khuôn mặt của người nhân viên ánh lên vẻ thất vọng. “Cô ấy đến xem trang phục ở đây và nói với tôi rằng muốn mua đồ của nhãn hiệu này. Rằng nhất định cô ấy sẽ rất thích. Cô ấy còn bảo Chủ nhật tuần sau sẽ đến đây để sắm đồ nữa. Ở đây các cô có tờ bướm hay cái gì đại loại vậy không?”

Nhân viên cửa hàng bèn đến chiếc bàn được đặt giữa gian phòng, lấy một tờ bướm quảng cáo các bộ sưu tập của bọn họ ra từ ngăn kéo rồi trở lại đưa cho Kondo.

Sau khi nói lời cảm ơn và nhận tờ bướm, anh liền nhanh chân rời khỏi cửa hàng.

Trên tờ bướm không in bất kỳ thông tin doanh nghiệp nào. Chỉ có điều, địa chỉ công ty được in trên đó giống hệt như địa chỉ trong tờ phiếu điều tra, điều này càng khiến Kondo chắc chắn đây chính là công ty đã vay tiền của Tamiya Denki. Tamiya đã cho một công ty may mặc sở hữu thương hiệu nho nhỏ này mượn số tiền lên đến 30 triệu yên.

Kondo thả mình ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt trong một góc của tầng bán trang phục nữ rồi lại nhìn tờ bướm trình bày những mẫu thiết kế sang trọng thêm một lần nữa, tiếp đến anh kiểm tra họ tên người đại diện trên tờ phiếu điều tra tín dụng.

Tanahashi Takako.

Địa chỉ ở nội thành quận Oda, 47 tuổi. Ngoài những thông tin ấy ra thì Kondo chẳng biết thêm được gì.

Nhân tình của Tamiya à?

Kondo dựa vào bản đồ để dạo quanh Tokyo trong cái nóng oi bức của buổi tối hơn 6 giờ. Cuối cùng anh cũng đặt chân đến mặt tiền của một tòa nhà nằm trong con hẻm nhỏ. Mặt tường kính phản chiếu lại khoảng trời nặng nề đằng sau.

Tầng trệt của tòa nhà chính là văn phòng trụ sở của công ty La Fayette. Tấm rèm vén nửa cho phép anh nhìn thấu gần như toàn bộ nội thất bên trong. Công ty có quy mô nhỏ đến mức doanh thu chưa đầy 100 triệu yên. Văn phòng cũng bé xíu.

Sau một hồi ngắm nghía, Kondo mới hạ quyết tâm đi đến lối vào nằm ở mặt bên tầng trệt rồi mở cửa ra.

Cảm giác bí bách anh nhận thấy lúc bước vào văn phòng có lẽ là do đống thùng các tông nằm la liệt chất cao thành núi gần chạm tới trần nhà làm không gian thêm phần chật hẹp. Nhân viên công ty đều là những người trẻ tuổi đang bận rộn khui các thùng các tông và phân loại hàng. Khi Kondo cất giọng hỏi thăm, một cô gái trông như nhân viên hành chính đang ngồi ở bàn liền đứng bật dậy.

“Tôi là nhân viên của công ty điện khí Tamiya. Xin hỏi, tổng giám đốc của mọi người hiện có ở văn phòng không ạ?”

Nữ nhân viên ấy nhìn chòng chọc vào tấm danh thiếp mà Kondo trình ra rồi mới hướng về phía anh với ánh mắt khó hiểu.

“Công ty điện khí Tamiya ấy ạ?”

Cô nàng hỏi. “Cho hỏi anh có hẹn trước với tổng giám đốc không ạ?”

“Thưa không. Sẵn có việc ở gần đây nên tôi mới nghĩ hay là ghé sang chào hỏi tổng giám đốc một chút.”

Vẻ ngờ vực hiện trên nét mặt của cô nàng hơi có chút dao động.

“Xin lỗi vì đã thất lễ, nhưng cho hỏi anh có quan hệ gì với tổng giám đốc…?”

Cô nàng đề phòng thế này chắc là đang nghĩ anh đến đây để chào hàng.

“Thất lễ rồi. Tôi là người của phòng Tổng vụ thuộc công ty Tamiya.”

Trên tấm danh thiếp cũng ghi hệt vậy. “Về khoản tiền của bên công ty tôi ấy mà, cô cứ chuyển lời như thế đi, tôi nghĩ tổng giám đốc sẽ biết thôi. Tôi không phải đến để chào hàng đâu. Xin cô hãy yên tâm.

Cuối cùng nhân viên hành chính ấy mới tỏ vẻ hài lòng. Sau khi dặn anh chờ một lát, cô nàng liền cầm tấm danh thiếp biến mất vào gian phòng trong cùng của tầng trệt.

“Mời anh.”

Chẳng mấy chốc nữ nhân viên đã quay lại và dẫn anh vào căn phòng nọ. Bên trong có một phụ nữ. Xem ra căn phòng được bố trí một chiếc bàn họp này được sử dụng với nhiều mục đích khác nhau, trước mặt người phụ nữ kia đang bày đầy những mảnh giấy vẽ các mẫu thiết kế. Nhân viên có vẻ nãy giờ đang bận họp với cô ta bèn đi vòng qua Kondo để rời khỏi gian phòng.

“Cho hỏi, anh đến có việc gì vậy ạ?”

Người phụ nữ đứng dậy. Đôi mắt phía sau cặp kính có dây đeo màu vàng nhìn thẳng vào Kondo như đang đánh giá anh.

“Cô là tổng giám đốc ạ?”

Vì đối phương không trình ra danh thiếp nên Kondo bèn hỏi.

“Đúng vậy.”

Cô ta mời Kondo ngồi vào chiếc ghế trống.

“Tôi là Kondo, trưởng phòng Tổng vụ của công ty điện khí Tamiya Denki. Thật ra hôm nay tôi tới đây là do có điều thắc mắc.”

Kondo lấy trong cặp ra bản sao giấy chuyển khoản mà anh đã tìm được trong nhà kho mấy hôm trước. Song, anh chỉ lấy ra thôi chứ không đưa cho đối phương xem. Ánh mắt của Tanahashi Takako càng thêm dò xét, Kondo có thể cảm nhận được mối ác cảm từ cô ta.

“Là về vụ việc công ty tôi cho quý công ty vay một khoản nợ.”

Không có lời nào đáp lại. Kondo tiếp. “Tôi có nghe qua chuyện anh Tamiya của công ty chúng tôi đã cho vay một khoản nợ trên danh nghĩa cá nhân. Chỉ có điều, cho người ta vay tiền mà không ký giấy nợ thì cũng khó xử thật. Tôi muốn xác nhận lại việc quý công ty mượn của chúng tôi khoản nợ dài hạn trị giá 30 triệu yên cách đây 4 năm, điều này không sai chứ?”

“Cho hỏi, anh đang nói chuyện kỳ lạ gì thế?”

Giọng điệu của Tanahashi sắc như lưỡi dao. “Những chuyện thế này, chẳng phải tốt nhất anh nên đi hỏi anh Tamiya sao? Tôi thật tình không hiểu sao anh lại phải đến tận nơi dò hỏi tôi làm gì. Về việc chúng tôi không ký giấy nợ đều là nói láo. Đích thân tôi đã viết cơ mà. Mong anh đừng tự tiện phán xét rồi nói lung tung như vậy.”

Tanahashi bây giờ mới bộc lộ vẻ sắc sảo.

“Đó là công việc của tôi, nên là…”

Kondo hồi đáp. “Tôi chỉ muốn hỏi rằng mượn cũng đã mượn rồi, thế cô dự định khi nào sẽ hoàn trả khoản vay đó?”

“Anh Tamiya kêu chúng tôi trả à?”

Tanahashi hỏi ngược lại, trên mặt hiện rõ vẻ chán ghét.

“Anh Tamiya dĩ nhiên không hề nhắc gì đến việc này. Chỉ có điều, khoản cho vay lớn như vậy mà không biết khi nào mới được hoàn trả thì cũng khó cho chúng tôi lắm. Cô Tanahashi nghĩ sao về điều này?”

“Anh có tư cách bàn đến những chuyện thế này không?” Tanahashi cất giọng chất vấn với vẻ nghi hoặc.

“Dưới tư cách là người phụ trách mảng kế toán thì tôi muốn hoạch định một kế hoạch kinh doanh tối ưu nhất cho công ty sau này.”

“Nếu là vậy, mong anh hãy thong thả cho chúng tôi thêm ít lâu đi.”

“Thêm ít lâu là đến khi nào ạ?”

“Cái đó thì tôi không biết.”

Tanahashi nói với giọng bực bội. “Có câu, đã nghèo còn mắc cái eo, anh biết không? Hơn nữa, đó cũng đâu phải tiền của công ty các anh chứ?”

Tanahashi lại giở giọng nói những điều vô lý như vậy. “Không phải tiền của công ty tôi?”

Kondo ngẩng mặt lên thì bắt gặp ánh mắt tránh né của Tanahashi. Điều đấy cũng đủ để anh hiểu bản thân cô nàng cũng biết mình vừa lỡ lời nói điều không nên.

“Cô nói vậy nghĩa là sao?”

“Tổng giám đốc Tamiya hẳn đã cho anh biết anh ta cho mượn khoản nợ ấy dưới danh nghĩa cá nhân nhỉ? Vậy thì được rồi. Hà cớ gì anh lại đi soi mói nữa?”

“Xin cô đừng nhầm lẫn. Đấy là tiền của công ty tôi, cô Tanahashi à. Mà rốt cục mối quan hệ giữa cô và anh Tamiya là gì chứ.”

“Chuyện đó không liên quan gì đến anh”, không có cách nào diễn tả thái độ của Tanahashi đúng hơn hai chữ “cao ngạo”.

“Nếu không liên quan gì thì tôi đâu cần thiết phải đến đây.”

Kondo vừa phản bác một cách sắc bén thì Tanahashi trừng mắt đáp lời.

“Đừng quên anh vốn dĩ chỉ là một trưởng phòng Tổng vụ. Tôi không còn gì để nói với anh nữa. Mời anh ra khỏi đây cho!”

7

“Người phụ trách kế toán ấy ạ?”

Tamiya nhận được cuộc gọi vào khoảng 8 giờ tối, lúc hắn vừa đến hội trường bữa tiệc do hội doanh nghiệp tổ chức cùng nhóm bạn đều là giám đốc.

“Anh ta tự xưng như vậy đấy. Anh có biết không?”

“Công ty tôi có nhận một người chuyển công tác từ ngân hàng đến làm trưởng phòng Tổng vụ, tôi nghĩ chắc là hắn ta đấy.”

Tamiya tặc lưỡi một cái thật kêu. “Tôi đã bảo hắn đừng có dây dưa gì vào vụ này rồi mà. Thật tình!”

“Thế này thì rắc rối to rồi nhỉ?”

“Xin lỗi cô nhé. Tôi không nghĩ hắn ta lại làm đến mức đó.”

Tiếng chúc tụng mời gọi cụng ly của người tổ chức tiệc đã kết thúc. Tamiya đang trốn vào một góc của hội trường náo nhiệt để nghe điện thoại, một tay hắn giơ lên chặn bớt tiếng, đồng thời hạ giọng.

“Dù gì đi nữa thằng này so với những người trước đây phiền nhiễu đến độ không ai chịu nổi, lại còn cứng đầu không bao giờ chịu nghe lời cấp trên nữa. Tôi đã kêu hắn ta cứ xem vụ này là việc của tổng giám đốc và đừng can hệ gì vào nữa mà. Bây giờ tôi đang nhờ vả người ta cho hắn về lại ngân hàng đấy.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dài. Nghe vậy, Tamiya không khỏi buông lời khó nghe.

“Tôi cũng thành thật xin lỗi cô, nhưng vốn dĩ kế hoạch hoàn trả món nợ đó cô tính thế nào?”

Hắn vẫn siết chặt chiếc di động trong tay trong lúc trốn khỏi hội trường, bỏ lại sự ồn ã đằng sau. Tamiya tìm một chiếc ghế trống trong đại sảnh vắng người để ngồi xuống.

Hắn dường như có thể mường tượng ra khuôn mặt nhăn nhó ở đầu dây bên kia. Đối phương lúc nào cũng nói năng như thể Tamiya là người có lỗi ở đây, thế nhưng vốn dĩ từ đầu, người bị lợi dụng lại là hắn.

“Khi nào việc kinh doanh của tôi khá hơn chút đã. Dạo này ngành thời trang may mặc cũng khó khăn lắm.”

Công ty không có tiền nhưng túi riêng của cô thì đầy ụ chứ gì. Suýt chút nữa hắn đã buột miệng nói thế, nhưng Tamiya vẫn cố nuốt vào lòng rồi miễn cưỡng trả lời, “Tạm thời công ty tôi cũng chẳng vấn đề gì”.

“Nếu không tiện thì anh cứ báo tôi hay. Tôi sẽ suy nghĩ.”

Có bao giờ tiện đâu, bao lâu nay ông đây sống khổ sống sở. Thế nhưng Tamiya vẫn trả lời “Tôi hiểu rồi”, sau đó cúp máy.

Hắn gập điện thoại lại rồi nhét vào túi quần sau. Cơn bực bội vô cớ nổi lên, nhằm thẳng vào đối phương vừa gọi điện thoại và cả Kondo.

Đã mấy năm trôi qua kể từ cái chết đột ngột của bố khiến Tamiya phải tiếp nhận chức tổng giám đốc. Lúc bấy giờ, Tamiya được làm những điều hắn muốn ở doanh nghiệp lớn hắn đang công tác, ấy thế mà lại bị gia đình đột ngột gọi về cho bằng được. Hắn luôn cảm thấy ấm ức vì cho rằng mình là người bị hại, điều này khiến trong lòng Tamiya luôn có suy nghĩ bất cần rằng, “Đã thế thì mình muốn làm gì với cái công ty này chẳng được”. Hắn chính là đấng quân vương chân chính của xí nghiệp này, bất kỳ thuộc hạ nào dám chống lại hắn đều là lũ phản nghịch.

Có điều, đây không còn là vấn đề có thể được giải quyết chỉ bằng cách thầm mắng chửi đối phương trong đầu được.

Hắn không hiểu mục đích của Kondo là gì. Một mực bám riết lấy vụ việc của La Fayette, đến cùng để làm gì kia chứ? Chẳng lẽ muốn xới tung Tamiya Denki lên để tìm kiếm sai phạm làm kỷ niệm nhân dịp chuẩn bị về ngân hàng sắp tới?

Làm gì có doanh nghiệp vừa và nhỏ nào sạch sẽ đến mức gõ không ra một hạt sạn. Và đương nhiên Tamiya Denki cũng không phải ngoại lệ, cũng bị trói chặt vào những điều luật bất thành văn này. Tamiya thầm nghĩ rằng những chuyện thế này đều hiển nhiên như đóng thuế vậy.

Tamiya vốn không phải kẻ tín nhiệm ngân hàng.

Điều này phần lớn cũng bị ảnh hưởng bởi mối ác cảm với ngân hàng từ người bố làm tổng giám đốc tiền nhiệm ngày nào cũng ra rả với hắn. Nguyên nhân cũng vì Tamiya Denki từng bị ngân hàng đơn phương nuốt lời hứa sẽ cho vay, thậm chí còn phát thông báo từ chối nhận thanh toán thương phiếu của công ty gia đình hắn. Lúc bấy giờ Tamiya chắc chỉ mới học cấp II. Tối hôm ấy, bố hắn về nhà với gương mặt đỏ gay, gạt phăng chiếc đồng hồ để bàn bằng kính trong phòng khách xuống sàn khiến nó vỡ tan thành từng mảnh. Đó vốn là món quà kỷ niệm được ngân hàng gửi biếu dịp kỷ niệm ngày thành lập, mặt sau có khắc tên của ngân hàng Tokyo Daiichi thời bấy giờ, còn được mạ vàng nữa. Tamiya lúc ấy chỉ có thể hoảng sợ dõi theo người bố đang điên cuồng đập phá, như thể ông đã biến thành một con người khác.

Đừng bao giờ tin mấy thằng nhân viên ngân hàng. Tuyệt đối không được chủ quan khinh suất khi chưa ký được hợp đồng và nhận được tiền. Bố hắn lúc nào cũng ra rả những lời như thế, nhưng ngân hàng vẫn làm những chuyện họ phải làm thôi.

Giáo huấn của bố đã trở thành phương châm cơ bản nhất để Tamiya đối phó với ngân hàng, nhưng chính hắn còn tự thêm vào một châm ngôn nữa, rằng “ngân hàng chỉ toàn lũ lợi dụng”.

Chỉ có điều, mặc dù ghét cay ghét đắng ngân hàng như thế, nhưng việc kinh doanh lại không thể trụ nổi khi bị bọn họ ngừng cấp vốn. Nhằm mục đích duy trì nguồn vốn, hắn phải cắn răng tiếp nhận những người chuyển công tác đến như Kondo chỉ để củng cố mối quan hệ với ngân hàng. Tamiya đã thuận theo kế sách “bằng mặt nhưng không bằng lòng” để đá văng không biết bao nhiêu nhân viên ngân hàng trước Kondo với lý do năng lực có vấn đề. Tamiya Denki thành công tiếp tục làm bệ hứng chuyên dụng của ngân hàng, ban cho bọn họ một ân huệ. Vì Tamiya không thể tín nhiệm các nhân viên ngân hàng được chuyển công tác đến, điều này dẫn đến việc mâu thuẫn phát sinh, tâm trạng hai bên xấu đi nhanh chóng. Đến cuối cùng, khi không chịu nổi áp lực nữa, những người chuyển đến sẽ quay trở lại ngân hàng. Chuyện đó lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Kondo cũng gặp tình cảnh như thế. Điều duy nhất khác biệt ở anh chính là so với những nhân viên ngân hàng trước đây, Kondo đã nhích từng bước, vượt qua ranh giới và đặt được chân vào “thánh địa” của Tamiya Denki.

Đối với Tamiya, nhân viên ngân hàng chuyển công tác tới chẳng qua chỉ là vật trang trí. Đều là hình thức mà thôi.

Tuy đã đệ trình yêu cầu hủy bỏ hợp đồng chuyển công tác của Kondo, thế nhưng Tamiya cũng không cách nào dễ dàng nuốt trôi cục tức được.

8

“Mấy hôm trước tôi đã nói với anh lúc anh đến văn phòng Kiểm toán Thuế vụ rồi, anh có thể đừng tự tiện hành động được không hả?”

Tamiya lên tiếng ngay sau hôm diễn ra chuyến ghé thăm chẳng khác nào “đột kích” trụ sở công ty La Fayette. Cặp mắt híp đầy phẫn nộ của hắn dường như đang muốn dò xét xem lòng quyết tâm của Kondo lớn đến nhường nào.

Mối quan hệ giữa tổng giám đốc và trưởng phòng Tổng vụ đáng lẽ phải gần gũi hơn bao giờ hết thì bây giờ lại trở nên xa cách.

“Làm giả báo cáo tài chính, khoản nợ trị giá 30 triệu yên không biết khi nào mới được hoàn trả. Nếu cứ để yên như thế thì cũng không hiểu bên anh nhận người của ngân hàng đến để làm gì nữa.”

Kondo nói.

“Anh đến từ đâu cũng vậy. Xem ra anh không cần lý do gì để làm lơ mệnh lệnh và tự tiện làm việc theo ý mình nhỉ?”

“Vậy tôi xin hỏi giám đốc, anh có thể hoàn trả lại số tiền ấy không?”

Kondo hỏi ngược.

“Chuyện đó không mượn anh lo.”

“Khoản tiền 30 triệu ấy nếu được hoàn trả thì sẽ có lợi cho công ty chúng ta biết bao. Ít ra cũng giải quyết được phiền não về việc xoay vốn trước mắt. Vậy tại sao anh lại không thu hồi nó?”

Có lợi cho công ty… Ngay khi thốt ra điều đó, Kondo có cảm giác sâu trong đồng tử Tamiya có điều gì đó lay động. Song, thứ cảm xúc ấy chưa gì đã bị gương mặt nhăn nhó che khuất, biến thành câu than thở đầy muộn phiền, “Anh Kondo này, tôi không còn cách nào khác để nói chuyện với anh nữa. Trước mắt tôi chỉ xin anh đừng tự ý hành động nữa thôi.”

Dứt lời, Tamiya lặng thinh lấy áo vest rồi nhanh chân rời khỏi văn phòng đi tiếp khách.

Lại công cốc sao?

Kondo rầu rĩ trở về bàn làm việc, tay Noda với khuôn mặt tự mãn lại giả ngu, cắm đầu vào màn hình máy tính chuyên dụng dành cho kế toán mà gõ lọc cọc.

Với tư cách là một kế toán, Noda cũng rất có thực lực. Có điều, Noda không có động lực để nêu ra ý kiến với Tamiya. Một Yes Man thực thụ. Gã chẳng qua chỉ là một “nhân viên sợ phiền phức” luôn phải nhìn sắc mặt của tổng giám đốc mà hành động, chẳng bao giờ màng tới lợi ích của công ty.

Chủ doanh nghiệp thì ưu tiên việc vặt cá nhân hơn lợi ích của công ty, văn phòng Kiểm toán Thuế vụ thì tiếp tay làm giả sổ sách. Cứ thế này, công ty sớm muộn gì cũng sẽ lâm vào đường cùng.

… đó cũng đâu phải tiền của công ty các anh.

Câu nói của nữ giám đốc tên Tanahashi ấy lại một lần nữa lướt qua đầu anh. Không phải tiền của Tamiya Denki, nghĩa là sao?

Anh cũng đã tự hỏi. 4 năm trước, liệu tình hình của Tamiya Denki có dư dả đến mức dễ dàng cho vay 30 triệu yên như vậy không? Nhìn vào công ty hiện tại, Kondo hoàn toàn không thể mường tượng ra.

Anh bèn rút tập báo cáo quyết toán đương thời từ kệ hồ sơ tài chính ra xem thử.

Quả nhiên là có lời. Nhưng… theo cách nhìn của Kondo, thành tích của họ không khá đến mức thừa ra một số vốn lên tới 30 triệu để cho vay. Lúc anh đang lật quyển sổ "kế toán tổng hợp" ra thì Noda đang nhập liệu vào phần mềm kế toán bỗng ngừng tay rồi tặc lưỡi một cái.

"Anh đang tính làm gì nữa? Sao lại giở quyển sổ đó ra?"

"Anh cứ lo làm việc của anh đi. Có chuyện cần hỏi tôi sẽ hỏi."

"Tổng giám đốc mới vừa nói với anh lúc nãy đó thôi. Đừng có tự tiện làm chuyện gì khác."

"Thế nghĩa là tôi đi vệ sinh cũng cần sự cho phép của tổng giám đốc à? Từ khi nào công ty điện khí Tamiya thành nhà trẻ rồi?"

Chẳng thèm bận tâm đến thứ cấp dưới vô duyên, Kondo vẫn tiếp tục dõi mắt vào quyển sổ.

Đâu đó trong đây nhất định sẽ có nguồn gốc của 30 triệu ấy.

Tìm ra rồi.

Hai tuần trước khi cho La Fayette vay tiền, tài khoản tiền gửi của Tamiya Denki nhận được số tiền trị giá 30 triệu yên.

Tuy nhiên, nội dung ở mục ghi chú, bất ngờ thay, lại là cái tên của ngân hàng Tokyo Daiichi.

Điều này chỉ có một nghĩa duy nhất.

"Cho La Fayette vay đúng số tiền mình đã đi vay à…"

Vốn vay cho thuê lại.

Có điều, vốn vay cho thuê lại… tức là huy động vốn để cho công ty khác vay tiền, Kondo không thể tưởng tượng nổi lại có ngân hàng nào chịu ký cho vay với lý do kiểu này.

Giả sử số tiền được ngân hàng cho vay với danh nghĩa là vốn lưu động, nếu một công ty cho công ty khác vay lại số tiền này thì rõ rành rành là

hành vi vi phạm pháp luật. “Noda.”

Tay trưởng ban lại giả bộ thờ ơ.

“Khoản vay của La Fayette… vốn là tiền mượn từ ngân hàng à?”

Con mắt trừng lớn hiện lên vẻ sốt ruột của gã hướng thẳng về phía Kondo.

“Chà, cũng không biết nữa.” Noda mập mờ đáp. “Sao lại phải làm đến mức đó?”

Noda trông như đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, nhưng thứ duy nhất phát ra từ miệng gã lại chỉ là, “Tôi cũng chẳng biết gì đâu. Dù gì tôi cũng chỉ xử lý công vụ theo chỉ thị mà thôi. Hay anh thử hỏi tổng giám đốc xem?”

“Đến hỏi ngân hàng là được, cần gì.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Noda chợt trở nên nguy hiểm.

Gã đàn ông đã lăn lộn lâu năm trong ngành kế toán hẳn là thừa biết, mượn vốn dưới tên công ty để cho bên thứ ba vay lại sẽ khiến cho ngân hàng nhìn nhận về doanh nghiệp thế nào.

“Cứ để thế này có ổn không?” Kondo vẫn gặng hỏi. “Vay vốn 30 triệu rồi đem số tiền ấy cho bên thứ ba mượn mà không có sự cho phép của ngân hàng. Thêm nữa lại còn hơn 4 năm rồi không lấy lại nổi. Tamiya Denki tuy đúng là xí nghiệp gia đình, nhưng sự thật rành rành ra đó là cuộc sống của các nhân viên, bao gồm anh, cũng phải nhờ vào nó. Vậy mà không có nổi một nhân viên nào dám nói không với tổng giám đốc sao? Cứ như vậy, sau này công ty làm gì vay được 30 triệu nữa? Từ đầu đến cuối anh cũng thấy chứ đâu phải không? Chuyện như vậy cứ để yên được sao?”

Khuôn mặt Noda hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp, trông không khác gì một mớ rác lấm bẩn trôi dạt trên sông. “Anh thì biết cái gì.”

Noda bật ra một câu với thái độ hằn học. “Kẻ chỉ cần không hài lòng là có nơi cút về như anh thì sao hiểu được tâm trạng của những người cả đời chết dí ở chỗ này chứ?”

“Tôi hiểu mà” Kondo nói. “Tôi làm gì có chỗ để về. Xem ra anh đã hiểu lầm rồi, dù cho tôi có quay về ngân hàng đi nữa thì nơi đó cũng không có chỗ của tôi. Cuộc đời làm gì dễ dàng đến vậy. Tôi từng có ý định rút hết ruột gan cống hiến cho công ty này, vậy nên tôi mới thật lòng muốn nó tốt hơn. Dẫu cho anh cứ mãi làm chân sai vặt của giám đốc thì tôi cũng ráng sức giúp đỡ công ty được. Nhưng mà này nhé, anh Noda, tôi muốn xin lỗi anh trước. Nếu như anh có thời gian khiến công ty khá khẩm hơn thì sao không nỗ lực để thực hiện điều đó? Chẳng phải anh là kế toán sao? Làm gì còn người nào thông hiểu về số liệu của công ty hơn anh nữa? Giả sử anh không thể cân nhắc nói lời can gián với giám đốc thì cứ làm thinh là được. Tôi không muốn anh cứ phải chỗ mũi vào từng việc mà tôi làm đâu. Hiểu chứ?”

Cứ nghĩ sẽ bị Noda vứt cho ánh mắt đầy tức giận, thế mà thứ duy nhất hiện trên mặt gã lại là vẻ mặt của một đứa trẻ vừa bị mẹ mắng.

“Anh nói hay lắm.”

Noda lấy ngón tay quệt đầu mũi to tướng bóng dầu. “Bản thân tôi cũng muốn công ty này khá hơn chứ. Anh đừng hiểu lầm. Có điều, tôi làm cả đời ở đây chỉ được cái chức trưởng ban, chỉ có thể làm cấp dưới của một gã nhân viên ngân hàng trên trời rơi xuống cũng được cái chức trưởng phòng như anh. Đối với tổng giám đốc, sự tồn tại của tôi cũng chỉ đến thế. Anh cứ thử đứng ở địa vị tôi mà nhiều lời với giám đốc đi. Hậu quả thế nào chắc anh cũng biết chứ?”

Kondo bất chợt hiểu được nỗi khổ nhọc của người đàn ông này qua thứ tâm tình khác hẳn mọi khi mà Noda đang bộc lộ.

“Tôi cũng từng lên tiếng khuyên can tổng giám đốc chứ.”

Cặp mắt Noda lảng sang chỗ khác ánh lên vẻ cay đắng. “Anh chỉ cần làm những chuyện mình được căn dặn là được rồi. Giám đốc đã nói thế đấy. Tôi đã ở công ty này 20 năm rồi. Gắn liền với chức trưởng ban. Tôi là cây đinh đã được đóng chặt trên cột. Anh hiểu không? Tờ lịch treo tường mỗi năm đều được thay mới, vậy mà tôi cứ mãi chẳng thay đổi gì. Tôi sẽ mãi ở yên một chỗ cho đến khi gỉ sét để rồi long ra vào một lúc nào đó. Bản thân anh có tài nào mường tượng ra được một cuộc đời như vậy hay không?”

“Đời người có thể thay đổi mà.”

Bên trong con mắt phẳng lặng của Noda chợt vụt qua một tia chấn động nho nhỏ. Kondo nói tiếp. “Nhưng muốn được như vậy cần phải can đảm. Anh bây giờ chỉ là một lão già khó coi, phô bày toàn bộ lề thói nhút nhát rụt rè của một gã làm công ăn lương thôi. So với việc nói không thì gật đầu đồng ý dễ dàng hơn biết bao nhiêu. Có điều, khoảnh khắc toàn thể dân làm công ăn lương các anh chỉ biết gật đầu như rối cũng chính là lúc công việc của các anh trở nên vô vị và bị vắt kiệt đấy.”

Kondo chợt cảm nhận được nhiệt huyết dâng lên trong lòng mình. Anh cắn môi.

Anh từng trải qua khoảnh khắc như vậy khi được mọi người kỳ vọng và chọn vào hàng ngũ kiến thiết của chi nhánh mới. Anh sẽ không bao giờ quên niềm sung sướng khiến mình chỉ muốn nhảy cẫng lên lúc nhận được thư nhậm chức. Những cung bậc cảm xúc… đầy ngô nghê… trái ngược hẳn với bao tháng ngày như địa ngục anh nếm trải sau đó.

Dẫu anh có gắng sức đến mấy, kết quả kinh doanh của chi nhánh cũng không tốt như anh nghĩ. Những tháng ngày anh đi mòn gót giày đến từng khu vực mà chi nhánh mình phụ trách, chỉ để nhận ra phần quan trọng nhất của tâm hồn mình cũng đã bị mài mòn mất rồi. Những cuộc họp buổi sáng báo cáo thành tích được tổ chức trước giờ ngân hàng mở cửa liên tục trở thành lãnh địa riêng của giám đốc chi nhánh, ông liên tiếp trút lên đầu anh

cơn thịnh nộ. Cuối cùng khi anh bị ghét bỏ, dẫu người ta có nói như thế nào, anh cũng chỉ biết gật đầu vâng dạ. Công việc mà bản thân anh đã tâm tâm niệm niệm bấy lâu, công việc anh từng vô cùng ngưỡng mộ, giờ đây biến thành một nắm tro tàn. Vậy mà anh vẫn ngoan ngoãn dùng một cái cốc để hốt mớ tro ấy lại, đem đi chôn lấp… Trong lòng Kondo bây giờ chỉ còn đọng lại những ký ức cắn cỗi như thế.

Giá có thể gác công việc lại phía sau để bản thân được rảnh rỗi tận hưởng một chút… anh cũng từng nghĩ đến điều đó. Song, từ bỏ tất cả và chấp nhận lãng phí một nửa thời gian trong ngày có khác gì lãng phí nửa đời người đâu? Chẳng ai muốn làm thế dẫu có cơ hội đi nữa. Chẳng có thứ gì nhàm chán hơn một công việc làm qua loa cho xong. Lãng phí đời người vào một công việc nhàm chán như vậy thì cuộc sống này còn ý nghĩa nữa không?

“Trước mắt vụ việc này…”

Quay trở lại chủ đề chính, Kondo dùng đầu bút bi gõ lên trang giấy của quyển sổ vẫn đang mở. “Tôi vẫn sẽ điều tra đến khi nào hiểu rõ ngọn nguồn mới thôi. Bất chấp tổng giám đốc có nói gì đi nữa. Giả sử không xác định được thời gian hoàn trả, chúng ta vẫn có thể xử lý khoản vay 30 triệu này của La Fayette như một khoản ‘bất thường.”

Hay nói cách khác là xem nó như một khoản tổn thất bất thường.

“Về mặt thuế vụ, chúng ta không thể xem khoản đó là tổn thất đâu.”

“Đó chẳng phải là trên phương diện luật thuế sao?”

Kondo sút bay lời phản bác của Noda đi. “Tôi đang nói về chuyện tính toán của doanh nghiệp. Báo cáo tài chính kiểu ngu ngốc nào lại có thể nghiễm nhiên ghi nhận khoản nợ cho vay mà công ty chẳng biết có thu hồi được hay không dưới danh nghĩa tài sản chứ, không thể dung thứ nổi.”

Noda im bặt, không thể thốt lên bất kỳ lời đáp trả nào.

CHƯƠNG 6:
HANA TRONG MẮT MOAI

1

Có thể nói chuyện không? Tomari ra điều mời mọc. Gần 11 giờ đêm. Quá nửa nhân viên vẫn còn lưu lại trong văn phòng .

“Có chuyện này tôi muốn ông biết. Hệ trọng lắm.”

Giọng điệu của Tomari xem chừng có vẻ thật sự rất cấp bách.

30 phút sau, hai người họ đã có mặt trước lối ra vào chuyên dụng dành cho nhân viên ngân hàng rồi vẫy taxi đến một quán bar nằm trong khu phố ẩm thực. Bên trong cửa tiệm chẳng có biển hiệu, chỉ có mỗi một vị khách đang ngồi uống ở quầy.

Sau khi gọi một bartender quen mặt, cả hai liền chọn ngồi xuống chỗ một chiếc bàn được thắp sáng bằng ngọn đèn nhỏ leo lét.

“Hành tung của đám người lập kế hoạch trong bộ phận Tín dụng có gì đó đáng ngờ lắm.”

Chờ rượu được mang tới, Tomari mới mở lời.

“Nghe đâu Owada đang ra lệnh tra xét lại vụ việc của khách sạn Iseshima thì phải. Có khi nào giám đốc điều hành đang tính chuyển giao quyền phụ trách đối với Iseshima từ bộ phận Kinh doanh số Hai sang đâu đó khác không?”

Tomari lôi ra danh tính của Thứ trưởng Fukuyama Keijiro, vốn nằm trong nhóm Kế hoạch của bộ phận Tín dụng. Hanzawa biết cái tên này. Gã nhấp một ngụm bourbon.

“Mặc dù tôi không muốn thừa nhận điều này, nhưng hắn ta đúng là đáng gờm thật.”

Tomari cũng tỏ vẻ mặt chán ghét. “Hình như thời Tokyo Daiichi vẫn còn, hắn từng làm việc lâu năm với Giám đốc Owada rồi.”

“Vậy ra hắn sẽ là người kế nhiệm của tôi à?”

Hanzawa nói, tay cho miếng mồi nhắm vào miệng với vẻ mặt thờ ơ.

“Ông có đang tỉnh táo không đấy, giờ này mà còn ung dung thế này à?”

“Ngoài đường biên và trên khán đài đều là những nơi tụ hội lắm kẻ phiền phức, to mồm nhất. Nhưng vị trí của bọn chúng suy cho cùng cũng chỉ là người xem mà thôi. Không biết đám quan khách đứng ngoài ấy có đối phó ra trò trống gì không.”

“Vậy hả? Nghe cũng có lý. Nhân đây kể ông nghe luôn, mấy hôm trước tôi có dịp gặp anh Bando bên ngân hàng Hakusui bàn chuyện của một công ty khác, nghe được điều này thú vị lắm.”

Tomari cất lời. “Đó là Kurosaki chắc chắn không thể nào biết được doanh thu của Narusen.”

Hanzawa phải dừng tay đang nâng cốc lại.

“Ngân hàng Hakusui trong đợt thanh tra trước của Cơ quan Dịch vụ Tài chính không chú ý gì đến doanh thu của Narusen. Vậy nên anh ấy không nghĩ Kurosaki biết được chuyện đó thông qua việc thanh tra đâu. Vốn dĩ chuyện công ty Narusen cần nhắc tuyên bố phá sản phải sau đợt thanh tra đó bên Hakusui mới biết. Thêm nữa, Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã kết luận khoản nợ của Narusen là nợ đủ tiêu chuẩn.”

“Thế thì quái thật.”

Nghe Hanzawa lẩm bẩm, Tomari liền nhẹ nhàng hỏi.

“Có khi nào Kurosaki nắm trong tay nguồn tin nào khác không? Như AFJ chẳng hạn. Bọn họ dễ là tay chân của hắn lắm.

Nếu vậy, việc phát hiện ra số tài liệu sơ tán của ngân hàng AFJ cũng có thể hiểu được. Tomari tiếp. “Ông tính sao đây hả, Hanzawa. Ngày mai nhỉ, sẽ là trận quyết chiến với Kurosaki đó. Không còn thì giờ nữa đâu. Ông tính thừa nhận và xin lỗi vụ của Narusen à?”

“Không.”

Hanzawa cuối cùng cũng chịu lên tiếng. “Tôi sẽ không xin lỗi. Bây giờ chỉ cần một chút thời gian thôi.

“Chà, thế ông tính sao đây? Chối bay chối biến à?”

“Trước mắt chỉ đành vậy.”

Hanzawa điềm nhiên đáp rồi nâng cốc rượu lên môi.

“Thật là, đến đâu cũng có hạng hiếp đáp người lành. Tự ông suy nghĩ nên làm thế nào cho thỏa đáng đi. Có điều, ông không giả vờ giả vịt mãi được đâu. Phải mau chóng tìm ra quyết sách đả thông tình hình mới được. Giả sử không tìm ra thì.”

Nửa lời còn lại, Tomari chỉ có thể nuốt chửng vào trong bụng.

2

Phiên đánh giá tài sản lần thứ hai với Kurosaki diễn ra vào 2 giờ chiều ngay sau hôm Hanzawa và Tomari gặp nhau.

Lúc này, Hanzawa đang ngồi cùng với Onodera trong phòng hội nghị của ngân hàng Tokyo Chuo, đối diện với ba viên thanh tra mà ngồi chính giữa là Kurosaki. Phía ngân hàng vẫn còn một người tham dự nữa, chính là Kimura lúc trước, mang khuôn mặt trơ như khúc gỗ ngồi bên cạnh Hanzawa.

“Về vụ việc của Narusen đã bàn vào mấy hôm trước, chúng tôi không thể xác nhận được liệu bọn họ có tuyến bố phá sản hay không.”

Hanzawa tiên hạ thủ vi cường. “Mặc dù đúng là công ty ấy đang lâm vào tình cảnh khốn đốn do không thể thu hồi khoản nợ công từ một khách hàng lớn là công ty xây dựng West, nhưng chúng tôi cũng không thể tra ở đâu thông tin chính thức về việc họ đang tiến hành xử lý theo mặt luật pháp cả.

“Thông tin chính thức ư?”

Kurosaki bật cười. “Chờ các anh lấy được thông tin chính thức thì chẳng phải mọi chuyện đã quá muộn rồi sao? Rõ ràng đến cả thông tin xoay quanh món tiền của công ty xây dựng West các anh cũng chẳng tra ra được. Chưa kể ở Narusen còn có nhân viên thuyên chuyển từ khách sạn Iseshima nữa. Người này có thể thu thập và truyền tin tức chính xác đến đội quân kinh doanh của Iseshima kia mà. Thế thì các anh đâu thể lấy cớ rằng không thể biết được thông tin chính xác chứ Kurosaki được đà lấn tới. “Có thể vơ

cả mớ tranh vẽ vào để thống kê thành một khoản lợi nhuận bất thường thì tôi thật không biết nên gọi chủ tịch là kẻ công tư bất phân, hay là phải nghi ngờ khoản vốn lưu động mà ngân hàng cho vay đã bị sử dụng sai mục đích nữa. Chưa kể bây giờ mới lòi ra chuyện như này, công ty ấy rõ chẳng ra thể thống gì. Cũng chẳng biết bọn họ quản lý kiểu gì nữa. Với tình hình như vậy, anh thật sự có khả năng thu hồi khoản vay kia không đấy?"

"Vốn dĩ không phải tự nhiên bây giờ mới lòi ra đâu. Chẳng qua do ngài ấy chần chừ không chịu bán thôi."

Hanzawa phản luận với giọng trấn tĩnh.

"Nhưng thực chất ông ta sẽ không chịu bán chứ gì."

Hanzawa chỉ biết cười trừ lúc nghe lời phản bác của Kurosaki.

"Thực chất Narusen cũng đâu đã tuyên bố phá sản. Có thật là họ sắp phá sản hay không? Tranh vẽ và đất đai của khách sạn Iseshima cũng đang được rao bán rồi. Narusen đang trong quá trình xử lý phá sản à? Vẫn chưa đâu nhỉ. Anh nói rằng tôi sẽ không có khả năng thu hồi nợ, nhưng lỡ đâu Narusen cũng có tài sản thặng dư gì đó có thể thanh lý thì sao?"

Đương nhiên Hanzawa cũng thừa biết rằng chuyện Narusen tuyên bố phá sản là nằm trong dự đoán, chỉ có điều kế hoạch tác chiến bây giờ đòi hỏi gã giành ưu thế dù chỉ một chút, và quan trọng hơn là kéo dài thời gian.

Hai bên má Kurosaki giật giật như con cá đang giãy chết vì tức giận. Cảm tưởng mọi người đều có thể nghe tiếng hắn ta nghiến răng ken két. Hanzawa tiếp tục.

"Ngược lại, người của chính Cơ quan Dịch vụ Tài chính các anh đây lại cứ suốt ngày đi oang oang tin tức về một doanh nghiệp sắp sửa phá sản, có phải là ý thức hơi kém quá không?"

"Mong anh đừng hiểu nhầm, thưa Thứ trưởng Hanzawa. Chúng tôi buộc phải tiết lộ tin tức về Narusen chỉ để nhằm mục đích chỉ ra lỗi thiếu hụt tư

duy của anh khi nói về doanh thu của khách sạn Iseshima thôi.” Đáng lý ra anh còn phải cảm ơn chúng tôi ấy chứ.”

“Nhưng suy cho cùng đấy vẫn là tin tức chưa được xác nhận mà nhỉ?”

Hanzawa hỏi xoáy. “Vậy thì tôi cũng không thể mang lòng cảm kích các anh được. Ngược lại, các anh còn gây phiền phức cho chúng tôi. Khách sạn Iseshima kỳ này sẽ có lãi. Điều đó đã được ghi rõ ràng trong bản kế hoạch kinh doanh này rồi, chắc chắn chẳng có vấn đề gì cả. Ấy vậy mà chẳng biết các anh đi lối lề nào lại ném vào mặt chúng tôi thông tin chưa xác nhận rằng bọn họ đang thua lỗ, khiến chúng tôi khó xử vô cùng.”

Hanzawa có thể thấy rõ cơn phẫn nộ điên cuồng của Kurosaki đang sôi sùng sục ẩn sau cặp kính gọng bạc.

“Hô. Chà, vậy ở phiên điều trần kế tiếp, hẳn là chúng tôi nên đưa ra căn cứ chứng minh vụ việc của Narusen thôi nhỉ? Có điều, trước lúc đó, chúng ta nên giải quyết hết những phần có thể suy xét được trong ngày hôm nay. Trong trường hợp Narusen thật sự tuyên bố phá sản thì đến chừng đó, dẫu bên tôi có phán quyết rằng khách sạn Iseshima không thể tránh khỏi khoản tổn thất đặc biệt cũng chẳng thành vấn đề phải không? Không biết bọn họ sẽ đủ khả năng lấp đầy khoản lỗ ấy hay không đây?”

Hanzawa hoàn toàn không nắm chắc liệu Kurosaki có ý định sẽ đưa ra căn cứ nào chứng minh việc phá sản của Narusen sau này không. Song, ý đồ bít hẳn lối thoát của bọn họ khi việc đến nước ấy đã rõ rành rành.

“Vì đây là vấn đề hệ trọng nên chúng tôi không thể trả lời một câu hỏi mang tính giả định như vậy được”, Hanzawa đáp.

“Chẳng phải trách nhiệm hiển nhiên một người phụ trách như anh nên là tham khảo toàn bộ khả năng có thể xảy ra trong tương lai sao? Tôi nói có sai không hả, Trợ lý trưởng phòng Ki… mu… ra?”

Trợ lý trưởng bộ phận Kimura chỉ có thể tỏ vẻ tán thành, “Như ý anh nói”, rồi lấy khăn mùi soa lau trán. Dứt lời, hắn quay sang lườm nguýt Hanzawa.

“Thật ra tôi không phải trợ lý trưởng phòng…”

“Thứ trưởng Hanzawa, anh thấy sao hả?”

Kurosaki lờ tịt Kimura và những người còn lại.

“Giả sử Narusen có phá sản đi chăng nữa thì chúng tôi vẫn có nguồn tài nguyên để vượt qua nghịch cảnh này.”

Hanzawa đáp.

“Vẫn còn tài sản thặng dư à?”

Kurosaki hỏi xoáy.

“Không. Còn hơn thế nữa cơ.”

“Hơn thế nữa á?”

Kurosaki trao đổi ánh mắt với thanh tra ngồi bên cạnh. “Nếu anh đã nói vậy. Nhưng chúng tôi sẽ không thừa nhận đối sách cứu nạn mua lại Narusen đâu nhé.

Nhìn từ góc độ của Kurosaki, có khi gã đang trộm nghĩ rằng lời nói của mình đã bóp nát lựa chọn duy nhất của Hanzawa cũng nên. Chỉ có điều…

“Mua lại ư?”

Hanzawa nhìn chằm chằm vào mặt Kurosaki. Con mắt Hanzawa ánh lên một tia ngờ vực. Chẳng lẽ Kurosaki đã biết chuyện Owada kiến nghị mua lại Narusen rồi sao?

“Làm gì có. Chúng tôi hoàn toàn không nghĩ đến nước đó.”

Gã đã biết ngân hàng Hakusui nhất định không phải là nguồn tin mà Kurosaki đang nắm trong tay. Vậy rốt cục là chỗ nào…?

“Vậy à?”

Xem chừng Kurosaki chẳng mấy tin lời gã.

“Khách sạn Iseshima vốn không có cơ để thâu tóm Narusen. Đó là con đường tồi tệ nhất.

“Hô, tại sao?”

Kurosaki khoanh hai tay lại rồi hất mũi lên, như đang đóng vai một madame thượng lưu vậy.

“Việc đó… tôi không có đủ thẩm quyền để thảo luận ở đây. Mà thật không ngờ anh lại không biết điều này đấy, Kurosaki.”

Ba tay thanh tra đều ném về phía Hanzawa ánh mắt hình viên đạn. Kimura chỉ có thể vội vàng kêu lên, “Này, Hanzawa…” rồi im bặt với khuôn mặt tái mét.

“Ý anh là sao vậy hả? Có thể phiền Thứ trưởng Hanzawa giải thích cho chúng tôi hiểu được không?”

“Tức là tôi có nguồn tin cho biết vụ thu mua Narusen sẽ không thể tiến hành.”

Hanzawa đáp. “Nhưng việc này có liên quan mật thiết đến bí mật kinh doanh của bọn họ, tuyệt đối không phải nội dung mà tôi có thể đem ra thảo luận với những người không thể bảo vệ bí mật chức nghiệp của người khác. Mà những người này lại khá giống anh đấy, Kurosaki.”

Sâu trong ánh gườm đầy phẫn nộ và hiểm ghét của Kurosaki, Hanzawa có thể thấy cơn tức giận của gã đã đạt đến đỉnh điểm.

“Vừa nãy là sao chứ!”

Kurosaki đập mạnh tập hồ sơ mà gã vừa cầm trên tay xuống sàn nhà rồi quay sang nhìn vào hết thảy những người đang xuất hiện trong phòng, “Shimada! Cậu đến đây cho tôi!”, gã quát tháo.

“Đã tìm thấy chưa?”

Một người đàn ông có vẻ kiên cường nhanh chân chạy đến rồi cúi đầu với vẻ xin lỗi.

“Vẫn chưa ạ..”

Nhiệm vụ Kurosaki giao cho người đàn ông này chính là lùng sục mớ “tài liệu sơ tán”.

“Làm sao lại không thấy được?”

Ngữ điệu của Kurosaki sắc lẹm như tiếng vụt roi da. “Rõ chưa? Bọn chúng nhất định đang che giấu giấy tờ ở một nơi nào đó. Có nhổ từng cọng cỏ thì các cậu cũng phải tìm cho ra! Lục tung hết cả lên cho tôi, hiểu chưa hả?”

Sau phen quát tháo của Kurosaki, người đàn ông kia cùng vài đồng nghiệp liền vội vàng chạy như bay ra khỏi phòng.

“Về bản kế hoạch kinh doanh của Iseshima, căn cứ chứng minh việc khoản nợ của họ là nợ dưới tiêu chuẩn…”

Chỉ còn lại một gã thanh tra từ nãy tới giờ lúi húi sắp xếp bàn rụt rè cất giọng.

“Chuyện đó tao biết chứ!”

Trong lòng Kurosaki vẫn còn tiếp tục hằn học với Hanzawa như thể đây là mối hận mà gã không có chỗ phát tiết. Hanzawa hoàn toàn không có bất kỳ ý niệm tôn trọng nào đối với thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Bản thân Kurosaki đến ngân hàng nào cũng được kính ngưỡng, thế mà bấy giờ lại bị khinh thường, chế giễu. Tay chánh thanh tra không lý nào có thể bỏ qua chuyện này được.

Kurosaki bây giờ sẽ không từ thủ đoạn nào cho đến khi khách sạn Iseshima bị liệt vào nợ dưới tiêu chuẩn mới thôi.

Đối với tay Hanzawa kia, gã sẽ khiến cho hắn không còn sức lực để chống đối thanh tra được nữa…

Để làm được điều này, Kurosaki nhất quyết phải tìm cho ra mớ tài liệu bị đem đi tẩu tán của bộ phận Kinh doanh số Hai.

Kurosaki tự tin rằng gã sẽ làm được.

Bởi lẽ gã thừa hiểu, tật xấu của giới ngân hàng là sẽ ém nhẹm toàn bộ chứng từ mang tính bất lợi trước mỗi cuộc thanh tra. Không chỉ mỗi khách sạn Iseshima, gã từng xem qua vài hồ sơ tín dụng của bộ phận Kinh doanh số Hai do Hanzawa chỉ đạo rồi.

Đó chính là những giấy tờ được xử lý nhiều nhất.

Nhất định bọn chúng đang che giấu ở đâu đó những hồ sơ không thể để lộ ra cho bên ngoài thấy. Đâu đó trong ngân hàng này…

“Tao nhất định sẽ tìm ra chúng, tụi mày hãy chờ đó.”

Kurosaki lẩm bẩm một mình. “Đến lúc đó, Hanzawa à, chính là ngày tàn của mày đấy.”

3

“Tôi vừa nghe chuyện này từ bên bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, nghe đâu Kimura đã nhiệt tình mách lẻo với trưởng bộ phận về trận quyết chiến giữa ông với Kurosaki đấy. Xem chừng ông ta cũng sắp sửa kêu ông lên đối chất cũng nên. Ông lo chuẩn bị tinh thần đi. Mà tôi lại hiểu ông quá, chắc ông chẳng thèm bận tâm gì đến mấy chuyện này chứ gì.”

Tomari nói với gương mặt chẳng lấy gì làm vui vẻ.

“Thế nào cũng lại là chuyện lão ta báo cáo vụ tôi thái độ với thanh tra thôi mà, chán chết”, Hanzawa nói.

“Thái độ của ông ấy, bây giờ mới lộ hết ra ngoài.”

Tomari phá lên cười. “Thôi, câu giờ được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Về sau ông tính sao đây?”

“Không hiểu sao tôi cứ thấy lấn cấn mãi, Tomari ạ?”

Hanzawa kể ra chuyện khiến gã thắc mắc suốt từ khi nổ ra cuộc quyết chiến với Kurosaki. “Có khi nào Kurosaki đang nắm trong tay nguồn tin nằm ngay trong ngân hàng của chúng ta không?”

“Gì chứ?”

Tomari há hốc miệng kêu lên. “Ý ông là sao?”

“Kurosaki không biết gì về việc Narusen có dính líu đến thế giới ngầm. Hơn nữa… đây chỉ là phỏng đoán của tôi thôi nhé… có cảm giác như hắn ta đã biết về đề xuất thâu tóm Narusen và thay đổi tổng giám đốc của Giám đốc điều hành Owada.”

“Ông có ý kiến gì về vụ này?”

Tomari hỏi.

“Xem chừng nguồn tin của hắn đang nằm xung quanh Owada. Vụ việc Narusen có dính líu đến tổ chức xã hội đen, đến cả Hane của khách sạn Iseshima cũng không biết. Thiết nghĩ, có khi nào nguồn tin ấy sau khi moi được từ chỗ của Hane rồi cứ thế tiết lộ cho Kurosaki biết không?”

“Thiệt hả trời?”

Tomari trợn tròn mắt. “Làm sao có chuyện đó được. Mà cụ thể thì bè lũ Owada sẽ được lợi gì khi cung cấp thông tin cho Kurosaki chứ. Tùy theo kết quả ngân hàng mình có thể phải gánh trên vai một món nợ xấu khổng lồ mà.”

“Nhưng bọn chúng có thể lấy cái đó làm đòn bẩy ép chủ tịch phải từ nhiệm.”

Hai người họ đang nhỏ giọng rì rầm với nhau trong một góc văn phòng. Tomari đưa mắt nhìn vào khoảng không hư vô của tầng lầu huyện náo, ra chiều trầm tư suy nghĩ.

“Cũng rất có khả năng. Dù gì bọn chúng cũng thuộc bè lũ thủ cựu.

Cuối cùng Tomari cũng chịu mở miệng khẽ thốt ra. “Thật ra… đám người của Cơ quan Dịch vụ Tài chính cũng đang có hành động khả nghi lắm.”

Ánh mắt Hanzawa tỏ vẻ dò hỏi.

“Tuy tin này vẫn còn ít ỏi, nhưng xem chừng bọn họ đang đi đánh hơi từng phòng họp và phòng trống bên trong ngân hàng đấy.”

“Bọn họ đang tìm tài liệu sơ tán à?”

Tomari gật đầu. “Giả sử, nếu đúng như những gì ông nói rằng nguồn tin của Kurosaki nằm trong nội bộ ngân hàng, có khi nào Kurosaki sẽ biết được

sự tồn tại của bản báo cáo do Kozato viết không? Biết đâu thứ Kurosaki đang tìm kiếm chính là nó cũng nên.”

Cũng rất có thể.

“Ông có hiểu không đó, tuyệt đối không để bọn họ tim ra nhé, Hanzawa.”

Tomari chợt đổi sang giọng nghiêm nghị. “Về vụ việc của khách sạn Iseshima, chúng ta chưa hẳn là thua. Nhưng nếu như bị kéo chân vì nó thì.”

“Ông đang tính nói là tôi sẽ không còn tương lai nữa chứ gì.”

Câu cửa miệng của Tomari đấy. “Nhưng mà nhé, ông thử nghĩ xem Tomari. Làm gì có cái tương lai nào đáng để ra sức bảo vệ đến mức đó.

“Có chứ.”

Tomari quả quyết. “Giả sử chúng ta không ở ngân hàng nữa thì cũng đâu thể có cơ hội trả đũa.”

“Trả đũa? Ý ông là trả đũa đám cựu T đó à?”

“Không phải ý đó.”

Tomari cau có trước vẻ nửa đùa nửa thật của Hanzawa.

“Dạo này tôi đã nghĩ kỹ rồi. Về cuộc đời ngân hàng của chúng ta ấy.”

Hanzawa làm thinh. “Bây giờ tôi vẫn luôn nhớ về thuở chúng ta bước vào cái ngành này đúng thời kinh tế bong bóng. Tôi, ông, Kondo, Karita, và cả…”

“Oshiki nữa.”

Karita là người đồng nghiệp cùng thời đã chuyển công tác đến vùng Kansai. Còn người kia, Oshiki, đã mất tích vào thời điểm xảy ra vụ khủng bố 11 tháng 9.

“Oshiki đúng là một đứa tốt bụng. Nhưng cuối cùng nó lại ra đi vào đúng thời kỳ ngành ngân hàng đang thất bát nhất, mãi mãi không giờ thấy

được quang cảnh khởi tử hoàn nguyên của ngành này. Mà đâu chỉ có mỗi Oshiki. Đám nhân viên ngân hàng của thời đại bong bóng bọn mình cũng đã trở thành những con tàu điện ngầm chỉ biết mãi mãi luẩn quẩn trong cái đường hầm kinh tế này rồi."

Lời Tomari nói càng lúc càng trở nên kịch liệt. "Nhưng đó đâu phải lỗi của chúng ta. Bọn người đã điều hành ngân hàng theo thứ chiến lược kinh doanh băng băng vùn vụt trong thời kỳ kinh tế bong bóng đó… hay nói cách khác, chính thế hệ bè phái thời bấy giờ mới là nguyên nhân gây ra tình cảnh này. Hồi còn đi học, bọn họ cứ ra rả nào là tổ chức sinh viên Nhật Bản Zenkyoto, nào là cách mạng, cuối cùng thì ngay khi khuất phục trước chủ nghĩa tư bản và lầm lũi bước vào các doanh nghiệp, đám người đần độn đó không còn dùng đầu để suy nghĩ nữa. Chính thứ chiến lược ngu dốt của chúng đã đẩy ngân hàng trượt dài trong đường hầm thất bát không lối thoát, ấy vậy mà thay vì đứng ra chịu trách nhiệm, bọn chúng lại nhận được khoản tiền bồi thường lao động khổng lồ để từ chức. Chúng ta đã bị cướp mất ưu thế, lại còn phải nai lưng ra làm việc để bù đắp cho những kẻ như vậy."

Trong mắt Tomari ánh lên vẻ sục sôi hiếm thấy. Hanzawa âm thầm sửng sốt vì không ngờ rằng bấy lâu nay Tomari vẫn luôn nghĩ như vậy. "Thử bị ngân hàng này tống cổ đi mà xem. Chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội báo thù. Thế hệ nhân viên ngân hàng bong bóng như chúng ta không phải là thế hệ dọn rác cho lũ bè phái kia. Vẫn còn vài lũ ngu hành xử trịch thượng trong ngân hàng theo lý lẽ tranh đấu nội bộ cựu T này nọ. Tôi chỉ muốn quát chúng nó một trận cút xéo hết khỏi đây đi. Chúng ta nhất định sẽ đoạt lấy sự nghiệp thực thụ của ngân hàng bằng chính đôi tay này. Đó chính là con đường trả đũa của chúng ta đấy."

"Chừng chục năm nữa thôi thì bọn chúng sẽ không còn ai đâu. Tuy rằng im lặng, nhưng chẳng phải chính thế hệ bong bóng chúng ta mới là những

kẻ nắm trong tay mấu chốt kinh doanh đấy sao? Tàu điện ngầm rồi cuối cùng cũng sẽ chạy lên mặt đất thôi.”

Thấy Hanzawa nói với giọng điềm nhiên như vậy, Tomari không khỏi lên tiếng phản bác, “Vào nhà để xe thì có”.

“Ông hiểu không, chính bọn chúng mới là những kẻ quyết định ai trong thế hệ bong bóng sẽ được ngồi vào chiếc ghế lãnh đạo. Thế hệ bè phái sẽ ra sức nâng đỡ những kẻ chúng thích. Như vậy liệu có ổn không? Không lẽ ông lại chấp nhận số phận để bản thân bị kẻ khác chi phối như vậy?”

“Bọn họ nghĩ thế nào đâu quan trọng.”

Hanzawa khẽ đáp. “Tôi chỉ có thể suy nghĩ bằng cái đầu của mình, vững tin vào những thứ bản thân cho là đúng và làm tới cùng thôi.”

“Thế nghĩa là… dẫu cho ông có bị bè lũ bọn chúng cắn ngược thế nào cũng không màng… hả?”

“Kẻ đã lựa chọn một tổ chức như vậy, chẳng phải chính là chúng ta sao?”

Nghe Hanzawa nói thế, Tomari chỉ còn nước tặc lưỡi.

“Những kẻ không có khả năng xoay chuyển tình thế sẽ không thể nào sống sót trong tổ chức được. Tôi nói có sai không hả, Tomari?”

Không có lời đáp trả nào. Thế nhưng, Tomari ắt hẳn cũng đã ngộ ra được rằng cuộc đời ngân hàng của bọn họ thực chất chỉ là những chuỗi ngày lặp đi lặp lại những chuyện đó thôi.

Vụ “cắn ngược” theo lời Tomari nói đã thành sự thật, dưới hình thức lời mời từ trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ vào ngay hôm sau.

Lúc Hanzawa vừa bước vào phòng, Kishikawa đã chậm rãi rời khỏi văn phòng trưởng bộ phận, ông ta thở dài ra chiều khó chịu. Thái độ cao ngạo thường ngày của ông ta là thứ khiến Hanzawa chướng mắt khủng khiếp.

“Cậu tính ăn nói với tôi thế nào đây hả?”

Câu đầu tiên thốt ra từ miệng Kishikawa lại là lời này. “Tôi nhận được báo cáo, có phát ngôn không đúng mực từ nhân viên ngân hàng ta trong phiên điều trần hôm qua với Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Sáng nay, phía Cơ quan Dịch vụ Tài chính cũng đưa ra lời phê bình nghiêm khắc gửi đích danh chủ tịch.”

“Phê bình nghiêm khắc ư?”

Hanzawa bất giác phì cười. “Nội dung thế nào ạ?”

“Phê bình rằng thứ trưởng phụ trách hiện đang có thái độ bất hợp tác. Chính là đang chỉ cậu đấy, Hanzawa.”

“Tôi hoàn toàn không có ý định tỏ thái độ như thế. Chẳng qua tôi chỉ muốn đính chính lại lỗi sai của phía họ…”

“Nguỵ biện cũng vô dụng!”

Kishikawa quát, ông ta nhìn về phía Hanzawa với khuôn mặt đầy căm phẫn. Dù gì Kishikawa cũng thuộc thế hệ bè phái, trong đầu Hanzawa không khỏi nghĩ về lời phê bình của Tomari trước đó. Trước mắt, Hanzawa chỉ đành phong ấn suy nghĩ đó lại rồi chăm chú nhìn về phía đối phương.

“Giám đốc điều hành Owada cũng đang tức giận lắm đấy. Chỉ vì thái độ kệch cỡm của một thứ trưởng mà khiến cho hình ảnh của toàn thể ngân hàng trở nên xấu đi thì chúng tôi biết làm thế nào? Sẽ có nhiều ý kiến yêu cầu xử trí thỏa đáng liên quan đến cậu đấy.”

Rõ ràng những thứ mà Kishikawa đang khạc ra ở đây đều là theo chỉ thị của Owada. Owada đang muốn lợi dụng cuộc thanh tra này để đẩy Hanzawa đi. Nhất định là Kaise của chi nhánh Kyobashi đã nói về vụ bản báo cáo kia cho Owada biết rồi. Sự tồn tại của Hanzawa khiến bọn họ rơi vào thế bất lợi. “Thế trước đó, thái độ của Cơ quan Dịch vụ Tài chính ra sao?”

Hanzawa càng nghĩ càng thấy chuyện này ngớ ngẩn nên bèn đáp trả. “Họ lôi ra thứ tin tức tín dụng vẫn chưa được xác nhận chỉ để thêm vào lời chỉ trích đối với hồ sơ mà ngân hàng ta đã trình lên. Họ vốn đã có ý liệt khách sạn Iseshima vào nợ dưới tiêu chuẩn ngay từ đầu. Trước cuộc thanh tra thì những nhận xét soi mói của họ về khách sạn Iseshima cũng có vấn đề nữa, những gì tay chánh thanh tra ấy đang làm rõ ràng là mượn danh của Cơ quan Dịch vụ Tài chính để chèn ép ngân hàng mà.”

“Cậu đúng là một kẻ khiến người ta phải chán ghét đấy.”

Mắt Kishikawa trợn trừng, nước bọt bắn tứ tung. “Đối phương là Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Cậu nghĩ cái cớ như vậy có thể được cho qua ư?”

Như hầu hết những người thuộc ban lãnh đạo ngân hàng, ở đây cũng đang có một vị đã quên mất cách suy nghĩ đúng đắn khi ở trong một tổ chức quá cứng nhắc như vậy. Hanzawa nhận ra rằng những thứ trong đầu ông ta bây giờ chỉ là sự cân nhắc đắn đo bên nào quyền cao chức trọng hơn bên nào mà thôi. Dẫu có ra vẻ trịch thượng và ưu tú thế nào trong nội bộ ngân hàng đi nữa, gặp người có quyền hơn mình, bọn chúng cũng chỉ biết hèn mọn bò lết.

“Chính vì tư tưởng như thế mà chúng ta mới bị tay chánh thanh tra đó đè đầu cưỡi cổ đấy.”

Hanzawa đáp một cách lạnh tanh, “Giả như thái độ của tôi khơi ra bất kỳ sự việc không thỏa đáng nào, tôi đương nhiên sẽ đứng ra lãnh trách nhiệm. Như trước đây tôi đã nói với các anh đấy. Xin hãy chuyển lời lại cho Giám đốc điều hành Owada giúp tôi.”

“Cậu ra vẻ quá đấy nhỉ.”

Kishikawa dùng giọng điệu khinh rẻ. “Một cái đầu của cậu đối với ngân hàng đáng giá bao nhiêu? Nói thẳng là chẳng có giá trị gì. Thế mà cậu cũng

có gan nghĩ rằng chỉ cần cậu đứng ra chịu trách nhiệm là xong à, hiểu lầm tại hại quá rồi.”

Lúc các ông đùn đẩy việc phụ trách lên đầu tôi đâu có nói thế này.

“Vậy tôi sẽ rất vui lòng nếu các anh ngay lập tức thay đổi quyền phụ trách.”

Hanzawa nhổ ra một câu với vẻ mặt lạnh băng. “Chẳng hạn như nhóm kế hoạch của bộ phận Tín dụng mà Giám đốc Owada vẫn hằng tự hào nhập cuộc thì sao nào? Nhờ anh chuyển lời cho Giám đốc Owada giúp tôi có được không? Rằng mong ngài ngừng ngay trò thậm thụt bày mưu tính kế cho tôi nhờ. Thân là giám đốc điều hành mà vẫn bị mắc kẹt trong thứ tư tưởng bè phái cổ hủ thì cái ngân hàng này sẽ ra sao đây?”

“Cậu đang chế nhạo giám đốc điều hành đấy à?”

“Đâu có. Anh có thể đưa ra lời khuyên cho Giám đốc Owada giúp tôi không? Vốn dĩ đấy sẽ là việc anh nên làm mà nhỉ, thưa Trưởng bộ phận Kishikawa. Một trưởng bộ phận chỉ biết nịnh bợ giám đốc và ngoan ngoãn làm theo những gì mình được bảo sẽ không bao giờ giúp tổ chức khá hơn được. Đối sách với vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính cũng thế. Có mỗi đối sách không được chống đối đối phương làm vốn thì khác gì không có đâu.”

Bàn tay Kishikawa run bần bật vì giận dữ. Liếc thấy vậy, Hanzawa bèn buông một câu, “Tôi chỉ nói đến đây thôi” rồi đứng dậy.

“Chờ đã!”

Chân Hanzawa khựng lại trước tiếng quát tháo. “Nói như vậy, tức là cậu đã có con bài tẩy trong tay rồi nhỉ?”

“Bây giờ tôi vẫn chưa nói được gì. Nhưng đúng là chúng ta có phần thắng.”

“Bằng cách nào?”

Kishikawa khẽ hít vào một hơi.

“Cái đó tôi không thể nói được.”

“Tại sao?”

Hanzawa nhìn chằm chằm vào mặt đối phương. “Bởi vì đó là bí mật.”

“Đừng có giỡn mặt với tôi! Chuyện gì mà cậu không thể nói với cả một trưởng bộ phận như tôi chứ hả?”

“Anh là nhân viên nhà băng phải không, Trưởng bộ phận Kishikawa? Là một nhân viên nhà băng thì phải có lúc biết giữ bí mật chứ.”

Khoảnh khắc khuôn mặt của Kishikawa đang bận trộn lẫn sự căm tức và khó hiểu với nhau thì bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa. Là thư ký dẫn một vị khách mới đến vào.

Ngoài Kimura của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ ra thì còn một người nữa. Người đàn ông cao ráo vận bộ vest màu đen.

“Đây là thanh tra Shimada của Cơ quan Dịch vụ Tài chính.”

Kimura cất lời giới thiệu, thế nhưng Shimada lại chẳng lên tiếng chào hỏi gì, khuôn mặt không chút tươi cười chỉ nhìn chòng chọc vào Hanzawa. “Thật ra Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã có kiến nghị, muốn đến xem qua nhà riêng của anh.”

“Nhà riêng của tôi… ấy hả?”

Lời đề nghị quá đường đột.

“Có vấn đề gì sao?”

“Dĩ nhiên là có vấn đề lớn rồi chứ.”

Hanzawa ném ánh mắt về phía Kimura. “Nghe người ta kêu soát nhà mà anh cũng vâng vâng dạ dạ cho người ta soát ngay sao, Kimura? Phiền anh giải thích lý do giúp tôi với?”

“Cơ quan Dịch vụ Tài chính cực kỳ khắt khe với các hành vi gây cản trở quá trình thanh tra. Họ nghi ngờ có khi nào bộ phận của người phụ trách khách sạn Iseshima cất giấu những tài liệu thế kia không?”

Thế anh phải ra sức ngăn cản họ chứ, tuy rất muốn buột miệng thốt ra câu đó, nhưng Hanzawa vẫn phải kiềm chế mà trừng mắt nhìn Kimura.

“Không hề có.”

Hanzawa nói. “Nếu các người muốn xem nhà của tôi thì cứ việc lấy lệnh lục soát trước đi.

“Cậu nghe đây, Hanzawa.”

Kishikawa chồm người dậy từ chiếc ghế có tay mà ông ta đang ngồi. “Mấy hôm trước, ngân hàng AFJ từng có tiền lệ rồi. Nếu như nhà cậu không có gì thì cứ đồng ý đi. Vậy chẳng phải sẽ nhanh hơn sao?”

Cuối cùng Kishikawa vẫn cho phép điều này diễn ra.

“Anh đùa tôi à? Trước giờ tôi chưa hề nghe qua chuyện gì ngu ngốc như vậy.”

“Anh có quyền lựa chọn.”

Shimada mở miệng. Khẩu khí nghe hệt như mấy tay thanh tra hình sự.

“Quyền lựa chọn ư? Buồn cười nhỉ. Từ lúc nào mà đám các anh thành cảnh sát đấy? Cơ quan Dịch vụ Tài chính tính xâm phạm vào cả quyền riêng tư của nhân viên ngân hàng sao?”

“Điều đó phụ thuộc vào đối tượng.”

Shimada nói với thái độ kẻ cả. Hắn ta vẫn còn trẻ, chỉ mới hai mấy, ấy vậy mà đã có gan khoác lên mình lớp vỏ bọc kinh tởm của một tay thanh tra rồi.

“Chà, hay là các anh giải thích cho tôi đi? Nếu như các anh muốn xem qua nhà riêng của tôi thì tôi mong rằng các anh có thể cho tôi một lời giải thích dễ hiểu chứ.”

“Cơ quan chúng tôi nghi ngờ anh đang có hành vi gây cản trở thanh tra, đó là che giấu tài liệu.”

Shimada dùng thứ ánh mắt nhìn tội phạm để ném vào Hanzawa. “Chúng tôi đã nhận được cáo buộc nội bộ cho hay, số giấy tờ của bộ phận Kinh doanh số Hai do anh quản lý đang được che giấu ở nơi nào đó.”

“Cáo buộc nội bộ sao?”

Hanzawa nhìn chằm chằm vào mặt Shimada. Khuôn mặt hình chữ nhật nằm dọc ấy khiến gã chắc chắn rằng tổ tiên của tên này nhất định là các bức tượng Moai trên đảo Easter.

Hanzawa chậm rãi nhìn sang Kishikawa.

“Có thật hay không?”

Tay trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ né tránh ánh nhìn của gã rồi đáp lại với vẻ mập mờ, “Hình như phía Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã xác nhận được rồi”.

“Vớ vẩn. Tôi không tin có cáo buộc nội bộ nào như thế.”

“Việc anh nghĩ thế nào không quan trọng.

Shimada gây khó dễ. “Bản thân chúng tôi cũng không muốn làm thế này đâu, thưa Thứ trưởng Hanzawa. Có điều, không có lửa làm sao có khói chứ? Chúng tôi cũng chẳng hứng thú gì với căn nhà của anh. Thứ chúng tôi quan tâm chỉ là số tài liệu có lẽ đang được giấu giếm ở đó thôi.

“Tôi đã bảo không có chuyện đó rồi mà?”

“Nghĩ kỹ vào, Hanzawa.”

Kimura dùng ngữ điệu nhẹ tênh đến khó tin chỉ để nói ra một câu ngu xuẩn như thế. Nghĩ kỹ cái gì chứ hả?

Sâu trong con mắt Kimura dùng để gườm Hanzawa, có thể thấy được nỗi thù hằn khắc vào đó.

“Anh thật sự nghĩ rằng chúng tôi thích làm chuyện này à? Đáng tiếc là chẳng đặng đừng thì Cơ quan Dịch vụ Tài chính mới bắt buộc phải xử trí vụ việc thế này thôi.”

Shimada đứng bên cạnh cất lời. “Nhưng, khi đã nhận được cáo buộc nội bộ, cơ quan chúng tôi không thể không điều tra. Anh thấy sao hả, Thứ trưởng Hanzawa?”

Cái gì là “đáng tiếc”? Đừng có mà vớ vẩn ở đây. Hanzawa thầm nghĩ.

Cơ quan Dịch vụ Tài chính và ngân hàng trước giờ vẫn luôn duy trì mối quan hệ không thể tách rời. Thanh tra tuy có vào cuộc và đưa lời chỉ trích, nhưng họ vẫn luôn mắt nhắm mắt mở làm ngơ để ngân hàng “chuẩn bị” trước vài tháng cho cuộc thanh tra mang danh là đột xuất ấy. Chẳng khác nào trò hề.

Dạo gần đây, tuy báo đài có đưa tin rầm rộ rằng Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã phát giác ra mớ sổ sách bị đem đi “sơ tán” của ngân hàng AFJ, nhưng đối với những người trong ngành biết rõ sự tình ắt hẳn chẳng khác nào trò đùa. Là ngân hàng khờ khạo khi để cho đống chứng từ bị phát hiện? Hay chính những kẻ xem việc tìm ra được số hồ sơ ấy ngày hôm nay như một chiến công đáng tự hào, dù rằng chúng đã được im đi trong cả chục năm, mới là lũ ngu ngốc?

“Nếu các anh đã nói đến thế thì xin mời.”

Hanzawa tỏ thái độ chán ghét. Shimada chẳng có lấy lời cảm ơn nào.

“Vậy à? Vậy đành làm phiền anh hôm nay vậy.”

“Ngay bây giờ sao?”

Gã đã rõ ý đồ của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Trường hợp mớ tài liệu được che giấu ở nhà riêng thì Hanzawa sẽ không có thời gian chuyển chúng đi nơi khác.

“Tiếc rằng bây giờ tôi có việc bận, không thể đi cùng các anh được.”

Hanzawa nói. “Mà nếu sự tình đã vậy, chắc các anh cũng không cần tôi đi cùng đâu nhỉ? Anh Kimura…”

Gã quay sang nói với tay trợ lý trưởng bộ phận đang tỏ ý cười xấu xa ở ghế. “Anh có thể thay mặt tôi đi cùng bọn họ được không? Tôi sẽ ở đây gọi điện về nhà luôn.”

“Tôi ấy hả?”

Kimura tỏ vẻ nghi hoặc do không ngờ tới chuyện này, nhưng hắn cũng chỉ đành đồng ý. Đối phó với thanh tra vốn dĩ là công tác của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ kia mà.

Hanzawa nhấc ống nghe từ chiếc điện thoại đặt trên chiếc bàn giữa phòng lên rồi bắt đầu ấn số điện thoại nhà riêng.

Cả ba người đều chăm chú dõi theo từng hành vi cử chỉ của Hanzawa. Bọn chúng đang quan sát xem gã có sơ ý làm hỏng vở kịch chỗ nào không.

Rõ ràng toàn thể những gương mặt ở hiện trường đều tin chắc rằng số tài liệu được đem đi sơ tán thực sự đang ở nhà riêng của Hanzawa.

Tiếng chuông chờ máy kêu mãi.

Hanzawa nhìn đồng hồ đeo tay. 9 giờ 10. *Cô ấy không ở nhà à*, đúng lúc gã vừa nghĩ thế thì giọng Hana lập tức vang lên, “Nhà Hanzawa đây ạ”.

4

“Tôi cứ nghĩ là phen này ông tiêu rồi.”

Dứt lời, Tomari liền nâng cốc bia vừa được mang đến rồi tu ừng ực ngon lành. Bọn họ đang ở quán rượu gần cửa tây ga Shinjuku. Bây giờ đã hơn 9 giờ tối.

Theo lời kể của Tomari, lúc nghe chuyện Cơ quan Dịch vụ Tài chính đang nhắm đến mục tiêu là nhà riêng của Hanzawa, hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rằng phen này thế là xong.

Bởi lẽ ngân hàng Tokyo Chuo vẫn giữ thói đem hết các giấy tờ không tiện tiết lộ đến nhà riêng của quản lý, như trưởng phòng Tín dụng chẳng hạn.

Lúc sau, nhờ cuộc điện từ Hana mà bọn họ mới biết, thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đòi cô cho xem từ phòng con nít đến cả tủ âm tường và cốp xe hơi.

“Lũ người đó thật là quá quắt!”

Hana nổi trận lôi đình. “Bọn họ cứ ngang nhiên xông xộc vào nhà mình, hết nhìn lại ngó mà còn không nói được một câu cảm ơn cô rất nhiều hay thành thật xin lỗi vì đã làm phiền nữa! Ý thức gì mà kém thế! Thái độ của Cơ quan Dịch vụ Tài chính rõ là. .”

Nghe Hanzawa kể lại vậy, Tomari chỉ đành cười gượng. “Nghe đúng là Cơ quan Dịch vụ Tài chính đấy.”

“Nói thì nói thế, vậy mà tôi cứ đinh ninh là ông sẽ tin tưởng tôi tuyệt đối đấy”, Hanzawa cũng buông lời mỉa mai. Nghe vậy, Tomari lập tức chắp hai tay trước mặt rồi nói xin lỗi.

“Này nhé, tôi muốn tin ông lắm, nhưng dù sao đó cũng là cáo buộc nội bộ mà. Chỉ cần nghe đến chuyện đó là tin nội bộ tuồn ra từ bộ phận Kinh doanh số Hai thì ai cũng sẽ xanh mặt thôi.”

“Tôi nghĩ cáo buộc nội bộ ấy chỉ là cái cớ của Cơ quan Dịch vụ Tài chính thôi.”

“Ý ông là sao hả, Hanzawa?”

Tomari hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Thì bọn họ chỉ muốn tìm đại lý do để lục soát nhà tôi thôi mà.”

“Ông rõ là bị tay chánh thanh tra Kurosaki kia ghét lắm rồi.”

“Nếu là thằng cha đó, tôi thà bị ghét còn hơn được quý mến.”

“Đồng ý. Dẫu có tìm thấy mớ tài liệu sơ tán hay không thì hắn ta cũng có ý định gán cho ông tội cản trở thanh tra rồi.”

Tomari tiếp, “Hắn ta không chắc có thể hất cẳng ông với vụ việc của khách sạn Iseshima, cho nên mới bày mưu nghiền nát ông với vụ việc lần này. Đúng là phường thối tha.”

“Hình như bọn họ cũng khám xét cả nhà riêng của tay Kaise bên Kyobashi đấy.”

“À à. Làm theo lời khuyên của ông đó. Lũ cựu T về sau biết được chắc cũng phải một phen vỗ ngực thở phào. Ván này bên đó nợ mình 1-0.

Tomari nhe răng cười.

Hanzawa đã nhìn thấy trước khả năng đội thanh tra sẽ mò đến tận nhà riêng. Vậy nên gã đã âm thầm đánh tiếng với Kaise, lệnh cho hắn phải di chuyển hết mớ giấy tờ sơ tán đến nhà kho hoặc nhà của một bên thứ ba không liên can gì để tạm thời bảo quản.

“Trù tính của ông thì chuẩn rồi. Mà sao ông lại nghĩ thế?”

“Tôi có nói chuyện với một phóng viên của tờ *Kinh tế Tokyo* nên mới nghe được vụ này.”

Tay phóng viên Matsuoka Tomohiro ấy đến gặp gã vào hôm kia. Matsuoka vốn đảm nhận mảng tài chính, nên anh ta rất có hứng thú với việc khách sạn Iseshima trở thành tiêu điểm trong cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính lần này.

Lúc ấy, chỉ không ngờ rằng Matsuoka lại nói thế này.

“Tay thanh tra tên Kurosaki ấy, có khi nào đang có ý định liệt khách sạn Iseshima vào nợ dưới tiêu chuẩn không?”

Từ đầu đến giờ, Hanzawa vốn chỉ ỡm ờ trả lời cho có lệ, nhưng lúc ấy lại không khỏi nhìn về phía đối phương với vẻ hứng thú.

“Ý anh là sao?”

“Bố của thanh tra Kurosaki nghe đâu trước đây từng công tác tại Tổng cục Ngân hàng trực thuộc Bộ Tài chính nhưng lúc bấy giờ, ông ấy vẫn bị ngân hàng Sangyo Chuo cho vào tròng và bị giáng chức. Mà thực chất đây cũng chỉ là tin đồn thôi.”

Matsuoka nói tiếp. “Đây chẳng qua chỉ là suy đoán của tôi, nhưng biết đâu mục tiêu thật sự của người đó không phải liệt khách sạn Iseshima vào nợ xấu, mà là hạ bệ ngân hàng Tokyo Chuo thì sao? Hơn nữa, chuyện này là tôi nghe được từ đồng nghiệp phụ trách bên Cơ quan Dịch vụ Tài chính, nhưng nội bộ cơ quan họ đã có phát ngôn rằng cuộc thanh tra lần này sẽ không từ cả thủ đoạn lục soát nhà riêng của các nhân viên ngân hàng rồi. Chuyện này chỉ anh với tôi biết thôi nhé.”

Hanzawa chăm chú nhìn vào tay phóng viên trẻ tuổi.

“Dẫu điều đó có là sự thật đi chăng nữa thì cũng đâu thể để cảm xúc cá nhân chen vào cuộc thanh tra được.”

Đối phương vì là phóng viên báo giấy nên từ đầu buổi đến giờ, Hanzawa chỉ có thể trả lời những thứ trong phạm vi cho phép, nhưng thông tin của Matsuoka lại vô tình để lộ thủ đoạn tiếp theo của Kurosaki ra ngoài ánh sáng.

“Kurosaki liên tiếp phá vỡ mọi thường thức trong các cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính trước giờ. Việc mắt nhắm mắt mở với mở hồ sơ sơ tán cũng là vì nếu không làm vậy, các cơ quan tài chính cũng không thể sống sót được.”

Tomari gật gù.

“Cơ quan Dịch vụ Tài chính trước giờ vốn rất biết cách lá mặt lá trái với chúng ta. Ừ thì là cơ quan quản lý thật đấy, nhưng cũng ngồi chung một chiếc thuyền mà thôi.”

“Bởi vậy mới nói.”

Hanzawa đáp, đoạn, gã gọi món nhắm thích hợp từ thực đơn rồi quay sang nhìn thẳng vào Tomari. “Thông tin về các vụ thanh tra trên danh nghĩa là đột xuất khi được tiết lộ ra bên ngoài thì cũng sẽ khiến các ông lớn phải khốn đốn ra trò. Họ thường buông ra những lời chỉ trích vô thưởng vô phạt, nhưng vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ trước những vết thương chí mạng. Ấy vậy mà Kurosaki lại không tuân theo lề thói ấy. Giả sử hắn có thể vin vào tội cản trở thanh tra và truy ra toàn bộ giấy tờ được che giấu của bộ phận Kinh doanh số Hai, thì sau đó hắn ta nhất định sẽ dùng uy thế của mình để liệt khách sạn Iseshima vào nợ xấu và khiến chủ tịch bị cách chức bởi mệnh lệnh cải thiện nghiệp vụ.”

“Đúng là hận thù đã ăn mòn xương cốt hắn ta rồi. Cách trả thù này cũng tàn độc quá.

Tomari tỏ vẻ chán ngán. “Nếu đã đúng như vậy rồi thì Hanzawa này, chúng ta nhất quyết cũng không thể nhận thua đâu đấy.”

5

“Không có là sao?”

Trên tầng văn phòng của tòa cao ốc hội sở mà ngân hàng Tokyo Chuo dành riêng phục vụ cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính, Kurosaki đang tỏ vẻ mặt khó chịu đến cực điểm vào buổi chiều hôm ấy.

“Các người đã tìm kỹ chưa đấy? Tôi đã nói phải lục soát thật triệt để mà.”

“Thành thật xin lỗi sếp. Nhưng mà…

Khuôn mặt dài ngoẵng như tượng Moai của Shimada tỏ vẻ khó xử. “Chúng tôi đã tìm mọi ngóc ngách rồi, nhà riêng của Hanzawa thật sự chẳng có gì hết. Dĩ nhiên chúng tôi đã lục soát khắp nơi trong căn nhà, còn lục soát thêm cả nhà kho và bên trong xe hơi của nhà hắn nữa..”

Cuộc điều tra với sự tháp tùng của Kimura và sự chứng kiến của phu nhân Hanzawa đã kết thúc trong vỏn vẹn một tiếng đồng hồ.

“Các anh, gượm đã.”

Bọn họ bị phu nhân Hanzawa gọi giật lại vừa đúng lúc đang tính rời khỏi cửa nhà với hai bàn tay trắng. Shimada vừa ngoái đầu lại thì đã phải đối diện với một cặp mắt đầy phẫn nộ và một câu hỏi đầy sắc bén, “Các người có biết phép lịch sự thông thường không hả?”

Vợ của Hanzawa từ đầu đến cuối đứng dõi theo vụ lục soát, nhưng Shimada vốn chẳng buồn để tâm đến cô nên lúc này hắn mới chú ý đến sự

tồn tại của vợ Hanzawa. Hắn chỉ đơn giản nghĩ rằn, vợ của nhân viên ngân hàng cũng điềm tĩnh hệt như mấy gã nhân viên ngân hàng vậy.

“Tôi không biết các người làm nhiệm vụ cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính hay ai, nhưng một khi đã xâm phạm vào đời tư của một cá nhân rồi thì cũng nên có chút lễ nghĩa đi chứ? Ấy vậy mà xem các người có ra thể thống gì không? Quậy tung nhà người ta đã đành, giờ còn tính rút quân trong im lặng, đến cả một câu chào tử tế cũng không biết nói nữa hả? Sao nào? Các người mau nói gì đi chứ!”

“A… à này, chị ơi… Cái này là…”

“Anh ồn ào quá đó!”

Cô quay sang nạt cho Kimura đang ấp úng một trận rồi quay sang ném ánh mắt hừng hực về phía Shimada. “Đây là cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính.”

“Thế thì sao? Các người đang giỡn mặt với tôi đó hả?”

Vợ của Hanzawa trưng ra vẻ mặt đáng sợ trừng mắt nhìn vào Shimada. “Có thể do chồng tôi là nhân viên ngân hàng nên anh ấy mới không thể nói gì được. Nhưng mà nhé, tôi chỉ là một thị dân bình thường thôi, nên tôi muốn nói gì cũng được hết. Loại người như các anh ấy hả, cho dù có được là quan chức đi chăng nữa cũng chẳng làm gì được cho đời! Cái xã hội đầy rẫy mấy tay công chức ngạo mạn như mấy người rồi sẽ bị diệt vong thôi. Hãy nói gì đi chứ.”

Bị mắng một trận như vậy, Shimada bất giác nói lớn: “Thật… thật xin lỗi.”

Cuối cùng, sau khi thốt ra được bấy nhiêu chữ, hắn chỉ có thể giao lại mọi việc cho Kimura rồi chạy như bay khỏi căn hộ của Hanzawa.

Kurosaki tặc lưỡi cắt ngang dòng hồi tưởng đầy kinh hoàng của Shimada lại rồi từ từ lộ vẻ nhăn nhó.

Nhà của Kaise cũng thu được kết quả trắng tay tương tự.

Bất chấp thông tin về sự việc mớ giấy tờ sơ tán đang được cất giấu ở nhà của Kaise đã được "xác nhận". Mọi chuyện đều nằm ngoài dự đoán của gã, khiến cho nội tâm Kurosaki không khỏi hừng hực uất ức và phẫn nộ.

Gã đã bị vượt mặt rồi. Kurosaki chỉ có thể nghĩ rằng hành động của mình đã bị ai đó đọc vị nên mới có thể bày ra kế sách này. Đúng là một đám láu cá.

Nhất định chúng đang ở đâu đó thôi…

Kurosaki móc di động ra rồi ấn vào một dãy số mà gã đã thuộc làu.

"Người phụ trách hành chính của khách sạn Iseshima là cậu à?"

Onodera bị ai đó gọi tên vào tầm hơn 12 giờ khuya.

Lúc bấy giờ cậu đang bận tăng ca để hoàn thành số tài liệu cần thiết cho việc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Lúc cậu ngẩng mặt lên thì đã thấy một người đàn ông đang đứng ngay trước bàn mình.

Đó là thứ trưởng nhóm Kế hoạch trực thuộc bộ phận Tín dụng, Fukuyama Keijiro. Đây là lần đầu tiên cậu được diện kiến người này, vốn cũng chỉ nghe qua tên họ từ Hanzawa. Fukuyama hiện đang là tâm phúc được Giám đốc điều hành Owada cất nhắc phụ trách kế hoạch tái thiết của khách sạn Iseshima. Nghe đâu Fukuyama cũng nổi tiếng là một thủ lĩnh trẻ tuổi trong nhóm đảng phái cựu T của Owada.

"Thứ trưởng Fukuyama sắp đến đấy, cậu sao chép tài liệu ra đưa cho anh ấy đi.

Cách đây ít phút, Onodera nhận được cuộc gọi từ Kimura bên bộ phận Giám sát Nghiệp vụ. Xui xẻo nhất là Hanzawa đã về rồi, lúc cậu xin trợ

giúp từ Phó bộ phận Saegusa vẫn còn ở văn phòng thì chỉ nhận được một cái tặc lưỡi và lời hồi đáp đầy ỡm ờ, “Cứ làm theo ý họ đi”.

“Loại giấy tờ nào ạ?”

Nghe Onodera hỏi vậy, Fukuyama liền trả lời, đôi mắt không tự chủ được híp lại, “Các loại ghi chú liên quan đến vốn lưu động được lập vào tháng Ba năm nay”. Đó là những ghi chú do Tokieda viết, nội dung về sách lược kinh doanh đối với khách sạn Iseshima. Tuy nội dung không đến nỗi không thể cho Cơ quan Dịch vụ Tài chính kiểm tra, nhưng cũng không lý nào sẽ được bọn họ nhìn bằng con mắt ưu ái. Sau khi bàn bạc với Hanzawa, hai người họ liền quyết định sẽ xóa chúng khỏi hồ sơ. Hay nói cách khác là, sơ tán.

“Các tài liệu ấy hiện không có ở đây.”

“Đã sơ tán rồi à?”

Người hỏi là Kimura. “Vậy chúng đang ở đâu? Có thể nói cho chúng tôi biết được không?”

Onodera hoang mang không biết có nên trả lời hay không. Song, đối phương là người trong nội bộ ngân hàng, hơn nữa lại còn là trợ lý trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đang phụ trách vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, đều là người đồng hội đồng thuyền thì cũng đâu có lý do gì để giấu giếm. Onodera khẽ thở phào một hơi rồi đứng dậy.

“Phía này ạ.”

Ba người ra khỏi văn phòng của bộ phận Kinh doanh số Hai rồi bước vào trong thang máy. Sau khi tạt qua bộ phận Tổng vụ để nhận chìa khóa, Onodera tiếp tục đi về phía phòng hầm tầng một đằng trước.

“Ê ê, đừng nói là trước giờ các cậu giấu chúng ở đây đấy nhé!”

Bên trong căn phòng rộng thênh thang như một cái ống rỗng ruột, tiếng thảng thốt của Trợ lý trưởng bộ phận Kimura vọng lại từ các bức tường.

6

“Cậu… đã biết vụ này chưa?”

Cú điện khẩn Togoshi gọi đến vào buổi chiều của một ngày mà mọi người đều đang sốt ruột chờ đợi phiên điều trần lần thứ ba với Cơ quan Dịch vụ Tài chính sẽ diễn ra vài ngày tới.

“Chưa… Có khi nào… Narusen đang có động tĩnh già?”

Tinh ý nhận ra sự chẳng lành, Hanzawa gồng người chuẩn bị tinh thần ở bàn làm việc, đoạn đóng dấu vào tờ phiếu nãy giờ gã đang đọc, nhấc lên rồi bỏ vào hộp “Đã duyệt”.

“Hôm nay bọn họ đã nộp đơn xin phá sản lên tòa án Tokyo rồi đấy. Giờ không còn cách nào xoay xở được nữa. Nghe nói bây giờ những chủ nợ thạo tin đang trên đường kéo qua đó đấy.”

“Tổng số nợ của họ là bao nhiêu?”

“Nghe đồn không dưới 40 tỷ yên. Tôi cũng nhận được tin họ đang lên kế hoạch chuyển các hệ thống đang trong giai đoạn phát triển và các lập trình viên đến các công ty khác, chỉ không biết là khi nào thôi. Mà nói thì nói vậy chứ cũng chưa chắc chuyện này có khả thi hay không.”

Ngày X cuối cùng cũng đã đến. Onodera bày ra nét mặt bất an nhìn về phía gã.

“Phiên điều trần tiếp theo với Cơ quan Dịch vụ Tài chính là khi nào?”

“Sau ba ngày nữa. E rằng đây sẽ là phiên họp cuối cùng rồi.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng tặc lưỡi nghe nóng lòng. “Thời điểm tệ thật. Cậu tính sao?”

Đến cả Hanzawa cũng ngần ngừ không biết hồi đáp thế nào.

Đến giờ vẫn chưa thấy Yuasa của khách sạn Iseshima liên hệ gì.

Nếu cứ thế này, việc bọn họ bị liệt vào nợ dưới tiêu chuẩn là không thể tránh khỏi. Vẻ mặt cười cợt dương dương tự đắc của Kurosaki lại lướt qua đầu Hanzawa, gã chợt nhớ lại thông tin về mối thù cá nhân của tay thanh tra mà Matsuoka của tờ *Kinh tế Tokyo* đã nói trước đó.

Thằng khốn.

“Đúng là thời điểm tệ thật”, Hanzawa hít một hơi sâu rồi đáp.

“Dù thế nào đi nữa cậu cũng phải gắng lên.”

Giọng Togoshi gần như đang cầu khẩn. “Iseshima bây giờ chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi.”

“Sai rồi, ông Togoshi.”

Hanzawa nói như nguyện. “Người bây giờ có thể cứu rỗi được Iseshima… không phải tôi đâu.”

Sự trầm mặc yên ả truyền qua từ đầu bên kia. Hanzawa tiếp tục. “Người có thể cứu được Iseshima… Giả như khách sạn Iseshima có được cứu đi chăng nữa, chỉ có thể là Tổng giám đốc Yuasa thôi.”

“Vậy hả…”

Sau một lúc, Togoshi mới lại trả lời. “Cậu nói cũng đúng. Thế mới là một công ty chứ.”

“Đúng vậy.”

Hanzawa đáp. “Người quyết định vận mệnh của một công ty vốn không phải ngân hàng, mà là tổng giám đốc, chủ doanh nghiệp. Vả lại, nếu như người đó là Tổng giám đốc Yuasa thì nhất định có thể làm được.”

Bây giờ gã chỉ còn cách chờ đợi. Nhưng Hanzawa vẫn vững tin. Dẫu điều này có khiến gã bồn chồn thế nào đi nữa.

Điện thoại từ Tomari đến ngay sau khi Togoshi vừa cúp máy.

“Ban nãy tôi có nhận được cuộc điện từ tay Bando bên ngân hàng Hakusui. Narusen rốt cục cũng đã đệ đơn xin phá sản rồi. Ông đã nghe tin chưa?”

“Ờ, mới nãy thôi, ông Togoshi gọi điện đến báo.”

Hanzawa mỏi mệt trầm mình sâu vào ghế, gác tay lên trán. “Tôi cứ mong bọn họ sẽ chống chọi được đến khi cuộc thanh tra này kết thúc cơ…”

“Thế là tay Kurosaki ấy lại có thêm lợi thế nữa rồi, khốn kiếp.”

Tomari cáu gắt thốt ra, “Tiện đây thì Hanzawa này, có việc này tôi nghĩ ông sẽ hứng thú đấy. Sáng nay, khi họp với Trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ Kishikawa, Kurosaki có hỏi về một chuyện bất thường, đó là ngân hàng phản ứng ra sao khi số chứng từ che giấu bị lộ ra ngoài. Hắn còn xin chủ tịch đến góp mặt ở phiên thảo luận kế tiếp về khách sạn Iseshima nữa. Tiền lệ kiểu này chưa bao giờ thấy luôn. Bây giờ lớp lãnh đạo đang thảo luận với nhau xem có nên nhận lời hay không.”

“Thế có hay không?”

“Có lẽ.”

Tomari đáp. “Tôi cũng chẳng biết Kurosaki đang nghĩ gì trong đầu nữa. Nhưng theo lời những người có mặt thì bầu không khí thật sự đáng sợ.

“Ý ông là sao?” Hanzawa hỏi.

“Họ bảo rằng, có khi nào cơ quan Dịch vụ Hành chính đã phát hiện ra mở tài liệu sơ tán rồi hay chăng.”

Dừng một lúc để tăng cao trào cho câu chuyện, Tomari lại tiếp lời. “Tôi cũng không nghĩ vậy đâu, nhưng có lẽ là ai đó trong bộ phận Kinh doanh số Hai thì sao?”

“Không lý nào.”

Hanzawa đáp.

“Nếu không phải thì tốt. Trước mắt ông cứ cẩn thận đi. Thiết nghĩ rằng ông cũng thừa hiểu, nhưng giả sử hắn mà nắm trong tay nguồn tin nội bộ ngay trong ngân hàng này, thì chắc cũng là vài điều không tốt lành cho chúng ta đấy.”

Vừa nói xong, Tomari cũng cúp máy.

Xem ra gã đã vướng vào một mớ bòng bong rồi. Hanzawa trả ống nghe về chỗ cũ và rơi vào trầm tư một lúc. Sau khi gọi cho một người bạn ở bộ phận Tổng vụ, Hanzawa liền gọi Onodera tới.

“Có ai đến hỏi nơi cất giấu tài liệu sơ tán của phòng chúng ta không?”

“Ý sếp là… thanh tra ấy ạ?”

“Không, người trong ngân hàng ấy.”

Onodera há hốc miệng nhìn Hanzawa. Nơi lưu trữ hồ sơ vốn do Hanzawa chỉ định. Người đã chỉ cho Hanzawa biết “nơi tuyệt nhiên chẳng ai ngờ tới” ấy chính là Hashida của bộ phận Tổng vụ. Anh ta đã cùng Onodera chuyển giấy tờ đến đó nên ngoại trừ Hashida biết chuyện ra thì cũng chỉ còn hai người là Hanzawa và Onodera thôi.

Hanzawa kể cho cậu nghe chuyện mình nghe được từ Tomari.

“Tóm lại Hashida có vẻ như không nói chuyện này với ai cả. Vừa nãy tôi đã gọi điện cho anh ta để xác nhận rồi. “Không có ai đến hỏi em hết.”

Onodera đáp, “Nhưng… lỡ như nơi ấy có bị lộ ra đi nữa thì chắc cũng từ vài hôm trước hay hôm kia nhỉ”, dứt lời, anh chàng lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Ngay lập tức, nét mặt Onodera biến sắc.

“Tối qua, sau khi thứ trưởng ra về, Trợ lý trưởng bộ phận Kimura có đến nhờ cho xem hồ sơ về Iseshima. Chính là những phần ghi chú đã được

đem đi sơ tán ấy..”

“Thế cậu có cho xem không?”

“Em xin lỗi sếp,” Onodera buông ra câu tạ lỗi. “Ban đầu, em có thảo luận với Trưởng bộ phận Saegusa, nhưng ông ấy lại bảo cứ để họ xem đi. Biết đâu Thứ trưởng Fukuyama của bộ phận Tín dụng đang làm báo cáo liên quan đến Iseshima thì sao.”

“Fukuyama cũng đi cùng à?”

“Vâng. Em đã mượn chìa khóa ở phòng Tổng vụ rồi dẫn hai người họ vào.”

Hanzawa vẫn giữ nguyên ánh nhìn đăm đăm trên người Onodera mà nghĩ ngợi.

Gã biết rõ lý lịch của Kimura. Thời còn trẻ từng kinh qua nhiều chi nhánh, sau đó đảm nhận vai trò cung cấp tín dụng nhiều năm ở bộ phận Tín dụng, tiếp đến được lên làm giám đốc hai chi nhánh và cuối cùng là chức vụ hiện tại. Một gã nhân viên nhà băng lấm lem bùn đất vì phơi thân ở hiện trường như Kimura hoàn toàn không có bất kỳ “tiếp điểm” nào với Cơ quan Dịch vụ Tài chính cả.

Hanzawa nhấc điện thoại bàn lên gọi cho Hitomi Motoya ở bộ phận Nhân sự. Hitomi trước đây cũng từng ngồi ở bàn Kinh doanh của hội sở.

“Sao vậy? Hiếm lắm mới thấy cậu gọi cho tôi đấy nhé.”

“Có chút chuyện muốn nhờ anh.”

Hanzawa hỏi. “Bộ phận Tín dụng có Thứ trưởng tên Fukuyama phải không? Tôi muốn biết lý lịch của anh ta.”

7

Đối mặt với bước ngoặt của vụ thanh tra từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính, không khí trong ngân hàng như lắng đọng lại.

Bởi lẽ tin tức về vụ phá sản của Narusen chẳng mấy chốc đã lan ra khắp nơi. Bầu không khí râm ran như kim chích đang lởn vởn trong bộ phận Kinh doanh số Hai, phòng ban mang trong mình thẩm quyền với sự việc của khách sạn, toàn thể nhân viên đều đang ôm trong lòng sự bất mãn khó diễn tả bằng lời.

Đúng lúc đó Onodera lại cất tiếng gọi, “Thưa thứ trưởng, sắp tới giờ triệu tập rồi ạ”.

Bây giờ đang là 10 giờ 5 phút sáng. Triệu tập, hay nói cách khác là mệnh lệnh họp bàn tác chiến được bộ phận Giám sát Nghiệp vụ đưa ra.

Trong viễn cảnh thất bại của vụ thanh tra về khách sạn Iseshima càng lúc càng rõ nét thì bão táp chống lại bộ phận Kinh doanh số Hai lại thêm mạnh mẽ, vì đã dám sơ suất bỏ qua vụ phá sản của Narusen mà không lập ra đối sách nào.

Thế là vào hôm qua, bộ phận Giám sát Nghiệp vụ khi đánh hơi được nguy cơ cận kề đã yêu cầu một cuộc họp bàn chuẩn bị trước cho cuộc thanh tra thực thụ.

Theo thông tin có được từ Tomari, sau lưng Hanzawa lúc này là những lời gièm pha, chỉ trích rằng liệu có ổn không khi một sự việc quan trọng như thế này mà lại khoán hết cho bộ phận Kinh doanh số Hai. Không chỉ thế, cuộc họp này còn được bày ra với mục đích làm bước đệm nhằm đập

tan toàn bộ chỉ trích hướng về bộ phận Giám sát Nghiệp vụ can tội tắc trách trong khâu chuẩn bị.

Song, khi Hanzawa đến phòng hội nghị được chỉ định thì lại bất ngờ bắt gặp một loạt các gương mặt ở đó.

Trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ Kishikawa cùng tay trợ lý Kimura. Thêm vào đó, còn có cả tay Fukuyama của nhóm Kế hoạch trực thuộc bộ phận Tín dụng với khuôn mặt khó ưa.

Cứ tưởng chỉ có ba người bọn họ thì đúng lúc Hanzawa ngồi xuống, lại có thêm một người nữa chậm rãi bước vào phòng. Onodera nhăn mặt căng thẳng.

Giám đốc điều hành Owada cứ mang gương mặt khó đăm đăm ấy mà ngồi vào vị trí chủ tọa, “Bắt đầu đi”, hắn ra lệnh với chất giọng dày trầm thấp.

Kimura cất lời.

“Chúng tôi muốn biết lập luận của bộ phận Kinh doanh số Hai rốt cuộc có cơ sở và kết cấu như thế nào trong buổi thanh tra kế tiếp của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, vậy nên mới tập hợp các anh lại đây. Dù gì đi nữa đây cũng là vấn đề hệ trọng đối với ngân hàng ta, nên tôi muốn chúng ta phải có được lập luận nào đột phá để chuẩn bị cho buổi thanh tra thực thụ trước mắt. Không biết bộ phận Kinh doanh số Hai có thể giải thích cho chúng tôi biết về nội dung thẩm định đối với khách sạn Iseshima không?”

Onodera đứng dậy và bắt đầu giải trình về nội dung thẩm định đối với khách sạn Iseshima.

Lời giải thích vẫn dựa trên giả định khách sạn đang ở mức nợ đủ tiêu chuẩn, song, không đề cập gì đến phương án đối phó với sự kiện Narusen phá sản. Có thể nói rằng vấn đề này đang khá nhạy cảm ở giai đoạn hiện nay.

Trong lúc lắng nghe, biểu cảm của Kishikawa càng lúc càng trở nên nghiêm nghị. Owada từ đầu buổi đến giờ vẫn cứ gườm gườm về phía Hanzawa.

“Công ty họ mặc dù phải chịu lỗ liên tiếp, thế mà các cậu vẫn thấy được triển vọng từ phía họ thì đúng là ngây ngô thật đấy.”

Cuối cùng Fukuyama vốn làm thinh từ nãy đến giờ cũng nói ra nghi ngờ của mình. Giọng nói cao vút và đầy căng thẳng. “Đến cả nội dung của bản kế hoạch tái thiết kinh doanh cũng chẳng có thay đổi gì so với lần trước. Nội dung giải trình trọng yếu của các anh về việc làm cách nào để tránh bị ảnh hưởng bởi sự phá sản của Narusen thì lại mập mờ.”

“Dựa theo những gì chúng tôi điều tra được sau này, có tin đồn họ có khả năng sẽ chuyển nhượng toàn bộ lập trình viên sang những công ty khác, nhưng triển vọng này vẫn chưa được xác nhận.

Onodera đáp. “E rằng toàn bộ số tiền đầu tư của bọn họ sẽ được tính như tổn thất. Tuy công ty họ đã chịu lỗ hai kỳ liên tiếp, nhưng nếu không có khoản tổn thất bất thường này thì việc kinh doanh chính của họ sẽ thu được lãi.”

“Chúng ta đâu thể sử dụng cách nghĩ vì đấy là khoản tổn thất bất thường nên không được tính chứ. Cậu nghĩ đối phương sẽ đồng tình với lý lẽ này sao?”

Đứng trước khẩu khí lạnh tanh của Fukuyama, Onodera chỉ còn cách ngậm miệng.

“Vốn dĩ tôi cũng không nghĩ bản kế hoạch kinh doanh này sẽ có tiềm năng thành hiện thực rồi.

Fukuyama buông lời phê bình. “Anh thấy sao hả, Thứ trưởng Hanzawa?”

“Hiện thực theo ý anh là sao ạ? Hay anh muốn nói những con số ở đây là bịa ra?”

Hanzawa cất giọng hỏi.

“Bịa số liệu còn đỡ hơn đấy.”

Fukuyama cũng không chịu thua. “Vốn dĩ khách sạn Iseshima đã thực hiện cải cách không biết bao nhiêu lần rồi? Giả như họ có khả năng nâng cao doanh số theo đúng bản kế hoạch của chúng ta thì họ đã tái thiết xong từ lâu rồi. Ban đầu, ai là người lập nên kế hoạch này chứ? Là anh sao? Hay nhóm quản trị của Iseshima, hay tay tổng giám đốc vô dụng ấy?”

Miệng lưỡi của Fukuyama ngày càng độc địa.

“Đây là phiên mô phỏng buổi thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đấy, Hanzawa.”

Kimura thản nhiên chêm vào từ ghế bên cạnh. “Một người xuất sắc như Thứ trưởng Fukuyama đây sẽ đóng vai chánh thanh tra. Nếu như cậu không thể trả lời được câu hỏi của anh ta thì vào phiên điều trần kế tiếp, Thứ trưởng Fukuyama sẽ có mặt thay cậu.

Rõ là lời đe dọa nhàm chán.

“Anh có đồng ý hay không? Dù gì đi nữa bản kế hoạch tái thiết của khách sạn Iseshima vẫn đang được bí mật thiết lập nhỉ.”

Hanzawa trong trạng thái không còn tin nổi vào tai mình bèn cất lời. “Nhưng này nhé, Fukuyama, đến cả khách hàng ra sao anh còn chưa một lần đến thăm hỏi thực tế thì sao có thể tự phụ kêu rằng mình có khả năng lập bản kế hoạch tái thiết được?”

Hanzawa chậm rãi bày đòn phản kích.

Một phần má Fukuyama giật giật, nét mặt gã trông như lòng tự tôn của một thành phần ưu tú đang bị tổn thương nặng nề vậy.

Hanzawa tiếp tục.

“Đúng là bản kế hoạch tái thiết này của khách sạn Iseshima là bản được vạch ra lần thứ hai, nhưng bản lần trước là do chi nhánh Kyobashi lập, và nó cũng đã nhận được sự đồng ý từ bộ phận Tín dụng của anh rồi đấy thôi. Sao hả? Thế mà chỉ sau vài tháng, anh đã quay ngoắt lại phán rằng đây là bản kế hoạch kinh doanh có khả năng phá sản, cười nhạo nó chỉ có thể làm mỗi một việc là tạo dựng số liệu. Chẳng phải chính anh, chứ không ai khác, mới là kẻ bị xoay như chong chóng bởi mấy số liệu khống này sao?”

Fukuyama run người vì tức giận, ánh mắt căm phẫn gườm thẳng vào mặt Hanzawa.

“Việc kinh doanh thành hay bại đều phụ thuộc vào người chủ doanh nghiệp. Thứ trưởng Hanzawa ạ, doanh nghiệp nói cho cùng cũng chỉ là con người mà thôi. Đối với một kẻ không hiểu gì về điều đó, chúng ta có thể tin tưởng được hay không? Chỉ cần nhân vật cũ vẫn còn ngồi ở ghế lãnh đạo thì kế hoạch sẽ lại tiếp tục thất bại thôi. Đến cả chuyện như vậy mà anh cũng không hiểu à?”

Giọng Fukuyama run lên vì kích động. “Khách sạn Iseshima vẫn được Tổng giám đốc Yuasa nắm quyền kinh doanh, điều này chứng tỏ họ không có khả năng thoát khỏi tư tưởng của một doanh nghiệp gia đình. Dù có thiết lập kế hoạch kinh doanh đi nữa thì với một chủ doanh nghiệp vô năng như vậy, kế hoạch cũng không bao giờ có khả năng thành hiện thực. Chuyện như vậy, anh chỉ cần động não một chút là ngộ ra ngay.

“Hay nói cách khác, anh đang có ý tưởng đẩy Hane lên ghế lãnh đạo để thay thế Yuasa à?”

Nghe Hanzawa nói vậy, sắc mặt Fukuyama khẽ chấn động. Gã trộm liếc về phía Owada.

“Trúng tim đen rồi chứ gì? Vậy để tôi hỏi nhé, tại sao lại là Hane? Lý do là gì?”

Trước câu chất vấn của Hanzawa, Fukuyama ngày càng trở nên nóng nảy.

“Giám đốc điều hành Hane vốn am hiểu về mảng tài chính, nếu được ngồi lên ghế lãnh đạo, anh ta sẽ ưu tiên việc cắt giảm chi phí lên hàng đầu. Kế hoạch tái thiết như vậy cũng là lẽ bình thường thôi.”

“Cắt giảm chi phí sẽ dẫn đến việc thu nhỏ quy mô kinh doanh, khiến doanh thu giảm sút, và công ty sẽ có lợi nhuận sao? Anh không ngốc đến mức nói ra những lời như vậy chứ? Những chuyện thế này chỉ là ảo tưởng của một kẻ ngồi ngân hàng chưa bao giờ được trải nghiệm thực tế ngoài kia thôi.”

Mặt Fukuyama đỏ gay vì tức giận. Hanzawa tiếp tục. “Việc cắt giảm chi phí của khách sạn Iseshima vốn đang được tiến hành rồi. Họ đã giảm thiểu chi phí nhân công và cả chi phí đầu tư thiết bị xuống mức tối đa. Những phòng ban không trực tiếp tạo ra lợi nhuận cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nhưng nếu bọn họ cắt bỏ luôn cả những phòng ban ấy đi thì chỉ riêng việc chi trả khoản phí bồi thường lao động thôi cũng đã khiến khoản lỗ thêm phình to, đấy là chưa kể tinh thần của nhân viên cũng sẽ giảm sút theo. Một kế hoạch keo kiệt như vậy chỉ luôn là bánh vẽ trên bàn giấy mà thôi. Tuy rằng vẫn chưa tạo doanh thu, nhưng phương hướng mà Tổng giám đốc Yuasa đang theo đuổi hiện nay nhất định không sai. Anh Yuasa hoàn toàn không phải kiểu chủ doanh nghiệp bất tài vô dụng. Ngược lại, anh ấy còn là một người vô cùng có năng lực. Vấn đề đang nằm ở lũ người đang quấy phá anh ấy. Và đứng đầu bè lũ ấy lại chính là Hane.”

“Cơ quan Dịch vụ Tài chính có tin vào câu chuyện này không đây? Đến giờ công ty họ lỗ vẫn hoàn lỗ, mảng phát triển IT cũng sắp thụt lùi. Anh nghĩ chánh thanh tra Kurosaki sẽ thừa nhận một người lãnh đạo như thế ư?”

“Bọn họ không chịu thừa nhận anh ấy mới là vấn đề lớn.

Nghe Hanzawa nói vậy, Fukuyama lại không khỏi nở một nụ cười tự mãn.

“Thứ trưởng Hanzawa đúng là một tay nhân viên ngân hàng ngông cuồng không xem thanh tra ra gì. Để có thể vượt qua buổi thanh tra lần này, một phương án quyết liệt và triệt để là thứ không thể thiếu. Việc thay đổi nhân sự, đưa Giám đốc điều hành Hane lên ghế tổng giám đốc sẽ là mấu chốt vào ngày hôm đó.

“Anh… đã bao giờ gặp qua Hane chưa?”

Hanzawa lại lần nữa lên tiếng chất vấn.

Fukuyama làm thinh. Sau một lúc, gã mới đáp rằng, “Anh hỏi làm gì?”

“Tôi đang hỏi là anh đã bao giờ gặp qua anh ta chưa?”

“Đáng tiếc là chúng tôi chưa có cơ hội gặp mặt nhau. Thế nhưng…”

“Chưa gặp lần nào mà đã nghĩ rằng người này sẽ thích hợp làm tổng giám đốc sao?”

Hanzawa cắt lời Fukuyama.

“Anh ta chẳng phải là đầu tàu đã lăn lộn nhiều năm trong mảng tài chính của khách sạn Iseshima sao? Ít nhất cũng là người hiểu biết về số liệu chứ.”

“Giả sử anh đang nói thật lòng mình nhé, vậy Fukuyama à, anh rõ là một gã hết thuốc chữa rồi đấy.”

Bị Hanzawa chế giễu như vậy, môi Fukuyama bắt đầu tím ngắt vì giận dữ.

“Khi nãy anh đã nói, doanh nghiệp đến cùng cũng chỉ là con người. Ấy vậy mà anh lại có thể lập ra cái kế hoạch đầy thành kiến này mà chưa bao giờ gặp nhân vật mấu chốt ấy. Anh không cảm thấy ngôn hành của mình quá mâu thuẫn sao?”

Lời chỉ trích của Hanzawa như ngọn giáo thọc sâu vào Fukuyama.

“Tôi… tôi đã nghe về con người của anh Hane qua lời của Giám đốc điều hành Owada, nên nhất định sẽ không sai!”

Fukuyama vất vả lắm mới viện ra được một cái cớ. “Về nội dung được khách sạn Iseshima đặt ra cũng thế, tôi đã tham dự phiên điều trần của bọn họ rồi. Cái lý lẽ chưa gặp nên không hiểu biết đối phương của anh không có chỗ ở đây đâu.”

Hai gò má Fukuyama run lẩy bẩy chỉ khiến lời phản biện của gã thêm trống rỗng.

“Hô. Người đã chỉ đạo đầu tư khoản vốn 12 tỷ yên khiến cho khách sạn Iseshima phải chịu tổn thất chẳng phải là Hane đấy sao? Người đã bịa ra số liệu, lừa gạt ngân hàng giải ngân khoản vay 20 tỷ yên cũng là Hane mà. Một người như vậy mà anh cũng tin tưởng được sao? Là tôi thì nhất định sẽ không đâu.”

Fukuyama bối rối nhìn thoáng qua Owada. Tay giám đốc điều hành đang ngồi nghe ở ghế chủ tọa cũng banh hết cả mặt.

“Anh nói là lừa gạt ngân hàng ư? Rốt cục ý anh là gì?”

Nghe Fukuyama hỏi vậy, Hanzawa hướng thẳng ánh mắt về phía Owada rồi mới từ tốn mở miệng.

“Khách sạn Iseshima đã che giấu sự thật về khoản tổn thất do đầu tư thất bại. Nhưng có người đã đến tố giác vụ việc này. Chi nhánh Kyobashi tuy nắm trong tay tin tức ấy, nhưng họ vẫn chuyển giao vụ việc sang cho bộ phận Pháp nhân để ngân hàng cho họ vay vốn.

“Tôi chưa nghe qua chuyện như vậy bao giờ!”

Fukuyama quát to.

“Dĩ nhiên rồi. Bởi vì bản báo cáo có được trình lên đâu. Sau khi cuộc thanh tra này kết thúc, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng với kẻ đã gây ra hậu quả này.”

Owada ném về phía Hanzawa ánh mắt lạnh như xiềng xích.

“Này, Hanzawa. Nói như vậy, có nghĩa là cậu đang cho rằng chi nhánh Kyobashi che giấu vụ tổn thất này à?”

Kimura ngồi ghế bên cạnh sững sờ cất lời, câu chuyện ngày càng đi xa. “Không lý nào! Đầu tiên tại sao họ lại cần phải làm việc đó chứ?”

“Để giúp cho khách sạn nhận khoản vay. Đến cùng ai mới là kẻ đưa ra chỉ thị ấy, về sau tôi sẽ làm sáng tỏ, các anh cứ chờ xem. Trước mắt chúng ta phải lo liệu vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã.”

Hanzawa cũng đáp lại ánh mắt của Owada bằng cách nhìn thẳng vào mặt hắn. Cuối cùng gã mới quay sang nhìn vào Fukuyama. Đến lúc nói chuyện phiếm rồi.

“Tôi sẽ nói lại một lần nữa. Kế hoạch tái thiết với nội dung tiến cử một người mà anh chưa hề thấy qua cũng chưa hề gặp qua lên vị trí tổng giám đốc chẳng khác nào một mớ rác. Hay là để tôi cho anh hay, lý do nào đã khiến anh gây ra lỗi lầm ngu ngốc đến nhường ấy không nhỉ? Đó là vì anh không chịu nhìn vào khách hàng.

Fukuyama há hốc miệng.

“Anh lúc nào cũng quay lưng lại với khách hàng, anh chỉ biết nhìn đăm đăm về phía những nhân vật tai to mặt lớn của các tổ chức. Tất cả những gì anh có thể nghĩ được là làm sao để gia nhập với bọn họ, làm sao để được lòng bọn họ. Kế hoạch tái thiết được dựng nên bởi một con người như vậy thật hết sức vô nghĩa. Vì sao ư? Bởi ngay từ đầu anh có thật lòng nghĩ đến lợi ích của khách sạn Iseshima đâu. Kế hoạch của anh chỉ để tốt và có lợi cho bản thân anh thôi. Nếu như anh nghĩ rằng doanh nghiệp có thể được cải tổ và cứu rỗi nhờ vào nó thì anh đúng là một tay đại ngốc. Bây giờ, anh mà có lời nào muốn phản biện thì tôi đang sẵn sàng lắng nghe đây, Fukuyama.”

Gương mặt của Fukuyama đã đỏ ửng. Hai má gã phồng lên, môi cắn chặt.

Fukuyama vẫn luôn là gã đàn ông tỏ vẻ trịch thượng đúng chất những kẻ tự cho mình thuộc về tầng lớp ưu tú của ngân hàng. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ hiểu, tuổi thơ gã chỉ toàn được đến những lớp học thêm, còn phụ huynh gã thì bảo bọc con cái thái quá đến mức luôn nuôi dạy gã với câu cửa miệng, “Thật là một đứa trẻ ngoan” Fukuyama có thể là một cỗ máy xuất sắc, nhưng cỗ máy ấy lại vô cùng yếu ớt và có thể bị hư hỏng bất kỳ lúc nào. “Về phiên thanh tra ngày mai, tôi chỉ muốn nói trước một điều.”

Hanzawa lia mắt khỏi Fukuyama và nhìn về phía ba người còn lại. “Về các vấn đề và tình hình kinh doanh của khách sạn Iseshima hiện tại không còn ai tường tận hơn chúng tôi. Dẫu các anh có mang nghi hoặc trong lòng đi chăng nữa, lúc này chúng tôi mới là những người thật lòng muốn tái thiết khách sạn Iseshima, và nỗ lực vượt qua cuộc thanh tra này của Cơ quan Dịch vụ Tài chính hơn bất kỳ ai trong ngân hàng. Bài thuyết trình của Onodera dĩ nhiên yếu về mặt logic, nhưng cũng mong các anh lý giải giúp cho. Chỉ trích cũng không sao, nhưng tôi chỉ muốn thưa rằng nếu chỉ nhìn bề nổi mà mở miệng phê phán thì chỉ lãng phí thời gian. Tôi muốn các anh đã giao trọng trách cho ai thì hãy để người đó làm cho đến cùng. Dù gì đó cũng là truyền thống của ngân hàng chúng ta rồi.”

Thật ra đó là truyền thống của ngân hàng Sangyo Chuo. Câu “truyền thống của ngân hàng chúng ta bao hàm cả ý mỉa mai đến những kẻ vẫn còn bị cầm tù trong ý thức bè phái thủ cựu.

“Vậy các anh đã hiểu ý tôi chưa ạ?”

Hanzawa hỏi Kimura.

Kimura trộm liếc mắt thăm dò sắc mặt của Owada cùng Kishikawa, chỉ thấy cả hai đều tỏ vẻ im lặng không nói gì.

“Hanzawa, nghe bảo ở phiên điều trần sắp tới của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, chủ tịch cũng sẽ có mặt đấy.”

Kimura mở lời nhắc nhở Hanzawa với giọng điệu cấp bách. “Cậu tốt nhất đừng có làm trò bôi tro trát trấu lên mặt chủ tịch.

Hanzawa chỉ ném trả cho hắn cái nhìn lạnh tanh rồi cùng với Onodera đang bận nghĩ ngợi cáo lui khỏi phòng.

“Chúng ta vẫn chưa tìm ra đối sách nào cho vụ phá sản của Narusen là sự thật.”

Trong buồng thang máy quay về văn phòng, Onodera cất tiếng. “Thật lòng mà nói, liệu chúng ta có thể vượt qua cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính hay không… Anh nghĩ thế nào ạ, thưa thứ trưởng?”

“Ừ nhỉ.”

Trong buồng thang máy đang đi xuống tầng 6 của tòa nhà hội sở, Hanzawa cũng ra chiều nghĩ ngợi. “Quả thật chúng ta hiện giờ đang yếu thế. Tôi biết điều này chứ.

Thế nhưng, người duy nhất có thể ra quyết định xoay chuyển toàn bộ sự tình chỉ có mỗi Yuasa thôi.

Buổi chiều, lúc Hanzawa đang mải sốt ruột về đối sách ứng phó với cuộc thanh tra, sự việc của khách sạn Iseshima chưa giây nào rời khỏi tâm trí gã.

Gã đã thử một lần liên hệ với khách sạn Iseshima và xin nối máy đến tổng giám đốc, nhưng lúc đó anh ta lại đang đi vắng. Buổi tối, Tomari có ghé sang hỏi thăm với vẻ bất an, nhưng Hanzawa vẫn như cũ, chẳng nắm được tài nguyên nào trong tay có thể trấn an bạn mình cả. Thời gian thì cứ tiếp tục trôi.

Tomari nói rằng, ngoại trừ khách sạn Iseshima ra thì cuộc thanh tra đã gần như sắp kết thúc rồi, về sau thế nào đều trông cậy cả vào cậu đấy. Nói

xong lời ấy, anh liền rời đi.

“Chúng ta thật sự sẽ bước vào phiên điều trần cuối cùng trong tình cảnh như thế này sao?”

Sau khi đã kết thúc buổi họp cuối cùng lúc trời đã khuya, Onodera lẩm bẩm với vẻ lo lắng.

Thế gian này đầy rẫy những thứ vượt ngoài tầm cố gắng của bản thân ta. Trường hợp lần này cũng tương tự thế.

Điều bây giờ Hanzawa có thể làm chỉ là nỗ lực tin tưởng vào Yuasa mà thôi.

Chuông điện thoại bàn làm việc của Hanzawa vang lên vào lúc đã quá 10 giờ tối.

“Điện thoại từ ngài Yuasa của khách sạn Iseshima ạ. “Nối máy giúp tôi.”

Trong một góc của gian văn phòng trầm lắng, đôi mắt của Hanzawa khép lại. Gã chờ đợi giọng nói của Yuasa.

CHƯƠNG 7:
CHÁNH THANH TRA VÀ CĂN PHÒNG BÍ MẬT

1

Ngày thứ Hai cuối cùng của tháng Bảy là ngày nóng nực nhất của mùa hè.

Đã chẳng mưa được giọt nào, lúc Hanzawa bước lên mặt đất từ cổng ra vào của tuyến điện ngầm Marunouchi, cả con phố văn phòng còn chìm trong bầu không khí oi ả hầm hập dù mới là sáng sớm.

Hanzawa lôi chiếc mùi soa từ túi áo ngực ra để lau mồ hôi trên trán. Gã ngẩng lên nhìn trời với vẻ tức tối rồi lại cất bước đi.

“Sau khi đợt thanh tra kết thúc, anh phải đưa em đi đâu đó đấy nhé.”

Sáng nay, Hana đã thỏ thẻ với gã như vậy sau khi cô nàng cuối cùng cũng vẻ dịu lại một chút. Giọng điệu cô ấy lúc nào cũng như mình là nạn nhân.

Em đừng có vớ vẩn, nạn nhân thiệt thòi nhất lúc nào chẳng là anh… Hanzawa trộm nghĩ. Dù gì gã cũng là kẻ đột ngột bị đổi nhiệm vụ phụ trách và phải chăm sóc cho khách hàng đang nắm giữ vận mệnh của ngân hàng Tokyo Chuo kia mà.

Sắp tới thời điểm cao trào của vụ thanh tra. Hôm qua, gã đã phải nán lại ngân hàng đến tận sáng vì tất bật với khâu chuẩn bị cuối cùng, sau đó mới về để thay đồ, rồi chưa kịp chợp mắt đã phải ra ngoài tiếp.

Khóc hay cười thì đây cũng là trận quyết chiến cuối cùng với Kurosaki.

Gã chỉ có một đường duy nhất: hoặc thắng, hoặc bại. Kurosaki có lẽ cũng đang cầu nguyện cho sự thất bại của gã, nhưng bản thân Hanzawa đã

bị gắn liền với nghĩa vụ phải chiến thắng, gã tuyệt nhiên không được phép thua.

“Bọn họ mà bị liệt vào nợ xấu thì chúng ta cũng không còn kỳ nghỉ hè nào nữa đâu.”

Hanzawa vừa đi vừa lẩm bẩm. Không biết đến lúc đó Hana sẽ làm vẻ mặt thế nào nhỉ, chỉ nghĩ đến đó thôi gã đã bật cười.

Phiên điều trần với Kurosaki diễn ra lúc 1 giờ trưa.

Hanzawa ngồi vào bàn làm việc của mình ở bộ phận Kinh doanh số Hai rồi bắt đầu lia mắt đến hộp hồ sơ “đã duyệt” đang sắp sửa tràn ra ngoài đến nơi.

Thoạt nhìn chẳng thấy có gì khác ngày thường, thế mà hòn đảo của bộ phận Kinh doanh số Hai lại lãng đãng bầu không khí ngột ngạt không thể diễn thành lời.

Hanzawa đọc qua các đơn xin vay vốn được gửi đến qua hệ thống máy tính, sau đó gọi người phụ trách đến để chất vấn cặn kẽ về chi tiết. Sau khi duyệt qua vài đơn của các công ty khác nhau, thời gian thoắt cái đã trôi qua.

Sự mệt mỏi của Hanzawa đáng ra đã đạt tới cực điểm, ấy vậy mà gã hầu như chẳng thấy chút mệt nhọc nào cả. Có điều…

Giọng nói khẩn trương của Tomari vang lên trong ống nghe điện thoại ngay vào lúc Hanzawa đang tính đến phòng hội nghị.

“Ê này, Hanzawa. Hơi nhảm nhí một chút, nhưng cho tôi hỏi cái này. Đừng nói là mớ tài liệu sơ tán của bộ phận Kinh doanh số Hai đang được cất giấu ở tầng hầm lầu một nhé.

Tay siết chặt ống nghe, Hanzawa hít vào một hơi.

“Quả nhiên là vậy hả? Tệ rồi đấy, Hanzawa. Tệ hơn cả chữ tệ rồi!”

Đầu dây bên kia kêu lên với giọng gần như gào thét. “Ông nghe cho rõ đây. Nhóm người của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã phong tỏa tầng hầm

lầu một rồi. Tài liệu sơ tán ông cất ở đâu đấy, phòng ống hơi hả? Nếu là vậy thật thì mọi chuyện sắp sửa tệ lắm rồi đó.”

“Bình tĩnh đi Tomari. Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến thôi.”

“Làm sao mà bình tĩnh cho được!”

Bên kia đầu dây, Tomari gào khàn cả giọng. “Can tội qua mặt thanh tra thì tất cả mọi chức cấp ở dưới chủ tịch có khi sẽ bị buộc tội hình sự đấy. Khách sạn Iseshima bị liệt vào nợ xấu đã đành, giờ còn xảy ra thêm chuyện đó nữa thì ông nghĩ xem. Đó sẽ là cuộc khủng hoảng liên quan đến sự tồn vong của ngân hàng đấy.”

Đúng lúc đó, Onodera đứng dậy và nhỏ giọng báo cho gã. “Thứ trưởng, đã đến giờ rồi.”

“Hết giờ rồi, Tomari. Giờ ông có cuống lên nữa cũng không giải quyết được gì. Hết giờ rồi.”

“Ê, ê này. Bây giờ có chuyện gì tôi có thể làm… Thôi, đành chúc ông may mắn vậy, Hanzawa.”

Xỏ tay vào ống áo vest, Hanzawa bắt đầu cất bước đối mặt với trận chiến cuối cùng của mình.

2

Bầu không khí khẩn trương đến dị thường tràn ngập trong phòng hội nghị.

Trưởng bộ phận Naito và Phó bộ phận Saegusa của bộ phận Kinh doanh số Hai cũng có mặt, hai người họ lục tục ngồi vào vị trí ngay chiếc bàn đối diện với nhóm thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính và Hanzawa.

Trước giờ khai màn chừng một phút, Chủ tịch Nakano Watari cũng bước vào phòng. Không khí càng thêm căng thẳng. Chủ tịch ngồi vào chiếc ghế bên phải Hanzawa, vị trí vừa hay có thể nhìn thấy nhóm thanh tra và phe mình. Tiếp theo đó, hai viên thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính cũng xuất hiện. Họ khẽ chào mọi người rồi ngồi vào ghế ngay đối diện với Hanzawa. Nhưng mãi mà chẳng thấy bóng dáng Kurosaki đầu.

Hắn ta cố tình đến trễ à? Đúng là chỉ có gã đàn ông với tính cách bất cần mới có thể chủ động trễ giờ như thế.

Trong vòng vài phút, sự trầm mặc vẫn tiếp diễn trong bầu không khí dị thường.

Ngồi bên cạnh Hanzawa đang tỏ vẻ hết sức thản nhiên chính là Onodera với nét mặt căng thẳng. Mắt anh chàng chỉ chăm chú nhìn xuống tập tài liệu đang cầm trên tay.

Ngân hàng có phải trả một khoản chi phí khổng lồ hay không sẽ do buổi trao đổi này quyết định. Giả như thua cuộc, lợi nhuận của ngân hàng không những sẽ giảm sút một cách đáng kể, mà giá trị cổ phiếu cũng tụt dốc. Việc kinh doanh của ngân hàng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đúng lúc đồng hồ treo tường chỉ 1 giờ 5 phút, Kurosaki mới bước vào phòng.

Có vài người không tự chủ được liền đứng dậy, nhưng Hanzawa thì vẫn yên vị chờ đợi tay chánh thanh tra ngồi vào chỗ. Chẳng cần phải tỏ ra tôn trọng với một kẻ trễ giờ. “Chúng ta bắt đầu thôi nhỉ?”

Chẳng thèm nói một câu xin lỗi, thái độ của Kurosaki có thể nói là khách sáo hời hợt đến mức khó chịu.

“Vậy tôi xin được phép trình bày toàn bộ sự tình liên quan đến khoản tín dụng của khách sạn Iseshima từ trước đến nay.

Phiên thanh tra cuối cùng của Cơ quan Dịch vụ Tài chính có liên quan đến khách sạn Iseshima được khai mạc bằng lời giải trình của Onodera. Có điều…

“Thôi được rồi, cậu kia.”

Kurosaki lại cắt ngang giữa chừng. “Không cần nói nữa. Chắc cũng chẳng có gì thay đổi so với trước đây nhỉ. Đáng ghét thật. Các anh suốt ngày cứ lôi mấy trò này ra diễn mãi. Không thấy bất lịch sự à?”

Kurosaki tỏ ra chán chường. “Nói thật lòng, tôi không nghĩ bản kế hoạch này khả thi đâu.”

Kurosaki vẫn nói năng hệt như một bà thím. Hắn vừa bộc lộ cá tính quyết liệt vừa bĩu môi với vẻ châm biếm. Kurosaki vứt giấy tờ lên bàn. “Chỉ cần nhìn vào mức độ thành công của những bản kế hoạch kinh doanh trong quá khứ của công ty họ là hiểu thôi mà, Thứ trưởng Hanzawa. Doanh thu, lợi nhuận. Tất cả đều quá nông cạn. Chẳng có cái nào ra hồn!”

Kurosaki ra sức nhấn mạnh ở câu chẳng có cái nào ra hồn. “Tôi không biết anh lấy từ đâu ra cam đoan kế hoạch lần này sẽ thành công. Hay đó chỉ là cái cớ sẵn tiện để các anh qua mặt cuộc thanh tra này? Chừng nào khả năng phục hồi việc kinh doanh của khách sạn Iseshima còn đáng quan ngại,

thì việc liệt họ vào nợ dưới tiêu chuẩn chẳng phải là kết luận hiển nhiên sao?”

“Chí ít việc kinh doanh của công ty họ vào năm tài chính này vẫn đang được tiến hành thuận lợi dựa theo bản kế hoạch. Chỉ dựa vào việc kế hoạch lần trước chưa thành công mà quy chụp đến cả kế hoạch lần này, lý lẽ của anh nghe như cố tình bóp méo sự thật dựa trên ý đồ khép họ vào loại nợ dưới tiêu chuẩn ngay từ đầu rồi đấy.”

Ngay khi phát ngôn như thế, Hanzawa thừa biết nét mặt của toàn bộ nhân viên ngân hàng đang vây quanh phòng đã cứng ngắc như đóng băng. Đúng lúc ấy, gã có thể thấy Kimura đang há hốc miệng qua vai của Kurosaki. Ánh mắt hắn đầy vẻ khủng hoảng.

“Cố tình bóp méo sự thật ư?”

Tư thế ngồi trên ghế của Kurosaki tuy vẫn còn ngả ngớn, nhưng biểu cảm khi nãy trên mặt lại biến mất sạch.

Hanzawa tiếp tục.

“Nếu như anh đã nói kế hoạch này không có khả năng thành hiện thực, mong anh hãy nêu ra vấn đề cụ thể của nó. Tôi cũng hy vọng anh sẽ không buông lời phán xét một cách vô căn cứ chỉ vì kế hoạch lần trước mà ảnh hưởng đến tầm nhìn đối với kế hoạch lần này.

Kurosaki vẫn chưa động chạm gì đến chủ đề về Narusen. Song, nét mặt hắn chợt thoáng hiện vẻ thích thú, cứ như bây giờ hắn mới nhớ ra chuyện ấy vậy.

“Chà, vậy để tôi nói nhé. Căn cứ để đạt được doanh thu theo kế hoạch của bọn họ chẳng phải mập mờ quá sao? Dựa vào đâu mà anh dám chắc rằng các con số ấy có thể trở thành hiện thực chứ?”

Trước lời chỉ trích của Kurosaki, Hanzawa vẫn điềm tĩnh tiếp nhận.

“Dựa vào đâu thì lần trước tôi đã nói rồi. Doanh số hiện tại vẫn đang tăng trưởng đều đều theo đúng kế hoạch. Như thế mà anh còn kêu than mập mờ thì cũng làm khó tôi quá.

“Nếu nói đến mục tiêu lợi nhuận của bọn họ..”

“Tỷ suất lợi nhuận sẽ được tăng cao nhờ vào việc xem xét lại một cách triệt để chi phí.

Hanzawa cắt lời đối phương. “Nếu cứ tiến hành thế này, chắc chắn họ sẽ hoàn thành mục tiêu lợi nhuận.”

“Này nhé, Thứ trưởng Hanzawa. Tôi không muốn nghe những lời biện hộ ấy nữa. Vụ việc của Narusen thế nào rồi? Narusen ấy!”

Kurosaki đột ngột hỏi với giọng điệu khiêu khích. Xem chừng sức chịu đựng của hắn đã đến giới hạn rồi. “Mấy hôm trước, anh nói rằng thông tin của tôi vẫn chưa được xác thực nhỉ. Rồi sao? Bây giờ thì thế nào? Anh cũng đã điều tra về Narusen rồi nhỉ? Công ty ấy bây giờ đang thế nào rồi, nói tôi nghe đi.”

“Thật đáng tiếc cách đây vài ngày, họ đã đệ trình đơn xin phá sản.

Nét mặt của Kurosaki tỏ vẻ hoan hỉ.

“Vậy hả? Thế rồi sao? Vậy điều đó có ảnh hưởng gì đến khách sạn Iseshima nhỉ?”

Hắn ra vẻ hất hàm, cặp mắt đằng sau mắt kính gọng bạc ánh lên nét khinh miệt. “Dẫu cho hệ thống đặt phòng trên mạng không thể phát triển thành công thì bản kế hoạch này vẫn có thể đạt được doanh thu dự kiến hả? Có thể nâng cao lợi nhuận sao? Không cần đề cập đến chi phí phát triển à? Thế nào? Đối phương đã phá sản rồi. Mặc cho tôi có nhắc đến chuyện này thế nào đi nữa thì hồ sơ của ngân hàng các anh cũng chẳng thấy giải trình gì. Khó chịu thật đấy nhỉ. Cái này có gọi là tắc trách trong công tác không?”

Nét mặt Kimura trở nên căng thẳng. Đến cả Chủ tịch Nakano Watari từ nãy đến giờ vẫn ung dung khoanh tay quan sát cuộc trao đổi cũng hơi cúi đầu.

Thảm rồi…

Mặc dù không ai lên tiếng, nhưng hẳn là mọi người đều đang có chung một suy nghĩ như vậy.

Trong lúc như thế, Hanzawa vẫn giữ thái độ điềm nhiên đối mặt với Kurosaki. Đằng sau gọng kính, cặp mắt màu nâu của Hanzawa nhìn chòng chọc vào thẳng mặt Kurosaki rồi từ tốn mở lời ngay khi Kurosaki vừa phát ngôn xong.

“Họ có thể thoát khỏi ảnh hưởng của vụ phá sản từ phía Narusen rồi.”

Kurosaki tỏ vẻ cảnh giác và mím chặt môi. Hắn nhìn chằm chằm vào mặt Hanzawa rồi hỏi với vẻ thận trọng. “Thoát ư? Ý anh là sao?”

“Khách sạn Iseshima sẽ nhận được một phần đầu tư từ chuỗi khách sạn Foster của Hoa Kỳ.”

Phòng hội nghị bỗng trở nên huyên náo. Hanzawa tiếp lời. “Hôm qua, tôi vừa nhận được thông báo từ Tổng giám đốc Yuasa của khách sạn Iseshima, anh ấy cho biết đối phương đang ngỏ ý muốn tăng số vốn đầu tư nhằm mục đích hợp tác với bọn họ. Số vốn đầu tư gia tăng ban đầu ước tính sẽ rơi vào khoảng 20 tỷ yên. Đồng thời, trên nguyên tắc hợp tác kinh doanh, khách sạn Iseshima cũng sẽ được quyền sử dụng hệ thống đặt phòng của Foster. Đó là điều kiện để khách sạn Iseshima tiếp nhận khoản đầu tư của bọn họ. Như vậy, khách sạn Iseshima không những tiếp nhận được uy tín cùng tệp khách hàng sẵn có của Foster, mà họ còn có trong tay một hệ thống thu hút khách hàng có sức mạnh vượt trội hơn ý định xây dựng từ con số không ban đầu.

“Ý anh là họ đang muốn bán thân à?”

Trước diễn biến bất ngờ này, môi Kurosaki méo xệch. “Điều… điều đó rõ là ngu ngốc. Công ty bọn họ chẳng phải là xí nghiệp gia đình hay sao? Lại còn theo kiểu độc tài nữa. Tôi không tin bọn họ lại chấp nhận vụ thâu tóm này.”

“Tổng giám đốc Yuasa không phải tuýp lãnh đạo độc tài. Anh ấy vốn dĩ là một chủ doanh nghiệp vừa có tầm nhìn, lại còn tài giỏi.

Hanzawa nói. “Dẫu có đầu quân dưới trướng của Foster theo những điều kiện lần này thì Tổng giám đốc Yuasa vẫn tiếp tục lãnh đạo công ty. Mặt khác, khách sạn Iseshima cũng sẽ vừa chiêu mộ thành viên mới vào ban giám đốc, vừa giáng chức một vài lãnh đạo đã gây ra vụ tổn thất do đầu tư thua lỗ, tiêu biểu là Hane. Mục đích của anh ấy là củng cố hệ thống quản trị của công ty, phải nhờ vào cả nhân tài mới đạt được cải cách trong chế độ kinh doanh chứ không chỉ dựa vào tư bản. Thành tích của bọn họ nhất định sẽ đổi khác.”

“Dẫu có được rót vốn đi nữa, lỗ vẫn hoàn lỗ thôi!” Kurosaki lên tiếng phản bác.

“Cho dù như vậy thật thì đó chẳng qua là sự chệch choạc nhất thời. Hơn nữa, một công ty vẫn có thể xoay xở được nguồn vốn trong lúc đang thua lỗ nhất định sẽ không bị đè bẹp.

Hanzawa nói tiếp. “Foster vốn là tập đoàn khách sạn sở hữu trái phiếu dài hạn thuộc loại AA. Nếu có tư bản của bọn họ chống lưng thì đừng bàn đến chuyện rơi vào vòng nguy hiểm, doanh số của khách sạn Iseshima sẽ tăng trưởng vượt bậc. Chúng tôi đánh giá họ là nợ đủ tiêu chuẩn cũng chẳng có gì sai. Mặc dù anh Kurosaki đây đã nhọc công chỉ ra cho chúng tôi thấy, nhưng vụ phá sản của Narusen giờ không còn là vấn đề nữa rồi, mong các anh hãy yên tâm. Rồi, vậy anh còn thắc mắc nào nữa không, Kurosaki?”

Kurosaki bị lý luận của Hanzawa dồn vào đường cùng, hắn chỉ còn cách im bặt, toàn thân bất động như tượng đất.

Câu chuyện của Matsuoka về nỗi thù oán cá nhân đối với ngân hàng Tokyo Chuo lại bất chợt nổi lên trong tâm trí Hanzawa. Song, ai sáng mắt ở đây cũng có thể nhìn thấy mục tiêu liệt khách sạn Iseshima vào nhóm nợ dưới tiêu chuẩn của Kurosaki bây giờ đã vuột khỏi tầm tay hắn rồi.

Rốt cục Nakano Watari cũng ngẩng mặt lên chăm chú nhìn vào đường sống mũi của Kurosaki. Hai gã Owada và Kishikawa ngồi bên cạnh ngài chủ tịch thì cứng đờ hệt như hai bức họa 2D được khảm vào khung cảnh. Không biết do bọn họ quá thảng thốt trước phát biểu đột phá của Hanzawa, hay đang sợ hãi trước viễn cảnh ăn miếng trả miếng của Kurosaki nữa.

Có điều, trong số những người đang có mặt bây giờ, không ai không biết việc phong tỏa ở tầng hầm lầu một. Đó là nguyên nhân gây ra bầu không khí nặng nề hiện tại. Ý nghĩa của việc phong tỏa chính là lời tuyên bố thua cuộc cuối cùng.

Cửa phòng mở ra. Một gương mặt quen thuộc với Hanzawa bước vào phòng. Là Tomari. Khuôn mặt hoảng hốt của anh trông như món đồ chơi ghép hình hư hỏng giờ đã vỡ tung.

Trạng thái của Tomari bây giờ đúng là đứng ngồi không yên.

Tomari chững lại trước bầu không khí khác thường trong căn phòng, nét mặt anh trông như sắp buồn nôn, nhưng anh vẫn tìm một cái ghế trống mà ngồi xuống.

Tomari ném về phía Hanzawa một ánh mắt cầu nguyện, sau đó lại thảy về phía Kurosaki ánh mắt không che giấu nét căm thù. Gã đàn ông đã khôn khéo xoay biết bao ngân hàng như chong chóng dưới tư cách là thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính giờ đây không thể che giấu nổi vẻ mặt bị dồn đến đường cùng.

Thế nhưng bây giờ…

Cứ nghĩ khuôn mặt đang nhăn nhó của Kurosaki sẽ đến lúc giãn ra, ấy vậy mà ẩn phía dưới lớp da, có thứ cảm xúc gì đó đang chuẩn bị bùng lên.

Sau khi thả lỏng đôi vai cứng đờ vì cáu giận, hắn vẫn tựa mình nghiêng người ngồi trong ghế. Hai chân Kurosaki vắt hình chữ ngũ, hai má phồng lên, mũi thở ra từng hơi ngắn. Ánh mắt hắn ngưng đọng trong không trung như đang suy nghĩ điều gì lung lắm. Cuối cùng ánh mắt hắn lại một lần nữa hướng về phía Hanzawa.

“Không còn tin tức nào về khách sạn Iseshima mà chúng ta chưa được biết nữa nhỉ?”

“Không ạ.”

Hanzawa trả lời.

“Hổ” Kurosaki chỉ đáp.

“Giả như các anh có đang che giấu giấy tờ thì xin hãy trình ra toàn bộ bây giờ đi. Đây là cơ hội cuối cùng đấy. Anh nghĩ sao hả, Thứ trưởng Hanzawa?”

Hanzawa không nói năng gì.

“Tôi hiểu rồi.

Chỉ với một câu gọn lỏn như vậy, Kurosaki chống hai tay lên mặt bàn rồi đứng bật dậy. Cuối cùng cũng tới lúc. Khuôn mặt Tomari trở nên cau có.

“Không biết các anh có thể theo tôi một chút được không? Sự việc cũng khá hệ trọng nên cũng xin mời ngài chủ tịch có mặt luôn ạ.

Trước diễn biến khó hiểu, nỗi bất an vụt qua nét mặt của Nakano Watari. Mọi người rời khỏi phòng hội nghị rồi bước vào thang máy.

Nhóm người của Kurosaki cùng với chủ tịch và Hanzawa cùng đi thang máy xuống lầu.

Người nghênh đón bọn họ ở sảnh thang máy của tầng hầm lầu một chính là thanh tra Shimada. Shimada chào Kurosaki rồi tiến về phía trước.

“Anh tính đi đâu vậy?”

Trước lời chất vấn của chủ tịch, Kurosaki chỉ giơ tay vẫy vẫy rồi lờ tịt không trả lời. Thái độ ấy hẳn phải khiến Nakano Watari bẽ bàng lắm, nhưng ngài ấy đã lĩnh hội được nghệ thuật kiềm chế cảm xúc của bản thân.

Kurosaki đẩy một cánh cửa sắt nằm trong góc phòng rồi bước vào hành lang âm u. Đây là không gian được tòa nhà tận dụng làm phòng thiết bị. Sau khi đi hết khu vực được trải thảm, tiếng giày gõ lộp cộp bắt đầu vọng lại từ khắp nơi.

Đi được tầm 10 mét, Kurosaki mới dừng chân trước một cánh cửa rồi nhìn thẳng vào mặt Hanzawa.

Đây là phòng ống hơi. Sau lưng Hanzawa có động tĩnh, xem ra là nhóm nhân viên của bộ phận Tổng vụ đang vội vàng chạy đến với vẻ hoảng hốt.

“Mở khóa.”

Dưới mệnh lệnh của Kurosaki, chìa khóa được tra vào ổ khẽ xoay. Âm thanh mở khóa lạch cạch vang lên.

“Anh có thể mở cửa cho chúng tôi không, thưa Thứ trưởng Hanzawa?”

Tiếng nói của Kurosaki pha lẫn căm tức và mừng vui. “Anh dẫn chúng tôi đến tận đây đến cùng là với mục đích gì hả, Kurosaki?”

Hanzawa vẫn giữ vẻ bình thản.

“Im miệng lại mà mở cửa đi!”

Giọng nói của Kurosaki cứ như của một người khác, nó vọng khắp hành lang, để lại dư âm chói tai.

Ánh mắt của tất cả đang đổ dồn lên Hanzawa.

Phì, Hanzawa chỉ thở hắt một tiếng rồi chậm rãi kéo cánh cửa ra.

Chưa gì mà âm thanh rền rĩ của các ống thông hơi trong phòng đã chực tràn ra ngoài, khiến toàn bộ mọi người đang có mặt ở đó phải nuốt khan.

Không khí lẫn mùi của bụi và dầu. Căn phòng tối om.

Nhân viên bộ phận Tổng vụ bật công tắc đèn lên. Ngay lập tức, các bóng đèn huỳnh quang đã thắp sáng toàn bộ căn phòng được trát bê tông này. Các ống sắt thông hơi được cố định trên tường trống như những mạch máu được lắp đặt theo phong cách kỳ cục. Từng hạt bụi li ti bay dưới ánh đèn. Chỉ có điều, lúc này chẳng ai mảy may bận tâm đến khung cảnh bên trong căn phòng, mà đều chăm chú hướng về mớ thùng các tông được đặt trên sàn nhà kia.

Biểu cảm của Kurosaki lộ vẻ ngạo nghễ, nụ cười hài lòng của hắn ngày một rộng.

“Cậu Hanzawa, không lý nào đây lại là…”

Giọng Nakano Watari trở nên run rẩy. Đằng sau lưng ngài, cặp mắt của Owada chỉ biết trợn trừng nhìn chòng chọc vào mớ thùng các tông, cứ như thể hắn ta đã quên mất việc chớp mắt vậy.

“Rồi, ta bắt đầu chuyển chúng ra ngoài thôi chứ.”

Nghe theo mệnh lệnh của Kurosaki, nhóm Shimada bước vào phòng.

Từng thùng các tông được chuyển ra ngoài hành lang. Không thể thấy được bên trong những chiếc thùng được dán đầy băng keo đục này chứa cái gì.

Toàn bộ có tổng cộng bảy thùng. Kurosaki nhìn xuống, có vẻ như muốn liếm môi.

“Rồi, giờ chúng ta cùng nhìn xem bên trong có gì thôi nhỉ? Háo hức quá, không biết sẽ có gì xuất hiện đây.”

Với nụ cười nhe răng thể hiện ý đồ đê tiện, Kurosaki ngồi thụp xuống trước mớ thùng rồi bắt đầu lột băng keo ra. Hắn mở nắp thùng thì phát hiện…

Ngay khi thoáng thấy thứ bên trong, tay Kurosaki bỗng cứng đờ, như thể phát giác ra bên trong có gì đó khác lạ.

Chỉ toàn là vải đỏ và trắng. Kurosaki trân trối nhìn vào những thứ mình đang cầm trong tay, đoạn, giơ hai tay lên.

“Đây là gì?!”

Giọng Kurosaki không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Bởi vì hiện ra trước ánh đèn của phòng ống hơi chính là một bộ trang phục ông già Noel trái mùa.

“Không… không lý nào!”

Kurosaki vo tròn bộ trang phục lại rồi ném mạnh xuống đất. Bên cạnh Hanzawa, Onodera phải nén cười.

“Các người..”, khi mệnh lệnh ngắn gọn ấy vang lên, cả nhóm thanh tra đồng loạt mở các thùng các tổng ra, hết thùng này tới thùng khác. Món trang phục tiếp theo được lôi ra là trang phục thủy thủ, có gắn biển tên đề “Chủ tiệc”.

Xem ra đây là tàn dư còn sót lại của mấy trò tạp kỹ trong một bữa tiệc ở phòng ban nào đó.

“Tránh ra!”

Kurosaki đẩy một tay thanh tra đứng cạnh mình. Sau khi đã đổ hết toàn bộ vật dụng bên trong mấy cái thùng ra, hành lang bây giờ trông như một núi đồ màu nâu. Một chiếc nón sừng tuần lộc lăn đến chân Kurosaki.

Sau khi chiếc thùng cuối cùng được mở và trút toàn bộ đồ đạc lên sàn, mọi người mới nghe thấy âm thanh loảng xoảng giòn tan của mấy món đồ chơi nhỏ rơi xuống đất. Toàn là kèm trompet. Có một chiếc còn lăn đến bên chân Hanzawa. Gã nở một nụ cười chế giễu về phía nhóm thanh tra như thể đang nhạo báng bọn họ không khác gì đám hề.

Mái tóc của Kurosaki đã rối bù, vai hắn run lên trong tiếng thở hồng hộc.

“Rốt cục là anh đang muốn nói gì đây hả, thanh tra Kurosaki?”

Hanzawa cất tiếng hỏi kèm giọng cười gần. “Hay là anh tính ra lệnh cho chúng tôi cải thiện nghiệp vụ vì tội có nhiều màn tạp kỹ kỳ quái lúc liên hoan chăng?”

Xung quanh bắt đầu rộ lên tiếng cười.

Kurosaki quay sang nhìn Hanzawa bằng ánh mắt ngập tràn nhục nhã. Hanzawa tưởng như mình có thể nghe thấy tiếng nghiến răng ken két. Đối diện với ánh mắt ấy, Hanzawa nói.

“Ngay từ đầu đã chẳng có giấy tờ nào bị che giấu cả. Tất cả đều là ảo tưởng của anh thôi.”

“Không thể thế được!”

Tiếng quát phẫn nộ của Kurosaki vang vọng vào khoảng không. “Mày đang giấu chúng ở đâu hả, Hanzawa!”

“Chả ở đâu cả. Đây chẳng phải thực tế sao? Từ đầu vốn đã không có rồi.”

Hanzawa khẽ đá vào một chiếc thùng các tông dưới chân mình rồi đưa mắt liếc nhìn về phía Kurosaki đang run bần bật. “Tôi nói có sai không?”

Chỉ nhìn nghiêng vào khuôn mặt của Kurosaki thôi, Hanzawa cũng thừa biết hắn đã tức giận đến cực điểm. Hanzawa bèn quay sang bắt chuyện với ngài chủ tịch đã chứng kiến tất thảy từ đầu đến cuối.

“Xem ra thanh tra Kurosaki đây đã hiểu lầm chúng ta rồi. Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền ngài giữa lúc bận bịu thế này.”

Ngài chủ tịch vẫn đứng như trời trồng với nét mặt khó tin, chỉ có thể hoàn hồn khi nghe lời nói của Hanzawa. Ngài ta cũng ném về gã một ánh mắt vừa kinh ngạc vừa như muốn nói gì đó.

“Hình như thế thật.

Hàng người sau lưng họ bắt đầu tách ra. Lúc ngài chủ tịch bắt đầu chậm rãi bước đi, bầu không khí căng như dây đàn phủ trùm lên không gian lúc bấy giờ mới dịu xuống.

“Hanzawa!”

Tomari giơ nắm đấm tay phải lên.

Tư thế ăn mừng chiến thắng.

Hanzawa tủm tỉm cười rồi búng ngón cái đáp lại. Đoạn, gã xoay lưng về phía đám thanh tra vẫn còn há hốc miệng để rời khỏi hành lang tầng hầm.

3

Ngày hôm đó, Kondo rời khỏi công ty vào tầm hơn 6 giờ tối, lúc công việc đã xong xuôi.

“Tôi về trước đây.”

Không có tiếng đáp lại. Noda vẫn làm thinh nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính và vờ như không nghe thấy gì.

Thay vào đó, một nữ nhân viên khác đáp lại lời anh rằng “Anh đã vất vả rồi”. Kondo khẽ giơ tay chào, đoạn bước ra con phố chìm trong ánh chiều tà vẫn chưa tan hết cái nóng nực từ buổi trưa.

Đích đến của anh là khu Kugahara men theo tuyến tàu cao tốc Tokyu trên mặt đất. Nhà riêng của Tanahashi Takako từ công ty La Fayette – con nợ xấu của Tamiya Denki – vốn ở khu Kugahara. Giả sử cô ta không thể hoàn trả khoản nợ kia thì ít ra anh cũng nên đặt vấn đề để có được một tài sản thế chấp nào đó, đây là “bài học vỡ lòng” của ngành tín dụng. Nếu công ty La Fayette không còn sở hữu tài sản nào khác thì hiển nhiên nhà riêng của Tổng giám đốc Tanahashi cũng sẽ được đưa vào làm đối tượng. Thế là Kondo phải cất công đến tận khu Kugahara này để tra xem bọn họ còn sở hữu tài sản nào có thể dùng để bảo đảm cho món nợ 30 triệu yên kia không.

Kondo bắt tàu điện ngầm đến khu Shinbashi rồi lại theo tuyến Yamanote đến ga Gotanda. Tới nơi, anh bước lên lối hành lang chật ních người giờ cao điểm để đến sân ga trên cao Ikegami của tuyến tốc hành Tokyu. Từ đây có thể nhìn xuống khu vực phía trước ga Gotanda. Ga

Kugahara chỉ cách đó chừng 15 phút. Tấm bản đồ anh mang theo để dò đường chỉ lộ tuyến dài 10 phút đi bộ từ ga đến nhà riêng của Tanahashi.

Khoang tàu Kondo đứng đang lướt qua những khu dân cư đan xen của ngoại ô. Sự đồng đúc trên tàu vẫn hệt như cũ, nhưng khi các khách đi tàu bắt đầu ùa xuống ga Hatanodai để chuyển sang tuyến Oimachi thì bầu không khí cũng trở nên dễ thở hơn một chút.

Xuống ga Kugahara, anh bắt đầu đi về phía ngược lại với khu Kanpachi. Đi qua khu siêu thị náo nhiệt sầm uất mới tới khu phố mua sắm. Anh giở bản đồ ra rồi hướng về phía phường Sanchome. Khu vực này vốn là khu biệt thự cao cấp ở quận Ota, nối liền với khu Denenchofu. Lúc bước vào một con đường của khu phố mua sắm, anh mới thấy hàng dài biệt thự trang nhã trên con phố tráng lệ này.

Chẳng mấy chốc Kondo đã có mặt trước căn nhà một lầu khá lớn. Khuôn viên được bao quanh bởi hàng rào gạch nung màu nâu, ngước lên nhìn thì sẽ thấy mái nhà được lợp song song có ống khói chọc thẳng lên nền trời đã sắp sửa tắt nắng.

“Ôi chao, tòa biệt thự sang trọng ghê.”

Kondo không tự chủ được mà lẩm bẩm. Lúc cẩn thận nhìn vào biển tên nhà, anh mới giật mình kêu lên một tiếng. “Không phải nhà “Tanahashi sao?” Anh đã đối chiếu địa chỉ với bảng chỉ dẫn khu dân cư được dán trên cột điện gần đó, nên đáng ra không thể sai.

“Kỳ lạ thế.”

Anh bèn loanh quanh đến mấy khu lân cận để tìm thử xem nhà Tanahashi ở đâu.

Không thấy.

Vừa chăm chú nhìn vào tờ phiếu điều tra tín dụng của La Fayette nhận được từ Tomari, Kondo vừa tặc lưỡi. “Hay là do dữ liệu trong đây đã cũ quá

rồi?”

Những chuyện như vậy cũng thường xảy ra. Góc trên bên trái tờ phiếu ghi rõ ngày điều tra mới nhất. Hai năm trước. Nếu trong hai năm này, Tanahashi có chuyển nhà cũng là điều dễ hiểu.

Để chắc chắn, anh vẫn tiếp tục đi tìm thử một lần. Nhưng vẫn chẳng thấy căn nhà nào để tên Tanahashi cả. Sau một hồi vòng quanh khu vực này, Kondo lại một lần nữa quay về điểm xuất phát. Anh đăm đăm nhìn vào căn nhà có ống khói đang đổ bóng trong ánh chiều tà nay đã sậm màu hơn.

Kondo lại nhìn vào biển tên.

Chợt có âm thanh vang lên trong đầu anh, như có thứ gì đó vừa được ráp lại với nhau.

Anh lại nhìn kỹ thêm lần nữa, cái tên này quen lắm. “Đùa à!”

Kondo thì thầm một mình giữa khu biệt thự sang trọng.

4

“Thành công rồi. Chúc mừng ông.”

Tomari giơ cao cốc bia lên rồi cụng ly với Hanzawa. Hai người họ đang ở quán rượu khu Nishi-Shinjuku.

Thần kinh căng như dây đàn suốt hai tháng trời rốt cục cũng được thả lỏng, không khí trở nên nhẹ nhõm. Cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính kết thúc vào hai ngày trước. Ngân hàng Tokyo Chuo thoát hiểm vì đã trả lời thành công câu đố hóc búa về khách sạn Iseshima. Giá cổ phiếu vốn đang có xu hướng lao dốc dựa theo suy đoán rằng ngân hàng sẽ phải trích lập một khoản dự phòng khổng lồ, nhưng hôm qua cũng tăng vọt trở lại.

“Nói gì thì nói, lúc bọn họ phong tỏa tầng hầm lầu một, tôi cứ nghĩ phen này thế là xong rồi đấy. Mà tại sao tay Kurosaki lại đi một nước cờ sai lầm như thế nhỉ?”

“Hắn ta không đoán sai đâu.”

Hanzawa đáp. “Chỗ đó đúng là nơi cất giấu tài liệu sơ tán của chúng ta đấy.

“Nhưng… bên trong thùng các tông chỉ toàn là…”

Tomari với khuôn mặt bất ngờ chỉ ủ ở được đến đó, “Không lý nào… ông tráo đồ hả?”, đoạn, anh mới sửng sốt kêu lên.

“Trước khi cả tầng bị phong tỏa, tôi đã chuyển hết ra ngoài rồi đem đến giấu ở nhà bố mẹ Hana ở Setagaya. Đúng là thoát hiểm trong gang tấc.

Quan trọng hơn, tôi cũng đã mượn một két sắt an toàn tại hội sở và lưu giữ bản báo cáo kia rồi. Bọn chúng có tìm thế nào cũng vô ích.”

Hanzawa thản nhiên nghiêng cốc bia, còn cả người Tomari thì rã rời như bị rút hết toàn bộ sức lực. “Ra mọi chuyện là vậy. Thế thì đúng là nguy hiểm thật đấy. Quả thật là nếu giấu thì nên chọn chỗ như thế, nhưng ông tìm ra cái hốc đó hơi bị đỉnh đấy. Ông rốt cục có bao nhiêu mưu mẹo vậy hả, Hanzawa?”

“Phòng ống hơi đó vốn không được ký hiệu trong sơ đồ hướng dẫn tòa nhà hội sở mà chúng ta đưa cho phía Cơ quan Dịch vụ Tài chính. Ông có biết vụ này không?”

Trước câu hỏi bất ngờ của Hanzawa, Tomari chỉ còn cách trợn tròn mắt nhìn đường sống mũi của bạn mình.

“Bởi lẽ bản đồ cao ốc được bộ phận Tổng vụ vẽ ra sẽ chừa lại các phòng không liên quan đến nghiệp vụ.”

“Ý ông là… căn phòng ấy vốn không có trên bản đồ à?”

“Đúng vậy. Mấy năm trước lúc bộ phận Tổng vụ làm tấm bản đồ này, không biết do cố ý hay ngẫu nhiên mà về sau cũng chẳng ai chỉnh sửa. Hầu như trong ngân hàng chẳng mấy ai biết đến nó, tôi cũng chỉ nghe được từ người bạn làm ở Tổng vụ, cho nên mới quyết định sử dụng nó như kho chứa bí mật.”

“Vậy tại sao tay Kurosaki ấy lại chỉ ra đích xác vị trí của nhà kho bí mật ấy?”

Tomari thắc mắc.

“Tại vì hắn ta có nguồn tin trong chính nội bộ ngân hàng. Có thể người nọ đã cho hắn biết.”

“Vậy ông có biết nguồn tin ấy là ai không?”

Hanzawa đưa mắt nhìn về phía quầy bar của quán nhậu.

“Hình như Trợ lý trưởng bộ phận Kimura và Fukuyama là hai người từng đến lấy tài liệu về Iseshima. Lúc đó chính Onodera đã dẫn họ tới phòng ống hơi.”

“Tên khốn kiếp Kimura đó, rốt cục hắn ta phải hận ông đến mức nào mới làm ra trò phản bội này chứ. Mà nhắc mới thấy, hắn cùng lắm cũng chỉ là con tốt thí của Kurosaki thôi. Thiệt tình…”

“Tôi không nghĩ là Kimura đâu.

Nghe Hanzawa nói vậy, Tomari mang vẻ mặt không tin nhìn về phía bạn mình. “Hắn ta từ đầu đến cuối đều là một nhân viên ngân hàng, không liên can gì tới Kurosaki cả.”

“Nếu nói vậy… không lẽ là Fukuyama?”

“Thật ra tôi cũng đã gọi điện cho Hitomi của bộ phận Nhân sự để thử kiểm tra lý lịch của Fukuyama xem…”

“Rồi sao?”

Tomari hỏi dồn, Hanzawa thì lại nhìn anh với ánh mắt phức tạp.

“Trước đây, hắn ta từng thuộc nhóm bạn nhậu với MOF. “Khốn nạn!”

Tomari nghiến răng ken két. “Hắn ta bày mưu khiến ông phải thất bại trước cuộc thanh tra bằng cách lén lút tuồn thông tin ra ngoài đây mà.”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ thế.”

Hanzawa nói. “Có điều, tôi không nghĩ hắn ta lại nắm trong tay tin tức về vụ tuyên bố phá sản của Narusen. “Tại sao ông lại nói vậy?”

“Trong lý lịch, hắn chưa từng công tác ở chi nhánh Kyobashi, cũng chẳng hề dính líu gì tới khách sạn Iseshima cả. Hắn đúng là người đã lập kế hoạch tái cơ cấu dưới sự chỉ đạo của Owada, nhưng đó là sau khi Cơ quan Dịch vụ Tài chính chỉ ra vụ phá sản của Narusen. Trong nội bộ khách sạn Iseshima thì tin tức về vụ tuyên bố phá sản của Narusen cũng chỉ có đúng

một nhóm người trong Hane biết. Tôi không nghĩ Fukuyama lại có khả năng biết trước thông tin có tính bảo mật cao như vậy.

“Gượm đã, gượm đã Hanzawa. Thế tức là nãy giờ ông đang muốn nói gì đó?”

Tomari vội vã hỏi. “Vụ phòng ống hơi thì chỉ có đúng một trong hai người, hoặc Kimura hoặc Fukuyama, là kẻ tiết lộ ra bên ngoài thôi chứ.”

“Tôi đang nghĩ, có khi nào trong số hai người họ đã nói chuyện này với ai khác hay không. Và kẻ đó mới chính là nguồn tin của Kurosaki.

“Chà, vậy rốt cục đến khi vở kịch khép màn lại, ông cũng không biết hắn ta là ai hả?”

“Không.”

Hanzawa đăm đăm nhìn về hư không. “Dẫu cuộc thanh tra đã kết thúc đi nữa thì chúng ta vẫn cần phải xác định nguồn tin ấy chứ. Cũng là vì hắn đã dám giấu giếm một tin tức hệ trọng như vụ phá sản của Narusen, vốn có liên quan đến quỹ tín dụng của ngân hàng ta mà.

Tomari tro mắt.

“Nhưng cũng đâu có nhiều nhân vật đủ khả năng nắm trong tay tin tức ấy. Đừng nói với tôi là trong đầu ông đang nghĩ đến…

Sau khi từ tốn nốc bia từ chiếc cốc trong tay, Hanzawa mới cất lời.

“Đúng vậy, chính là Owada.”

Tomari không thể tin vào tai mình.

“Tôi đang nghi ngờ hắn ta chính là nguồn tin của Kurosaki.”

Tomari lặng thinh một lúc lâu, như thể anh không còn biết nói gì.

Trong đầu anh bây giờ đang hỗn độn suy nghĩ, rất có thể đang rà soát lại giả thuyết và kết luận của Hanzawa.

“Lúc trước, tôi đã kể ông nghe chi nhánh Kyobashi là sào huyệt của bọn cựu T rồi nhỉ?”

Cuối cùng Tomari cũng cất tiếng. “Thêm chuyện này tôi nghe lỏm được, nhưng nghe đồn rằng trong đám cựu T thì Owada là nhân vật bảo kê cho chi nhánh Kyobashi đó lộng hành đến như vậy.”

“Đám cựu T ấy, suy cho cùng phần đông cũng là nhân viên ngân hàng cần mẫn và có suy nghĩ chín chắn như chúng ta mà thôi.”

Hanzawa nói. “Bên cựu S chắc cũng có người mang tư tưởng giống, hoặc có khi sai lầm hơn cả Owada đấy chứ. Vụ việc lần này có lẽ cũng chỉ ngẫu nhiên mà bên cựu T, hay nói cách khác là Owada, có dính líu vào, vậy nên tôi cũng chẳng nghĩ đám người cựu T có gì xấu xa cả.”

Hanzawa thoáng liếc nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi đưa mắt nhìn về phía cửa quán rượu.

“Có ai sắp tới hả?”

“Ban nãy Kondo có gọi điện tới.”

“Kondo sao?”

“Cậu ta bảo là đã đến xem thử nhà riêng của Tổng giám đốc La Fayette và phát hiện ra chuyện này thú vị lắm. Tôi nghĩ chắc cậu ta cũng sắp tới rồi.”

Hanzawa chưa kịp dứt lời thì một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện và được chào đón bằng chất giọng đầy uy lực, “Chào mừng quý khách”. Kondo nhìn quanh quán, lúc bắt gặp Hanzawa đang vẫy tay ra hiệu, anh mới hớn hở đến ngôi vào chiếc ghế trống bên cạnh Hanzawa.

“Vất vả rồi. Cậu uống bia tươi không?”

“Ờ, được.”

Hanzawa gọi một cốc bia, sau khi bia được mang ra, cả nhóm liền nâng ly. Kondo một hơi nốc gần hết 1/3 cốc bia. Xem ra anh đã hoàn toàn lấy lại

phong độ khỏe mạnh trước kia rồi.

“Vụ tôi nhờ ông trước đó ấy, sao rồi?” Kondo hỏi Hanzawa. “Đã tra ra rồi.”

“Ê, hai người đang nói gì đó?”

Thấy Tomari chẳng hiểu chuyện gì, Kondo bèn thuật lại cho anh chàng nghe một cách đơn giản những điều mình phát hiện ra ngày hôm đó.

“Vậy tấm biển tên bị làm sao?”

Không chờ nổi đến lúc Kondo kết thúc câu chuyện, Tomari nóng lòng hỏi.

“Là một nhân vật mà tôi không ngờ tới. Vị này ông cũng biết rõ đấy.”

“Ông làm tôi sốt ruột quá đó, ai vậy?”

Trước mặt Tomari đang tỏ vẻ đứng ngồi không yên, Kondo chỉ bảo, “Tên trên đó là ‘Owada’.”

Tomari im bặt.

Hanzawa vẫn chăm chú nhìn vào khuôn mặt Kondo, ngón tay cảm nhận độ mát lạnh của cốc bia mà gã đang cầm trên tay.

“Owada á…?”

Cuối cùng Tomari cũng lẩm bẩm. “Owada… ý là Owada đó hả?”

“Đúng vậy. Lúc nãy tôi có gọi điện đến cho Hanzawa nhờ cậu ấy kiểm tra xem có đúng thật là người ấy không. Ban đầu tôi gọi cho Tomari cơ, nhưng lúc ấy cậu lại đang bận họp.”

“Vậy… vậy ông tra được gì rồi hả, Hanzawa?”

Tomari hỏi, không giấu nổi sự hưng phấn nhẹ trong lòng.

“Tôi đã thử tra trong cuốn ‘Danh sách công dân tiêu biểu’[8]. Trên đó đăng tải cả thông tin gia đình đấy.

Hanzawa quay sang nhìn Kondo. “Trước hết, tôi sẽ nói từ kết luận luôn. Tanahashi Takako… chính là vợ của Owada. Tanahashi là họ thời còn con gái, địa chỉ mà cậu đến ở khu Kugahara vốn trùng khớp với địa chỉ nhà riêng của Owada.

“Gì chứ.”

Tomari kêu lên rồi chợt im bặt.

Hanzawa uống cạn 1/3 cốc bia còn lại rồi gọi nhân viên quán đến và kêu thêm một ly rượu Shochu ủ hạt dẻ bỏ đá. “Cho hai ly đi”, Tomari ngồi cạnh vội đính chính, Kondo vốn đã sớm uống cạn cốc bia của mình cũng chêm vào, “Ba ly đi”.

“Tóm lại mọi chuyện là sao đây?”

Tomari cất lời. “Tamiya Denki cách đây 4 năm đã nhận được một khoản vay trị giá 30 triệu yên từ chi nhánh Kyobashi để cho La Fayette vay gián tiếp. Hơn nữa, số nợ ấy đến bây giờ vẫn còn nguyên không thu hồi được. Tổng giám đốc của La Fayette - Tanahashi Takako lại là vợ của Owada sao?”

“Vậy nên cô ta mới vay được.”

Kondo nói với giọng đắc ý. “Tôi cũng nghĩ chuyện này khá kỳ quái. Nếu là tình nhân trẻ tuổi thì đó là chuyện khác, nhưng trông Tamiya không giống thể loại đàn ông hào phóng tới độ sẵn sàng cho một phụ nữ trung niên mượn tiền và để đến tận bây giờ, trong khi chính hắn cũng không còn một xu dính túi.”

“Vậy ông nghĩ tình cảnh lúc đó ra sao?”

Nghe Tomari thắc mắc, Kondo mới kêu lên, “Ừ nhỉ”. Sau một hồi nghĩ ngợi, anh nói tiếp.

“Tôi không biết sự tình cụ thể, nhưng La Fayette lúc bấy giờ vì rất cần tiền nên Owada buộc lòng phải trợ giúp cho công ty của vợ. Thế nhưng, La

Fayette lại là công ty kinh doanh bết bát và quy mô tí tẹo nên chẳng có ngân hàng nào chịu cho họ vay. Thế là hắn ta bèn đến nhờ vả Tổng giám đốc Tamiya và chuyển khoản cho vay gián tiếp 30 triệu yên từ chi nhánh Kyobashi… Mọi chuyện có lẽ là vậy. Chủ yếu do đây là việc được Owada nhờ cậy nên Tổng giám đốc Tamiya mới ra sức như thế.”

“Rất có thể.”

Hanzawa nói. “Vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính giờ cũng kết thúc rồi, đã đến lúc phải giải quyết các vấn đề còn tồn đọng thôi. Bao gồm cả sự việc này nữa. Ngày mai, tôi sẽ đến gặp Kaise của bên Kyobashi. Còn ông tính sao?”

Gã hỏi Tomari.

“Tôi cũng muốn đi cùng ông, nhưng không may là mai tôi có cuộc họp. Mà dù gì đi nữa, đây cũng là cuộc chiến giữa Kondo và Kyobashi, Hanzawa và Owada mà nhỉ. Tôi chỉ ngồi đây hóng kết quả thôi.”

“Kondo thì sao?”

“Ông cho tôi đi theo để lỡ có chuyện xảy ra thì còn liệu.”

Kondo cười tủm tỉm nói.

“Làm gì đến mức ấy.”

Đúng lúc rượu mới được mang lên, cả ba người lại cụng ly thêm lần nữa.

5

Lúc Hanzawa đi lên tầng một của chi nhánh, Kaise vốn đang bồn chồn chờ gã liền vọt như bay ra khỏi chỗ ngồi.

Ngay lập tức, gã được dẫn vào phòng tiếp khách. Thật đúng là đãi ngộ của khách VIP mà.

Chẳng qua do bản thân là người hiểu rõ nhất sự việc có ý nghĩa như thế nào lúc Hanzawa nhắn lại rằng, “về vụ việc bản báo cáo mấy hôm trước”.

“Anh Kondo cũng đi cùng ư…”

Lúc nhận ra rằng Kondo cũng đi chung với Hanzawa, mặt mày Kaise trở nên nhăn nhó.

“Thật ra hôm nay anh ấy ngồi ở đây cũng là vì có chuyện muốn hỏi, liên quan đến công ty Tamiya Denki.

Hanzawa nói giọng quả quyết không cho Kaise cơ hội bàn lùi, “Tôi nghĩ chắc anh cũng đã xem qua bức fax mấy hôm trước rồi. Dẫu cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính đã kết thúc đi nữa thì chúng tôi cũng không thể bỏ qua vụ việc che giấu thông tin tổn thất của các anh. Nếu như bây giờ anh đang có lời nào để biện bạch thì tôi sẽ sẵn sàng lắng nghe. Đấy cũng là mục đích của tôi khi đến đây.”

“Anh Hanzawa à, xin anh chờ một chút.”

Kaise yếu ớt ngắt lời gã. “Bản thân tôi cũng mang trong mình rất nhiều tâm sự. Vốn dĩ ngay từ đầu tôi không hề có ý che giấu vụ việc này. Xin anh hãy tin tôi. Giờ tôi không biết phải làm sao nữa. Bản thân tôi cũng là người

bị hại mà. Anh có thể giúp tôi được không? Xin anh hãy làm lơ vụ việc này đi.

Kaise ngồi nguyên trên ghế mà cúi đầu thật thấp.

“Này anh, ban đầu, lúc tôi và Tokieda đến đây, anh đã tỏ thái độ thế nào nhỉ?”

Hanzawa nhìn xuống đỉnh đầu thưa tóc của ông ta rồi nói. “Chẳng phải lúc đó anh đã tỏ thái độ giễu cợt chúng tôi sao? Bây giờ lúc tôi phát giác ra những lời nói láo của anh thì anh kêu tôi lơ đi? Đừng có mà giỡn mặt. Tôi sẽ truy cứu vụ này đến cùng. Chuyện che giấu thông tin có phải chỉ thị của anh không?”

“Anh khoan hãy hành động, tôi xin anh đấy.”

Kaise chắp hai tay trước mặt. “Lúc bấy giờ thật sự có rất nhiều chuyện, tôi không còn cách nào cả.

“Tại sao lại ra lệnh che giấu vụ tổn thất?”

Ngó lơ lời van xin khẩn khoản của Kaise, Hanzawa cất lời. “Là ai đã nhờ anh? Là Hane à, hay là…”

“Không không, chính là anh Hane đã nhờ tôi, nhưng vẫn chưa hết.”

Kaise có thể đánh hơi được hoàn cảnh phức tạp bây giờ. Hanzawa vẫn nhìn chòng chọc và chờ đợi từng lời từ gã đàn ông khốn khổ này, quả như dự đoán, ông ta thốt ra một cái tên. “Owada.

“Thực chất, Giám đốc điều hành Owada đã muốn tôi ém nhẹm vụ việc này… Lý do là, mặc dù lúc bấy giờ họ đang gây ra tổn thất, nhưng biết đâu về sau khoản đầu tư ấy lại sinh lời.”

“Nói láo.”

Hanzawa nói. “Ông Togoshi đã nói rằng với tình hình lúc bấy giờ thì hoàn toàn không có khả năng bọn họ có thể chuyển lỗ thành lời được. Tình

cảnh khi ấy làm sao có thể được cân nhắc với cái dự đoán ngây ngô như vậy?”

“Tôi biết chứ. Nhưng mà vì đó là yêu cầu từ Giám đốc Owada nên tôi đâu thể làm lơ. Giả sử anh ở vị trí đó thì sẽ hiểu thôi.

“Tôi không hiểu gì hết. Đừng đùa với tôi.”

Hanzawa gạt phăng lời biện hộ. “Lý do khiến họ không công khai vụ việc này cũng là vì sợ hãi về sau sẽ không còn nhận được khoản vay nào nữa, đúng chứ? Chưa kể anh còn ém nhẹm chuyện đó và bàn giao sự việc lại cho bộ phận Pháp nhân. Khác nào đẩy quả bom về phía họ.”

“Tại vì… đó là chỉ thị của ngài Giám đốc điều hành Owada.

Kaise vẫn một mực đổ thừa trong tuyệt vọng.

“Chà, vậy cho tôi xem bằng chứng đi.”

Nghe Hanzawa nói vậy, Kaise liền ngẩng đầu lên với vẻ kinh ngạc. Khuôn mặt của ông ta căng thẳng và trắng bệch như lớp giấy dán cửa sắp rách.

“Bằng chứng ư…?”

Con ngươi Kaise khẽ dao động.

“Hẳn là phải lưu lại giấy tờ chứ nhỉ?”

“Giấy tờ ư? Cái đó… thì không. Anh ấy chỉ trao đổi bằng miệng rồi ra lệnh cho tôi thôi.”

“Ghi chú thì sao?”

Hanzawa hỏi. “Lúc đó, đến cả ghi chú anh cũng không làm à?”

“Không, mấy thứ đó tôi hoàn toàn không.”

Thằng ngu này. Hanzawa chỉ muốn mắng cho lão một trận, đến cả một chuyện quan trọng như vậy cũng chịu làm, dù chỉ qua nói mồm chứ.

“Người thảo luận với anh chỉ có mỗi Owada thôi à?”

“Ban đầu, lúc nhận được báo cáo của Kozato, tôi có xác nhận lại với anh Hane của khách sạn Iseshima. Bấy giờ anh ấy chỉ phản hồi là sẽ đi kiểm tra lại thực hư của thông tin. Sau đó, có lẽ Hane đã liên hệ đến Owada để thảo luận. Vậy nên Giám đốc điều hành Owada mới gọi điện cho tôi, nói rằng giai đoạn này không cần làm quá mọi việc lên làm gì.”

39

“Cho phép tôi ghi lại nội dung đó trong báo cáo nhé.” Nghe Hanzawa hỏi vậy, Kaise càng nhăn nhó hơn. “Anh tha cho tôi đi. Tôi cũng có địa vị của mình mà.”

Hanzawa không khỏi cười khẩy trước thái độ vẫn còn lo lắng cho thể diện của mình trong tình cảnh hiện tại của Kaise.

“Địa vị của anh sao? Cái đó giờ đã không còn nữa rồi. Bộ phận Kinh doanh số Hai sẽ trình bản báo cáo liên quan đến sự việc che giấu tổn thất của khách sạn Iseshima lên trên vào ngày mai. Từ giờ anh cũng nên nghĩ sẵn cách chống chế nào nghe bùi tai là vừa.

“Này, Hanzawa.

Kaise nhóm người dậy. “Tôi sẽ trần tình với Giám đốc Owada. Anh có thể giải quyết vụ này trong êm thấm được không? Anh nhất định sẽ không chịu thiệt đâu. Bản thân anh cũng rõ là dù có làm sáng tỏ chuyện này anh cũng đâu được lợi ích gì. Anh nghĩ sao?”

“Đáng tiếc tôi không có ý định suy tính thiệt hơn như vậy”, Hanzawa phủi bay lời đề nghị của Kaise.

“Đối phương chính là Giám đốc điều hành Owada đó. Không phải nhân vật mà anh có thể dễ dàng gây sức ép đâu. Những chuyện như vậy chính anh cũng phải biết chứ.

“Tôi ấy, theo chủ nghĩa nhân chi sơ, tính bổn thiện. Nhưng nếu bị kẻ khác hại, thì phải trả lại cho hắn gấp bội…

Hanzawa vừa lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt của Kaise vừa nói. “Đó mới là phong cách của tôi. Giả như tôi không phát giác ra vụ giấu giếm này thì đến tận lúc cuối cùng, anh cũng đâu chịu nói sự thật cho tôi biết. Đổ mọi trách nhiệm cho kẻ khác, chỉ cần để bản thân mình được lợi. Đây hẳn là cách nghĩ của anh chứ gì? Tôi nói có sai không?”

“Không, cái đó…”

“Thể diện của anh bây giờ khó coi quá đấy.”

Trước Kaise vẫn đang loay hoay tìm cớ, Hanzawa nói. “Anh đừng mơ tới chuyện mọi thứ sẽ kết thúc một cách dễ dàng. Đám người thối tha như các anh, tôi sẽ phục vụ tận răng.”

Cặp mắt Kaise trừng lớn, nỗi khủng hoảng ập lên người ông ta lớn đến mức như có thể cầm trong tay.

“Mà cũng phải, ai cũng buông thả khi nghĩ rằng đối phương mới là người có lỗi.”

Kondo lên tiếng, rồi quay sang phía cửa hét lớn, “Kozato!”.

“Đừng có trốn ở đó nữa, mau vào đây đi!”

Cánh cửa được mở ra một cách e dè. Lại thêm một gương mặt thân quen nữa xuất hiện.

“Rồi, việc chúng tôi muốn hỏi hôm nay chính là chuyện này.”

Thứ Kondo bày lên bàn chính là tờ phiếu điều tra tín dụng của La Fayette và giấy chuyển khoản. “Đây là gì chắc các anh cũng biết. Giải thích cho tôi nghe đi. Đừng nghĩ bây giờ các anh có thể qua loa giấu giếm nữa.”

Mặt Kozato biến sắc. Trước ánh nhìn đầy thắc mắc của Kaise, hắn ta mới nhăn nhó kể lại toàn bộ sự tình.

“Không lý nào…”

Kaise im bặt, sau một lúc lâu cũng không thốt lên lời.

Kozato chỉ nhìn đăm đăm vào một vị trí duy nhất trên bàn, hai tay hắn đan chặt vào nhau đến nỗi đầu ngón tay đỏ ửng. “Anh cũng biết chuyện cho vay gián tiếp này à?”

Kozato mím môi.

“Công ty điện khí Tamiya Denki nhờ tôi cho họ vay một khoản vốn lưu động. Tôi không biết liệu các anh có tin hay không, nhưng tại thời điểm thẩm định, tôi hoàn toàn chẳng hay biết gì về việc cho vay gián tiếp này cả. Về sau khoản vốn lưu động ấy được chuyển sang một bên thứ ba… Lúc bấy giờ tôi mới phát hiện ra đây là một vụ cho vay gián tiếp.”

“Lúc ấy chắc cậu có báo cáo lên cấp trên nhỉ?”

Kaise hỏi. “Vậy tại sao không thu hồi số tiền đó hả, Kozato?”

Nguyên tắc của việc cho vay của ngân hàng vốn nằm ở điểm số tiền cho vay ấy sẽ được dùng vào việc gì. Họ chỉ cho vay khi doanh nghiệp thật sự cần số tiền ấy để phát triển kinh doanh… Đó chính là nguyên tắc thép của việc cho vay.

“Tôi có làm báo cáo, nhưng rốt cục lại không biết nó đi đâu về đâu. Mà lúc đó tôi cũng nghĩ, đã thế thì thôi..”

“Là ai làm ra chuyện như vậy?”

Giọng của Kaise chợt khàn đặc.

“Đó là chỉ thị của Giám đốc chi nhánh Kishikawa lúc bấy giờ.

Lúc cái tên ấy vuột ra khỏi miệng Kozato sau một hồi gặng hỏi, Kaise chỉ có thể hít vào một hơi. Owada, rồi đến Kishikawa. Đều là cặp đôi cựu T của Kyobashi.

Kishikawa từng kinh qua chức giám đốc chi nhánh về sau được thăng lên làm trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, chẳng cần nói thì ai cũng có thể tưởng tượng ra phía sau vụ thăng chức ấy đầy dấu vết của một màn “giật dây” do Owada thao tác. Kishikawa bây giờ đang nắm vai trò phó

lãnh đạo trong đảng phái của Owada. Có điều, tình cảnh này của Kishikawa lại là một thứ tiện nghi bí mật.

“Cậu không cảm thấy kỳ quặc à? Lúc đó cậu đang nghĩ gì chứ hả!”

Kaise quát tháo đến nỗi nước bọt văng đầy. Thế nhưng… “Vậy Giám đốc chi nhánh Kaise thì sao?”

Trước lời phản bác không ngờ tới từ phía Kozato, Kaise chỉ còn cách nuốt khan.

“Lúc tôi báo cáo về vụ tổn thất của khách sạn Iseshima, giám đốc chi nhánh đã bảo gì? ‘Cứ vờ như cậu chẳng biết gì đi’, chẳng phải anh đã nói thế với tôi sao? Lúc đó anh không cảm thấy buồn cười à?”

Khuôn mặt Kaise đầy phẫn nộ. Nhưng cơn phẫn nộ ấy đã biến mất mà không có chỗ để bộc phát, chuyển sang vẻ hối hận.

“Xin lỗi.”

Nghe được câu nói này của giám đốc chi nhánh, Kozato cũng thờ phào một hơi, “Không sao”.

“Vậy hẳn là Kishikawa cũng biết chuyện số vốn kia đã được đem cho La Fayette vay gián tiếp nhỉ?”

Sau khi nghe xong cuộc trao đổi của hai người kia, Hanzawa mới lên giọng thắc mắc.

“Tôi không thể nghĩ khác.”

Kozato trả lời. “Nhưng mà ghi chép thì… Tôi có ghi chú lúc làm báo cáo về vụ việc vay gián tiếp này, có điều bản báo cáo ấy không bao giờ được trả lại. Anh ta chỉ nói mồm rằng, Cứ như vậy là được rồi. Tôi đã nghĩ quyết định ấy mang tính chính trị. Vậy nên bất chấp nội dung ra sao, anh ta có vò nát và vứt bỏ mẩu ghi chú ấy thì tôi cũng đành chịu.”

Kishikawa khôn thật. Còn ghi chú là còn dấu vết.

“Tôi muốn bằng chứng cho thấy Kishikawa có can dự vào vụ việc này”, Hanzawa nói.

“Chi tiết biến động số dư tài khoản tiền gửi liệu có yếu quá không?”

Kaise hỏi với giọng thì thào.

Yếu. Đúng lúc Hanzawa nghĩ vậy, chẳng ngờ Kozato lại lên tiếng:

“Hình như chi nhánh chúng tôi vẫn còn lưu lại phiếu chuyển khoản đấy. Tôi còn nhớ lúc bấy giờ đã cảm thấy khá kỳ quặc sao giám đốc chi nhánh lại yêu cầu để đích thân anh ta xử lý và đóng dấu tờ phiếu này nữa… Chắc là giờ nó vẫn còn nằm trong kho lưu trữ giấy tờ đấy.

“Anh dẫn chúng tôi đến đó đi?”

Hanzawa đứng lên trước, tiếp đó là Kondo. Kho lưu trữ giấy tờ của chi nhánh Kyobashi nằm trên tầng hai.

Cảnh tượng quái dị thật.

Trong lúc Kaise và Hanzawa, còn có thêm Kondo, đang chăm chú dõi theo nhất cử nhất động, Kozato bắt đầu lục lọi bên trong đống giấy tờ cũ nát. Cả nhóm như nín thở chờ thời gian trôi qua.

Cuối cùng tay Kozato mới dùng lại ở một tờ giấy. “Đây rồi!”

Đúng là tờ phiếu yêu cầu chuyển khoản 30 triệu yên. Bên yêu cầu là Tamiya Denki. Cột người nhận là La Fayette. Nội dung hoàn toàn giống hệt với những tờ biên lai mà Kondo mang đến.

“Hanzawa… con dấu này, ông xem thử”, Kondo chỉ ra.

“Ờ, chính nó.”

Con dấu của một nữ nhân viên ngân hàng lúc bấy giờ đang công tác ở phòng Kinh doanh. Cột giám sát có đóng một con dấu chuyên dụng, tròn trịa thật lớn, của giám đốc chi nhánh.

Chính là Kishikawa.

“Để tôi giữ nó.”

Hanzawa nói rồi lấy đúng một tờ giấy ấy từ mớ phiếu yêu cầu chuyển khoản.

“Thứ trưởng Hanzawa này, anh cũng sẽ tố cáo cả chuyện này à?”

Kaise nói. “Xin anh hãy nghĩ lại đi. Chuyện đến nước này thì anh đã lọt vào tầm ngắm của Owada rồi. Chẳng mấy chốc sẽ có tin anh bị chuyển vị trí. Đến lúc đó chẳng phải sẽ khổ sở lắm sao? … Hơn nữa, anh Kondo này, cũng có tin rằng hợp đồng chuyển công tác của anh sắp chấm dứt rồi. Thật ra, hôm nay tôi cũng đã phải giải thích chuyện này với Tổng giám đốc Tamiya. Giả sử… giả như… vụ việc này được xử lý êm thấm, tôi có thể nói tốt về hai anh trước mặt giám đốc Owada. Tôi sẽ thuyết phục anh ta từ bỏ kế hoạch chuyển đổi nhân sự với các anh. Tôi thề bằng cả sinh mạng này. Thật đấy. Các anh thấy sao? Xin hãy suy nghĩ kỹ vào đi. Giờ mà tố cáo chuyện này thì cũng có gì hay họ đâu. Ai sẽ là người sung sướng chứ?”

“Đây là tư duy anh có được từ Owada à? Đúng là phương án hay ho phết đấy.”

Hanzawa cười khẩy.

“Không… không phải. Tôi chỉ đang cố hết sức nghĩ cho các anh thôi!”

“Vậy cho tôi gửi lời cảm ơn. Nhưng mà nhé, hạng người có thể nghĩ đến chuyện giải quyết một thứ trưởng dám phơi bày bản báo cáo bất lợi cho mình bằng cách chuyển đổi chức vị của anh ta vốn không có tư cách làm lãnh đạo. Kondo, ông nghĩ sao?”

“Tôi hả.”

Trong một thoáng, Hanzawa có thể thấy rõ mồn một vẻ bối rối hiện trên khuôn mặt Kondo. “Nếu như chỉ còn cách trở về ngân hàng thì đành vậy thôi. Dẫu cho bây giờ vẫn có thể lưu lại Tamiya Denki, cũng rất khó để sửa chữa mối quan hệ với các nhân viên ở đó.”

“Hay nói cách khác, anh Kaise ạ, cảm ơn vì đã quan tâm đến chúng tôi.”

Sau khi vỗ bộp một cái lên vai Kaise, người đang gục đầu vì thất vọng, Hanzawa liền rời khỏi chi nhánh Kyobashi.

“Kondo, ban nãy ông thấy phương án kia có ổn không? Nghe như mớ giấy lộn ấy.

Gã hỏi Kondo đang theo sau lưng mình.

“Được thôi. Dù gì tôi cũng nghĩ rằng hợp đồng chuyển công tác của mình sắp chấm dứt rồi, hơn nữa, tôi cũng hiểu được công ty bây giờ chỉ tiếp nhận nhân viên chuyển công tác vì muốn làm ơn cho ngân hàng thôi. Đã không cần thì ở lại làm gì. Trong khoảng thời gian thuộc biên chế công ty còn lại, tôi sẽ làm hết mọi thứ có thể rồi sảng khoái về lại ngân hàng thôi.

Nói rồi, Kondo cười buồn.

“Xin lỗi nhé Kondo. Tự nhiên lại lỗi ông vào vụ việc dư thừa này.”

“Đừng nói vậy.”

Lúc cả hai đến cửa ra vào của ga tàu điện ngầm, Kondo mới nặn ra một nụ cười. “Cuộc đời của mình phải do tự mình quyết định mà.”

“Nhưng ông cũng phải biết nắm bắt cơ hội mà mình thật sự mong muốn chứ.”

Khuôn mặt Hanzawa chợt trở nên nghiêm túc. “Nếu như ông đang cảm thấy hối hận vì đã không chấp nhận lời đề nghị khi nãy của Kaise thì cứ lên tiếng. Tôi cũng nghĩ thế mà.”

“Tôi hiểu rồi.

Ánh mắt Kondo đượm buồn. Hanzawa giơ tay phải lên vẫy chào anh rồi xoay lưng, rảo bước về phía cửa soát vé rồi đi xuống cầu thang.

6

Chiều ngày hôm đó có cú điện từ Giám đốc chi nhánh Kaise.

“Mặc dù cũng khá lâu, nhưng bộ phận Nhân sự đã có lời hồi đáp về anh Kondo, người được chuyển công tác đến công ty các anh. Tôi muốn thảo luận một chút về sự tình này.

Hôm đó, lúc bước vào phòng giám đốc chi nhánh, Tamiya đã được Kaise thông báo lời đầu tiên như vậy. Chẳng biết có phải do hắn tự tưởng tượng hay không mà sắc mặt Kaise trông cứ không khỏe thế nào. Chẳng biết lý do là gì nhỉ?

“Thành thật xin lỗi vì đã làm phiền anh, thưa giám đốc chi nhánh.”

Tamiya cúi đầu, trong lòng đã thấy yên tâm phần nào. “Tuy rằng tôi thật sự cũng không muốn làm đến mức thế này, nhưng mà cái thái độ không chịu lắng nghe chỉ đạo của anh ta rõ là…”

“Chuyện này anh đã nói rồi.”

Kaise cắt ngang lời Tamiya. Đoạn, ông ta đặt ra câu hỏi, công ty các anh có chấp nhận việc chuyển đổi nhân sự không.

“Không thành vấn đề.”

“Bộ phận Nhân sự sẽ giải thích việc này cho Kondo.

Kaise nói. “Có điều, không biết Tổng giám đốc Tamiya có thể trình bày rõ ràng lý do khiến anh muốn đơn phương chấm dứt hợp đồng chuyển công tác này với Kondo không?”

“Tôi ư?”

Phiền thế, đúng lúc vừa nghĩ vậy trong đầu, Tamiya lại đổi lời ngay, “Mà có khi thế cũng hay”.

Có thể đích thân tống cổ Kondo, một gã vừa thích ngó lơ mệnh lệnh lại còn hay xáo tung công ty lên như vậy, rõ là một chuyện sảng khoái mà?

“Mặc dù tôi biết nói ra điều này không hay ho gì, nhưng đây vốn không phải chuyện của ngân hàng, mà là chuyện riêng của công ty anh thôi”, Kaise nói tiếp.

“Được. Tôi sẽ giải thích rõ ràng cho anh Kondo hiểu.”

Tamiya nở một nụ cười khoái trá đầy thâm hiểm. “Khi nào nhân sự thay thế sẽ được gửi đến ạ?”

“Nhanh thôi. Sau khi đã có quyết định thì chúng tôi sẽ thông báo ngay cho anh, cảm phiền các anh chờ cho.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi ấy, Tamiya liền trở về công ty sau chưa đầy 5 phút đi đường. Chợt…

“Tổng giám đốc, tôi có chuyện này muốn nói với anh.” Kondo đứng trước bàn làm việc, trông như vẫn đang chờ Tamiya quay về công ty.

“Đúng lúc lắm. Tôi cũng có điều này muốn trao đổi với anh.”

Tamiya đứng dậy rồi vào phòng tiếp khách bên trong.

Tamiya để Kondo vào trước rồi mới với tay ra sau đóng cửa lại để các nhân viên khác không nghe được.

Kondo ngồi xuống sofa, cảm nhận được bầu không khí tràn ngập áp bức. Vẻ mặt anh căng thẳng như thể đang có nỗi lòng gì.

“Anh có điều gì muốn trao đổi với tôi sao?”

Kondo cất lời hỏi.

“À, cũng không có gì. Anh nói chuyện của mình trước đi.”

Tamiya ngồi vào phía bên kia chiếc bàn.

“Là về vụ cho vay gián tiếp.”

Tamiya nhăn mặt.

“Lại nữa à? Anh có thể để yên cho nó trôi qua được không hả, Kondo?”

Hắn ta đã chán ngấy cái chuyện cứ lặp đi lặp lại này rồi. “Có liên quan gì đến anh đâu?”

“Chẳng phải công ty ta bây giờ rất cần khoản tiền 30 triệu đó sao? Cũng không biết đến khi nào ngân hàng Tokyo Chuo chấp nhận cho chúng ta vay nữa. Chỉ cần thu hồi được khoản tiền này là chúng ta có thể thở phào một lúc rồi.”

“Anh chẳng hiểu gì cả.”

Tamiya ngước nhìn trần nhà. “Đây là số tiền tôi cho người quen mượn dưới danh nghĩa cá nhân nên không muốn đòi nhanh đến vậy.”

Cáu thật. Nhưng lần này Tamiya cũng tự hiểu: nửa phần cáu tiết ấy hắn dành cho Kondo, nửa phần còn lại là vì tình trạng mãi không đòi được khoản vay này.

“Nói chung anh chẳng biết gì cả.”

Lúc Tamiya lặp lại câu nói kia, Kondo lại phản bác bằng một lời hắn không ngờ tới, “Không, tôi có chứ”.

“Khoản tiền ấy là do Giám đốc điều hành Owada ở ngân hàng Tokyo Chuo nhờ anh cho mượn chứ gì?”

Tamiya há hốc miệng như đang tính phản biện gì đó, nhưng cũng chỉ đành nuốt vào lòng.

Nỗi kinh ngạc và nghi hoặc của hắn đã truyền tới Kondo.

Rốt cục anh ta tra ra bằng cách nào vậy? Không, vẫn chưa biết liệu anh ta đã xác nhận được điều này là đúng hay chưa mà. Không biết anh ta nghe được từ ai, nhưng số người biết về vụ việc này vốn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trước một Tamiya đang ra vẻ thủ thế, Kondo tiếp lời.

“Trong lúc điều tra về La Fayette tôi đã phát hiện ra. Tôi cũng nói chuyện với người quen ở ngân hàng rồi, vấn ở đề này nghiêm trọng đấy. Nếu thực sự là thế thì Owada chuyến này cũng coi như xong. Bản thân anh thì trở thành tòng phạm, vờ vay vốn lưu động nhưng thực chất nhằm mục đích cho người thân của Owada vay gián tiếp. Anh nên ý thức được rằng từ nay về sau, rất có khả năng công ty anh sẽ không thể làm ăn được với ngân hàng Tokyo Chuo nữa.

“Chờ đã, không đến nỗi thế chứ.”

Tamiya không khỏi hoang mang trước những lời bản thân không hề ngờ tới từ phía Kondo.

Chỉ cần giúp Owada một tay, chỉ có trăm lợi chứ không có một hại. Lúc bấy giờ, hắn đã không hề nghi ngờ gì mà tin tưởng hoàn toàn vào lời nói ngon ngọt ấy của Giám đốc chi nhánh Kishikawa. Nhờ trời mà mối quan hệ giữa hắn và Owada mới duy trì được đến giờ.

“Anh có cách gì không?”

Tamiya nói.

“Suy cho cùng anh cũng chỉ là kẻ bị người ta lợi dụng thôi, Tổng giám đốc Tamiya.”

Kondo thông báo với giọng khẽ khàng. “Vụ cho vay gián tiếp này chẳng mấy chốc sẽ được phanh phui trước nội bộ ngân hàng. Cứ thế này, Tamiya Denki có thể mang tiếng cấu kết với Owada để lừa gạt ngân hàng. Vậy nên chúng ta rất cần bằng chứng cho thấy anh thực chất chỉ bị lợi dụng.”

Sao lại đến nỗi này…

“Anh chờ chút đã.”

Bỏ lại Kondo trong phòng một mình, Tamiya gọi điện cho Owada.

Đúng lúc chuông báo vắng sắp sửa vang lên thì đối phương lại bắt máy.

“Ban nãy tôi vừa nghe được tin này, vụ vay vốn của chúng ta hình như sắp bị tiết lộ với ngân hàng anh rồi.”

Tamiya nói vắn tắt vào đề. Không có lời nào đáp lại. “Chuyện này, anh nghe ai nói đấy?”

“Là ai thì đã sao hả ngài giám đốc điều hành? Anh tính sao?”

Ngữ điệu của Tamiya trở nên sỗ sàng. Hắn giở giọng chất vấn.

“Chà, có nhiều vấn đề lắm chứ.”

Owada nói. “Tôi sẽ không làm phiền anh nữa đầu, nên cũng đừng lo lắng quá làm gì.”

“Vụ cho vay gián tiếp này mà bị bại lộ thì nguy to, chẳng phải trước kia anh đã từng nói thế à? Cho nên tôi mới ra sức che giấu vụ này, thế mà giờ anh nói vậy là sao?”

Trước mặt Owada, hắn vẫn luôn ngoan ngoãn đóng tròn vai, nhưng bây giờ Tamiya không còn hứng nữa. Lửa đã lan tới nhà rồi.

“Cái này cũng *tùy trường hợp*. Vả lại, chừng nào tôi không thừa nhận, bọn chúng cũng đâu có chứng cứ gì. Mọi chuyện sẽ ổn thôi, Tổng giám đốc Tamiya.”

“Anh lấy cớ như vậy mà coi được đó hả?”

Trước giọng điệu lạnh tanh của Tamiya, chỉ có mỗi sự im lặng đáp lại lời hắn.

Owada vốn là người thiếu kiên nhẫn. Đây cũng là lần đầu tiên Tamiya trả treo Owada với thái độ này. Biết rõ đối phương nhất định đang cáu tiết lắm, nhưng bây giờ Tamiya đã không còn tâm trí đâu để cân nhắc vấn đề này nữa. Có điều…

“Xem ra anh đã hiểu lầm rồi, Tổng giám đốc Tamiya.”

Trong trạng thái tinh thần hiện tại của Tamiya, giọng nói lấy lại vẻ điềm tĩnh của Owada chợt biến thành thứ ngôn ngữ tự nhiên rơi từ trên trời

xuống. “Tôi không biết anh đã nghe được chuyện từ ai, song, từ đầu đến cuối, anh phải biết tôi không hề can dự gì vào vụ việc lần này…”

“Khi nào mới trả lại tiền?” Tamiya không chần chừ hỏi.

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi hỏi, khi nào anh mới có thể trả tiền lại cho tôi. Chẳng phải lúc đó anh đã nói khoản vay này chỉ là chữa cháy ngắn hạn thôi sao? Vì nể mặt anh Owada nên tôi mới giúp, nhưng dầu gì cũng bốn năm trôi qua rồi. Anh không thể cân nhắc giúp tôi sớm trả số nợ này ư?”

“Tôi sẽ chuyển lời đến vợ mình.”

Cứ hễ động đến chuyện khó xử lại lôi vợ ra.

“Tôi cứ nghĩ là số tiền ấy để cho anh mượn. Kể cả số tiền cho công ty vợ anh vay thì cũng là vợ-của-anh mượn chứ ai.”

Đầu dây bên kia truyền lại thái độ bực dọc của Owada.

“Tổng giám đốc ạ, đây không phải chuyện chúng ta có thể bàn qua điện thoại, không biết hai ta có thể gặp mặt vào trao đổi về phương án giải quyết lúc sau không?”

“Giám đốc à, bên tôi làm gì có nhiều thời gian như vậy? Mà phương án giải quyết là phương án gì?”

“Tôi đang bận họp.”

Thất lễ rồi, vừa dứt lời thì điện thoại cũng cúp cái rụp.

Tamiya siết chặt chiếc di động đang vang tiếng tút tút trong tay, lúc hắn chợt nhận ra thì đã thấy Kondo đang đứng bên cạnh mình rồi. Các nhân viên vô tình nghe được cuộc trao đổi vừa rồi cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía họ, nhưng Tamiya chỉ ngước mặt lên rồi vội vã quay về bàn làm việc của mình.

“Anh muốn cười thì cười đi.”

Tamiya nói. Ngay khi cúp điện thoại, hắn đã cảm thấy bản thân rõ là một kẻ thảm hại rồi.

“Đáng tiếc đây không phải tình huống mà tôi có thể cười nhạo người khác.

Kondo lại tỏ nét mặt tự giễu. “Chắc hẳn anh đã có tin gì đó từ bộ phận Nhân sự rồi phải không?”

“Anh cũng nhạy đấy.”

“Vậy sao?”

Kondo nói với vẻ buồn buồn, “Tôi chỉ có một yêu cầu cuối cùng thôi. Chúng ta có thể hợp sức quyết tâm thu hồi số tiền 30 triệu yên đó không…? Từ vợ của Giám đốc điều hành Owada ấy”.

Tamiya gấp điện thoại lại cất vào trong túi.

“Anh tính làm gì?”

“Đơn giản thôi. Chỉ cần anh kể tôi nghe toàn bộ mọi chuyện là được. Tôi sẽ viết báo cáo và đệ trình lên ngân hàng.”

“Anh tính làm thế để làm gì?”

“Đó là giấy tờ cần thiết để Owada bị giáng chức. Nếu như sự tình sáng tỏ, biết đâu 30 triệu yên sẽ quay trở về công ty ta theo hình thức nào đó? Dù sao đó cũng là lòng tự tôn của ngân hàng Tokyo Chuo mà.”

Tamiya hơi há miệng, vẻ mặt như đang nghiền ngẫm phương án này.

Cuối cùng hắn cũng phì cười rồi hỏi.

“Có cái gọi là lòng tự tôn của nhân viên ngân hàng à?”

“Có chứ.”

Kondo đáp. “Mặc dù lòng tự tôn đó cũng không quan trọng đến thế.”

“Vậy hả.”

Tamiya đứng chôn chân một lúc. Ánh mắt hắn dòm xuống sàn nhà như thể đang tìm kiếm thứ gì đó mới mẻ vậy.

“Thật lòng mà nói, cứ nghĩ đến chuyện về sau sẽ không cần phải nhìn thấy bản mặt của anh nữa thì tôi như đã trút được gánh nặng. Nhưng hễ nghĩ đến chuyện về sau sẽ không còn anh ở đây, chẳng hiểu sao tôi cũng cảm thấy có chút nuối tiếc. Chỉ có một mình anh là người lập kế hoạch kinh doanh và đòi tái thiết lại công ty này.”

Cứ nghĩ rằng những lời này của mình sẽ ngập tràn mùi mỉa mai, ấy vậy mà trong lúc Tamiya không để ý, hắn lại lỡ nói ra những điều thật lòng mất rồi.

“Chắc là do chúng ta không có duyên.”

Kondo nói. “Nhưng cũng nhờ dịp này mà tôi mới nhớ ra bản ngã mình từng đánh mất.”

Cảm xúc trên gương mặt Kondo xán lạn hệt như bầu trời chói chang ngoài ô cửa sổ kia.

Tamiya lại một lần nữa nhìn về phía Kondo.

“Về ngân hàng rồi anh sẽ tính sao?”

“Chà… đến đâu cũng đỡ hơn ở đây mà.”

“Anh sẽ không chịu nói với tôi, phải không?”

“Đây đã là lần cuối rồi.”

Kondo bật cười rồi dùng ngón trỏ phải chỉ về phía phòng tiếp khách đằng sau. “Rồi, giờ chúng ta nói chuyện thôi chứ?”

7

“Bản báo cáo sao?”

Nội tâm Owada chợt nổi sóng khi đánh hơi thấy mùi nguy cơ đang cận kề. “Anh viết rồi à?”

“Chà, nói là viết chứ tất cả những gì tôi làm là kể ra hết mà thôi, anh Kondo mới là người phụ trách bản báo cáo ấy.”

“Gì đây, sao anh lại không bàn bạc với tôi trước một tiếng?”

Owada đang ngồi đối diện với Tamiya tỏ vẻ mặt cau có, nhưng duy nhất lần này, Tamiya không hề có ý nói lời thành thật xin lỗi với hắn ta.

“Chẳng phải tôi đã bàn bạc trước với anh rồi sao, Owada? Lúc đó anh đã nói gì?”

Owada với thân hình chắc nịch bỗng nhiên trông thấp bé. Tamiya tiếp tục. “Anh chỉ toàn nói với tôi mấy lời như ‘sẽ nói lại với vợ, sẽ tìm phương án. Cái tôi muốn biết chính là chừng nào anh mới hoàn trả số tiền ấy cho tôi, ấy vậy mà đến cuối cùng, anh cũng chẳng hề đả động một câu đến chuyện đó.”

Trước lời càm ràm của Tamiya, Owada không biết nên trả lời như thế nào.

Vì Tamiya nói rất đúng.

Thật lòng Owada cũng muốn một phát trả ngay món tiền 30 triệu kia lắm chứ. Nhưng không thể.

Lúc vợ hắn nói muốn làm công việc cô ấy thích, Owada đã đáp ứng nguyện vọng của cô một cách dễ dãi.

Là phụ nữ hay bà nội trợ đi nữa thì cũng nên có cho mình một thành tựu trong đời… Owada vẫn luôn mang trong đầu suy nghĩ hết sức hiển nhiên ấy.

Vốn dĩ, Takako thời còn học đại học đã sớm bộc lộ bản tính hiếu thắng khi làm đội trưởng Câu lạc bộ quần vợt. Hắn hiểu rất rõ vợ mình không phải mẫu phụ nữ hướng nội sẽ chỉ biết tề gia nội trợ sau khi con cái đã trưởng thành.

Owada đánh giá cao tiềm năng của Takako.

Hắn tin rằng chỉ cần được hỗ trợ tiền, có lẽ vợ hắn sẽ kinh doanh thành công. Lúc chuẩn bị thành lập một công ty may mặc, vốn là lĩnh vực vợ hắn thật sự yêu thích, cô đã nói, “Em sẽ không phiền mình đâu”, rồi đem hết số tiền cô ấy dành dụm được làm vốn đầu tư trang trải toàn bộ chi phí thành lập công ty.

Cô thật sự là một phụ nữ đáng trông cậy, một người vợ kiên cường. Dẫu không cần quá cố gắng, cô vẫn có thể làm ăn phát đạt dưới sự bảo vệ của Owada. Hắn đã nghĩ thế đấy. Nhưng ai ngờ, thực tế lại không như vậy.

“Thực tế… xem ra công ty của vợ tôi kinh doanh không được thuận lợi như cô ấy muốn.”

Owada thành thật khai báo với Tamiya. Cho đến giờ, hắn cũng chưa từng đề cập đến chi tiết doanh thu của công ty mang tên La Fayette kia. Bất chấp việc Tamiya đã cho La Fayette vay số vốn lên tới 30 triệu yên, Owada lại chưa từng báo cáo chút gì về doanh số của La Fayette cho Tamiya biết. Owada đã lợi dụng triệt để sự ngây thơ với tư cách là một chủ doanh nghiệp của Tamiya.

“Tôi cũng nghĩ có khi nào là thế.”

Mang danh lãnh đạo ngân hàng, Owada thật sự không cam tâm khi phải nói ra nỗi phiền não riêng tư và bộc lộ sự yếu đuối của mình trước một người ở vị trí như Tamiya. Có điều, hắn cần phải thành thật với Tamiya nếu muốn được thông cảm.

“Thành thật xin lỗi vì đã luôn im lặng từ trước nên giờ, nhưng công ty của vợ tôi làm ăn thua lỗ triền miên, nên chưa thể lên kế hoạch trả lại khoản nợ những 30 triệu yên kia được. Anh có thể thong thả thêm ít lâu giúp tôi được không?”

Dưới góc nhìn của Tamiya, đây chính là khoảnh khắc mà vầng hào quang mang thương hiệu Owada, vốn được ví như thần thánh, tắt hẳn, chỉ còn trơ lại lớp thép.

“Vậy ngài giám đốc điều hành hãy hoàn trả khoản tiền đó giúp tôi. Dù gì tôi cho vay số tiền ấy thể theo yêu cầu từ phía anh mà. Nếu như đó không phải là vợ của giám đốc điều hành đây thì ngay từ đầu tôi đã không cho mượn số tiền ấy rồi.

Tamiya ép bức Owada một cách không khoan nhượng. “Anh có thể chờ thêm một thời gian không?”

Owada có nỗi khổ riêng khiến hắn không thể đáp ứng yêu cầu hoàn trả số tiền ấy được.

Việc kinh doanh của vợ hắn đang lâm vào rối rắm trong lúc vẫn còn gánh lỗ. Đã không có nổi doanh số đáng kể thì chớ, lại còn đi thuê một tòa văn phòng hạng sang và tuyển nhân viên nữa. Tự mình sở hữu một cửa tiệm, ký hợp đồng với những nhà thiết kế mình thích và cho ra mắt thương hiệu độc quyền, ấy vậy mà khách thì chẳng được mấy người.

Lỗ chồng lỗ. Mặc cho số tiền nợ càng lúc càng phình to, vợ hắn cũng chỉ làm thinh với Owada cho tới khi mọi chuyện không thể cứu vãn.

Làm gì có ngân hàng nào đồng ý cho một công ty vừa không có thực thu lại còn thua lỗ liên tiếp kể từ ngày được thành lập kia vay nợ. Vẫn còn đau đáu trong lòng ý niệm nhất quyết không làm phiền chồng, vợ Owada đã tìm đến đối tượng duy nhất chấp nhận cho cô vay tiền, đó là những tổ chức không phải ngân hàng.

Owada chỉ biết được điều này khi tình cờ nghe điện thoại của bên cho vay thương mại vào một ngày nghỉ nọ.

“Công ty chúng tôi không có nhu cầu.”

Owada nhầm đó là nhân viên chào hàng qua điện thoại nên mới bảo thế, ngay lập tức đã bị đối phương nạt cho ngay. “Đừng có giỡn mặt với tao.” Giọng đầy tính uy hiếp.

“Trả nợ chây ì mà giờ còn nói cái giọng đó sao?”

Lúc bấy giờ, công ty của vợ hắn ta đã mất phương hướng và gánh trên lưng khoản nợ vượt quá con số 100 triệu yên rồi.

Vợ hắn vừa khóc lóc vừa xin lỗi, kêu ca rằng bây giờ em chỉ còn nước tự tuyên bố phá sản thôi.

“Doanh số cũng đang đi lên. Chỉ cần không có khoản nợ lãi suất cao như thế thì em còn ráng tìm cách xoay xở được.

Nghe vợ nói thế, Owada đành phải từ bỏ phần lớn tài sản đầu tư của mình để thanh toán hết nợ nần cho cô.

Hắn đã tin lời vợ.

Có điều, về sau, khoản lỗ của La Fayette lại ngày càng tăng.

Nghe Owada kể lại toàn bộ sự tình, Tamiya chỉ biết thở dài thườn thượt.

“Mọi chuyện chẳng phải là tệ quá sao. Giờ anh có nói gì cũng vậy thôi.”

Hắn kéo đôi giày đang đặt bên cạnh rồi đứng dậy. “Tổng giám đốc Tamiya, anh chờ đã.”

Owada chạy khỏi bục ngồi để đuổi theo hắn. “Anh có thể tìm cách nào đó thu hồi bản báo cáo từ Kondo giúp tôi được không? Xin hãy giúp tôi đi.”

Tamiya khó xử nhìn Owada quỳ gối cúi đầu dưới chân mình. Nhưng thứ hiện lên trong mắt hắn chẳng phải đồng tình mà là tức giận.

“Tôi không biết anh là lãnh đạo ngân hàng hay là ai, nhưng chuyện chỉ đến đây thôi.

Dứt lời, Tamiya lập tức bỏ đi.

Chỗ ngồi giờ đây chẳng còn ai, Owada không ngừng cọ trán vào chiếu mà khóc không thành tiếng.

Nỗi hối hận khôn nguôi.

Tất cả đều tại vợ hắn.

Khốn nạn. Mọi chuyện vốn đâu phải tại mình. Vì chuyện này mà mình phải rớt đài sao? Chỉ vì chuyện này mà mình lại…

Owada đứng dậy rồi lấy miếng khăn ướt trên bàn chùi khuôn mặt lem nhem toàn nước mắt.

Hắn ngồi thụp xuống sàn chiếu, khoanh hai chân lại rồi móc điện thoại ra khỏi túi quần, chẳng buồn kéo lại vạt quần bị kéo lên nhăn nhúm.

Hắn gọi cho Kishikawa.

“Có chuyện gì vậy ạ, thưa giám đốc?”

“Bây giờ tôi đang ở Kyobashi.”

Owada hướng cặp mắt trống rỗng về phía chiếc bàn chỉ mới được dọn món khai vị. “Sự việc đã trở nên rắc rối rồi.”

8

“Tay Tamiya đã tiết lộ rồi.”

Trước những lời vừa vọt ra khỏi miệng của Owada, sắc mặt Kishikawa không khỏi sợ hãi. Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Tamiya trong bất hòa, hành động của Owada lại là lập tức quay về hội sở.

Kishikawa đã ngồi chờ sẵn ở phòng giám đốc, theo đúng mệnh lệnh của Owada.

Bộ dạng Kishikawa như mất hồn.

“Lỡ như… sự việc ấy mà bị đưa ra ánh sáng thì… sự tình sẽ trở nên ngoài sức tưởng tượng của chúng ta đấy, thưa giám đốc.

Gã nói với vẻ khẩn khoản.

“Tôi hiểu chứ.”

Owada chỉ nhìn đăm đăm vào một điểm trên không trung, nghiến chặt hàm.

“Anh tính sẽ làm thế nào đây ạ? Anh nghĩ bây giờ… “Chỉ còn cách thủ tiêu bản báo cáo kia thôi.”

Owada lập tức trả lời. “Chẳng mấy chốc mà gã kia… tên Kondo thì phải… sẽ kết thúc hợp đồng chuyển công tác. Vậy chỉ còn cách thuyết phục hắn giấu nhẹm vụ này đi thôi. Nếu chỉ có mỗi tờ phiếu chuyển khoản bị Hanzawa lấy mất thì tôi còn có thể nói cho qua. Tôi sẽ bảo vụ trao đổi này là do quan hệ cá nhân giữa vợ tôi và Tamiya, kiểu gì cũng xoay xở được. Anh đã có địa chỉ liên lạc của hắn chưa?”

Sau khi Tamiya rời khỏi, Owada đã ra lệnh cho Kishikawa đến bộ phận Nhân sự tra thông tin liên hệ của Kondo.

“Thế này được chưa ạ?”

Kishikawa lấy hồ sơ nhân sự của Kondo ra. Đây là tư liệu ghi chép các thông tin cá nhân và lý lịch công tác của anh từ ngày vào ngân hàng Sangyo Chuo cũ, kèm thay đổi về đánh giá nhân sự.

“Từng có thời gian gián đoạn công tác… à?”

Ở độ tuổi này, cũng không lạ gì nếu Kondo nằm trong số nhân viên tuyến đầu của ngân hàng. Owada lập tức hiểu ra ngay lý do khiến anh phải thuyên chuyển đến các công ty đối tác.

“Con cái cũng còn nhỏ nhỉ. Lại còn tận hai đứa. Sắp tới sẽ phải tốn nhiều tiền lắm đây. Anh hiểu điều tôi đang nói không?”

Hắn hỏi Kishikawa. Thay vì trả lời, gã lại nhìn về phía Owada bằng ánh mắt chẳng chút bối rối hay ngạc nhiên. “Đối phó với một gã thế này, nếu lỗi chuyện nhân sự ra nhất định sẽ làm nên chuyện. Bởi vì đâu có ai bỏ đi cái lợi lâu dài vì chuyện trước mắt… Anh mau gọi điện vào số di động của hắn đi.”

“Bây giờ ấy ạ?”

Kishikawa trưng ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Càng nhanh càng tốt. Biết đâu ngày mai hắn sẽ nộp bản báo cáo lên thì sao. Chúng ta không thể bỏ lỡ khắc nào được. Mau đi.”

Kishikawa đáp lại một câu ngắn gọn rồi lấy điện thoại ra gọi đến số di động được ghi trên tư liệu. Dưới ánh mắt chòng chọc của Owada, tiếng đổ chuông khẽ vang lên trong căn phòng giám đốc im ắng.

Ngay lập tức có giọng đàn ông cất lên.

“Tôi là Kishikawa của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ, bây giờ anh có tiện không?”

Đối phương im lặng một lúc rồi đáp lại bằng một tiếng ở tỏ vẻ khó hiểu.

“Về vụ việc của công ty điện khí Tamiya Denki, tôi có điều này muốn thương lượng với anh gấp. Mặc dù hơi đường đột, nhưng không biết chúng ta có thể gặp mặt không?”

“Ngay bây giờ sao,” câu trả lời đầy bất ngờ vang lên, Owada cũng loáng thoáng nghe được.

“Chuyện này cũng hệ trọng với anh lắm đấy.”

Kishikawa nói, ra sức thuyết phục Kondo, người không hiểu sao lúc này vẫn đang ở công ty.

“Hắn bảo sẽ đến đây.”

Sau khi cúp máy, Kishikawa mới báo cáo lại với Owada bằng vẻ mặt nhẹ nhõm.

“Biết rồi.”

Owada khẽ đáp, hai mắt nhắm nghiền, mặt vẫn giữ nguyên vẻ khó đăm đăm.

9

Cú điện thoại ấy đột ngột tới đúng vào lúc anh đang tăng ca.

Tuy rằng tên họ các trưởng bộ phận đã phần nào nhạt nhòa trong tâm trí Kondo vì anh rời hội sở đã lâu, nhưng Kishikawa thì khác. Bởi lẽ gã chính là giám đốc chi nhánh vào thời điểm Tamiya Denki mượn vốn để cho vay gián tiếp.

Đêm hôm đó, anh biết Tổng giám đốc Tamiya đã đi ăn tối với Owada.

Chỉ không biết hắn ta đã nói với Owada những gì.

Thế nhưng, cú điện thoại của Kishikawa đã cho Kondo biết tình hình đang rất cấp bách. Anh nghĩ đến việc từ chối cuộc hẹn, nhưng nếu như có thể hỏi được thêm tình tiết về vụ cho vay gián tiếp từ Kishikawa và ghi vào bản báo cáo thì cũng là ý hay. Nghĩ vậy, Kondo bèn thu xếp công việc rồi bắt taxi ngay trước cửa công ty, một đường chạy thẳng đến hội sở. Thế nhưng…

“Anh có thể lên phòng làm việc của Giám đốc điều hành Owada không?”

Kishikawa bất ngờ báo với Kondo lúc anh vừa mới tới quầy lễ tân ngay lối vào dành riêng cho nhân viên trong ngân hàng.

Kondo cảm nhận trống ngực mình đang bắt đầu đập thình thịch. Không chỉ gặp Kishikawa mà còn phải giáp mặt với Owada…

“Chà, anh Kondo đây phải không? Thật xin lỗi vì đã gọi anh đến giữa lúc bận bịu thế này nhé.”

Cánh cửa phòng giám đốc lập tức mở ra ngay khi anh vừa gõ cửa, chứng tỏ Kishikawa là một gã chỉ nói lời khách sáo bề ngoài.

“Không có gì” Kondo đáp ngắn gọn. Anh lập tức căng thẳng khi thấy người đàn ông còn lại đang ngồi ở trên sofa tiếp khách. Không cần giới thiệu anh cũng biết đấy là Owada.

“Thôi, ngồi xuống đi nào.”

Được Kishikawa mời, Kondo bèn ngồi xuống chiếc ghế đối diện hai người họ, cách một cái bàn. Anh nín thở chờ đợi.

Lập tức…

“Sao, anh thấy cuộc sống khi chuyển công tác thế nào?”

Kẻ thong dong mở lời là Owada. Owada tựa lưng vào ghế, người hơi nghiêng, hai chân vắt chữ ngũ. Bộ dạng thật đúng với bản chất của một tay làm nhà băng vừa sạch sẽ lại vừa bóng bẩy. Kiểu người sẽ không hợp với mùi bùn đất ở các chi nhánh.

“Cũng tàm tạm.

Kondo ỡm ờ đáp. Bây giờ có nói gì đi nữa thì cũng sắp có quyết định chuyển anh về lại ngân hàng rồi. Anh đâu được quyền trả lời. Thế nhưng, Owada đã biết hết tình cảnh hiện tại của Kondo.

“Tôi có nghe chuyện anh sắp sửa bị giải trừ hợp đồng chuyển công tác.”

Kondo im bặt khi nghe thấy những lời này, nhưng mặt anh biến sắc ở câu nói tiếp theo của Owada.

“Không biết nơi thuyên chuyển sắp tới có yêu cầu anh phải chuyển nhà nữa không?”

Owada buông lời.

“Chuyện này đã được quyết định rồi sao?”

Không thể chịu nổi nữa, Kondo bèn cất tiếng hỏi. Anh không giấu nổi nỗi bất an lẫn trong giọng nói. Bởi lẽ đối với Kondo, đó là viễn cảnh anh muốn trốn tránh nhất.

“Không đâu, vẫn đang trong giai đoạn điều chỉnh thôi.

Bây giờ, thứ xúc cảm Kondo vốn đã dần quên đang trỗi dậy trong lòng.

Như thế thì… tệ rồi.

Trong lúc bối rối thế này, thứ đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là nhà cửa và gia đình. Vợ và các con anh mới vừa kết bạn và ổn định cuộc sống sau đợt chuyển nhà từ Osaka đến Tokyo, vậy mà… Không lẽ bây giờ bọn họ lại phải rời bỏ Tokyo mà chuyển đến một nơi xa lạ nào đó ư? Bản thân anh thì không vấn đề gì. Nhưng gia đình anh sẽ khổ sở đến mức nào đây…?

“Như vậy chắc cũng khó cho anh lắm nhỉ?”

Nghe được lời này của Owada, Kondo ngẩng mặt lên. Hai con mắt lãnh đạm của hắn xoáy sâu vào tim Kondo. “Tùy trường hợp mà tôi cũng có thể tác động đến việc điều động nhân sự này đấy.”

Kondo khẽ hít vào một hơi, mắt nhìn đăm đăm vào hai bàn tay. Anh có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình. Khoảnh khắc ấy, Kondo rốt cục cũng đã hiểu ẩn ý trong lời Owada.

Owada lại tiếp.

“Nhưng với điều kiện… Nếu như anh có hứng thú thì bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau bàn về việc này nhé.”

Kondo nhìn thẳng vào mắt Owada một lúc lâu. Anh có cảm giác mình có rất nhiều điều cần suy nghĩ, nhưng cụ thể là gì thì anh không chắc. Dường như Kondo đã đánh mất chính bản thân mình trong lúc bị hiện thực dồn ép rồi.

“Điều kiện là gì?”

“Tôi muốn anh không công khai bản báo cáo anh đang viết. Chính là bản báo cáo liên quan đến vụ cho vay gián tiếp của Tamiya Denki đấy.”

“Nhưng, giả như tôi không trình lên bản báo cáo ấy thì một phần sự việc cũng sẽ sớm bị phanh phui thôi?”

Chí ít hội Hanzawa đều biết. Cả Tomari nữa. Giả sử Kondo không nộp bản báo cáo lên thì Owada và Kishikawa có thể thoát được vụ này hay không vẫn là chuyện mơ hồ.

“Cái đó thì sao cũng được.”

Ai ngờ Owada lại tỏ vẻ đầy tự tin. “Không có lời làm chứng của Tổng giám đốc Tamiya thì cũng chỉ như vẽ rồng không mắt thôi. Tôi muốn lưu ý thêm một điều, dù có không nộp bản báo cáo thì anh cũng chẳng thiệt thòi gì. Mà còn ngược lại ấy chứ.

Owada im lặng trong phút chốc như để thăm dò cảm xúc của Kondo rồi mới tiếp tục. “Tôi có thể giúp anh trở lại yên vị tại ngân hàng. Không cần phải chuyển công tác nữa, nhé. Anh thích chỗ nào? Hội sở hay chi nhánh? Bộ phận Tín dụng hay Xử lý nợ? À, lúc mới vào ngân hàng, nguyện vọng của anh vốn là bộ phận Truyền thông mà. Có khi tôi sẽ giúp được anh nắm chức vị ở đó đấy. Bệnh của anh cũng khỏi rồi nhỉ? Thế nào, vậy anh có muốn làm lại từ đầu không? Tôi cũng nghĩ tuổi anh thế này mà bị chuyển công tác thì đúng là sớm quá.

Kondo sửng sốt nhìn chòng chọc vào mặt tay giám đốc điều hành. Anh vốn nghĩ việc mình bị thuyên chuyển là điều hết sức hiển nhiên. Thế nhưng, anh lại có thể công tác ở vị trí nhân viên ngân hàng nữa sao? Đó là điều anh chưa từng nghĩ đến. Vậy mà giờ đây Owada lại treo lủng lẳng “món quà” trước mặt anh.

“Anh có muốn làm lại từ đầu không?”

“Điều đó… có thể sao?”

“Dĩ nhiên.”

Owada nói một cách quả quyết.

“Anh không cần phải làm gì cả.”

Owada nói. “Chỉ xin anh hãy quên hết toàn bộ mọi chuyện đã nghe được ở nơi chuyển công tác là Tamiya Denki đi. Tôi chỉ cần thế thôi.”

Những cảm xúc mâu thuẫn cuộn lên và giằng xé kịch liệt trong lòng Kondo lúc này như đang trêu ngươi anh. Cứ nghĩ đến khuôn mặt của Hanzawa hay Tomari là anh lại thấy nghẹt thở. Nhưng những khuôn mặt ấy lại ngay lập tức được thay thế bằng vẻ mặt rạng rỡ của vợ và các con anh.

“Tôi nghĩ anh có tự tôn của một nhân viên ngân hàng. Có điều, tôi muốn anh chí ít có thể bỏ quá cho việc đó. Chỉ cần như thế thôi. Xin anh đấy.”

Nói xong, Owada cúi đầu. Thay vì ngỡ ngàng trước cảnh tượng một giám đốc điều hành cựu T cúi đầu trước một nhân viên chuyển công tác quèn như anh, Kondo chỉ có thể đăm đăm nghĩ đến việc “Cái gì là tự tôn của một nhân viên ngân hàng chứ?”.

Quả thật, việc Kondo đang cố gắng làm là tuân theo lý tưởng của một nhân viên ngân hàng bằng bản báo cáo kia.

Thế nhưng, ngân hàng đã làm gì được cho Kondo từ bấy đến giờ? Áp đặt KPI nghiêm khắc, đảo lộn cuộc sống. Bào mòn lòng tự tôn và cả giấc mơ của anh, chỉ tạo cho anh công ăn việc làm để mưu sinh. Hơn thế nữa, ngay cả chỗ làm tại công ty vừa và nhỏ mà anh cứ ngỡ thuộc về mình cũng chẳng mấy chốc trôi tuột khỏi tầm tay.

Mình rốt cục làm việc vì điều gì? Bây giờ bản thân có còn lòng tự tôn của một nhân viên ngân hàng không? Vớ vẩn thật sự.

Chẳng còn điều gì quan trọng với mình nữa rồi. Thứ duy nhất có ý nghĩa với bản thân bây giờ chỉ còn tình bằng hữu và nghĩa vụ đối với

Hanzawa và Tomari. Có điều, bọn họ là tầng lớp tinh anh đang đi trên đường ray của những người xuất chúng, mặc dù cùng trang lứa với nhau, nhưng hoàn cảnh giữa mình và họ thật khác biệt.

Để một kẻ bị chuyển công tác như mình có thể làm lại cuộc đời, cần có một lý do tương xứng.

“Bây giờ tôi muốn nghe câu trả lời của anh.”

Owada nhìn thẳng vào mặt Kondo. Từ nãy đến giờ, Kishikawa vẫn nuốt khan theo dõi nhất cử nhất động của hai người họ.

Yosuke muốn đi học thêm anh ạ…

Anh chợt nhớ đến lời của vợ anh từng nói trước kia. Tuy ngoài miệng nói rằng không sao, thế nhưng đừng nói đến khoản tiền học thêm trị giá vài trăm ngàn yên, chỉ 100 ngàn yên cho con tham dự khóa học hè cũng đã đủ để tạo áp lực cho gia đình Kondo rồi. Tuy anh vẫn còn thuộc biên chế ngân hàng, thế nhưng, mức lương hằng năm của kẻ bị chuyển công tác như anh lại bị cắt giảm quá nhiều, khiến anh khó có thể xoay xở nổi khoản chi phí ấy. Chưa hết, khoản trợ cấp lương hưu của anh sau này so với những kẻ từng giữ chức giám đốc chi nhánh cũng chênh nhau một trời một vực.

“Sao hả anh Kondo? Có muốn thử làm lại từ đầu không.”

Chấp nhận lời dụ dỗ của Owada cũng đồng nghĩa với việc tiếp tay che giấu cho hành vi bất chính của hắn. Có thể nói đây là sự lựa chọn mang tính thử thách xem một nhân viên ngân hàng có vượt lằn ranh hay không.

“Anh có thể làm được. Gia đình anh nhất định sẽ hạnh phúc lắm. Điều anh nên nghĩ đến chẳng phải là hạnh phúc của gia đình mình hay sao? Còn phải ưu tiên cho ước mơ của bản thân nữa. Vậy nên đừng chần chừ mà hãy nắm bắt lấy cơ hội ngay đi.”

Trùng hợp làm sao, Owada lại nói câu giống hệt với Hanzawa.

Nhưng mà ông cũng phải biết nắm bắt cơ hội mà mình thật sự mong muốn chứ.” … quả thật Hanzawa đã từng nói như vậy.

Thế quyết định vậy đi.

Hanzawa, xin lỗi nhé.

“Vậy… đành trông cậy vào anh.”

Giây phút anh nói ra câu nói này, vỏ bọc hòa ái của Owada vỡ tan. Hắn cùng Kishikawa trao cho nhau một ánh mắt.

Thấy Owada vội chìa tay phải ra, Kondo cũng lập tức siết chặt lấy nó.

Đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất rồi.

Kondo tự nhủ với lòng mình.

Ấy vậy mà, anh lại chẳng hề cảm thấy vui vẻ trước cánh cửa tương lai đang rộng mở sau bao năm đóng chặt. Cảm giác như đại dương của những cảm xúc kiệt quệ đang sóng sánh ngay trước mắt anh. Một đại dương vắng vẻ và quạnh hiu.

CHƯƠNG KẾT:
NỖI ƯU SẦU CỦA DEEP THROAT[9]

1

Ánh nắng mặt trời như thiêu rụi mặt đường nhựa dù mới sáng sớm.

Hanzawa đi xuống cầu thang từ lối đi chuyên dụng nằm bên cạnh tòa cao ốc ngân hàng rồi đi tới bộ phận Kinh doanh số Hai nằm ở tầng một của tòa hội sở bằng lối ra vào dành cho nhân viên. Gã vừa kết thúc cuộc giao ban vào lúc 8 rưỡi với các thành viên trong bộ phận, bây giờ chuyển sang xem qua mớ giấy tờ nằm trong hộp "chờ duyệt".

Dẫu cho cuộc thanh tra như vũ bão kia đã kết thúc, nhưng bộ phận Kinh doanh số Hai của hội sở vẫn không có thời gian nghỉ ngơi. Gã đã lỡ mất kỳ nghỉ hè theo lịch. Kết cục, dù đã quyết định nghỉ 5 ngày nhân dịp lễ Obon, nhưng vì dự định ban đầu đã phá sản và chuyến du lịch hiện đang được bảo lưu, gia đình gã chẳng được đi đâu. Tính tình của cô vợ Hana cũng vì thế mà càng trở nên khó chiều, chỉ cần nhìn thấy mấy chữ "Cơ quan Dịch vụ Tài chính" trên báo thôi là y như rằng cô sẽ được dịp phát tiết, "Thật không thể tha thứ cho bọn họ được!".

Lúc gã nhận cuộc gọi từ Tomari, kim đồng hồ đang chỉ 9 giờ 5 phút sáng.

"Giờ ông rảnh không? Tôi có chuyện khẩn muốn báo với ông."

Tomari nói với giọng gấp gáp, thông báo giờ sẽ qua luôn rồi tự tiện cúp máy.

Năm phút sau, Tomari đã ngồi đối diện với Hanzawa trong phòng họp của bộ phận Kinh doanh.

“Cơ quan Dịch vụ Tài chính vừa gửi thư đến cho chủ tịch. Tình hình sắp tới chắc tệ rồi đây.”

Nét mặt anh nghiêm nghị.

“Thư sao? Gì chứ, mệnh lệnh cải thiện nghiệp vụ à?”

“Không phải. Làm gì có chuyện. Người gửi là trưởng cục thanh tra, hình như yêu cầu sửa đổi thái độ của từng người trong ngân hàng khi tiếp nhận thanh tra. Ông biết điều này nghĩa là gì không?”

“Sao tôi cứ thấy chỉ có mỗi tay Kurosaki kia là rảnh rỗi làm trò hề này thôi nhỉ?”

Trước giọng điệu trào phúng của Hanzawa, Tomari tuyệt vọng kêu lên “Chính là hắn đó!” rồi trầm giọng.

“Bắt đầu có những người đòi đổ trách nhiệm lên đầu ông đấy, Hanzawa. Nghe đâu Trưởng bộ phận Kishikawa còn đang đề ra phương án kỷ luật nữa. Giờ mà thả cho bọn chúng là mình nguy to. Vụ kia sao rồi? Ông nhanh tay lên chứ. Cứ thế này thì nguy mất thôi.

“Đừng có cuống lên như thế.”

Thấy Tomari nhấp nha nhấp nhổm, Hanzawa chỉ tỏ vẻ điềm nhiên. “Tôi chuẩn bị đệ trình bản báo cáo đây. Đã bàn với Trưởng bộ phận Naito về việc tôi sẽ trực tiếp trình lên bộ phận Nhân sự rồi.”

“Cẩn trọng vào!”

Tomari làm vẻ mặt bất an. “Lỡ để bọn chúng thoát được vì không đủ chứng cứ thì ông lâm nguy đấy. Tên đần thứ trưởng hèn mọn dám qua mặt Giám đốc điều hành Owada, trong ngân hàng này chỉ có mỗi ông thôi đấy Hanzawa ơi!”

Hanzawa không khỏi mỉm cười trước những lời của Tomari. Gã làm thinh đứng dậy.

“À à, còn một chuyện nữa.”

Tomari gọi giật gã lại như sực nhớ ra điều gì đó. “Kondo về rồi đấy. Lúc biết chuyện tôi cũng bất ngờ lắm luôn. Hình như cậu ta về làm chức kiểm soát viên ở bộ phận Truyền thông thì phải. Bộ phận Nhân sự cũng đã xác nhận bệnh tình của cậu ấy đã được chữa khỏi hoàn toàn rồi.”

“Tôi biết rồi, có nghe Kondo kể.”

Vừa dứt lời, gã đã thấy Tomari làm vẻ mặt ngơ ngác đáp, “Vậy hả?”.

Tôi muốn gặp ông, mấy giờ cũng được. Buổi tối hôm ghé sang chi nhánh Kyobashi, Kondo đã nhắn gã như vậy. Lúc nhận điện thoại từ Kondo, Hanzawa đang chuẩn bị về nhà nên họ hẹn gặp ở quán rượu khu Shinjuku.

Kondo đã thú thật về cuộc trao đổi với Owada rồi tạ lỗi với Hanzawa.

“Kondo.”

Lúc bấy giờ, trước mặt anh bạn Kondo luôn miệng xin lỗi với đôi mắt rơm rớm, Hanzawa chỉ nói, “Tôi không trách ông đâu. Công tác ở bộ phận Truyền thông vốn là ước mơ của ông mà. Cho dù chuyện gì có xảy ra, bây giờ ông đã thực hiện được ước mơ đó rồi. Đây chẳng phải điều đáng mừng sao?”

“Nhưng tôi đã phản bội các ông vì nó. Dù có được công tác ở đó thì tôi cũng chẳng thấy vui vẻ gì.”

“Tôi không nghĩ đó là phản bội đâu.”

Hanzawa nói chắc nịch. “Ông chẳng qua chỉ đưa ra lựa chọn hiển nhiên dưới tư cách của một nhân viên ngân hàng thôi. Con người ai cũng phải sống. Và để sống, người ta cần tiền bạc và mơ ước. Nỗ lực đạt được chúng là lẽ thường tình. Ông không cần phải cất công đệ trình bản báo cáo đó làm gì. Không có nó thì tôi vẫn có thể xoay xở được mà. Vậy nên ông đừng lo… mà chúc mừng ông nhé.”

“Cảm ơn ông, Hanzawa. Ông… ông… thật tốt bụng.”

Kondo nói ra điều trước giờ chưa có ai từng nói, đúng là một anh chàng ủy mị.

“Kondo cũng bình yên vô sự quay về ngân hàng rồi, chỉ xin ông sắp tới đừng làm chuyện gì để bị miễn chức đấy” Tomari khích lệ Hanzawa rồi búng ngón cái.

Hanzawa cầm bản báo cáo đến cho Ito thuộc bộ phận Nhân sự vào 2 giờ chiều ngày hôm đó.

“Nội dung sơ sài quá.”

Ito tỏ ra lãnh đạm sau khi đọc qua bản báo cáo. “Cậu có đệ trình thứ này lên thì cũng chỉ có thể làm bằng chứng gián tiếp mà thôi. Thật ra tôi cũng thấy sự mập mờ này gần như là sai phạm rồi, nhưng bọn họ vẫn sẽ có cơ hội chống chế thôi. Sao không lấy lời làm chứng của Tổng giám đốc Tamiya Denki?”

“Vì tôi không thể làm vậy.”

Nghe Hanzawa trả lời, Ito chỉ còn cách cau có rồi khoanh tay lại.

“Thật sự trưởng bộ phận nghĩ sao về việc này ạ?” Hanzawa hỏi.

“Trực giác của tôi cho thấy Giám đốc điều hành Owada nhất định là đã lợi dụng công ty điện khí Tamiya hòng trục lợi cho công ty của vợ mình. Tôi còn nghi ngờ khả năng cho vay quỹ đen ở đây nữa.”

“Vay quỹ đen” tức là hành vi cho phép đối tượng không có khả năng được ngân hàng cho vay thông qua khách hàng khác. Một hành vi vi phạm pháp luật nghiêm trọng.

“Có điều, đấy chỉ là trực giác của tôi thôi.” Ito nói.

“Chỉ dấy lên nghi ngờ thôi thì sẽ không bị trừng phạt ư? Tôi cứ nghĩ chỉ cần nghi ngờ thôi cũng phải trừng phạt mới đúng với tác phong ngân hàng chứ.”

“Thời thế thay đổi rồi, Hanzawa.”

Ánh mắt Ito ánh lên vẻ nghiêm nghị trên khuôn mặt đầy vẻ tri thức. “Hay là cậu đang thử khiêu chiến với thời thế? Có khi đó cũng là chuyện hay đấy.”

“Làm chuyện ngu ngốc như vậy cũng được nhỉ.”

Hanzawa nói. “Bằng bản báo cáo này, tôi quyết định đặt cược vào chuẩn mực đạo đức của ngân hàng.”

“Thế thì công cốc thôi. Mấy thứ đạo đức chỉ toàn là láo toét.”

Ito vốn là người hiểu biết sâu sắc về tổ chức nên không ngần ngại nói thẳng. Đây chính là trưởng bộ phận Nhân sự.

“Mà thôi, nói chuyện này với cậu cũng như nước đổ lá khoai ấy mà.”

Ito buông một tiếng thở dài rõ to rồi mới đóng dấu vào bản báo cáo của Hanzawa. Thế là bản báo cáo đã chính thức rời khỏi tay Hanzawa.

“Tôi nghĩ có lẽ là cậu sẽ được triệu tập tới cuộc họp ban lãnh đạo đấy. Còn nữa… Mặc dù đây có thể là chuyện bất lợi với cậu, nhưng bọn họ đã quyết định đem chuyện về cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính dạo trước lên nghị đàm thảo luận đấy. Kết quả chắc sẽ không được khả quan lắm đâu.”

“Tôi rõ rồi.

Ito giữ nguyên ánh nhìn chòng chọc vào Hanzawa rồi khẽ gật đầu.

Lúc trở về bộ phận Kinh doanh số Hai, gã mới thấy tờ giấy ghi chú trên bàn. Là Onodera viết. Bên cột “gọi lại” có dấu khoanh tròn. Người gọi là Matsuoka của tờ Kinh tế Tokyo. Hanzawa tính vứt mẩu giấy thẳng vào trong thùng rác, nhưng tay gã chợt khựng lại.

… về việc của Kurosaki…

Mắt gã chợt lia đến dòng ghi chú bên cột “nội dung”. Hanzawa nhớ lại khuôn mặt cố chấp của Matsuoka. Đoạn, gã mới bấm số điện thoại được ghi

trên mẩu giấy sau một hồi ngẫm nghĩ.

2

“Bản báo cáo của Hanzawa hình như đã được đệ trình lên bộ phận Nhân sự rồi đấy ạ. Chúng ta nên làm gì đây?”

Giọng nói từ đầu dây bên kia nghe hệt như một sợi chỉ mỏng manh có thể đứt bất kỳ lúc nào. Chỉ cần thông qua chất giọng vừa bạc nhược lại vừa yếu ớt ấy cũng đủ để đối phương nhìn thấu sự mong manh của Kaise.

Không chỉ bị Hanzawa nắm thóp bằng bản báo cáo về việc che giấu tổn thất, mà trong kỳ họp ban lãnh đạo kế tiếp, Owada còn bị chỉ trích về vụ sai phạm liên quan đến việc vay vốn gián tiếp của công ty vợ hắn.

Đối với một kẻ chỉ thấy hối hận với hành động của mình chứ hoàn toàn không có ý thức tự kiểm điểm như Owada, chuyện đến nông nỗi này tất cả là do sự cẩu thả của Kaise. Suy nghĩ ấy khiến cơn phẫn nộ của hắn trút lên sai đối tượng.

Hối hận và tự kiểm điểm là hai thứ khác nhau.

Giá mà gã đàn ông này có thể cứng rắn hơn chút nữa thì đâu bị một gã như Hanzawa khống chế. Suy nghĩ khó phủi ấy bắt đầu nổi lên trong lòng hắn.

Thế là Owada thốt ra những lời không có bất kỳ ý tứ ân xá nào.

“Anh hãy chịu trách nhiệm cho hành động của bản thân đi.”

Đầu dây bên kia cứ nghĩ rằng Owada nhất định sẽ đối xử với mình một cách ôn hòa, bây giờ chỉ biết câm nín không thể nói gì hơn.

“Nhưng mà… không công khai vụ tổn thất do đầu tư của khách sạn Iseshima vốn là do giám đốc ra lệnh cho tôi…”

“Anh Kaise.”

Giọng điệu của Owada như muốn ám chỉ Kaise nên biết điều mà dừng lại. “Hình như anh có chút hiểu lầm gì rồi, câu nói đầu tư có lẽ sẽ sinh lợi nhuận ấy của tôi vốn chỉ mang tính chất ý kiến cá nhân thôi. Tôi không hề có ý chỉ đạo anh làm bất kỳ điều gì cả.”

“Chuyện như vậy… Owada lập tức cắt ngang ý định trần tình của Kaise. “Thứ nhất, vị trí của tôi không thể đưa ra chỉ thị cho anh. Chắc anh cũng phải hiểu vấn đề này chứ? Việc che giấu khoản lỗ kia đến cuối cùng vẫn là quyết định của riêng anh thôi. Đến giờ này rồi mà anh còn nghĩ có thể viện lý do là tại tôi nói với anh ư? Rốt cục hằng năm anh nhận lương bao nhiêu vậy hả? Mong anh đừng nói thêm những lời khó chấp nhận kia nữa.”

“Nhưng mà, lúc bấy giờ rõ ràng là…”

“Tôi không hề đứng ở vị trí ra lệnh cho anh. Đối tượng anh nên bàn bạc cùng vốn là bộ phận Tín dụng hoặc phòng ban Quản lý Tín dụng mới đúng. Tôi đâu cần thiết phải nói với anh những lời như vậy, nghe cũng đâu hợp tình hợp lý gì. Thêm vào đó..”

Quả không hổ danh là một người đàn ông có kỹ năng thuyết trình thượng thừa, lời lẽ của Owada tuôn ra như suối. “Dẫu trong báo cáo của Hanzawa có viết gì đi nữa thì tôi cũng chưa bao giờ xin cho công ty của vợ mình làm khách hàng cho vay gián tiếp. Kishikawa có thể đường hoàng đứng ra chứng ngôn cho tôi. Vậy nên có nhắc đến chuyện đó thì anh sẽ phải thất vọng thôi, Kaise. Có điều, tôi đã sắp xếp để anh không cần phải có mặt trong kỳ họp ban lãnh đạo sắp tới rồi, anh nên biết ơn tôi vì điều đó.”

Owada tỏ vẻ ban phát ân huệ cho Kaise, nhưng thực chất nếu Kaise xuất hiện trong kỳ họp ban lãnh đạo chỉ để vạ miệng thì hắn sẽ khốn đốn lắm.

Thế là hắn phải giật dây để ngăn cản chuyện này.

Sau khi cúp máy, Owada mới thở hắt ra một hơi ngắn rồi bực dọc khoanh hai tay lên bàn.

Cơn phẫn nộ sục sôi của hắn tuy cũng nhắm vào Kaise, nhưng phần nhiều để trút lên đầu Hanzawa, một tay thứ trưởng nhỏ nhoi vậy mà cũng dám giỡn mặt hắn.

Chỉ có điều, ván này Owada đã sẵn mưu chước chiến thắng rồi.

Hắn đã dẹp được bản báo cáo của Kondo. Công ty của vợ hắn và Tamiya Denki vốn cùng một hội doanh nghiệp nên chỉ cần hắn lấy cớ đây chỉ là một cuộc cho vay đơn thuần giữa hai chủ doanh nghiệp thân thiết với nhau thì sẽ chẳng có vấn đề gì. Vốn dĩ khoản vay gửi đến công ty vợ hắn cũng là chuyện sau khi Owada đã rời khỏi chi nhánh Kyobashi, sẽ chẳng ai nghi ngờ hắn có ý đồ lợi dụng chức vụ giám đốc chi nhánh để cho vay quỹ đen cả.

Dẫu chứng cứ có nhiều đến cỡ nào thì chúng vẫn không phải là bằng chứng trực tiếp. Tuy không biết bản báo cáo của Hanzawa ra sao, nhưng hắn không nghĩ Hanzawa có thể truy cứu trách nhiệm thông qua nó được.

Để lên được đến vị trí này, Owada đã phải giẫm đạp lên vô số địch thủ. Bây giờ đã đến lúc để cái tên Hanzawa yên nghỉ chung với những kẻ đại bại dưới tay hắn.

“Tính trả đũa tao à, ngu ngốc.”

Owada ngồi lẩm bẩm một mình trong phòng chấp hành.

3

“Đến cả một người đã quen với tác phong của ông là tôi đây mà còn phải thất kinh trước cách làm lần này nữa là. Đến nước tuyên bố mình sẽ tham gia kỳ họp ban lãnh đạo chỉ để truy cứu Giám đốc điều hành Owada ha.”

Trong một tiệm cà phê nằm ở tòa nhà thương mại dưới tầng hầm mua sắm khu Yasue, Tomari lên tiếng. Trước mặt anh đang là bản sao bản báo cáo mà Hanzawa đã đệ trình.

“Lúc tôi tiếp nhận phụ trách khách sạn Iseshima cũng đã nói rồi mà. Mặc dù chủ tịch chắc cũng không nghĩ tôi sẽ làm đến mức này đâu?”

“Đã làm thì phải làm cho triệt để chứ? Thế mới đúng với tác phong của Hanzawa. Mà giờ ông tính sao đây?”

Tomari làm vẻ mặt nghiêm túc rồi nhoài người đến trước Hanzawa. “Owada không phải tay dễ chơi đâu. Hắn ta nhất định đã chuẩn bị sẵn lý lẽ để phản bác lại bản báo cáo rồi. Mà không, nếu chỉ vậy thì tốt, có khi hắn ta còn nắm trong tay tài nguyên có thể công kích lại ông đấy”.

“Ý ông là thư từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính à?”

Hanzawa hỏi.

“Nghe đâu có nhiều phương hướng nương theo ý kiến của bộ phận Giám sát Nghiệp vụ lắm đấy. Họ lấy lý do ông sẽ gây cản trở đối với các cuộc thanh tra sau này, bây giờ ông trình bản báo cáo ấy ra thì có khác nào giúp Owada như hổ thêm cánh không? Trưởng bộ phận Kishikawa vốn là bao gươm của Owada mà. Đắc lực phết.”

Đúng lúc này có một người đàn ông vận vest với dáng người cao lênh khênh bước vào quán, anh ta dùng mùi soa để lau mồ hôi trên trán. Chính là phóng viên Matsuoka của tờ *Kinh tế Tokyo*.

“Vụ thanh tra anh đã vất vả rồi.”

Matsuoka nói rồi ngồi vào chỗ bên cạnh Tomari, “Nhưng mà đúng là danh xứng với thực ha,” hắn ném về phía Hanzawa ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Anh phải viết lại bản thảo nháp à?”

Trước lời bông đùa của Tomari, Matsuoka lại nghiêm mặt nói, “Không dễ dàng gì đâu”. Sau đó hắn chuyển chủ đề.

“Tôi mới nghe được chuyện các anh thoát hiểm trong gang tấc vụ thanh tra.”

“Mục đích hôm nay anh đến đây là vì chuyện này à?”

Hanzawa hỏi.

“Ừ. Thật ra tôi đã được giao cho phụ trách kế hoạch kiểm chứng tính thực hư của sự việc từ cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, đặc biệt chú ý vào cách làm của chánh thanh tra Kurosaki, người khiến cho hàng loạt ngân hàng lớn phải trích lập những khoản dự phòng nợ xấu khổng lồ. Trong các vụ án ấy thì vụ việc lần này, vị chánh thanh tra khét tiếng đã liên tiếp gây sức ép lên các ngân hàng như AFJ và Hakusui lại trở thành kẻ đại bại. Điều này gây ra những ảnh hưởng không ngờ. Các ngân hàng khác cũng chỉ mới nắm được tin đồn này thôi.

“Tôi chẳng làm gì đặc biệt để thoát hiểm cả.”

Hanzawa giả ngốc. “Đi thanh tra với cái đầu đầy định kiến thì sẽ dẫn đến sai lầm thôi.”

Matsuoka lắng nghe Hanzawa thuật lại với vẻ vô cùng hào hứng, “Tại sao chánh thanh tra Kurosaki lại nghĩ số tài liệu bị che giấu đang nằm trong

những thùng các tông đó vậy?”, hắn hỏi.

Câu hỏi đúng trọng tâm. “Thứ trưởng Hanzawa nghĩ gì về điểm này?”

“Chà.”

Hanzawa vừa nhớ đến nội dung chuyển lời trên tờ giấy ghi chú, “về vụ việc của Kurosaki”, vừa nói. “Tôi phải là người hỏi ngược lại anh mới đúng. Anh có thể nói cho chúng tôi biết anh đã nắm được chuyện gì không? Chẳng phải ý định của anh cũng là như vậy sao?”

Matsuoka tủm tỉm cười.

“Lúc nào tôi cũng làm phiền Thứ trưởng Hanzawa đây để lấy tin. Vậy nên tôi cũng phải trả ơn anh chứ.”

“Cảm ơn anh nhiều.”

“Chuyện này tôi tình cờ nghe được lúc đi phỏng vấn mấy hôm trước. Suy cho cùng đây chỉ mới là tin đồn thôi, lỡ có gì xảy ra tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé. Có điều, tôi phải nói trước người tiết lộ thông tin này là nguồn tin rất đáng tin cậy đấy.

Matsuoka hít thở một hơi rồi trầm giọng. “Hình như chánh thanh tra Kurosaki có quan hệ cá nhân với một nhân viên ngân hàng trong nội bộ các anh. Có khi nào anh ta lấy tin tức về ngân hàng các anh từ người này hay không?”

Tomari ngẩng khuôn mặt đầy ngạc nhiên lên.

“Mối quan hệ cá nhân… hả? Ngân hàng mình làm gì có ai…”

“Tôi không thể nói rõ họ tên cho các anh biết được. Chỉ có thể nói rằng đây là cán bộ cấp cao, hoặc đại loại thế mà thôi.”

“Cán bộ cấp cao ư? Này Hanzawa, có khi nào là…”

Tomari trộm liếc sang Hanzawa.

“Hai anh đã biết rồi sao?”

Matsuoka hỏi với vẻ kinh ngạc.

“Còn thông tin nào khác về tay nhân viên ngân hàng đó không?”

Nghe Hanzawa hỏi vậy, câu chuyện lại đột ngột chuyển sang một phương hướng khác.

“Con gái của nhân viên ngân hàng này nghe đâu đã đính hôn với chánh thanh tra Kurosaki. Hình như anh ta còn thường xuyên đến nhà vị hôn thê của mình chơi mỗi cuối tuần nữa. Tin tức của tôi chỉ đến đó thôi. …nếu nó không hữu ích cho lắm thì cho tôi xin lỗi nhé.”

“Không, làm gì có. Cảm ơn anh nhiều. Hôm nay để tôi mời.”

Vừa nói xong, Hanzawa đã cầm hóa đơn đứng dậy.

Tomari cũng theo chân gã rời khỏi quán, cả hai bắt đầu rảo bước trên con phố dưới hầm dẫn đến tòa hội sở của ngân hàng Tokyo Chuo, tọa lạc ở khu Marunouchi.

“Hắn ta thật không phải là bà thím tầm thường. Tôi biết ông đang nghĩ gì mà, chắc đang nghi ngờ đó là Owada chứ gì.”

Tomari sau một lúc suy nghĩ mông lung mới lên tiếng. “Nếu như vụ thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài.

chính lần này có thể liệt khách sạn Iseshima vào loại nợ dưới tiêu chuẩn và đổ vấy trách nhiệm thoái thác thanh tra lên đầu chúng ta thì Chủ tịch Nakano Watari xem như xong đời. Hane và Owada vốn có quan hệ thân thiết với nhau nên hắn ta nhất định đã biết vụ Narusen qua đó.”

Có điều…

“Không… không phải Owada đâu.”

Hanzawa nói.

“Ông nói gì cơ?”

“Nguồn tin của Kurosaki không phải Owada đâu”, Hanzawa lặp lại thêm lần nữa.

Tomari kinh ngạc đến nỗi khựng lại.

“Sao ông biết?”

Hanzawa quay sang nhìn Tomari rồi nói ra sự thật mang tính quyết định.

“Tại vì Owada không có con gái."

4

Hôm sau, đúng lúc Hanzawa về lại văn phòng thì điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

“Hình như cậu gọi điện cho tôi à, có việc gì vậy?”

Chủ nhân của cuộc gọi là Kishikawa, trưởng bộ phận Giám sát Nghiệp vụ. Xem ra buổi họp kéo dài cả buổi sáng. Giọng gã cảnh giác như vậy chắc đã nghe ngóng được gì về bản báo cáo do Hanzawa viết rồi.

“Thật ra… tôi có chuyện này muốn xác nhận lại với Trưởng bộ phận Kishikawa.”

“Xác nhận lại với tôi sao? Chuyện gì?”

“Không tiện nói qua điện thoại được.”

Hanzawa nói. “Bây giờ tôi đến trao đổi với anh được chứ?”

Thay vì trả lời Kishikawa lại tặc lưỡi.

“Có lâu lắm không?”

“Không đâu, nghe Hanzawa đáp thế, gã liền bảo, “Vậy tôi cho cậu 5 phút. Giờ đang bận lắm”, rồi cúp máy cái rụp.

Lúc Hanzawa ghé sang phòng trưởng bộ phận, cả Kimura cũng được chính thức gọi đến. Kimura vẫn giữ nguyên thái độ thù địch trước giờ, hắn ngồi bên cạnh trưởng bộ phận rồi bắt đầu giở giọng “công kích”, “Người của bộ phận Kinh doanh số Hai như anh mà có gì muốn trực tiếp xác nhận

lại với một trưởng bộ phận chứ. Như vậy là sai quy trình rồi có biết không?”.

“Việc này rất cấp bách.”

Hanzawa chỉ hờ hững đáp lại, “Sự việc lần này vì không liên quan gì đến trợ lý trưởng bộ phận là anh Kimura đây, phiền anh có thể ra ngoài được không?”, gã nói trong lúc nhìn chòng chọc vào Kishikawa.

Hanzawa ngay lập tức thấy được vẻ do dự trong mắt Kishikawa. “Thôi được rồi. Trợ lý trưởng Kimura này, phiền anh ra ngoài giúp tôi. Có gì tôi sẽ gọi.”

Kimura bèn rời khỏi phòng với vẻ mặt bất mãn.

Chờ cửa phòng đóng lại, Kishikawa mới cất lời.

“Đầu tiên tôi phải nói trước, có gì cậu cứ nói thẳng ra đi, Thứ trưởng Hanzawa. Bây giờ tôi đang bận lắm. Muốn nói gì thì trình bày ngắn gọn thôi.”

“Tôi muốn hỏi về khoản vay được thực hiện vào thời trưởng bộ phận vẫn còn làm Giám đốc chi nhánh Kyobashi.”

Chắc Kishikawa cũng đoán được rồi. Gã nhăn mặt chờ đợi Hanzawa đáp.

Thay vì nói tiếp, Hanzawa lại giở tài liệu ra. Đây là bản sao của tờ đơn xin duyệt cấp vốn của 4 năm trước mà gã đã nhờ Tomari lấy từ bộ phận Tín dụng.

“Đây là khoản vay anh đã thông qua vào thời vẫn còn ngồi ghế giám đốc chi nhánh ở Kyobashi. Chắc anh vẫn còn nhớ công ty tên là Tamiya Denki nhỉ?”

“Tamiya Denki ư…?”

Kishikawa giả ngốc. “Chà… hồi ở chi nhánh tôi có nhiều khách hàng lắm. Thay vì chất vấn tôi câu đó thì tôi mới là người muốn hỏi cậu đang có

ý gì đây. Nói thẳng ra đi.”

Hanzawa lại trình thêm giấy tờ.

Bản sao bản báo cáo mà gã đã nộp lên Trưởng bộ phận Nhân sự Ito. Hanzawa vừa nhìn thẳng vào mắt của Kishikawa vừa nói.

“Chắc anh đã có dịp xem qua bản báo cáo này rồi. Khoản vay ấy vốn là khoản vay gián tiếp. Bên tiếp nhận khoản vay gián tiếp đó chính là công ty này…”

Nét mặt của Kishikawa khi nhìn thấy tờ phiếu điều tra tín dụng của La Fayette chẳng không chút biểu cảm.

“Trưởng bộ phận, anh có biết gì về công ty này không?”

“Chà, tôi không biết.”

Kishikawa đáp. “Đến đây để trình bản hồ sơ của vụ vay vốn cũ rích, rốt cục cậu muốn làm gì đây? Đã vậy còn vô duyên vô cớ viết hẳn một bản báo cáo nữa chứ.”

“Theo xác nhận của chi nhánh Kyobashi, khoản vay này sau khi được giải ngân đã được chuyển từ Tamiya Denki đến công ty có tên La Fayette. Lúc phát giác ra vụ việc trên, người phụ trách đã báo cáo với giám đốc chi nhánh đương thời… tức là anh đấy. Nhưng xem ra anh đã tiếp tay giấu nhẹm vụ việc này nhỉ?”

“Là ai đã nói vậy?”

Kishikawa vờ không quan tâm.

“Người phụ trách tên Kozato. Hôm qua tôi vừa mới xác nhận lại với anh ta.”

“Kozato ư? À, tay trợ lý trưởng phòng ấy à?”

Kishikawa ra điều miệt thị. “Chẳng qua gã đó chỉ muốn đổ vấy lỗi sai của bản thân lên đầu cấp trên thôi mà. Ba cái vụ như khoản vốn của khách

được sử dụng để cho vay gián tiếp thì người phụ trách phải biết đường mà ngăn chặn trước chứ. Nhưng mà cậu thì…”

Kishikawa tỏ vẻ bực dọc. “Lại cứ huyền thuyên bảo rằng tôi giấu nhẹm vụ việc trong khi chẳng có chứng cứ nào trong tay. Chuyện cách đây bao năm rồi, khoản vay này cũng đã thu hồi xong từ đời thuở nào rồi, đúng không?”

“Đúng là vậy.”

Hanzawa bình tĩnh đáp. “Thế nhưng, công ty La Fayette kia vẫn không chịu hoàn trả cho Tamiya Denki số tiền 30 triệu mà họ đã vay từ khoản vốn này. Anh có hiểu điều này nghĩa là gì không?”

“Tôi đã bảo đây là chuyện cũ rích rồi mà. Cậu tính lôi vụ này ra để uy hiếp tôi hay Giám đốc Owada ư? Ngân hàng không nông cạn thế đâu.”

“Anh đừng có giỡn mặt.”

Hanzawa khẽ gầm lên một tiếng.

Há, Kishikawa há miệng tính nói gì đó thì…

“Chuyện thời hạn không có nghĩa lý gì với ngân hàng đâu.”

Câu nói này của Hanzawa khiến Kishikawa phải im bặt. Kishikawa căm tức nhìn chòng chọc vào mặt Hanzawa, đoạn, lập tức cầm điện thoại bàn lên.

“Ờ, Kimura hả? Thứ trưởng Hanzawa chuẩn bị về … Cậu đang làm gì đó?”

Kishikawa nổi đóa khi thấy Hanzawa nhấn nút tắt ống nghe điện thoại.

“Chẳng phải cậu đã viết bản báo cáo về sự việc này rồi sao? Nếu vậy đâu cần phải đến đối chất với tôi làm gì? Rốt cục cậu muốn gì hả? Hay là đang cảm thấy mất tự tin do bản báo cáo kia chẳng có tí chứng cứ nào?”

Kishikawa cười với vẻ hậm hực.

“Mất tự tin ư? Làm gì có. Tôi chỉ muốn đến xem anh nghĩ gì thôi.”

Hanzawa khẽ nói.

“Tôi nghĩ gì? Là sao?”

“Nếu như anh là một nhân viên ngân hàng đàng hoàng thì ít nhiều gì cũng sẽ thấy hối hận vì hành vi của mình. Tôi đến đây chỉ để xác nhận xem anh có tính thành thật thừa nhận mọi điều được viết trong bản báo cáo hay không. Nếu có thì tôi muốn được anh làm chứng ở kỳ họp ban lãnh đạo sắp tới."

“Cậu nghĩ cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Kishikawa nói. “Chẳng qua chỉ là một thứ trưởng quèn mà lại dám có thái độ ăn nói như vậy! Chẳng phải cậu mới là đối tượng bị Cơ quan Dịch vụ Tài chính bêu danh phê bình sao? Thế mà giờ cậu lại đang nói gì đây? Nếu như cậu có thời giờ rảnh rỗi để nói với tôi về bản báo cáo nhảm nhí kia thì nên dành thêm ít phút nghĩ lời biện hộ cho mình đi.

Hanzawa chỉ đáp trả lại với giọng điệu lạnh lùng.

“Nếu nói đến người gây ra hành vi có vấn đề trong vụ thanh tra, chẳng phải ta nên chỉ đích danh kẻ đã thông đồng với Kurosaki để tiết lộ thông tin nội bộ ra ngoài sao?”

“Thông đồng tiết lộ tin nội bộ?”

Kishikawa há hốc. “Cậu đang nói mớ đó à? Cậu tính đổ vấy sự bất cẩn của bản thân lên đầu một kẻ thông đồng tiết lộ tin nội bộ không hề có thực ư?”

“Làm gì có.”

Hanzawa chỉ khẽ lắc đầu. “Dựa theo nguồn tin tôi có, Kurosaki sắp kết hôn với con gái một vị có chức trách khá quan trọng trong ngân hàng ta.

Mắt Kishikawa trừng lớn. Hanzawa tiếp. “Chẳng phải đó là con gái của anh sao?”

Khoảnh khắc ấy, mọi thứ xung quanh Kishikawa như ngừng lại.

“Nuông chiều rể quý cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng tin tức về vụ phá sản kia đáng ra phải báo cho bộ phận Kinh doanh số Hai biết thay vì tiết lộ cho Kurosaki. Anh hành động vậy mà coi được à? Kurosaki cũng đầy vấn đề. Dám che giấu mối quan hệ cá nhân của bản thân với tổ chức tài chính để tiếp nhận vai trò chánh thanh tra, chuyện này mà vỡ lở thì hắn ta không chỉ bị xử phạt nhẹ là xong đâu. Cả anh cũng vậy đấy, Kishikawa. Chà, nếu vụ việc này bị phanh phui thì con gái anh hẳn sẽ lâm vào cảnh đáng thương lắm. Cứ nghĩ bản thân sắp sửa cưới được tầng lớp tinh anh của Cơ quan Dịch vụ Tài chính, ai mà ngờ trước đám cưới lại xảy ra vụ việc ngoài ý muốn này.”

Ánh mắt Kishikawa bắt đầu dao động mãnh liệt. Khuôn mặt cắt không còn giọt máu chính là bằng chứng cho sự hoang mang tột độ.

“Tôi định sẽ vạch trần mối quan hệ giữa anh và Kurosaki tại kỳ họp ban lãnh đạo sắp tới. Một phóng viên của tờ *Kinh tế Tokyo* đã đánh hơi được vụ việc này. Chỉ cần tôi nói một câu thôi thì anh ta sẽ rất vui mừng mà lên bài đấy. Nếu vậy chẳng phải con gái anh sẽ là người thiệt hại nặng nề nhất sao?”

Kishikawa há hốc miệng. Gã muốn nói điều gì đó, nhưng thanh âm nghẹn lại trong cổ họng khô rát không tài nào thoát ra nổi.

Hanzawa chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bộ dạng ấy.

“Như… như vậy không được. Reina nó… con gái tôi không liên can gì đến chuyện này.”

“Đúng thật. Nhưng kẻ làm liên lụy đến người con gái vô can ấy lại chính là anh và Kurosaki.”

“Chờ… chờ đã, Hanzawa.”

Kishikawa nói, không thèm che giấu sự xúc động. “Con gái tôi không hề hay biết gì về vụ thanh tra ngân hàng và cả việc tôi tiết lộ thông tin. Đấy hoàn toàn là hành động cá nhân của mình tôi chỉ vì nghĩ rằng điều này sẽ giúp ích cho cậu Kurosaki, con gái tôi chẳng liên quan gì cả. Tôi xin tạ lỗi với cậu về tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ.”

Kishikawa cúi đầu thật thấp. “Vậy cậu có thể nào đừng nói chuyện này ra ngoài được không?”

Kishikawa cầm chặt hai tay Hanzawa. Hanzawa khá bất ngờ trước sức mạnh từ tay người đàn ông này, đồng thời cũng cảm nhận được sự thành khẩn của ông ta.

“Được thôi.”

Khuôn mặt của Kishikawa ánh lên vẻ nhẹ nhõm. “Nhưng mà trước đó, tôi muốn anh hứa với tôi một chuyện.”

Ánh mắt đầy sợ hãi nhìn về phía Hanzawa.

5

Kỳ họp ban lãnh đạo được tổ chức tại phòng hội nghị trên tầng cán bộ lúc 9 giờ sáng thứ Tư.

Phía sau chiếc bàn họp có ghế dành cho ban giám đốc xếp xung quanh là dãy ghế được bố trí sát tường, dành riêng cho các chức vị hỗ trợ như kiểm soát viên hay thứ trưởng. Trong đó có Hanzawa. Gã lặng lẽ ngồi chờ giờ họp bắt đầu. Trước mắt gã là dáng lưng của cấp trên Naito với nét mặt mang vẻ phiền muộn, chắc đang nghĩ đến nội dung nghị sự của cuộc họp hôm nay.

“Mong rằng chúng ta không rơi vào cảnh thắng một trận mà thua cả cuộc chiến…”

Đó là những lời Naito đã lầm bầm trước cuộc họp hôm nay.

Đúng giờ, Chủ tịch Nakano Watari xuất hiện, không khí trong phòng hội nghị đang nhốn nháo liền lắng xuống. Theo tiến trình nghị sự đã được định trước, chủ tịch phát biểu về thành tích thu chi trong những tháng vừa qua, sau đó kỳ họp ban lãnh đạo của tháng Tám mới chính thức khai màn.

Thoạt đầu, mọi người chỉ luận bàn về những chương trình chẳng liên quan gì đến Hanzawa. Trưởng bộ phận hệ thống phát biểu về tình hình tiến độ của hệ thống hợp nhất đang bị trì hoãn, sau đó lần lượt đến phiên các cấp trên, như Naito từ bộ phận Kinh doanh số Hai, báo cáo về những dự án lớn. Từng dự án lần lượt được xem xét và phê duyệt.

Rất nhanh đã 2 tiếng trôi qua bao gồm một phiên giải lao ngắn, Hanzawa ngồi yên như hòa làm một với vách tường, hờ hững theo dõi toàn

bộ diễn tiến cuộc họp.

Gã không thấy căng thẳng, thậm chí bả vai cũng chẳng có chút sức lực.

Hanzawa chỉ đưa mắt dõi theo từng gương mặt trong nội bộ ngân hàng, thi thoảng gã sẽ bực dọc vì sự ngớ ngẩn của bọn họ, thi thoảng lại muốn vỗ tay vì sự chính xác của họ. Tất nhiên Hanzawa cũng thấu hiểu được cái vô thường trong sự chìm nổi của đời người chứ, nhưng gã đồng thời cũng không khỏi tự hỏi một điều hiển nhiên rằng, liệu nó có thật sự mang ý nghĩa hay giá trị gì không.

Hanzawa cứ có cảm giác rằng nội bộ ngân hàng không khác nào một trò lừa vĩ đại vậy.

Trò lừa vĩ đại khiến người ta lầm tưởng tổ chức được gọi là ngân hàng này là tất cả. Thứ bám rễ vào nhận thức sai lầm này có lẽ là suy nghĩ tự huyễn rằng mình thuộc lớp tinh anh hoặc tư tưởng thượng đẳng, nhưng Hanzawa chỉ nghĩ thấy nó thật khôi hài.

Rời bỏ ngân hàng thì con người vẫn có thể tồn tại bình thản như không.

Ngân hàng không phải tất cả.

Vấn đề nhân sự trước mắt không phải câu trả lời cho mọi thứ, suy cho cùng, cuộc sống vốn dĩ là thứ do chính bản thân mình quyết định.

Điều mấu chốt là đôi khi ta phải nỗ lực bằng mọi giá để không thẹn với lòng mình. Đối với Hanzawa, hành vi bất chính của những kẻ như Owada hay Kishikawa nói thẳng ra là họa từ trên trời rơi vào đầu gã.

Kẻ nào hại ta sẽ phải trả giá gấp bội. Bản báo cáo được đệ trình lên ngài chủ tịch được lấy nền tảng từ lòng tin của Hanzawa. Lựa chọn không làm gì cả chỉ vì e ngại hậu quả vốn không tồn tại trong từ điển của gã.

Đồng thời, bản báo cáo của Hanzawa cũng chính là tấm bia thử đức tin[10] nhắm đến ngân hàng Tokyo Chuo này.

Khi người ta cố dùng những lý lẽ ngụy biện để biến thứ vốn là “màu đen” trong suy nghĩ thành “màu trắng” có lẽ họ sẽ cảm nhận được dư vị đắng nghét trong cuống họng. Để làm được điều đó, nhân viên nhà băng phải trả giá bằng lòng tự tôn và đạo đức của họ. Như lời của Trưởng bộ phận Nhân sự Ito, liệu rằng việc kỳ vọng vào những phẩm chất đó ở các vị lãnh đạo đang ngồi xung quanh chiếc bàn này có phải là một đòi hỏi quá đáng hay không.

“Rồi, các chương trình nghị sự chính yếu đã được thông qua.

Nakano Watari tuyên bố, nội dung của cuộc hội nghị cuối cùng cũng sắp chuyển sang vấn đề về bản báo cáo kia. Hanzawa khẽ trừng mắt, chăm chú dõi theo cuộc họp ban lãnh đạo đang chìm trong bầu không khí u ám. Ai đang có mặt ở đây cũng đều đoán được ngân hàng Tokyo Chuo sắp sửa chạm đến đề tài khá nhạy cảm rồi.

“Thứ trưởng Hanzawa, việc này tôi nghĩ nên để cậu trực tiếp phát biểu sẽ hay hơn.”

Nhận lời mời của Nakano Watari, Hanzawa từ tốn đứng dậy. Nhóm Onodera đang chầu trực bên ngoài cũng vội bước vào, nhanh tay phát bản báo cáo của Hanzawa đến toàn thể ban lãnh đạo rồi biến mất dạng.

Tiếng xôn xao bắt đầu nổi lên trong phòng hội nghị.

Báo cáo liên quan đến sự việc cho vay quỹ đen diễn ra tai chi nhánh Kyobashi.

Bản báo cáo của Hanzawa mào đầu trực tiếp vào bản chất của vấn đề.

“Tôi xin được phát biểu về sự việc cho vay quỹ đen xảy ra tại chi nhánh Kyobashi, đương thời vẫn còn trực thuộc ngân hàng Tokyo Daiichi, diễn ra vào 4 năm trước..”

Lúc Hanzawa bắt đầu cất lời thì…

“Chờ đã!”

Một người trong ban lãnh đạo ngăn gã lại. Trưởng bộ phận Nguồn vốn và Trái phiếu Inui. Thuyết khách của phe cựu T.

“Chủ tịch, xin lỗi vì đã thất lễ. Tôi muốn làm rõ một việc trước khi nhắc đến bản báo cáo này. Thứ trưởng Hanzawa, cậu là thứ trưởng của bộ phận Kinh doanh số Hai. Thế hà cớ gì lại đi phát biểu về vụ việc diễn ra tại Kyobashi kia chứ? Bàn về tính chất của vấn đề thì đấy chẳng phải nên thuộc về phạm vi điều tra của bộ phận Nhân sự…”

“Khách sạn Iseshima do tôi phụ trách năm ngoái vẫn nằm trong quyền hạn quản lý tín dụng của chi nhánh Kyobashi. Tôi đã phát hiện ra sự việc này trong lúc điều tra về vụ che giấu tổn thất của bọn họ nên mới soạn bản báo cáo này trên danh nghĩa của bộ phận mình.”

Hanzawa cắt ngang lời của Inui.

“Đừng bàn về tiểu tiết nữa.”

Nakano Watari nói với giọng bực dọc, nhằm chặn lời phát biểu của kẻ cứ cố chấp không chịu hiểu như Inui. “Mời cậu tiếp tục. Hình thức có thể bỏ qua.”

Động thái quá kỳ lạ. Nội dung phát biểu sắp tới của Hanzawa vốn đã đến tay Chủ tịch Nakano Watari thông qua trưởng bộ phận Nhân sự Ito rồi. Phản ứng của Nakano Watari không hiểu sao lại khá thờ ơ, chuyện này gã đã được chính Ito trực tiếp báo cho.

Lý do rất đơn giản. Vì báo cáo của Hanzawa sẽ làm xáo trộn sự hòa bình trong nội bộ mà ngài chủ tịch đang nhắm đến.

Ngoài ra, kỳ họp ban lãnh đạo này còn có một khiếm khuyết không ai nhìn ra. Sự vắng mặt của Kaise. Gã nghe Tomari nói, “Đây là kế hoạch của Owada, đi kèm với lời bình “Đúng là một gã thối nát đến tận xương tủy” của anh.

Thấy Inui đã chịu ngậm miệng, Hanzawa mới tiếp tục.

“Người phụ trách cho vay của công ty Tamiya Denki, một khách hàng của chi nhánh Kyobashi lúc bấy giờ, đã phát giác ra sự thật rằng khoản vốn trị giá 30 triệu yên của bọn họ được sử dụng với mục đích cho một bên có quan hệ với ngân hàng ta vay gián tiếp. Bên vay gián tiếp là công ty cổ phần La Fayette, người đại diện là Tanahashi Takako. Nhân vật này đến cùng là người như thế nào…”

Hanzawa nhìn khắp một lượt các gương mặt trong ban lãnh đạo. “Họ tên của cô ta bây giờ… chính là Owada Takako. Phu nhân của Giám đốc điều hành Owada.”

Giây phút gã nói ra lời này, Owada lập tức ném về phía Hanzawa cái nhìn phẫn nộ. Bỏ qua ánh mắt ấy, Hanzawa bắt đầu giải trình chi tiết bản báo cáo.

“Hành vi này vi phạm đạo đức của một lãnh đạo tổ chức tài chính khi ngài giám đốc lại trở thành tòng phạm. Nếu như công chúng biết, hẳn uy tín ngân hàng ta sẽ chịu tổn hại. Vậy nên, tôi muốn xin ý kiến của các vị trong kỳ họp ban lãnh đạo hôm nay, nhằm mục đích tìm ra giải pháp đối phó.”

Phòng hội nghị trầm hẳn xuống.

“Giám đốc điều hành Owada, anh thấy sao?”

Ngài chủ tịch giục Owada phát ngôn, hắn không chần chừ mà lên tiếng ngay, “Ngoài hiểu lầm ra, tôi không còn cách nhận xét nào khác hơn. Xin hãy để tôi giải thích”.

“Theo như những gì tôi xác minh được, về dòng tiền của vốn vay, quả thực những gì được viết trong bản báo cáo là đúng. Song, công ty của vợ tôi đã hoạt động nhiều năm trước khi chi nhánh Kyobashi cho công ty Tamiya Denki vay, cô ấy đã tự tay phát triển sự nghiệp của mình với tư cách một chủ doanh nghiệp. Chắc Thứ trưởng Hanzawa đây không biết, thực chất vợ tôi và Tổng giám đốc Tamiya đều thuộc cùng một hội doanh nghiệp, cả hai

đã cùng nhau bàn về chuyện vay vốn ngay từ đầu. Thế nhưng, nếu như cho vay dưới hình thức đầu tư thì sẽ không đảm bảo được khả năng thu hồi nợ, nên mới có chuyện đổi thành vay tiền dưới hình thức vay vốn. Suy cho cùng, vợ tôi là một chủ doanh nghiệp hoàn toàn không liên can gì đến tôi, và khẳng định sự việc này do tôi gây ra cũng là hiểu nhầm. Hơn thế nữa, trong bản báo cáo này còn tồn tại một khuyết điểm vô cùng nghiêm trọng."

Owada dõng dạc nói. "Thứ trưởng Hanzawa này, anh đã trực tiếp xác nhận chuyện này với Tổng giám đốc Tamiya hay chưa?"

"Chưa."

Hanzawa đáp. "Tôi cũng muốn trực tiếp xác nhận với anh ta, nhưng đương sự lại không hưởng ứng."

"Cuộc điều tra mới từ một phía anh dám phán đây là tội cho vay quỹ đen à?"

Owada chất vấn với vẻ hùng hồn. "Thế thì đây chẳng phải chỉ là ý kiến một chiều của anh thôi sao? Giả như anh chịu đến hỏi chuyện Tổng giám đốc Tamiya thì có lẽ hiểu lầm này đã được hóa giải rồi.

Vài người trong ban lãnh đạo gật gù. Ưu thế bây giờ đang nghiêng về phía Owada.

"Đối với tôi, bản báo cáo này nhìn thế nào cũng thấy bị nhấn chìm trong ý thức bè phái hủ cựu. Con mắt của những kẻ như anh chắc chỉ giỏi bóp méo sự thật khi nhận ra ngân hàng xuất thân của đối phương khác với mình chứ gì?"

Owada cố ý phân tích theo hướng lồng ghép mẫu thuẫn giữa phe cựu T và cựu S vào lời chỉ trích của Hanzawa. Xem chừng hắn ta đang muốn lôi kéo sự đồng tình của chủ tịch sang phe mình, vì lúc sau Owada lại dùng giọng điệu hết sức tự tin để quay sang nói với Nakano Watari.

“Tôi xin không phát biểu gì thêm về sự việc này nữa. Vì vợ tôi đang kinh doanh công ty riêng nên tôi cũng hạn chế xen vào việc vay mượn nợ của cô ấy. Bản thân tôi cũng bất ngờ khi sự việc lại trùng hợp trở nên thế này, nhưng khi nói chuyện với vợ, tôi mới biết cô ấy với Tổng giám đốc Tamiya trước kia vốn là bạn bè thân thiết, ít nhất trong thời gian tôi vẫn còn công tác ở chi nhánh Kyobashi, cô ấy hoàn toàn không có ý định trở thành khách vay trực tiếp ở ngân hàng do e ngại sẽ gây phiền phức cho tôi. Hơn nữa, cô ấy có kể rằng khoản vay 30 triệu yên này vì đã kéo dài nhiều năm nên chắc sẽ được đổi sang hình thức đầu tư hoặc được thanh toán toàn bộ một lần. Mặc dù đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng tôi cũng xin thành thật xin lỗi mọi người vì đã gây ra phiền nhiễu không cần thiết.”

Nói xong, Owada liền thành khẩn cúi đầu thật thấp.

Gương mặt nhìn nghiêng của Naito càng thêm trầm trọng. Ito cũng tái mặt, khoanh tay nhìn chòng chọc vào mặt Hanzawa.

Ánh mắt ấy như đang muốn chất vấn gã, Giờ cậu tính sao đây.

Không còn đường thắng nữa rồi.

Nakano Watari nãy giờ vẫn làm thinh nghe từng lời phát biểu giờ lại ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, bắt đầu nghĩ cách kết thúc sự việc này.

Là người ưu tiên sự hòa bình nội bộ hơn tất thảy nên trên khuôn mặt ngài chủ tịch vốn đã nóng tính trước giờ chỉ còn lại vẻ phẫn nộ nhắm đến kẻ gây rối là Hanzawa. Xem ra dù Hanzawa có thêm lý lẽ biện minh gì đi nữa thì cũng khó lòng xoay chuyển tình thế.

“Tôi không thấy trong bản báo cáo này có bất kỳ bằng chứng nào có thể phủ nhận toàn bộ những gì Giám đốc điều hành Owada vừa nêu ra nhỉ?”

Nakano Watari nhìn Hanzawa với nét mặt bực bội. “Thứ trưởng Hanzawa, rốt cục là cậu…”

“Xin ngài hãy chờ đã.”

Hanzawa ngắt lời ngài chủ tịch. “Giám đốc điều hành Owada, cho hỏi anh có thể kết thúc câu chuyện lừa con nít được chưa? Ba cái lý lẽ như không hay biết gì về việc làm của vợ mình, anh lúc nào cũng biện hộ bằng những lời lẽ bậy bạ như của mấy tay chính khách như thế à?”

Miệng lưỡi Hanzawa trở nên độc địa. “Với ý thức của một nhân viên ngân hàng, đáng lý ra anh phải ngăn vợ mình lại khi biết cô ấy đang thực hiện vụ giao dịch như thế chứ, một mực nói không biết và bảo người khác chấp nhận ư? Tôi chưa từng nghe cái lý lẽ nào ngu xuẩn như thế. Thứ nhất, việc số tiền 30 triệu ấy được chuyển thành khoản đầu tư hay sẽ được thanh toán toàn bộ chẳng qua chỉ là lời nói của giám đốc anh thôi, hoàn toàn không có nghĩa nó sẽ thành hiện thực. Tamiya Denki hiện đang phải vật lộn với việc xoay vốn. Ấy vậy mà bọn họ lại chịu từ bỏ khoản vay 30 triệu để chuyển đổi nó thành một khoản đầu tư ư? Chưa kể, một khi tất toán toàn bộ khoản vay này thì La Fayette sẽ rơi vào tình trạng lỗ to, hít thở cũng không thông chứ đừng nói đến tồn tại. Hơn nữa, dường như là ngài giám đốc điều hành đây cũng đang phải tự móc kha khá tiền túi ra để gánh đỡ công ty của vợ mình, vậy nên không biết số tiền dư dả ấy từ đâu ra nhỉ? Số tiền dùng để tất toán khoản vay là tiền gì?”

“Tôi nghe nói có một công ty khác sẽ đầu tư vào công ty của vợ tôi.”

Trước lời công kích bén nhọn của Hanzawa, Owada đành giở giọng thoái thác.

“Bọn họ là công ty gì? Hay là nhà đầu tư cá nhân?”

Hanzawa xoáy sâu vào vấn đề. “Chắc là anh đã kiểm tra rõ ràng lai lịch của nhà đầu tư ấy chứ nhỉ? Xin anh hãy trả lời tôi đi.”

“Cái đó…”

Owada cứng họng.

“Hay là anh chưa hỏi?”

Hanzawa sắc bén hỏi. “Vậy bây giờ mời anh gọi điện cho vợ mình để hỏi cho rõ đi.”

“Anh đừng có mà vô phép! Ngài chủ tịch, tôi cực lực phản đối thái độ này của anh ta.”

Owada lên giọng kháng nghị. “Vì đây là việc hệ trọng nên mong ngài cho tôi được trình bày đàng hoàng qua báo cáo.”

“Nhưng trước khi anh làm thế thì chẳng phải ở đây vẫn còn kẻ dính líu đến vụ việc chưa kịp lên tiếng trình bày sao ?”

Trước lời phê bình của Hanzawa, hàng mi đang nhắm chặt của Chủ tịch Nakano Watari bỗng hé mở.

Ánh mắt ngài quét một lượt quanh bàn họp và nhắm thẳng vào một khuôn mặt. Chính là Kishikawa.

Khoảnh khắc ấy, Kishikawa liền hít sâu vào một hơi, mỗi cắn chặt.

“Cậu Kishikawa, cậu cũng là một trong những đương sự được nhắc đến trong bản báo cáo này nhỉ?”

Nakano Watari nói. “Tôi muốn nghe cậu trình bày về vụ việc này.”

Hanzawa biết ánh mắt của Kishikawa vừa lướt qua mình. Thứ ánh lên trong đó là nỗi sợ hãi chứ không phải bối rối.

Kishikawa đứng dậy, mặt mày tái mét như thể sắp ngất đến nơi. Đó là bằng chứng cho thấy gã hoàn toàn nhận thức được vấn đề này hệ trọng đến mức nào. Thông thường, Kishikawa lúc nào cũng khoác lên mình vẻ thanh cao, thế nhưng lúc này hình ảnh quen thuộc ấy đã biến mất tăm.

“Tôi quả thật đã tại chức ở chi nhánh Kyobashi vào 4 năm trước, đúng như bản báo cáo này đề cập, đồng thời cũng là người phê duyệt khoản vay 30 triệu yên cho công ty Tamiya Denki. Thế nhưng…”

Kishikawa bất chợt cắn môi. Như cảm giác được điều gì sắp xảy ra, Owada vứt về phía Kishikawa ánh mắt nóng nảy. Hanzawa có thể nhìn thấy

bờ môi Kishikawa đang khe run.

“Giám đốc Owada, thành thật xin lỗi.”

Điều thốt ra từ miệng Kishikawa lại là một lời xin lỗi. Owada vẫn đang há hốc miệng khi Kishikawa tiếp tục.

“Khoản vốn này thực chất là khoản vay gián tiếp nhằm mục đích cứu viện cho công ty của vợ Giám đốc điều hành Owada, nội dung của bản báo cáo này hoàn toàn chính xác. Kết hợp với câu chuyện Giám đốc Owada ngỏ lời nhờ Tổng giám đốc Tamiya thực hiện vụ cho vay gián tiếp, tôi đã đáp ứng và tiến hành cho vay.

Owada không nhúc nhích, miệng vẫn há to. Đâu chỉ có mỗi Owada, mà toàn thể các vị ngồi ghế trên cũng đông cứng như thể thời gian đã ngừng trôi vậy.

“Hoàn toàn là bịa đặt vô căn cứ, thưa ngài chủ tịch!”

Owada kêu lên với vẻ hoang mang. “Kishikawa, thằng khốn này đang nói vớ vẩn gì đó? Mau rút lại lời vừa nói đi! Đang tính vu vạ cho tôi đấy à?”

“Có thật không, Trưởng bộ phận Kishikawa?”

Phòng hội nghị lại một lần nữa trở về với không khí trầm lắng, Nakano Watari lên tiếng đòi xác nhận.

“Là sự thật. Thành thật xin lỗi ngài.”

Kishikawa cúi gằm xuống một lúc rồi ngẩng lên, hướng ánh mắt về phía Owada rồi lại lặng lẽ cúi đầu.

Owada làm lơ cái cúi đầu ấy, ánh mắt hắn lơ đãng nhìn vào khoảng không của phòng hội nghị.

“Nếu cậu muốn phản biện thì tôi sẵn sàng nghe đây, Owada.”

Nhưng Owada chẳng còn lời nào để phản biện nữa.

“Liên quan đến sự việc vừa rồi, trưởng bộ phận Nhân sự hãy thành lập ủy ban điều tra nội bộ nhằm truy cứu thực hư vụ việc này và báo cáo đàng hoàng lại cho tôi. Nhớ hỏi rõ ngọn ngành từ các đương sự. Ngoài ra, ủy ban điều tra cũng cần phải tra xét về vụ việc che giấu tổn thất của khách sạn Iseshima và nhanh chóng báo cáo lại với tôi.”

Ánh mắt của Chủ tịch Nakano Watari từ Ito thoáng lia sang Hanzawa, đoạn, ngài bổ sung thêm. “Vậy chương trình nghị sự cuối cùng sẽ là…”, nói giữa chừng, ngài lại liếc sang khuôn mặt kiệt quệ đến thảm hại của Kishikawa.

Kishikawa yếu ớt giơ tay lên, như thể để thực hiện hành động này, gã đã phải dốc toàn bộ sức lực vậy.

“Về những lời phê bình đến từ Cơ quan Dịch vụ Tài chính, kết quả điều tra của bộ phận chúng tôi cho thấy đó chỉ là những lời vu oan vô căn cứ. Tôi muốn mọi người nắm được điều này.”

“Có ai có ý kiến phản đối gì không?”

Chủ tịch cất tiếng hỏi, nhưng chẳng có lời hô hào nào vang lên trong căn phòng với bầu không khí căng như dây đàn.

Cuộc họp kết thúc, mọi người lục tục đứng dậy trông hệt như những hình vẽ được khắc trên phù điêu bất ngờ cử động.

“Làm tốt lắm.”

Naito nhỏ giọng nói rồi rời khỏi phòng hội nghị.

Phía bên kia bàn, Trưởng bộ phận Nhân sự Ito đang trưng ra vẻ mặt đầy kinh ngạc, như thể đang muốn hỏi rằng, “Làm sao có thể?” Hanzawa chỉ đáp lại bằng một cái cúi đầu rồi nhìn về phía hai kẻ đã bất động từ lâu là Owada và Kishikawa, sau đó mới rời khỏi phòng hội nghị thản nhiên như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

6

“Tốt quá rồi Kondo. Chúc mừng ông.”

Buổi liên hoan nhỏ chúc mừng Kondo chuyển vị trí được tổ chức tại quán gà nướng quen thuộc của cả hội ở khu Jingumae, vào thứ Tư cuối cùng của tháng Tám, cũng là thời điểm mà tâm trạng hân hoan vì được nghỉ hè của mọi người đều đã tắt ngóm.

Vị trí mới của Kondo là kiểm soát viên của bộ phận Truyền thông.

Trước khi việc thuyên chuyển này được diễn ra thì trong ban lãnh đạo ngân hàng cũng có sự thay đổi nhân sự lớn, Owada giờ đây chỉ giữ chức quản lý bình thường, không còn làm giám đốc điều hành nữa. Điều này cũng có nghĩa rằng hắn ta sắp bị chuyển công tác.

“Tuy tội của hắn bị trừng phạt đích đáng cũng không có gì lạ, nhưng quả nhiên ngài Nakano Watari vẫn yếu lòng” Tomari mở lời bình luận.

“Nhưng cũng có nhiều ý kiến khăng khăng cho rằng hình phạt này quá thiên vị cho phe cựu T rồi.”

Kondo nói, chưa gì anh đã nắm được thông tin lưu truyền trong nội bộ ngân hàng rồi. “Đáng chú ý là ý kiến xoay quanh hành động của Hanzawa tại kỳ họp ban lãnh đạo vừa có phê bình vừa có tán thưởng. Nghe đâu còn có ý kiến cho rằng ông không nên làm quá đến mức đó nữa. Thật buồn cười là bản thân Owada cũng đang đi vận động hành lang ủng hộ luồng ý kiến này.”

“Đâu ai làm vậy trong lúc sai phạm rành rành ra đâu chứ.”

Tomari nói với giọng điệu chán ngán. “Giả như chúng ta có tố cáo hắn ta với cảnh sát thì tay Owada ấy cũng làm gì có quyền phàn nàn.”

Nhờ lời làm chứng của Tamiya trước ủy ban điều tra, rằng việc cho vay gián tiếp kia cũng phần nào là ý muốn của bản thân đương sự, Owada mới thoát được tình huống xấu nhất. Kishikawa cùng Kaise của chi nhánh Kyobashi cũng đang chờ bộ phận Nhân sự ra quyết định chuyển công tác. Kozato được chuyển đến Tamiya Denki để thay thế Kondo.

Mặt khác, khi vụ che giấu tổn thất cuối cùng cũng được làm sáng tỏ thì hình thức kỷ luật đối với Tokieda của bộ phận Pháp nhân hiển nhiên cũng được bỏ qua.

“Tiện thể thì Hanzawa này…”

“Hình như hôm nay ông được Ito bên bộ phận Nhân sự gọi lên, đúng không?”

Hanzawa bất ngờ ngẩng mặt lên.

“Ông biết rõ thế.”

“Thì tôi nghe thế thôi, có tin đồn bộ phận Kinh doanh số Hai sắp sửa thay đổi nhân sự mà. Có lẽ nào lại là ông?”

Hanzawa đang tính mở miệng nói gì đó thì chợt thấy vị khách mới bước vào trong quán nên lập tức đứng dậy. Togoshi.

Khách sạn Iseshima sau khi quyết định nép mình dưới trướng của Foster đã bãi nhiệm các thành viên ban quản trị tham gia vào vụ việc che giấu khoản tổn thất do đầu tư thất bại như Hane và Harada, ngoài ra, họ còn củng cố mảng nhân sự bằng cách gọi ông Togoshi từ nơi chuyển công tác về đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng Tài chính.

Cả nhóm chờ bia tươi được mang đến rồi mới cạn ly. “Chúc mừng ông nhậm chức trưởng phòng Tài chính.”

Hanzawa nói, Kondo cũng tỏ vẻ bất ngờ, “Giấc mơ thành sự thật rồi”.

“Xin lỗi ông nhé, Hanzawa.”

“Thôi được rồi, chuyện cũ bỏ qua đi.”

Hanzawa bật cười vỗ vai Kondo. Được thấy người bạn tưởng chừng như sắp buông bỏ giờ đây lại một lần nữa tỏa sáng là chuyện đáng mừng. Bất chấp những chuyện đã xảy ra, Kondo vẫn có thể tự mình tiếp tục biến giấc mơ thành hiện thực.

“Nhắc mới nhớ, bài phóng sự về tay chánh thanh tra Kurosaki ấy hôm nay được đăng trên tờ *Kinh tế Tokyo* rồi đấy.”

Nghe Togoshi nói vậy, Hanzawa mới sực nhớ ra. Bài phóng sự chuyên đề do Matsuoka chấp bút ấy đã vạch rõ nghi vấn trong giới tài chính đối với cách làm không từ thủ đoạn của tay Kurosaki.

“Nghe đâu chủ tịch cũng đã viết thư bày tỏ ý kiến gửi đến Cơ quan Dịch vụ Tài chính liên quan đến thái độ thanh tra của Kurosaki thì phải.”

Tomari nói. Chuyện này Hanzawa cũng có nghe qua. Tuy điều này không làm các cuộc thanh tra của Cơ quan Dịch vụ Tài chính thay đổi, nhưng không hành động thì sao tạo ra được thay đổi.

“Nhờ có cậu Hanzawa lần này mà khách sạn Iseshima mới thoát khỏi cảnh thập tử nhất sinh. Cảm ơn cậu nhé.”

Togoshi chợt làm vẻ mặt nghiêm túc nói lời cảm tạ với Hanzawa.

“Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai mà. Phải nói là nhờ công của Tổng giám đốc Yuasa mới đúng.”

“Nhưng chính cậu mới là người đưa ra phương án giải quyết cho chúng tôi.”

Lời nói của Togoshi đầy vui mừng. Nhưng khi ông bảo rằng, “Từ nay về sau xin được nhờ cậu chiếu cố thêm” thì Hanzawa chỉ có thể ậm ừ đáp lại.

Việc Ito bên bộ phận Nhân sự gọi gã lên diễn ra vào chiều hôm đó.

Trong phòng trưởng bộ phận, Ito cùng Naito đang ngồi chờ Hanzawa.

Giây phút bước vào phòng, Hanzawa lập tức cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa hai người họ.

“Thành thật xin lỗi, nhưng hiện đang có rất nhiều lời chê trách đối với hành vi lần này của cậu đấy.”

Ito đột ngột cất lời. “Đặc biệt trong ban lãnh đạo, có nhiều người lên tiếng rằng chỉ nhằm vào hội cựu T mà kỷ luật thì chẳng phải là quá nực cười sao, và chúng tôi không thể làm lơ tiếng nói của họ được. Cậu hiểu điều này nghĩa là gì không?”

Hanzawa làm thinh. Naito chỉ nhìn về phía gã với vẻ mặt khốn khổ.

“Tôi cũng đã thảo luận với ngài chủ tịch. Kết luận cuối cùng của chúng tôi là nhất thiết làm gì đó để xoa dịu làn sóng chỉ trích của bọn họ.”

Ito thẳng thắn vào để. “Chúng tôi đã quyết định rút cậu khỏi vị trí ở bộ phận Kinh doanh số Hai một thời gian. Đây cũng là phương án tối ưu của ngài chủ tịch.”

“Rút khỏi… vị trí ấy ạ?”

Nghe như sét đánh ngang tai. “Tôi làm sai chuyện gì sao? Tôi đã thành công bảo vệ khách sạn Iseshima khỏi nguy cơ bị liệt vào nợ xấu, đồng thời, việc truy cứu bè lũ nhúng tay vào hành vi phạm pháp theo tôi cũng là lẽ hiển nhiên thôi.”

“Như cậu biết đấy, ngân hàng ta tồn tại rất nhiều thứ bất cập, quả nhiên vẫn nên bảo vệ trật tự hòa bình trong nội bộ thì hơn. Ý kiến của Trưởng bộ phận Naito ban nãy cũng thống nhất với tôi.”

“Cậu quả thật đã làm rất tốt, Hanzawa.”

Trước ánh mắt của Hanzawa, Naito cất giọng nghẹn ngào với vẻ khổ sở. “Có điều, đụng đến vấn đề mang tính chính trị này, khả năng của tôi cũng

có hạn. Thật xin lỗi cậu.”

“Vậy hình thức kỷ luật là gì?”

Hanzawa phân tích tình hình hiện tại theo góc nhìn khách quan đến mức chính gã cũng cảm thấy bất ngờ. “Đây không phải kỷ luật.”

Ito nói. “Chẳng qua chỉ là chuyển đổi vị trí thôi. Là cậu nên tôi mới nói. Đang có một đám người lên tiếng phản đối việc cậu vẫn còn có thể yên vị ở vị trí thứ trưởng bộ phận Kinh doanh số Hai sau khi đã thành công lật đổ Giám đốc điều hành Owada. Suy cho cùng, mục đích của chúng tôi chỉ là xoa dịu những lời chỉ trích đó thôi.”

Lý do thì nói sao chẳng được.

“Đến đâu?”

Hanzawa hỏi.

“Địa điểm đổi công tác của cậu từ giờ sẽ được bộ phận Nhân sự quyết định. Đây đều là vì lợi ích của cậu, mong cậu hiểu cho.

Nhưng vẫn là ưu tiên cho lợi ích tập thể hơn, điều này Hanzawa cũng hiểu. Nhân viên ngân hàng cuối cùng cũng chỉ là những quân cờ trong tổ chức. Muốn đổi tốt thí thì lúc nào chẳng được.

“Tôi không nghĩ mình có quyền ý kiến về những vấn đề liên quan đến điều động nhân sự.”

Hanzawa thẳng thắn nói với hai người đang mang vẻ mặt không thể nào khổ sở hơn. “Ngoan ngoãn làm theo mới đúng là một nhân viên ngân hàng đích thực phải không? Nếu vậy thì các anh có cần phải báo trước mọi việc với tôi thế này không?”

“Thôi, cậu đừng nói thế chứ Hanzawa. Chúng tôi cũng có nỗi khổ riêng mà.”

Ito tiếp tục với những câu từ chuẩn mực tương xứng với phong thái một người làm nhân sự. “Có điều vụ chuyển đổi vị trí công tác lần này là chỉ thị

bí mật, tôi muốn nhờ cậu giữ kín trước khi thông báo chính thức được đưa ra. Cả những chuyện như làn sóng chỉ trích nhằm vào cậu mà tôi nói hồi nãy, cũng xin cậu giữ bí mật giúp tôi..”

“Nhớ quay về đấy, Hanzawa.”

Naito cắt lời Ito. “Không, tôi nhất định sẽ kéo cậu về. Cho đến lúc đó, xin cậu hãy giữ yên lặng giúp tôi. Đây là lúc thu mình để chờ đợi cơ hội.”

Này này.

Hanzawa chỉ làm thinh nhìn chằm chằm vào hai vị cấp trên, trong lòng thầm lẩm bẩm.

Không một ai trong các người có thể đứng ra chịu trách nhiệm sao? Cứ xem như đổ hết mọi việc lên đầu tôi thế này là xong à?

“Mừng anh đã về.”

Tối đó, lúc mừng Hanzawa về nhà, Hana đã ngay lập tức nhận ra vẻ khác lạ của gã.

“Có chuyện gì vậy anh? Lại là Cơ quan Dịch vụ Tài chính hả?”

“Chà, cũng đại loại thế.”

“Đấy, em đã bảo anh rồi mà, phải hạ đo ván đối thủ cơ”, Hana liên tục tay đấm chân đá vào đối thủ vô hình của mình.

“Em thì sướng rồi, lúc nào cũng vui vẻ thế này.”

Hanzawa nói, gã uống một ngụm trà vợ vừa mang tới rồi chăm chú nhìn tờ lịch trên tường. “Ngày mùng 2 và mùng 3 anh xin nghỉ phép được, em có muốn đi đâu chơi không?”

Hanzawa cứ đinh ninh vợ mình sẽ đồng ý ngay, nhưng bất ngờ thay, Hana chỉ lơ đễnh đáp lại rằng, “Thôi anh ạ”. “Thay vì đi chơi, em đang muốn mở công ty hay gì đó thì hơn.”

Hanzawa không cẩn thận bị sặc nước trà.

“Em mở công ty á? Cho anh xin.”

“Em với bạn bè đang bàn nhau chuyện thiết kế và bán đồ trẻ em đấy.”

“Anh nghĩ em đừng làm thì tốt hơn.”

Bất chợt nhớ đến vụ của vợ Owada, Hanzawa bèn nói. Tuy gã không rõ tổng giám đốc của công ty La Fayette là người thế nào, nhưng nói đến trực giác kiếm tiền thì chắc chắn cô ta nhanh nhạy hơn Hana nhiều.

“Coi như anh năn nỉ em, đừng nghĩ nữa.” “Sao vậy?”

“Nếu muốn, sao em không thử vào học việc ở công ty thời trang trẻ em nào trước đi?”

“Thế thì chẳng biết lúc nào lập được công ty anh ạ.”

Hana làm vẻ mặt vừa bất mãn vừa chán ngán, “Đúng là sai lầm khi nói chuyện với anh mà”, đoạn cô nàng bỏ sang phòng khác. Cuối cùng gã cũng chỉ nghe loáng thoáng cuộc trò chuyện giữa Hana và bạn bè trong lúc cô nàng gọi điện thoại, nhưng Hanzawa cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm nữa rồi.

Nếu không còn đi đâu được nữa, hay là mày thử một mình khăn gói về quê đi? Không hiểu sao gã lại chợt nghĩ thế.

Khi một mình, con người ta thường ngẫm nghĩ về cuộc đời. Hanzawa giờ đây cũng đang như thế.

Cuộc đời chỉ có một.

Dẫu có bị tổ chức xoay vòng với lý do thế nào đi nữa, cuộc đời vẫn chỉ có một.

Nếu chỉ để bản thân héo mòn thì thật phí hoài thời gian. Phải nhìn về phía trước. Cất bước đi.

Đâu đó nhất định sẽ có đối sách.

Phải tin vào điều đó mà tiến lên. Vì đó chính là cuộc đời.

[1] Cơ quan Dịch vụ Tài chính Nhật Bản (Financial Services Agency - FSA) là một cơ quan thuộc Chính phủ Nhật Bản, chịu trách nhiệm giám sát ngân hàng, chứng khoán và bảo hiểm.

[2] TOB nghĩa là phương pháp mua tập trung cổ phần từ đa số các cổ đông bất định trên thị trường chứng khoán, với khách sạn Iseshima thì không thể làm theo hình thức như vậy được.

[3] Nguyên văn đàn chị nói là “Daite Choudai”, ngoài ý nghĩa là “Đưa chị tờ hối quyền” còn có thể hiểu là “Ôm chị đi”. Hanzawa đang hiểu lầm theo ý sau.

[4] Tiếng Pháp, có nghĩa là “đảo chính.”

[5] Giao dịch ký quỹ (Marging trading) là một thuật ngữ trong đầu tư chứng khoán, nói về việc nhà đầu tư có thể sử dụng khoản vay từ công ty chứng khoán để mua thêm cổ phiếu và sử dụng chính những cổ phiếu này để đảm bảo cho khoản vay.

[6] Khoản mục bất thường là các khoản lãi hoặc lỗ phát sinh từ các sự kiện bất thường và không thường xuyên được phân loại, trình bày và công bố trên bản báo cáo tài chính của các công ty. Các công ty thường để khoản mục bất thường tách biệt với thu nhập hoạt động của họ bởi vì chúng là các khoản lãi hoặc lỗ chỉ xảy ra một lần và dự kiến sẽ không tái diễn trong tương lai.

[7] “Margin call” hay lệnh gọi ký quỹ là một thông báo, cảnh báo sàn giao dịch chứng khoán đến các nhà đầu tư đã vay tiền để mua chứng khoán. Khi giá cổ phiếu giảm gần dưới ngưỡng an toàn so với tài sản đảm bảo của nhà đầu tư, sàn giao dịch sẽ phát thông báo yêu cầu nhà đầu tư nộp thêm hoặc bán bớt chứng khoán để tỷ lệ vay Margin ở ngưỡng an toàn.

[8] Nguyên văn là *Shinshiroku*. Đây là cuốn sách chứa đựng thông tin về những người nổi tiếng, có địa vị xã hội như quan chức, giám đốc điều hành các tập đoàn lớn, nghệ sĩ vẫn đang hoạt động. Ngoài những thông tin cơ bản như tên, ngày tháng năm sinh, nghề nghiệp và trình độ học vấn, trong một số trường hợp, cuốn sách còn đăng tải cả những thông tin cá nhân như nơi cư trú tại thời điểm xuất bản, thông tin gia đình và sở thích…

[9] Đây là mật danh của W. Mark Felt, nguồn tin bí mật nổi tiếng nhất trong lịch sử Hoa Kỳ trong vụ tiết lộ thông tin về bê bối chính trị Watergate của Tổng thống Richard Nixon.

[10] Thời Nhật Bản vẫn chưa chấp nhận và nghiêm cấm Cơ Đốc giáo, chính quyền có phép thử các con chiên ẩn dật bằng cách lấy đặt bia gỗ khắc hình Chúa Jesus ra dưới đất và bắt họ phải giẫm đạp lên đó, ai làm theo thì thoát tội, ai không làm sẽ bị khép vào tội truyền bá tà đạo và bị xử tra tấn.

CHƯƠNG 1: THÀNH PHẦN CƠ CẤU CỦA NHỮNG KẺ BƯỚC CHÂN VÀO NGÂN HÀNG
1
2
3
4
5
6
7
8
CHƯƠNG 2: LỚP DẦU HẮC TRONG TÂM TRÍ
1
2
3
4
5
6
7
CHƯƠNG 3: ĐỐI SÁCH CHO CUỘC THANH TRA CỦA CƠ QUAN DỊCH VỤ TÀI CHÍNH
1
2
3
4
5
6
7
8

9
10
11
12
13
CHƯƠNG 4: NHÂN VẬT ĐÁNG GHÉT CỦA CƠ QUAN DỊCH VỤ TÀI CHÍNH
1
2
3
4
5
6
CHƯƠNG 5: TỜ LỊCH VÀ CÂY ĐINH
1
2
3
4
5
6
7
8
CHƯƠNG 6: HANA TRONG MẮT MOAI
1
2
3
4
5

6
7
CHƯƠNG 7: CHÁNH THANH TRA VÀ CĂN PHÒNG BÍ MẬT
1
2
3
4
5
6
7
8
9
CHƯƠNG KẾT: NỖI ƯU SẦU CỦA DEEP THROAT
1
2
3
4
5
6